

Bodhisattvas跋摩
Kalpalata

Sus.

Librarian

Uttarpara Joykashin Public Library
Govt. of West Bengal

आचार्येण श्रवणवदानक्रमोच्चिताः ।

उचित्योक्तिर्विहिता गणपदविश्रुताः ॥ ७ ॥

एकमार्गोऽनुसारिण्यः परं गाम्भीर्यकर्कशाः ।

विस्तीर्णवर्षाणाः सन्ति जिनजातक्रमात्मिकाः ॥ ८ ॥

श्रवणवदानक्रमेणैव त्वन्तु संक्षेपविस्तरैः ।

दम्यैस्तथागतकथाः कोमलाः कर्तुमर्हसि ॥ ९ ॥

इत्युक्तस्तोत्रं विनयात्तां कथां कर्तुमुद्यतः ।

श्रवणवदानं कृत्वा विररामातिदैर्घ्यतः ॥ १० ॥

ततः स्वप्ने भगवता जिनेन प्रेरितः स्वयम् ।

सोऽग्रहीत् पुनरुद्योगमवदानार्थसंग्रहे ॥ ११ ॥

अद्यात्तेत्य स्वयं तस्य गृहं प्रज्ञाप्रकाशवान् ।

आचार्यो वीर्यभद्रास्यः प्रस्थातसुहृतोऽञ्जलः ॥ १२ ॥

जिनशासनशास्त्रेषु परिनिष्ठितमानसः ।

गम्भीरागममार्गेऽस्मिन् ययौ रत्नप्रदीपताम् ॥ १३ ॥

अस्मत्पिपावदानानां कृते सप्तोत्तरे श्रुते ।

सोमेन्द्रेण मयाप्येकं कृतं मङ्गलपुराणम् ॥ १४ ॥

གང་གི་ལག་སོན་བསྟན་བཅོས་ནི། བསྐྱེད་ཚད་དག་པ་ཉིད་འགྲུང་བ།
སྒྲོལ་དཔོན་ཉི་མའི་དབལ་དེ་འདིར། ཡི་གེ་འགོད་པའི་ཚེན་ད་ལྷས།

ལེ་ནི་ཉི་ཤུ་ཚེ་བདུན་གྱི། ས་གའི་དཀར་ཕྱོགས་ཤར་བ་ན།
གྲོལ་བའི་སྐྱེས་བའི་དགའ་སྟོན་ཚོ། དཔག་བསམ་འཁྲི་ཤིང་འདི་བྱས་སོ།

འཇིག་རྟེན་མགོན་པོ་གང་གི་སྤྲིག་པའི་དག་བཅོས་ཚེན་གྲགས་པ་སྤི།
སྒྲོལ་མ་གྲོ་གཉེར་ཅན་འཁྲུངས་ཕྱོགས་སུ་སྒྲོ་བ་ཅི་ཡུང་ལེགས་པར་སོང།
ས་ཡི་བདག་པོ་ཡོངས་སུ་བསྟན་པ་མཐའ་ཡས་དེ་ནི་ས་སྐྱོང་ཚོ།
རང་ཉི་བདེ་བ་ཅན་ཅི་མས་ཚོས་པའི་སྤྲད་ད་གཞུང་འདི་ཅི་སྐྱེས་སྤུལ་ལོ།

ཁྲིད་ཀྱི་འཁོར་བ་མཐའ་མེད་བརྒྱུག་དཀར་སྒོ་ཉམས་ཅི་མས་ཀྱི་རྩ་ལི་འཕྲོག།
ཚོངས་བ་ཚེན་པོའི་ཁང་པ་གྱི་ཆེ་ལམ་དུ་གདུང་བའི་ཚོགས་ཀྱི་ཁྲུང།
གྲིགས་དང་སྤང་བའི་གཞི་མ་ཡུལ་གྱི་དྲུག་གི་སྤྱིང་པོ་ཅི་མ་འགྲུང་ཅན།
རབ་རིབ་དག་གིས་ཡོངས་སུ་བསྐྱེད་པས་པ་གྲོལ་བའི་འོད་ཀྱིས་འཕྲོག་གྲུང་ཅིག། 18

བསམ་པ་དྲི་མ་མེད་པ་ཅི་མས་ནི་མཚོག་དུ་ཚོམ་བྱེད་ཅིང།
མཚོས་ཤིང་རབ་དང་སྐལ་བཟང་ལེགས་བྱས་དག་དང་རབ་དུ་ལྷ།
དེ་བཞིན་གཤེགས་པ་བཅོས་ལྡན་འདས་ཀྱི་སྐུ་དང་སྟོན་པ་དག།
ཅི་མ་པར་གྲུས་པ་འདི་ནི་འགྲོ་ཅི་མས་དགའ་བའི་སྤྲད་གྲུང་ཅིག།

यस्य हस्तगतं सर्वशास्त्रमायाति शुद्धताम् ।

आचार्यः सोऽथ सूर्यश्रीर्लिपिन्यासार्थमर्थितः ॥ १५ ॥

संवत्सरं सप्तविंशो वैशाखस्य सितोदये ।

हतेर्यं कल्पलतिका जिनजन्ममहोत्सवे ॥ १६ ॥

कीर्तिस्ताराभृकुटिरुदिता पापशत्रुप्रमाथे^१

दिक्षुत्साहः किमपि सुगतो लोकनाथस्य यस्य ।

तस्मिन् श्वाणीपतिपरिवृढे^२ शासति क्षामनन्ते

सन्तोषाय प्रशमसुखिनां निर्भितोऽयं प्रबन्धः ॥ १७ ॥

अपारं दुर्वारं प्रशमपरिहारं हतधियाम्

महामोहागारं व्यसनगणभारं पृथुपथे ।

मद्देषाधारं विषयविषसारं जिनरुचि

र्विकारं संसारं तिमिरपरिवारं हरतु वः ॥ १८ ॥

सन्तोषकारि परमं विमलाशयाजाम्

कान्तं प्रसादसुभगं सुहृत्प्रयत्नम् ।

भूयात् प्रियाय जगतां तदिदं विकाशि

काव्यं वधुर्भगवतश्च तथागतस्य ॥ १९ ॥

१ Hodgson MS. भृकुटिरुदिता पापशत्रुप्रमाथे

२ Hodgson MS. श्वाणीपतिपरिवृढे ।

STATEMENT OF CONTENTS

IN THE FORM OF A HYMN

BY

SOMENDRA.

གྲང་རྒྱལ་སེམས་དཔའི་གནས་སྐབས་སྟུ། བང་ཞིག་ས་ཐད་ག་རབ་གསལ་གྱིས།	
གྲང་ཚེན་མཐོང་ནས་ཞི་བ་ཐོབ། དེ་བཞིན་གཤེགས་དེས་ཁྱོད་ལ་བསྐྱེད་ས། (1)	1
བང་ཞིག་དཔལ་སྟེས་ལྷས་བྱིན་དང། (2) དེ་བཞིན་འོར་བུ་གཙུག་འོར་གྱིས། (3)	
ང་ལས་ལྷ་ཡང་འཛིན་དེན་གྱི། (4) ལྷ་བའི་འོད་གྱིས་མགོ་བོ་བྱི། (5)	2
འིན་དུ་དགའ་ཡི་སྐྱེ་བར་གང། བད་ར་ཡི་སྒྲིང་བཤོད་བྱས། (6)	
བང་ཞིག་དེ་མའི་གཟུགས་བརྒྱན་གྱིས། ལྷ་དྲིལ་ཅན་ནི་རྗེས་བརྗེད་མཛད། (7)	3
བང་ཞིག་དཔལ་སྟེས་ལ་བསྐྱེད་དང། (8) མེ་སྐྱེས་སྐལ་ལྷ་དུ་གསུངས་དང། (9)	
བང་ཞིག་དགའ་བོ་མཛེས་མ་ལ། རྒྱལ་པ་དག་ནི་འབད་པས་བསམ་ལ། (10)	4
བང་ཞིག་ཤྲུ་བརྒྱལ་བྱས་པས། འཕགས་སྐྱེས་པོ་ནི་དཔྱལ་བར་གསྐྱེད་ས། (11)	
བང་ཞིག་འོར་སྐྱིན་བྱད་མེད་ནི། འཕྲོག་མ་དུལ་བར་མཛད་པ་དང། (12)	5
ཚོ་འཕྲུལ་རབ་དུ་བསྐྱེད་པ་དང། (13) བང་ཞིག་རྣམས་བབས་པ་དང། (14)	
བང་ཞིག་སྐལ་ལོ་ལོ་བ་འཕངས། (15) བྱས་ས་བ་དག་ནི་ལྷུང་བསྐྱེད་དང། (16)	6

* མངལ་ཚལ་འབྲུང་བ་བསྐྱེད་པ་དང། (गर्भावकांक्षि). In the Tibetan version of the "Contents" the names of 109 *pallavas* are mentioned, but as there cannot be more than 108 *pallavas* in the work the extra *pallava* must evidently have been a spurious addition to it. The 10th *pallava* of the xylograph called the *Garbhāvakrāntī* is not mentioned in the Sanskrit list or in the Hodgson MS. Again the 49th *pallava* of the

STATEMENT OF CONTENTS

IN THE FORM OF A HYMN

BY
S O M E N D R A.

वैश्वसत्त्वदशायां यः प्रभासः पृथिवीपतिः ।

शः॥३॥ खेमे गजं दृष्ट्वा स वः पायात्तथागतः^(१) ॥ १ ॥

यः श्रोत्रेणस्तनुं प्रादा^(२) न्मणिचूडस्तथा मणिम्^(३) ।

माध्वात्तार्यजुयस्योक्तान्^(४) ददौ चन्द्रप्रभः शिरः^(५) ॥ २ ॥

यश्चक्रे वदरद्दीपयाचां सुप्रियजन्मनि^(६) ।

यश्चिचप्रतिकिञ्चेन मुक्तिकानुग्रहं व्यधात्^(७) ॥ ३ ॥

शशाम यश्च ओगुप्तं^(८) धन्यं ज्योतिष्कमभ्यधात्^(९) ।

नन्दस्य सुन्दरीरागं प्रयत्नेन जंहार यः^(१०) ॥ ४ ॥

विरूढकस्य नरकं प्राह यः शाक्यसंक्षयात्^(११) ।

हारीतिक्वाया दमनं यश्चक्रे यक्षयोषितः^(१२) ॥ ५ ॥

अदर्शयत्प्रातिहार्यं^(१३) देवावतरणञ्च यः^(१४)

यः शिलामक्षिपत् व्योम्नि^(१५) मैत्रेयं व्याचकार च^(१६) ॥ ६ ॥

Hodgson and Cambridge MSS. called the Shaddanta does not occur in the xylograph. It seems to me that the Tibetans substituted the Garbhāvakrānti in the place of Shaddanta which was lost; and probably Pandita Lakshmikara wrote the former to make the work complete in 108 *pallavas*. The Garbhāvakrānti will therefore be published as an appendix to the 1st volume.

प्राहादर्शसुहृत्स्यग्रगं^(१०) शारिहृत्नोश्च यः कथाम्^(१०) ।
यः श्रोणकोटिकर्णोऽभूत् पुण्यलक्षणकर्णिकः^(१६) ॥ ७ ॥

यश्चात्रपालौचरितं सुहृतोचितमभ्यधात्^(१०) ।
यश्चाग्रहीजितवनं^(११) चक्रे पिचा च सुक्रमम्^(१२) ॥ ८ ॥

प्रददौ पुचदारादि यो विश्वन्तरजन्मनि^(१२) ।
अभिनिष्क्रमणं यश्च जातः शाक्यकुलोऽभ्यधात्^(१४) ॥ ९ ॥

मारविद्रावणं कृत्वा^(१५) शाक्योत्पत्तिमुवाच यः^(१६) ।
यः श्रोणकोटिविंशास्रः श्रीमान् जन्मान्तरेऽभवत्^(१०) ॥ १० ॥

धनपालाभिधेनं यः शशास मदकुञ्जरम्^(१६) ।
यः काशिसुन्दरः शान्त्यै शान्तिमेव व्यचिन्तयत्^(१६) ॥ ११ ॥

सुवर्णोपाश्र्वनामासीत् यः सप्तद्वितकृन्मृगः^(१०) ।
कल्याणं कुरो यश्चाभूदपकारेण्यविक्रियः^(११) ॥ १२ ॥

यो विशाखः स्वजायायाः पापाचाराञ्चरञ्चत^(१२) ।
दिदेशु नागयोः शान्तिं यश्च नन्दोपनन्दयोः^(१२) ॥ १३ ॥

चक्रे लूहसुदत्तस्य यः प्रसादं दयानिधिः^(१४) ।
योऽभवद्दोषिलः श्रीमान्^(५) पूर्यः पूर्यगुणस्तथा^(११) ॥ १४ ॥

ཆགས་བྱལ་དཔལ་ལས་ཕྱིར་ཕྱོགས་པས། བང་གིས་རྒྱགས་འཕྱུར་ཉེ་བཞེད་

དབ། (37) 1

གང་ཞིག་བཟོད་ཚུལ་ལྟས་བཅད་ཀྱང། ཞི་བས་ནོམ་འགྱུར་མེད་རྒྱུ་བྱུང། (38) 15

མེད་སྒྲ་འཛིགས་རྒྱང་ཚུ་སྲིན་ཆུབས། བང་གིས་ཉེན་མོངས་དགོ་ལས་བཀོལ། (39)

མི་བདག་ཨུའུ་ཡ་ནལ། བང་གི་སྲིག་ལས་གོལ་བ་བཟུལ། (40) 16

མཁས་པའི་འབྱོར་བ་བང་ཞིག་གིས། བསོད་ནམས་དག་ལས་འབྱུངས་པར་

གསུངས། (41)

མི་བདག་སྐྱེ་གཞི་དཔག་བསམ་གིང། གསེར་མདོག་ཅེས་པར་གང་གྱུར་དང། (42) 17

གསེར་གྱི་ལག་པའི་སྲོད་ཚུལ་གྱིས། ལེགས་བྱས་བང་གིས་རྩལ་དུ་བསྐྲུགས། (43)

བང་གིས་མ་སྐྱེས་དབྱ་ཡི་ཡ། དེ་ཡིས་བཅིངས་ལ་རབ་དགོངས་དྲོང། (44) 18

བྱས་ཤེས་གྱི་ཀིར་བང་གྱུར་དང། (45) བང་གིས་ས་ལི་ཀ་བར་གསུངས། (46)

ཡིད་བཞིན་ཞོར་བྱ་ཞོར་སྲིན་གང། དོན་ཀུན་བྱུང་པར་གྱུར་པ་དང། (47) 19

དཔལ་ལྷན་གསེར་གྱི་སྐང་པོ་ཅན། སྐང་པོ་ཅན་ཞེས་བང་གྱུར་དང། (48)

བང་ཞིག་གཉིས་འགྱུར་སོ་དུག་བྱུང། (49) བང་ཞིག་ལས་བཅུ་སྲོད་པ་དང། (50) 20

བང་གིས་བསེར་ལྷན་རྟོགས་བཞིན་ལ། ལྷན་པོ་ལ་ཉི་རར་ལྟས་བྱི། (51)

མི་བདག་བསོད་ནམས་མི་དམན་གང། སྲོང་པ་ཀུན་གྱི་གཉེན་གྱུར་གིང། (52) 21

वैराग्यान्मूकमज्जुस्वं चक्रे यः श्रीपराश्रुहः^(१७) ।

यः क्षान्तिशीलः शान्त्याभूत्^१ छिन्नाङ्गोऽप्यविकारवान्^(१८)

॥ १५ ॥

कपिलं घोरंमकराकारं क्लेशान्मुमोच यः^(१९) ।

उद्रायणस्य नृपतेः पापमुक्तिं दिदेश यः^(२०) ॥ १६ ॥

पुण्योत्पन्नामकथयद्विभूतिं पण्डितस्य यः^(२१) ।

योऽभूत् कनकवर्णाख्यः प्रजाकल्पद्रुमो नृपः^(२२) ॥ १७ ॥

द्विरण्यपाणिंक्षणेन सुकृतं प्रशशंस यः^(२३) ।

अजातशर्षोः पितरं यस्तु बहाममोचयत्^(२४) ॥ १८ ॥

कृती यश्च कृतज्ञोऽभूत्^(२५) शालिस्तम्बमुवाच यः^(२६) ।

आसीत्सर्वार्थसिद्धो यश्चिन्तामणिधनप्रदः^(२७) ॥ १९ ॥

हेमहस्त्युचितः श्रीमान् हस्तकाख्यो बभूव यः^(२८) ।

षड्दङ्गोऽभूद् द्विपो यश्च^(२९) दशकर्माभुतिश्च यः^(३०) ॥ २० ॥

रुक्मवत्यवदाने यः स्वयं व्याघ्रैः तनुं ददौ^(३१) ।

अदीनपुण्यी यथाशुभ्रुषः सर्वार्थिवाञ्छकः^(३२) ॥ २१ ॥

མི་བདག་ལེགས་བཤད་འཚོལ་བ་ནི། ལྷོག་གིས་ལེགས་བཤད་ཉོ་བ་དང། (58)

ནད་ཀྱི་གཟིང་བ་ཀུན་འཕྲོག་གང། སེམས་ཅན་སྣམ་ཞེས་བརྗོད་བྱུང་དང། (54) 22

འདབ་ཆགས་བསྐྱབ་ལ་རང་ལུས་སྟེར། ཐམས་ཅད་སྟེར་བར་གང་གྱུར་དང། (55)

གང་གིས་སྐྱུ་ནི་བ་སྤང་སྤྱོད། །གཟིགས་པ་ཉིད་ཀྱིས་ཞི་བར་མཛད། (56) 23

གང་གིས་མཐུ་ཡིས་ཤོར་འཛིན་ནི། རིན་ཅན་མཚོན་ཉེན་གྱིས་མཚན་གྱུར། (57)

ནད་ཀྱི་གཟིང་བ་སྐྱོབ་པའི་གཉེན། བསོད་ནམས་སྟོབས་སུ་གང་གྱུར་དང། (56) 24

ཚུལ་ལྡན་ཀུའུ་ལར་གང་གྱུར། (59) གང་གིས་སྐྱུ་ནི་ཞི་བར་མཛད། (60)

གང་ཞིག་ཞིང་པ་བཟ་གིས་གྱུར། (61) ཞི་ལྡན་གཤམས་སྦྱིན་ཞེས་པ་དང། (62) 25

གང་གིས་འོད་སྤངས་ཇེས་བརྒྱང་མཛད། (63) གང་གིས་མི་འཇམ་ཅེ་མོ་ཐོབ། (64)

རྩ་གཅིག་ཐུབ་པར་གང་གྱུར་དང། (65) ས་སྤྱོད་བྱ་ནི་སྣམ་དང་གིས་སྐབས། (66) 26

གང་ཞིག་དགོས་ཤིང་དགོ་འདུན་སྤངས། (67) དག་བཅོམ་གནས་སུ་བསྐྱོད་མཛད་

དོ། (68)

པར་ཅན་གྱི་ཚུལ་རབ་གསུངས། གང་ཞིག་ཚོས་གྱུ་ལ་རབ་དུ་གནས། (69)

27.

གང་ལྟར་ཉེ་མ་གང་པ་ཡིས། །ཁ་ཚེར་གཙུག་ལག་ཁང་མཚོན་བསྐྱབས། (70)

གྲ་མདུན་གྱིས་བཅོམ་བརྟུན། གང་ཞིག་གཙུག་ལག་ཁང་སྐྱུ་ལ་དང། (71)

28.

གང་གི་མུ་བུ་ཉེར་སྐྱོལ་ནི། བདུད་ལས་གྱུ་ལ་བར་གྱུར་པ་དང། (72)

མི་བདག་ལྷུང་ན་མིད་པ་ཡིས། གང་དྲན་སྐྱུ་ལི་བཀོད་བཀོད་དང། (73)

29

सुभाषितयवेधी च प्राणसूक्तक्रीणी ऋषः^(५३) ।

सर्वातुरंख्याधिंहारी योऽभूत् सञ्चौषधाभिधः^(५४) ॥ २२ ॥

• सव्यददाऽभवद्यश्च खगपाणे स्वदेहदः^(५५) ।

चक्रे गोपीलनागस्य विषशान्तिं^१ दृशैव यः^(५६) ॥ २३ ॥

यत्प्रभावेण वसुधा रत्नचैत्याङ्किताभवत्^(५७) ।

आसीत् पुण्यवलो यश्च रोगार्त्तबाणबान्धवः^(५८) ॥ २४ ॥

कुणालः श्वेलवान् योऽभूत्^(५९) नागशान्तिं व्यधाच्च यः^(६०) ।

कर्षकः श्रीर्पिंदो योऽभूत्^(६१) यशोदास्यश्च शान्तिमान्^(६२)
॥ २५ ॥

यः काश्यपानुग्रहकृत्^(६३) प्राप्तवान् यश्च किन्नरीम्^(६४) ।

मुनिर्यश्चैकंशृङ्गोभूत्^(६५) कविश्च क्षितिपात्मजः^(६६) ॥ २६ ॥

यः संघर्षक्षिप्तं भिक्षुं चकारार्हत्पदोचितम्^(६७) ।

प्राह पद्मावतीदृत्तं^(६८) धर्मराजस्थितश्च यः^(६९) ॥ २७ ॥

• कश्मीरेषु विहारार्द्धां यस्मै माध्यन्तिकोऽभ्यधात्^(७०) ।

शाणवासी विहारं यो मयुरायां विनिर्ममे^(७१) ॥ २८ ॥

उपगुप्तश्च यस्यान्ते^२ बभूवाख्ययो जिनः^(७२) ।

यत्सृत्याग्नौकण्डपतिर्नागेशान्नां न्यवेशयत्^(७३) ॥ २९ ॥

१ Orig. शान्तिं कर । २ Hodgson MS. प्राप्तवान् यस्य कीर्त्तनात् ।

३ Orig. चकारार्हत्पदोदितम् । ४ Orig. यस्यान्ते ।

གང་གིས་ས་གཞིའི་སྤྱི་བ་བསྐྱུངས་ (74) ། རྩོམ་མེད་ཅིང་འབྲེལ་འབྲུང་ཡང་། (75)

མི་དྲུང་ཡི་ཉོན་མོངས་བཀོལ་། (76) .གང་གིས་ཀའི་ལ་ལ་བརྟུན། (77) 30

གང་གིས་བསྐྱེད་ལྗོངས་བལ་ ཉེ་བར་སྦྲར་ཡང་བདོན་བར་མཛད། (78)

གང་ཞིག་ཀོ་ཤི་ཀ་ལ་ནི། དབང་ཆེན་སྡེ་ཡིས་འདོད་བ་བྱིན། (79) 31

གང་གིས་མཐར་ཐུག་གྱུར་བ་ནི། རབ་བཟང་གི་ནི་རྗེས་བཟུང་མཛད། (80)

སྤོན་གི་བཅོས་ལྡན་དེ་བཞིན་གཤམས། ལྷོ་ཡི་མཚོ་གུ་གང་གྱུར་དང་། (81) 32

དམུལ་བར་སྤིང་བའི་ལོ་ཆ་ཡིས། ཉོན་མོངས་གང་གིས་ཞི་བར་མཛད། (82)

གང་ཞིག་སྒྲིམ་ནི་སྦྱ་གཙན་འཛོལ། སྤོན་གྱི་ལས་དག་སྦྱོར་གསུངས་དྲུ། (83) 33

གང་གིས་འཛིགས་ཅུང་འཁོར་བལས། སྦྲང་ཅིའི་དབྱངས་ནི་ཡུ་དྲོད་ག་བསྐྱུལ། (84)

ཕན་ཚེལ་གང་གིས་བན་བ་བྱིན། (85) གང་ཞིག་བ་མེན་གིན་མོར་གྱུར། (86) 34

བད་ཅན་བྱིས་ས་ལྡན་གང་གྱུར་དང་། (87) ཅག་བ་གང་གིས་རྗེས་སྤྱུ་བསྐྱུངས། (88)

ཉེ་ཡི་བྱ་ནི་ཚོས་སྤེད་ལ། གང་གིས་རྗེས་སྤྱུ་བཟུང་བ་མཛད། (89) 35

གང་ཞིག་བདེན་པ་མཐོང་བ་ཡིས། རོར་ལྡན་བདག་ནི་སྐལ་བཟང་བསྐྱུབས། (90)

གང་ཞིག་གི་མི་རང་ཉིད་ཀྱིས། ཤམས་གྱི་ནམ་ལམ་གསལ་བཤད་སྤྲངས། (91) 36

གང་ཞིག་མཛོལ་བའི་བྱ་ལོ་ཡིས། མ་ཡི་གནོད་ལས་གཟེར་ཐོབ་གྱུར། (92)

གང་ཞིག་རང་ཉིད་བྱོན་བ་ཡིས། མ་གཞུ་བཟང་བསྐྱུགས་འོས་མཛད། (93) 37

पृथ्वीप्रदानं यः प्राह ^(७४) प्रतीत्योत्पादमप्यथ ^(७५) ।

विदुरक्लेशमुक्तिञ्च ^(७६) कैनेयञ्च शशास यः ^(७७) ॥ ३० ॥

प्रत्यासन्नच्युंतेश्चक्रे यः शक्रस्य धृतिं पुनः ^(७८) ।

महेन्द्रसेनः प्रददौ कौशिकायेषितञ्च यः ^(७९) ॥ ३१ ॥

अनुग्रहं सुभद्रस्य यः पर्यन्तायतेर्व्यधात् ^(८०) ।

हेतून्तमाखी भगवान् योऽभूत् पूर्वस्तथागतः ^(८१) ॥ ३२ ॥

नरक्लेशशान्तिं यश्चकार भवशर्मणः ^(८२) ।

पूर्वकर्मसृतिं ह्वनोः प्राह राहुलकस्य यः ^(८३) ॥ ३३ ॥

घोरात्सन्तारिता येन संसारान्मधुरस्वरः ^(८४) ।

पथं हितैषी यः प्रादात् ^(८५) ज्येष्ठोऽभूत् यः कपिञ्जलः ^(८६)
॥ ३४ ॥

पद्मकः शीलवान् योऽभूत् ^(८७) चिचं चानुशशास यः ^(८८) ।

अनुग्रहं मुत्स्यतुनोर्यश्च धर्मरुचेर्व्यधात् ^(८९) ॥ ३५ ॥

विदधे धनिकं धन्यं सत्यसन्दर्शनेन यः ^(९०) ।

स्वमांसासृक्प्रदानेन यः शिविः सृक्तमग्रहीत् ^(९१) ॥ ३६ ॥

मातुर्विकारात् प्राप्तार्त्तोर्योऽभवन्मैत्रकन्यकः ^(९२) ।

स्त्रायां सुमीगधां चक्रे स्वयमागमनेन यः ^(९३) ॥ ३७ ॥

གང་ཞིག་རབ་ཞིའི་ཚུ་སྤྱོད་གྱིས། བྲག་ས་པའི་བཤེས་གཉེན་སྒྲོལ་པ་བསམ་ལ། (94)
སྤྱི་བ་གཞན་ལ་སྤྲུག་སྤྲུག་དང་། ཀུན་པོ་དག་ནི་གང་གིས་བསྐྱོངས། (95) • 38

སྐྱོང་དབང་དག་གི་སྒྲོན་པོའི་སྤྱི། ཚོང་པའི་སྤྱི་པོ་ཅུས་སྤྲུལ་གྱིས། (96)
གང་གི་སྤྱོད་གྱི་དཀའ་ཐུབ་ཅན། (98) བྱང་ཚིམ་ས་དག་གི་ལྡན་པར་མཛད། • 39

གྲོང་པ་གསེ་སྤྲད་པར་ཅན། (99) རོ་ཉི་ཏེ་ཡི་ཉུང་གྱུར་གང།
གང་ཞིག་རབ་གསལ་བདེ་བ་བསྤྲོན། (100) སྤྱོ་བསངས་སྤྲ་མ་དག་ལ་གྱིས། (101) 40

གང་ཞིག་རོན་མཐུན་སེང་གས་བསྐྱོངས། (102) གང་ཞིག་དགའ་པོའི་གོང་བྱུང་
གྱུར། (108)

རི་བོང་ཅན་གྱི་ལུས་བྱིན་གང། (104) གང་གིས་རི་བ་ཏ་དག་བདོན། (105) • 41

གསེར་གྱི་གོ་ཆ་དག་གི་གཏམ། གོང་བྱུང་ལྟ་བུ་གང་གསུངས་དང། (106)
ཟས་གཙང་གང་གིས་རིན་ཅེན་གྱིས། མི་བདག་བྱ་མའི་ལེགས་བཤད་སྤྲངས། (107)

གདེངས་ཅན་སྤྲུབས་ལ་ལུས་བྱིན་པ། སྤྱོན་གྱི་བཞེན་པར་གང་གྱུར་དཔོ། (108) 42

• ཀུན་ལས་མཐོ་ཞིང་བདེ་བ་ཤེས་པ་ཡོན་ཏན་དག་དང་ལྡན།
བཟང་ཞིང་རབ་མང་བཙོན་འགྲུས་སྤྱོདས་དང་བཟོད་པ་ཅན།
• མི་དག་ཙམ་བསྤོང་བའི་སྤྱོད་པ་རབ་འཛོམས་པ།
བྱིགས་པ་སྤྱོག་མཛད་བཙོན་ལྡན་དེ་ལ་སྤྲུག་འཚལ་ལོ། • 43

यशोमिषस्य यस्तृष्णामहरत्प्रशमाम्बुदः^(९७) ।

सौरौ जन्मान्तरे व्याघ्रशावकौ चररक्ष यः^(९५) ॥ ३८ ॥

मन्त्रिवंशगजेन्द्रो यः^(९६) कच्छपश्च वणिग्जनम्^(९७) ।

चकार कुशलोपेतान्मखान् यः पूर्वतापसान्^(९८) ॥ ३९ ॥

यश्च रोहितमत्स्योऽभूत्पौरस्वास्थगय पद्मकः^(९९) ।

यः प्रभासः शर्म भेजे^(१००) श्यामाकश्च गुरुप्रियः^(१०१) ॥ ४० ॥

सिंहो ररक्ष यः सार्थं^(१०२) प्रियपिण्डश्च योऽभवत्^(१०३) ।

तनुं यः शशकः प्रादात्^(१०४) रैवतं चोज्जहार यः^(१०५) ॥ ४१ ॥

पुरोपमानां यः प्राह कथां कनकवर्म्माणः^(१०६) ।

रत्नैर्दपसुतासूक्तं यश्च शुद्धोदनीऽग्रहीत्^(१०७) ॥

देहदाता फणिकाणे योऽभूज्जीमूतवाहनः^(१०८) ॥ ४२ ॥

सर्वोन्नताय सुगताय गुणान्विताय

भद्राय भूरितरवीर्यवत्सक्षमाय^१ ।

उन्मूलिताकुशलमूलभवद्भुमाय^२

तस्मै नमो भगवते मद्वारणाय ॥ ४३ ॥

१ Orig. मन्त्रिवर्गगजेन्द्रः । * Hodgson MS. भूरिभरवीर्यवत्सक्षमाय ।

२ Hodgson MS. कुशलक्षयभवद्भुमाय ।

CORRIGENDA.

PALLAVA I.

<i>Sloka</i> 5	विद्याधरवतीचिद्ध०	विद्याधरवंती० चिद्ध०
” 6	सङ्ग	सङ्गे
” 12	चिद्गार्ह	चिद्गार्हः
” 21	६	६
” 22	तेन प्रथमेन	तेनाप्रथमेन
” 31	ईशा	ईशा
” 34	दण्डिनः	दण्डिन
” 43	ईश	ईश
” 62	०३६	०३६
” ”	दक्षित०	कक्षित

PAḶḶAVA II.

<i>Sloka</i> 6	प्रजापुण्यैमति०	प्रजापुण्यैमैति
” 8	ईश	ईश
” 14	सर्वैः	सर्वैः
” 45	अद्वैतसूत्र	अद्वैतसूत्र
” 60	शेखर	शेखर
” ७5	अहुमादेश	अहुमादेश
” 75	त्रिचिहितेश्वरः	त्रिचिहिताश्वरः
89	रक्षमाणो	रक्षमाणो

བྱུང་རྒྱུ་བ་སྐྱེ་མས་དཔའ་ཉེ་རྟོགས་པ་བརྒྱུད་པ་ .

དཔལ་གྱི་བསམ་གྱི་འཁྲི་ལེ་དུ་ .

རབ་གསལ་གྱི་རྟོགས་པ་བརྒྱུད་པ།

།ཐམས་ཅད་མཁྱེན་པ་ལ་ཕྱག་འཕྲོལ་ཡི།

གང་ཐུགས་རྗེ་བྱུང་ཤེས་ལ་ཆགས་མཚོན་འཛིན་པ་མེན་པ་ཉིད། .

ཡིད་ལྷོ་སྟོང་རྗེས་བརྒྱན་ལ་གང་གིས་སྟོན་ནིམས་མ་ལྷན་བསྐྱེད་སྟེ།

གང་གིས་ཁྲི་བ་མེད་ལ་རང་གིས་འཁྲིར་བའི་དབྱ་མངོན་བཅོམ་།

ཀུན་མཁྱེན་དེ་ཡིས་བྱིད་ལ་དགོ་ལེགས་གཡོ་བ་མེད་བྱུང་ཅིག .

དམ་བའི་གྲིབ་བསིལ་དང་ལྷན་བདོན་བའི་ཚོས་ཀྱི་ཙོ་བས་བརྟེན་ཅིང་བསོད་

ནམས་ར་བར་གནས།

སྟོང་དང་རིག་པ་སྟོང་རྗེ་ལ་སོགས་ཆུ་ཡིས་ནིམ་མཚོས་ནིམ་པར་གྱིས་པའི་

ཡལ་ག་ཅན། .

ཚོགས་ཤེས་རྗེ་མེད་ཡལ་འདབ་བྲགས་སྟེན་དཀར་བའི་མེ་དྲོག་དྲིལ་དུ་དམ་

བའི་འབྲས་བུ་ནི།

བསམ་ཀུན་ཡོངས་སྟེར་གསལ་པར་མཚན་པ་དཔལ་ལྷན་སངས་གྱིས་སྟོན་པ་

ནིམ་པར་གྱིལ་བྱུང་ཅིག།

बोधिसत्त्वावदानकल्पलता ।

प्रभासावदानम् ।

नमः सर्वज्ञाय ।

चित्तं यस्य स्फटिकविमलं नैव मृह्णाति रागं
कारुण्याद्रं मनसि निखिलाः शोषिता येन द्रोषाः ।
अक्रोधेन स्वयमभिहतो येन संसारशत्रुः
सर्वत्रोऽस्मै भवतु भवतां श्रेयसे निश्चलाय ॥ १ ॥

संज्ञायः स्थिरंधर्ममूलवलयः पुण्यालवालस्थिति-

धीविद्याकरुणाभसा हि विलसद्भिस्तीर्णशाखान्वितः ।

सन्तोषोज्ज्वलपल्लवः शुचियशः-पुष्यः सदासत्फलः

सर्वाशांपरिपूरको विजयते श्रीबुद्धकल्पद्रुमः ॥ २ ॥

འཁོར་བ་མུ་སྤྱིན་འབྲུང་གནས་ལས། འགྲོ་བ་གཤོན་པའི་སྒོ་བྱས་ནི།
མཐུ་ཚེན་ཚམས་ལ་འབྲུང་འབྲུང་དེ། དེ་ཡང་འདི་སྐད་ཇི་སྲིད་ལྟོ་ལོ། 3

གསེར་གྱི་བ་གས་གཞལ་ཡས་ཁང་། ཁང་པས་བསྐོར་བའི་གྲོང་ཁྱིམ་གྱི།
འོད་ལྗན་ཞེས་བྱ་བ་སོད་ཚམས་ལས། འོད་ལྗན་མཐོ་རིས་ལྷ་བྱ་ཡོད། 4

ལེགས་པ་ཚམས་ཀྱིས་ལེགས་བྱས་པའི། རིག་འཛིན་དང་ལྷན་གྲུབ་བྱ་དང་།
དྲི་ཟེའི་ཚོགས་ཀྱིས་རབ་དུ་བཞུགས། བསྐྱེད་བྱོང་ཁྱིམ་སར་གཤེགས་འགྲུ། 5

ཚོས་ཀྱི་གྲུལ་པོའི་སོ་བྲང་བཞིན། བསོད་ཚམས་ཁང་པ་བསྐྱབས་འོས་ལོང་།
བདེན་དང་བདེ་ལྷགས་སྦྱིན་པ་དང་། བཅེ་བའི་རང་བཞིན་གྱིས་དྲོག་བཞུགས། 6

གཟི་བུ་འཛིན་ལ་བཏོན་ལྷ་ཚམས་ཀྱིས། གང་གི་གྲགས་པ་མངོན་མཚོན་པ།
རབ་གསལ་ཞེས་བྱའི་ས་བདག་དེ། དེར་ནི་ས་ཡི་ཐིག་ལེར་གྲུང་། 7

གང་གི་གྲགས་པའི་མེ་དོག་གི། དོག་པ་ཡོན་ཏན་དྲི་བཟང་ཚོགས།
ཕྱོགས་ཀུན་རི་དྲགས་མིག་ཅན་གྱི། ཚོ་བ་ཡི་ནི་གྲོན་དུ་གྲུང་། 8

ཐབས་ཤེས་ལྷན་པ་གང་གི་བུ་ཀའ། ས་སྒྲོང་མགོ་ཡི་ཚོགས་ཚམས་ལ།
གསེར་གྱི་མེ་དོག་དྲི་མེད་ཀྱི། འཕྲིང་བ་བཞིན་དུ་རབ་དུ་བཞུགས།

ཚམ་ཞིག་ས་མི་དབང་ཕྱག་དེ། མདུན་སར་བཞུགས་ལ་སྐྱང་བོ་ཡི།
ཚམས་ཀྱི་བདག་པོ་མངོན་ཕྱོགས་དེ། བྱས་མོ་ས་ལ་བཙུགས་ནས་སྐྱས། 10

जायते जगदुद्धर्तुं संसारमकराकरात् ।

मतिर्महानुभावानामचानुश्रूयते यथा ॥ ३

अस्ति प्रभावती नाम हेमहर्म्ययद्दैर्घता ।

पुरिः प्रभावतीव द्यौर्विमानैः पुण्यकर्मणाम् ॥ ४

द्विधाधरवतीसिंहगन्धर्व्वगणसेविता ।

गीर्वाश्रिता शक्रनगरी सुकृतेन सतामिव ॥ ५

सेविता सततं सत्यव्रतदानदयामयैः ।

राजधानीव धर्मस्य पुण्यावसथंशालिनी ॥ ६

अभूद्भूतिलक्षस्तस्यां प्रभासो नाम भूपतिः ।

सप्रभा सादरै र्यस्य कीर्त्तिरभ्यर्च्यते सुरैः ॥ ७

गुणसौरभसम्भाराः सव्वासां हरिणीदृशां ।

यद्यशःपुष्पमञ्जर्यो याताः कर्णवतंसतां ॥ ८

उपायन्नस्य यस्यान्नां सुवर्णकुसुमोज्ज्वलां ।

मालामिव महीपाला मौलीचक्रेषु चक्रिरे ॥ ९

तं कदाचित् सभासीनमभ्येत्य भुवनेश्वरं ।

उवाच रक्षितिविन्ध्यस्तज्जानुर्नागवनाधिपः ॥ १०

སྒྲ་གཅིག་ཀྱི་དྲུག་གྲགས་ཐོས་གྱུར་ནས། ས་སྤྱང་ས་ལ་འོང་བ་ལྟ་ཏེ།
སྤང་ཚེན་མཚོན་ཏེ་མཚོས་པ་ནི། མྱོན་དུ་གྱུང་བ་བདག་གིས་བརྒྱང་།

21

སྐབས་གསུམ་པར་འོས་སོ་གཉིས་འདི། མྱོན་གནས་སོ་རྟོ་དུ་གཞིགས།
གང་གྱི་རྩོམ་ཐོས་གཞིགས་གྱུར་ཏེ། གཡོ་གཡེན་ཡོངས་ངལ་འབྲས་དང་བཅས། 12

དེ་དག་ཐོས་ནས་མི་བདག་ནི། རྫོན་ལ་ཡང་དག་བགོས་ནས་སོང་།
མྱོན་ནི་སོ་གཉིས་ཀྱི་ལ་ག། གཡོ་བ་ལྟ་བུ་མཐོང་གྱུར་ཏེ། 13

རབ་རྒྱལ་དྲི་བཟང་གིས་བོས་པ། བྱང་བ་འབྲས་པའི་རྩོམས་ཀྱི་རྒྱ
སྐྱལ་པའི་གྱུན་ཉི་ཡིད་འོང་བ། དཔྱིད་ཀ་བཞིན་དུ་རབ་དུ་བསྟེན། 14

འབྲིགས་བྱེད་ཀྱི་ནི་ཚུ་ཤིང་དང་། འཕལ་གྱི་ཡི་ནགས་ཀྱི་དཔལ།
འབྲིགས་ཐོས་ཀྱི་ཚུམ་གྱུར་ཅིང་། མོ་ཡི་བར་དུ་ལག་པ་བཀྱེད་སྟེ། 15

འདབས་བདུན་པའི་དྲིས་གྱིས་ཤིང་། ཡོ་གསུ་ཡིས་བསྟན་པ་ལས།
འབྲིགས་བྱེད་མི་གཡོ་ས་ལ་ནི། རྒྱང་པའི་གྱུ་ལོ་རོ་གྱུར་ལྟར་མགོ། 16

སོ་ཡི་ཀ་བས་རབ་བགྱུན་ཅིང་། དཔལ་འབྱོར་རྒྱུ་པར་ཅེ་བའི་གནས།
དེ་ནི་རྒྱུ་གཞིགས་ས་ཡི་བདག། ཡེ་མཚན་གྱུར་ནས་འདི་ལྟར་བསམས། 17

ཡོ་མ་གསལ་བ་གསར་བར་ནི། རབ་གྱུར་ངོ་མཚར་སྤྱི་ལ་བྱེད་པ།
བསྐྱལ་ས་འོས་ལས་རྒྱུ་ལས་འཁོར་བར་ནི། རྫོན་པའི་གྱུན་དག་ཚད་མ་མེད། 18

देव दिव्यद्युतिर्दन्ती वृद्धीतोऽस्माभिरद्भुतः ।
त्वत्कीर्तिश्रवणाद्भूमिमैरावण इवागतः ॥ ११ ॥

द्वारि स्थितोऽसौ द्विरदस्त्रिदशार्हं प्रदृश्यतां ।
मृत्यानां प्रभुना दृष्टः सफलो हि मरिश्चमः ॥ १२ ॥

स्तदाक्रुष्यं नृपतिर्निर्गत्यामात्यसम्मतः ।
ददर्श द्विरदं द्वारि कैलाशमिव जङ्गमं ॥ १३ ॥

उद्दामसौरभाङ्गतै र्धमरै गण्डडिण्डिमैः ।
शृङ्गाराभरणोदारं वसन्तमिव सेवितं ॥ १४ ॥

दन्तपथ्यन्नावश्रान्तकरं मिलितलोचनं ।
स्मरन्तं विन्ध्यकदली-शङ्खकी-काननश्रियः ॥ १५ ॥

अगस्त्यशासनात् यातं भुवि कुञ्जरराजतां ।
स्फुरत्-सप्तशृङ्गामोदं विन्ध्याचलमिवोन्नतम् ॥ १६ ॥

तं विलोक्य क्षितिपतिर्दन्तस्तम्भविभूषितं ।
लक्ष्मीविलासभवनं विस्रयादित्यचिन्तयत् ॥ १७ ॥

अहो नवनवोत्कर्षा निर्माणाश्चर्यशालिनाम् ।
कर्मणामनवच्छिन्ना संसारसर्गसन्ततिः ॥ १८ ॥

བདུད་ཅིའི་རྒྱ་བཏེར་མ་བསྐྱབས་ཤིང་། རོར་རྒྱས་ཐང་ཡང་སྐབ་ཅན་ལ།
རི་པོ་བསྐྱེད་བཟེད་པར་ཞི། སྐང་པོ་འདི་ནི་སྤྱུ་ཡིས་བསྐྱེད། 19

དེ་ནས་སྐང་ཆེན་ཁ་ལོ་ལ། ཀུན་དུ་བགོད་ཅེས་བཀའ་བཏན་ལ།
སྐང་ཆེན་འདི་ནི་ཐུལ་ཅིག་ཅེས། སའི་བདག་པོས་ཀུན་དུ་བསྐྱེད། 20

ད་གདམས་ས་སྐྱོང་ནང་གི་ནི། བྱོང་གི་ཁང་པར་བཞེགས་པར་གྱུར།
བསྐྱབས་པ་ཀུན་གྱི་ཁྲུང་བཟོད་པའི། སྐང་ཆེན་ཀུན་དུ་བགོད་ཀྱིས་བརྒྱུང། 21

དེ་ཡི་སྤོབ་མ་དམ་པ་བཞིན། སྤོབ་སྤར་གོ་མས་དབང་གྱུར་པ།
ཤེས་རབ་ལྷན་དུ་སའ་བད་མེད་དུ། བསྐྱབས་པ་ཀུན་གྱིས་ནོམ་དུལ་ཐོབ། 22

སྤྱིན་མང་གཏུང་བཟེད་པ་དང་། སྤོབ་སའ་དང་སྤོབ་ལྷན་བཟོད་པར་ལྷན།
དགའ་འཛོམས་ལེགས་པར་འགོ་བ་དེ། གྱིལ་པོ་ཉིད་དང་མཚུངས་པར་གྱུར། 23

དེ་ནས་སྐང་པོའི་དབང་པོ་དེ། གཏུལ་བའི་བྱ་བ་མཐར་ཕྱིན་ནས།
བྱ་བ་བྱས་པའི་ཀུན་བགོད་ཀྱིས། མི་དབང་ལ་ནི་སྤྱིན་པར་གྱུར། 24

ནོམ་འགྱུར་མེད་པའི་སྤོབ་སའ་གྱིས་པ། ལྷགས་ཀུའི་དབང་གྱུར་དེ་མཐོང་ནས།
སྤོབ་ཡི་ནི་ཅེར་ཞུགས་པ། གྱིལ་པོའི་དཔལ་དུ་གྱིལ་པོས་བསམས། 25

དེ་ནས་རབ་དགའ་ཡང་དག་སྤྱེས། མཁས་པར་བསྐྱབས་པ་བལྟ་ཕྱིར་དེ།
འད་སྤོང་ཤར་གྱི་རི་ལ་བཞིན། དེ་ལ་སྤོབ་ཆེན་པོས་ཞོན། 26

अमन्येन सुधाम्भोधेरनायासेन वासुकेः ।

अनाकर्षेण शैलस्य केनायं जनितो गजः ॥ १९ ॥

अथ हस्तिमहामाचं संयातं नाम भूपतिः ।

आदिदेशाचितादेशं गजाऽयं दम्यतामिति ॥ २० ॥

तद्वादिश्य महीपाले यातेऽन्तःपुरमन्दिरम् ।

नागं जग्राह संयातः सर्वशिक्षाभरक्षमम् ॥ २१ ॥

स सच्छिष्य इव प्राज्ञः प्राग्जन्माभ्यासयन्वितः ।

नीतस्तेन प्रयत्नेन सर्वशिक्षाविनीततवम् ॥ २२ ॥

बहुदाननिर्दुर्बेगः शक्त्युत्साहयुतक्षमी ।

रिपुप्रघातसुगतिः^१ स राज्ञस्तुल्यतां ययौ ॥ २३ ॥

दम्यक्रियांसमुत्तीर्णं ततस्तं कुञ्जरेञ्चरम् ।

नरेञ्चराय संयातः कृतकृत्यो न्यवेदयत् ॥ २४ ॥

दंष्ट्रां तमङ्कुशायत्तं निर्विकारवल्लोदयम् ।

उत्साहशिखरारूढं मेने राजा जयश्रियम् ॥ २५ ॥

स संजातप्रदुर्षोत्थदाक्षशिक्षादिदृक्षया ।

तमारुरोह सोत्साहः सहस्राशुरिवोदयम् ॥ २६ ॥

དེ་ནས་སྐྱང་པོ་འདི་དབང་པོ་དེ་འདི། དཀྱིལ་ལམ་ཁོར་ཀུན་དུ་ཡང་དུག་གྱུ།
 མཁམས་པ་སློན་བཞིན་དབང་སྐྱུར་བ། ཀུན་དུ་བཤོད་ཀྱིས་ཡང་དབང་བཤེས་། 27

གྱུལ་པོ་རང་གི་སློབ་བཞིན། སྐྱང་པོ་བལྟ་བའི་ཞར་ལ་ནི།
 རོན་ལ་ཅེ་ཞིང་དགའ་ལྡན་པས། ཆེ་བའི་ནགས་སྤུ་འབྲུམས་པར་གྱུར། 28

རིན་ཆེན་དབྱང་གྱུན་འོད་ཟེར་ནི། རིང་དུ་འཛོལ་དེ་ཤལ་ལྷ་ཀའི།
 ལོ་འདབ་མཚོག་གི་སྤོགས་ཀྱི་ནི། སྐྱང་ནམས་འབོད་པ་ལྟ་བུར་སོང་། 29

ནགས་སྤུ་དེ་ནི་འགྲོ་བ་དག། རབ་དགའ་ཡ་མཚན་ཀུན་གྱིས་ཤིང་།
 མིག་ནི་ནི་བར་རྫོགས་བྱས་པ། ནགས་ཀྱི་སྤྲུལ་ལས་མཐོང་བར་གྱུར། 30

མོར་འཛོན་གྱི་བདག་དབང་པོ་དེ། ཤལ་རི་ཡི་སྤྲུལ་ཚོགས་ཀྱིས།
 མེ་དོག་དྲི་བཟང་རྫོགས་པའི་གྱུས། འཕྱིགས་བྱེད་རྒྱུང་གིས་བསྟོན་པར་གྱུར། 31

དེ་ནས་འཕྱིགས་བྱེད་ཉེ་བ་ནི། རང་དབང་བདེ་བའི་འདབ་ལྡན་པར།
 ཅེ་དགའི་བསམ་པ་བྲན་གྱུར་ཏེ། སྐྱང་པོ་ཤིན་དུ་གོད་པར་གྱུར། 32

དགའ་བས་བཅིངས་པའི་སྐྱང་མོ་ཡི། དྲི་མ་སྤྲུལ་ཞིང་གཉིས་འབྲུང་དེ།
 མི་བདག་ལམ་ལམ་པས་ལྷགས་བཞིན་དུ། ལྷགས་ཀྱུའི་དབང་དུ་གྱུར་པ་བདང་། 33

སོ་ལྡན་འདོད་ཆགས་ཀྱིས་བཀུག་པ། རྗེས་སུ་ཆགས་བཅས་གྱུག་པ་དེ།
 རྫོངས་པ་ལམ་ཁོར་བ་དགའ་ལ་བཞིན། མང་དུ་འདུ་དགའ་དང་གྲུལ་མ་གྱུར། 34

संयातोऽथ गजेन्द्रस्य मन्त्रीव वशवर्तिनः ।

• सर्वमण्डलसंचारचातुर्यं समदर्शयत् ॥ २७ ॥

गजप्रेक्षाप्रसङ्गिन मृगयाकेलिलालसः ।

राजा निजोत्साहमिव व्यगाहत वृत्तं महत् ॥ २८ ॥

• स यथौ रत्नकेयूरकिरणैर्दूरसर्पिभिः ।

शंखकीपल्लववरैर्दिग्भागानाह्वयन्निव ॥ २९ ॥

व्रजन्तं तत्र ददृशुस्तं वने वनदेवताः^१ ।

प्रहर्षविस्मयाकीर्णकर्णपूरीकृतेक्षणाः ॥ ३० ॥

शंवरीकक्रीपाशपुष्पसौरभनिर्भराः ।

• विन्ध्या वसुंधराधीशं महत्तस्तं सिषेविरे ॥ ३१ ॥

अथ विन्ध्योपकण्ठेषु स्वच्छन्दसुखशास्त्रिषु ।

स्रत्वा घिलासदृप्तान्तं गजः सोत्कण्ठतां यथौ ॥ ३२ ॥

करिण्याः प्रेमबद्धाया गन्धमाघ्राय स द्विपः ।

नीतिं नृप इवोत्सिक्तस्तत्याजाङ्कुशयन्त्रणाम् ॥ ३३ ॥

सवेगं धावतस्तस्य रागाकृष्टस्य दण्डिनः ।

विमूढस्वेव संसारे बाधुवत् विरतिः क्वचित् ॥ ३४ ॥

१ Orig. व्रजन्ति ददृशुस्तम् वने वनदेवता ।

རྒྱུང་བཞིན་མགོ་གསུམ་པར་བསྐོད་པ་ཡི། རྒྱང་པོ་མཚོང་ནས་གེ་ཚོམ་ནི།
 སྐྱེས་པའི་བྱལ་པོ་རྒྱང་པོ་ཡིས། ཀུན་དུ་བསྐོད་ལ་འདི་སྐྱེས་སོ། 35

ཀྱེ་མ་མ་ལ་རྒྱང་པོ་འདི། བྱིད་ཀྱིས་འདུལ་བ་འཛོན་དུ་བཅུན།
 ལྷགས་ཀྱི་ལྷོ་བ་དག་ལས་ཀྱང། གང་ཞིག་ཕྱིར་ཕྱོགས་སོང་བ་མཚོང་། 36

འདི་ཡི་ཀང་བཀོད་ཁྲུ་གྱིས་ནི། ཕྱོགས་ཀྱི་འཁོར་ལོ་འཁོར་བ་བཞིན།
 ཀོང་བས་འཕྲང་ཚེས་སེས་སྟོག་བཞིན། སའོ་མས་ཀུན་འབྱུང་ཕྱོགས་པ་བཞིན། 37

འདིར་ནི་ཁ་ཇི་དུས་མིན་པར། རབ་དུ་མི་མཐུན་གྱུར་པ་བཞིན།
 སྐྱེས་བུའི་བྱ་བ་ཐམས་ཅད་ལ། འབད་བས་ཞུགས་པ་འབྲས་མེད་གྱུར། 38

དེ་སྐད་ཇི་ཡི་གསུང་ཐོས་ནས། འཇིགས་པར་གྱུར་པའི་ཀུན་དུ་བསྐོད།
 བསྐྱེད་པ་སྐྱད་པས་སྐྱུང་ས་གྱུར་ཅིང། ཐམས་ཅོ་སྐྱུར་བ་བྱས་ནས་སྐྱེས། 39

ལྷ་གཅིག་པདག་གི་རྒྱང་པོ་འདི། བྱ་བ་ཀུན་གྱི་དབང་དུ་བགྱིས།
 འོན་ཀྱང་དེ་རིང་རྒྱང་མོ་ཡི། རྗེ་མ་མཚམས་ཞིང་ཚམས་འབྱུར་གྱུར། 40

འདོད་པའི་དབང་དུ་གྱུར་པ་ཡི། སྐྱེ་བོ་ཚེས་མེས་འདྲེན་མིན་
 ཚོམ་པ་ས་ཡིན་ཡོན་མིན་ཞིང། ལེགས་པ་ཉིད་མིན་འདོད་པ་དུན། 41

ཡུལ་ལ་མཛོན་པར་ཕྱོགས་པའི་ཚོ། དགའ་བའི་རོ་ལ་རྒྱགས་གྱུར་པ།
 གཤོད་གཤོད་མང་པོར་རི་ཡི་ལྷ། ཚེས་པར་རྒྱང་བཞིན་སུ་ཡིས་བསྐྱོག། 42

दृष्ट्वा प्रभञ्जनजवं कुञ्जरं राजकुञ्जरः ।

व्रजन्नं जातसन्देहः संयातमिदं ब्रवीत् ॥ ३५ ॥

अहोवतायं भवता विनयग्राहितो गजः ।

दृष्टः प्रयातो वैमुख्यं गुरोरस्याङ्गुशस्ययः ॥ ३६ ॥

भ्रमतीव दिशां चक्रमनुयान्तीव पादपाः ।

पाद्व्यासभरेणास्य क्षीवेणाघूर्णते क्षितिः ॥ ३७ ॥

अस्मिन् देव इवाकाले प्रयाते प्रतिकूलताम् ।

सर्वोः पुरुषकारस्य निष्फला यत्नवृत्तयः ॥ ३८ ॥

वचः श्रुत्वेति संयातः प्रभोरायातसाध्वसः^१ ।

शिक्षापवादेवैलज्जादुवाच रचिताञ्जलिः ॥ ३९ ॥

देव सर्वक्रियायत्तः कुञ्जरोऽयं मया कृतः ।

करिणीगन्धमाघ्राय यातः किन्वद्य विक्रियाम् ॥ ४० ॥

नौषदेशं न नियमं न दाक्षिण्यं न सगुह्यताम् ।

स्मरन्ति जन्तवः कामं कामस्य वशमागताः ॥ ४१ ॥

केन रतिरसोत्सिक्ता विषयाभिमुखी मतिः ।

अदभ्रश्रुभ्रविभ्रष्टशैलकुल्येव वार्यते ॥ ४२ ॥

ལུས་ནིངལ་བའི་བསྐྱབ་པ་ལ། འདུལ་བར་བྱེད་པ་ཁོ་བོ་ལམས།
 ཡིད་ནི་སློམ་པའི་བསྐྱབ་པས། ཐུབ་པ་ནི་མས་ཀྱང་ལམས་པ་ཡིན། 43

ཆགས་ལས་ངལ་བར་མི་ཕྱི་ཞིང། བསྐྱམས་པ་མ་ལུས་བྱལ་གྱིར་དེ།
 ངན་མོངས་བཞིན་དུ་ལམ་མིན་ནས། བཀྲིས་འཕྲང་འདྲི་ནི་རབ་དུ་གྱུ་གོ། 44

སྐྱེ་བོ་ངན་པ་ཡང་རེ་རྗེས། ངས་པར་རྗེས་བར་བསྐྱེད་པ་ཉིད།
 ས་བདག་ལྗོན་པའི་ལོ་མ་ནི་མས། ཡང་དག་བརྒྱང་ལ་འདྲི་ནི་ཐོང། 45

མི་བདག་གིས་ནི་ཀུན་དུ་འགྲོའི། དེ་དུས་སུ་འོས་ཚོག་ཐོས་ནས།
 དེ་དང་རྣམ་ཅིག་གིང་ཆེན་གྱི། ལོ་མ་དག་ལ་འཕྲངས་པར་གྱུར། 46

མི་བདག་གིང་ལ་བབས་གྱུར་དེ། དྲ་ལ་ཞེན་ནས་གཤེགས་པར་གྱུར།
 རྒྱང་པོ་ནགས་སུ་འབྱུངས་གྱུར་པས། རྒྱང་མོ་ལ་ནི་འབྱུང་པ་ཐོབ། 47

དེ་འོག་རྒྱང་ཆེན་འདྲོད་པ་ཞི། ཉིན་ཞག་བདུན་གྱི་འདྲོད་པའི་སང།
 རང་ཉིད་མངོན་དུ་འོངས་གིང་ཆགས། བཟའ་བ་མངོན་པར་འདོད་ཅིང་བཞས། 48

བསྐྱབ་པས་བསྐྱམས་པའི་དབང་གྱུར་ཅིང་ རང་ཉིད་འོངས་པ་དེ་མཐོང་ནས།
 ལམས་པ་གིན་དུ་དགའ་བ་ཡི། ཀུན་དུ་བགོད་ཀྱིས་གྱུལ་ལ་སྐྱས། 49

ཆགས་པའི་ཞགས་པས་དྲངས་གྱུར་ཅིང། འདྲོད་པས་གཟིང་ནས་རབ་མོང་གང།
 བསྐྱབ་པ་དག་དང་མི་འགལ་བས། རྒྱང་པོ་འདྲི་དེ་རང་ཉིད་འོངས། 50

शरीरश्रमशिक्षायां दमकाः कुशला वयम् ।
मनेर्नियमशिक्षायां मुनयोऽपि न पण्डिताः ॥ ४३ ॥

रागादंगणितं यासः खलितालीलसंयमः ।
एष धीकृत्यमार्गेण मूर्खः खल इव द्विपः ॥ ४४ ॥

दृक्षींशाखां समालम्ब्य त्यजेमं पृथिवीपते ।
व्यसनी पतितः सत्यं पातयत्येव दुर्जनः ॥ ४५ ॥

संयातस्य वचः श्रुत्वा तत्कालसदृशं नृपः ।
तेनैव संहितः शाखामालम्बे महातरोः ॥ ४६ ॥

अवतीर्य तरोरश्वमारुह्य नृपती गते ।
प्राप्यालिलिङ्गं करिणीं विगाह्य गहनं गजः ॥ ४७ ॥

ततः शान्तस्मरो हस्ती दिनैरभ्येत्य सप्तभिः ।
स्वयंमालानसंबद्धस्तस्थौ भुक्त्वा यथासुखम् ॥ ४८ ॥

शिक्षासंयमयन्वितं तं दृष्ट्वा स्वयमागतम् ।
संघातः कौशलोत्कर्षहर्षात् रात्रे न्यवेदयत् ॥ ४९ ॥

रागवागुरंयाहृष्टः प्रययौ यः स्मरातुरः ।
शिक्षायामविसंवादे सोऽयं प्राप्तः स्वयं गजः ॥ ५० ॥

सङ्केतयन्निर्गतो वश्यो रसज्ञः शङ्खकीभुवाम् ।
सन्तप्तलोहकवलयं गृह्णाति विनये स्थितः ॥ ५१ ॥

एष कांभरसंक्षुब्धः कष्टां विकृतिमाययौ ।
मुनः प्रकृतिमापन्नः प्रशान्तमदनञ्ज्वरः ॥ ५२ ॥

शुक्ला दमयितुं देव सिंहव्याघ्रगजादयः ।
नंतु रागासवक्षीर्व-विषयाभिमुखं मनः ॥ ५३ ॥

एतदाकर्ण्य भूपालस्तत्तथेति विचिन्तयन् ।
उवाच संत्यमुच्यितं संयात कथितं त्वया ॥ ५४ ॥

अप्यस्ति अश्विस्तोकेऽस्मिन् येन चित्तमदद्विपः ।
नीतः प्रशमंशीलेन संयमालानलीनताम् ॥ ५५ ॥

इत्युक्ते देवताविष्टः संयातस्तमभाषत ।
देव सन्ति जगत्क्लेशनिःशेषोन्मूलनोद्यताः ॥ ५६ ॥

विर्वेकालोकिता लोके वैराग्यजनिताग्रहाः ।
शमसन्तोषविषदा बुद्धा एव प्रबोधिनिः ॥ ५७ ॥

इति बुद्धभिधां श्रुत्वा सम्यक्सम्बोधिचेतसः ।
राज्ञः प्राग्जन्मजाभ्यासप्रस्थिधानमजायत ॥ ५८ ॥

འཁོར་བ་རྒྱ་སྤོང་འབྲུང་གནས་སྤྱ། རྣམ་པར་བྱིངས་པའི་འགྲོ་བ་འདྲི།
 དག་པའི་ལམ་ནས་རྫོགས་པ་ཡི། བྱང་རྒྱ་གྲོལ་བར་ཡམ་དག་བསྐྱེལ། 59

དེ་ནས་དེ་ལ་ནམ་མཁའ་ལས། གཙང་མ་རིས་ཀྱི་རྣམ་ཡིས་སྐྱེས།
 ཡང་དག་རྫོགས་པའི་བྱང་རྒྱ་བ་ཏུ། ས་བདག་མཛོན་པར་འཚང་གྱི་འགྲུབ། 60

དེ་སྐད་དེ་ཡི་ཚོག་ཐོས་པས། གྱུལ་པོ་རྒྱལ་བུལ་རྣམས་ཀྱི་མཚོག།
 རྐྱེ་བ་དམ་ཞིང་རྣམ་མཁའ་ལ། བྱང་རྒྱ་བ་སེམས་དཔའ་ཉིད་ཏུ་གྱུར། 61

དེ་ནས་དེ་ནི་སྤྱིང་སྤྱོད་ས་ཡངས་ལྡན་མིག་ནི་དེ་ཉིད་དག་ལ་གཏད།
 སྤྱིད་པའི་རྒྱ་གཏེར་བྱིད་པའི་འབྲུང་པོ་ཀུན་ལ་རྗེས་སུ་བརྗེ་ལྡན་ཞིང།
 ཡང་དག་རིག་པ་སྣོ་བ་དང་ལྡན་མཛོན་པར་གསར་བ་བསྐྱེད་པ་ལས།
 སེམས་ཅན་རྣམས་ནི་ཡང་དག་བསྐྱེལ་སྤྱིར་དག་པའི་ལམ་དག་བརྒྱུས་པར་གྱུར། 62

ཞེས་པ་དག་པའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་རྒྱ་བ་སེམས་དཔའི་
 རྫོགས་པ་བརྗོད་པ་དཔག་བསམ་གྱི་འགྲི་ཤིང་ལས་རབ་གསལ་
 གྱི་རྫོགས་པ་བརྗོད་པའི་ཡལ་འདབ་སྟེ་དང་པོའོ། །

विनिमज्जगदिदं संसारे मकराकरे ।
सन्तारयेयं संबोधिसुक्तः कुशलसेतुना ॥ ५८ ॥

अथोचुर्देवतां व्योमस्तं शुद्धावासकायिकाः ।
सम्यक्संबोधिसंबुद्धो भविष्यसि महामते ॥ ६० ॥

इति ब्रह्मचर्यं श्रुत्वा राजा विरजसां वरः ।
जातिस्मरो दिव्यचक्षुः प्रययौ बोधिसत्त्वताम् ॥ ६१ ॥

अथ स विपुलसत्त्वस्तत्त्वनिक्षिप्तचक्षुः
भवजलनिधिमज्जत्सर्वभूतानुकम्पी ।
अभवद्भिनवोद्यत्संविदुत्साहयोगात्
दलितकुशलसेतुः सत्त्वसन्तारणाय ॥ ६२ ॥

इति श्लेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां
प्रभासवन्दनं नाम प्रथमः पक्षवः समाप्तः ॥

द्वितीयः पल्लवः ।

श्रीसेनावदानम् ।

ते जयन्ति जगत्यस्मिन् पुण्यचन्दनपादपाः ।
छेदं निर्घर्षदाहेऽपि ये परार्थेषु निश्चयाः ॥ १ ॥

गुणनीयाः गुणगणैरल्यरिष्ठाभिधा पुरिः ।
स्पर्धया शक्रनगरी यस्या न स्यान्नरीर्यसी ॥ २ ॥

तस्यां बभूव भूपालः श्रीसेन इति विश्रुतः ।
समग्रगुणैरत्नानां रत्नाकर इवाकरः ॥ ३ ॥
परोपकारशक्तस्य चतुरस्य प्रभावतः ।
अनुरक्ता दिशः सर्वाः सूर्यस्येव प्रभावतः ॥ ४ ॥

अश्विभिः शोभितं येन घनदानसुगन्धिभिः ।
गजैश्च भूतिधवलैर्जगत्कल्पद्रुमैरिव ॥ ५ ॥
कलालयोऽपि शरलः शरलोऽपि महामतिः ।
स बभूव प्रजापुण्यैमतिमानप्यवचकः ॥ ६ ॥

यावत्तपति तिग्मांशुर्यावद्धृति मारुतः ।
तावदाज्ञा च कीर्तिश्च यस्याप्रतिहतभवत् ॥ ७ ॥

समव्यायामविदुषां षड्गुणज्ञानचक्षुषाम् ।
यं द्वादशसंस्त्राणि मन्त्रिणां पर्युपासते ॥ ८ ॥

तस्मिन् धर्मपुरे रात्रि बभूव सुकृती जनः ।
भर्तृतुल्या भवन्त्येव गुणैस्त्रिय इव प्रजाः ॥ ९ ॥

तस्य पुण्यधिवासेन^१ जनास्त्रिदिवगामिनः ।
विमानैः शक्रंनगरीं निःसञ्चाराः प्रचक्रिरे ॥ १० ॥

दृष्ट्वा मनुजल्लोकेन सुरलोकसमावृतिम् ।
जातवैरः क्षितिपतौ शतक्रतुर्दचिन्तयत् ॥ ११ ॥

सेनेन लक्ष्मी वसुधेषु चार-
ष्ट्याश्चर्यकर्तव्यं च दत्तनित्यम् ।
कल्याणशीलेन च सर्व्वचेत-
न्यप्रव्यदासामन अस्रकाश्च^२ ॥ १२ ॥

१ Org. पुण्यापिवासेन ।

२ See foot-note, page 22.

བདག་གི་སྐྱེ་བ་བསྐྱབས་ནས་ནི། སྤྱིན་བའི་སྤྱིང་སྤྱོད་ས་མཐུ་ལྷན་ཞིང་།
སེམས་ནི་ཉམས་པ་མེད་པ་དེའི། བདོན་པ་རབ་དུ་བདོན་པ་རང་གྲ།* 13

དེ་ལྟར་ཡུམ་རིང་ལོ་མ་བུ་སམས་ནས། བསྟོ་བྱིན་གསུམ་ས་ནི་གཞན་པ་སྐྱེ་དེ།
རྗེས་འབྲང་རྩ་ནི་ཉུང་ཏུ་ནང་། མི་ཡི་འཇིག་རྟེན་དག་དུ་ཞུགས། 14

སྐབས་དེར་སློབ་ཟུང་སློབ་པོ་ནི། གྱུ་ལ་སྤིད་སྤྱང་བའི་སློབ་ཡིས།
སྐྱེ་བའི་བྱ་བ་གཙོ་བོར་ནི། ཡོངས་རྟོག་མི་ཡི་བདག་ལ་སྐྱས། 15

གྱུ་ལ་པོ་གྱུ་ལ་སྤིད་མཛེས་ལྷན་ཞིང་། དུ་ལ་བྲལ་ཟེམ་མེད་སྤྱིན་བྱེད་པ།
ཁྱོད་ཀྱི་སྐབས་གསུམ་དབང་ལུག་ནི། མས་པར་བྱས་པས་ངོ་ཚར་གྱུར། 16

གཞན་གྱི་ཡོན་ཏན་རྗེས་པ་དང་། བདག་ཉིད་དེ་ལས་དམན་པ་ནི།
མཐོང་ནས་ལྷག་དོག་རྗེས་འཕྲུལ་དག། དེས་པ་ཁོ་ནར་ཅིས་མི་འབྱུང་། 17

ཚེ་པོ་རྗེས་ས་ཀྱི་ལེགས་བྱས་ལོའང་། རྒྱད་འཕགས་གཞོན་ལ་འབྲུན་པའི་སྟེ།
བསྟོན་བའི་སྐྱེ་བོ་སྐྱེ་བའི་ཅན། པལ་ཚེར་གདུང་བས་ཉེན་པར་འབྱུང་། 18

སྤྱིན་ལ་གཅགས་པ་ཁྱོད་ཀྱི་ནི། རོར་ཀུན་སྤྱིན་པ་ལྷགས་སུ་གྱུར།
བྱ་དང་རྒྱང་མ་བདག་ཉིད་ཀྱང་། སྤྱིན་བསམ་ཐུབ་ཚོད་ཤིན་དུ་ཚེས། 19

* སྤྱིན་པའི་སྤྱིང་སྤྱོད་ས་མཐུ་ལྷན་ཞིང་ མེས་པའི་ རྗེས་སང་ གཅེས་པོ་ འཇིག་རྟེན་དོད་
མི་འབྲུག་པ་ མང་པ་བཞུག་རྗེས་དང་མཐུན་པར་ལ་ སློ་ཡང་མའི་ མེད་མེད་ཏུ་འདར་
འོས་བསོད་པ་རྩེ་ དཔེ་རྙེད་ན་འབྱུང་

i. e., "Sbyin-paki sfiñ stobs mthu ldan shiñ. The Sanskrit equivalent of this half-line was lost. Lochava (interpreter) Hdq recomposed it conformably to the sense of the other half-lines of the sloka, in the metre of La sgo yañ-ma. Insert here the equivalent from the Indian copy if obtained."

तस्याखण्डितचेतसः दद्विद्वत्यानुभावपाम् ।

कर्त्तव्या धैर्यजिज्ञासा मया मायाविधायिना ॥ १३ ॥

इति संश्वन्त्यं सुचिरं सर्वैरनुगतः सुरैः ।

रूपं श्रेष्ठः परावृत्य मर्त्यलोकमवतरत् ॥ १४ ॥

अध्वान्तरे प्रजाकार्यपर्यालोचनतत्परः ।

राज्यरक्षागुरुमन्त्री नृपमूचे महामतिः ॥ १५ ॥

राजन् विरजसा राज्य-राजमानेन निर्जितः ।

निर्व्याजदानैर्भवता लज्जति चिदश्वरः ॥ १६ ॥

परस्य पूर्णगुणतामात्मनस्तद्विहीनताम् ।

दृष्ट्वा को नाम नायाति मात्सर्यस्य विधीयताम् ॥ १७ ॥

ईर्ष्यालवः परोत्कर्षसंघर्षस्य युषो जनाः ।

प्रायेणोद्देगमायान्ति महतां सुकृतेष्वपि ॥ १८ ॥

सर्वस्वदानमर्यादादानव्यसनिनोऽस्तु न्ते ।

पुत्रदारात्मदाने तु संकल्यो ह्यतिसाहसः ॥ १९ ॥

१ See foot-note, page 24.

२ Org: अमूर्धमहामतिः ।

གང་གིས་འགོ་བའི་གཙུག་གི་ནི། རོང་བུ་ཉམས་བྱེད་རབ་བརྗེས་པ།
 འིན་དུ་བྲག་ཅིང་འཇིགས་པའི་གྲོ། མི་བཟང་མི་ལམ་དེ་དེ་བཟོང་། 20

རྗེས་ཤེས་དེ་ཉིད་སྐྱབ་བཞིན་ས། ས་སྐྱོང་སྐྱུ་ལྷུས་སྐྱིན་པ་ནི།
 བགྲིད་པར་འགྱུར་ཞེས་བཞོག་དུ་ཀའི་གཏམ། རབ་དུ་སྐྱབ་བ་དག་ཀྱང་ཐེས། 21

ལུས་ཀྱི་སྐྱིན་པ་སྐྱོང་བའི་ཚོགས། ཀུན་གྱི་འབྲས་བུ་མེད་པའི་གྲོ།
 དཔག་བསམ་སར་སྐྱེས་གནས་པ་ནི། ཀུན་ལ་རབ་དུ་བྱིན་གྱུར་ཉིད། 22

དེ་སྤྱིར་ས་སྐྱོང་ཁྱོད་ཀྱི་ལུས། འགོ་བ་བསྐྱུང་བའི་རིན་ཅེན་གྱིར།
 སྐྱེ་གྱི་དབང་གྱུར་གཏོང་བ་ཡིས། ཐུབ་ཚོད་འདི་ལ་དབྱེས་བུལ་མཚོ། 23

ཚོན་པོའི་མཚོག་གིས་སྐྱས་པ་ནི། ཐེས་ནས་རོང་འཛོན་བདག་པོ་ནི།
 སྐྱིང་སྐྱོབ་ས་དཀར་འཇུག་གིས་བཀྲུས་པའི། མཚུ་མཚོས་ལྷན་པས་དེ་ལ་སྐྱས། 24

ཚོན་པོ་ཚེན་པོ་བྱིད་ཀྱིས་ནི། ཚོན་པོར་འེས་ཤིང་ཕན་པ་བརྗོད།
 འེན་ཀྱང་སྐྱོང་སྐྱེ་བྱིར་སྐྱོགས་པའི། བཀྲུང་བ་བདག་གིས་ཡོངས་མི་བཟོད། 25

སྐྱིང་ཞིག་ཅེས་ནི་བརྗོད་པ་ལ། དགག་པའི་ཡེ་གེ་ཅུ་བ་མེད་ཚོགས།
 གང་གི་ཁ་ནས་རྗེས་པར་གྲོ། དེ་དག་གསོན་པོ་སྐྱོག་སོང་ཡིན། 26

འདི་ལས་འདི་ནི་ཐོབ་འགྱུར་ཞེས། སྐྱིང་ལ་བརྒྱང་ནས་སྐྱོང་བ་པོ།
 འོངས་པ་གང་ལས་སྤྱིར་སྐྱོགས་ཤིང། དེ་ཡི་འགོ་བ་གསོན་པས་ཅི། 27

दृश्यन्ते द्वावृणास्ते ते स्वप्नाः साध्वसहेतवः ।

जगतः सूच्यते त्रीत्रं यैश्चूडामण्डितानम् ॥ २० ॥

देवज्ञानां प्रवादश्च श्रूयते तत्त्ववादिनाम् ।

शरीरं पृथिवीपाशो दास्यतीति सुदुःसहः ॥ २१ ॥

शरीरदानं सर्वार्थिसार्थनैष्कल्यकारणम् ।

सर्वप्रदे भवत्यवतिष्ठन् कल्पमहीरुहः ॥ २२ ॥

तस्मादस्मान्महीपाल विरम त्यागसाहसात् ।

रक्षारत्नं हि जगतः प्रजायत्तं वपुस्तव ॥ २३ ॥

इति मन्त्रिवरेणोक्तमाकर्ण्य वसुधाधिपः ।

तमूचे सत्त्वधवलस्मितधौताधरद्युतिः ॥ २४ ॥

उक्तं हितं महामात्य भवता सचिवोचितम् ।

किन्त्वर्थिजनवैमुख्यसन्तापं नाहमुत्सहे ॥ २५ ॥

देहीति वादिषु गिरौ निषेधपरुषाक्षराः ।

स्फुरन्ति वचने येषां सजीवास्ते गतासवः ॥ २६ ॥

इदमस्मादवास्यामीत्याधाय हृदि याचकः ।

प्राप्तः प्रयाति वैमुख्यं यस्मिन् किं तेन जीवता ॥ २७ ॥

སྐྱུག་བསྐྱེད་སྐྱེ་བོ་གང་དག་གི། གཏུང་བ་ཕྱོས་པས་ཡིད་བསེལ་ཞིང་།
 སྐྱེང་ཇི་མེད་པའི་བདག་ཉིད་ཅན། བསོད་ནམས་ཞུན་དེའི་སྐྱེ་བ་སྟེང་། 28

འགའ་ཞིག་ཏུ་ནི་འགའ་ཞིག་ཚོ། གང་ཞིག་འགའ་ལ་ཕན་པར་འགྲོ་བ།
 དེ་དོན་ལེགས་པ་ནམས་ཀྱི་ལྷན། འདི་ནི་གཞོན་པར་བཅས་ཀྱང་དགའི། 29

མི་བདག་སྐྱིང་སྐྱོབ་ས་ལྡན་པའི་ཚོགས། དེ་སྐད་ཕྱོས་ནས་སྐོན་པ་ནི།
 གཡོ་བ་མེད་པར་འགྱུར་རོ་ཞེས། བསམས་ནས་ཅི་ཡང་མི་སྦྱོའོ། 30

དེ་ཇི་ས་ནས་ཞིག་ས་ཡི་ཇི། རོལ་ཅིང་ནམ་པར་གནས་པ་དེའི།
 བཅུན་མོ་གྱུལ་བའི་འོད་ཅེས་པ། དགའ་མའི་བདག་མེད་དགའ་མ་བཞིན། 31

མཚོས་མ་སེམས་ཀྱི་རི་དགས་ཞབས། འཆད་ལ་མཁམས་པའི་ཕྱུ་བ་པ་ནི།
 རིང་ནས་རུང་དགར་འོངས་གྱུར་པ། མིག་ནི་འརྱུམ་བུལ་འཛིན་པས་མཚོང་། 32

སྐྱེ་བ་སྐྱེ་མ་གཞན་དག་ཏུ། འབྲེལ་ཞིང་མཚོན་བས་འདྲིས་པ་བཞིན།
 དེ་མཚོན་དེ་ཡི་འཛིན་པ་དང་། བདོན་པའི་སྤང་བོ་གཙོང་མ་གྱུར། 33

དེ་ཡི་ཡིད་ནི་ཆགས་བུལ་ཡང་། བག་ཆགས་ཀུན་ནས་ལངས་གྱུར་ཅིང་།
 དངོས་ལས་སྤྱིར་སྤྱོད་ས་བཏང་གྱུར་ཏེ། མཛོན་པར་འདོད་པའི་ས་ལ་སོགས། 34

གང་སྤྱིར་སྤྱོད་ཆགས་ཐམས་ཅད་ཀྱིས། སྐྱེ་བ་སྐྱེར་བོམས་བག་ཆགས་ནི།
 སྤྱིན་ཏུ་དགའ་བའི་སྐྱད་པ་ཡིས། དྲི་བ་ཏུ་བཅོམས་འདི་མེད་མི་འགྱུར། 35

धिगञ्जम्ब पुण्यहीनस्य तस्य निष्कहृणात्मनः ।
यस्यार्त्तजनसंक्षुब्धप्रवणे शीतलं मनः ॥ २८ ॥

एतदर्थंमयं कायः सापायोऽपि सतां प्रियः ।
यत्कस्यचित् क्वचिद् याति कदाचिदुपकारताम् ॥ २९ ॥

श्रुत्वेति नृपतेर्वाक्यममात्यः सप्तशालिनः ।
नेषाच्च किञ्चिदचलां विचिन्त्य भवितव्यताम् ॥ ३० ॥

ततः कदाचिद् भूभर्तुस्तस्य लीलाविहारिणः ।
जायां जयप्रभां नाम रतिं रतिपतेरिव ॥ ३१ ॥

दूराद् यच्छ्रयायातां चित्तसारङ्गवागुराम् ।
मुनिरध्यापकः कान्तां ददर्श विनिमेषदृक् ॥ ३२ ॥

प्राग्जन्माभ्याससम्बन्धस्नेहात् परिचितामिव ।
तां दृष्ट्वा स धृतेः प्राप धैर्य्यराशिरनीशतां ॥ ३३ ॥

तस्य वीतस्पृहस्यापि वासनेल्लसितं मनः ।
उत्सृज्य भववैमुख्यमभिलाषभुवं ययौ ॥ ३४ ॥

इयं हि संततस्यूता सन्ततप्रीतितन्तुभिः ।
नापैति सख्यजन्तूनां प्राग्जन्माभ्यासवासना ॥ ३५ ॥

དེ་ནི་གནས་སྤྱི་འོངས་པ་ལ། ཡོན་ནི་སྤྱང་བུར་མཛོད་ཅིག་ཅེས།
 སྤྱི་པའི་བདུལ་ལྷགས་ཡོངས་ཚོགས་པའི། སློབ་མ་བུམ་ཟེའི་བྱིའུ་སྤྱིས། 36

དེ་ལ་དེས་སྤྱིས་མཉེས་གཤིན་དག། གནས་སྤྱི་བདག་ལ་མོར་མི་དགོས།
 འོན་ཀྱང་སྤྱི་དུ་གསུགས་པ་ག། གང་ཞིག་མཛོད་པར་འདོད་པ་ཉོག། 37

ས་བདག་དཔལ་སྤེའི་ལྷ་མོ་ནི། སྤྱི་བའི་འོད་དེ་གལ་ཏེ་ག།
 བྱིད་ཀྱིས་སྤྱི་དུ་ཐོབ་པ་ག། འདི་ནི་བདག་གི་ཡོན་དུ་འགྱུར། 38

དེ་སྐད་ལྷ་མས་བཛོད་ཐོས་ནས། སློབ་མའི་ཡིད་ནི་རབ་དུ་འདར།
 མི་ཐོད་བསྤང་ན་རྟེན་པ་ལ། ཐེ་ཚོམ་ཀུན་དུ་འབྱུགས་པར་གྱུར། 39

དེ་ནི་སྤོང་རྗེས་ས་རང་འདོད་བཞིག། ཉམ་དུ་གདངས་པའི་སྤོང་སོང་ནས།
 ས་སྤོང་རྗེས་ཀྱི་གཅོ་བོ་ལོ། ཁང་པར་ཡིད་ཆེས་ཞན་པས་ལྷགས། 40

མི་འཕྲོབ་དགས་སྤོང་ལྷུ་པ་ལོ། བསམས་པས་ཡིད་ནི་མི་གཡོ་ཞིང་།
 འོན་དུ་སྤོངས་ལས་གདོང་བདུད་དེ། ས་ལ་དོག་ཅིང་ལྷ་བ་བཞིག། 41

སྤོང་བ་འོང་བ་དེ་མཐོང་ནས། ས་བདག་རབ་དུ་དགྱིས་པར་གྱུར།
 བདུད་ཅི་རབ་སྤྱི་ལྷས་པ་ལོ། རྒྱ་གདོང་ཡང་དག་གྱིས་གྱུར་བཞིག། 42

བྱིད་ཀྱི་འདོད་པ་ཅི་ཞིག་ཅེས། བཛོད་ནས་ས་ལ་སྤོང་བས་མཚོད།
 འོས་པ་མིན་བཛོད་ངོ་ཚ་ཞིང་། ཡི་གེ་འབྱུག་པར་དེ་ཡིས་སྤྱིས། 43

तमाश्रममदं प्रातः समाप्ताध्ययनव्रतः ।

शिष्यां माणवकं प्राह दक्षिणा मृच्छतांमिति ॥ ३६ ॥

स तमूर्ध्वं न मे वत्स वने वृत्तिः प्रयोजनम् ।

तथापि यदि निर्बन्धः श्रूयतां यदभीप्सितम् ॥ ३७ ॥

श्रीसेनस्य क्षितिपतेर्यदि देवी जयप्रभा ।

लभ्यति भवता दातुं तदसौ मम दक्षिणा ॥ ३८ ॥

इत्युक्तं गुरुणा श्रुत्वा शिष्यः कम्पितमानसः ।

अशक्यप्रार्थनां लामे संशयाकुलितोऽभवत् ॥ ३९ ॥

स गत्वा सेततस्वेच्छाविद्वतद्वारमर्थिनां ।

विवेश स्वैरविश्रम्भभवनं भूभृतां प्रभोः ॥ ४० ॥

अलभ्यार्थार्थनादन्यचिन्तात्किञ्चिद्विमानसः^१ ।

नन्वीनोऽतिवैलक्षात् वीक्षमाण इव क्षितिम् ॥ ४१ ॥

तं दृष्ट्वा र्थिनमायातं प्रहृष्टोऽभूत् महीपतिः ।

सुधाप्रदानसन्नद्धसमुद्भूतिरिवाम्बुधिः ॥ ४२ ॥

किन्तु वेप्सितमित्युक्त्वा पूजितः स महीभुजा ।

उवाचानुचितास्थानवैलज्जखलिताक्षरः ॥ ४३ ॥

ཁྱོད་ནི་སྤོང་པའི་དབག་བསམ་ཤིང་། རྩོད་ཆད་གཞན་གྱིས་ལ་བསྐྱེད་སྤོང་།
 ལྷན་དུ་སྤོང་དགའི་གནས་དེ་ཡང་། ལྷ་མའི་དོན་དུ་བདག་སྤོང་གྱུར། 44

བདག་གི་རིག་པའི་བརྟུང་ལྷགས་རྫོགས། སྤོང་དཔོན་མངོན་པར་འདོད་པའི་ཡིན།
 གྱུལ་པོ་ལྷ་མོ་གྱུལ་བའི་འོད། གལ་ཏེ་ཤིང་ན་གནང་བར་མཛོད། 45

ཐུབ་པའི་སྤོང་མས་དེ་བཟོད་པའི། འབྲུལ་ཉིད་ས་ཡི་བདག་པོ་ལ།
 མཛོད་དང་སྤྱིན་པའི་རོར་གཙགས་པ། རྣམ་པ་གཉིས་ཤིག་བྱུང་བར་གྱུར། 46

སོ་ཡི་འོད་ཟེར་མདུན་དགྱིགས་པས། ལྷིང་དུ་སྤྱུག་པའི་བཙུན་མོ་དག།
 དགར་བའི་ལོ་སྤྲོ་གིས་གཡོགས་པ་བཞིན། དེ་ཡིས་གཉིས་སྤྱེས་དག་ལ་སྤྱུས། 47

འབྲུལ་བས་འཇིགས་པའི་སེམས་ལ་ཡང་། ང་ཡིས་བདེན་པར་མི་རྩི་ཞིང་།
 རྣམ་པར་མི་དབྱུང་ཁྱོད་ཀྱི་ནི། ལྷ་མ་གང་བཞེད་བདག་གིས་སྤྱིན། 48

དེ་སྐད་བཟོད་ནས་གྱུལ་པོ་ཡིས། བཙུན་མོ་དུང་འདི་སྤྱུན་ལྷན་ལ།
 དྲིལ་དུ་སྤོང་ལ་ཡང་དག་གཙགས། འཚོ་སྤོང་གཞན་པ་ལྷ་བྱུ་པོས། 49

འབྲུལ་བས་གདུང་བའི་མེ་དག་ནི། ལྷ་མར་གྱུར་བས་བསྐྱོད་གྱུར་ཅིང་།
 མཛོད་པ་ལྷན་དུ་འཕེལ་བ་ཡི། འདོད་པའི་གཉེན་གྱིས་བཀག་གྱུར་ཀྱང་། 50

ཐུབ་པའི་སྤོང་ལ་རབ་དུ་བྱིན། འབྲུལ་ལ་རི་དགས་མོ་བཞིན་དུ།
 འདི་ནི་ཅི་ཞེས་ངལ་བ་དང་། ལྷག་བཙས་མིག་ནི་རིག་རིག་གྱུར། 51

अनर्थितपरः पूर्वमर्थिकल्पत्तरोस्तव ।

गुर्वर्थमर्थितां वातः सुदुर्लभपदेऽप्यहम् ॥ ४४ ॥

मम विद्याव्रते पूर्णे दक्षिणाभिमता गुरोः ।

राजन् जयप्रभा देवी दीयतां यदि शक्यते ॥ ४५ ॥

इत्युक्ते मुनिशिष्येण सहसैव महीपतेः ।

श्लेहदानं साविहं द्विधाभूतमभून्नमः ॥ ४६ ॥

सृजगाद् द्विजं दन्तज्योतिषाग्रविसारिणा ।

यद्यतां दयिता स्वच्छ्वाससाष्टादयन्निव ॥ ४७ ॥

अविचार्य भया देयमीप्सितं तव यद्गुरोः ।

वियोगचकितं चेतः सत्यं न गणयाम्यहम् ॥ ४८ ॥

इत्यक्ता हृदयदयितां राजां राजीवलोचनाम् ।

सदा हृदयसंसक्तां जीवहृत्तिमिवापराम् ॥ ४९ ॥

निवारितोऽपि गुरुणा वियोगव्यसनाग्निना ।

निषिद्धोऽप्यतिहृद्वेन श्लेहेन स्मरवन्धुना ॥ ५० ॥

प्रददौ मुनिशिष्याय सहसा हरिणीमिव ।

किमेतद्विति सायास्सम्प्रासतरश्लेष्मयाम् ॥ ५१ ॥

ས་སྤོད་གཏོང་བའི་ངང་ཅན་གྱིས། དགའ་སྐྱོ་བཏང་བར་གྱུར་པ་ཡི།
 གཏོང་བས་འཛིགས་པ་བཞིན་དུ་ས། རྒྱ་གཏོར་སྐེ་རགས་གཡོ་ལྷན་འདེ། 52

གང་ཕྱིར་ལུས་ལ་གནས་སྐབས་ངག། དབང་པོ་རྒྱ་སོགས་ལྷ་ཚམས་ཀྱིས།
 བཟོད་དཀའ་དེ་ཡང་བཟོད་བྱེད་པ། དགའ་མ་དེ་ལ་སྤྱི་མི་དགའ། 53

ལ་ལའི་ཚུལ་བྲིམས་ལ་ལའི་ཚོར། ལ་ལའི་དཀའ་ཐུབ་ལ་ལའི་ཚོས།
 ལ་ལའི་ངོ་ཚ་ལ་ལའི་ལུས། བྱད་མེད་ཚེད་དུ་བཏང་བར་གྱུར། 54

སྤྱིས་བྱ་ཚམས་ཀྱི་འཚོ་བའི་སྲོག། ཆགས་པའི་ཚོར་ཀུན་གང་དལ་ཉིད།
 དེ་ཉིད་སེམས་དཔའ་ཚེ་ཚམས་ཀྱིས། ལྷན་ལ་ཕྱོ་ཡི་གཟེགས་མ་བཞིན། 55

དེ་ནི་རྒྱངས་ནས་སོང་བས་དེ། བྲལ་བས་ཡིད་འབྲུགས་མི་ཡི་ཕེད་ག།
 དགའ་མ་དང་བྲལ་བདེ་ལ་སྤང། ཡིད་འབྱུང་བཞིན་དུ་རབ་དུ་གྱུར། 56

སྤོབ་མས་ས་བདག་རྒྱང་མ་ནི། འཚོ་བ་དང་བྲལ་འཛིག་དེན་དག།
 མ་ཚོལ་སར་བལྟོད་བཞིན་རྒྱངས་ཤིང། འོང་བ་ཐུབ་པས་མཐོང་གྱུར་དེ། 57

འབྱོད་པ་དྲག་པོས་ཡལ་དག་གཏུངས། མཚོགས་ཏུ་ངོ་ཚས་ཤིན་དུ་ཞུས།
 ལས་ནི་ཚམས་པར་བསྐྱད་པ་ལས། བདག་ཉིད་རིགས་པ་མིན་པར་བསམས། 58

ཀྱེ་མ་མ་རབས་བྱིས་པ་བཞིན། བདག་གིས་གཡོ་བ་འབའ་ཞིག་ལས།
 བྲགས་པ་མིན་པའི་འདས་དུ་ནི། རོགས་མེད་རང་གིས་བདག་ཉིད་བསྐྱུར། 59

दत्तायांख्यागशीलिना प्रियायाः पृथिवीभुजा ।

चकम्पे त्यागभीतेव भूमिर्लोलाब्धिर्मेखला ॥ ५२ ॥

यत्कृते दुर्दृशा देहे सेहिरे दुःसहामपि ।

इन्द्रचन्द्रादयो देवास्ताः प्रियाः कस्य न प्रियाः ॥ ५३ ॥

शीलं केचिद्द्वन्द्वं केचिद्द्वन्द्वं केचित्तपः परे ।

लज्जां केचित्तनुं केचित्त्यजन्ति योषितां कृते ॥ ५४ ॥

यदेव ररगसर्व्वस्वं पुंसां जीवितजीवितम् ।

तदेव स्त्रीतुसत्त्वानां दाने तृणलवायंते ॥ ५५ ॥

तामादाकृगते तस्मिन् विरहाकुलितो नृपः ।

विरहिणः सुखद्वेषी मनोभव इवाभवत् ॥ ५६ ॥

शिष्येण मुनिरानीतां दृष्ट्वां भूपतिवत्सलाम् ।

रहितां जीवितेनेव परलोकभुवं गताम् ॥ ५७ ॥

गाढानुशयसन्तप्तः परं लज्जानिमीक्षितः ।

अचिन्तयदनैचित्यमात्मनः कर्मविस्रवात् ॥ ५८ ॥

अहे नुं बालकेनेव मया केवलचापलात् ।

निःशङ्कमयशःपङ्के स्वयमात्मा निपातितः ॥ ५९ ॥

བདག་ནི་ཚོས་མིན་བྱེད་པ་ཡིས། རིགས་འགྲུལ་སྐྱོད་པའི་བཅོམ་མོ་གཞི་
 ཚོས་ཀྱི་སྐྱེ་བའི་མར་གྱུར་འདི། རྒྱལ་བསྐྱེད་ལེན་ལ་རྒྱ་ཏུ་གཏད། 60

བདག་གིས་རྩལ་བྱིས་ས་མ་བསམས་ཤིང་། ཡང་དག་སྲོམ་པ་མ་རྒྱུ་ལ།
 ཚལ་ས་དང་བྱེད་པ་ཉིད་ལ་ཉིས་ཤིང་། དབེན་བཞིན་པར་མ་བལྟས་ཅི། 61

ཀྱི་མ་རྟོག་དཔྱོད་ལེན་ཚིམས་ཡིད། ཡང་དག་སྲོམ་མིན་ཆང་གིས་བྱོས།
 ལེགས་པའི་ལམ་ལས་སྦྱིར་བྱོགས་ཏེ། འདིར་ནི་གཤམ་ས་ཁོ་ནར་གྱུ་གཤ། 62

དེ་ལྟར་བསམས་ནས་ཐུབ་པ་དེ། རྐྱེད་ས་པས་གཟི་བརྗིད་ཉམས་གྱུར་ཅིང་།
 བཞིན་ཏེ་དམན་པས་མངོན་སྲོགས་ཏེ། གྱུ་ལ་བའི་བཅོམ་མོ་ལ་སྐྱེས་པ། 63

དབྱུགས་དབྱུང་མཛོད་ཅིག་མ་གཅིག་གཏེ། རྒྱ་ལ་བཀྱི་བར་མི་དོས་སོ།
 དེས་པར་བདག་ནི་རྩལ་འཇུག་པས། བྱོད་ཀྱི་སྐྱེ་བའི་ལེན་ལེན་ཏེ། 64

འཇུག་དོགས་ཤིང་འདིའི་དོག་ཏུ་ནི། ལམ་བའི་གདུང་བ་བདང་བྱས་ནས།
 ང་དང་རྒྱན་ཅིག་རང་བྱིས་དུ། ད་ལྟ་ཉིད་དུ་བྱོད་འགྲོ་འགྱུར། 65

ཐུབ་པས་འདི་བཛོད་ལྟ་མོ་ནི། བདུད་ཅིའི་ཆར་གྱིས་བྱུག་པ་བཞིན།
 འཇིགས་པའི་ཀུན་མོངས་བདང་གྱུར་ཅིང་། སྲོག་ནི་འཛོན་བརྟེན་པར་གྱུར། 66

གཏོང་བའི་སྲོད་པ་མེད་བྱུང་གིས། མཐོ་རིས་ཀྱི་བུ་པ་དེ་ཐོས་ནས།
 གྱུ་ལ་བའི་བཅོམ་མོ་བཞི་སྦྱིང་སྦྱོབས་དག། ཤེས་འཛོན་ལོར་སྐྱེད་བྱེད་འོངས། 67

इयं प्रजानां जगती धर्म्याणां धर्मकारिणा ।
वर्णाश्रमगुरोर्ध्या मया दुःखानखेऽर्पिता ॥ ६० ॥

किन्तु माकञ्चितं शीलं न स्मृतः संयमे मया ।
गणितं नैव वैराग्यं विवेको नावशोक्तिः ॥ ६१ ॥

अहोऽच निर्व्विचाराणां सन्मार्गविमुखं मनः ।
असंयमांसवशीवमपयेष्वेव धावति ॥ ६२ ॥

इति सञ्चित्य स मुनिर्वैलक्ष्यपितृद्युतिः ।
अभ्येत्य रांजदयितासुवाच विनताननः ॥ ६३ ॥

समाश्वसिहि हे मातर्न शोकां कर्तुमर्हसि ।
भवितव्यतायं वायं क्लेशस्ते दुर्नयश्च मे ॥ ६४ ॥

त्यक्त्वा आश्रमसन्तापमस्य तीरतरोरधः ।
अधुनैव निजं धाम सहात्मभिर्गमिष्यसि ॥ ६५ ॥

इत्युक्ते मुनिना देवी सित्केवामृतदृष्टिभिः ।
श्रुत्वाप्तजीवितधृतिस्तत्याज भयसम्भ्रमम् ॥ ६६ ॥

श्रुत्वैतत् चिदिवव्यापि दातुश्चरितमद्भुतम् ।
रात्रः सत्त्वद्यां ज्ञातुं प्रासवः समुपाययौ ॥ ६७ ॥

མི་མེད་ནགས་སུ་སྐྱབ་གིས་ནི། སྐད་ཀྱི་ལྷན་ཕྱེད་རྫོས་གྱུར་ཅིང་།

བྱ་བཞི་ཡིས་ནི་དུ་བཞིན་དུ། བརྒྱུད་བར་གྱུར་པ་བྲམ་ཟེའི་གཞུགས། 88

བྲག་ནི་མང་པོ་རབ་རྩལ་ཅིང་། གྱི་མའི་དཀྱིལ་འཁོར་འཕྲུང་བར་ལྷན།

སྤྲིག་པས་བདེན་པར་བྱས་པ་བུལ་ནི། སྐྱབ་ཀྱང་སྤྲིག་དང་མ་བྲལ་ཏེ། 69

རབ་དུ་གསར་པ་པ་པ་ཡི་དྲིས། པ་ཟེའི་ཚོགས་ཀྱིས་མེས་ལྷེས་འབྲང་བ།

བཀོམ་ཚགས་གྱུལ་དང་ཀུན་པོས་བསྐྱེད། རོར་མེད་ཀྱིས་ཀྱིས་ཀོར་ལྷན་བཞུགས། 70

གྲོང་ཁྲིམ་དབུས་སུ་ཞུགས་པ་ལས། དེ་ནི་གྲོང་ནགས་ཀྱིས་ཀྱིས།

སྤྲིང་རྩེ་ཞུས་དང་སྐྱབ་བསྐྱེད་པ་ཟེའི། འཛིགས་དང་ཡམ་མཚན་གྱི་ཕྱི་ཕྱུར། 71

དེ་ཡི་བཟོད་དཀའ་བྱ་ངན་དང་། སྐྱབ་པ་ཀྱིས་པ་དང་བཅས་བཞུགས།

འབྲལ་དུ་གྲོང་གི་བྱུང་མེད་ཀྱིས་ཀྱིས། འཛིགས་པས་སྤྲིད་ནི་ལྷན་པར་བྱས། 72

དེ་ནས་ས་བདག་སྤོང་བ་ཀྱིས་ཀྱིས། བཟུང་སྤྲིད་འདུན་སར་འཁོར་པ་དེའི།

མདུན་དུ་བྱ་གཞུགས་བཞི་པོ་དེས། དེ་ནི་བྲི་ལ་བཞུགས་སྤེ་བཀོད། 73

མི་བཟོད་ཉོན་མོངས་ཀྱིས་འབྲུགས་ཤིང་། མི་སྐྱབ་ཚ་ལྷན་པ་དེ་མཚོང་ཀྱིས།

སྤྲི་བོ་བཞིན་གྱི་ཚོགས་ཀྱིས་ཀྱིས་ནི། སྐྱ་མེད་མི་གཉི་ལྷན་པར་གྱུར། 74

འདར་བས་འབྲུགས་ཤིང་བཀྱིང་པ་ཡིས། དབྱུང་པ་གཡས་པ་བསྐྱེད་སྤྲིང་བྱས་ནས།

གདུང་བས་ཡི་གེ་བྲལ་བའི་ཚོགས། དེ་ཡིས་སྤོང་དགའ་སྐྱབས། 75

भाक्षताधःशरीराद्धौ व्याघ्रेण विजने वने ।

पुत्रैश्चतुर्भिराक्रुद्धैर्गृहीतो ब्राह्मणाकृतिः ॥ ६८ ॥

प्रसवद्भूरिर्बुधो लम्बमानान्त्रमण्डलः ।

कृच्छ्रेष्वपणितप्राणः पापैरिव दृढीकृतः ॥ ६९ ॥

प्रत्यग्रामिषगन्धेन क्रव्यादैर्भृशमन्वितः ।

सुब्धपार्थिवचैरोत्थैरनर्थैरर्थवानिव ॥ ७० ॥

नगरान्तर्मासाद्य स ययौ पुरवासिनाम् ।

कारुण्यदैन्वदुःखार्त्तो भ्रमविस्मयहेतुताम् ॥ ७१ ॥

स शोक इव साकारः स चास इव दुःसहः ।

विदधे साध्वसायासं सहसा पौरयोषिताम् ॥ ७२ ॥

सोऽर्थिसन्दर्शनस्थानस्थितस्याथ महोपतः ।

पुत्ररूपैश्चतुर्भिस्तैर्व्यस्तोऽग्रे मच्चिकार्षितः ॥ ७३ ॥

तं दृष्ट्वा वैशसवैशविषमक्लेशविह्वलम् ।

निष्कुण्ठिताननवनो जनाऽभ्रुन्मीलितेक्षणः ॥ ७४ ॥

स कम्पविह्वलं वक्षमुक्तमुद्गम्य दक्षिणम् ।

भुजं जगाद् भूपालं व्यथाशिविलितेक्षरः ॥ ७५ ॥

ས་བདག་ཁྱོད་ནི་དག་པར་གྱུར། བྱམ་རྗེ་བདུག་གི་གནས་སྐབས་འདི།
 བརྗོད་དགའི་སྒྲིག་པ་བཞིན་དུ་ཐོབ། བདག་ལ་གཟིགས་མེད་སྤྱིང་མེད་པའོ། 76

འཁོར་བ་ལྟ་བུར་འཛིགས་པའི་མགས། ཟབ་མོ་དག་དུ་སྟུག་གིས་རྗོས།
 སྤྱུག་བསྐྱེད་པར་དུ་ལྷི་པ་འདི། འོངས་སྤྱོད་ཕྱིར་ན་བདག་འཚོའོ། 77

མོངས་པའི་གདུང་བ་འདི་ལ་ཡང་། དྲག་པའི་ཉོན་མོངས་བརྗོད་ཅུས་པའི།
 སྲོག་འདིས་བདག་ནི་མི་གཏོང་ལྟོ། མཚོའ་བཤེས་དམ་པའི་སྤྱོ་བས་བཞིན། 78

སྤྱིག་བདག་ཉིང་ལུས་ཕྱིར་བཅད། གལ་ཏེ་ཁྱོད་ལ་སྤྱིར་པ་ན།
 དེས་ཁྱོད་འཚོ་བར་འགྱུར་རོ་ཞེས། བས་མཁའི་རྣམ་ཡིས་བདག་ལ་སྤྱིས། 79

འགྲོ་བ་འདི་ན་སྤྱི་ལོ་མཚས། གཞན་གྱི་དོན་ལས་ཕྱིར་ཕྱོགས་ཀྱི་
 བལ་ཆེར་རང་གི་བདེ་བ་འཚོལ། སྤྱིག་སྲོག་སྤྱིར་སྤྱིང་མེད་པའོ། 80

ཐམས་ཅད་ཚོ་ན་ཐམས་ཅད་གཏོང་། དམན་ཞིང་མོངས་པ་མཚས་ཀྱི་གཉེན།
 ལུས་སྤྱིན་ལས་ཀྱང་ཕྱིར་མ་ཕྱོགས། ཁྱོད་ལ་སྤྱིབས་སྤྱི་བདག་མོང་འོ། 81

རྗོལ་མེད་གས་ཤིང་གྱི་ཆེ་བའི། སྤྱིན་པར་གང་གི་འབྲས་བུ་འབྲུངས།
 ཁྱོད་ཉིང་གཟིགས་སུ་འཛིག་དེ་འདྲིས། འཇགས་བས་ཀྱང་འབྲུང་དག་དུ་སྤྱིས། 82

གཏོང་མོད་རྣམ་པ་གང་ཁྱོད་ཀྱིས། འཇགས་བས་རྗེ་འཛིག་དེ་ན།
 སྤྱིན་པ་ཉིང་གྱི་དྲིང་པར་བཞུགས། ཡོན་ཏན་བསྐྱུགས་པ་གཞན་གྱིས་ཅི། 83

स्वस्ति तुभ्यं सहीपते ब्राह्मणेऽहमिमां दशाम् ।
 तमेवंप्राप इव प्राप्तः पश्य मां करुणानिधे ॥ ७६ ॥

संसारघोरगह्वरे वने व्याघ्रेण भक्षितः ।
 जीवाम्यवश्यमोग्यत्वात् दुःखस्यास्य गरीयसः ॥ ७७ ॥

ऋस्मिन्नपि विपत्तापे तीव्रक्लेशसहिष्णवः ।
 विमुञ्चन्ति न मां प्राणाः सुहृदः सज्जना इव ॥ ७८ ॥

ददाति यदि ते कश्चित् छित्वा देहार्द्धमात्मनः ।
 तत्ते जीवितमस्तीति मामूचे व्यामदेवता ॥ ७९ ॥

को ददाति जगत्यस्मिन् जीवितं करुणानिधे ।
 प्रायेण स्वसुखान्वेषी परार्थविमुखो जनः ॥ ८० ॥

सर्वदा सर्वदातारं दीनव्यसनबान्धवम् ।
 देहदानेऽप्यविमुखं त्वामस्मि शरणं गतः ॥ ८१ ॥

एकस्त्वमेव लोकेऽस्मिन् जातः सुकृतपादपः ।
 निर्घाजमादरोदारं दानं यस्य फलोन्नतिः ॥ ८२ ॥

किमन्यैर्वा वदान्यस्य कीर्तितैर्भवतो गुणैः ।
 दानमेवाहृतो यस्य लोके सुकृतडिण्डिमः ॥ ८३ ॥

१ Orig. किममै र्वदान्यस्य कीर्तितैर्भवतो गुणैः

ལྷུང་ཞིང་ཉེན་ཅོམས་ཡོངས་སུ་སྐྱོབ། གཙང་མར་སྤོང་པའི་བདུལ་ཞུགས་ལྷན།
 ཡོངས་པའི་དུས་སུ་བྱིད་ལྷ་བྱ། བསོད་ནམས་ཚོང་ཚོང་དག་གིས་འཕྲོབ། 84

མི་དམན་ཀུན་དུ་དབའ་པའི་གཉིས། ཏ་རི་ཙན་དན་བཞིན་དུ་བསིལ།
 རྩོམ་པོ་སྤྱོད་ཀྱི་རྒྱ་དུ་གིས་བཞིན། དམ་པ་ཅོམས་ཀྱི་གདུང་བ་འཕྲོག། 85

རྩོགས་པའི་རྒྱ་བ་བྱིད་ཀྱི་ཞལ། མཚོས་པ་འདི་ལས་འབྲུངས་པ་ཡི།
 ཚོག་གི་བདུད་ཅིའི་ཆར་བྱུན་ནི། རྒྱ་འོད་ལྷ་བུས་འཚོ་བ་ཉིད། 86

དེ་ཡིས་དེ་སྐད་བརྗོད་པའི་འབྲལ། དེ་ཡི་སྤྱུག་བསུལ་སྤྱིང་ལ་འཕོས།
 ལྷུང་ཞིང་དྲོབས་པར་བྱུལ་བོ་ཡིས། རྩོངས་གིང་བསྐྱལ་བ་དེ་ལ་སྤྱོས། 87

སྤོག་འབྲལ་ལས་སྤྱེས་འཛིགས་པ་དག། བྱིད་ཀྱིས་ཐོང་ལ་བསྐྱབས་དབྱུང་མཚོད།
 ལུས་ཕྱེད་དོག་དཔྱོད་མེད་ཉིད་དུ། གཉིས་སྤྱེས་བྱིད་ལ་བདག་གིས་སྤྱིན། 88

གང་འདི་སྐད་ཅིག་འཛོད་པའི་ལུས། འདི་ནི་བསྐྱུངས་ཀྱང་མི་འཛོད་མིན།
 དམ་པ་ཅོམས་ཀྱི་ལུས་འདི་ནི། གཞན་ལ་ཕན་ཕྱིར་འཛོད་པར་འབྱུང། 89

ས་སྐྱོང་དེ་སྐད་བརྗོད་ལོན་ལ། སྤྱིང་ནི་ཡང་དག་འདར་བྱུར་པ།
 དོ་རྩོམ་བཅོམ་བཞིན་སྤོན་པོ་ནི། ཚེན་པོ་རྩོ་བྱོས་ཚེན་པོས་སྤྱོས། 90

ཀྱེ་མ་བབ་ཅུལ་གོམས་པ་ལས། རོ་བོ་གདུང་བས་གཟིར་མིན་ནས།
 རྩོ་བྱ། བསོད་ནམས་ཡོངས་ཟད་ལས། ཕན་པ་ཉིད་ལ་མི་ཅི་འོ། 91

प्रापन्नात्तिचरिषाणपवित्रचरितव्रताः ।

प्राप्यन्ते पुण्यपथ्येन विपत्काले भवद्विधाः ॥ ८४ ॥

अमन्दानन्दसुहृदो हरिचन्दनशीतलाः ।

हरन्ति सन्तः सन्तापं दक्षिणाः पद्मना इव ॥ ८५ ॥

पूणेन्दुसुन्दरादस्मादुदिता वदनात्तव ।

ज्योत्स्नेव जीवयत्येव वाणी पीयूषवर्षिणी ॥ ८६ ॥

इत्युक्तस्तेन सहसा हृदि संक्रान्ततद्व्यथः ।

सम्मोहमूर्च्छितं ररजा तमूचे वाचमाकुलम् ॥ ८७ ॥

समाश्रुसिंह मुञ्च त्वं भयं प्राणवियोगजम् ।

प्रयच्छामि शरीरार्द्धमविचार्यैव ते दिज ॥ ८८ ॥

धन्यस्यं यात्ययं कायः परोपकृतये क्षतिम् ।

अज्ञांश्रयो हि देहेऽयं रक्षमाणोऽपि नाक्षयः ॥ ८९ ॥

इत्युक्तवति भूपाले समुत्कम्पितमानसः ।

वज्राहत इवोवाच महामात्यो महामतिः ॥ ९० ॥

अहो नु साहसाभ्यासादायासव्यसनी प्रभुः ।

हितं न गणयत्येव प्रजापुण्यपरिहृयात् ॥ ९१ ॥

སྐྱེ་གྱུ་འབྱོར་པར་བྱེད་པའི་མཐུ། བྱིད་མཚུངས་ཡོན་དན་ལྷན་པ་སྟུ།
 བཀང་ཞིག་གཡོག་འཁོར་གྱིས་པས་བཞེད། ཉན་དང་བྱེད་པོ་ས་ཡི་བདལ། 92

ཇོ་བོ་སྐྱང་ཆེན་རོལ་པ་ལྟར། མིག་རྒྱས་པན་པ་མི་མཚན་ན།
 འཁོར་བཟང་ལྷོས་ཀྱི་དབང་ལྷང་དང། ལུན་ཚོགས་འདི་སྟེད་ཁོ་ནར་ཅི། 93

འདུལ་བ་སྣ་བ་ལྷོས་ཀྱི་ཚོག། དག་བའི་མེ་དོག་གིས་བལྟམས་པ།
 སྐྱང་ཅིའི་དོག་པ་བཀང་དག་གིས། ལྷོ་བར་བགྱིས་ཏེ་ལུན་རིང་མཚོས། 94

འགོ་ལྷོས་བསྐྱང་བའི་རིན་ཅེན་གྱིས་*། ལྷོ་ལུས་སུ་ཞིག་སྐྱོང་བུར་པ།
 འདི་ནི་སྟོན་པོ་ལྷོས་པ་ཟ་སྟེ། †སུ་བྱེད་བཟ་ཟེའི་ལྷོས་མར་བུས། 95

གཡུ་ཏེ་འདི་ནི་ཆེ་བའི་སྐྱུ། འདི་ནི་ངས་པར་མ་བགྱིས་ན།
 ལུས་འདི་བཅད་པ་སྐྱང་ཅིག་ཀྱང། འཚོ་བ་དེ་ལྷོ་གཡུ་ལ་མཚོས། 96

གའོ་ནང་ན་དག་གི་ལོགས་བུས་ནི། དོག་དཔྱོད་མེད་པ་བཀང་བྱེད་པ།
 དེ་དག་བདག་ཉིད་བཀྱང་ཞིང་ཅུ་བ། འཇིག་རྟེན་གཞན་དུ་འང་བདེ་བ་སྟེད། 97

དྲི་བ་དུ་ལུས་པ་ཁོ་ན་སྟེན། མི་ལུས་པ་ནི་ཇི་ལྟར་སྟེན།
 བདོག་ཀུན་དང་ནི་ལུས་སྟེན་སོགས། དབ་དུ་སྣ་བ་ཁོ་ན་མཚོས། 98

བཀང་འདི་གྱི་མཚོར་ལོར་བུ་སྟེད། རིང་ནས་ན་བའི་བདུད་ཅི་སྟེ།
 སྐྱོང་བ་ཡང་དག་འོངས་ལྷོས་ཀྱིས། དེར་ནི་བདུང་བའང་གཞན་ལོས་སོ། 99

* ཅི། † ལུས་ཅེད་པ

प्रजानां भूतये शक्तः कोऽन्यस्त्वत्सदृशो गुणी ।
यद्भक्तिमुखरोऽभृत्यः श्रोता कर्ता च भूपतिः ॥ ६२ ॥

न करोति हितं स्वामी गजलीलानिमीलितः ।
गणनीयाः सुधृत्यानामियत्यो' भोगसम्पदः ॥ ६३ ॥

भान्ति ते सुचिरं कर्णे यैः कृता मधुमञ्जरी ।
कल्याणकर्णिकाकीर्णा वाणी विनयवादिनाम् ॥ ६४ ॥

राक्षसोऽथ पिशाचो वा ब्रह्मना ब्राह्मणाकृतिः ।
रक्षारत्नस्य जगतं शरीरैरर्थितां गतं ॥ ६५ ॥

यदि नाम्न मायेयं कृता तेन महीयसी ।
तत्कथं कृतदेहस्य क्षणमप्यस्ति जीवितम् ॥ ६६ ॥

अविज्राय्यैव सुकृतं क्रियते दुर्ग्रहेण यत् ।
तदात्मपीडापरुषं परलोकेऽपि निःसुखम् ॥ ६७ ॥

शक्यमेव सदा दद्यादशक्यं दीयते कथम् ।
सर्वस्वदेहदानादि प्रवाद एव शोभनः ॥ ६८ ॥

कर्णामृतमिदं दूराद् यन्महार्थिमणिप्रदः ।
संभ्रातानां पुनस्तत्र पानमस्यान्यतोऽर्थिनाम् ॥ ६९ ॥

གྲུལ་པོ་སྐྱེ་བུ་ལྷོ་མ་སྐྱེ་བུ། སྐྱོང་བ་ལྷོ་མ་སྐྱེ་བུ་ཡིད་བཞིན་ཞོར།
ཁྱིམ་མི་འབད་བ་ཐམས་ཅད་ཀྱིས། བཞུགས་སྐོག་གིས་ཀྱང་བསྐྱེད་བར་འོས། 100

སྐྱེ་བུ་ལྷོ་མ་སྐྱེ་བུ་ཡིད་བཞིན་ཞོར། བདག་ལ་དང་ཞིང་བཅུ་བར་མཛོད།
མཚིང་བྱ་དུམ་བྱའི་སྐྱོད་དུ་ལོ། རིན་ཅེན་བཅོང་བར་མ་མཛོད་ཅིག། 101

འདི་སྐྱེས་ཇི་ཡི་ཞབས་དགའ། སྐོན་པོའི་གང་ཟེག་འགྲེལ་གྱུར་གྱུར།
ས་བདག་ལུས་ནི་སྐྱིན་པ་ཡི། ལྷོ་མ་བར་བདག་ལས་གཡོས་མ་གྱུར། 102

དགའ་བའི་འཇུག་གིས་བྱེ་བ་ཡི། སོ་ཡི་འོད་ཀྱིས་སྐོག་ལ་ལོ།
ཚགས་པ་མོངས་པའི་ལྷོ་མ་བདག། ཡིངས་སྐྱེ་བུ་ས་བཞིན་དེ་ཡིས་སྐྱེས། 103

སྐོན་པོ་ཚེན་པོ་ཁྱིམ་གྱིས་ལོ། ལུས་དང་བཅས་པ་འབའ་ཞིག་ཏུ།
གསལ་བར་བཅོང་དེ་བྱས་ཟེའི་སྐོག། བྱེ་ཚོས་ང་ཡིས་མི་བཅོང་དོ། 104

དོ་གལ་གྱང་ཅིག་པར་དང་། བད་ཅོ་སྐྱེ་བ་ཅན་དན་གྱིས།
ནང་གི་གདུང་བསྐྱོག་སྐོང་བ་ལོ། སྐྱིར་སྐྱོགས་སྐྱེ་བ་བསྐྱེད་ལས་སྐྱེས་ལོ། 105

སྐྱེ་བུ་བསྐྱེད་དག་གིས་གཞིར་བ་ཀུན། ཀུན་ནས་འཕྲོག་སེམས་སྐྱོ་ལྷན་པ།
བདག་གི་བྱང་ཆུབ་བར་ཚད་ལོ། སྐོ་བཟང་བཤུ་བར་མི་འོས་སོ། 106

ཡལ་དག་ཚོགས་པའི་བྱང་ཆུབ་ཀྱིས། སེམས་ཀྱིས་འདས་པ་བདག་གིས་དུན།
སྐྱེ་བ་བཞུགས་དུའང་ལུས་པོ་དག། བྱིན་པས་བདག་ནི་ནད་མེད་གྱུར། 107

* ལྷོ་མ་སྐྱེ་བུ།

रक्ष्यः सर्व्वप्रग्लेन परेषामपि जीवितैः ।

प्रजानां जीवितं राजन्नर्थिचिन्तामणिर्भवान् ॥ १०० ॥

प्रसीद् दययांस्मासु देव मा साहसं कृथाः ।

न काचशकलस्यार्थे क्रियते चात्मविक्रयः ॥ १०१ ॥

इत्युक्त्वा पादयोः पत्युः पपातामात्यपुङ्गवः ।

शरीरदानसङ्कल्पाद् नोश्चाल च भूपतिः ॥ १०२ ॥

सोऽवदती प्रणयस्मेरविकसद्दृशनद्युतिः ।

जीवितस्नेहसम्भोद्धतमः परिहरन्निव ॥ १०३ ॥

केवलं भक्तिसंयुक्तमुक्तं व्यक्तमिदं त्वया ।

न सद्देऽहं महामात्य विप्रस्य प्राणसंशयम् ॥ १०४ ॥

हारैस्तुषारैः कमलैर्मृणालैरिन्दुचन्दनैः ।

निवर्त्ततेऽन्तःसन्तापो नार्थिवैमुख्यदुःखजः ॥ १०५ ॥

सर्व्वथा सर्व्वदुःखार्त्तिहरणोद्यतचेतसः ।

न बोधेरन्तरायं मे सुमते कर्त्तुमर्हसि ॥ १०६ ॥

जन्मान्तरेऽपि ददतो देहं मे न व्यथाभवत् ।

स्मरार्थतीतदृप्तस्य सम्यक् सम्बोधिचेतसा ॥ १०७ ॥

སྤྱལ་མོ་ལྷོགས་ཤིང་ཉམས་མེད་ལྷོན། བྱ་ནི་བཟའ་བར་བཅོན་པ་མཐོང་།
 དེ་བསྐྱུང་སྤྱད་དུ་ལྷས་པོ་ནི། རྣམ་འགྱུར་མེད་པར་བདག་གིས་བྱིན། 108

ཤི་བེར་སྐྱེས་ཚོ་ལོང་བལ། མིག་ནི་རྒྱང་དག་བདག་གིས་ལྷིན།
 བྱ་ལས་སྐྱེས་པའི་འཇིགས་པ་ལས། སྤྱལ་མོ་ན་རང་གི་སྤོག་གིས་བསྐྱུངས། 109

ཟླ་བའི་འོད་དུ་གྱུར་ཚོ་ཡང་། དུག་པོ་འི་མིག་ལ་མགོ་བོ་བདང་།
 སྐྱེ་བ་གཞན་དུ་བདོག་ཀུན་དང་། བྱ་དང་རྒྱང་མ་སོགས་ཀྱང་བྱིན། 110

ས་སྤོད་བྱང་རྒྱབ་སེམས་དཔའ་ཡིས། དེ་སྐད་སྐྱས་པའི་རྣོན་པོ་མཚོག།
 བག་སོན་མིན་ཤི་ས་མ་ཡིན་བཞིན། དབང་པོ་གདུང་བས་ཉེན་པར་གྱུར། 111

དེ་ནས་སོག་ལ་རྣོན་པོ་ཡིས། སྐྱུ་ལྷས་བཅད་པའི་བྱ་བ་དག།
 བགོས་པར་མི་ལྷས་གྱུ་ལ་པོ་འི་བགས། *བཟོ་བོ་དག་ལ་བསྐྱོས་པར་གྱུར། 112

བྱ་ངན་དུག་པོས་འབངས་དེ་དག། བགྱི་བྱིན་སྐྱུ་ཡིས་རྣོས་ཚོངས་ཏེ།
 ཇི་ཞིག་ལྟར་སྤྱེས་ས་བདག་གིས། ལྷས་ནི་གཙོད་ལ་ཡང་དག་ལྷགས། 113

སོག་ལེ་རྣོ་ཞིང་རྩུབ་པ་ཡིས། མི་བདག་རྣོས་འགྱུར་མི་མངའ་བའི།
 ལྷས་བྱེད་རྣོས་པར་བཅད་པའི་ཚོ། ས་ནི་ཡང་དག་གཡོས་པར་གྱུར། 114

སྐར་མདའ་རྒྱང་བའི་གོས་དམར་ཅན། གྱི་སྐར་འཁྲུགས་ཤིང་སྐྱ་ཚེན་སྐྱོགས།
 མཚི་མའི་ཐིགས་པའི་ཚོགས་རྒྱང་ཞིང་། མཁོའི་ནི་སྐྱ་བཅས་དུ་བ་བཞིན། 115

* བ་ལ་གཏུ་ཞེས་བྱ་བ་བཟོ་བོ་།

पुरा हृद्दोचतां व्याघ्रौ सुतृष्णामां योतभक्षणे ।
तद्रक्षांश्चि मया दत्तं शरीरमविश्ररिणां ॥ १०८ ॥

शिविजन्मनि चान्धाय दत्तं नेचयुगं मया ।
रक्षितञ्च स्वदेहेन कपोतः श्येनकाद् भंयात् ॥ १०९ ॥

चन्द्रप्रभावतारे च रौद्राक्षायार्पितं शिरः ।
सर्वस्यपुत्रदारादि दत्तं चान्येषु जन्मसु ॥ ११० ॥

इत्युक्ते वीर्यसत्त्वेन भूभुजाममात्यवरः ।
न सजीवो न निर्जीव इवाभूत् व्यधितेन्द्रियः ॥ १११ ॥

अलङ्घ्यशस्त्रिनाथ राज्ञा क्रकचधारया ।
बियुक्तौ पलगण्डास्थौ शरीरच्छेदकर्मणि ॥ ११२ ॥

तौ तीव्रशोकविवशौ शक्रमायाविमोहितौ ।
कद्राचिदिव भूभर्तुर्देहच्छेदे समुद्यतौ ॥ ११३ ॥

नृपतेर्निर्विकारस्य क्रूरक्रकचधारया ।
विदार्यमाद्ये देहार्धे पृथिवी समकम्पत ॥ ११४ ॥

अष्टोष्णा रक्तवसना निर्घातच्युततारका ।
द्यौः सशब्दं हरोदेव कीर्त्याश्रुकर्णसन्ततिः ॥ ११५ ॥

མི་རྒྱུད་གཞིགས་པས་དྲུག་པོ་ཡི། རྒྱལ་བསྐྱེད་ལོན་དུ་བཞེད་དགའ་བྱུང།
 ཉི་མ་དུལ་གྱིས་གོས་དག་གིས། རྒྱུད་དུ་གདོད་བཤམ་གྱིས་པ་བཞིག། 116

སྤྱི་གྲིའི་མགོན་གྱི་ལྷས་ལ་དེས། སོག་ལེས་གཤམ་པས་པས་སྤྱི་གྲིའི་མས།
 དུས་ཤིང་ཕྱོགས་ཀྱི་སྤྱོལ་ལོ། སྤྱི་སྤྱོལ་མས་ཀྱིས་ཚོང་ལེས་བཀང། 117

མི་བདག་སྤྱིང་སྤྱོལ་མ་གྱི་བ་། བསྐྱེད་གཉིས་སྤྱིས་མདོག་དུ་བྱེད་མ་ཙམ།
 ཡ་མཚན་འགྲོད་པས་ཚོན་པ་ཡི། སེམས་ཀྱིས་མཚོང་ནས་རིང་ལོག་པས་མས། 118

འདི་ལ་སྤྱོལ་ཚེན་འདི་ལི་ཡི། གཞན་གྱི་དོན་དུ་གདུང་བ་ལ།
 སྤྱིང་རྗེ་བས་ཀྱང་མཉམ་པ་དང། རྗེ་རྗེ་བས་ཀྱང་སྤྱོལ་བ་ལོ། 119

གོ་མ་བདག་ཉིང་ཚེ་སྤྱོད་ཚུལ། ཀྱི་མཚོ་བས་ཀྱང་ཤིན་དུ་ལྷ།
 རི་རབ་བས་ཀྱང་ཡང་དག་མཚོ། མཚོ་རིས་བས་ཀྱང་ངོ་མཚར་བཙམ། 120

གྲི་མ་སྤྱོལ་ནི་འགོ་ན་ཡང། སྤྱིང་སྤྱོལ་གྱི་མཚོ་སྤྱིང་སྤྱོལ་ལྷ།
 དམ་པ་ཡ་ངར་སྤྱིང་ན་ཡང། ཚེན་པོ་ཉིང་ནི་མི་ཉམས་བཞིན། 121

སོག་སྤྱིང་ལྷན་པས་དེ་བས་མས་ཚོ། ས་ལི་བདག་པོའི་སྤྱོལ་བ་ལ།
 ལྷས་སྤྱིང་ལེས་པར་བཙན་ནས་ལྷ། ས་ལ་སྤྱིང་དུ་སྤྱིང་བར་བྱུས། 122

ལྷས་ནི་ནོམ་གཉིས་ཀྱང་ཀྱང་བེ། དགའ་དང་སྤྱོལ་བའི་རང་བཞིན་བྱུང།
 འབྱུང་པོ་ཀུན་ཡོངས་བསྐྱབ་པ་ཡི། སྤྱིང་སྤྱོལ་གྱིས་ནི་སྤྱོལ་ནས་བརྒྱང། 123

* མ་གྲི་བ (undiminished).

वैशसाखोकनेपद्भूततीव्रदुःखासृष्टिष्णुना ।

तूर्यं रंजःपटेनेव रचिखा पिहितं मुखम् ॥ ११६ ॥

तस्मिन् प्रजाः प्रजानाथे क्रकषाक्रान्तविग्रहे ।

चक्रन्दुः पूरिताक्रन्दा दिग्बधूभिः प्रतिस्वनेः ॥ ११७ ॥

अनुच्छसत्त्वमालोक्य नृपं शक्रो द्विजाकृतिः ।

किमयानुशयाक्रान्तचित्तश्चिरमचिन्तयत् ॥ ११८ ॥

अहो महान्तरेस्य कख्याकोमलं मनः ।

प्राप्तं परार्थपीडासु वज्रादपि कठोरताम् ॥ ११९ ॥

सागरादपि गम्भीरं मेरोरपि समुन्नतम् ।

चिदिवादपि साश्चर्यमहो वृत्तं महात्मनाम् ॥ १२० ॥

अहो प्राणप्रवासेऽपि सत्त्वं सत्त्वमहोदधेः ।

साधोस्त्रि विपत्याते महत्त्वं नावहीयते ॥ १२१ ॥

इति चिन्तयति क्षिप्रं सहस्राक्षे क्षितिप्रभोः ।

नाभेरधःशरीराच्च निष्कृतमपतत् क्षितौ ॥ १२२ ॥

स द्विधाभूतदेहोऽपि हर्षोत्साहमयोऽभवत् ।

सर्वभूतपरिचायसत्त्वेन धृतजीवितः ॥ १२३ ॥

*ད་ཡི་བཀའ་ཡིས་ལུས་ལྟེང་གི་ ལྷུང་ནས་ཉམས་པ་ལོལ་རྒྱ་བཀའས།
 ཡོངས་རྫོགས་ལུས་ནི་ཡང་དག་ལངས། བྱས་ཟེ་ཡིས་ནི་དེ་ལ་སྐྱུ་ས། 124

ཨི་མ་གྱལ་པོ་བྱིད་ཀྱི་གྱི་ རྩེ་མེད་ལུས་ཀྱི་སྦྱིན་པ་ཡིས། །
 རྒྱལ་བྱལ་མཚོན་འེས་བྱིད་པར་དུ། རྩེ་མེད་བྲགས་པས་ནི་མ་པར་མཚོས། 125

བྱིད་ཡིད་ཚོར་བྱ་རྩེ་མེད་དང། མཚུངས་པ་ཅི་ཡང་མ་བྱས་པ། །
 ཀེ་མ་བྱེད་འོ་མཚོངས་པ་དག། དཔེ་ཡིས་ཀྱང་ནི་འིན་དུ་དབུལ 126

དང་ཞིང་རབ་རྒྱས་མངར་བས་ཁེངས། མཐོ་ཞིང་བཅད་པར་གྱུར་པ་ཡིས། །
 བྱར་ཤིང་མོང་པོ་ལྟ་བུ་ཡི། བཞུན་དོན་བཟོད་དགའི་གཤུང་བ་བཟོད། 127

འདི་སྐྱུས་བྲམ་ཟེའི་དབྱིབས་ཅན་གྱི། བསྟོ་བྱིན་དཔལ་ལས་སྐྱེས་པ། །
 ཡང་དག་གསོ་བྱེད་སྐྱེན་གྱི་ཚོགས། །བདུད་ཅིའི་ཁྲ་བས་དེ་རྫོགས་བྱས། 128

དེ་ནས་འབྱུང་བཟུགས་གསལ་པར་བྱས། ཡོངས་སྤྱོད་མ་ནས་བསྟོ་བྱིན་གྱིས། །
 རང་གི་ལུས་ལྟེང་ལེགས་སྦྱར་བའི། ས་ཡི་བདག་པོ་རབ་དུ་བསྐྱབས། 129

དེ་ནས་མེ་དོག་དགར་པོའི་ཚོགས། མཁའ་ལས་རབ་དུ་རྒྱུང་གྱུར་པས། །
 དེ་ཚོ་ས་གཞི་དགའ་ཞིང་དགོད། བྱིན་དུ་བསྐྱོད་པ་ལྟ་བུས་མཚོས། 130

དེ་ལྟར་གྱུར་པས་མཚར་སྐྱེས་པ། ཐུབ་པས་སྐབས་དེར་དེ་ལ་ནི། །
 བཅུན་མོ་དགའ་མ་གྱལ་བའི་འོད། བྱིར་དེ་མིང་ན་དུ་སྐྱབས་ནས་སྤུལ། 131

* རོ་ † རྩེ་པོ་ (འེམ་མེ་) ‡ རྩེ་ བཟུགས་ (ལཱ་ཁཱ་ཏེ་)

तदाश्रया शरीरार्थे स्निहे सम्पूर्णविग्रहः ।

स्वस्थस्थितिः समुत्थाय ब्राह्मणस्तमभाषत ॥ १२४ ॥

अहो विराजंसे राजन् पूज्यं विराजसस्तव ।

निर्व्याजदेहदानेन विशेषन्तु भवग्रहः ॥ १२५ ॥

त्वन्मनोमणिविमल्यतुल्यं किञ्चिदकुर्वतः ।

उपमानेन हारिद्रामहो सुगन्धस्य वेधसः ॥ १२६ ॥

दत्तः सुदत्तः सरलः परार्थे मधुराश्रयः ।

सहसे दुःसहां पीडामिक्षुकाण्डमिवोन्नतः ॥ १२७ ॥

इत्युक्त्वा श्लोकाकारः शक्रस्तं स्मृतिजन्मभिः ।

ऋज्जीवन्मौषधिजातैः सुधास्यन्दैरपूरयत् ॥ १२८ ॥

ततः प्रकटिताकारः परितोषात् पुरन्दरः ।

सुस्निहनिजदेहार्थं प्रशशंस महीपतिम् ॥ १२९ ॥

अधाम्बरान्निपतितः सितकुसुमसन्धयः ।

तत्कायोऽस्त्रासितश्लोकीर्षहास इवावभौ ॥ १३० ॥

अचान्तरे मुनिस्तस्मै प्रियां जायां जयप्रभाम् ।

आदार्याभ्येत्य तद्वत्तं जीताश्रय्यो न्यवेदयत् ॥ १३१ ॥

འོས་དག་རང་གི་གྲགས་པ་བཞིན། བཅུན་མོ་དེ་དང་ཡང་དག་འགྲོགས།
 བཞོན་ལ་འོས་འགྲུར་མི་མང་ལ་གྱ། བསྐྱོན་གྱིས་ཕྱིས་ལྷོ་ལོས་སྒྲ། . 132

དེ་ནས་རབ་མཚོག་སེང་གེའི་གྱི། མི་ལྷ་ཀམས་སྒྲུབ་པ་དང་།
 རིན་ཅེན་ཅུང་གྱིས་རབ་གང་བཞི། འཛོམ་བྱའི་གྱིང་དུ་ས་པ་དག་གི། . 133

ལྷ་ཡི་དབང་པོས་བསྐྱབས་བྱས་ནས། བཅུན་མོར་བཅས་པ་མངོན་དབང་བསྐྱར།
 སྒྲིན་པའི་བསོད་ནམས་མཐུས་བསྐྱུན་པའི། དགོ་བས་སྐྱེ་གྱི་ཚོས་པར་བྱས། . 134

འཁོར་བའི་སེམས་ཅན་མཐུའ་དག་གི། ཡང་དག་སྒྲོལ་བའི་བཞུགས་ཀྱིས་བྱས།
 ཡང་དག་རྒྱུས་པའི་བྱང་ཚུབ་ཏུ། མངོན་འཚང་གྱི་ཡིད་རབ་དག་གྱུར། 135

གྲུལ་པོའི་ཕྱགས་ལྷོ་བྱས་པ་དང་ལྷན་སྒྲིང་རྗེ་དང་བས་སྒྲིང་སྒྲོལ་སྒྲུབ།
 འོས་པར་དག་ཅིང་པོངས་པའི་གྲུང་བ་རབ་ཞིའི་འབྲས་གྱིས་དག།

རབ་ལྟར་རབ་དགའི་རྒྱ་ལོས་བསྐྱབས་པའི་མིག་གིས་བསྐྱས་ནས་སྐྱངས་གྱུར་པའི།
 བསྐྱོན་འཚི་མེད་གོང་ཁྱེར་དེ་ཡི་གྲགས་པས་ཁངས་པ་དག་ཏུ་སོང་། . 136

དེ་ལྟར་དེ་ལྟར་ལྷ་ཡི་ཚོགས་ནང་གྲུབ་པ་གཞོན་སྒྲིན་དང་།
 ལྷོ་འབྱུའི་དབང་གི་སྒྲིང་ལུང་མཚོས་པའི་བྱུག་པས་མཚོད་ལྷན་མཐུ།

ས་འོས་པ་དག་གི་མཚོ་རིས་བཞོག་བྱར་བྱས་ཤིང་མཐུང་ལྷས་ལ།
 མིད་གྲུལ་འབྱེད་པ་དག་གིས་མཚོས་པ་ཕོལ་ལྷན་བྱང་རྒྱས་སེམས། 137

पूतया^१ सङ्गतः पत्न्या स्वकीर्णैव विशुद्धया ।

उवाच पृष्टः शक्रेण निकारे निर्विकारितः ॥ १३२ ॥

ततः सिंहासने दिव्ये विश्वकर्म्मविनिर्मिते ।

रत्नवर्षसमाकीर्णे जम्बुद्वीपे स भूपतिः ॥ १३३ ॥

अभिषिक्तः सुरेन्द्रेण प्रसाद्य दयितासखः ।

दानपुण्यप्रभावोत्प्लुश्लब्ध्यापितप्रजः ॥ १३४ ॥

समाप्तसंश्रवसंसारसन्तारणकृतव्रतः ।

सम्यक्सम्बोधिसम्बुद्धमनाः प्रसुद्धितोऽभवत् ॥ १३५ ॥

मैत्रं चेतस्तेरुणकरुणं सत्त्वसिद्धं विशुद्धम्

आपन्नार्तिप्रशमनफलस्फीतमात्मप्रदानम् ।

दृष्ट्वा रात्रः प्रमोदसलिलञ्चालिताक्षो^२ विलक्षः

शङ्कः प्रायादमरनगरीं पूरितां त्रयशोभिः ॥ १३६ ॥

इति स विबुधदृन्दैः सिद्धयक्षोरगेन्द्रैः

पुलकहृषिरवर्चैरर्च्यमानप्रभावः ।

अवनिमवनशक्तः कल्पयन्नाककल्पाम्

अभवविभवशोभामाप्तवान् बोधिसत्त्वः ॥ १३७ ॥

१ Orig. पतया ।

२ Orig. प्रमोदसलिलञ्चालितां नो ।

ཡལ་འདབ་གཉིས་པ།

སྲོན་བྱང་ཡང་དག་བཟོད་པ་ཡིས། སྲིན་བ་བྱང་འབགས་གསལ་བྱེད་ཅིང།
དག་སྲོང་འམས་ལ་གདོས་སྲི་བཞི་རྒྱད། བཅོམ་ལྷན་གྱི་ལ་འདེ་རྒྱད་གསལ་བ། ་ 198

ཞེས་པ་དག་བཞི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་རྒྱུ་བ་སེམས་དབའི་
རྟོགས་པ་བཟོད་པ་དབག་བསམ་གྱི་འཁྲི་ཤིང་ལས་དབལ་གྱི་
སྲི་འདེ་རྟོགས་པ་བཟོད་པའི་ཡལ་འདབ་སྟེ་གཉིས་པའོ།། །།

पूर्वावतारसंबादे दानोत्कर्षमुदाहरन् ।

उपदेशाय भिक्षणामित्याह भगवान् जिनः ॥ १३८ ॥

इति क्षेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां
श्रीसेनावदानं नाम द्वितीयः पल्लवः ॥

तृतीयः पल्लवः ।

मणिषूडावदानम् ।

अस्मिन्नद्भुतसर्गे मकराकरजायमानमणिवर्गे ।
कोऽपि प्रकटितसुगतिः पुरुषमणिर्जायते ॥ १ ॥

अस्ति सौभिः प्रभापूरकपूरपरिपाण्डुरम् ।
साकेतनाम नगरं सौभाग्यतिलकं भुवः ॥ २ ॥

सेव्यैः प्रभासत्त्वमयैर्गङ्गाविमलमानसैः ।
तौर्यैरिव स्थितं यच्च पवित्रैः पुण्यकर्तृभिः ॥ ३ ॥

यशःकुसुमिते यच्च पुण्यसौरभनिर्भरे ।
रमन्ते सुकृतोद्याने नन्दने पुरवासिनः ॥ ४ ॥

तथाभूत् भूपतिर्भूरिगुणरत्नमहोदधिः ।
भूतिर्यशःशशाङ्कस्य हेमचूड इति श्रुतः ॥ ५ ॥

དག་དུ་དམ་པས་བསྐྱེད་ལོས་ཤིང་། ཚུད་དུས་རབ་དུ་འཕྲོག་བྱེད་པ།
 རྫོགས་ལྷན་ལྷ་བྱ་གང་གིས་ནི། རྫོགས་ཚེས་ནམས་འཛོལ་པར་བྱས། 6.

ས་བདག་བཟོད་ལ་ཀུན་ཚགས་ཤིང་། དཔལ་གྱིས་དགྲིས་གྱར་སྒྲིང་རྫོང་གཤམ།
 དབ་བྲགས་ལ་ཡང་དབང་ལྷུལ་གང་། རྫོགས་ནམས་ཀྱི་དགའ་བྱེད་བྱུར། 7

མི་གསོད་མཚོད་སྤྱིན་བསྐྱབ་ལྷན་པ། གང་གི་བསོད་ནམས་མི་འཛིགས་ཡོན།
 འཆི་མེད་སྐྱ་དབྱངས་ཡོངས་རྫོགས་པ། འབྱུང་བོ་ཀུན་ལ་བྱིན་པར་བྱུར། 8

མཐུ་དང་ལྷན་ཡང་གང་མ་བྱོས། རྣམ་པར་འབྱོར་ཡང་སྤྲོན་པར་སྤྲོ།
 རྫོགས་ཡིན་ཡང་བཟོད་ལྷན་ཚུལ། ཡང་ཚོ་ལྷན་ཡང་དབང་བོ་བྱུལ། 9

མཐོན་བོར་བྱུར་བའི་ཟབ་མོ་དང་། རྫོགས་འོད་ཟེར་དཔའ་བོ་དང་།
 ས་གཞི་འཛོལ་བ་དམ་པའི་བྱོགས། གང་གི་ཡ་མཚན་བྱས་པར་བྱུར། 10

རྒྱལ་བོ་དེ་ལ་རྫོགས་མེད་པའི། རྒྱན་ནི་གཉིས་ཤིག་བྱུང་བྱུར་དེ།
 གཏོང་བ་རྫོགས་པའི་སྒྲིང་རྫོང་། ལེགས་བྱས་དཔལ་ནི་དུ་བབ་པའོ། 11

པདྨའི་འབྱུང་གནས་དེ་ཡིས་ནི། ལྷ་མོ་མཛོས་ལྷན་དགའ་མར་བྱུར།
 ལྷ་དེའི་དཔལ་བཞིན་དག་དུ་ནི། རྫོགས་མེད་དགའ་བ་མངོན་པར་འཆར། 12

ལྷགས་ནི་རྫོགས་ཡི་ཡོན་དན་དང་། དཔལ་ནི་འབར་བ་གཏོང་བ་དང་།
 མཛོས་པ་ཉིད་ནི་བྲིམས་ཀྱིས་བཞིན། དེ་ནི་རྒྱལ་བོས་རྫོགས་མཛོས། 13

* Sound and voice.

सदा सदाश्रयाह्येण कलिकाज्ञापहारिणा ।
कृतः कृतयुगेमेव येन धर्मधरो जनः ॥ ६ ॥

महोपतिः क्षमाशक्तः श्रीवृतः करुणारंतः ।
बल्लभोऽभूत् प्रजानां यः प्रख्यातो विजितेन्द्रियः ॥ ७ ॥

अमरास्रबसम्पूर्णा महिंसासचदौक्षितः ।
ददौ यः सर्वभूतानां पुण्यामभयदक्षिणाम् ॥ ८ ॥

निर्मदो यः प्रभावेऽपि विभवेऽपि प्रियंवदः ।
क्षमाशीलः प्रभुत्वेऽपि यौवनेऽपि जितेन्द्रियः ॥ ९ ॥

गम्भीरेणोन्मत्तिमता श्रूरेण शशिकान्तिना ।
सत्यक्षेण क्षितिभृता येनातन्यत विस्मयः ॥ १० ॥

राज्ञस्तस्याद्वितीयस्य बभूवाभरणद्वयम् ।
त्यागपूर्णे च कारुण्यं तारुण्यं सुकृतत्रियः ॥ ११ ॥

पद्माकरस्य तस्याभूत् देवी कान्तिमती प्रिया ।
प्रभातश्रीरिव सदा निर्दोषाभ्युदयोत्सवा ॥ १२ ॥

नौतिः प्रभुगुणेनेव त्यागेन श्रीरिवोज्ज्वला ।
रराज राजचन्द्रेण सा शीलेनेव चादता ॥ १३ ॥

དག་དུ་དགའ་བྱེད་སྒྲུབ་པ་དག། རབ་མཁུམ་རྣམ་པར་གྲགས་པ་དེས། ས་འཛིན་མཚོག་དུ་མཛེས་གྱུར་པ། མགོ་རིས་དཔལ་གྱི་རྒྱུན་པོ་བཞིན། 14

རྗེ་ལས་དུས་སྐྱེད་གཤེ་བའི་གོན་ས། མངལ་ནི་དེ་ཡི་བརྒྱུད་གྱུར་དེ། འཛིག་རྟེན་པར་འབྱོར་བའི་སྐྱེད། ཨ་དེ་དེ་ཡི་ཉིན་བྱེད་བཞིན། 15

བདུད་ཅིའི་ཟེར་གྱི་ཚུ་གཏེར་རྒྱབས། ཚངས་པའི་བརྒྱས་བྱུང་འཇུག་མྱེ། དག་བྱེད་དག་གིས་སྐྱབ་ཤིང་བཞིན། དེ་ནི་མངལ་གྱིས་མཛེས་པར་གྱུར། 16

དེ་ཡི་མངལ་གྱི་མ་ཐུས་སྟེར་བའི། མངོན་པར་འདོད་བཞིན་མི་བདག་གིས། མངོན་པར་འདོད་ལས་མངོན་ལྷག་ལོར། སྟོང་བའི་དོན་མཐུན་ཀུན་ལ་བྱིན། 17

སྐྱར་ཡང་ས་བདག་གིས་སྟེར་དྲིས། དགོ་བའི་མངལ་དང་ལྷན་པ་དེ། དབྱངས་ཅན་མ་བཞིན་རང་ཉིད་ཀྱིས། དམ་ཚོས་རྣམ་པར་བཤད་པ་བྱས། 18

ཡོངས་རྫོགས་བསོད་ནམས་རིན་ཅེན་ནི། ཚོས་གཏེར་བསྐྱབ་པ་རབ་འཛིན་པས། ཡོངས་པའི་སྐྱུ་བ་བསྐྱེད་ཀྱིས་པ་ལས། དག་དུ་བསྐྱེད་ས་ཤིང་རབ་དུ་བསྐྱེད། 19

འབྲོག་དགོན་བཤོད་དཀར་ཡོངས་སྐྱུང་འཛིག་རྟེན་ནི། ཡ་རོལ་ལམ་དུ་གདུང་བས་ཉིན་རྣམས་ལ། ཡིད་འོང་རབ་རྒྱས་འབྲས་བུས་རྫོགས་པའི་ཕྱོགས། གྲིབ་ཤིང་ཚོས་དང་མཚུངས་པ་བཞིན་ཡོད་མིན། 20

सदानन्दनं विख्यातयशःप्रसस्या तथा ।

मेरुंस्त्रिदिवलक्ष्म्येव बभौ भूमिभृतां वरः ॥ १४ ॥

काले कल्याणनिलयं भर्तुः सा गर्भमांदधे ।

भृत्यै भुवनपद्मस्य दिवाकरमिवादितिः ॥ १५ ॥

अरणिः पावकेमेव वेलेवाब्धेः सुधांशुना ।

अङ्घ्राज्जमेव गोविन्दो नाभिगर्भेण सा बभौ ॥ १६ ॥

तस्या गर्भानुभावेन दोहदाभिमतं नृपः ।

ददौ सर्वार्थिसार्थेभ्यो वाञ्छिताभ्यधिकं वसु ॥ १७ ॥

पुनर्भूमिसुजा पृष्टा दोहदं शुभगर्भिणी ।

सरस्वतीव स्य चक्रे स्वयं सङ्घर्म्मदेशनाम् ॥ १८ ॥

पूर्णापुण्यमणिर्धर्मनिधिर्विधिः समुद्भूतः ।

विप्रदिपुल्लदुःखेभ्यः सदा रक्षति रक्षितः ॥ १९ ॥

कान्तारदुर्गेषु परिच्युतानां

तापातुराणां परलोकमार्गं ।

क्षिग्धः प्रवृद्धः फलपुरिताशः

छायातर्धर्मसमोऽस्ति नाग्यः ॥ २० ॥

རབ་རིབ་ཅན་ལ་སྒྲུང་བ་ཡོངས་པའི་དྲུག་ལ་ཞོར་བུ་སྒྲུང་
ལ་ལག་པའི་མཚེལ་པ་སྟེ།

སྒྲོང་ལ་དབག་བསམ་སྒྲེན་པ་འགྲོ་ལ་རྒྱལ་བའི་རྒྱུང་དྲ་
ལས་གཞན་དག་ལ་ལམ་གྱི་བརྒྱལ་ས།

སྒྲུག་བསྐལ་ནད་ལ་སྒྲུན་ཅེན་དང་ནི་སྲིད་པའི་འཛིགས་པ་
ཀྱན་འབྲུགས་བསམ་པ་དབྲུགས་འབྲིན་པ།

གཏུང་བ་དག་ལ་ཅན་དན་ནགས་ཚལ་བདན་པའི་མཚོང་
ཤེས་ཚེས་ནི་དམ་པ་རྣམས་ཀྱི་གཉེན།

21

དེ་སོགས་མི་བདག་བཅུན་མོའི་ཚོག། དཀར་བའི་ཚོས་ནི་ཐོས་གྲུར་ནས།
དབལ་ལྡན་འགྲོ་ལ་འཛིག་རྟེན་དུ། དམ་ཚོས་གཅིག་བུ་སྐབས་སུ་སྲུག་དུར།

22

དེ་ནས་དུས་ནི་ཡོངས་ཚོགས་ཏེ། མཁའ་ལ་བདུད་ཅིའི་འོད་རླེང་བཞིན།
འགྲོ་བའི་རབ་རིབ་འཛོམས་པའི་བུ། ལྷ་མོ་ལ་ནི་བཅས་པར་གྲུར།

23

དེ་ཡི་གུའི་གྲུག་ཞོར་བུ་ནི། ལྷན་སྐྱེས་དག་དུ་སྐྱེས་གྲུར་ཏེ།
སྐྱེ་བ་གཞན་སྲུང་འགྲོགས་པ་ཡི། དབེན་པ་བཞིན་དུ་རྒྱི་མ་མེད།

24

དེ་ཡི་གུའི་གྲུག་ཞོར་བུ་འོད་མཐུས། མཚན་མོ་ཉིན་དུ་བགྱིད་པ་ཡིས།
ཞོར་བུ་བསོད་ནམས་ལ་སྐྱེས་པ། *རབ་སྲུག་དེ་ཡིས་མཛོམས་པར་གྲུར།

25.

* ལུམ་ཀ།

आलोकस्तिमिरे^१ विपद्द्विषमणिः पाते करालम्बनम्
 याञ्जाकल्पतर्जगज्जयरथः पायेयमन्ये पथि ।
 दुःखेभ्याधिमहौषधं भवभयोद्धान्ताशयाश्वासनम्
 तापे चन्दनकाननं स्थिरसुहृद्धर्मः सतां बान्धवः ॥ २१ ॥

इत्याद्रिधर्मधवलं श्रुत्वा नृपो वधूवचः ।
 धर्मकशरणः श्रीमान् बभूव भुवने जने ॥ २२ ॥

ततः कालेन सम्पूर्णं द्यौरिवाभूतदौधितिम् ।
 असूत दारकं देवीं जगत्तिमिरदारकम् ॥ २३ ॥

श्रुजायतास्य सहजश्रुडालङ्करणं मणिः ।
 प्रांगजन्मान्तरसंसक्तो विवेक इव निर्मलः ॥ २४ ॥

सं बभौ सुभगस्तस्य^२ मूर्द्धि पुण्यमयो मणिः ।
 यस्य प्रभाप्रभावेण यामिन्यो दिनतां ययुः ॥ २५ ॥

१ Orig. आलोकं तिमिरे ।

२ Orig. has also another reading सा हि ।

३ Orig. स बभौ भगस्तस्य ।

གཙུག་ཉེར་དང་བཅས་ནོར་བུ་དེའི། བུད་ཅི་ཁ་བའི་ཐིག་མེ་པ་ཡིས།
 ལྷགས་རྣམས་ལྷུང་དུ་ཞི་བ་དང་། གསེར་དུ་བསྐྱབ་པ་ཉིད་དུ་འང་བཀྱིད། 26

དེ་ནས་སྐྱེ་བའི་བྱིས་པ་དེའི། རོག་གིས་ས་ཡི་བདག་པོ་ཡིས།
 རོར་བུའི་བཅུད་འབྱུངས་གསེར་རྣམས་ཀུན། སྤོང་བ་རྣམས་ལ་ཉལ་དུ་བྱིན། 27

དེ་སྐྱེས་ཚེ་ན་ལྷ་རྣམས་ཀྱིས། མཁའ་ལ་གྲོང་ཁྱེར་མེ་དོག་དང་།
 རིན་ཚེན་གྱལ་མཚན་གདུགས་དང་ནི། བ་དན་རྒྱུད་གཡབ་གོས་ཀྱིས་བཀྱང་། 28

ཤིན་དུ་གསལ་ལ་བར་བསྐྱེད་པ་ཡི། རིག་པ་ཀུན་གྱིས་རྣམ་མཛེས་བདག།
 དེ་མིང་མི་བདག་གིས་མཛོད་པ། གཙུག་ན་ནོར་བུ་ཞེས་སྐྱབ་གྲགས། 29

ཡོངས་འདུ་དག་གི་རྒྱ་གཉེར་བཞིན། བྱ་སྐྱེས་མཛོན་པར་སྐྱེས་པ་དེས།
 ཡབ་ཀྱི་བསམ་པ་དགའ་བ་ཡི། བུད་ཅིས་རབ་དུ་གྱུས་པར་བྱས། 30

གྱལ་བས་བོ་ལོ་མ་བཞིན་དང་། གཞོན་ལྷས་རི་ཡི་སྤྲས་མོ་བཞིན།
 མཚོན་པར་ལོ་ས་པར་སྐྱེས་པ་ཡིས། གཞོན་ལྷ་དེ་ཡི་ཡུས་ཡང་མཛེས། 31

དེ་ནས་དུས་ཀྱི་ས་ཡི་བདག། བསོད་ནམས་ཐེམ་སྐྱས་དགའ་ལ་ནི།
 ལྷ་ཡི་གནས་སུ་ཡང་དག་འཛེགས། གཙུག་ན་ནོར་བུ་མི་བདག་གུར། 32

སྤོང་བ་རྣམས་ཀྱི་ཡིད་བཞིན་ནོར། དེ་ཡི་སྤྱི་ལྷ་པས་ཡོངས་ཁྱེད་སུ་པས།
 བསོད་ནམས་བདེ་སྣང་འཛེག་དེན་ན། ཡོངས་པར་གྱུར་མེད་སྤོང་བའང་མེད། 33

सोष्णीषस्य मणोस्तस्य पीयूषस्यन्दिविन्दवः ।
नयन्ति हेमताः लोहं तुरितं शमयन्ति च ॥ २६ ॥

शिशोर्जातिस्मरस्याथ वचसा तस्य भूपतिः ।
ददौ हेम सदार्थिभ्यः सर्व्वं मणिरसोद्भवम् ॥ २७ ॥

पुष्परत्नध्वजं ह्यत्र पताकाव्यजनांशुकैः ।
अमूरयन् पुरं व्योम्नः तस्य जन्मनि देवताः ॥ २८ ॥

सुप्रकाशेदिताशेषविद्याविद्योतितात्मनः ।
मणिचूड इति ख्यातं नाम तस्याकरोन्नृपः ॥ २९ ॥

स चकाररश्मयं हर्षपीयूषोच्छलितं पितुः ।
अभिजातः सुतो जातः पारिजात इवोदधेः ॥ ३० ॥

पौलोमीव जयन्तेन जननी पूज्यजन्मना ।
ब्रह्मैतेन कुमारेण कुमारेणैव पार्व्वतौ ॥ ३१ ॥

ततः कालेन सुकृतसोपानैः पृथिवीपतौ ।
दिव्यधामसमारूढे मणिचूडाऽभवन्नृपः ॥ ३२ ॥

अर्थिन्निन्तामणोस्तस्य दामेन परिपुरिते ।
लोके पुण्यमुखालोके नार्त्तोऽभून्न च याचकः ॥ ३३ ॥

རྒྱལ་པོ་དེ་ཡི་སྤང་ཚེ་ནི། བཟང་པོའི་རི་ཞེས་བྱ་བར་གྱུར།
 བདག་པོ་བཞིན་དུ་རྗེས་མཐུན་པར། སྦྱོན་པའི་བརྒྱན་ལྡན་ལག་པའི་རྗེང་། 34

ཅམ་ཞིག་འཇིག་དེ་ཅོད་འདྲིན་བྱེད་དེ། ཚེན་པོའི་གནས་ན་འཁོད་གྱུར་པར།
 སྤྱི་གྲུ་དེ་རིགས་འཁྲུངས་ཐུབ་པ་ནི། སྦྱིད་འབྱོར་ཡང་དག་འོང་གྱུར་དེ། 35

མི་དམན་མཚན་མེད་པའི་བདག་པོ་ཡི། འོད་གྱི་དཔལ་འབྱོར་གཟུགས་བརྟན་བཞིན།
 འཛིན་ཤིག་རེལ་པའི་བཞིན་རས་ཅན། མཛེས་མ་མཚོག་གཅིག་བཟུང་བར་གྱུར། 36

བྱ་མ་དག་ནི་མི་དཔེ་བཞིན། ཀང་པའི་རྩ་སྦྱོས་དམར་བ་དང་།
 མིག་དག་ག་ཡོ་པས་འགོ་ལ་དེ། ཤིན་དུ་ངོ་མཚར་གྱུར་པ་བཞིན། 37

དཀའ་ཐུབ་དཔལ་དང་འགོགས་པ་བཞིན། མཛེས་མ་རྗེས་འབྲང་ཐུབ་པ་དེ།
 སྦྱི་གྲུ་དེ་མགོན་གྱིས་མཚོད་བྱས་ནས། སྦྱོན་ནི་ཡོངས་སྤྱོད་བཟང་བར་གྱུར། 38

མཛེས་མ་དེས་ཀྱང་མི་བདག་ནི། བརྟན་ལྡན་ཟབ་ཅིང་མཛེས་པ་དག།
 གཞན་གྱི་གདུང་ལ་སྦྱིང་རྗེ་ནས། གཞུ་བཞག་འདོད་པའི་དབང་ཕྱུག་པ་བཞིན། 39

གཙུག་གི་རིན་ཅེན་འོད་ཟེར་ནི། མི་རྒྱུང་འཇིགས་པར་བྱེད་པ་ཡིས།
 རྒྱོགས་སྤྱོད་བསྐྱུང་བའི་ཡིག་འབྲིང་དག། བྱར་གསུ་གྱིས་ནི་འདྲི་བ་བཞིན། 40

རྒྱུང་ནི་གཡབས་ཤིང་འཕེན་བྱེད་པའི། ར་ཡབ་དག་གིས་ནམ་མཛེས་པ།
 འགོ་བ་ཡང་དག་སྦྱོལ་རིན་པར། སྦྱིང་སྦྱོབས་གྲིན་དུ་འབྱུར་བཅས་བཞིན། 41

पस्य भद्रगिरिर्नाम बभूव गजपुङ्गवः ।

प्रभोरिवानुकारिण दानार्द्रकरपुष्करः ॥ ३४ ॥

पं कद्रुचिन्महास्थानस्थितं भुवननायकम् ।

भवभूतिः समभ्यायात् मृगुवंशभवो मुनिः ॥ ३५ ॥

देव्यंकन्थां समादाय लावण्यललिताननाम् ।

मूर्तामिव प्रभालश्लौमश्लौणस्य क्षपापतेः ॥ ३६ ॥

पञ्चयोरधिवेकेन रागेण चरणाञ्जयोः ।

पञ्चयोश्चापलिनेव सा जगत्यतिलज्जिता ॥ ३७ ॥

पपःश्रियेव सहितं तं कन्यानुगतं मुनिम् ।

प्रपूजयत् प्रज्ञानाद्यः कृतासनपरिग्रहम् ॥ ३८ ॥

पुण्यापि नृपमालोक्ष्य धीरं गम्भीरसुन्दरम् ।

रूपौडासु कारुण्यात् न्यस्तचापमिव स्मरम् ॥ ३९ ॥

पुङ्गवस्य किरणैर्दुरितक्षयकारिभिः ।

लखन्तं कुङ्कुमेनेव दिक्षु रक्षाक्षरावलिम् ॥ ४० ॥

पञ्चेपरिष्कृतमरुता चामरेण विराजितम् ।

सोच्छ्रासेनेव सखेन जगत्संतारणं विना ॥ ४१ ॥

རིན་ཅེན་ཡིད་འོང་དོ་ཤལ་དག། སྤྱིང་གར་བརྒྱང་བར་བྱས་པ་ནི།

ས་འོག་གྲུད་པ་ཞི་བའི་སྤྲད། ལྷག་ས་ཅན་གྱིས་བཞེན་ས་བཞིན། 42

ཆེ་བའི་དབྱང་བས་ས་དང་ནི། སེམས་ཀྱི་བཟོད་པ་ཐོབ་པ་དག།

མཐོང་ནས་མངོན་པར་འདོད་པ་དང་། ཡ་མཚན་དབང་དུ་རབ་དུ་གྱུར། 43

རི་དགས་གཡོ་བའི་མིག་ཅན་མ། ལུས་མེད་ཀྱི་ནི་གསོས་གྱུར་ནི།

ཐུབ་པས་པང་དུ་བརྒྱང་ནས་ནི། འགྲོ་བའི་བདག་པ་རབ་སྤྲུམ་པ། 44

འཇིག་རྟེན་འདི་ན་འགྲོ་བའི་མིག། འདབ་བརྒྱ་རྣམ་པར་རྒྱས་བྱེད་པ།

ལྷ་ནི་ཁྲིད་དང་ཉི་ལ་དག། འཆར་བས་རབ་དུ་མཛོས་པར་གྱུར། 45

འབྱོར་ལས་རྙེད་སྤྲར་འབྱུང་བ་ཡི། ཀུན་མེད་ས་གྲོགས་ལྡན་རྒྱུགས་པ་དག།

དགོ་རྣམས་ཡོན་ཏན་ལ་སྤང་བཞིན། ལེ་ས་ནི་ཁྲིད་ལ་མེད་པ་ཉིད། 46

གྲུལ་པོ་བྱམས་ལྡན་འཇིག་རྟེན་མགོན། འཇིག་རྟེན་སྤྱིང་ཇི་ཀུན་རྗོགས་ཐུགས།

ཁྲིད་ཀྱི་གྲགས་པ་སྤྲེལ་བ་བཞིན། མཚོག་དུ་པ་རོལ་ཕྱིན་པར་གྱུར། 47

ཁྲིད་ནི་མི་སྤྱོད་དང་པོ་དང་། གཏོང་ཕོད་ཟོལ་མེད་ལེགས་བྱས་ལྡན།

འདི་ཉིད་ཕྱིར་ན་ཁྲད་པར་དུ། ཟློ་ལྡན་རྣམས་ཀྱིས་བཞེན་བྱར་གྱུར། 48

མཛོས་མ་མེ་དོག་མིག་ཅན་འདི། བསྐྱའི་ཁོངས་ནས་ཡང་དག་བྱུང་།

སྤྱིན་ཕྱིག་རྣམས་མའི་འོ་མ་ཡིས། བདག་གི་གནས་སུ་ལེགས་པར་གསོས། 49

रत्नोदारेण हारेण हृदयप्रहकारिणा ।

पातालविपदां शान्त्यै शेषेणैव निषेधितम् ॥ ४२ ॥

बहन्तं महता दोषणा क्षमां चित्तेन च क्षमाम् ।

प्रथयौ साभिलाषस्य-विस्मयस्य विधेयताम् ॥ ४३ ॥

गृहीत्वा मुनिरुत्सङ्गे कुरङ्गतरलेक्षणाम् ।

जैवनीं तामनङ्गस्य जगाद् जगतीपतिम् ॥ ४४ ॥

उदितेन जगन्नेत्रं-शतपत्रविकाशिवा ।

भवता भाति लोकोऽयं देवेन च विवस्वता ॥ ४५ ॥

अहो नु तेव नास्त्येव विभूतिसुलभोद्भवः ।

साधेरिव गुणदेषः सम्मोहोपचिंतो मदः ॥ ४६ ॥

लोकनाथस्य ते लोककारुण्यपूर्णचेतसः ।

राजन् मैत्रिजुषा कीर्तिः स्थिरा पारमिता परम् ॥ ४७ ॥

अखेदसरलो दाता निर्व्याजसुकृतो भवान् ।

अतएव विशेषेण माननीयो मनौषिणाम् ॥ ४८ ॥

पद्मोद्भसमुद्भूता कन्धा कमललोचना ।

होमावशेषपयसा वर्धितेयं मयाश्रमे ॥ ४९ ॥

१ Orig. नेत्रं शतपत्र ।

२ Orig. सम्मोहपचिवो ।

३ Orig. राजन् मैत्रिजुषस्थिरा कीर्तिः पारमिता परम् ।

བཅུན་སྟེ་ཆེན་སྟེ་སྟེ་གཞི་ཡིས། རྒྱན་མར་སྐྱེས་མཚོག་བྱིས་ཡོང་།
 བྱེ་འཇུག་པ་ནི་དཔལ་སྟེ་བཞིན། འདི་ནི་བྱིད་བདག་ཉིད་ལ་འོས། 50

དུས་ཀྱི་མཚོད་སྐྱིན་བསོད་ནམས་འབྲས། རྫོགས་པར་བདག་ལ་སྐྱེན་པར་མཚོད།
 འདི་བཟོད་ཚོ་གས་རྒྱལ་པོ་ལ། མཚོས་མ་བྱིན་ནས་ཐུབ་པ་གཤེགས། 51

ཡིད་སྐྱབ་དགའ་མ་ཐོབ་པ་བཞིན། རྒྱལ་པོས་སྐྱབ་མ་བཟུང་།
 དག་ལ་བསོད་ནམས་ལྷན་པ་བཞིན། མཚོས་མས་སྐྱེད་མེས་ཚལ་དུ་ཅེས། 52

དེ་ནས་དུས་ཀྱི་དེ་ཡི་བྱ། འབྲི་ཡིང་སྐྱིག་མའི་ལྷ་ཉིག་བཞིན།
 བདུད་ཅི་བསྐྱེད་ལུང་གཅེས་པ། ཡབ་ཀྱི་ཡོན་ཏན་སྟེ་ཡོང་གུར། 53

བརྒྱ་བྱིན་འཇིག་རྟེན་སྐྱོང་སོགས་ཀྱིས། བགོས་པར་མི་འོས་ཆེ་བར་དར།
 རང་ཉིད་བསྐྱར་སྐྱེས་སོགས་ཀྱིས། ཀུན་ནས་བསྐྱོད་འོས་སྐྱོད་པར་ལྷན། 54

གཤམ་པའི་དྲི་བཟང་རབ་རྒྱས་པས། རྫོགས་ཀྱི་ཁོངས་ནི་ཡང་དུག་རྫོགས།
 རྫོང་བའི་ཚོགས་ཀུན་དགེ་བ་ཏུ། བཟྱིད་པའི་དཔག་བསམ་ཤང་འཇུག་ནི། 55

ས་བདག་བདག་གིས་ཐུབ་པའི་ཚོག། དུས་སྐབས་བར་དུ་གྱུར་ནས།
 སྟེ་འཚོ་ལོར་ནི་ཡོངས་རྫོགས་ཡིང། ཡོན་ནི་ཡངས་པའི་མཚོད་སྐྱིན་པས། 56

སྐྱི་གཤི་བྱ་སོགས་ཐུབ་པ་དང་། མི་བདག་རབ་དུ་བཟོད་དཀའ་སོགས།
 འདོད་བ་ཀུན་གྱིས་མ་བསྐྱམས་པའི། མཚོད་སྐྱིན་དེར་ནི་ཡང་དག་འོངས། 57

यद्दत्तामग्रमहिषी पत्नीत्वे भवता नृप ।

विष्णोः श्रीरिव योग्येयं तवैव पुरुषोत्तम ॥ ५० ॥

यज्ञपुण्यफलं पूर्णं काञ्चन मम दास्यसि ।

इत्युक्त्वा विधिना राज्ञे कन्यां दत्त्वा यथैा मुनिः ॥ ५१ ॥

प्रियां पद्मावतीं राजा रतिं प्राप्येव मन्मथः ।

अरुंस्त रुचिरीद्याने सुकृते पुण्यवानिव ॥ ५२ ॥

ततः काञ्चनेन सा पुत्रं वंशवल्लीव मैाक्तिकम् ।

असूत पद्मचूडाख्यं गुणानां दर्पणं पितुः ॥ ५३ ॥

शक्रादिभिर्लोकपालैरनुसृज्य'मशोदयः ।

संस्तूयमानचरितः स्वयं कमलजन्मना ॥ ५४ ॥

यशःसौरभसम्भारसम्परितदिगन्तरः ।

सुखार्थिसार्थकल्याणकलनाकल्पपादपः ॥ ५५ ॥

स्मृत्वा मुनेर्वचः काले कर्तुं विपुलदक्षिणाम् ।

अहिंसावसुसंपूर्णमाजहार महोपतिः ॥ ५६ ॥

तस्मिन् यज्ञे समाजग्मुः सर्वकामैरनर्गले ।

मुनयो भार्गवमुखा नृपा दुष्प्रसहादयः ॥ ५७ ॥

१ Orig. रजुलक्ष्म ।

२ Orig. कामैर्विरगले ।

གྲངས་མེད་མོར་གྱི་ཚར་འབེབས་པའི། སྦྱིན་སྲིབ་མངོན་དུ་གྱུར་བ་དེའི།
 སེ་ཡི་དབྱུས་ནས་སྣ་ཡི་དབང་། སྦྱིན་པོའི་གཞུགས་སྦྱོར་ཡང་དག་ལངས། 58

རིད་ཅིང་རྣམ་འགྲུང་ལུས་ཅན་དེ། ས་སྒྲོང་ལ་ནི་ཉེར་བདུད་དེ།
 བདག་ནི་བཀའ་སོ་སྒྲོམ་མོ་ཞེས། བཟའ་དང་བདུང་བ་སྒྲོང་བར་གྱུར། 59

དེ་ནས་ས་ཡི་བདག་པོའི་བཀའ། རིས་གྲོ་བ་ཡི་འཁོར་རྣམས་ཀྱིས།
 བཟའ་བ་རྣམ་བ་སྣ་ཚོགས་དང་། བདུང་བ་དག་ཀྱང་ཉེ་བར་བསྐབས། 60

དེ་ནས་སྦྱིན་པོས་ས་བདག་ལ། ཅུང་ཟད་དགོད་བཞིན་རབ་དུ་སྦྲུས།
 ལྷུལ་པོ་འདི་ལ་པདག་སེ་དགའ། ལང་སྦྱིར་བདག་ནི་ཤ་ཡིས་འཚོ། 61

འསྐལ་ལ་བསད་བའི་ཤ་དང་ནི། ཤིན་དུ་མང་བའི་བྲག་དག་གིས།
 བདག་ཅག་ཚོས་པ་རབ་དུ་སྦྱེ། ལང་ཞིག་འདོད་པ་གནད་བར་མཚོད། 62

འདོད་ཀྱན་རབ་དུ་སྦྱར་རོ་ཞེས། ཁྲིད་ཅན་བདག་ནི་ཡང་དག་འོངས།
 སྦྱིན་ཉོ་ཞེས་ནི་རབ་བསྐྱབས་རྣམ། དགག་པ་ཁྲིད་ཀྱིས་འོས་པ་མིན། 63

དེ་སྐད་སྦྱིན་པོའི་ཚོག་ཐོས་ནས། སྦྱིང་ཇེས་གཟིར་བའི་མི་བདག་ནི།
 འཚོ་བ་མེད་པར་ངེས་པས་ན། སྦྱོང་བ་སྦྱིར་སྦྱོགས་སྦྱུག་བསྐལ་གྱུར། 64

བཟོད་དགའི་འཚོ་བ་མི་བཟོད་དེ། སྦྱོང་བ་འགྲུས་བྱ་མེད་པའང་མིན།
 ཀྱུ་མ་ཚོས་ལ་ཐེ་ཚོམ་འདི། བྱེད་པོས་བྱས་ཤེས་དེ་ཡིས་བསམས། 65

वर्त्तमाने मंखे तस्मिन् निःसंख्यवसुवर्षिणि ।
रक्षोःरूपः समुत्तस्थौ वह्निमध्यात् सुरेश्वरः ॥ ५८ ॥

उपसृत्य स भूपालं कृशो विकृतविग्रहः ।
क्षुत्पिपासार्हितोऽस्मीति ययाचे पानभोजनम् ॥ ५९ ॥

शासनादथ भूभर्त्तस्तस्मै विविधभोजनम् ।
उपनिन्युः परिचिताः पानञ्च परिचारकाः ॥ ६० ॥

ततः किञ्चिद् विहस्यैव क्षितिपं प्राङ् राक्षसः ।
नेदमस्मिन्नयं राजन् वयं हि पिशिताशनाः ॥ ६१ ॥

सद्यो हतस्य मांसेन रुधिरेण च भूयसा ।
तृप्तिरुत्पद्यतेऽस्माकं दौयतां यद्रभोष्णितम् ॥ ६२ ॥

सर्व्वं क्रमप्रदोऽसीति त्वामहं समुपागत ।
द्दामीति प्रतिश्रुत्य न निषेधस्तवोचितः ॥ ६३ ॥

इति रक्षोवचः श्रुत्वा करुणाकुलितो तृपः ।
अहिंसानियमेनाभूदर्थिवैमुख्यदुःखितः ॥ ६४ ॥

सोऽचिन्तयत्तदा दैवाज्जातोऽयं धर्मसंशयः ।
न सहे दुःसहां हिंसां न नैष्कल्यमर्थिनः ॥ ६५ ॥

བསད་པ་མེད་པར་ལུས་ལས་ནི། འདྲུག་སྒྲིབ་པ་ཡོད་མ་ཡིན།
 བདག་གི་གྲོག་སྐྱུར་དག་གི་ཡང་། ལུས་ཀྱི་ཉོན་མོངས་སྲ་མི་བཟོད། 66

བདག་གིས་འབྱུང་བོ་ཐོས་སེམས་ཅད་ལ། འཇིགས་མེད་བསོད་ནམས་ཡོན་ཏྱིན་ནས།
 སྲོག་ཆགས་བསད་ལས་ཕྱུང་བའི་ག། འདི་ལ་བདག་གིས་རྗེ་ལྷ་རྒྱུན། 67

དེ་ལྟར་ལོགས་པས་སེམས་མི་བདག་ནི། སྤྱིང་རྗེས་འབྲུགས་པས་དེ་ལ་སྐྱུས།
 རང་ལུས་ཡང་དག་བཅད་ནས་ནི། འགྲུག་ཁྱོད་ལ་སྤྱིན་པར་བྱ། 68

ས་ཡི་བདག་པོས་དེ་སྐྱུས་པས། འགྲོ་བ་རྣམས་ནི་འབྲུགས་པར་གྱུར།
 ལུས་ནི་ཟད་པར་སྲོལ་ཡང་། གྲོགས་སེམས་ཀྱིས་བཟོད་ཅི་གྱུར། 69

ས་སྤོང་དེ་བཞིན་ཐུབ་རྣམས་ཀྱིས། བཅེ་བས་རབ་དུ་བརྗོད་གྲྱུར་གྱུང་།
 རང་གི་ལུས་འ་བཅད་ནས་ནི། འགྲུག་ཞག་རྣམས་དེ་ལ་བྱིན། 70

མགྲིན་པའི་རང་དུ་འགྲུག་འབྱུངས་པའི། སྲིན་པོས་ས་ཡི་བདག་པོ་ཡི།
 འ་རྣམས་རབ་དུ་ཟུ་བའི་ཚོ། ལྷན་ཅིག་ས་ནི་རབ་དུ་འདར། 71

དེ་ནས་སྐྱ་མོ་བསྐྱེད་ལ། བདག་པོ་དེ་ལྟར་གྱུར་མཐོང་ནས།
 སྐྱེ་སྐྱུགས་འདོན་ཅིང་རབ་དུ་འབྱེལ། མོངས་ཤིང་བརྒྱུ་པས་དགྲིས་པར་གྱུར། 72

མི་ཡི་རབང་བོའི་སྤྱིང་སྤྱོདས་ནི། རབ་རྒྱས་དུ་མཐོང་སྐྱ་དབང་གིས།
 སྲིན་པོའི་གསུགས་ནི་ཡོངས་བདང་ནས། ཐལ་མོ་སྐྱར་ནས་དེ་ལ་སྐྱུས། 73

न च मांसं शरीरेभ्यो लभ्यते वैगमं विना ।
नाहं पिपीलिकास्यापि कायक्लेश्वरं सहे ॥ ६६ ॥

दत्त्वाहं सर्वभूतेभ्यः पुण्यामभयदक्षिणाम् ।
कथमस्मै प्रयच्छामि मांसं प्राणिवधोद्भवम् ॥ ६७ ॥

इति सञ्चित्य नृपतिस्तमूचे कल्याणकुलः ।
स्वशरीरसमुत्कृष्टमस्तुङ्गमांसं ददामि ते ॥ ६८ ॥

इत्युक्ते भूमिपतिना बभूवाकुलितं जगत ।
न च देहव्यथोत्साहं सचिवास्तस्य सेहिरे ॥ ६९ ॥

प्रणयात् धार्थ्यमाणोऽपि भूपालैर्मुनिभिस्तथा ।
ददौ स्वदेहमुत्कृत्य तस्मै मांसमस्तुग्वसाम् ॥ ७० ॥

आकण्ठं पीतरक्तेन राक्षसेन क्षितिप्रभोः ।
भृश्र्यमाणेषु मांसेषु क्षणं क्षितिरकम्पत ॥ ७१ ॥

ततः पद्मावती देवौ पतिं दृष्ट्वा तथागतम् ।
विलपन्ती निपतिता मोहमूर्च्छाकुलाभवत् ॥ ७२ ॥

मनुजेन्द्रस्य देवेन्द्रस्तद्दृष्ट्वा सत्त्वमूर्जितम् ।
रक्षोरूपं परित्यज्य तमुवाच कृताञ्जलिः ॥ ७३ ॥

ཨེ་མ་ཉོ་རྒྱལ་པོ་ཁྱོད་ཀྱི་ནི། བྱ་བ་དཀའ་བའི་ལས་འདི་ཡིས།
 བ་སྐྱུ་ལངས་པ་གདམས་པའི་གོས། ལུས་ལ་ཅི་ཕྱིར་འཕྱོང་གི་འགྲུར། 74

རྒྱལ་པོ་རྒྱལ་བུལ་ཁྱོད་ཀྱི་ནི། ཨེ་མ་བསོད་ནམས་ཐུན་མེད་མིན།
 ཨེ་མ་སྒྲིང་ཕྱོབས་སྒྲུ་ན་མེད། ཨེ་མ་བདན་པ་མཐའ་དང་བུལ། 75

མ་པོལ་སྐྱུག་ལས་སྐྱུག་བུལ་ཞིང་། རྗེད་དཀའ་ལ་ཡང་ཆགས་དང་བུལ།
 མི་མ་ཐུན་ཕྱོགས་ལ་བཟོད་ལྡན་པ། དམ་པ་རྣམས་ནི་ལེགས་བྱས་ལམ། 76

གང་གིས་འཇིག་ནན་གསུམ་པ་ལ། རྣམ་སྐྱུ་བརྩམ་གྱིར་བདག་ཉེད་ཆ།
 རྗེད་རྗེས་བརྒྱན་པའི་སྒྲིང་ཕྱོབས་ཀྱིས། སྐྱོ་བ་འདི་ནི་ཡང་དོག་གསལ། 77

འདི་བཟོད་ལྷ་ཡི་སྐྱུན་རྣམས་ཀྱིས། དེ་ལུས་ནལ་དུ་གནས་པར་བྱས།
 རབ་དུ་དང་ཞིང་ངོ་ཚས་དམན། བརྒྱ་བྱིན་རང་གི་གནས་སྐྱུ་སོང་། 78

དེ་ནས་མཚོད་སྐྱིན་ཚོ་ག་བཞིན། རྗོགས་དེ་སྐབས་གསུམ་པས་མཚོད་པ་འི།
 ས་ཡི་བདག་པོས་རྒྱལ་པོ་དང་། བྱུ་བ་མཚོག་རྣམས་ཀྱང་མཚོད་པ་བྱིས། 79

མཚོད་སྐྱིན་མཚུག་དུ་མཚོས་མ་དང་། ལྱོང་དང་ལྱོང་ཁྱེད་རིན་ཅེན་ཆར།
 རྣམས་གསུམ་པར་འོས་དྲ་དག་ནི། གསེར་གྱི་འཕྲིང་ལྡན་བཅས་དེས་བྱིན། 80

དབག་ཚད་བརྒྱར་ནི་མགྲོགས་པ་རུ། ཉི་མ་གཅིག་གིས་འགྲོ་བ་གང་།
 རྒྱལ་པོ་འི་སྐྱང་ཆེན་མདུན་ན་འདོན། ཚངས་པའི་ཤིང་དྲ་ཞེས་པར་བྱིན། 81

अहो नु कर्मणा राजन् दुष्करेण तवामुना ।

रोमाञ्चकञ्चकीकीर्णः कायः कस्य न जायते ॥ ७४ ॥

अहो पुण्यमसामान्यमहो सत्त्वमनुत्तरम् ।

अहो धैर्यममर्यादं राजन् विरजसस्तव ॥ ७५ ॥

दुःखिन्ताः परदुःखेषु निहोभा दुर्लभेषु च ।

क्लिष्टेषु क्षमावन्तः सन्तः सुकृतसेतवः ॥ ७६ ॥

समुन्मिषति कोऽप्येष सत्त्वोत्साहो महात्मनाम् ।

चैलोक्यं करुणाद्रोणां येन यात्यनुकम्पताम् ॥ ७७ ॥

उक्कति दिव्यौषधिभिस्तं कृत्वा स्वस्थविग्रहम् ।

प्रसाद्य लज्जामनतः शक्रः स्वनिलयं ययौ ॥ ७८ ॥

ततः समाप्ते विधिवत् यज्ञे राज्ञां महौपतिः ।

चक्रे मुनिवराणाञ्च पूजां त्रिदशपूजितः ॥ ७९ ॥

स रत्नवर्षैर्यज्ञान्ते कन्याग्रामपुरप्रदः ।

सहितं त्रिदशार्हण हरिणा हेममालिना ॥ ८० ॥

ददौ राजगजं ब्रह्मरक्षाख्याय पुरोधसे ।

योजनानां शतं तूर्णं एकेनाज्ञा प्रयाति यः ॥ ८१ ॥

གྲུལ་པོ་འོ་སྐྱང་ཆམ་བཟང་པོ་འི་རི། ཡི་ལ་ཡང་དག་གཏང་མཐོང་ནས།

གྲུལ་པོ་འོ་ན་དུ་བཟོད་དགའ་དེར། ཆགས་པས་བྱངས་པའི་ཡིད་དུ་བྱུར། 82

དེ་ནས་ས་བདག་མཚོད་སྦྱོན་གྱིས། དཔལ་གྱི་ཡ་མཚན་གཤེགས་གྱུར་ཅིང་།

ས་ཡི་སྦྱོད་པས་མཚོད་སྦྱིན་འབྲས། སྤྱི་གྲུ་འུ་ལ་གཏང་བའི་ཚོ། 83

མ་རི་ཚོ་སྦྱོབ་བྱུབ་པ་ནི། མཚོད་དང་སྦྱོན་ཐོབ་བྱ་ནི་ཀ།

ཡང་དག་འོངས་ནས་ཤིས་པའི་ཚོགས། མངོན་དུ་བྱང་ནས་དེ་ལ་སྦྱས། 84

གྲུལ་པོ་སྦྱོབ་གཉེར་གང་གི་སྐབར། བདག་གི་སྐྱ་མ་སྐྱ་མའི་ཡོན།

གཤེགས་འཁོར་དོན་དུ་སྦྱེ་བོ་ནི། ཐུན་མོང་བ་ལས་སྤྱི་དགའ་བཞིན། 85

སྦྱུབ་བྱེད་ཁྱོད་ཉིད་གཅིག་ཕྱ་ཡིས། རྟོད་དགའ་རབ་དུ་སྦྱིན་པ་སྦྱུལ།

དབག་བསམ་ཀྱང་འབྱུང་འཛིག་དེ་ན། བས་ཡང་མང་པོ་སྦྱེ་མི་འབྱུར། 86

བདག་གི་སྐྱ་མ་དགའ་བྱུབ་གྱིས། ཉམ་རྒྱུང་གས་པའི་གཤེགས་འཁོར་དུ།

བརྒྱ་ལྷན་པའི་སྦྱ་མོ་ནི། བྱ་དང་བཅས་པ་གནང་བར་མཚོད། 87

བྱུབ་པས་དེ་བཟོད་གྲུལ་པོ་ནི། བདུན་པ་ས་འཛོན་བཅུན་མོ་དང་།

འབྲམ་ལས་སྦྱེས་པའི་བྱ་ངན་ལས། ཡིད་ནི་བདུན་པས་དེ་ལ་སྦྱས། 88

དགའ་མ་སྦྱོག་ལས་མངོན་པར་སྦྱག། གྲུལ་ཚབ་དག་དང་བཅས་པ་ནི།

མངོན་པར་འདོད་པ་སྦྱ་མའི་ཡོན། ཐུབ་པ་ཁྱོད་ལ་རབ་དུ་སྦྱིན། 89

तस्मै समर्पितं दृष्ट्वा राज्ञा भद्रगिरिं गजम् ।

अभूद् दुष्प्रसहो राजा तत्स्फुट्वाकृष्टमानसः ॥ ८२ ॥

प्रयातेष्वथ भूपेषु विस्मितेषु मखत्रियां ।

समर्पिते यन्नफले भार्गवाय महोभुजा ॥ ८३ ॥

तमुवाच समभ्येत्य स्वस्तिवादपुरःसरम् ।

भ्रौचिशिष्यो वाङ्मौक्तः प्राप्तपूजासनो मुनिः ॥ ८४ ॥

राजन्नध्ययनस्य न्ते गुरुर्मे गुरुदक्षिणाम् ।

ईदृते परिचर्यार्थी सामान्यजनदुर्लभाम् ॥ ८५ ॥

एकस्त्वमेव विधिना निर्मितो दुर्लभप्रदः ।

बहवो जातु जायन्ते न लोके कल्पपादपाः ॥ ८६ ॥

देव्री प्रज्ञावती पुत्रसहिता गुरवे मम ।

तुपुःकेशाय वृद्धाय दीयतां परिचारिका ॥ ८७ ॥

इत्युक्ते मुनिना राजा दयिताविप्रयोगजाम् ।

रुंजं संस्तभ्य मनसा तमूचे धैर्यभूधरः ॥ ८८ ॥

प्रयच्छामि मुने तुभ्यमौप्सितां गुरुदक्षिणाम् ।

सहितां युवराजेन जीविताभ्यधिकां प्रियाम् ॥ ८९ ॥

དེ་སྐད་བརྗོད་ནས་མི་བདག་གིས། བད་ལྷན་སྲས་བཅས་དེ་ལྟ་བུར།
 སེམས་དབང་ཚུལ་ལྷན་བདག་ཉིད་རྣམས། རང་སྲོག་ལ་ཡིང་ཆགས་ཆེད་གཏོང་།

90

ལུལ་བའི་ཉེན་མེད་ས་ཀྱིས་སྐྱབ་པའི། རྒྱལ་པོའི་བཙུན་མོ་སྲས་དང་བཅས།
 རྒྱངས་དེ་གནས་སུ་སོང་ནས་ནི། ཐུབ་པས་ལྷ་མལ་རབ་ལུལ།

91

སྐབས་དེར་དེ་གས་བཅས་ཀྱ་ཅུའི་རྒྱལ། ཤིན་དུ་བཟོད་དཀར་ས་དབང་ལ།
 རྒྱང་ཆེན་བཟང་པོའི་རི་པོ་ནི། འབྱོར་བྱིར་པོ་ཉམ་ཉེ་བར་རྒྱངས།

92

མ་དུ་མ་འདོན་ལ་བྱིན་ཟེན་པའི། སོ་གཉེས་རྒྱལ་པོས་མ་བྱོན་གང་།
 དེ་ཚོ་རང་ཉིད་མང་པོའི་སྲེས། གཡུལ་ནི་རབ་དུ་འབྱོད་དུ་འོང་།

93

ཀྱ་ཅུའི་རྒྱལ་པོའི་དབྱང་རྣམས་ཀྱིས། སྲོང་སྲོང་པས་རྣམས་འབགས་པ་ལ།
 ས་གཞི་སྲོང་བའི་དམག་གི་ཚོགས། གཡུལ་དུ་འཇུག་པ་རབ་སྲོང་གུར།

94

དཔའ་པོ་རྒྱང་ཆེན་སེང་གེ་དེ། དག་ནི་རྣམ་འཛུམས་ལུས་གུར་གྱང་།
 རྒྱ་པོ་འཛང་པས་འཛིགས་ཤིང་འབྱུགས། སྲིང་རྗེ་ལས་ནི་ཡང་དག་བསྐྱེས།

95

རྒྱལ་པོ་ཤིན་དུ་བཟོད་དཀར་ནི། བདག་གི་རྗེས་མཐུན་གྲོགས་ཀྱི་མཚོག།
 རྒྱང་པོ་དག་ལ་ཆགས་མོངས་པ། བྱེ་མ་འཕུལ་ལ་དག་ཉིད་གུར།

96

དམ་པའི་མཚོར་བ་མཚོར་བའི་མཐུར། བར་མ་རྣམས་ཀྱིས་མཚོ་ལྷོ་མཐུར།
 དེ་ལ་རྣམས་ཀྱི་སྲོག་འབྲོག་པས། ཤིན་དུ་འཛིགས་ཅུང་དག་མཐུར་ཡིན།

97

इत्युक्त्वा ससुंतां तस्मै ददौ पद्मावतीं नृपः ।
स्वर्गविते विनिक्षेहस्त्यागः सत्त्वमयात्मनाम् ॥ ६० ॥

आदाय राजदयितां विरहक्लेशकातरांम् ।
सपुचामाश्रमं गत्वा प्रददौ गुरवे मुनिः ॥ ६१ ॥

अचान्तरे दुष्यसहः कुरुराजः क्षितौश्वरम् ।
दत्तो यथाचे दूतेन भूत्ये भद्रगिरिं गजम् ॥ ६२ ॥

पुरोहितार्पितं राजा न ददौ द्विरदं यदा ।
तदा विपुलसैन्येन स्वयं योद्धुं समाययौ ॥ ६३ ॥

बलिना कुरुराजेन रुद्धेषु पुरवर्त्मसु ।
बभूव भूमिपालस्य सैन्यं रणरसोद्धटम् ॥ ६४ ॥

स वीरकुञ्जरहरिः शक्तोऽप्यरिविदारणे ।
जगुर्क्षयभयोद्दिग्गः कारुण्यात् समचिन्तयत् ॥ ६५ ॥

अहोऽनुकूलमिचं मे राजा दुष्यसहः परम् ।
मांतङ्गलोभमोहेन सहसा श्चुतां गतः ॥ ६६ ॥

क्षेहान्त्रः सुजनैः क्षेद्य निःक्षेहान्ताश्च मध्यमैः ।
दुर्जनैर्घोरवैरान्ता भवन्ति प्राणहारिणः ॥ ६७ ॥

གྲུ་མ་འབྱོར་བ་ལ་ཆགས་པས། བདག་གི་ཡང་དག་སྐྱོར་བ་འདི།
 སྲོག་ནི་སྐད་ཅིག་འཛིགས་ལྟ་ཞིང་། གཞན་གྱི་སྲོག་ནི་གཅོད་པ་ལའོ། 98

འཚོ་བས་ངལ་ལ་རབ་ཆགས་ཤིང་། གཡུལ་གྱི་བྲག་གིས་མངོན་བཀྲུས་པའི།
 སེམས་ཅན་ཡང་དག་སྐྱོར་བ་འདི། ཟས་དོན་ཅོད་པའི་ལས་ལའོ། 99

གཡོག་འཁོར་གདུམ་དུག་སྐྱ་མ་ཅན། སྲོག་རྣམས་འཚོང་ཞིང་ཁ་ཟས་དག།
 དོན་གཉེར་རྣམས་ཀྱི་ཅོད་པ་ནི། བྱི་རྣམས་ཀྱི་བཞིན་བཟོད་པར་དཀའ། 100

གྲུ་མ་རྗེས་ལ་ཆགས་པའི་སྒོ། བ་རོལ་གདུང་བས་བསིལ་གུར་པ།
 རང་ཉིད་བདེ་བ་ཁོ་ནའི་ཕྱིར། མ་རུངས་སྐྱོད་ལ་རབ་དུ་གྲུག། 101

བཤང་ཞིག་གཡུལ་གྱུབ་གོ་བཤོས་ཤིང་། བྲག་གིས་སྐྱགས་པའི་དཔལ་ཟབ།
 དེ་སྦྱིང་རབ་དུ་དུག་པོ་ལ། སྦྱིང་རྗེའི་ཆ་ནི་གལ་ཞིག། 102

གྲུལ་པོ་ཤིན་དུ་བཟོད་དཀའ་འདི། རྣམ་པར་འབྱོར་ལ་ཆགས་ཤིང་སྐྱོངས།
 བདག་གི་སྦྱིང་རྗེའི་ཡུལ་གུར་བས། བཞོད་བྱེད་གུར་ཀྱང་གསལ་དམི་འོས། 103

དེ་ལྟར་བསམས་ཤིང་སྦྱིང་རྗེ་ལས། བྲགས་ནི་འཚོལ་བྱེད་དེ་ཡི་སྦྱད།
 རང་སངས་གྲུས་ནི་རྣམ་པ་བཞི། རང་ཉིད་མཁའ་ལས་ཡང་དག་འོངས། 104

ཀུན་མཁྱེན་མཚོར་དང་སྤྲན་ཐོབ་ཅིང་། དང་བས་རབ་ཞིང་ང་ཚུལ་ཅན།
 གྲུལ་པོ་ཡང་དག་བཞེད་པ་དེ། ཐོས་ནས་དེ་ཉིད་རབ་དུ་གསུངས། 105

अहो विभवंलोभेन क्षणक्षत्रिणि जीविते ।
समुद्यमोऽयमस्माकं परप्राणनिपातने ॥ ८८ ॥

हिंसयापप्रशान्तानां शक्तानां कलिकर्मसु ।
रणरक्ताभिषिक्तानां भक्तार्थोऽयं समुद्यमः ॥ ८९ ॥

सिवाविक्रौतजीवानां चण्डपिण्डार्थिनामयम् ।
कलहो दुःसह क्रौर्यं पशुनानां शुनामिव ॥ ९० ॥

अहो विभवलुब्धानां परसन्तापशीतलाः ।
स्वसुखायैव धावन्ति नृशंसचरिता धियः ॥ ९०१ ॥

ये युधि सिद्धिसन्नद्धा रक्तान्तां भुञ्जते त्रियम् ।
कुतः क्रूरतरे, तेषां हृदये करुणाकणः ॥ ९०२ ॥

एष दुष्प्रसहो राजा लुब्धो विभवमोहितः ।
नृ. वध्यः सापराधोऽपि कारुण्यायतनं मम ॥ ९०३ ॥

इति चिन्तयतस्तस्य कारुण्यात् काननैषिणः ।
प्रत्येकबुद्धाश्चत्वारः स्वयं व्योम्ना समाययुः ॥ ९०४ ॥

• प्राप्तपूजासनाः श्रुत्वा सर्व्वघ्नास्तत्समीहितम् ।
राघ्नः प्रशमशौलस्य प्रसन्नास्तत्त्वमूचिरे ॥ ९०५ ॥

འཁོར་བ་ཀུན་སྐོང་ས་རབ་རིབ་ཀྱི། ལོང་བར་བརྟེ་བ་དང་ལྡན་པས།
སེམས་པ་སྤང་བའི་ནམ་རིག་ཅན། ས་སྐྱོང་བྱོན་ནི་མཛེས་པར་གྱུར། 106

རྒྱལ་པོ་དགེས་པར་མཛོད་ཅིག་དང་། བྱང་ཚུབ་དུ་ནི་སློ་གྲོས་ཚུགས།
ད་ལྟ་རབ་དུ་འགོག་པའི་ཚེ། ཉགས་ཉིད་དུ་ནི་འགྲོ་བར་བྱས། 107

ཚུ་རྒྱལ་རབ་གསལ་ལྟུང་ལྟུང་སྐྱོད། ཡང་དག་སེམ་བྱེད་ཐིགས་པ་ཙན།
དབེན་པའི་ཉགས་ཀྱི་ས་ཕྱོགས་དེ། ཞི་བ་རྣམས་ཀྱི་དགའ་བ་སྐྱེད་ཉིད། 108

རྗེས་སུ་བརྒྱང་སློབ་འདི་གསུངས་ནས། དེ་ལ་མཁའ་གཤེགས་བསྐྱབས་བྱས་ཏེ།
འོད་ཀྱིས་ཕྱོགས་རྣམས་རབ་གསལ་ཞིང་། དེ་དང་ལྡན་ཅིག་དེ་རྣམས་གཤེགས། 109

དེ་རྣམས་རང་རང་གནས་གཤེགས་ཏེ། ས་སྐྱོང་གངས་ཙན་ངོས་ཀྱི་ཉགས།
ཡང་དག་ཐོབ་པས་རབ་དང་ཞིང་། རབ་དུ་ཞི་བ་དག་དུ་གྱུར། 110

སློང་ཕྱོགས་ལྡན་རྣམས་ནང་ན་ནི། དེ་སློ་དབེན་ཞིང་བྱི་མ་མེད།
དགའ་བའི་ཆར་ནི་རྫོགས་པའི་ས།* ཉགས་ཀྱི་ས་གཞི་བཞིན་དུ་གྱུར། 111

ས་བོད་གའོད་ལྡན་འབྲུལ་ལ་ནི། ས་འཛོན་དག་གིས་བསྐྱབས་པ་དེར།
གཏི་སྤྲུག་རབ་རིབ་ཐོབ་པ་ཡིས། ལྷ་ངན་འགྲོ་ཚོགས་སྐྱེ་བྱ་ཉལ། 112

དེ་ནས་ཐུབ་པ་མ་རྒྱུ་ཅིང་། དབུས་སུ་དེ་ཡི་སློན་པོ་སོང་།
རྒྱལ་པོ་དེ་བསྐྱང་བར་རྣམས་གྱུར་པའི། རྒྱལ་པོའི་སྲོལ་ནི་རབ་དུ་བསྐྱངས། 113

* ཡང་འདིར་ “དགའ་བའི་ཆར་” གྱི་རྒྱད་དོད་ཡིག་འབྲུ་གསུམ་ཆང་པ་མ་དཔེ་རྣམས་ལས་ས་རྩེད་ལ་
“བྱི་ཡ་རྩེད་” ཞེས་པ་འོད་འདར་ལོ་ས་གསར་དུ་འབྲུག།

सम्भोहपटलान्धेषु संसारिषु-दयालुता ।
शोभते तव भूपाल सत्त्वलोकविवेकिनः ॥ १०६ ॥

क्रियतामौषितं राजन् बोधो बुद्धिनिधीयताम् ।
सम्प्रति प्रतिरोधेऽस्मिन् वनमवविगाह्यताम् ॥ १०७ ॥

स्वैरनिर्झरङ्गङ्गारकीर्णसन्तोषशीकराः ।
द्विविक्तकाननोद्देशाः शमिनामेव वल्लभाः ॥ १०८ ॥

इत्युक्त्वाऽनुग्रहधिया विधायास्य वियङ्गतिम् ।
प्रभाप्रसाधितदिशस्ते तेन सहिता ययुः ॥ १०९ ॥

यातेषु स्वपदं तेषु हिमवत्तटकाननम् ।
सम्प्राप्य पृथिवीपालः प्रयतः प्रशमोऽभवत् ॥ ११० ॥

विवेकविमलास्तस्य धियः सत्त्ववतामिव ।
वृभुः*प्रियनिवुः* पूर्णनिवाण्यो-वनभूमयः ॥ १११ ॥

भूधगन्तरिते तस्मिन् सहसा भूपभास्वति ।
शुशुचुर्मोहतिमिरप्राप्तशोकप्रजाः प्रजाः ॥ ११२ ॥

•ततस्तत्सचिवा जग्मर्मरीचं मुनिमाश्रमे ।
शक्तं राज्यस्य रक्षायै राजपुत्रं ययाचिरे ॥ ११३ ॥

* Three words of this line, i.e., the Sanskrit equivalent of वृभुः प्रियनिवुः are lost. Hdar Locháva substituted प्रिय निवु &c. in their place.

ཐུབ་པས་ནམ་འགྲུང་མེད་པར་བྱིན། རྫོན་པོ་ཡིས་ནི་རྒྱངས་བྱས་དེ།
 རྒྱལ་སྐྱེས་རང་གི་གྲོང་ཁྱིམ་དུ། དམག་ཚོགས་ཡང་དག་ལྡན་པར་བྱས། 114

དེ་ནས་དམག་སྡེའི་སྤྱོད་པོ་བཞིན། ཡིན་དུ་དབང་བ་སྡོན་འགྲོ་བ།
 རྒྱལ་པོ་མཚོག་གི་སྐུ་པོ་ཡིས། འབྲུག་མར་ཀྱུ་ཅུའི་རྒྱལ་པོ་སྡོམ། 115

དེ་ཡི་ཤིང་དྲ་རྒྱང་པོ་ཚེ། བཅོམ་ཞེང་ནམ་པ་ཤེག་བཅག་པས་མེ།
 འབྲོས་པས་ཡོངས་སུ་སྐྱོབ་བྱེད་ཅེང་། ཉམ་ཉམ་ལི་གྲོང་དུ་སོང་། 116

སྡོམས་ལྡན་རྒྱལ་པོ་འི་སྐུ་པོ་དེས། ཡིན་དུ་བཟོད་དཀའི་གཡུལ་བཅོམ་ལ།
 རྫོན་པོས་དེ་དབྱུང་ས་བཀོད་པས། ལྷག་མ་ཅན་བཞིན་དགའ་བར་གྱུར། 117

དེ་ནས་དུས་ཀྱི་སྤིག་བདག་ཉིད། རྒྱལ་པོ་ཡིན་དུ་བཟོད་དཀའ་ཡི།
 གྲང་དུ་ཅད་མང་ལྷ་ག་དང་། ཡམས་ཀྱི་ཉི་བར་འཚོ་བ་བྱུང་། 118

མི་བཟང་གྲོང་དལ་རྒྱད་པ་དག། བསམས་པས་རྗེས་སུ་གཏུང་བས་བཞེར།
 དགོ་བའི་བྱ་བ་འབྲས་མེད་དེས། ཡོངས་སུ་སྐྱོབ་པ་རིག་མ་གྱུར། 119

རྒྱད་པ་སེལ་བྱེད་དེ་ཡིས་རྗེས། རྫོན་པོ་ནམས་ཀྱིས་དེ་ལ་སྐྱེས།
 རྒྱལ་པོ་ཚོར་པོ་བཟོད་དཀའ་འདི། རྫོན་པོ་གཏུང་བ་ཡང་དག་བསྐྱེད། 120

ས་བདག་གཞུག་ན་རིན་ཅེན་གྱིས། རོ་བོ་གལ་དེ་གཞུག་གི་ཞོར།
 བདུད་ཅིའི་བཟུན་ལྡན་རྗེས་ནི། དེ་ཡི་རྒྱད་པ་འདི་ལས་མར། 121

मुनिना निर्विकारेण दत्तमादाय मन्त्रिणः ।
राजंस्त्वनुं खनयरे चक्रः सैन्यसमुद्यमम् ॥ ११४ ॥

ततः सैन्यसमुत्साह इव राजवरात्मजः ।
सुभटांग्रेसरः प्राप कुरुराजं रणाजिरे ॥ ११५ ॥

स तेन हतविध्वस्तभङ्गस्यन्दनकुञ्जरः ।
पुलायनपरिचाणः प्रययौ हस्तिनापुरम् ॥ ११६ ॥

बलिनां राजपुत्रेण जिते दुष्प्रसहे युधि ।
मन्त्रिभिस्तद्भुजन्वस्ता भूमिः शेषधृतिं ययौ ॥ ११७ ॥

राज्ञो दुष्प्रसहस्याथ कालेन कलुषात्मनः ।
बभूव वृष्टिदुर्भिक्षमरकोपस्रवः पुरे ॥ ११८ ॥

स विचिन्त्यानुतापार्त्तस्तौत्रां जनपदापदम् ।
न विभेदं परिचाणं विफलस्वस्तिकक्रियः ॥ ११९ ॥

पृष्टा विपत्प्रतीकारं तेनामात्यास्तमूर्चिरे ।
दुःसहोऽयं महाराज प्रजानां व्यसनोद्भवः ॥ १२० ॥

मणिचूडस्य भूभक्षुर्यदि चूडामणिः प्रभो ।
सभ्यते स सुधास्यन्दौ तेनेयं तीर्यते विपत् ॥ १२१ ॥

གངས་ཚན་ངོས་ན་རྒྱལ་པོ་དེ། དབེན་ཞིང་རྒྱལ་བསམ་པ་ཡིས།
 འཁོར་བའི་ལས་ནི་ཕྱིར་ཕྱོགས་གནས། བདག་གིས་བྱ་མ་དྭ་ལས་ཐོས། 122

ཀུན་གྱི་ཡིད་བཞིན་ཞོར་བུ་དེ། བསྐྱངས་ན་ཞོར་བུ་སྟེར་བ་ཉིད།
 བྱ་དང་རྒྱང་མ་ལྷུས་ལ་སོགས། དེ་ཡིས་སྤྱིན་མིན་ཅི་ཡང་མེད། 123

དེ་སྐད་རྒྱོན་པོ་འི་ཚོག་ཐོས་ནས། སེམས་ལ་དེ་བཞིན་བདན་བྱས་དེ།
 དེ་ཡི་སྐོང་ཕྱིར་བྱས་ཟེ་ནསས། དེ་ཡི་དྲུང་དྲུ་བརྒྱངས་པར་གྱུར། 124

སྐབས་འདིར་རྒྱལ་པོ་གཙུག་ན་ནི། ཞོར་བུ་ནགས་སུ་རྒྱུ་བ་ཡིས།
 ཐུབ་པ་མ་རྒྱུ་ཚོའི་གནས་ཀྱིས། ཉེ་འཁོར་ཡངས་པར་ཕྱིན་པར་གྱུར། 125

དེར་ནི་རྣམ་མོ་བསྐྱེད། ཅུ་བ་འབྲས་ཟེའི་བདུལ་རྒྱགས་བརྒྱུ་དེ།
 མི་མེད་ནགས་སུ་ཐུབ་པ་ཡིས། བསྟན་པ་ལས་ནི་འཛིགས་ཤིང་སོང་། 126

ངོན་ལ་འགོ་བའི་ག་བ་རིས། ལྷུག་བསྐྱེད་གནས་སྐབས་བསྟེན་པ་མཐོང་།
 འཛིན་པར་འདོད་པས་འདར་གྱུར་ཅིང་། ལྷིང་རྗེ་རྗེ་སྐད་ཚོ་ངོས་བཏབ། 127

ཀྱི་རྒྱུད་རྒྱལ་པོ་གཙུག་ན་ཞོར། ཞེས་དང་སྐབས་ཤེས་མི་བཟད་པ།
 བྱ་ནི་ཀུར་རི་སྐོགས་བཞིན། ལྷིང་རྗེ་རྗེ་ངོས་བྲགས་པ་ཐོས། 128

མི་བདག་རྒྱགས་པའི་འབྲལ་ལ་ནི། རང་གི་མཛོས་མ་མཐོང་གྱུར་དེ།
 ལྷུག་སྐྱེ་གཙུག་གིས་སྐྱེ་བ། འོད་ནི་ནམ་པར་ཉམས་པ་བཞིན། 129

चारुभ्यः श्रुतमस्माभिः स राजा हिमवत्तटे ।
स्थितः संसारवैमुख्यः विवेकविमलाशयः ॥ १२२ ॥

अर्थितः स इन्द्रात्येव विश्वचिन्तामणिर्मणिम् ।
पुत्रदारशरीरादि न देयं तस्य किञ्चन ॥ १२३ ॥

इति मन्त्रिवचः श्रुत्वा तथेत्यवधार्य चेतसि ।
स हिजान् मणिघात्रायै विससर्ज तदन्तिकम् ॥ १२४ ॥

अस्मिन्नवसरे राजा मणिचूडश्चरन् वने ।
मरीचैराश्रमोपान्तमवाप विपुलं मुनेः ॥ १२५ ॥

देवी पद्माधेतौ तत्र फलमूलधृतिव्रता ।
व्रजन्ती विजने भीता विपिने मुनिशासनात् ॥ १२६ ॥

शवदैर्मुग्धयायातैर्दृष्टा कष्टदशा श्रिता ।
जिघृक्षुभिः कम्पमाना चुक्रोश कुरुणस्वरम् ॥ १२७ ॥

आकर्ण्य कुरुणाक्रन्दं कुरलौकूजितोपमम् ।
हा राजन् मणिचूडेति चायस्वेति सुदुःसहम् ॥ १२८ ॥

सहसाभिद्रुतः कान्तां ददर्श नृपतिर्निजाम् ।
राहुसन्वासितस्येन्दोर्द्युतिं निपतितामिव ॥ १२९ ॥

ཆགས་བུལ་ལྷས་ཀྱི་གོས་འཛོན་ཅིང་། མིག་སྒྲན་ཡོངས་སུ་འཛོན་དང་བུལ།
 རྫོགས་པའི་ཡོངས་སྐྱོད་ཀུན་སྐྱོད་ནམས། མི་དག་ཉིད་ཀྱི་སྐྱེ་བ་བཞིན། 130

འཁྱུ་པོ་ངང་པ་བདེ་བར་གཤེགས། ལྷ་མའི་དཀྱིལ་འཁོར་རྣམ་པར་གནས།
 འཛོན་ཕྱེད་མཆི་མའི་ཏུར་སྐྱིག་ཅན། སྤྱིང་རྗེའི་ས་དེ་རྣམ་གཟིགས་ནས། 131

འཁོར་བའི་སྐྱོད་པོ་མཚར་ཅན། རྣམ་པར་སྐྱོད་ལ་སྐྱུར་ཀྱང་།
 ས་བདག་ཡིད་ནི་བཙེ་བ་ཡི། ཚུ་གྱིས་ངེས་པར་བཅད་པ་བཞིན། 132

སྒྲ་མོ་མགོན་མེད་ལྟ་བུ་ཡིས། བགས་སུ་མགོན་པོ་གཅིག་གུ་ཉིད།
 འཛིག་དེན་མགོན་པོ་དེ་ལྟར་སོང་། བདུགས་དང་ང་ཡོན་བུལ་མཐོང་ནས། 133

དེ་བུལ་དུག་གིས་ཞོན་པ་དང་། དེ་མཐོང་ཉམས་དགའ་རྒྱས་པ་དག།
 བྱང་ན་དགའ་བ་ཡང་དག་རྫོགས། སྐྱུར་དུ་རྣམ་པར་འཇུགས་པར་གྱུར། 134

འཁྱུ་པོ་ཞི་བགྱིས་ག་བ་རོ། དམེད་པས་འཛོགས་ནས་རབ་དུ་བྱས།
 ཉི་མ་མངོན་པར་འཆར་བ་ཡིས། མཐུ་ལྷན་སྐྱུན་པ་དམན་གྱུར་མཐོང་། 135

བར་འདིར་ཞིལ་སྤང་བའི་བདུད། འབྱུང་བོ་ཀུན་གྱི་བསམ་པར་གནས།
 སྐྱེས་སུའི་གཟུགས་ཀྱིས་ཡང་དག་འོངས། མི་བདག་ལ་ནི་སྐྱེས་པར་གྱུར། 136

འཁྱུ་པོ་ཚུ་སྐྱེས་སྐྱུན་ལྷན་དག། མི་མེད་ནགས་སུ་དགའ་མ་ནི།
 ཐོང་ལྷན་མིག་ཅན་མཉེས་གཤིན་ས། འདི་ནི་གཏང་བར་མི་འོས་སོ། 137

वीतरागाङ्गवसनां निरञ्जनप्ररिग्रहाम् ।
वदन्तीमिव सम्भोगसंयोगानामनित्यंताम् ॥ १३० ॥

तां राजहंससुगतां विहारस्तनमण्डलाम् ।
अश्रुकाषायनयनां विलोक्य करुणावनीम् ॥ १३१ ॥

संसारचरिताश्चर्यविचारेष्वपि कर्कशम् ।
ऋपाकृपाणीनिर्लूनमिवासौद् भूपतेर्मनः ॥ १३२ ॥

एकाकीनं वने देवी विगतछचचामरम् ।
दृष्ट्वा नाथमनाथैव लोकनाथं तथागतम् ॥ १३३ ॥

तद्वियोगमिषाक्रान्ता तद्दर्शनरसाकुला ।
शोकहर्षसमाकीर्णा बभूव भृशविह्वला ॥ १३४ ॥

सा नीता शवरा राज्ञा शापभीताः प्रदुद्रुवुः ।
नूनामाभ्युदये भानोर्दृष्टं सप्रतिभं तमः ॥ १३५ ॥

अचान्तरे शमद्वेषौ सर्व्वभूताशयाशयः ।
मारः पुरुषरूपेण समेत्य नृपमव्रवीत् ॥ १३६ ॥

राजन् राजीवनयनां प्रियां प्रणयिणीमिमाम् ।
न त्यक्तमर्हस्यङ्गने वने वनजलोचन ॥ १३७ ॥

རྒྱལ་སྲིད་ལོངས་སྤྱོད་ཀྱིས་སྤངས་ནས། དེས་པར་བདེ་མེད་གྱུར་བ་འདྲི།
 རྩོད་ཀྱི་ཡིད་ཀྱི་སྤྱོད་ཚུལ་བཞིན། རྒྱལ་པོའི་རྒྱལ་པོ་མི་མཛེས་སོ། 138

དེ་དག་ཐོས་ཤིང་དབེན་བ་ཡིས། བར་དུ་གཙོད་བྱེད་ཡིད་བྱུང་དུ།
 རྣམ་པར་ཤེས་དེ་མི་བདག་གིས། འཇུག་བཅས་དེ་ལ་ལན་སྒྲིམ་པ། 139

དུལ་ལ་ཞི་བ་མི་འདོད་པའི། འདོད་པ་འབྱོར་ནི་བདག་གིས་ཤེས།
 རབ་དུ་སིམ་པར་འདོད་པ་རྣམས། སྤྱི་ཞིག་འབྱོར་ཀྱིས་རྣམ་མི་མོངས། 140

ས་སྤྱོད་དེ་རྣམ་བཞེད་བ་ཡིས། འབྲུལ་ལ་འདོད་པ་མི་སྤང་གྱུར།
 འབྲུལ་བའི་མེ་ཡིས་གཏུངས་པ་ཡིས། ལྷ་མོ་ཤིན་དུ་རྣམ་པར་འབྲུགས། 141

ཡིད་བྱུང་ལས་རྒྱལ་རྒྱལ་པོ་ཡི། བཅུན་མོ་བདག་པོ་ལོངས་སྤྱོད་བྲལ།
 སྤྱུག་བསྐྲུལ་མི་འོས་སྤྱུག་བསྐྲུལ་ལྡན། དེ་ལ་དབྱུགས་ནི་འབྱོར་ཞིང་སྒྲིམ། 142

ལྷ་མོ་ཚེས་ནི་བྱ་བར་རིགས། བྱ་ངན་བྱ་བར་མི་འོས་པོ།
 བདེ་བས་རྣམ་པར་འབྲུལ་བ་ཡིས། རོ་བལ་མཇུག་ནི་སྤྱུག་བསྐྲུལ་ཡིན། 143

ལུས་ཅན་ཚོ་ནི་རྒྱལ་ཅུ་འདྲ། གཡོ་བ་རྣམས་ཀྱི་སྤྱིང་སྤྱུག་གྲོགས།
 བདུ་གཡོ་བའི་འདབ་ཅེ་ན། འབྲེང་བའི་ཅུ་ཐོགས་ལྟ་བུ་ཡིན། 144

དབལ་འདི་ལྷན་ཅམ་གར་མཁན་དར། དུས་ཀྱི་སྤྱིན་སྤྱོལ་འབྲུག་བ་དང།
 འཁོར་བའི་སྤུལ་གྱི་རོ་འཛིན་ནི། རྣམ་པར་ཅེ་བཞིན་རབ་དུ་གཡོ། 145

इयं हि ते मनोवृत्तेरिव न सुखतां गता ।

वर्जिता राज्यभोगेन राजराज न राजते ॥ १३८ ॥

एतदाकर्ण्य ऋपतिस्तं विज्ञाय मनोभवम् ।

अन्तरायं विवेकस्य प्रत्यभाषत सस्मितः ॥ १३९ ॥

जानामि त्वामहं काममकामं शमसंयमे ।

सन्तोषवतां को नाम भवता न विमोहितः ॥ १४० ॥

इति वादिनि भूपाले सहसान्तरिते स्मरे ।

बभूव विलावा देवौ तप्ता विरहवह्निना ॥ १४१ ॥

दुःखितां नामार्त्तदुःखां पतिभोगवियोगिनीम् ।

उवाचाश्वासयन् राजा जायां जितमनोभवः ॥ १४२ ॥

देवी धर्मक्रियायुक्ता न शोकं कर्त्तमर्हसि ।

दुःखावसानौ विरसः सर्वोऽयं भोगविध्रमः ॥ १४३ ॥

देहिनां दयितासङ्गास्तरङ्गतरलायुषाम् ।

लोलपद्मपलाशाग्रखलज्जखलावाकुलाः ॥ १४४ ॥

इमा मुहूर्त्तनर्त्तक्यः कालमेघतडिल्लताः ।

संसारसर्परसना विलासचपलाः त्रियः ॥ १४५ ॥

ཡལ་འདབ་གསུམ་པ།

ཡོངས་སྤོད་སྐད་ཅིག་ཁོ་ནས་འབྲལ་བའི་ནང་།
 འབྱོར་པ་མི་ལས་བག་མ་ལེན་དང་མཚུངས། འ
 བདེ་བའི་དཔལ་ནི་རྒྱང་བསྐྱུན་མར་མེའི་ཅེ།
 སྲིད་པའི་སྤོད་རྒྱལ་ལྟ་བུ་དག་སྤོན་པའི་གར།

146

སྤྱིང་རྗེ་ཀུན་གྱི་བཟུམ་བུ་དཔལ་འབྱུང་མན།
 དམ་ཚེས་དྲག་དྲུག་གསལ་བྱེད་མར་མེ་མིན།
 བྲག་ས་སྤྲུལ་རྣམས་ཀྱིས་དགའ་ལྡན་ན་རྒྱང་མིན།
 བསོད་ནམས་དག་ནི་བདན་ལྡན་འཚོ་བ་མིན།

147

བདན་པའེ་བདུལ་ལྷགས་ཀྱིས་ནི་དེ་ལ་དེ་སྐད་གདམས། འ
 རྒྱང་སྤོང་ཆེན་པོའི་འདུལ་བ་བཅུན་མོ་རྣམས་བཏང་ནས།
 འཁོར་བ་ལས་ནི་ཕྱིར་ཕྱོགས་རྣམས་ཀྱི་དཀའ་ཕྱབ་ནགས།
 ཡང་དག་བསིལ་བྱེད་བསོད་ནམས་ལྡན་པར་རྒྱ་ཞིང་སོང་།

148

རྒྱལ་པོ་འིན་ཏུ་བཟོད་དཀའ་སྤྱིར་བར་གཉིས་སྤྱེས་ལ།
 རྣམ་པར་བཏང་ཞིང་དེ་བཞིན་སོང་བས་དེས།
 རྣམ་དག་སྤྱིང་སྤོབས་སྤོང་བ་རྣམས་ཀྱི་ནི།
 དུས་མེད་གཉེན་གཅིག་པོ་དེ་ནགས་མཐར་མཐོང་།

149

भोगंश्रयो नैव विद्योगरोगः ।
 विभूतयः स्वप्नविवाहतुल्याः ।
 वाताहता दौषशिखा सुखश्री-
 हन्मत्तन्दत्य' भवदृत्तमेतत् ॥ १४६ ॥

सर्वोपजीव्या करुणा न लक्ष्मीः
 धर्मः प्रकाशः सततं न दीपाः ।
 यंशांसि रम्याणि न यौवनानि
 स्थिराणि पुण्यानि न जीवितानि ॥ १४७ ॥

सत्यव्रतस्तामिति सान्त्वयित्वा
 विस्तृष्यं जाया निखयं महर्षेः ।
 ऋषार संसारपराङ्मुखानाम्
 सन्तोषपुण्येषु तपोवनेषु ॥ १४८ ॥

तथागतास्ते त्वरथा विमृष्टाः
 पञ्च द्विजा दुष्प्रसहेन राघ्ना ।
 तमर्थिनामेकमकालवन्धुम्
 विशुद्धसत्त्वं ददृशुर्वनान्ते ॥ १४९ ॥

Orig. सुखश्रीहन्मत्तन्दत्यं । २ Orig. लक्ष्मी सङ्गर्भप्रकाशः सततनृदीपाः ।

འཛིགས་ནས་བདན་པ་ནས་པར་ཐང་བ་བཞིན། །
 དེ་དག་གིས་ཉི་མུ་བསྐྱངས་གིས་བརྗོད་བསྐྱབས། །
 ལྷགས་རིང་རིང་ཞིང་དྲོ་བའི་རྒྱང་དག་གིས། །
 མི་བཟང་གདུང་བ་བསལ་བྱེད་དེ་ལ་སྐྱམ།

150

རྒྱལ་པོ་ལོན་ཏུ་བཟོད་དཀའི་གྲོང་ཁྱིམ་དུ།
 རྒྱལ་པོ་དྲག་པོའི་ཉེར་འཛེས་དག་ཚོགས་བཅོས།
 རྒྱ་པོའི་འདོད་པ་མཐའ་དག་ཚད་པར་བྱས།
 རབ་འདོད་གཟུར་བའི་སྐྱ་ཅམ་ལྷག་མར་བྱུར།

151

སྐོན་རྣམས་མ་ལུས་ཞི་བའི་རྒྱ་གཅིག་ལུ།
 འཛིག་དེན་གསུམ་བསྐྱང་བྲགས་པའི་མཐུ་ལྷན་པ།
 གཙུག་གི་ནོར་བུ་རྩ་བའི་བཞུང་བ་ན།
 དེ་ཡིས་ཉེ་བར་འཛོལ་རྣམས་ཞི་བར་བགྱིད།

152

བཟེ་བས་བསྐྱེན་པ་ཅན་དེ་ཡལ་འདབ་བསྐྱེན་པ་དང་།
 དྲི་མེད་བསམ་པ་རྒྱ་བའི་ནོར་བུ་རབ་གསལ་བ།
 ཁྱོད་ཉིད་ལྷ་བུ་ཡོངས་སུ་གདུང་བའི་དུས་སྐུན།
 སྲིད་པར་སྐྱེ་བོ་རྣམས་ཀྱི་སྐྱབས་སུ་འགྱུར་བ་ཡིན།

153

ते स्वस्तिवादं शनकैर्विधाय

विश्वस्तर्धैर्या इव साध्वसेन ।

तमूचिरे ह्यचिततीव्रतापाः

दीर्घोष्णनिश्वाससमीरणेन ॥ १५० ॥

राजन् पुरे दुष्प्रसहस्य राज्ञः

क्रूरोपसर्गेर्हतशान्तवर्गः ।

जनः कृतः कृतसमस्तकामः

प्रकाममार्त्तस्वनमात्रशेषः ॥ १५१ ॥

अशेषदोषप्रशमैकहेतुः

चैलोक्यरक्षाप्रथितप्रभावः ।

चूडामणिर्देव भवद्वितीर्णः

करोति तस्योपनिपातशान्तिम् ॥ १५२ ॥

दयायुषश्चन्दनपल्लवार्द्राः

स्वच्छाशयाश्चन्द्रमणिप्रकाशाः ।

सन्तापकाले शरणं जनानाम्

भवद्विधा एव भवे भवन्ति ॥ १५३ ॥

དེ་དག་གིས་ནི་དེ་སྐད་བསྐྱེད་པ་ལ་སྤྱིང་སྤྱོད་ས་ནས་ས།

ནས་པར་མ་གྱི་སྤྱིང་རྗེས་རོ་ཡིས་ཡང་དག་ཁེངས།

ཕོས་པའི་ལམ་ནས་སྤྱོད་པའི་ཉེ་བར་གཏུང་བ་དག།

གོང་དུ་ཡང་དག་ཞུགས་བཞིན་ལེགས་པར་བསམས་ནས་སྤྱོད། 154

ཀྱི་མ་མལ་ཉེ་བར་འཛོམས་པའི་ལས་ཀྱིས་ནི།

ངེས་པར་གཟུང་བའི་སྤྱོད་ཀྱི་བུལ་བའི་སྤྱུག་བསྐྱེད་ལས།

རབ་སྤྱོད་ཚོ་ངེས་སྤྱོད་ནི་ཉང་གི་བྱེད་པ་དག།

ངེས་པར་འཛོམས་པ་ཀུལ་པོ་ངེས་ནི་རྒྱར་བཟོད། 155

བདག་གི་མགོ་ཡི་ཙུ་བ་ལས་སྤྱོད་ནོར་བུ་འདི།

ལྷན་དུ་ངེས་པར་ཚོད་ལ་རབ་དུ་བརྒྱུང་བར་གྱིས།

གལ་ཏེ་སྤྱོད་པོ་སྤྱོད་བའི་སྤྱུག་བསྐྱེད་འཛོམ་པ་ཡི།

ལྷན་ཉིད་དུ་ནི་སྐད་ཅིག་བདག་འགྲོ་བདག་ལེགས་སོ། 156

ནོར་འཛོམ་བདག་པོས་དེ་སྐད་སྤྱོད་ཅམ་ལ།

ས་འཛོམ་ཚུ་གཏེར་དང་བཅས་འཛོམ་མ་ནི།

དེ་ཡི་སྤྱོད་པོ་འགོམས་པའི་སྤྱུག་བསྐྱེད་དག།

དུག་པོས་འཛོམས་པ་བཞིན་དུ་རིང་ཞིང་འདར། 157

इत्यर्थितस्तैरविलुप्तसञ्चः

संपूर्यमाणः कर्णारसेन ।

उवाच सञ्चिन्त्य जनोपतापम्

संक्रान्तमन्तः श्रुतिवर्त्मनेव ॥ १५४ ॥

अहो स राजा सहते कथं न

देवोपघातेन निपौडितानाम् ॥

निदारितान्तःकरणं प्रजानाम्

वियोगदुःखोद्भवमार्त्तनादम् ॥ १५५ ॥

अर्थं मणिर्मस्तकमूलजम्भा

निष्कृत्य तूर्णं प्रतिपृच्छतां मे ।

धन्योऽस्मि यद्यर्थिजनस्य दुःख-

क्षये क्षणकारणतां व्रजामि ॥ १५६ ॥

इत्युक्तमात्रे वसुधाधिपेन

धराधराम्बोधिमहौधरिणी ।

चिरं चक्रम्ये चकितेव तस्य

शिरस्तटोत्पाटनतीव्रदुःखात् ॥ १५७ ॥

དེའོག་མི་བདག་ཕྱགས་སྒྲིན་བཅེ་བ་ཡིས།

མཉེན་པའི་གསུང་གིས་རབ་རྗེ་མཚོན་པས་ཀྱང་།

རྗོབ་འི་སེམས་ལྡན་དེ་རྣམས་མཚོན་རྗེན་གྱིས།

རང་ཉིད་སྒྲི་བོ་འགམས་ལ་རབ་དུ་ཞུགས།

158

རིག་འཛིན་གྲུབ་པ་སྐྱབ་བཅས་ལྟ་རྣམས་ནི།

པདྨའི་སྤྱད་སོགས་མཁའ་ཡི་གཞལ་ཡས་ནས།

མི་དབང་དེ་ཡི་དཀའ་སྤྱད་མཛད་པ་ལ།

སྤྱིང་སྤྱོབས་མ་ཞུས་བལྟ་ཕྱིར་ཡང་དག་འོངས།

159

འབྲལ་ལ་སྒྲི་བོ་རྣམ་པར་བཀས་བ་ཡིས།

རིན་ཅེན་འོད་དུ་རྣམ་པར་འབྲལ་འཛིན་པའི།

ཁྲག་གི་རྒྱན་གྱིས་མངོན་གཏོར་ལྷས་ཅན་དེ།

སྤོང་བའི་བདེ་ལ་རབ་ཞུགས་གདུང་བ་བཟོད།

160

སྐྱབ་བསྐྱལ་དྲག་པོའི་ཤུགས་ཀྱིས་སེག་ལྷམ་ཞིང་།

བདེན་པའི་སྤྱིང་སྤྱོབས་ཀྱིས་བཅིངས་དེ་མཐོང་ལྟེ།

སྐད་ཅིག་སྒྲིན་པོ་ཉིད་ནི་ཐོབ་པ་བཞིན།

གདུམ་སྒྲིན་བས་ཟེ་དགའ་དང་བལ་མི་གུར།

161

ततः कृपाकोमलचिह्नवृत्तैः

सुतीक्ष्णं शस्त्रैर्वचसा नृपस्य ।

सुतीक्ष्णं शस्त्रादपि तीक्ष्णचित्तः

स्वयं शिरः पाटयितुं प्रवृत्तः ॥ १५८ ॥

तद्दुष्करं कर्म नरेश्वरस्य

व्योम्नि विमानैर्नलिनासनाद्याः ।

सुराः सविद्याधरसिद्धसाध्याः

समाययुर्द्रष्टुमलुप्तसत्त्वम् ॥ १५९ ॥

विपाक्यमाने शिरसि प्रसह्य

रत्नप्रभाविभ्रममाद्रुधानैः ।

स रक्तपूरैरभिषिक्तकायः

सेहे व्यथामर्थिसुखे प्रवृत्तः ॥ १६० ॥

विलोक्य तं सत्त्वनिबद्धधैर्यम्

तीव्रव्यथावेगनिमीलिताक्षम् ।

ययुर्विरामं न नृशंसवृत्तैः

विप्राः क्षणं राक्षसतामवाप्ताः ॥ १६१ ॥

གྲུལ་པོས་རང་ལུས་སྤྱུག་པསྤལ་རྣམ་དབྱེད་པས། །
 འཁོར་བ་པ་རྣམས་ཉོན་མོངས་རང་བཞིན་ལྟས། །
 རྣམ་པ་འདི་ལྟའི་སྤྱུག་བསྡུལ་སྟོང་འབྲུམ་གྱི། །
 ཟླུ་གྱིས་མཚན་ཅེས་རབ་དྲུག་དྲུག་བར་གྱུར། །

162

དེས་བསམས་ལུས་བཅིངས་རིན་ཅེན་བྱིན་པ་ལས། །
 བསོད་ནམས་འབྲས་བུ་བདག་གིས་གང་པོའ་དེས། །
 བསོད་ནམས་མིན་སྡིན་དབྱུལ་བར་མི་རྣམས་ཀྱི། །
 དྲག་ཚོའི་སྤྱུག་བསྡུལ་ཅ་ཡང་མེད་པར་གྱུར། །

163

བྲག་དང་ཞག་གིས་ངས་བྲན་ནོར་བུ་དེ། །
 གཡོ་མེད་འཚོག་མའི་རྩ་བ་ལས་བདོན་པའི། །
 བརྒྱལ་བས་འབྲུགས་ཀྱང་སྟོང་བའི་རེ་བ་དག། །
 ཡོངས་སུ་རྫོགས་པས་དེ་ནི་རབ་དགར་གྱུར། །

164

གཉིས་སྐྱེས་རྣམས་ལ་རང་གི་ལག་སོར་གྱི། །
 ཡལ་འདབ་འདར་བཞིན་ནོར་བུ་བྱིན་ནས་དེ། །
 ཡང་དག་སྤོམ་བས་འཇིག་དེན་འཇུག་བྱེད་ཅིང་། །
 ཅ་ཟེར་ཅན་བཞིན་ཤིན་དྲུག་དམར་བར་སྤྲང་། །

165

विचार्य राजा स्वशरीरदुःखम्
 संसारिणां क्लेशमयं शरीरम् ।
 एवम्बिधैर्दुःखसहस्रलक्षै-
 राक्रान्तमित्यार्त्ततरो बभूव ॥ १६२ ॥

सोऽचिन्तयद्देहनिबद्धरत्न-
 दानेन यत्पुण्यफलं मयाप्तम् ।
 तेनोग्रदुःखं कलयामि भाभूत्
 अपुण्यपाके नरके नराणाम् ॥ १६३ ॥

समुद्धृते रक्तवसावसिक्ते
 तस्मिन्मणौ निश्चलतालुमुखात् ।
 मूर्च्छाकुलोऽपि प्रययौ सहर्षः
 सम्पूरणेनार्थिमनोरथेन ॥ १६४ ॥

स कम्पमानाङ्गलिपङ्कवेन
 दत्त्वा स्वहस्तेन मणिं द्विजेभ्यः ।
 निमीलयन् सन्तमसेन लोकम्
 पपात तिम्रांशुरिवातिरक्तः ॥ १६५ ॥

ལྷ་རྣམས་མེད་པ་ཅེས་དང་ལྷན་ཅིག་ཏུ།
 ལྷིང་ལྷོབས་གྲིབ་མེད་པའི་ས་དེར་རྒྱང་།
 གཉིས་སྐྱེས་དེ་རྣམས་ལོར་བུ་ཡང་དག་གྲངས།
 བྱལ་བོ་ཤིན་ཏུ་བཟོད་དཀའི་གོང་བྱིར་སོང་།

166

དེ་ཡི་འབྲུལ་ལ་ཉེ་བར་འཚེ་རྣམས་ཞི།
 མཐོ་ངེས་འོས་པའི་ཡོངས་སྤྱོད་ཚོགས་རྣམས་ཐོབ།
 སེམས་ཅན་མཐའ་དག་ཡང་དག་སྒྲོལ་འོས་པ།
 བྱང་རྒྱལ་སེམས་དེའི་ལྷིང་ལྷོབས་དེ་ཡིས་བསྐྲུགས།

167

སྐབས་འདིར་མི་དབང་འདུ་ཤེས་ཅུང་ཟད་ཐོབ།
 ལྷི་གྲུའི་བྱ་དང་གོའུ་ཏ་མ་སོགས།
 མ་རི་ཚེ་སོགས་ཐུབ་བ་ནགས་ཚལ་ལས།
 སིན་ཅེན་བྱིན་བ་ཐོས་རྣམས་ཡང་དག་འོངས།

168

ལྷ་མོ་བད་ལྷན་མ་རྒྱུ་ཚེ་ཉིད་ཀྱིས།
 རྗེས་བཞིན་སོང་བས་ཡོངས་བརྒྱལ་དེ་མཐོང་ནས།
 ཀྱུན་སྡོངས་ཤུགས་ཀྱིས་མངོན་བཅོས་ས་ལ་ནི།
 འབྲི་ཤིང་གཞོན་ལྷ་བཅད་བཞིན་སྐད་ཅིག་འགྲེལ།

169

अलङ्कृतसत्त्वे पतिते पृथिव्याम्
 तस्मिन् सुराणां सह पुष्पवर्षैः ।
 मणिं भ्रमादाय ययुर्द्विजास्ते
 तूर्णं पुरं दुष्प्रसहस्य रात्रः ॥ १६६ ॥

सन्तेन सद्यः शमितोपसर्गः
 स्वर्गोचितासीदितभोगवर्गः ।
 तद्बोधिसत्त्वस्य समस्तसत्त्व-
 सन्तारणाहं प्रशशंस सत्त्वम् ॥ १६७ ॥

अचान्तरे किञ्चिद्वाप्तसंज्ञम्
 नरेश्वरं विश्रुतरत्नदानम् ।
 समाययुर्भार्गवगौतमाद्याः
 मरौचिमुख्या मुनयो वनेभ्यः ॥ १६८ ॥

मरौचिमेवानुगता च देवी
 पद्मावती वीक्ष्य परिश्रुतं तम् ।
 सम्मोहवेगाभिज्ञतापपात
 क्षणं क्षितौ वासुलतेव लूना ॥ १६९ ॥

དེ་ནས་མཁར་ལ་རྒྱ་བའི་རྩ་རྣམས་ཀྱི།
 མི་བདག་ལེགས་བརྗོད་སྤྲེགས་མཐར་རྒྱ་བའི་ཚོ།
 རྒྱལ་བོའི་སྲས་དེ་སློན་དང་སྟོན་ཅིག་ཏུ།
 སྐྱེ་བྱ་སྐྱེ་བུའི་མགོན་ཅན་ཉེ་བར་སོང་།

170

རྒྱག་གིས་ལྷས་བགོས་སྤྱིང་སྟོབས་མ་ཟད་ཅིང་།
 ས་ཡི་དབང་བོས་ལ་འགྲེལ་བཤེང་ནས།
 ཉེན་སོངས་བདུང་བ་ཆེ་ལྷན་སྐྱེ་བོ་རྣམས།
 ཡལ་ངག་མིན་དོན་རྣམ་རྟོག་བརྗོད་པར་གྱུར།

171

རང་དོན་ལ་ཆགས་མེད་སྤྱིར་བདག་ཉིན་ངན།
 ཤིང་གཅོད་འགར་ཡིས་སྤྱིང་རྗེས་བརྟན་ལྷན་ཞིང་།
 སྤོང་ཀུན་གྱིས་བསྟན་དང་ཞིང་ལེགས་སྤྱོད་པའི།
 ཀྱེ་མ་ཉམ་ངར་གྱི་བ་བསྐལ་ཤིང་འདི་བཅད།

172

ཀྱེ་མ་པ་རོལ་དོན་དུ་སྟོག་གཏོང་འདི།
 མཚེག་དུང་མཚར་གནས་སྐབས་ངག་དུ་སོང་།
 ཤིན་དུ་བྱི་བཟང་རང་གི་ལྷས་གཅོད་པ།
 ཡིད་འོང་ཤིང་ནི་ས་ཏ་ཀ་ར་ཉིད།

173

दिगन्तसञ्चारिणि चारणानाम्
नभश्चराणां नृपसाधुवादे ।

सराङ्गपुषाः सह मन्त्रिमुख्यैः

प्रजाः प्रजानायमथोपजग्मः ॥ १७० ॥

कौक्ष्य द्वितौशं ह्यतजोद्विताङ्ग-

मक्षीणसत्त्वं पतितं पृथिव्याम् ।

पृथुव्यथाक्लेशयुषं जनाना-

मभूद्भूतार्थविकल्पजल्पः ॥ १७१ ॥

कुठारिकैः कैश्चिद्दहो दयार्द्रैः

सर्वार्थिसेव्यः सरलः सुदत्तः ।

दुरात्मभिः सार्थलवाभियुक्तैः

छायातरुः कष्टमयं निकृष्टः ॥ १७२ ॥

अहो परार्थोऽभिक्तजैवितोऽयम्

परां चमत्कारदशां प्रयातः ।

ससौरभच्छिन्नतनुर्गतात्मा

भवत्युदारः सहकार एव ॥ १७३ ॥

བཀམ་ཆགས་སྟོག་ཆགས་རང་གི་ཡིན་ཡང་རང་།
 མ་ཡིན་འདོད་བའི་འདོད་པ་ནོར་ངོར་མིན།
 སེམས་ཅན་ཀུན་ལ་ཕན་བརྩོན་བདག་ཉིད་ཅན།
 བརྩེ་ལྡན་དེ་ཡི་ལུས་ཀྱང་ཆགས་གནས་མིན།

174

གང་དོན་སྟོང་སྟེ་འདི་ནི་སྟོང་བའི་དངོས།
 ཀུན་དོན་གཉེར་ལ་ལྷུ་པར་རབ་འགྲོ་བ།
 ལྷུ་པ་འདོན་བའི་བདུལ་ལྷགས་ཅན་གྱི་སྟོག།
 དེ་ཉིད་ཡོངས་སུ་སྟོབ་ཟོང་ཅ་ལྟ་ཡིན།

175

དེ་སྐད་རབ་བརྗོད་ནས་མང་མཐུ་ཡིས་ནི།
 ཐུབ་བའི་དགྲིལ་འཁོར་ནས་པར་འཕེལ་བའི་ཚོ།
 མ་རྒྱུ་ཅོ་ཐུབ་མཆི་མར་བཅས་བའི་སྟུན།
 ཆགས་བས་ས་སྟོང་ལ་ནི་མངོན་སྟོགས་སྣམ།

176

ཀྱི་མ་མ་ལ་རྒྱལ་པོའི་སྟེ་གྱུ་ནམས།
 ཡོངས་སྟོབ་གཏོར་གྱི་ས་གཞི་འགྲོ་བ་ཡིས།
 རྒྱ་མེད་གཉེན་གྱི་དངོས་པོར་བསྟེན་བྱས་ནས།
 ཁྱོད་ཀྱི་བརྩེ་བས་ལུས་འདི་ཅུ་བཞིན་བྱིན།

177

सुब्धस्य न स्वः स्वजनोऽपि जन्तोः

न कामकामस्य धनेऽनुवेधः ।

सर्वात्मना सत्त्वहितोद्यतस्य

देहोऽपि न स्नेहपदं दयालोः ॥ १७४ ॥

येषां कृते दैन्यमयं प्रयाति

सर्वात्मना चार्थिजनोऽर्थिभावम् ।

तं एव दौनोद्धरणव्रतानाम्

प्राणः परिचाणपणे तृणानि ॥ १७५ ॥

इति प्रवादे विविधानुभावे

विजृम्भमाणे मुनिमण्डलस्य ।

भूपालमभ्येत्य सवाघ्यचक्षुः

मुनिर्मरीचिः प्रणयादुवाच ॥ १७६ ॥

अहो नु निष्कारणबन्धुभाव-

मालम्ब्य राजन् दयया जनस्य ।

प्रजापरिचाणविधानभूमिः

तनुस्तवेयं तृणवद् वितौर्या ॥ १७७ ॥

སྒོང་བའི་གཉེན་ཁྱིལ་རང་ཉིང་སྒོལ་ལ་ཡང་།
 རྗེས་པའི་སྒོང་རྩལ་ཟད་པར་ངེས་རབ་ལྷགས་།
 བའང་ཞིག་དཔལ་འབྱོར་གནས་ཀྱི་ལྷས་འདི་ནི། །
 ཁྱོད་ཀྱིས་གནོང་བའི་གནས་སྤུ་ཡང་དག་སྦྱར།

178

རྒྱལ་པོ་ལེགས་བྱས་བདུལ་ལྷགས་བསོད་ནམས་ཀྱི།
 རྗེང་འདི་ལས་ཀྱང་འབྲས་འབའ་བཞེད་ལས་བྱང་།
 སྒོང་བའི་རྒྱས་ཀྱང་ཁྱོད་ཀྱི་མཚོག་མ་ཕྱེ།
 སྒོ་ལས་བྱལས་ཀྱི་རྣམ་འབྱུང་མ་བཟེན་ནམ།

179

ཐུབ་དབང་དབྱས་སྤུ་ཐུབ་པས་དེ་སྐད་དུ།
 སྐད་བྱང་མཚར་བའི་ཡིད་ཀྱིས་དྲིས་པ་དེས། །
 འབད་པས་ངལ་དུབ་བཟོད་བྱས་ཁྲག་གིས་ནི།
 མངོན་པར་སྦྱགས་བཞི་བཞིན་རས་ཕྱིས་ནས་སྦྱས།

180

ཐུབ་པ་བདག་ལ་འབྲས་འདོད་གཞན་མ་མཚེས།
 འོན་ཀྱང་མངོན་འདོད་གཅིག་ཉིད་རབ་དུ་མང་།
 བའང་ཞིག་སྒོག་ཆགས་འཛིགས་བྱང་འཁོར་བར་བྱིང་།
 སྒོལ་བྱེད་ཉིད་དུ་སྲིད་པར་བདག་གྱུར་ཅིག།

181

द्वयः प्रवृत्तो निरपेक्षदृत्ते-
 स्त्वार्थिवन्धोर्निजजोषितेऽपि ।
 यदेष कामं कमलानिकायः
 कायस्त्वयापायपदे नियुक्तः ॥ १७८ ॥

अप्यस्ति राजन् सुकृतव्रतेऽस्मिन्
 फलस्पृहा प्राणपणेऽपि काचित् ।
 अस्यांर्थिहेतोस्तव तालुभेद-
 खेदाद् विकारं भजते न चेतः ॥ १७९ ॥

इत्यद्भुताविष्कृतमानसेन
 मुनीन्द्रमध्ये मुनिना स पृष्टः ।
 उवाच संस्तम्भ्य रुजं प्रयत्नाद्
 रक्ताभिषिक्तं वदनं प्रमृज्य ॥ १८० ॥

फलस्पृहा नास्ति मुने ममान्या
 किन्त्वेक एव प्रचुरोऽभिलाषः ।
 यद्द्वोरसंसारनिमग्नजन्तु-
 सन्तारणायैव भवे भवेयम् ॥ १८१ ॥

སྒོར་བ་དགའ་བར་ལུས་ནི་རྣམ་བཅོས་འདིར།
 རྣམ་འགྲུར་ཆ་ཤས་གང་ཡང་མེད་པ་ཉིད།
 གཡ་ཉེངས་པེེད་དམ་ཚོག་འདི་བདེན་ན།
 དེ་ཡི་ལུས་འདི་རྣམ་དེ་གནས་གྲུར་ཅིག།

182

ཐུལ་པོ་བདེན་ནོར་ལུན་འདི་བེེད་ཅས་ལ།
 མྱིང་སྟོབས་ལ་འོས་སྟོན་སྟེས་མཐུ་ལུན་པ།
 བདེན་པའི་སྟོབས་ཀྱིས་དེ་ལུས་སྐྱ་གསོས་ཤིང་།
 དེ་ཚེ་སྟེས་པའི་རིན་ཅེན་ལུན་པར་གྲུར།

183

དེ་ནས་བརྒྱ་ཕྱིན་ཚངས་སོགས་སྟེ་རྣམས་དང་།
 རབ་དགའ་སྟེས་པའི་ཐུབ་པ་ཐམས་ཅད་ཀྱིས།
 ས་སྟོང་སྟེད་ཏུ་མངོན་པར་གསོལ་བདབ་ཀྱང་།
 ས་བདག་ལོངས་སྟོད་མངོན་པར་བཞེད་ས་གྲུར།

184

བཤ་སྟེད་བརྒྱ་དང་ལུན་ཐུབ་པ་ཡིས།
 རབ་བསྐྱལ་ཐུལ་པོའི་སྟེས་དང་འགྲོགས་ནས་ནི།
 མྱི་དགྲ་སང་གའི་ཁྱིར་བཞུགས་བདེ་བ་ལ།
 འབྲལ་བ་ཞི་སྟེད་བདག་ལ་གསོལ་བ་བདབ།

185

अर्थिप्रिये देहविदारणेऽस्मिन्
 नैवास्ति मे कोऽपि विकारलेशः ।
 यद्येष सत्यः समथो मयोक्त-
 त्तदस्तु मे स्वस्थमिदं शरीरम् ॥ १८२ ॥

इत्युक्तमाधे सहजानुभावे
 सत्त्वोचिते सत्यधमेन राज्ञा ।
 अभूदपुः सत्यबलेन तस्य
 रूढव्रणं सत्क्षणजातरत्नम् ॥ १८३ ॥

ततः सुरैः शक्रविरिञ्चिमुख्यै-
 र्जातग्रहर्षैर्मुनिभिश्च सर्वैः ।
 अभ्यर्थितोऽपि क्षितिपालनाय
 भोगाभिलाषी न बभूव भूपः ॥ १८४ ॥

अवाप्तसंज्ञा मुनिना प्रयुक्ता
 पद्मावतो राजसुतेन सार्द्धम् ।
 पतिं न्ययाचे विरहोत्पशान्त्यै
 सिंहासनाक्रान्तिसुखं प्रजानाम् ॥ १८५ ॥

དེ་ནས་རང་རྒྱལ་དེ་ནས་ས་མངོན་ཕྱོགས་དེ།
 འགྲོལ་པན་ཕྱིར་བརྟེ་བས་འབྲུགས་གུར་དེ།
 ལུས་ཀྱི་འོད་ཀྱིས་ཕྱོགས་ཆ་ཁེངས་པ་ནི།
 དབྱེས་པ་གསལ་བར་མཚན་བཞིན་དེ་ལ་སྦྲུམ།

186

བྲལ་བའི་མུམ་ནི་རིང་ཞིག་ལོན་ནས་ཐོབ།
 ཡང་ནི་ཡོངས་གཏོང་བཞུགས་སྐབས་བཟོད་དཀའ་བ།
 བཤང་ཕྱིར་ལན་གཅིག་མིན་ལྟར་སྦྱུག་བསྐྲུལ་བཅིངས།
 བཟོད་པ་རྒྱལ་པོ་འི་བུས་མིན་ལྟ་མོས་མིན།

187

གྲུང་ལྗན་སྦྱུག་བསྐྲུལ་རབ་ཞིའི་རྒྱ་གཅིག་གྲུ།
 རང་ལུས་སློང་ལ་གང་གིས་རབ་སྦྱིན་ཞིང་།
 བཤང་གི་ཚོས་འདིའང་གཞན་དོན་ཉིད་ན་དེ།
 རང་གི་མི་ལའང་བདེང་སློམས་ཇི་ལྟར་བྱ།

188

དེ་དག་གིས་ནི་བཟོད་ཐས་མ་ཡི་དབང་།
 སློ་ཡིས་དེ་བཞིན་ཞེས་ངས་ཇི་ལྟར་ཡང་།
 མཁའ་ཡི་ལམ་ནས་རང་གི་གོང་ཁྱེར་ཕྱིན།
 སྐས་བཅས་རང་གི་རྒྱལ་སྲིད་གནས་ནས་ས་བཞེན།

189

ततस्तमभ्येत्य क्षपाकुशास्ते
 प्रत्येकबुद्धा जंगतो द्विताय ।
 देहंप्रभापूरितदिग्विभागा
 बभाषिरे हर्षमिवोद्गिरन्तः ॥ १८ई ॥

चिराद्दिवाप्ते विरहावसाने
 पुनः परित्यागदशामसङ्ग्राम् ।
 न राजपुत्रः सहते न देवौ
 दःखानुबन्धो ह्यसङ्घनिपातः ॥ १८७ ॥

स्वमर्थिने यः प्रददाति देहम्
 न्यापन्नदुःखंप्रशमैकहेतुः ।
 कथं स कुर्यात् स्वजनेऽप्युपेक्षां
 धर्मोऽप्ययं यस्य परार्थ एव ॥ १८८ ॥

इत्युक्तमाकर्ण्य नरेश्वरस्तै-
 स्तथेति निश्चित्य धिया कवञ्चित् ।
 व्योम्ना विमानैः स्वपुरीमवाप्य
 भेजे निजं राज्यपदं सपुत्रः ॥ १८९ ॥

དེ་ལྟར་དེ་ནི་སྤྲིང་སྤྲིབས་ཡངས་ཤིང་བའོན་ལྟར་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའ་ལྟེ།
 ལྷན་དུ་ཡུན་རིང་གྲུལ་སྲིད་བརྒྱང་ཞིང་བདེ་བར་གཤེགས་པའི་གནས་བརྟེན་ནས།
 གྲུལ་བའི་གྲོང་ཁྱེར་རིན་ཅེན་མཚོད་དེན་གྲུགས་དང་རིན་ཅེན་སྒྲོན་མ་ནི།
 རབ་དུ་གསལ་པ་ནས་མང་དཔལ་གྱིས་མཚན་པའི་བྱང་ཆུབ་གོམས་པར་གྱུར།

ཡང་དག་ཚོགས་པའི་བྱང་ཆུབ་བསྐྱབ་པའི་ཕྱིར།
 དགོ་སྤོང་ནམས་ལ་སྦྱིན་པའི་གདམས་ངག་དུ།
 རང་གི་སྦྱོད་ཚུལ་མཐུན་ནི་དཔེར་མཛད་ནས།
 སངས་གྲུས་བཙམ་ལྟར་འདས་ནི་འདི་སྐད་གསུངས།

ཞེས་པ་དགོ་བའི་དབང་བོས་བྱས་པའི་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་དོགས་པ
 བརྗོད་པ་དཔག་བསམ་གྱི་འབྲི་ཤིང་ལས་
 གཙུག་ན་ཞོར་བུའི་དོགས་པ་བརྗོད་པའི་ཡལ་འདབ་སྟེ་གསུམ་པའོ།།

इति स विपुलसत्त्वः सत्यवान् बोधिसत्त्वः
 सुचिरविहितराज्यः सौगतं धाम भजे ।
 जिनपुरमृण्चैत्यच्छरत्नप्रदोप-
 प्रकटितविविधश्रीर्लक्षणाभ्यस्तबोधिः ॥ १६० ॥

इत्याह भगवान् बुद्धः स्वदृत्तान्तनिर्देशने ।
 दानोपदेशे भिक्षुणां सम्यक्सम्बोधिसिद्धये ॥ १६१ ॥

तं श्लेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां
 मणिचूडावदानं नाम तृतीयः पञ्चमः ॥

CHAPTER IV.

ཡལ་འདབ་བཞི་པ།

ང་ལས་རྒྱའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་པ།

༡། བང་ཞིག་མཐོ་རིས་ མཛོམ་མའི་ལག་པས་མཚོག་དུ་རབ་བརྗོད་མཛོམ་
བའི་ང་ཡབ་དག་དང་ནི།

བདུགས་ དཀར་ འཇུག་ བའི་ སུན་ ཚོགས་ དག་ གི་འཇིག་རྟེན་ན་ནི་ལེགས་ ལྷན་
བྱུགས་ནི་རྣམ་མཛོམ་དང་།

བང་ཡང་བྲགས་སྟན་ག་བྱུར་བྱུན་གྱི་དྲི་མེད་ཐོས་པ་སེམ་བྱ་དུ་རབ་དུ་འབྲེ་བ་དག།
སྟེན་བའི་ཆ་ཤས་དེ་འབྲས་ཤིན་དུ་ཆུང་ཆུང་འོ་ཞེས་སྟེན་པ་དཔལ་གྱི་དང་པོ་འི་རྒྱ།

འོ་མའི་མཚོ་ལས་བདུད་ཅི་བཞིན། མཁས་རྣམས་མངོན་འདོད་བྲགས་པ་ཡིས།
བང་ཞིག་རྣམ་གསལ་ས་འཛིན་ནི། བསོ་སྟོང་འཕགས་ཞེས་བྱ་བ་བྱུང་། 2

ནོར་འཛོན་བསྐྱུང་བ་ཞོར་དང་ནི། བཟི་བརྗོད་ལྷན་པ་བང་མདུན་དུ།
སི་ཡི་བདག་པོ་ལྷི་བོ་དག། འོས་པར་ཕྱག་ལ་སྐྱས་མ་བདུད།

ཚུས་ཀྱིས་དག་པའི་ལྷ་བྲུས་བཞིན། སྟེན་པས་བརྟེ་བ་ལྷན་ཉིད་བཞིན།
དུལ་བས་རྣམ་པར་འབྱོར་བ་བཞིན། བང་གིས་ས་ནི་བརྒྱན་པར་བྱུང་། 4

མོན་ཏན་ཀུན་ལྷན་རིགས་སུ་མཐོ། ཀུན་གྱི་བདུང་སྟོབ་ལྷ་བའི་འོད།
བང་གི་གནས་པའི་སྟེ་བོར་བྱུང་། སི་ཡི་བདག་པོ་ཀུན་གྱི་འོ། 5

चतुर्थः पल्लवः ।

मान्धावदानम् ।

शोभन्ते भुवनेषु भव्यमनसां यन्नाककान्ताकर-
प्रौढोदञ्चितचारुचामरसितच्छचस्मिताः सम्यदः ।
यच्चोत्सर्पति तर्पितश्रुति यशः कर्पूरपुरोष्बलं
स्वल्पं दानकणस्य तत् फलमहो दानं निदानं श्रियः ॥ १ ॥

अभूदपोषधो नाम भूभृद् यस्य विभावतः ।
विबुधाभिमतं कौर्त्तिः सुधा दुग्धोदधेरिव ॥ २ ॥
वसुधांभवतो यस्य वसुधामवतः पुरः ।
नंनाम प्रणतौ कस्य न नाम नृपतेः शिरः ॥ ३ ॥

शुद्धा धीरिव धर्मेण दानेनेव दयालुता ।
विभूतिर्विनयेनेव भूषिता येन भूरभूत् ॥ ४ ॥

गुणिनः प्रांशुवंशस्य बभूवेन्दुद्युतेः स्थितिः ।
यस्य सख्यातपक्षस्य मूर्द्धिं सर्व्वमहोमृताम् ॥ ५ ॥

གང་གི་གྲགས་པ་འཇིག་རྟེན་གྱི། དཀར་ཞིང་དབང་ལྷན་སྦྲེལ་བའི་གཞི།
དེ་མེད་གང་གྲུབ་ཅི་བོ་ནི། རབ་མང་འཇིག་རྟེན་རྣམས་སུ་གྱུ།

6

མཚོན་སྦྱོར་སྟོང་གི་བྱེད་པ་པོ། མིག་སྟོང་པ་ལས་ལྷན་པའི་དབལ།
གང་གི་བཅུན་མོ་རྣམས་མཚོས་ནི། སྟོང་ཕྲག་དྲུག་ཅུ་བྱུང་བར་གྱུར།

7

ནམ་ཞིག་དྲང་སྟོང་བསྐྱུང་བའི་ཕྱིར། སྦྱོར་བོ་གཞིས་པར་དམ་བཅས་ནས།
དཀར་ཐུབ་ནགས་ཀྱི་ས་ལ་དེ། ད་ལ་ཞེན་ནས་རྣམ་པར་གྱུས།

8

ཀྲུལ་པོ་དྲང་སྟོང་འགའ་ཡིས་དེར། བྱ་ཡི་མཚོན་སྦྱོར་བྱས་པ་བཞག།
ལམ་རིང་གིས་ངལ་དུ་བ་བེས། ཅུ་ཡིས་གང་བ་འཐུངས་པར་གྱུར།

9

སྦྱེ་བོ་མེད་པར་རྟེན་པའི་ཅུ། རྣམས་ཀྱི་བྱས་པ་ལས་འཐུངས་ནས།
ཀྲུལ་པོ་འཛོམས་འཛུངས་པ་ན། ས་ཡི་བུད་ག་པོས་མངལ་ཐོབ་གྱུར།

10

མི་ལས་སྐྱུ་མ་མིག་འཐུལ་སོགས། གང་གི་ལྷན་མོ་འདི་ཟེར་མ་ནི།
མད་བྱུང་ཡང་དག་ཚོགས་པའི་ས། བརྣག་པར་བྱ་དེ་ཀྲུལ་གྱུར་ཅིག།

11

མཚར་བའི་ལས་ཀྱིས་རྣམ་བསྐྱེད་བ། ལྷན་བྱེད་སྐྱེ་ཚོགས་རྣམ་པར་བཀ།
ངོ་མཚར་རི་མོ་བཀོད་པ་ལ། གཚོན་པར་བྱེད་པའི་དབང་ལྷན་སུ།

12

དུས་ཀྱིས་དེ་ཡི་སྦྱོར་བོ་ནི། རོལ་ནས་བྱིས་པ་རྩིས་བཞིན།
མཚོས་སྐྱུག་འོད་རྣམས་སྦྱིས་གྱུར་དེ། འཐུལ་ལ་མ་ནི་རབ་དུ་བསོས།

13

यस्येश्वरशिरःस्थायि शुभ्रं गङ्गाजलोष्णलम् ।
अमत्प्रदं लोकेषु भुवनाभरणं यशः ॥ ६ ॥

कर्तुः क्रतुसहस्राणां सहस्राक्षाधिकश्रियः ।
यस्य षष्टिसहस्राणि कलत्रं सुदृशमिभूत् ॥ ७ ॥

कद्राचिन् मुनिरश्वायै रक्षःश्रयद्वतक्षणः ।
विचचाराश्चमारुह्य स तपोवनभूमिषु ॥ ८ ॥

तत्र राजर्षिभिः कैश्चित् पुत्रेष्टिकलशं धृतम् ।
दूराध्वश्रमसन्तप्तः स पयःपूर्णमापयौ ॥ ९ ॥

विजनांसादितं पीत्वा स मन्त्रकलशात् पयः ।
राजधानौ समासाद्य गर्भं लेभे विभुर्भुवः ॥ १० ॥

स्वप्नमांयेन्द्रजालादि यस्याः कौतुकविप्रुषः ।
जयत्यद्भुतसम्भारभूमिः सा भवितव्यता ॥ ११ ॥

विधेर्विधिवैचिचच्चिचकर्मविधायिनः ।
आश्चर्यरेखाविन्यासं कः परिच्छेत्तुमीश्वरः ॥ १२ ॥

कालेन तस्य मूर्धानं भित्वा बालोऽशुमानिव ।
रुद्धवणस्य सहसा दिव्यद्युतिरजायत ॥ १३ ॥

བསོད་ནམས་གཟུགས་ལ་བརྟེན་པ་བཞིན། འགྲོ་བའི་ཡང་དག་ཀྱལ་པོའི་མཚན།
ལྷན་པ་དེ་ནི་མཉེས་གཤིན་ལས། ཉུ་ཟགས་ཀྱལ་པོའི་བཅུན་མོས་སྤངས། 14

བྱིས་པ་བཟུགས་འོས་འདི་ཡི་ནི། མ་ཡི་གནས་སྤུ་བདག་གུར་ཅེས།
དེ་ནམས་པན་ཚུན་ཚོག་གིས་ནི། ཀྱལ་སྤྲུམ་ང་ལས་ཉུ་ཞེས་གུར། 15

དབང་པོ་དུག་ནི་རབ་འདས་དུས། བསོད་ནམས་ཀྱིས་བརྟེན་མི་ཟད་ཚོ།
དེ་ནི་རབ་དུ་བསྐྱེད་ལྷན་ཞིང་། བྱིས་པའི་ཅེ་དགས་རྣམ་པར་རོལ། 16

ལང་ཚོ་གསར་བར་རབ་ལྷུགས་ཏེ། རིག་གནས་ཀུན་གྱི་ཕ་རོལ་ཕྱིན།
ཡབ་ནི་མཐོ་རིས་གཤེགས་ལ་དེས། རིས་པས་འོངས་པའི་ཀྱལ་སྤྲིད་བརྒྱང་། 17

ལམགས་བྱས་ཀྱིས་ནི་འབངས་གུར་པའི། བཞོད་སྤྱིན་ལམའ་ཡི་བྱིས་ཞེས་བས།
དེ་ཡི་དབང་བསྐྱར་ཡོ་བྱད་རྣམས། མཚོག་ནི་ཉེ་བར་བསྐྱབས་པར་གུར། 18

གསེར་གྱིས་བཅོངས་པའི་ཅོད་པན་དང་། བཅུག་དོར་རྩར་སྤྲད་བྱས་པ་དེས།
སྤོན་ཀའི་སྤྱིན་གྱི་རྣ་ཆ་ཅན། ལྷན་པོའི་མཚོས་པ་ཐོབ་དང་ལྷན། 19

དེ་ནས་དེ་ཡི་རིན་ཅེན་བདུན། དེ་ཚོ་བྱུང་གུར་འཁོར་ལོ་ད།
མོར་བྱ་སྤང་བོ་བྱད་མེད་དང་། བྱིས་བདག་དམག་དཔོན་སྤོན་འགྲོ་བའོ། 20

ས་བདག་འདི་ཡི་བྱ་རྣམས་ནི། བཟུགས་དང་སྤོགས་དང་གཟི་བརྟེན་མཚུངས།
དབྱང་པ་བཞིན་དུ་དག་འཛེམས་པ། སྤོང་སྤྲུག་དག་ནི་བྱུང་བར་གུར། 21

तं राजजायां जयदुर्जगत्साम्राज्यलक्षणम् ।

वात्सल्यप्रसूतक्षीराः^१ पुण्यं मूर्च्छिमिवाश्रितम् ॥ १४ ॥

मां धारयिष्यति शिशुः स्नाद्योऽयं जननीपदे ।

इति तासां मियोवाक्यैर्मान्धाताभूत् नृपात्मजः ॥ १५ ॥

तस्य प्रवर्धमानस्य बालक्रीडाविलासिनः ।

षडिन्द्रः प्रययौ कालः पुण्यक्रीडाक्षयायुषः ॥ १६ ॥

नवयौर्वनमारूढः सर्वविद्यासु पारगः ।

स याते पितरि स्वर्गं भेजे राज्यं क्रमागतम् ॥ १७ ॥

यस्यो दिव्यीकसो नाम सुकृतेर्दासतां गतः ।

अभिषेकोपकरणं दिव्यं तस्योपनीतवान् ॥ १८ ॥

स स्वर्णैर्बद्धमुकुटः कल्पितोष्णीषशेखरः ।

शरदंभ्रावतंसस्य मेरीः शोभामवाप्तवान् ॥ १९ ॥

सप्त रत्नानि तस्याथ प्रादुर्भूतानि तत्क्षणे ।

चक्राश्रमणिहस्तिस्त्रीगृहसेनाग्रगायपि ॥ २० ॥

बभूव चास्य पुषाणां तुल्यरूपबलौजसाम् ।

सहस्रं विजितारातेर्भुजानामिव भूभुजः ॥ २१ ॥

སྐྱལ་མ་ངལ་བས་བདེར་གནས་པ། མཐའ་དག་ཚུ་གཏོར་ལྷོ་བས་ཀྱི་མི།
 རྟོ་རགས་ལྡན་པའི་ཉོར་འཛོན་མ། མ་ལུས་དབྱུང་བས་བརྒྱང་བར་གྱུར། 22

ས་ནི་བསྐྱུང་བར་ཚས་གྱུར་ཅིང་། རབ་དུ་གསལ་བའི་དཔལ་ལ་གནས།
 འཁོར་ལོས་རྒྱུར་དེ་ལེགས་བྱས་ཀྱིས། རྩབ་འཇུག་ལག་པ་བཞིན་དུ་མཛོས། 23

གྲགས་པ་འགྲོ་གསུམ་གང་གྲང་། མཐུ་ཡིས་ནམ་པར་བརྒྱན་བའི་དཔལ།
 འདི་དེ་བསོད་ནམས་འབྲི་བའི་གི། མེ་དོག་རབ་འཕྱོན་དང་བོ་ཡིན། 24

དེ་ནི་ནམ་ཞིག་ནགས་ཀྱི་མཐའ། རྫོན་པོ་དག་དང་རྣམ་ཅིག་དུ།
 མེ་དོག་རྣམ་པར་རྒྱས་པའི་དཔལ། མཛོས་པ་ལྟ་ཞིང་གྲུ་བར་གྱུར། 25

དེར་ནི་འདབ་མ་མེད་པའི་བྱ། ཀང་པས་འགྲོ་རྣམས་མཐོང་གྱུར་དེ།
 མཁའ་ཡི་ལམ་བཟོད་དུན་པ་ཡི། ཡིན་དུ་རིད་པར་གྱུར་པ་བཞིན། 26

འདབ་མས་དམན་ཞིར་བཟོད་བྱེད་མིན། འཚོ་བ་རྟེན་ཅིང་ལུས་གཡོགས་མེད།
 དེ་རྣམས་དབྱུལ་པོ་བཞིན་མཐོང་ནས། མི་བདག་བརྗེ་བས་རབ་སྐྱེས་པ། 27

ཀྱི་མ་སྐྱུག་པའི་བྱ་འདི་རྣམས། ངན་པའི་བྱ་བ་ཅི་ཞིག་བྱས།
 བཏང་ལས་འདི་དག་སྒོའ་དང་བྲལ། དཀའ་ལས་ཀང་པས་གྲུ་བར་གྱུར། 28

སྒྱིང་རྗེས་འཇུགས་པའི་བདག་ཉིད་ཅན། ས་བུདག་གིས་དེ་བཞེད་པ་ལ།
 རྫོན་པོ་ཚེན་པོ་བཞིན་པའི་མེ། མདུན་དུ་འདུག་ཕྱེ་དེ་ལ་སྐྱེས། 29

वसुन्धरां समस्ताब्धिवेलाकलितमेखलाम् ।

निखिलां विदधे दोष्णा शेषविश्रान्तिनिर्वृताम् ॥ २२ ॥

भुवनपाणसन्निहः प्रत्यग्रकमलाश्रयः ।

चक्रवर्ती स सुकृतेर्विष्णोः कर इवावभौ ॥ २३ ॥

शिजगज्जाह्वौ कौर्त्तिः प्रभावाभरणाः श्रियः ।

सोऽयं सुकृतवल्लीनां प्रथमः कुसुमोद्गमः ॥ २४ ॥

स कदाचिद् वनान्तेषु विकाशिकुसुमश्रियः ।

रुचिरं सृष्टिवैः सांर्द्धं विचचार विलोकयन् ॥ २५ ॥

ददर्श तत्र निष्पक्षान् विहगान् पादचारिणः ।

व्योममार्गगतिं स्मृत्वा प्रयातान् कृशतामिव ॥ २६ ॥

पक्षहीनानगतिकान् वृत्तिक्षीणान् निरम्बरान् ।

दुरिद्रानिव तान् वीक्ष्य प्रोवाच कृपया नृपः ॥ २७ ॥

अहो वराकैर्विहगैः किमेतैः कृशतं कृतम् ।

यदेते पक्षविकलाः कृच्छ्रचरणचारिणः ॥ २८ ॥

इत्युक्ते भूमिपतिना कुरुणाकुलितात्मना ।

पुरःस्थितो महामात्यः सत्यसेनस्तमब्रवीत् ॥ २९ ॥

སྐྱ་གཅིག་འདབ་ཆགས་ནམས་ཀྱི་འདབ། གང་ལས་བྱི་བར་གྱུར་བའི་རྒྱ།
 བགས་ན་སྤོད་ནམས་སྤོང་གྱུར་པ། དེ་དག་བདག་གིས་རབ་དུ་བྲོས། 30

དཀའ་ཕྱབ་ཁོཅ་ཉུས་ལྡན་པ། ཕྱབ་པ་གཟི་བཞིན་འབར་བ་ནི།
 ལྡ་བརྒྱ་བསོད་ནམས་གནས་གྱུར་པའི། དཀའ་ཕྱབ་བགས་ཚལ་འདི་ན་ཡོད། 31

དེ་དག་གི་ཁྲོག་བསམ་གཏན་དང་། བརྒྱས་པའི་བགགས་ནི་རྒྱུ་བ་བྱེད་པ།
 ཤིང་གི་བགས་ལ་བྱ་འདི་ནམས། ཉལ་དུ་ཅ་ཅོ་སྐྱོགས་པར་གྱུར། 32

ན་བར་མཚོག་དུ་གཞོད་པ་ནག། ཤིན་དུ་ཡང་དག་རྒྱས་བྱེད་པ།
 བྱ་ཡི་འདུས་པ་དེ་དག་ལ། ཕྱབ་པའི་དཀྱིལ་འཁོར་ཁྲོས་པར་གྱུར། 33

དེས་བསྐྱུན་ཚེན་པོའི་དམོད་པ་ནི། སྤོག་བྱེད་གདུང་བ་ཐམས་ཅད་དུ།
 གཞོད་པ་བྱས་པའི་བྱ་ནམས་ཀྱི། འདབ་གཤོག་སྐད་ཅིག་གིས་ཟགས་གྱུར། 34

བྱ་ནི་འདི་ནམས་དེ་དག་ལྟེ། སྤྱུག་བཟུལ་གྱིས་འཚོ་འདབ་གཤོག་བྲལ།
 ཁྲོད་ཀྱི་མི་མཐུན་ཕྱོགས་བཞིན་དུ། ངལ་ཞིང་བགས་སྤྱུག་པར་གྱུར། 35

སྐོན་པོ་ཚེན་པོས་བཞེད་དེ་དག། ཐོས་ནས་ས་ཡི་བདག་པོ་ནི།
 བྱ་ནམས་དམོད་པས་གདུངས་པ་ལ། སྤྱིང་རྗེས་རབ་དུ་ལོན་པས་སྐྱས། 36

ཀྱ་མ་ཕྱབ་པ་སེལ་བ་ནམས། ཞེ་བར་གྱུར་ཀྱང་བགས་སྤྱོད།
 ཡོངས་སྤྱུག་གྱུར་པའི་མེད་ག་གིས། མི་སྤོག་སྤོག་པར་བྱེད་པ་ཉིད། 37

श्रुतमेतन् मया देव कथ्यमानं वनेचरैः ।
कारणं पञ्चपतने यद्भूत् पक्षिणामिह ॥ ३० ॥

सन्ति पञ्चशतान्यत्र पुण्यधाम्नि तपोवने ।
तपःस्वाध्यायशक्तानां मुनीनां दीप्ततेजसाम् ॥ ३१ ॥

तेषामध्यङ्गनध्यानजपविघ्नविधायिनः ।
एते कोलाहलं चक्रुः खगास्तरुवने सदा ॥ ३२ ॥

तस्मै विहंगसंघाय कर्णापायकृते परम् ।
अतिसंवर्धमानाय चुकोप मुनिमण्डलम् ॥ ३३ ॥

तदुद्भूतमहीशापतापलोषेण सर्व्वतः ।
क्षणेन पक्षिणां पक्षा व्यशीर्यन्त कृतागसाम् ॥ ३४ ॥

त एते विहगाः पक्षरहिताः कृच्छवर्त्तिनः ।
त्वदिपुञ्जा इव वने आन्ताश्चरणचारिणः ॥ ३५ ॥

महामात्येन कथितं निशम्यैतन् महीपतिः ।
उवाच करुणाक्रान्तस्तप्तः शापेन पक्षिणाम् ॥ ३६ ॥

अहो तेजः परिणतं शान्तानामपि कानने ।
अङ्गाराणां मुनीनाञ्च दहत्येवानिवारितम् ॥ ३७ ॥

१ Orig. कथं कायपरं श्रुते ।

२ Orig. खदिपक्षा इव ।

རང་ཉིད་བདེ་སྲིད་གང་གི་ཡིད། ཁྲོ་བས་གདུང་ལ་བཟོད་པ་ཡི། །
 ཚུ་ཡིས་ཡོངས་སྤྱ་བྲན་ས་བྱས། ལོག་པའི་དགའ་ཕྱབ་ཅན་དེས་ཅི། 38

རང་དང་མྱོ་དང་བྱམས་པའི་ཡིད། བཙེ་བའི་སྲིད་པ་དུལ་ཞོང་བཟོད།
 གང་དེ་དགའ་ཕྱབ་བསྐྱབས་པར་འོས། ལྷག་མ་ལུས་ནི་སྐྱེས་ས་པ་ཉིད། 39

འཇིག་ཚོགས་འཛིན་པའི་དགའ་ཕྱབ་ཅི། རྣམ་པར་བསྐྱད་ལ་ནོགས་ཀྱི་པ་ཅི།
 ཚགས་དང་བཅས་ལ་འབྱོར་བས་ཅི། སྲོད་ཚུལ་ངན་ལ་ཐོས་པས་ཅི། 40

དེ་ལྟར་སྲིག་པའི་སེམས་ལྷན་ཞིང་། ཁྲོ་བ་དྲག་པོས་བསྐྱོད་པ་ཡི།
 བཟོད་དགའ་ཕྱབ་པ་དེ་དག་ཉིད། བདག་གི་ཡུལ་ནས་འགྲོ་བྱུང་ཅིག། 41

འདི་བཟོད་དེ་ལ་མི་བདག་གིས། ཇི་སྲིད་བདག་ནི་དབང་བའི་ས།
 དེ་སྲིད་བདང་བར་བྱོས་ཤིག་ཅེས། སྐྱེས་བུས་འཕྲིན་ནི་བསྲིངས་པར་གྱུར། 42

བྱ་ཡི་འདབ་གཤོག་བྱི་བ་ཡིས། ཁྲོས་པའི་ས་ཡི་བདག་བོ་དེའི།
 འཕྲིན་ཐོས་སྐྱོངས་པར་གྱུར་པ་ཡི། ཕྱབ་པ་རྣམས་ཀྱིས་ཡང་དག་བསམས། 43

གྲུ་མཚོ་བཞི་ཡི་འོབས་ཀྱི་ནི། སྐེ་རགས་ལྷན་པ་ས་ཡི་བདག།
 ཕྱུལ་གང་མི་བདག་མི་དབང་ལ། གང་ཞིག་བདག་ཅག་གང་དུ་འགྲོ། 44

དེ་ལྟར་བསམས་ནས་ཕྱབ་པ་རྣམས། གསེར་གྱི་ས་འཛིན་དག་གི་ངོས། །
 ལྷ་དང་ཕྱབ་པས་ཡོངས་གང་བ། འཇོག་པའི་སྲོགས་དང་ཉེ་བར་སོང་། 45

मिथ्यातपस्विभिः किं तैः स्वसुखाय न यैः कृतः ।
मनसः कोपतप्तस्य परिषेकः क्षमाम्बुभिः ॥ ३८ ॥

प्रसन्ना धौर्मानो मैत्रं दया दानं दमः क्षमा ।
येषां तेषां तपः स्नाथ्यं श्रेषाणां कायशोषणम् ॥ ३९ ॥

किं तपोभिः सकोपानां विस्रुतानां वनेन किम् ।
विभवैः किं सलोभानां दुर्दत्तानां श्रुतेन किम् ॥ ४० ॥

एवं कलुषचित्तास्ते तीव्रमन्युपरायणाः ।
दुःसहा एव मुनयः प्रयान्तु विषयान्मम ॥ ४१ ॥

इत्युक्त्वा प्रांदिणीस्तेभ्यः सन्देशं पुरुषैर्नृपः ।
याज्ञतौ मद्दशा भूमिस्तावतौ त्यज्यतामिति ॥ ४२ ॥

विहङ्गपक्षपातेन क्रुपितस्य महीपतेः ।
सन्देशं मुनयः श्रुत्वा विलक्षाः संमचिन्तयन् ॥ ४३ ॥

चतुःसमुद्रपरिखामेखलायाः क्षितेः पतिः ।
नरेन्द्रोऽयं क्व गच्छामः को देशोऽस्य वशे न यः ॥ ४४ ॥

इति सञ्चिन्त्य मुनयः पार्श्वं कमकभूमृतः ।
सुरसिद्धसमाकीर्णं जम्बूखण्डान्तिकं ययुः ॥ ४५ ॥

དེ་ནས་ས་ཡོ་བདག་པ་དེ། མཐུན་ཤིན་དུ་ཆེ་བ་ཡིས།

ས་ནི་མ་སྐྱོ་སྐྱོན་བྱེད་ཅིང་། མཁའ་ཡང་རིན་ཅེན་གོས་སྦྱེད་གུར། 46

སྦྱོན་པ་གསེད་བྱད་སྦྱངས་པར་ནི། བགྲིད་པར་དེ་ཡོས་བསྟན་པ་ལས།

སྦྱོན་ཚོགས་འབེབས་པར་བགྲིད་རྣམས་ཀྱིས། ཞལ་བདུན་གསེར་གྱིས་ཆར་
བ་པའ། 47

དེ་ཡི་མཐུན་ཆེན་པོ་ཡིས། སྡེ་དང་རྩན་ཅིག་མཁའ་ལ་ཕྱིན།

ཤར་གྱི་ལུས་འཕགས་ཞེས་བྱའི་གླིང་། མཚོག་གི་སྦྱེ་བོ་དབང་དུ་བྱས། 48

དེ་ཡི་དམག་དཔོན་མཚོག་པ་གཞི། དུལ་པོད་སྟོབས་དང་གཟི་རྒྱས་པ།

དཔའ་བོ་བྱེ་བ་སྤྲལ་བ་ཅོ་བརྒྱད། མཁའ་ལ་སྦྱོན་དུ་འགྲོ་བར་གུར། 49

དེ་ལོག་བ་གྲང་སྦྱོད་གླིང་དང་། དེ་ནས་བྱང་གི་སྦྱོ་མི་སྟེན།

སྦྱོན་པོ་ཡི་ནི་ངོས་རྣམས་ཀྱང་། ཉམས་སེད་བསྟན་ནས་བསྐྱེད་ས་པར་གུར། 50

བརྒྱ་བྱིན་མང་པོ་འདས་གུར་དུས། སྦྱོན་པོ་གསེར་གྱི་སྦྱོག་ལ་ནི།

གླིང་བཞིའི་ས་ཡོ་བདག་པོ་དེ། བདེ་བས་རྣམ་པར་རབ་དུ་ཅེ། 51

ནམ་ཞིག་སྦྱོ་རྣམས་བལྟ་བཞེད་པས། ལྷ་བཞིན་མཁའ་ལ་གཤེགས་བཞིན་དེའི།

སྦྱོན་སྟོན་གྱིས་བཞིན་གྲང་བོ་ཡིས། ཕྱོགས་རྣམས་རབ་དུ་བྱུབ་པར་གུར། 52

དེ་ནས་ཐུབ་པ་བསྐྱེད་དེ་རྣམས། སྦྱོན་པོ་འི་ངོས་ལ་དཀའ་ཐུབ་ཀྱིས།

གནས་པའི་སྦྱོ་བོར་མཁའ་ལས་ནི། དེ་ཡི་ད་གྲང་སྦྱངས་རྣམས་སྦྱང་། 53

अथ तस्य मंहोभर्तुः प्रभावेण महीयसा ।
अभूद्वृष्टशस्यां भूर्द्यौश्च रत्नाम्बरप्रसूः ॥ ४६ ॥

पाकशासनवैलक्षण्यकरणास्तस्य शासनात् ।
सप्ताहं हेम वटपुर्मेषाः संघातवर्षिणः ॥ ४७ ॥

स प्रभावेण महता सह सैन्यैर्नभोगतिः ।
चक्रे पूर्वविदेहाख्यं द्वीपं दिव्यजनं वशे ॥ ४८ ॥

बभूवुरग्रे सैन्यानि स्फोतशौर्यबलौचसाम् ।
भटानां व्योमगमने तस्याष्टादशकोटयः ॥ ४९ ॥

गोदानीयं ततो द्वीपमथोत्तरकुरुनपि ।
पाश्र्चान्ति स मुमेरोश्च शशासाहशशासनः ॥ ५० ॥

सुखं विहरतस्तस्य मेरोः कनकसानुषु ।
बहुशक्रो ययौ कालश्चतुर्द्वीपमर्हीपतेः ॥ ५१ ॥

स कदाचित् सुरान् द्रष्टुं व्योम्ना गच्छन् सुरोपमः ।
चकार नौलजलदैर्व्याप्ता इव गजैर्दिशः ॥ ५२ ॥

अथ तेषां निरस्तामां मेरुपाश्र्वे तपस्यताम् ।
मुनीनामपतन् मूर्ध्नि तन्नजाश्चशकृद्दिवः ॥ ५३ ॥

དེ་ལས་དེ་ལྟམས་ཁོ་བས་གདུངས། མིག་གིས་མཁའ་ལ་ལྷ་བྱེད་ཅིང་།
སེར་སྐྱའི་འོད་ཀྱིས་འབྲི་བེང་གི། ཚོགས་ཀྱིས་སྤྱོགས་ནམས་སེར་སྐྱར་བྱས། 54

དེ་ལྟམས་འདི་ཅི་ཞེས་བཟོད་ཁྲོས། དམོད་བའི་མེན་སྒྲོ་འདོད་དེར།
ལྷ་ཡི་པོ་ཉ་མངོན་སྤྱོགས་དེ། རབ་དགའ་ནམ་བར་རྒྱས་པས་སྐྱས། 55

འདི་ནི་ས་སྐྱང་མ་ལུས་ཀྱ། མག་ལ་བཀའ་ན་ངལ་གས་ཞང་།
བརྒྱ་བྱིན་དག་དང་མཚུངས་བའི་དཔལ། ས་ཡི་བདག་པོ་ངལས་བྱ། 56

སི་ཡི་ལྷ་ནི་ནམ་མཁའ་ལ། སྲ་དང་བཅས་པ་རབ་དུ་གཤམས།
གང་གི་གྲག་པའི་ཚོག་འདི་སྤགས། བསོད་ནམས་མངོན་བའི་ང་རྒྱལ་ལྷན། 57

འཛིག་རྟེན་ཀྱན་གྱི་བདེ་བའི་དཔལ། སྐྱོན་བྱེད་གང་ལ་འབྱོར་བོ་ཡིས།
རབ་བསྐྱེད་རྒྱགས་པ་མ་མཐོང་སྟེ། ཡང་དག་རིག་ལ་གདོ་སྐྱབ་བཞིན། 58

ནོར་འཛོན་གསལ་བས་ཀྱ་བེར། ལྷོབས་དང་ལྷན་བའི་གཞོན་བྱ་སྟེ།
ཁྱུ་མཚོག་ལྷན་པ་དབང་སྐྱབ་དང་། དཔལ་དང་འབྲོགས་པས་ཁྱབ་འཇུག་དང་། 59

འོད་རབ་སྒྲོ་བས་ཉི་མ་དང་། སྐྱེ་བོ་དགའ་བས་རྒྱ་བ་དང་།
སྐྱོང་བས་སྐྱོབས་གཅོད་དབང་བོ་ཡི། གཟུགས་མཚོག་འདི་ཡིས་ནམ་བར་
འཛོན། 60

སྐྱོབས་ལྷན་ས་འོག་རབ་དུ་ལྷགས། དུའི་ཅ་ཡང་རུས་ལྷག་ཉིད།
རྒྱ་གཏེར་དིང་ཡང་འཁྲུག་སི་འདོར། འདི་ཡི་གཏོང་བས་ཡིན་ནམ་སྐྱས། 61

ततस्ते क्रोधसन्तप्तदृशा व्योमवलोकिनः ।

चक्रुः पिङ्गप्रभावंस्त्रीकलापकपिला दिशः ॥ ५४ ॥

किमेतत् कोषादित्युक्त्वा शापान्निविसिद्धक्षया ।

अभ्येत्य देवदूतस्तान् प्रहर्षाकुलितोऽवदत् ॥ ५५ ॥

एष निःश्रेष्ठभूपालमौलिविश्रान्तशासनः ।

पार्कशासनतुल्यश्रीर्मान्धाता पृथिवीपतिः ॥ ५६ ॥

नभसा भरदेवोऽयं सह सैन्यैः प्रसर्पति ।

यस्य कूर्त्तनुधन्येयं वाणी पुण्याभिमीनिनी ॥ ५७ ॥

न दृष्टो यस्य निर्दिष्टसर्वलोकसुखत्रियः ।

मोहः संविन्मयस्येव विभवप्रभवो मदः ॥ ५८ ॥

कौवेरं धनदव्यक्त्या कौमारं शक्तिमत्तया ।

ऐश्वरं वृषसंयोगाद् वैष्णवं त्रिसमागमात् ॥ ५९ ॥

प्रतापप्रसरात् सौरमैन्दवं जननन्दनात् ।

ऐन्द्रं वृषवलच्छेदाद् दिव्यं रूपं विभर्त्ययम् ॥ ६० ॥

बलिः प्रयातः पातालं दधौचोऽप्यस्थिशेषताम् ।

अस्य त्यागेन जलधिः स्योभमद्यापि नोज्जति ॥ ६१ ॥

དེ་སྐད་ལྷ་ཡི་ཕོ་ཉེ་ཚོག། བྲས་ནས་ཐུབ་པའི་དབྱས་སུ་པའེ། འཇིག་ངན་ཞེས་བྱ་བུ་པ་ཡིས། དམོད་པའི་ཚུ་ནི་མཁའ་ལ་གཏོར། 62

དེ་ནས་སྤྲོད་པའི་ཡོངས་འདེན་གྱིས། རབ་དུ་བཞུད་ཅོང་དེ་ལ་སྦྱས། རྒྱང་སྲོང་ཚིན་པོ་སྲོང་ཐོང་། དཀའ་ཐུབ་ཟད་པར་ཡོངས་ས་མཚན། 63

ས་བདག་མདུན་དུ་དམོད་པ་འདྲི། འབྲས་མེད་ངོ་ཚར་འགྲོ་བར་འགྱུར། རྒྱུད་ཀྱིས་གང་གིས་འདབ་གཤོག་ཟེད། བཟོད་པའི་བྱ་དེ་བདག་ཅག་མིན། 64

དེ་སྐད་མེད་པའི་གྱིས་སྦྱས་ཚེ། དམོད་པས་བརྒྱང་བའི་དབྱང་ཚོགས་ལ། མདུན་དུ་ས་བདག་གིས་བལྟས་ནས། ཡ་མཚན་ལས་འདྲི་ཅི་ཞེས་གསུངས། 65

དེ་ནས་སྤྲོད་པའི་སྲོང་ལས། དེ་ལ་ཡང་དག་མངོན་སྲོགས་སྦྱས། ལྷ་གཅིག་རྒྱང་སྲོང་དེ་དག་གི། དམོད་པས་དབྱང་འདྲི་མི་བགྲོད་དོ། 66

རྒྱུད་ཀྱི་འཁོར་ལོ་རིན་ཅེན་འདྲི་འང་། མཁའ་ལ་དམོད་པས་རྣམ་པར་འབྱུང། སྦྱིན་གྱིས་ཡང་དག་བགགས་པ་ཡི། ཚ་ཟེར་ཅན་དང་མཚུངས་པར་བརྒྱང་། 67

དེ་དག་ཐོས་ཤིང་མི་བདག་གིས། མདུན་དུ་དེ་ལྟར་མཐོང་ནས་ཀྱང་། མིག་ཉིད་ཀྱིས་བསྐྱབས་དམོད་པ་དག། འབྲས་མེད་རབ་གདུམ་བསྐྱད་པར་རོ། 68

སྦྱིང་རྗེའི་ཚོགས་ཀྱིས་ལུས་འཇིག་པས། ཡོངས་བསྐྱངས་དེ་ཡི་ཀྱལ་ཀའི་བཀའ། དམན་པའི་རྒྱང་སྲོང་ཚེ་རྣམས་ཀྱི། རལ་པ་ས་ལ་རྒྱང་པར་གྱུར། 69

श्रुत्वेति देवदूतस्य वचनं मुनिमध्यगः ।
ससर्ज दुर्मुखो नाम मुनिः शापजलं दिवि ॥ ६२ ॥

प्रहसन्नथ तं प्राह सेनानां परिणायकः ।
महर्षे संहर रुधं मा कथास्तपसः क्षयम् ॥ ६३ ॥

वैफल्यलक्षां शापोऽयं यास्यत्यग्रे महीपतेः ।
नैते बत खगा येषां यूयं पक्षक्षयक्षमाः^१ ॥ ६४ ॥

इत्युक्ते सैन्यपतिना शापस्तब्धामनीकिनीम् ।
दृष्ट्वाग्रे विस्मयादूचे किमेतदिति भूपतिः ॥ ६५ ॥

संरब्धोऽथ समभ्येत्य सेनापतिरुवाच तम् ।
तेषां देव महर्षीणां शापात् सैन्यं न सर्पति ॥ ६६ ॥

इदञ्च चक्ररत्नं ते व्योम्नि शापविघूर्णितम् ।
धत्ते जलदसंरुद्धतिग्मदीधितितुल्यताम् ॥ ६७ ॥

शंतदाकर्ण्य नृपतिर्दृष्ट्वा चाग्रे तथैव तत् ।
दृष्ट्वैव विदधे शापं विफलोच्चण्डविस्मयम् ॥ ६८ ॥

देहक्षयं महर्षीणां परिरक्षन् कृपाकुलः ।
जटा नृपातयद् भूमौ स लीलाक्षसशासनः ॥ ६९ ॥

१ Orig. न ते वथ खगा येषां यूयं पक्षयक्षमाः ।

२ Orig. जटन्यपतियत् ।

ཁྲོ་དང་སྡོང་ས་པ་མི་ཐུལ་ན། བདག་ཅག་དོན་མེད་ཁྲུང་གུར་ཅེས།

དེ་དག་རལ་པ་ངོ་ཚ་ནས། ས་ཤེན་ལ་ནི་འབྱར་བ་བཞིན། 70

དེ་ནས་མི་བདག་རྒྱན་པ་འུ་ཅར། སྤྱན་ནས་རྩ་རྣམས་གནས་པ་ནི།

གྲོང་ཁྲིར་ལྟ་ན་སྤྱུག་ཅེས་པ། ལྟ་ན་མཚོས་པ་མཐོང་བར་གྱུར། 71

དེར་ནི་རོལ་མཚོ་ལས་འཕྱོན་པའི། ལྷ་རྣམས་དག་ལ་རབ་བརྩམས་ནས།

གཞོན་སྤྱིན་ལག་ན་གཞིང་ཐོགས་དང་། འཕྲིང་འཛོལ་ཞེས་པའི་རྣམ་དང་ནི། 72

དེ་བཞིན་དུ་ཕྱོས་ཞེས་པའི་རྣམ། ཁྲོ་བས་སྡོམ་ཕྱེད་སྡེ་རྣམས་དང་།

རྒྱལ་ཚེན་བཞི་ཡི་རིས་ཞེས་པ། འིན་དུ་སྡོམ་ས་ལྷན་སྐབས་གསུམ་པ། 73

རྒྱལ་པོ་ཚེན་པོ་བཞི་པོ་རྣམས། ལོ་བཤོས་མཚོན་ཐོགས་གཡུལ་ཞུགས་པ།

རྒྱལ་པོ་འི་སྐྱུ་ཡིས་པས་གྱུར་ནས། རང་སྡེ་རྣམས་ཀྱི་སྡོན་འགོ་བྱས། 74

དེ་ནས་རྒྱ་ཆེ་དབག་བསམ་གྱིང་། ཡིད་འཕྲོག་ཀོ་བོ་དུ་ར་ནི།

ཡོངས་འདུ་ཞེས་པ་མཐོང་བར་གྱུར། ལྷ་རྣམས་ཀྱིས་ནི་ཡང་དག་བསྟེན། 75

དེ་ནས་རྒྱན་པོ་འུ་ཅར་འོད་ཟེར། འཕྲིང་བ་བཞིན་དུ་བྱི་མ་མེད།

སྐམ་འུ་ནི་རང་འོད་ཀྱིས་གསལ་བ། ཚོས་བཟང་ཞེས་པའི་མདུན་སར་སྤྱིན། 76

གསེར་དང་བྱ་ཅུ་བོ་དུ་འུ་འུ། ཀ་བའི་ཚོགས་ནི་གསལ་ཞིང་མཚོས།

ཁང་བཟང་རྣམ་པར་རྒྱལ་ཞེས་པ། བྲགས་པས་གང་ལ་རྣམ་པར་མཚོས། 77

अजितक्रोधमोहानां भारभूता वृथा वयम् ।
इतीव लज्जया तेषां लीनाः क्षितितले जटाः^१ ॥ ७० ॥

अथ मेरुशिरः प्राप्य नृपः सुरनिकेतनम् ।
पुरं सुदर्शनं नाम ददुर्षं प्रियदर्शनम् ॥ ७१ ॥

नागास्तपः कृतारक्षाः प्रख्यातोदकनिःसृताः ।
करीटपाणयो यक्षाः सुरा मालाधराभिधाः ॥ ७२ ॥

सदा मत्तास्तथा देवाः क्रोधोत्तम्भितसैनिकाः ।
महाराजकार्यिकाख्या^२स्त्रिदश बलवन्तराः ॥ ७३ ॥

महाराजाश्च चत्वारः सन्नद्धकवचायुधाः ।
जित्वा राज्ञा प्रभावेण निजसेनाग्रगाः कृताः ॥ ७४ ॥

ततः कल्पद्रुमोदारकीविदारमनोहरम् ।
ददर्शं धारिजाताख्यं संग्रयं चिदिवौकसाम् ॥ ७५ ॥

मैरोर्मूर्द्ध्नि ततः शुभ्रप्रभां मालामिवामलाम् ।
सुधर्माख्यां सभां प्राप स्वभासोद्भासिताम्बराम्^३ ॥ ७६ ॥

हेमविद्रुमवैदूर्यस्तम्भसम्भारभास्वरः ।
प्रासादो वैजयान्ताख्यः प्रख्यातो यत्र राजते ॥ ७७ ॥

१ Orig. जनेः । २ Orig. reads also चातुरराजकार्यिकाख्याः ।

३ Orig. reads also स्वभावोद्भासिताम्बराम् ।

གང་བྱ་ཆུ་སྐྱེས་བཞིན་རས་དང་། བྱང་བ་ལན་བྱས་མཚུངས་བྱར་པ།

ལྷ་ཡི་བྱ་མོས་པད་ལྗོན་དང་། བསྐྱེད་ཤིང་གི་ལྷ་མོ་འོ། 78

ནོར་བུའི་ཞལ་ཞལ་ཀ་བ་ས། གང་དུ་ལྷ་ཡི་གཟུགས་བརྟན་གྱིས།

ལྷ་ཡི་འཇིག་རྟེན་གཅིག་ཉིད་ཀྱང་། ལྷ་ཡི་འཇིག་རྟེན་དུ་མ་འཛོན། 79

རིན་ཅེན་དྲ་བབས་བ་གས་གྱི། འོད་ཀྱི་ཚོགས་ཀྱིས་རྣམ་བཀྲ་པའང་།

སྤྱོགས་རྣམས་མངོས་པས་བྱབ་བྱར་དེ། བརྒྱ་སྤྱབ་འབྱུ་བྱིན་མཚོན་གྱིས་བཞིན། 80

གང་དུ་རྒྱུང་གཞིན་གྱིས་བསྐྱེད་བའི། དཔག་བསམ་རྐང་འབྱུང་འབྲི་ཤིང་གིས།

དགའ་བ་བསྐྱེད་དེ་དགའ་བའི་དཔལ། ཞིང་རབ་བསྐྱར་མ་བཞིན་དུ་མངོས། 81

གང་ན་ཤིང་དྲ་སྐྱ་ཚོགས་ཞེས། ལྷ་ཡི་སྐྱེད་ཚལ་ཡིད་དགའ་པ།

དགའ་དུ་སྐྱོ་བས་དགའ་མ་དག། འདོད་དང་སོ་ཀའི་བཞེན་བྱ་བཞིན། 82

འདོད་པ་ཀུན་དང་བདེ་བ་ཀུན། དུས་ཚོགས་ཀུན་དུ་མེ་ཏོག་འབར།

ལྷ་རྣམས་གནས་ནི་ཐམས་ཅད་ལས། བྱང་འཕགས་རྒྱལ་པོས་མཐོང་བྱུར་ནས། 83

ཡུད་ཅམ་ཡ་མཚན་གཡོ་མེད་ཅིང་། འཇུག་པའི་སྐྱེན་དང་ཀུན་དགའ་བཅས།

སྐྱེས་བྱས་རྣམས་ཀྱི་བསོད་ནམས་ཀྱིས། འབྲས་བུ་དེ་ནི་འདི་ཞེས་བསམས། 84

ལྷ་ཡི་བདག་པོའི་ས་སྤང་ནི། སྤོད་ལེན་བྱང་བའི་ཚོགས་རྒྱས་པ།

དགའ་ཚལ་རྣམ་པ་དང་བཅས་བཞིན། དེར་ནི་དྲི་བཟང་ལུན་པ་མཐོང་། 85

यथाञ्जैर्वदनैर्भृङ्गैरलकैस्तुल्यतां गताः ।

पद्मिन्यः सुरनारीणां पद्मिनौनां सुराङ्गनाः ॥ ७८ ॥

विम्बितैस्त्रिदंशैर्यत्र मणिभस्तम्भभित्तिषु ।

सुरलोको विभर्त्येकोऽप्यनेकसुरलोकताम् ॥ ७९ ॥

रत्नतोरणहर्म्यांशुनिवहैर्यत्र चिचिताः ।

व्याप्ता विभान्ति ककुभः शक्रायुधशतैरिव ॥ ८० ॥

यत्र बालानिलालोलकल्पपादपपल्लवैः ।

नृत्यवृस्ता इवाभान्ति नन्दिन्यो नन्दनश्रियः ॥ ८१ ॥

यत्र चैचरयं नाम देवोद्यानं मनोरमम् ।

धत्ते नित्योत्सवं प्रेमिकामं कामवसन्तयोः ॥ ८२ ॥

सर्वकामं सर्वसुखं सर्वर्तुकुसुमोज्ज्वलम् ।

सर्वातिशयितं दृष्ट्वा देवानां सदनं नृपः ॥ ८३ ॥

मुहूर्त्तविस्मयास्पन्दसानन्दस्निग्धलोचनः ।

अचिन्तयत् सुकृतीनामिमास्ताः फलभूमयः ॥ ८४ ॥

शिरावर्णं सुरपतेर्लोलाखिलवलयकुलम् ।

ददर्श तत्र सामोदं साकारमिव नन्दनम् ॥ ८५ ॥

དེ་ནས་ས་ཡི་དབང་པོ་ནི། འོངས་པར་ཤེས་ནས་དབང་པོ་ནི།
 ལྷ་ཡི་ཚོགས་དང་བཅས་པ་དག། རབ་དགའ་ལྡན་པས་བསྐྱབ་བྱས། 86

རིན་ཚེན་འབྲེང་བས་རྣམ་མཛོས་པའི། མདུན་སའི་ས་གཞི་རྒྱལ་པོ་ཡི།
 རྒྱལ་པོ་ལྷ་ཡི་རྒྱལ་པོ་ཡིས། མཚོད་པ་རྒྱལ་བའི་མཚོག་གིས་བཞུན། 87

རིན་ཚེན་ལྟན་གྱི་འབྲེང་བ་ལ། སྐབས་གསུམ་པ་རྣམས་ཉེར་བཞུགས་གིང་།
 མཚོད་སྦྱོན་བརྒྱ་པའི་ལྟན་བྱེད་ལ། མི་ཡི་བདག་པོ་དཔལ་ལྡན་བཞུགས། 88

དེར་ནི་ལྟན་གཅིག་ལ་འདུལ་པའི། ལྷ་དབང་མི་ཡི་བདག་པོ་དག།
 ཡོན་ཏན་ཚོགས་ནི་རྒྱ་ཆེ་བའི། གཟུགས་ནི་ཁྱད་པར་མེད་པར་མཐོང་། 89

དེ་ནས་ལྷ་ཀུན་གྱིས་སྦྱོས་པའི། རབ་གསལ་མིག་ནི་རྐང་རྒྱག་པས།
 བཞིན་པར་འབྲུང་ལྡན་མི་བདག་ལ། འཕྲོག་བྱེད་གྱིས་ནི་ཡང་དག་སྦྱས། 90

ཀྱེ་མ་གཟི་བརྗིད་གཏེར་གྱི་གཟི། གང་ཞིག་བསྐྱབས་འོས་མངོན་པར་འཆར།
 ཁྱེད་གྱིས་ས་ནི་བརྒྱན་གྱུར་ཅིང་། འོད་ལྡན་ལྷ་ཡི་ནས་མཁའ་ཡང་། 91

མཐུ་ཡིས་རབ་མཐོ་གྲགས་སྟན་དག། གསལ་བའི་གོས་ཚན་ས་གསུམ་དུ།
 ཡང་དག་རྒྱལ་པོ་རྣམ་རྒྱལ་བ། ཁྱོད་གྱི་རྒྱལ་མཚན་འདི་མཛོས་སོ། 92

ཁྱོད་གཏམ་བདུན་ཅིའི་བདུང་བ་དང་། ཁྱོད་ནི་བལྟ་བའི་རོ་ལ་ཡང་།
 རབ་མིག་ཀྱང་རབ་བསྐྱེད་ཅིང་། བདེ་བའི་སྦྱེ་ལ་དབྱངས་ཅན་ནོ། 93

पुरन्दरस्ततीं ज्ञात्वा प्राप्तं भूमिपुरन्दरम् ।
प्रत्युद्ययौ प्रमुदितः सह सर्व्वैर्महद्गणैः ॥ ८६ ॥

पूजितः सुरराजेन रत्नराजिविराजिताम् ।
राजराजः सभाभूमिं भेजे विरजसां वरः ॥ ८७ ॥

चिदंशेषूपविष्टेषु रत्नपर्य्यङ्कपङ्क्तिषु ।
उपाविशन्नृपः श्रीमानासनार्धे शतक्रतोः ॥ ८८ ॥

एकासनंजुषोस्तत्र सुरेन्द्रमनुजेन्द्रयोः ।
रूपं गुणगणोदारं निर्विशेषमदृश्यत ॥ ८९ ॥

ततः सर्व्वसुरोत्सृष्टस्यष्टलोचनषट्पदैः ।
पीयमानमुखाभोजं व्याजहार हरिर्नृपम् ॥ ९० ॥

अहो उदयः स्नाथ्यस्ते तेजसा तेजसां निधे ।
भवतां भूषिता भूमिर्द्यौश्च दैवेन भास्वता ॥ ९१ ॥

अभ्युन्नतप्रभावोऽयं लसत्सितयशोऽशुकः^१ ।
आजते ते चिभुवने साम्राज्यविजयध्वजः ॥ ९२ ॥

त्वत्कथामृतपानस्य त्वद्दर्शनरसस्य च ।
प्रेर्य्यते श्रोत्रनेत्रेण सुखास्थाने सरस्वती ॥ ९३ ॥

ལས་རྣམས་འབྲས་བུ་ཚོད་པ་ཡི། བོ་ཚོས་ཚད་ཅིང་ངེས་པ་འདི།
 འབྲོར་བ་ལེགས་བྲས་ཀྱིས་ཐོབ་པ། རྩོད་ཉིད་ཁོ་ནས་བརྟན་པར་བྱས། 94

བསོད་ནམས་འོས་བའི་ཀུན་སྤོད་ལྡན། རྩོད་ལྟ་བསོད་ནམས་ཀྱིས་མཐོང་གང་།
 འདི་ཉིད་མྱིར་ན་དབང་པོ་ཡི། ཚོགས་ལས་མིག་ཉིད་དགའ་བའི་གནས། 95

ལྷ་ཡི་དབང་པོས་འདི་བརྗོད་ཚེ། བྲགས་བའི་གཏེར་ནིང་ལས་རྣམས།
 མཐུ་འདི་རྩོད་ཀྱི་རྗིད་མོ་ཞེས། ལྷས་ནས་གདོང་ནི་དུད་པར་གྱུར། 96

ད་ལྟར་ད་ན་ལྷ་རྣམས་ཀྱིས། དག་དུ་གྲུས་པས་མཚོད་ལྡན་དེའི།
 ལྷ་ཡུལ་བརྒྱགས་ཤིང་གནས་པ་ལས། དབང་པོ་དུག་གི་དུས་འདས་གྱུར། 97

ལྷ་མིན་དཀྱིལ་འཁོར་མཐའ་དག་ནི། དེ་ཡི་ཕ་རོལ་གཞོན་པས་ཉམས།
 ལྷ་ཡི་རྒྱལ་པོ་འཚོ་མེད་ཅིང་། དར་བ་དང་ནི་རྒྱལ་བར་གྱུར། 98

གཟི་ལྡན་གཡུལ་དུ་གཞུ་འཛིན་ལྟའི། དབྱང་བའི་གྲིབ་མས་ཉེར་འཚོ་རྣམས།
 དབའ་པོ་ལྷོན་བ་ཚེན་པོ་དེའི། རལ་གསོ་དག་ནི་བརྟེན་པར་བྱེད། 99

དེ་ཡི་བསོད་ནམས་ཚང་ཟང་གས། ཉམས་པ་མ་ཟད་བད་སྤྱད་པའི།
 དུས་ཀྱི་རྒྱན་ནི་ཚེ་བ་ལ། བརྒྱ་བྱིན་དུག་ནི་འདས་པར་གྱུར། 100

དམ་པའི་ལས་འབྲས་སྤོད་པ་ཡིས། དགས་ནི་རྗི་མ་མེད་པའི་ཡིད།
 དེ་ནི་རྩོག་པར་གྱུར་བ་ལས། དབ་དུ་ཉེ་བར་ཡོངས་ཟད་གྱུར། 101

स्थिरौकतस्त्वंधैवार्यं सुहृतात्तविभूतिना ।
कर्माणां फलवादंस्य निश्चयश्चिद्वसंशयः ॥ ६४ ॥

अत एवेन्द्रियग्रामे चक्षुरेव स्पृहास्पदम् ।
पुण्यैः पुण्योचिताचारा दृश्यन्ते यद्भवद्विधाः ॥ ६५ ॥

इत्युक्तेऽपिदग्नेन्द्रेण मान्धाता यशसां निधिः ।
त्वत्प्रसादप्रभावोऽयमित्युवाच नताननः ॥ ६६ ॥

इत्येवं पूज्यमानस्य तस्य नित्यादरैः सुरैः ।
षडिन्द्रः प्रयग्रौ कालस्त्रिदिवे वसतः संतः ॥ ६७ ॥

तत्पराक्रमविध्वस्तसमस्तासुरमण्डलः ।
बभूव सुरराजस्य निरपायोदयो जयः ॥ ६८ ॥

दौसदानवसंग्रामे तस्य शौर्यमहातरोः ।
विश्रान्तिं भेजिरे देवा भुजङ्गायोपजीविनः ॥ ६९ ॥

तस्य पुण्यपणक्रीतं भुञ्जानस्याक्षयं सुखम् ।
कालप्रवाहे महति प्रययुः षट् पुरन्दराः ॥ १०० ॥

सत्कर्माफलभोगस्य लाञ्छनं विमलं मनः ।
कालुष्याज्जायते तस्य प्रत्यासन्नः परिह्वयः ॥ १०१ ॥

དེ་ནས་དུས་ཀྱིས་ས་བདག་ནི། ཉེས་པའི་རྫོག་པས་རབ་བཞོས་ཤིང་།
 མངོན་པའི་ང་རྒྱལ་ཆགས་པ་ཡིས། ཟིལ་གནོན་ཡིད་ལ་འདོད་པར་གྱུར། 102

སྐབས་གསུམ་པ་ཡི་དཔལ་འབྱུང་ནི། བདག་གི་དཔུང་པའི་སྟོབས་ཀྱིས་
བསྐྱེད་ས།

དེ་སྐབས་རེ་ཞིག་ལྟོད་ཀྱི། བག་འཁྲམས་འདི་ནི་ཡོངས་སེ་བཟོད། 103

འགྲེ་བ་ཀུན་གྱི་ཁྱེད་འཛིན་པ། བདག་གི་དཔུང་པ་འདི་ཡིས་བཟོད།
 བདག་རང་གཅིག་བྱ་སྒྲ་དབང་དུ། མཐུ་ཡིས་འགྱུར་བ་མིན་པ་ཅི། 104

སྒྲ་ཡི་དབང་པོ་ཉམས་ཀྱིས་ནས། མཐོ་རིས་རྒྱལ་སྤྱི་དུ་སྐྱེས་སྐྱེས་ཚོགས།
 བདག་གི་གཅིག་ཉིད་ཀྱི་ཐིག་ལེ་ནི། རང་ཉིད་འཛིན་པར་འོས་པ་བསྟེན། 105

ད་ལྟར་བསམས་ཤིང་བརྒྱ་བྱེད་ལ། འཁྲུ་བར་མངོན་པར་འདོད་པ་དཔེ།
 དཀར་བའི་འོད་ལྡན་མཐུ་ཡི་དཔལ། འབྲེང་བ་བཞིན་དུ་ཉམས་པར་གྱུར། 106

སྐྱུ་གཤེད་ཀྱིས་བར་བསམས་པ་ཡིས། སྐྱེ་བོ་ལེགས་པའི་ངོགས་གཅོད་པའི།
 བཞུ་ལོ་ལྡན་དཔལ་ནི་སྟེང་བཅས་ཀྱིས། ཡིད་ཀྱི་རྒྱུ་བྱེད་མར་བྱེད། 107

བག་མང་རྒྱུད་པའི་སྟེན་ནི། ཆེ་རྒྱས་ཀྱིས་ཀྱང་བཟོད་པར་དཀའ།
 རིགས་ནི་ཉམས་པ་ཉིད་ཀྱི་སྐྱེད། སྤྱིག་པས་འཁྲུངས་པའི་སྟོབས་སོ། 108

སྤྱིག་པ་རྣམ་པར་བདག་ས་ཅམ་གྱིས། ས་བདག་ས་ལ་སྐད་ཅིག་གིས།
 རྒྱུང་སྟེ་འབྲས་བུ་རྣམ་རྒྱུང་ཞིང་། ཅ་བ་བཅད་པའི་སྟོན་པ་བཞིན། 109

अथ कालेन कालुष्यकलितस्य मनोरथः ।

अभूच्छोभाभिभूतस्य भूपतेरभिमग्ननिः ॥ १०२ ॥

चिदशानामियं लक्ष्मीर्महाहुबलपालिता ।

तदिमां न सहे तावदर्धासनविङ्गमनाम् ॥ १०३ ॥

अहमेकः सुरपतिः प्रभावान्न भवामि किम् ।

अंशं मम भुजः सर्वजगद्भारभरक्षमः ॥ १०४ ॥

च्यावधित्वा सुराधीशं स्वर्गसाम्राज्यसम्पदम् ।

एकातपचित्तिकां स्वयंग्राहोचितां भजे ॥ १०५ ॥

इति चिन्तयंतस्तस्य शक्रद्रोहाभिलाषिणः ।

शुभप्रभा प्रभार्धश्रीर्माखेव ज्ञानतां ययौ ॥ १०६ ॥

घनोदयंसमुत्सिक्ता सौजन्यतटपातिनी ।

लोर्ल कलुषयत्येव मानसं श्रीतरङ्गिणी ॥ १०७ ॥

प्रमादो विपदां दूतः दुःसहो महतामपि ।

कुशलोन्मूलनायैव किल्बिषाकुलिता मतिः ॥ १०८ ॥

पांपसंकल्पमाषेण क्षितौ क्षितिपतिः क्षणात् ।

पपात विसस्तफलञ्छन्नमूल इव द्रुमः ॥ १०९ ॥

ས་གོས་ས་པ་ཡིས་རིག་པ་འཛོམས། རྒྱགས་པ་རྒྱས་བས་དཔལ་འབྱོར་འཛོམས།
 རྣམ་སྤང་གིས་ནི་ལེགས་ཉིད་འཛོམས། ཆགས་བས་ཡང་དག་མཐོ་བ་འཛོམས།

110

ཀྲུ་མ་ཀྲུ་ཡེ་དར་རྒྱས་ཆེ། ཆེ་ཞིང་མཐོ་བའི་རྩེར་འཛོགས་པ།
 འབྱོར་བས་རྒྱགས་པ་སྦྱིས་པ་རྣམས། འཕྲལ་ཉིད་དུ་ནི་འོག་དུ་སྤྱང་།

111

དེ་ཡི་སྦྱོང་བ་སྡུ་མ་ལ། ཐམས་ཅད་རྩེལ་གཞོན་ཞེས་བྱ་མཚོད།
 ལྷ་དབང་རྒྱལ་སྲིད་བཟུན་འོས་ནི། དེ་ཡིས་འབྲས་བུ་ཐོབ་གུར་ཅིང་།

112

གང་ཡང་ལྷ་དབང་ལས་ལྷ་ག་པ། མཐུ་ནི་ཡ་མཚན་ལྷན་པ་དག།
 དེ་ཡི་སྦྱོང་ལ་སྦྱིན་པའི་ཆས། བསྐྱེད་བ་མི་ཉུང་སྐལ་བར་གྱུར།

113

གཉེན་ལྷན་ཞེས་ནི་བྱ་བ་ཡི། སྲོང་ཁྱེར་འོས་ཤིང་གཙང་བ་རུ།
 ཚོང་དཔོན་ལྷུད་ཀ་རི་ཀ་ཞེས། དེ་ཡི་སྦྱོན་གྱི་སྦྱོང་བར་གྱུར།

114

ཡང་དག་ཚོགས་པའི་སངས་རྒྱས་ནི། ཉིད་དུ་གྱུར་ཅིང་སེམས་ཅན་ཀུན།
 སྦྱོལ་བ་ལ་བཙོན་རྣམ་གཟིགས་མཚན། བསོད་སྦྱོམས་སྤྱད་དུ་དེ་བྱིས་ལྷགས།

115

དེ་ཡི་སྦྱོང་དུ་དང་བའི་སྦྱོས། སྤམ་མ་ཆག་གང་དེ་ཡིས་འཕངས།
 དེ་ལས་ལྷག་མ་བཞི་དག་ནི། ས་ཡི་གཞི་ལ་སྤྱང་བར་གྱུར།

116

དེ་ཡི་སྦྱིན་པའི་མཐུ་ཡིས་ནི། ས་ཡི་བདག་པོང་ལས་ན།
 སྦྱང་རྣམས་ཀུན་གྱི་བདག་གྱུར་ནས། བརྒྱ་བྱིན་སྤོན་སྤོན་ཐོབ་པར་གྱུར།

117

हन्ति विद्यामनभ्यासः श्रियं हन्ति मदोदयः ।
विद्वेषः साधुर्ता हन्ति हन्ति लोभः समुन्नतिम् ॥ ११० ॥

अहो बत महोत्कर्षशृङ्गारोहो महोदयः ।
विभवोद्भवमत्तानां सहसैव पतत्युभः ॥ १११ ॥

तेन सर्व्वविभूर्नाम पूजितः पूर्व्वजन्मनि ।
तत्तुं फलादाप्तवान् राज्यं स्पृहणीयं मरुत्पतेः ॥ ११२ ॥

सुराधिपाधिकः कोऽपि प्रभावो विस्मयावहः ।
अनल्पपिण्डस्तस्याभूत् पाचदानांशसंभवः ॥ ११३ ॥

बन्धुमत्यभिधानायां नगर्यामुषितः शुचिः ।
वणिगुत्कारिको नाम सोऽभवत् पूर्व्वजन्मनि ॥ ११४ ॥

विपश्यी नाम भिक्षायै सम्यक्सम्बुद्धतां गतः ।
विवेशुं तद्गृहं सर्व्वसत्त्वसन्तारणोद्यतः ॥ ११५ ॥

पाचे तस्य स चिक्षेप मुञ्जमुष्टिं प्रसन्नधीः ।
फलानि तत्र चत्वारि पेतुः श्रेषाणि भूतले ॥ ११६ ॥

तेन दानप्रभावेण मान्धाता पृथिवीपतिः ।
सर्व्वद्वीपपतिर्भूत्वा शक्राद्वासनमाप्तवान् ॥ ११७ ॥

དེ་ཡི་སེམས་ནི་གཞན་གང་ལས། སྤྱན་མ་རྣམས་ས་ལ་རྒྱུང་།

དེ་ཚོ་འདི་ནི་འབྲས་བུའི་མཐར་ཀྱི་སྐབས་གསུམ་པ་ལས་རྒྱུང་བར་གྱུར། 118

གང་ཞེག་མ་ལས་རྒྱུ་མའི་གནས་སྐབས་སུ་ཡང་ནམ་ཡང་མི་འཕྲོ་བའི།

རྣམ་ཏོག་འཕྲིང་བ་ཚུང་ཟད་འཕྲུགས་པས་གང་ལ་ཉེ་བར་རབ་སྐྱར་བ།

དེ་ནི་སྤྱིན་བའི་དབག་བསམ་གྱིང་གི་མཚུངས་མེད་འབྲས་བུ་རབ་རྒྱས་ཚོ།

འབྱོར་བའི་ཡོངས་སྤོད་སྤོད་པ་ཉིད་ཏུ་སྐལ་བ་བསྟེན་པ་རྣམ་དག་གྱུར། 119

སངས་རྒྱས་བཅོམ་ལྷན་དགེས་པ་ཡིས། རང་གི་སྤྱི་བ་གཞན་བརྗོད་ཅིང་།

དགོས་ཤིང་རྣམས་ལ་རྗེས་བསྟེན་དུ། སྤྱན་པའི་འབྲས་བུའི་དབལ་འདི་གསུངས།

120

ཞེས་པ་དགོ་བ་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་དོགས་པ་བརྗོད་

བ་དབག་བསམ་གྱི་འཁྲི་གིང་ལས་

ང་ལས་ལྷའི་དོགས་པ་བརྗོད་པའི་ཡལ་འདབ་ལྟེ་བཞི་པའོ།།

मुञ्जश्लेषश्रुतो यस्माद् भूमौ तस्यान्यचेतसः ।
तदसौ फलपर्यन्ते पतितस्त्रिदशालयात् ॥ ११८ ॥

लुठति विकलंकल्पा यच्च संकल्पमाला
स्फुरति न च कदाचित् स्वप्नमाद्यन्तरे या ।
भवति विभवभोगाभोगिनौ भाग्यभाजा-
मलुलफलततिः सा दानकल्पद्रुमाणाम् ॥ ११९ ॥

इत्याह भगवान् बुद्धः प्रीत्या दानफलश्रियम् ।
निजजन्मान्तराख्याने भिक्षूणांमनुशासने ॥ १२० ॥

इति श्लेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां
मांन्धाचवदानं नाम चतुर्थः पक्षवः ॥

CHAPTER V.

ཡལ་འདབ་ལྗེ་པ།

ལྷ་བའི་འོད་ཀྱི་རྟོགས་བརྗོད་པ།

༡། །ལྷ་རྣམས་ཀྱིས་བསྐྱེད་པ་བསྐྱེད་པ་བས་ཤིན་ཏུ་འབྲུགས་ཤིང་འོ་མའི་
ལྷ་གཏོར་རིང་ཞིག་འདར།

རང་བཞིན་ཉིད་ཀྱི་འབྲས་བུ་རབ་ཏུ་གཏོང་ཚེ་དབག་བསམ་ཤིང་ཡང་འདར་རོ་ལོ།
གང་ཞིག་ལྷས་ནི་རབ་ཏུ་གཏོང་ཡང་སྤྱོད་ཚེ་ལྷ་ལོང་ཚོགས་འཛོལ་འདར་བ་མི་མངའ་བ།
སྤྱོད་ཞིག་གཅིག་བྱ་དེ་ནི་ལྷས་བརྒྱས་སྦྱིན་པའི་ལྷགས་འདི་གོས་ས་བར་གྱུར་པ་
ཡིན།

1

ཀེལ་ཤས་མཚན་བྱང་ཕྱོགས་ན། ལྷ་ན་མེད་པའི་གོང་ཁྱེར་ནི།
བཟང་པོ་འི་བྲག་ཅེས་བྱ་བ་ལྟེ། ས་ཡི་རྒྱན་ཏུ་གྱུར་པ་ཡོད།

2

གང་ཏུ་གྲགས་སྤྲོད་མེ་ཏོག་དཀར། ལྷ་ཚོགས་ཀུན་གྱི་འབྲས་བུ་བཟང་།
སྦྱིན་པའི་སྤྱོད་ཚེ་ལ་འབྲི་ཤིང་ནི། གོང་ཁྱེར་པ་རྣམས་དགའ་སྦྱད་གྱུར།

3

གོང་ཁྱེར་གསུམ་རྒྱལ་མིག་གིས་མེས། གང་ཏུ་སྤྲོད་པས་ཡིད་འབྱུང་ནི།
སྦྱོབས་མེད་གཡོ་ཞིང་ཅེ་བ་ཡི། ལྷ་མ་འབྲོག་པོ་ཉིད་ཀྱིས་བསྐྱེད་སྤྲོད།

4

पञ्चमः पल्लवः ।

चन्द्रप्रभावदानम् ।;

दुग्धाब्धिर्विबुधार्थनातिविधुरः क्षुब्धश्चकम्पे चिरं
कम्पन्ते च निसर्गतः किल फलोत्सर्गेषु कल्पद्रुमाः ।
एकः कोऽपि सं ज्ञयंते तनुशतैरभ्यस्तदानस्थितिः .
निष्कम्पः पुलकोत्करं वहति यः कायं प्रदानेष्वपि ॥ १ ॥

अस्ति कैलाशहासिन्यामुत्तरस्यामनुत्तरा ।
दिशि भद्रशिला नाम भुवनाभरणं पुरी ॥ २ ॥
यस्यां सितयशःपुष्पाः सफलाः सर्व्वसम्पदः ।
दानोद्यानलताः प्रीत्यै बभ्रुवुः पुरवासिनाम् ॥ ३ ॥

यत्र त्रिपुरजिनेषश्शिखिपत्नो मनोभवः ।
अवसाभिषत्तक्रीडभूमज्ञैरेव रक्ष्यते ॥ ४ ॥

རྒྱལ་ལོ་དུ་གྱི་དྲི་གསུམ་བཟོད་ནི།

གང་དུ་གསུམ་རྒྱུ་ཁང་པའི་འཕྲིང། ལྷ་དྲི་གཞི་གསུམ་རབ་འབར་བས་མཛོེས།
རྒྱལ་ལོ་རྩེ་ཡི་འཕྲིང་བ་ནི། གྲུ་སུ་པའི་གྲུ་སྐར་འཕྲོ་བ་བཞི་ནི། 5

དེར་ནི་དཔལ་ལྷན་རྒྱ་བའི་འོད། ས་འཛོེན་ལོ་མཁུ་གྱི་མཚོ་གྲི་དུ་གྲུར།
ཉིན་མའི་རྒྱལ་ལོ་མཛོེས་པ་ཡིས། གང་ཞིག་ཀའ་ལ་བ་བཞིན་བྱས། 6

གང་གིས་ལུས་འོད་རྒྱ་ཉལ། འོད་རྣམ་རྣམས་པའི་འཕྲིང་གྲུད་གྲིས།
གསལ་གྲུད་ཅན་མིན་སྐྱང་བའི་མཚན། བྱམས་པའི་ཡོན་ཏན་རྩེ་མ་གྲུར། 7

འདི་མཚོང་ཉིད་ན་གྲུ་སྐར་ལོ་མས། འདོད་པའི་རི་མས་ནི་བསྟེན་འགྲུར་ཞེས།
མཁའ་ལ་བདུགས་ཀྱི་རྩོམ་དག་གིས། འདི་ནི་རྒྱ་བསྐྱེད་སྐྱེ་བ་པ་བཞི་ནི། 8

དམ་པའི་མཛོད་ན་གསུམ་པའི་དཔལ། དྲི་དུ་འདི་ཡིས་རབ་རྩེད་ཞེས།
གང་ཞིག་མཚོང་ལ་བདུ་ཅན། ལྷམ་པར་རབ་དུ་ཐོབ་པ་བཞི་ནི། 9

སྤེལ་ཡི་རྒྱུ་ལ་རབ་བཏང་ནས། གཏོང་བ་དཀར་བའི་དཔལ་གྲིས་དཔལ།
གདུགས་དང་ཚོད་པན་རབ་གསུམ་ལོ་མས། གྲོང་ཁྲིར་པ་ལོ་མས་དཔལ་ལ་བཏང། 10

དེ་ཡི་འཕྲོར་པ་དུལ་པ་ཡིས། དཔལ་གྲིས་བསྟེན་ཅིང་མཚོ་བ་མཛོེས།
གཞུ་རྩེད་གུག་པའི་ཡོན་ཏན་གྲུད། གཞན་དག་མེ་ཅུ་འཛོེས་པ་ཉིད། 11

རྩོང་ལྷག་བཞི་བཅུ་དག་དང་ནི། བསྟེན་ལྷག་དག་གི་ལོ་ལོ་ལོ་ལོ་ལྱང།
ལུས་ཅན་ལོ་མས་ཀྱི་ཚོར་གྲུར་པ། དེ་དུས་ཚོར་ལོ་མས་དུ་བྱང། 12

मुक्ताजाश्लेषजला यत्र भाति हेमसृष्टावली ।

मेरोः शिखरमाश्लेष विस्फुरत्स्पीततारका ॥ ५ ॥

तस्यां चन्द्रग्रभः श्रीमानभूत् भूमिभृतां वरः ।

कैलाश इव यः कान्ध्या चकार दिनचन्द्रिकाम् ॥ ६ ॥

यस्य देहंप्रभापूरैः पुर्णेन्दुद्युतिहारिभिः ।

निशासु दीपकाभासु नाभूत् स्नेहगुणक्षयः ॥ ७ ॥

स्मरञ्जरं भर्जन्तेऽस्य दर्शनेनैव तारकाः ।

इति छषछलादस्य द्वादितं खमिवेन्दुना ॥ ८ ॥

प्रदिशत्येष सततं त्रियं सत्कोशसंश्रयाम् ।

इति तद्दर्शनेनैव संकोचं प्राप पद्मिनी ॥ ९ ॥

सेनाङ्कारमुत्सृज्य त्यागशुभ्रत्रिया त्रियः ।

निर्हिष्टाः छषमुकुटप्रकटाः पुरवासिनाम् ॥ १० ॥

शुश्रुभे विभवस्तस्य पुण्यालङ्कारयोजनतेः ।

आरोहति परां कौटीं मन्त्रस्य धनुषो मुखः ॥ ११ ॥

चत्वारिंशत्सहस्राणि वस्तराणां शतानि च ।

वभूव देहिनामायुक्तस्य काशे कलिद्विषः ॥ १२ ॥

འཇིག་རྟེན་སྐྱོང་ལས་སྐྱབས་པའི་དཔལ། འཇིག་རྟེན་སྐྱོང་དེའི་བྱོང་བྱེད་ཀྱི།
ཕུན་སྲུང་ཚོགས་པས་གང་བ་དག། སྐྱོང་སྲུང་དུ་གཟུགས་བྱུང་བར་གྱུར། 13

མཚོན་སྦྱོར་བྱེད་པོ་དེ་ཡི་དཔལ། བྲགས་པའི་ཐིག་ལེ་བསོད་ནམས་བཤྱིན།
མཚོན་སྦྱོར་དུ་བའི་འབྲི་ཤིང་དག། འབྲོག་པས་གཡོ་བའི་ལན་བྱུ་མཛེས། 14

དེ་ཡི་རྫོན་པོ་རྒྱ་ཚེན་པོ། རབ་འབར་རྒྱ་བའི་སྐང་བ་བཞིན།
ཕུན་ཚོགས་ཀྱི་སྲུང་ལྷན་པ་ཀྱི། དག་དུ་ཚམ་པར་གྱུས་བཤྱིད་གྱུར། 15

གཡོ་མེད་མཚན་མ་ཤེས་རབ་ཀྱིས། བ་དན་གྱི་ལ་སྲིད་རྒྱ་གཏེར་གྱི།
ན་བ་འཇིན་པ་གང་གིས་མོ། གོཅོ་བའི་བྲགས་པ་པ་རོལ་བསྐྱལ། 16

དེ་ཡི་རྫོན་པོའི་སྐང་པོ་ཀྱི། ས་འཇིན་ཞེས་བྱས་ཡི་ཁྱེད།
བརྗོད་པ་གཞན་ཡང་བྱུང་གྱུར་དེ། རྩོགས་ཀྱི་སྐང་པོ་ལྷ་བ་བཞིན། 17

གང་ཞིག་སྲུང་བའི་ལྷགས་ཀྱིས་ཀྱི། མ་སྲུ་བོས་ཀྱི་གསང་སྲུགས་ཀྱིས།
མི་མཐུན་རྩོགས་ཀྱི་དཔའ་པོ་དག། སྲུལ་གྱི་དུག་བཞིན་བཏང་བར་གྱུར། 18

རྫོན་པོ་དེ་ཡི་མི་བདག་དང། གྱིལ་པོ་ཡིས་ཀྱང་དེ་བཤྱིན་པ།
སྐྱེས་བུ་དམ་པས་ཡོན་ཏན་དང། ཡོན་ཏན་གྱིས་ཀྱང་སྐྱེས་བུ་བཞིན། 19

བྱས་ཤེས་དྲང་བའི་རྗེ་བོ་དང། དམ་པའི་གཡོག་ནི་རབ་གྲས་པ།
ལེགས་བྱས་ལས་སྐྱེས་ཁོ་ན་ཡི། སྐལ་པ་ལྷན་པར་བརྟེན་པར་འགྱུར། 20

तस्य षट्सहस्राणि पुरीणां पूर्णसम्पदाम् ।

बभूवुर्लोकपालस्य लोकपालाधिकश्रियः ॥ १३ ॥

यज्वानः कीर्त्तितिलकास्तस्य पुण्यविभूषणाः ।

यज्ञधूमसताभङ्गैः बभुर्लोकपालकाः श्रियुः ॥ १४ ॥

तस्य सम्यत्कुसुदिनीविकासेन सद्दोदितः ।

अभूत् मन्त्री महाचन्द्रश्चन्द्रलोक इवोज्ज्वलः ॥ १५ ॥

येन निश्चललक्ष्मिण प्रभोः प्रज्ञापताकया ।

राज्याब्धिकर्णधारेण पारमुत्तरितं यशः ॥ १६ ॥

महीधराभिधञ्जासौ बभूवामात्यकुञ्जरः ।

भूमिभारसहस्तस्य दिङ्गाग इव पञ्चमः ॥ १७ ॥

मन्त्रणाभिन्नमन्त्रस्य यस्य नीतिदृढस्पतेः ।

त्याजिताः प्रतिसामन्ताः शौच्यं विषमिवाहयः ॥ १८ ॥

तेनामात्येन स नृपः स च राज्ञा विभूषितः ।

गुणः सत्पुरुषेष्वेव गुणेनेव च सज्जनः ॥ १९ ॥

कृतज्ञः सरलः स्वामी सत्कृत्यो भक्तिनिर्भरः ।

सुकृतप्रभवेणैव भाग्ययोगेन लभ्यते ॥ २० ॥

རྩེ་ལོ་སྦྱིས་བྱ་དམ་པའི་ནང། མང་གི་ཡོན་ཏན་གྱི་སྒྲིག་སྒྲིག་ལོ།
འདི་ཉིད་ཁོ་ན་སྦྱིས་ཚོགས་ཀྱིས། རིང་དུ་འཁྲུག་པའི་འཕྲུལ་ལོ་ལོ། 21

སྦྱིན་ལ་ཞེན་པས་སྒྲིག་སྒྲིག་གི། འཛིག་འཁྲུང་མང་གི་འཁྲུང་སྦྱིས།
སྦྱིན་པོ་གཞན་དང་དེ་གཉིས་ཀྱིས། འཛིག་ལོ་ལོ་ལོ་ལོ་ལོ་ལོ་ལོ། 22

མཚན་མ་ངན་པར་རབ་བྱུང་བ། མཐོང་བས་དོགས་པར་བྱུང་ནི་དམ།
དག་དུ་ཞི་དང་གིས་པ་ལོ་སྦྱིས། ལས་འཛིན་དག་ལ་ཚལ་སྦྱིས་པར་བྱུང། 23

སྦྱིས་ཚོགས་ལ་གཉིས་གཉིས་ལ་སོགས་པ། དག་འཁྲུག་ལ་ལོ་སྦྱིས་ལོ།
འདི་ལོ་སྦྱིས་ཀྱང་གི་མཚན་མ་དག། མཐོང་བས་ཡིད་དམ་ལོ་དག་ལོ། 24

བར་དེར་སྦྱི་བོ་སྦྱི་མ་གྱི། ཚངས་པའི་སྦྱི་བོ་ཚངས་པའི་གཉིས།
མ་རྒྱུངས་བཟོད་དག་འཁྲུག་པོ་དག། སྦྱི་དོག་དམ་པོ་ལོ་ལོ་ལོ་ལོ། 25

གྱི་ལོ་པོ་ལོ་ལོ་ལོ་ལོ་ལོ་ལོ། སྦྱི་ལོ་ལོ་ལོ་ལོ་ལོ་ལོ་ལོ།
ལོ་ལོ་ལོ་ལོ་ལོ་ལོ་ལོ་ལོ། ལོ་ལོ་ལོ་ལོ་ལོ་ལོ་ལོ་ལོ། 26

གྱི་ལོ་ལོ་ལོ་ལོ་ལོ་ལོ་ལོ། ལོ་ལོ་ལོ་ལོ་ལོ་ལོ་ལོ།
ལོ་ལོ་ལོ་ལོ་ལོ་ལོ་ལོ། ལོ་ལོ་ལོ་ལོ་ལོ་ལོ་ལོ། 27

དེ་ལོ་ལོ་ལོ་ལོ་ལོ་ལོ་ལོ། ལོ་ལོ་ལོ་ལོ་ལོ་ལོ་ལོ།
ལོ་ལོ་ལོ་ལོ་ལོ་ལོ་ལོ། ལོ་ལོ་ལོ་ལོ་ལོ་ལོ་ལོ། 28

इयमेव विश्रान्तिविश्रान्तिः सर्वसम्पदाम् ।

यत्-गुणसंभवा बोधिः स्वामिसत्पुरुषाकारम् ॥ २१ ॥

तैः कदाचिद्दृष्टतुः स्वप्नमन्ये च मन्त्रिणः ।

क्षयो यस्य फलं दानव्यसनेन महीपतेः ॥ २२ ॥

तौ दृष्ट्वा दुर्जिम्मितानि प्रादुर्भूतानि शंकितौ ।

व्यग्रौ बभूवतुर्नित्यं शान्तिस्वस्तिककर्मसु ॥ २३ ॥

निमित्तदर्शनीद्विघ्नास्तपोवनगता अपि ।

विश्रामिचप्रभृतयः स्वामोत्युचुर्महर्षवः ॥ २४ ॥

अचान्तरे ब्रह्मबन्धुः प्राग्जन्मब्रह्मराक्षसः ।

रौद्राक्षो नाम मात्सर्यक्रौर्यदौर्जन्यदुःसहः ॥ २५ ॥

श्रुत्वा दानोद्भवां कीर्तिं राक्षः सर्वगुणोज्ज्वलाम् ।

निर्गुणः स गुणदेषी सन्तप्तः समचिन्तयत् ॥ २६ ॥

अहो कतास्य वृपतेर्गीयते गमने यज्ञः ।

अनिशं सिद्धगन्धर्वगीर्वाणखलनागशैः ॥ २७ ॥

सहा विश्रान्ति मे कर्षे तत्गुणस्तुतिस्त्वयः ।

किं करोमि ब्रह्मत्यैव सहे नान्यगुणोन्नतिम् ॥ २८ ॥

དེས་ན་སྤྱིན་པའི་ངང་ཅན་དེའི། སྤྱིན་པས་བསྐྱབས་པའི་བྲགས་པ་དག།
ཕྱིན་ནས་མགོ་སྐོང་དགག་པ་ཡིས། ཉམས་པ་འདི་ནི་སྤང་བ་གིས་བྱས། 29

གལ་ཏེ་མགོ་བོ་མི་སྟེང་ན། སྤྱིན་པས་བསྐྱབས་པའི་བྲགས་ཉམས་འགྱུར།
ཅི་སྟེ་སྟེང་ན་བདག་གི་ཞི། ཞེས་ང་རབ་དུ་ཞི་བར་འགྱུར། 30

དེ་ལྟར་ཡུན་རིང་བསམས་ནས་ཞི། དྲི་ལྡང་དེ་ཞབས་མཐར་གཞུས་པ།
གཡོ་ལྡན་མ་རུངས་དྲག་པོ་དེ། བཟང་བོའི་བྲག་དུ་སོང་བར་གྱུར། 31

མིག་འཕྲུལ་སྟོར་བ་ཤེས་པ་དེ། རབ་དུ་ཞི་ཞིང་རིགས་པས་ཆས།
བྱས་ཤིང་སྤིག་པའི་ཀླན་རྟོག་ལྟ། ས་བདག་གོང་ཁྱེར་སྟེ་བ་པར་གྱུར། 32

སྤྱིང་པའི་ནགས་འདིར་དྲག་དུ་ཞི། ཡོན་ཏན་སྦྱོན་གྱིས་ཡང་དུག་གང།
དཔག་བསམས་ཤིང་ལྷོ་སེམས་རབ་སྐྱེས་ཏེ། དྲག་གི་ཤིང་ལྷོ་སེམས་སྐྱེས་པར་གྱུར། 33

མ་ལུས་ཉམས་པ་མཚོན་བྱེད་ཅིང། འཇིགས་རུང་སྐྱག་པར་བྱེད་པ་དག།
ལྟས་ངན་ལྟ་བུའི་མི་བསྐྱུན་པས། ལྷུ་ལ་ཉེན་མོངས་སྐྱེད་མི་བྱེད། 34

ཡོན་ཏན་ལྡན་པའི་རང་བཞིན་གྱིས། དགྲར་གྱུར་རབ་གསལ་མི་མཐུན་ཕྱོགས།
སྦྱོན་ལ་བཏེན་པར་མི་བསྐྱུན་དང། རབ་རིབ་དགལ་དབྱེ་བ་ཅི། 35

ལོགས་པ་ལྷོ་སེམས་ཀྱི་ཡིད་གཟུགས་འཇོམས། ལྷོ་སེམས་ལྷུང་བའི་དྲག་བརྗོད་དགལ།
ལོགས་རིང་སྐྱེ་བོ་མི་བསྐྱུན་སྐྱུལ། འཇིགས་སྐྱུང་བ་སྐྱུལ་ཡིས་སྐྱུལ། 36

तत् गत्वा दानशीलस्य तस्य दानार्जितं यशः ।
करोम्येष शिरोधात्राप्रतिषेधेन खण्डितम् ॥ २९ ॥

यशस्त्याज्यते दानेऽथं शिरश्चेन्न प्रदास्यति ।
अथ दास्यति विद्वेषप्रशान्तिर्मे भविष्यति ॥ ३० ॥

इति सञ्चित्य सुचिरं स क्रौर्यकठिनः शठः ।
गन्धमाद्गन्तवासी भद्रशिलां ययौ ॥ ३१ ॥

इन्द्रजालप्रयोगज्ञः स कृत्वा प्रशमेचितम् ।
वेशं कल्पसंकल्पः पुरे प्राप महीपतेः ॥ ३२ ॥

अस्मिन् भववने नित्यं गुणदोषसमाकुले ।
कल्पदृष्ट्याः प्रजायन्ते जायन्ते च विषद्रुमाः ॥ ३३ ॥

अशेषनाशपिशुनैर्घोरसन्त्रासकारिभिः ।
दुर्निमित्तैरिव खलैः खेदः कस्य न दीयते ॥ ३४ ॥

गुणद्वेषः प्रकृत्यैव प्रकाशपरिपन्थिनः ।
दोषाश्रयस्य को भेदः खलस्य तिमिरस्य च ॥ ३५ ॥

स्वच्छन्दघाती साधूनां विद्वेषविषदुःसहः ।
दीर्घपक्षः खलव्यासकरालः केन निर्मितः ॥ ३६ ॥

ལྷའོད་གྱི་རྟོགས་བརྗོད་ནི།

གྲོང་ཁྱིམ་དེར་ནི་རབ་ལྷགས་ཚོ། གྲོང་ཁྱིམ་ལྷ་ནི་གཞུགས་ཅན་མ།
སྐབས་པའི་སྐབས་ནི་གཡོ་བ་ཡིས། ས་སྐྱོང་ལ་ནི་མངོན་སྟོན་སྐབས། 37

ཚངས་བའི་གཉེན་ནི་མགོ་སྐྱོང་པ། འདི་ནི་ཁྱོད་ཅན་ཉེ་བར་འོངས།
འགྲོ་བའི་འཚོ་བ་ཁྱིམ་གྱིས་ལྷོ། འཚོ་བ་གཅོད་བྱེད་འདི་གཞེས་འོས། 38

བདག་གིས་བསམ་པ་དྲི་མ་ཅན། དེ་ནི་གྲོང་ཁྱིམ་སྐྱོ་བ་བགགས།
དེ་སྐོང་བ་ན་བདག་གི་ཡིད། སྐབས་ཅིང་དགའ་བ་མ་ཐོབ་པོ། 39

འདི་སྐབས་གྲོང་ཁྱིམ་ལྷ་མོ་ལ། སྐྱོང་བ་བགགས་བསམ་ངོ་ཚ་དག།
རབ་སྐྱོས་བཞིན་རས་དམན་གྱུར་བའི། ས་སྐྱོང་གིས་ནི་རབ་དུ་སྐྱོས། 40

ལྷ་མོ་སྐྱོང་བ་མངོན་འོངས་པ། འདི་ནི་མ་སྐྱོག་ནང་དུ་ཐོང།
སྐྱོང་བའི་བསམ་པ་འབྲས་མེད་པའི། འུགས་རིངས་བདག་གིས་ཡོངས་མི་བཟོད། 41

སྐྱོང་བའི་དོན་གཉེར་རྣམས་དོན་དུ། ལྷས་ཉམས་བསོད་ནམས་རབ་དུ་ཐོབ།
གང་ལྟར་ལྷས་ནི་དུས་བཞིའི་གྲུངས། གནས་ཀྱང་རྣམ་པར་འཇིག་པར་འགྲུག། 42

སྐྱོང་བ་རེ་བ་ཉམས་པ་དག། འདི་རྣམས་མདུན་དུ་མི་བགོད་གང།
དེ་ཉིད་སྐྱོ་བོ་ལེགས་རྣམས་གྱིས། འཚོ་བ་འགོ་བར་མཚོད་པར་འོས། 43

བདག་གི་རྗེས་སུ་མཐུན་པ་ནི། དགོ་བར་འོས་པ་ཁྱོད་གྱིས་མཛོད།
དེ་ཡི་བསམ་པ་རྣམ་བཅོས་པའི། གདུང་བ་སྐྱུར་དུ་སྐྱོག་པར་མཛོད། 44

तस्मिन् प्रविष्टे नगरं रूपिणी पुरदेवता ।
उवाचाभ्येत्य भूपालं सन्नासतरखेक्षणा ॥ ३७ ॥

शरायाचक एष त्वां ब्रह्मबन्धुरुपागतः ।
वध्योऽसौ जीवितोच्छेदी जगतो जीवितस्य ते ॥ ३८ ॥

निरुद्धो नगरद्वारि स मया मलिनाशयः ।
मम तद्दर्शनवस्तं धृतिं न लभते मनः ॥ ३९ ॥

इति ब्रुवाणां भूपालः प्रोवाच पुरदेवताम् ।
अर्थिसंरोधसंजातलज्जया नमिताननः ॥ ४० ॥

देवि याञ्चाभियातोसौ प्रविशत्वनिवारितः ।
दीर्घोच्छ्वासं सहे नाहमाशावैफल्यमर्थिनः ॥ ४१ ॥

याञ्चाप्रणयिनामर्थे पुण्यप्राप्तस्तनुव्ययः ।
यगसंस्थामृपि स्थित्वा विपद्यन्ते हि देहिनः ॥ ४२ ॥

एतदेव सुजातानां पूज्यं जगति जीवितम् ।
यदेषामग्रतो याति नार्थी भग्नमनोरथः ॥ ४३ ॥

क्रियतामानुकूल्यं मे भवत्या कुशलोचितम् ।
आशांविघाते संतापस्तस्य तूर्थं निवार्यताम् ॥ ४४ ॥

དེ་སྐད་ས་བདག་ཚོག་ཐོས་ནས། བུ་ཡོ་བ་མེད་པར་ངེས་བཤིས།
བསམ་བསམ་ཡིད་ནི་རབ་གདུང་ག། ལྷ་མོ་སྐྱང་བ་མིན་པར་གྱུར།

• 45

དེ་ནས་གྲུ་གྲུ་ཅན་དེ་འོངས། མི་བསྐྱུན་སོག་ལའི་སྤྱོད་ཚུལ་ཅན།
མི་བཟང་དུང་པོའི་ཤིང་དག་ནི། སྤྱོད་ལ་རང་ཉིད་སྤྱོད་བ་བཞིན།

46

སྤོང་ལ་སྤོམ་ནི་རབ་ཕྱེ་བ། མི་བདག་ཁང་པ་དེར་འོངས་ལ།
ས་བདག་འཇོན་པས་འཇོགས་པ་ཡིས། ས་འཇོན་དང་བཅས་འདར་བརྟེ་གྱུར།

47

སྐྱ་བུ་ཅན་བཞིན་དུ་གདོང་ངན་དེ། མི་དབང་རྒྱ་བའི་དུང་དུ་འོངས།
མི་ཤིས་དོན་བཞིན་ཤིས་པ་ནི། བརྗོད་བ་སྤོན་དུ་འགྲོ་བར་བྱ།

48

གྲུལ་པོ་དགོ་གྱུར་གཉིས་སྐྱེས་བདག། དབེན་པར་གྲུབ་བ་སྐྱབ་བ་པོ།
སྤོང་བ་ཀུན་གྱི་སྐྱ་ཡི་ཤིང། རྩོད་ཅན་འདོད་པ་ཐོབ་ཕྱིར་འོངས།

49

དྲི་བ་དུ་གང་གིས་གཞིགས་པ་བདུད་རྩི་ཅེ་ཅེན་ཡིད་ནི་སྤྱོད་པོ་དམ་པའི་གོ་བོས།
བརྗོད་པ་ཁོང་ཁྲོའི་དུལ་ནམས་རབ་སེལ་རྩེ་པོ་སྤོ་གོས་སྐྱུག་བསྐྱེལ་གྱིས་གཞིར་ས།
དཔལ་འཕྱོར་དེ་མེད་སྤྱིན་པའི་རྩེ་ནི་མངོན་འཕྱོར་ཚིག་ནི་བདེན་ཞིང་རིགས་པར་སྤྱན་
འགྲོ་བ་ནམས་ཀྱི་གཉེན་དུ་སྐྱེས་པ་དེ་ནི་ཁྲོད་ཉིད་གཅིག་གྲུ་ཁོ་ན་ཡིན།

50

འཁོར་ལོ་བསྐྱར་བའི་མགོ་ཡིས་ནི། བདག་གིས་འབྲུབ་ཅེས་འགའ་ཡིས་སྐྱས།
དེ་ནི་ཕྱིན་མཛོད་ཁྲོད་ལས་གཞན། སྤྱ་ཡི་མགོ་བོ་སྤྱིན་པར་ཀུས།

51

इति भूमिभृतः श्रुत्वा वचो निश्चलनिश्चयम् ।
जगामादर्शनं देवौ चिन्तासन्तापमानसा ॥ ४५ ॥

अथाययौ स कुटिलः खलः क्रकचवेष्टितः ।
दारुणः सरलस्यैव ह्येदाय स्वयमुद्यतः ॥ ४६ ॥

तस्मिन्मृपयुद्धं प्राप्ते विवृतद्वारमर्थिनाम् ।
भूर्भुवपतिंश्चयभयाच्चकम्पे सधराधरा ॥ ४७ ॥

नरेन्द्रचन्द्रमासृष्ट स राहुरिव दुर्मुखः ।
समभ्यधाद्विधाय प्रागशिवार्थामिवाशिषम् ॥ ४८ ॥

स्वस्ति राजन् द्विजन्मां हि विजने सिद्धिसाधकः ।
प्राप्तस्तामीषितप्राप्तौ सर्वार्थिसुगपादपम् ॥ ४९ ॥

दृष्टिर्दृष्टिरिवानृतस्य महती सौजन्यमिषं मनः
क्षान्तिः क्रोधरजःप्रमार्जननदी दुःखार्त्तमाता मतिः ।
लक्ष्मीर्दानजलाभिषेकविमला सत्योपयुक्तं वचः
नित्यं यस्य स एक एव हि भवान्जातो जगदान्धवः ॥ ५० ॥

सिद्धये कथितं कैश्चिच्चक्रवर्तिशिरो मम ।
दौयतां तत् त्वदन्धो वा दातुं शक्नोति कः परः ॥ ५१ ॥

རྒྱལ་ལོ་གྱི་རྟོགས་བརྗོད་ཀྱི་

གསལ་བའི་དོན་སྤྱོད་ཡིད་བཞིན་ཞེས། དཔལ་བསམ་སྒྲོན་པ་ལ་སོགས་ཡོད།
རྗོད་དཀའ་དོན་ནི་རབ་སྤྱོད་མཚོགས། རྩོད་ལྷ་བྱ་ནི་ཡིན་ཏུ་ཉེ།

• 52

དེ་ཡི་དེ་བརྗོད་མི་བདག་ནི། མིག་གཡོ་ཡངས་པའི་བསམ་པ་ཅན།
སྤོང་བ་གཟིགས་པས་ཀུན་དགའ་དག། རྗོགས་པ་ཡིས་ནི་དེ་ལ་སྐྱས།

53

གང་ཞིག་བདག་གིས་ལེགས་འཚོ་དག། སྤོང་བ་ཅམས་ཀྱི་དོན་གྲུབ་སྒྲིང་།
ཅམ་པར་མི་རྟོག་ཡོ་བྱད་ད། ཟད་འགྲུང་བམ་ཟེ་བདག་ལེགས་སོ།

54

བདག་སྟོག་པ་འོ་དོན་དུ་ནི། ཅམ་ཞིག་འགྲུང་ཞེས་པེ་བཡོད།
གཡའ་ཏེ་རྩོད་ཀྱི་དེ་བསྐྱངས་པ། འདི་ནི་བསོད་ཅམ་ཅམ་མ་ཡི་ནོ།

55

འཇིག་རྟེན་འདིར་ནི་སྤོང་ཅམས་ལ། གང་གང་བྱིན་པ་དེ་དེ་བཤོག།
གྲུབ་པའི་ཡོ་བྱད་བདག་གི་མགོ། བསྐྱབས་པར་འོས་པ་བརྒྱུང་བར་མཛོད།

56

ས་སྤོང་སྤོང་སྤོངས་ལེགས་ལྡན་པ། རབ་དགའ་ལྡན་པས་འདི་བརྗོད་ཚོ།
པོ་ཚེན་པོ་རྒྱ་ཚེན་དང། ས་འཇིན་དག་གིས་དེ་ལ་སྐྱས།

57

རྗོད་པོ་རྩོད་ཀྱི་ཚོས་དང་པོ། རབ་གི་སྟོག་ནི་བསྐྱང་བ་ཉིད།
འགྲོ་བར་རྩོད་ནི་འཚོ་བ་ན། སྟོག་ཚགས་ཐམས་ཅད་འཚོ་བར་འགྲུང།

58

གང་ཕྱིར་རྩོད་ལུས་ཀུན་གྱི་གཞི། མགོ་བོ་སྤྱིན་པར་མི་འོས་སོ།
དེ་ན་ཅེན་གསེར་གྱི་རང་བཞིན་མགོ། བམ་ཟེ་འདི་ལ་སྤྱིན་པར་མཛོད།

59

सन्ति स्यद्दार्थदायिन्तामणिकल्पद्रुमादयः ।

दूर्लभार्थप्रदातारो गिरलास्तु भवद्विधाः ॥ ५२ ॥

इत्युक्ते तेन नृपतिर्निष्कम्पविपुलाशयः ।

अर्थिसन्दर्शनानन्दनिर्भरस्तमभाषत ॥ ५३ ॥

धन्योऽहं यस्य मे ब्रह्मन्नर्थिनामर्थसिद्धये ।

निर्व्विकल्पोपकरणं व्ययं याति सुजीवितम् ॥ ५४ ॥

कदा प्राणाः परार्थे मे प्रयान्तीति मनोरथः ।

किमेतानि न पुण्यानि प्रार्थन्ते ते यदि त्वया ॥ ५५ ॥

अहोपकरणसिद्धौ श्लाघ्यं मे गृह्यतां शिरः ।

तत्तदेव स्थिरं लोके यद्यदर्थिसमर्पितम् ॥ ५६ ॥

इत्युक्ते हर्षयुक्तेन भूभुजा सत्त्वशालिना ।

तमूचतुर्महाभात्यौ महाचन्द्रमहीधरौ ॥ ५७ ॥

• निजजीवितरक्षैव धर्मस्ते प्रथमः प्रभो ।

त्वयि जीवति जीवन्ति सर्व्वे जगति जन्तवः ॥ ५८ ॥

न दातुमर्हसि शिरः सर्व्वाधारं हि ते वपुः ।

दौयतां ब्राह्मण्यायासौ हेमरत्नमयं शिरः ॥ ५९ ॥

རྒྱལ་ཁོང་གི་རྟོགས་པ་ལོང་ཞེས་པའོ།

སྤོང་བའི་དོན་མཐུན་རེ་བ་དག། བཤང་གི་དོན་ཀུན་གྱིས་རྗེས་སེལ་བ།
དེ་དག་ཡང་དག་བསྐྱེད་སྤྱོད་པ་ཡིས། ཐོས་པ་ཚད་བསྐྱེད་སྤྱོད་པ་ཉིད་དུ་འགྱུར། 60

སྤོང་བའི་སོམས་ལྡན་གཉིས་སྤྱོད་འདིའི། བློ་རྟོག་འདི་ནི་འཛིགས་སུ་རྒྱུ།
བཤང་ཕྱིར་སྤོང་བའི་དབག་བསྐྱེད་ཤིང། ཅེ་བཅད་ཉེ་བར་འཚོ་བུ་མིན། 61

རིན་ཅེན་གསེར་གྱི་མགོ་ཐོབ་ནས། འདི་ནི་འགྲོ་འགྱུར་མགོ་ཡིས་ཅི།
བཀྲོས་པ་ནོམས་གྱི་ཡིད་བཞིན་ཞེས། བློ་རྟོག་པར་བདག་ས་ནས་བག་མ་བྱ་མིན། 62

སྤོང་བའི་གཚོ་བོས་འདི་སྤྱོད་ཚེ། རིན་ཅེན་གསེར་གྱི་རང་བཞིན་མགོ།
དེ་ནི་བདག་གིས་འགྲུབ་པ་ལ། ཉེར་མཐོ་མེད་ཅེས་བྲམ་རྗེས་སྤྱོད། 63

དེ་ནས་ཅེད་པན་མི་བདག་གིས། རབ་བཀྲོལ་སྤྱོད་ཀྱི་འོད་ནོམས་ནི།
མགོ་དང་བྲལ་བའི་སྤྱོད་བསྐྱེད་ཀྱིས། ཀུན་ནས་མཚི་མའི་ཕྱོད་བཅས་བཞིན། 64

སྐད་ཅིག་དེ་ལ་གོང་བྱིར་པའི། ཅེད་པན་ནོམས་ནི་ས་བཞི་ལ།
ཕྱོགས་ནི་བསྐྱེད་མཚུངས་མགའ་མི་དང། སྐར་མེད་དག་དང་རྣམ་ཅོག་ཅུང་། 65

ཕྱོགས་ཤོས་མགོ་ནི་རབ་སྤེར་བ། བློ་རྟོག་པར་ཀུན་དུ་ཡོངས་བདག་ས་ཏེ།
མགོང་པར་མི་བཟོད་སྤོང་བའི་ནི། དེ་དག་ལྷན་ནི་བཤང་བར་བྱས། 66

དེ་ནས་སྤོང་ཚལ་རིན་ཅེན་ནང། ལྷགས་ཏེ་ས་ཡི་བདག་པོ་ཡིས།
རབ་གྱིས་ཅོས་པ་གའོག་དུ། མགོ་བོ་གཅོད་དུ་ཡང་དག་གའོགས། 67

सर्वार्थैरर्थिसार्थानां पूर्यन्ते यैर्मनोरथाः ।

तेषां संरक्षणेनैव सर्वं भवति रक्षितम् ॥ ६० ॥

संकल्पोऽयं द्विजस्यास्य क्रूरः कलुषचेतसः ।

मूलच्छेदोपजीव्यो हि न कल्पतरुर्थिनाम् ॥ ६१ ॥

हेमरत्नशिरः प्राप्य यात्वेष शिरसास्य किम् ।

चिन्तामणिर्विनिघ्नोक्ष्यो भुज्यते न बुभुक्षितैः ॥ ६२ ॥

इत्युक्ते मन्त्रिमुखाभ्यां हेमरत्नमयं शिरः ।

सिद्धो नैवोपर्योग्यं तन्ममेति ब्राह्मणोऽब्रवीत् ॥ ६३ ॥

अथोन्मुमोच न्यतिर्मुकुटं मौक्तिकांशुभिः ।

शिरोविरहदुःखेन साश्रुधारामिवाभितः ॥ ६४ ॥

मुकुटानि क्षणे तस्मिन् निपेतुः पुरवासिनाम् ।

दिग्दाहोन्मुखतुल्याभिरुक्काभिः सह भूतत्वे ॥ ६५ ॥

राज्ञा प्रदाने शिरसः सर्वथा परिकल्पिते ।

तौ चक्रतुस्तनुत्यागं मन्त्रिणौ द्रष्टुमक्षमौ ॥ ६६ ॥

रत्नगर्भमथोद्यानं प्रविश्य पृथिवीर्पाः ।

उत्फुल्लचम्पकेस्याधः शिरश्छेतुं समुद्ययौ ॥ ६७ ॥

སྤྱོད་མེས་ཚལ་གྱི་སྤྱོད་མཚའ་ནས། མགོ་བོ་གཙོད་པར་བརྩོན་དེལ།
 གྱིལ་བོ་ཐུབ་ཚོད་མ་མཛོད་ཅེས། བྱང་ན་དག་གིས་ལྟུགས་པར་སྦྱས། ། 68

འདོད་ལྡན་འཁྲི་ཤིང་རབ་སྦྱས་པ། བྱང་བ་སྤྱོད་ཚོགས་སྦྱང་དང་ནི།
 ཡལ་འདབ་རབ་དུ་གཡོ་བ་ཡིས། ལག་པ་དག་གིས་བརྒྱུག་པ་བཞིན། ། 69

ནམ་པར་བདོགས་པ་གཡོ་མེད་དེས། སྤྱོད་ཚལ་སྤྱོད་པར་བྱས་ནས།
 དྲི་མེད་བྱང་རྒྱལ་ལ་དམིགས་པའི། སྤྱོད་ལམ་དག་རང་ལྡན་པར་གྱུར། ། 70

གྲོང་དང་རིན་ཅེན་རང་བཞིན་ཚལ། འདི་ནི་བསོད་ནམས་སྤྱང་པོས་མཐོ།
 སེམས་ཅན་ཡང་དག་སྦྱོལ་འོས་པ། ལྷོན་པའི་མཚོད་དེན་འབྱུང་གྱུར་ཅིག། ། 71

བདག་གིས་བདོག་པ་འདི་ཡིས་ནི། བསོད་ནམས་ཅུང་ཟད་གང་བསྐྱབས་པ།
 དེ་ཡི་འཁོར་བར་ལྷས་ཅན་ནམས། འཁོར་བ་མེད་པར་འབྱུང་བར་ཤོག། ། 72

དེ་ལྟར་དམིགས་ནས་མི་བདག་གིས། ཅམ་པ་ཀ་ཤིང་ལོ་མ་ལ། །
 སྤྱོད་ཚོགས་ཀྱིས་བདགས་བཅད་ནས་མགོ། གཉིས་སྤྱོད་ལ་ནི་རབ་དུ་བྱིན། ། 73

དེ་ནས་མི་ཡི་བདག་པོའི་སྤྱིང་སྤྱོད་སྤྱོད་ལོང་གསལ་བའི་སྤྱོད་ལམ་དང་།
 གང་ཡང་དྲི་མེད་བསོད་ནམས་སྤྱང་བ་སྤྱོད་སེམས་མཐར་ལྷས་པར་འབྲོ་བ་ཡིས།
 རྒྱུང་ས་བའི་སྤྱོད་ཚེན་ནམ་པར་སེལ་ཞིང་ཡོངས་སུ་བྱང་འདས་ལ་བཞེན་དང་།
 སྤྱོད་པར་གོསས་པའི་ངལ་བ་རབ་སེལ་འབྲོལ་སྤྱོད་ཅིག་དག་གིས་གྱུར། ། 74

उद्यानदेवता दृष्ट्वा तं शिरश्छेत्तुमुद्यतम् ।

मा कृथाः साहसं राजन्नित्युवाच शुचाकुला ॥ ६८ ॥

कम्पमानाः प्रलापिन्यस्तं मत्तालिकुलस्वनैः ।

न्यवारयन्नवलता लोलपल्लवपाणिभिः ॥ ६९ ॥

सोऽपि निश्चलसंकल्पः प्रसाद्योद्यानदेवताम् ।

विमल्यं बोधिमालम्ब्य बभूव प्रणिधानवान् ॥ ७० ॥

अस्मिन् रत्नमथोद्याने पुण्यराशिसमुन्नतम् ।

स्तूपमस्तु प्रशास्तुस्तु सत्त्वसन्तारणोचितम् ॥ ७१ ॥

यत्किञ्चिदर्चितं पुण्यं संकल्पेन मयामुना ।

भवन्तु तेन संसारे निःसंसाराः शरीरिणः ॥ ७२ ॥

ध्यात्वेति चस्यकतरोः शाखायां नृपतिः शिरः ।

बद्ध्वा कचकलापेन छित्त्वा प्रादात् द्विजन्मने ॥ ७३ ॥

अथ नरपतेः सत्त्वोत्साहस्फुटप्रणिधानतः

किमपि विमलैः पुण्यालोकैर्दिगन्तविसारिभिः ।

विगलितमहामोहैर्घान्तः श्रितः परिनिर्दृतिम्

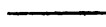
प्रविरतंभवाभ्यासायासः क्षणादभवज्जनः ॥ ७४ ॥

ལྷ་འོད་ཀྱི་རྟོགས་བརྗོད་ཅི།

དེ་ལྟར་ཕྱོག་ཕྱུས་སྤྱོད་པའི་མཐའ། བཤད་ནས་བཅོམ་ལྷན་གྱི་ལ་བ་ཡིས།

སྤྱོན་པ་དག་པའི་དམ་ཚེས་དག། དག་སྤོང་ཅོམས་ལ་བསྟན་པ་བསྐྱབས། ། 75

ཞེས་པ་དག་པའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་ཆུང་སེམས་དཔའི་རྟོགས་པ་
བརྗོད་པ་དཔག་བསམ་གྱི་འཁྲི་ཤིང་ལས། ལྷ་འོད་ཀྱི་རྟོགས་བརྗོད་པའི་ཡལ་
འདབ་མི་ལྲ་པའོ།།

इति प्राग्जन्महस्तान्तकथया भगवान् जिनः ।

भिक्षूणां विदधे शुद्धदानसङ्घर्षदेशनाम् ॥ ७५ ॥

इति क्षेमेन्द्रविंशितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां
चन्द्रप्रभावदानं नाम पञ्चमः पल्लवः ।

CHAPTER VI.

བ་ད་པའི་སྒྲིང་དུ་འགྲོ་བའི་རྟོགས་བརྗོད་ནི།

ཡལ་འདབ་དུག་པ།

༡། ལྷོན་པ་ལ་བཙོན་བཙོན་འགྲུས་གྱི་ཚེ་གནས།
 དག་པའི་བདག་ཉིད་སྡིང་སྟོབས་གྱི་མཚོ་དང་།
 སྟོ་བ་ཆེ་ལྷན་ཅོས་མ་ནི་གཞན་དོན་ལ། .
 ཀྱི་མ་བསམ་གྱིས་མི་བྱབ་བཞེད་པ་ཡིན།

1

གང་ཞིག་མཁམ་སྟོག་རི་བོ་སྤུལ་བཅས་དག་ལ་ཅེ་དགས་བ་གས་ལ་འཛོགས་དང་།
 གང་དག་ཆུ་ཚོགས་འབྲུག་ཅིང་གྲོན་འཕོར་གྱི་མཚོ་དག་ལ་རེལ་པས་བ་ལང་ཇེས། .
 གང་ཡང་ནགས་ཚལ་སྤུག་པོའི་ཁྲོན་ལ་དགའ་བདེར་ཁང་པའི་ཐང་བཞིན་འགོད་
 བྱེད་པ།

དེ་ནི་བདག་ཉིད་ཆེ་ཅོས་སྡིང་སྟོབས་ཀྱིས་བསྐྱབས་གྱིས་པའི་བཙོན་འགྲུས་རྣམས་
 ཟེན་ཡིན།

2

སྟོན་ནི་སངས་གྱིས་བཅོམ་ལྷན་འདས། མནང་ག་རབ་དུ་གསལ་བ་ཡིས།
 མཉམ་ཡོད་གོང་བྱིར་བ་ཅོས་ཀྱིས། མི་ཤེས་ལས་སྐྱིས་སྟུན་བ་གསལ།

3

षष्ठः पल्लवः ।

वदरद्वीपयात्रावदानम् ।

दानोद्यतानां पृथुवृथ्यभाजां
शुद्धात्मनां सत्वमहोदधीनाम् ।
अहो महोत्साहवतां परार्थे
भवन्त्यचिन्त्यानि समाहितानि ॥ १ ॥

हर्म्यारोहणहेलया यदचलाः स्वधैः सहाभ्रंलिहा
यद्वा गोष्पदलीलया जलभरक्षेत्रोद्धताः सिन्धवः ।
लङ्घ्यन्ते भवनस्थलीकलनया ये चाटवीनां तटा-
स्तद्वीथ्यस्य महात्मनां विलसतः सत्त्वोर्णितं स्फूर्जितम् ॥ २ ॥

पुरा हि भगवान् बुद्धः श्रावस्त्यां पुरवासिनाम् ।
उपदेशप्रकाशेन जहाराज्ञानजं तमः ॥ ३ ॥

དེ་ནི་ནམ་ཞིག་མ་གཏུར། དག་སྒྲོང་ཚོགས་ཀྱིས་ཡོངས་བསྐོར་ཅིང།
ཚོང་པའི་སྐྱེ་བའི་རྗེས་འབྲང་བཅས། རང་ཉིད་གྱི་ཞིང་ག་ཤེགས་པར་གྱུར། 4

ནོར་ཚེན་དོན་མཐུན་རྗེས་འབྲང་ཞིང། བགས་ཀྱི་ལམ་ནུས་ག་ཤེགས་པ་དེ།
ཚོས་ཀུན་ཚོགས་ཀྱིས་མགོད་གྱུར་ནས། སྤྱོད་འཕྲོད་ཀྱི་ལམ་བསམས་པ། 5

སེམས་ཅན་པན་དགོས་བཅོམ་ལྷན་འདས། འདི་ནི་སྒྲོམ་ལ་ག་ཤེགས་སུ་གཞུགས།
ནོར་གྱི་སྤྱང་པོས་གང་བལྟ། དོན་མཐུན་ཕྱི་ནས་གཞུང་པར་བྱ། 6

དེ་ནས་བཅོམ་ལྷན་ཀུན་མཁུན་གྱིས། དེ་ནོམས་འདོད་པ་མཁུན་གྱུར་ནས།
ནོས་འགྲུར་མི་མངའ་བཞིན་འཇུག་པས། འདི་དག་ཅི་ཞིས་དེ་ལ་གསུངས། 7

དེ་ཡིས་རབ་དངས་འཇུག་པ་ཡིས། ལྷང་བས་རབ་དེ་བ་བཅོམ་པ་བཞིན།
དེ་དག་གདུག་པ་ཡོངས་བདང་ཞིང། ལྷན་པའི་ཚོག་གིས་དེ་ལ་སྦྱོས། 8

བཅོམ་ལྷན་བདག་ཅག་འཚོ་བ་འདི། ལྷན་པར་འོས་པ་ལས་ཀྱིས་སྦྱུལ།
སྤྱོད་ལམ་ཡིན་ཞིང་ལས་མིན། གཞན་སྤང་མ་ཡིན་ཕྱིན་ལེན་མིན། 9

བདག་ཅག་གདུག་པ་ལྷན་ཅག་སྦྱས། རང་བཞིན་གྱིས་ནི་སྤིག་བདག་ཉིད།
ངོ་བོ་ཉིད་ཀྱི་ལས་ཀྱིས་ནི། སྤྱོད་ཀྱི་མཚེ་རྣམས་ལྟར་སེལ། 10

དས་ན་བདག་ཅག་འཚོ་བ་ནི། ཉམས་བྱུར་མ་འདས་ག་ཤེགས་པར་མཛོད།
ཁྱོད་ནི་ག་ཤེགས་ན་དོན་མཐུན་གྱི། ནོར་ནོམས་ཕྱམས་ཅན་བདག་ཅག་འཚོགས། 11

भिक्षुसङ्घैः परिहृतः स कदाचिद्विहङ्गिगजैः ।
कृतानुयाये मगधात् स्वयं चारिक्रया ययौ ॥ ४ ॥

महार्थसार्थानुगतं व्रजन्तं वनवर्त्मना ।
तं दृष्ट्वा तस्करगणः शालाटव्यामचिन्तयत् ॥ ५ ॥

एष प्रयातुं भगवान् पुरः सत्त्वहिते रतः ।
पश्चात् सायं ग्रहीष्यामः पूर्णं द्रविणराशिभिः ॥ ६ ॥

भगवानद्य सर्व्वज्ञस्तेषां ज्ञात्वा समाहितम् ।
किमेतदिति तानूत्रे निर्व्विकारस्मिताननः ॥ ७ ॥

ते तमूचुः परित्यज्य क्रौर्य्यं मधुरया गिरा ।
तत्प्रसादस्मितासोऽकैर्विनष्टतिमिरा इव ॥ ८ ॥

भगवन् जीविकास्माकं निन्द्येयं कर्मनिर्मिता ।
न भृतिर्न ह्यपिर्नान्यरक्षणं न प्रतिग्रहः ॥ ९ ॥

• सहजं क्रौर्य्यमस्माकं निसर्गकलुषात्मनाम् ।
क्रियते किं स्वभावस्य देव तीक्ष्णाहिकर्णिका ॥ १० ॥

तस्मात्कृत्स्नोपो नः कर्त्तुमर्हसि गम्यताम् ।
याते तु त्वयि सार्थस्य वयं सर्व्वार्थहारिणः ॥ ११ ॥

དེ་སྐད་དེ་དག་ཚོ་གྲོ་བུ་ལྟ་བུ། ལྷོ་ལྷོ་ཡོངས་སུ་རྒྱུ་རྒྱུ་ལ་པའི་ཕྱག་ལ།
 བཅོམ་ལྷན་འདས་ཀྱི་སློབ་གྲོགས་ནི། ལྷོ་ལྷོ་གྲོགས་ལ་འབྲུང་བར་གྱུར། 12

དེ་ནས་དོན་མཐུན་ལོར་ལོ་ལྟ་བུ། ཡོངས་བབྲངས་དེ་དོར་མཉམ་བུ་ནི།
 དེ་ཚོ་ཐོབ་པའི་གཏོར་དག་ལས། ཚོམ་ཀློན་ཚོགས་ལ་དེ་ཡིས་བྱིན། 13

ཡང་གཤམ་གསུམ་བྱུང་བས་ལས་དུ་ནི། རིམ་བུ་དེ་ལྟ་བུ་ཉིད་ཀྱི་སྤྱོད།
 དོན་མཐུན་སློབ་ཀྱིས་དེ་ཡིས་ལོར། ལན་དྲུག་དེ་ལོ་ལྟ་བུ་ལ་རབ་བྱིན། 14

ཡང་ནི་ལས་དེ་ནས་འོང་ལྟེ། རིམ་སུ་འབྲང་དང་བཅས་དེ་ལ།
 དེ་ཡི་ཟས་ནི་མགོན་གཏོར་བའི། སློབ་གྲོགས་ཚོམ་ཀློན་ལོ་ལྟ་བུ་ལ་བྱང། 15

དམ་བུ་མཐོང་བས་ཀྱི་བྲལ་ཏེ། ཡང་དག་བཤད་བས་དག་བཤད།
 འགྲོགས་ལ་གོམས་པས་ལེགས་པའི་ལས། ཟས་ལྟེགས་དག་ནས་འགྲོ་བར་གྱུར། 16

མི་དག་ཐམས་ཅད་ཡོངས་ཟད་ལས། དེ་ནི་ལས་འདོད་པ་དག་པ་ཀུན།
 དེར་ནི་བཅོམ་ལྷན་གྱི་ལ་བ་དག། དྲང་པོར་གཟིགས་པས་མཐུན་པར་གྱུར། 17

དོན་སྤྱོད་པ་དང་དོན་མཐུན་དང། བདོག་པ་གཏོར་དང་སྒྲིན་པར་སྒྲུ།
 བསྐྱུ་བའི་དངོས་པོར་བཞི་པོ་ལ། དེས་པའི་བདག་ཉིད་གང་དག་དང། 18

གང་ཞིག་སློང་སྤོབས་ལྷན་ལོ་ལྟ་བུ། ཚངས་པ་ཡི་ནི་གནས་བཞི་པོ།
 སློང་རྒྱུ་དག་འབྲུང་སློབས་དང། ཕྱག་ལོ་ལྟེ་ལྟེ་ལྟེ་དང། 19

इति तेषां वचः श्रुत्वा करुणापूर्णमानसः ।

दोलालोलायितमतिः बभूव भगवान् छलम् ॥ १२ ॥

ततः सार्धधनं सर्व्वं परिसङ्घाय तत्समम् ।

स ददौ चौरचक्राय तत्सङ्घातनिधानतः ॥ १३ ॥

तद्विधेन क्रमेणैव पुनः पत्रि गतागतैः ।

षट्कृत्वः प्रददौ तेभ्यः सोऽर्थं सार्धस्य मुक्तये ॥ १४ ॥

पुनश्चोपगते तस्मिन् वर्त्मना तेन सानुगे ।

बभूव बुद्धिचौराणां तद्भोजननिमन्त्रणे ॥ १५ ॥

दृशा दिशन्ति वैमल्यं शुभं सम्भाषणेन च ।

व्रजन्ति सङ्गमाभ्यासैः सन्तः सम्मार्गसेतुताम् ॥ १६ ॥

तथातिर्य्यगृहशा सर्व्वं सर्व्वानुश्लसंश्रयात् ।

तेषां समाहितं शुद्धं विदधे भगवान् जिनः ॥ १७ ॥

येषां संग्रहवस्तूनि चत्वारि नियतात्मनाम् ।

अर्थचर्या समानार्थभावस्यागः प्रियं वचः ॥ १८ ॥

येषां ब्रह्मविहाराश्च चत्वारः सत्त्वशास्त्रिणाम् ।

करुणां मुद्दितोपेक्षा मैत्री चेति परिग्रहः ॥ १९ ॥

ས་ཆགས་ཡོངས་སུ་སྤང་བ་མེད། མ་སྤོངས་པ་དེ་དག་གི་ཅི།

གསུམ་ནི་ཐུགས་ལ་ཞེན་པ་ཡིས། བདག་ཉིད་ཆེན་པོ་གང་དག་དང་། 20

སྤྱིན་དང་རྩྱལ་བྱིས་ས་བརྗོད་བརྗོད་འགྲུས། བསམ་གཏན་ཤེས་རབ་དྲུག་བརྟེན་ཞིང་།

ཐབས་དང་སྤོན་ལས་ཡེ་ཤེས་དང་། ལྷོ་བས་ཀྱི་རབ་དུ་བརྟེན་པའི་ཐུགས། 21

ཡོངས་སྤོབས་དཔའ་བོ་གཅིག་སུ་དང་། དྲུག་དུ་གཉིས་མེད་གསུང་ཉིད་དང་།

དིག་པ་གསུམ་གྱི་གསལ་བ་དང་། རྫི་མེད་བཞི་དང་ལེགས་པར་ལྡན། 22

སྤང་བོ་ལྷ་ལས་ནོམ་གྲོལ་ཞིང་། རྩེ་མཆེད་དུག་ནི་འབྱེད་པ་དང་།

བྱང་རྩལ་ཡན་ལག་བདུན་དང་ལྡན། འཕགས་ལམ་ཡན་ལག་བཅུ་དྲུག་ཉིད་སྤོན། 23

ཀུན་སྤོར་དགས་དམན་གྲོལ་བ་ནི། ལྷོ་བས་བཅུའི་བདག་ཉིད་ལྡན་དག་གིས།

འཇིག་རྟེན་སྤོ་བའི་སྤོད་རྩྱལ་ལ། མི་མཁུན་པ་ནི་ཅི་ཞིག་ཡོད། 24

དེ་ནས་ཤིན་དུ་སྤྱིང་རྗེ་ཡིས། ཞབས་ལ་མགོས་གཏུགས་དེ་དག་ལ།

དེ་བཞིན་དེ་ཞེས་བཅོམ་ལྡན་གྱིས། དེ་ཡི་ཟས་ལ་ཞལ་གྱིས་བཞེས། 25

དེ་མཐོང་སྤྲིག་པ་ཟད་གྱུར་པ། དེ་དག་གིས་ནི་མཉམ་དུ་སྤུལ།

དག་སྤོང་ཚོགས་ཀྱིས་བསྐོར་བ་ཡིས། ཟས་ཀུན་ཚོ་ག་བཞིན་དུ་གླངས། 26

དེ་འོག་དེ་ཡི་སྤོན་ལས་ནི། ཡེ་ཤེས་སྤང་བའི་ཐུར་མ་ཡིས།

དེ་དག་མིག་ནི་ཡང་དག་ཕྱེ། རབ་དུ་གསལ་བའི་གནས་མཐོང་གྱུར། 27

येषां कुशलमूलानि सक्तानि^१ चीष्टि चेतसि ।
असौ भस्त्रापरिद्वेषोऽप्यमोहश्च महात्मनाम् ॥ २० ॥

स्ननशीलश्चमावीर्यध्यानप्रज्ञाजुषां सदा ।
उपायप्रणिधिज्ञानवलैराश्रितचेतसाम् ॥ २१ ॥

परिषाकैकवीराणां सदैवादयवादिनाम् ।
विद्याचयंप्रदीप्तानां चतुर्वैमल्यशालिनाम् ॥ २२ ॥

पञ्चस्कन्धविमुक्तानां षडायतनभेदिनाम् ।
सप्तबोध्यङ्गयुक्तानामार्याष्टाङ्गोपदेशिनाम् ॥ २३ ॥

नवसंयोगहीनानां तेषां दशवलात्मनाम् ।
किं वस्त्वविदितं लोके जिनानां जनचेष्टितम् ॥ २४ ॥

ततस्तेष्वतिकारुण्याचरणालीनमूर्धसु ।
तथेत्युवाच भगवांस्तद्भोज्योपनिमन्त्रणे ॥ २५ ॥

तैस्तत्सन्दर्शनक्षीणकिस्त्रिषैः सममर्पितम् ।
भिक्षुसङ्घैर्दत्तो भोज्यं विधिवत् सर्व्वमाददे ॥ २६ ॥

ततस्तत्राधिधामेन ज्ञानासौकशलाकया ।
ते समुन्मीलितदृशः प्रकाशं दृश्युः पदम् ॥ २७ ॥

१ Orig. शक्तानि ।

२ Orig. यदैवादय • ।

དེ་དག་འཕྲུལ་ལ་དྲག་པོར་ནི། ཚལ་སྐྱེས་ལྷན་པ་དུ་དངས།
 རབ་དུ་བྱུང་དང་ལྷན་པོར་ནས། འགྲོ་བའི་མཚོན་འོས་ཉིད་དུ་གྱུར། 28

དེ་དག་འཕྲུལ་ལ་དག་བའདེ། ལྷན་དུ་ཉེ་བར་གནས་མཐོང་ནས།
 དག་སློང་འོས་སྐྱེས་ཀྱིས་འདི་ཅི་ཞེས། དེས་ཤིང་བཅོམ་ལྷན་འདས་ཀྱིས་གསུངས། 29

འདི་དག་བདག་དང་འབྲེལ་བ་འདི། རོན་མཐུན་བསྐྱུངས་ཤིང་སྐྱེ་བ་ཡིས།
 སློང་དུ་འགྲོ་བའི་སྐྱེ་བ་ནི། གཞན་དག་ལ་ཡང་བྱུང་བར་གྱུར། 30

འོས་ཀྱིས་སློབ་སྦྱོར་བྱེད་ཀྱིས། རབ་མཚོག་མཁས་བ་དག་འབའི་ས།
 བར་ན་སི་ཞེས་བའི་གྲོང་། མཐོང་མེས་སྐྱེ་ཡིས་འཚོ་མས་གྱུར་ཡོད། 31

གང་ན་དེ་མེད་ཚུ་རྒྱལ་ས་ནི། འཛོན་བ་ལྷ་ཡི་གྲུབ་འཛོན་དག།
 ཉིག་དུ་ལྷས་ཅན་འོས་སྐྱེས་སློང་། བཅོམ་བ་བཞིན་དུ་དང་བར་བཤིང། 32

བཅོམ་བ་བཞིན་དུ་འབྱུང་བོ་ཀུན། བག་ཕབ་བའདེ་བར་གནས་པ་གང།
 འཚོ་བ་མེད་བཞིན་དམ་པས་བསྐྱེན། དེག་པ་བཞིན་དུ་མཁས་པས་འདོད། 33

དེ་ནས་མི་བདག་ཚངས་པར་ནི། བདེག་བྱ་འོས་ཀྱིས་སྐྱུང་བ་བསྐྱེན།
 ཚངས་བྱིན་ཞེས་བྱས་འཇིག་དེན་ནི། འཇིག་དེན་གསུམ་པོ་བཞིན་དུ་བསྐྱུངས། 34

དེར་ནི་དེད་དཔོན་དག་འབའི་སྐྱེ། ཞེས་བ་འོས་པོས་བྱ་ལྟ་བུ།
 ཚུ་འོས་སྐྱེས་དག་གི་ཚུ་གཏོར་བཞིན། རོར་གྱི་དོན་མཐུན་གནས་སྐྱུ་གྱུར། 35

तेः सद्यस्तीव्रवेराग्यपरिपक्वाः प्रसादिनः ।

प्रव्रज्यायोगमासञ्च जग्मुर्जगति पूज्यताम् ॥ २८ ॥

तन् तेषां कुशलं दृष्ट्वा सहसोपनतं पुरः ।

बभाषे भगवान् पृष्टः किमेतदिति भिक्षुभिः ॥ २९ ॥

एतैर्ममायं सम्बन्धः सार्थरक्षणनिष्कयैः ।

द्वीपयात्रागतस्यासीदन्धस्मिन्नपि जन्मनि ॥ ३० ॥

अस्ति विस्तीर्णमार्गस्य स्वर्गवर्गात्प्रधिर्विधेः ।

पुरी वाराणसी नाम कौशलोत्कर्षहर्षभूः ॥ ३१ ॥

यस्याममलकञ्जोलवाहिनी सुरवाहिनी ।

सदा द्येव हृदयं प्रसादयति देहिनाम् ॥ ३२ ॥

अहिंसेव सतां सेव्या विद्येव विदुषाम्मता ।

क्षमेव सर्व्वभूतानां वा विश्रम्भसुखस्थितिः ॥ ३३ ॥

...

ब्रह्मकल्पे नृपे तस्या विकसत्कमलाश्रये ।

ब्रह्मदत्ताभिधे लोकं चैलोक्यमिव रक्षति ॥ ३४ ॥

प्रियसेनाभिधानोऽभूत् तत्र वैश्रवणोपमः ।

सार्थबाहोऽर्थसार्थानां स्थानंमन्धिरिवाभ्रसाम् ॥ ३५ ॥

དེ་སྐྱེས་ཤིན་དུ་དགའ་ཞེས་པ། རྩེས་བྱ་ལེགས་པའི་གནས་སུ་གྱུར།
 གང་ལ་བརྟེན་པའི་ཡོན་ཏན་ཚོགས། དོན་བྱས་ཉིད་དུ་རབ་དུ་གྱུར། 36

སྦྱོན་པ་ཚུལ་བྲིམས་བཟོད་པ་དང་། བརྩོན་འགྲུས་བསམ་གཏན་ཤེས་རབ་ལྷན།
 བྱེད་པོ་ནོམ་པར་ཆགས་སྦྱད་གང་། ལེགས་བྱས་དཔལ་དུ་བྱས་པ་བཞིན། 37

དེ་ནི་དྲི་མེད་རིག་ཀུན་ནང་། སྦྱོལ་ལེན་དུ་ཡངས་པར་ཡང་།
 རོ་ལྷན་ཡིད་འོང་ཚུགས་ཆེར་། ཚུ་བོ་བཞིན་དུ་ཞལས་པར་གྱུར། 38

སྦྱོད་པ་ཡོན་ཏན་གྱིས་བགྱིན་ཅིང་། ལུས་ནི་སཚའ་གྱིས་བགྱིན་པ་གང་།
 རྩེས་བྱ་མཚོག་ལ་ཆགས་པ་བཞིན། བསྐྱབས་པར་འུམ་པའི་དཔལ་གྱིས་བསྟེན། 39

བསོད་ནམས་ཀྱིས་མྱོས་མཐོ་རིས་སུ། ཡང་ནི་དུས་ཀྱི་གཤེགས་པའི་ཚོ།
 དེ་ཡི་ཐ་སྙད་ཁར་དག་ནི། སྤྲུལ་པའི་ངོས་ལ་གནས་པར་བྱས། 40

དེ་བསམས་བདག་གི་དཔལ་འབྱོར་འདི། རིམ་པས་འོང་ཞིང་ཡངས་པ་ལྟེ།
 དེ་ལྟ་ན་ཡང་སྦྱོང་ཀུན་གྱིས། རེ་བ་ཡོངས་སུ་མ་རྫོགས་སྐྱམ། 41

སྤྱད་འོངས་སྦྱོང་བས་ཟོས་ཉིད་ཚོ། གང་ཞིག་ཕྱིས་སྦྱོང་འབྲས་བུ་མེད།
 རྩེས་བྱ་དམ་པ་ལ་གནས་དཔལ། ཤིན་དུ་ཚེ་བ་དེས་ཀྱང་ཅི། 42

དྲི་བ་དོང་སྦྱོང་བ་གཅིག་དེ་ཡང་། གང་གིས་ད་དུང་ཡོངས་མ་རྫོགས།
 རིན་ཅན་འབྲུང་གནས་བྱེད་པོ་ཡིས། ཡངས་པར་བྱས་པའི་འབྲས་བུ་མེད། 43

तस्यासौत् सुप्रियो नाम सौजन्यनिखयः सुतः ।
प्रययौ यं समाश्रित्य गुणसार्थः कृतार्थताम् ॥ ३६ ॥

दहनशौलक्ष्ममावीर्यध्यानप्रज्ञासमन्वितः ।
धाचा विद्योभनायैव यः कृतः सुकृतश्रियः ॥ ३७ ॥

तं सर्वविद्या विशदाः कलाश्च विपुलाशयम् ।
विविशः सरसोदारा महोदधिभिवापगाः ॥ ३८ ॥

गुणाखङ्कृतचारिणं लक्ष्णालङ्कृताकृतिम् ।
पुरुषोत्तमलुम्बेव यं श्लाघ्यं श्रीरशिश्रियत् ॥ ३९ ॥

कालेन सुकृतक्रीतं पितरि चिदिवं गते ।
चक्रे स्कन्धतटे तस्य व्यवहारभरः स्थितिम् ॥ ४० ॥

सोऽचिन्तयदियं लक्ष्मीर्विपुलात्मक्रमागता ।
तद्यापि मन्त्रे पर्याप्ता न सर्वार्थिमनोर्थे ॥ ४१ ॥

किं तथा सुमहत्यापि श्रिया सत्पुरुषस्थया ।
पूर्वागतार्थिभुक्तेव या श्रेयार्थिषु निष्फला ॥ ४२ ॥

रत्नाकरस्य वैपुल्यं निष्फलं वेधसा कृतम् ।
अद्यापि पूरितो येन त्रीकोऽप्यर्धौ स वाङ्मवः ॥ ४३ ॥

25 १ Orig. omits the word गुण in गुणसार्थे ।

२ Orig. श्रीरर्णश्रियत् ।

ཡང་ན་བརྗོད་པ་གྱི་ཚེ་བའི། སློང་བ་སྤྱི་ཡོངས་རྫོགས་དེ།

ཨ་ག་སྤྱི་ཡོངས་ཆུ་ཡིས། དུབ་དུག་གྱི་མཚོ་ཚོན་པོ་སོང། 44

དབལ་ཞི་གཞིག་ལ་སློང་བ་མང། སློང་བ་ཀུན་ཁེངས་བཅོད་པ་གང།

ཞོར་དེ་བདག་གིས་ཡོངས་སེའཕོབ། ཅི་བྱ་འདི་ནི་འིན་དུ་གཏུང། 45

དབལ་དང་ཞོར་བྱ་ལ་སོགས་ཀྱིས། ལཱ་དུག་ཉིད་ཁེངས་གཞན་མིན་ཞེས།

ཆུ་གཏེར་ད་དུང་དྲི་གདོང་མེ། གཏུང་བ་ནང་དུ་འབར་བ་བཞིན། 46

སློང་བ་ཕྱིར་ཕྱོགས་ཁ་ཡིས་ནི། སྤྱུག་བསྐྱེད་འུགས་རིངས་ཡོངས་སེའཕོད།

དེ་སྤྱད་བདག་གིས་འབད་བ་ཡིས། བྱངས་མེད་ཞོར་ནི་བསྐྱབ་པར་བྱ། 47

དེ་ལྟར་ཡུན་རིང་བསམས་ནས་དེ། དོན་མཐུན་ཚོན་པོས་བསྐྱོར་ནས་ནི།

རིན་ཅེན་སྤྱིང་གི་གྲོང་ཁྱེར་ད། ཕྱིན་ནས་རིན་ཅེན་བསྐྱབ་བ་བྱས། 48

དེ་ལོག་དོན་བྱས་སྤྱད་ལོག་སྤྱེ། འོང་བ་དེ་ནི་ཚོམ་ཀུན་པ།

དོན་མཐུན་ཞོར་འཕྲོག་སློང་བ་ལ། བགས་ན་གྱི་བསམ་ལམ་དུ་མཐོང། 49

དེ་དག་དོན་མཐུན་ཞོར་བསྐྱང་ཕྱིར། བབ་ཙམ་དུ་སློང་དེས་མཐོང་ནས།

རང་གི་ཞོར་ཀུན་ཕྱིན་ནས་ནི། རྗེས་སུ་འབྲང་བའི་ཞོར་ནོམས་བསྐྱངས། 50

ཕྱི་ནས་རིམ་པ་དེ་བཞིན་ཉིད། རིན་ཅེན་སྤྱིང་གི་འགྲོ་འོང་གིས།

དོན་མཐུན་བསྐྱབ་ཕྱིར་ཚོམ་ཀུན་ལ། ཞོར་ནི་ལན་དུག་རབ་དུ་བྱིན། 51

अथवा पृथुसङ्कल्पः केनार्थी परिपूर्यते ।

जगामाब्धिरगस्त्यस्य चुस्तुकावमनीयताम् ॥ ४४ ॥

किं करोम्यतितापोऽयं श्रीरेका बहवोऽर्थिनः ।

न तदासाद्यते विस्रं यत् सर्वार्थिभरक्षमम् ॥ ४५ ॥

पञ्च षट् पूरिता एवं नान्ये श्रीकौस्तुभादिभिः ।

इतीवाद्यापि तप्तोऽन्तर्ज्वलदौर्ब्धानखोऽम्बुधिः ॥ ४६ ॥

तस्मात् करोमि यत्नेन निःसङ्गाद्रविणाञ्जनम् ।

न सहे दुःखनिःश्चांसं विमुखस्य मुखेऽर्थिनः ॥ ४७ ॥

इति सञ्चिन्त्य स चिरं सार्थेन महता वृतः ।

रत्नद्वीपपुरं गत्वा विदधे रत्नसंग्रहम् ॥ ४८ ॥

ततः प्रतीपमायान्तं कृतार्थन्तं वनेचराः^१ ।

सार्थार्थहरणोन्मुक्ता दृष्ट्वा दुर्दस्यवः पथि ॥ ४९ ॥

...

सार्थार्थहरणे दृष्ट्वा स तेषां साहसोद्यमम् ।

निजसर्वस्वदानेन संरक्षानुयायिनम्^२ ॥ ५० ॥

पुनः क्रमेण तेनैव रत्नद्वीपगतागतिः ।

सार्थपाणाय चौराणां षट्कृत्वः प्रददौ धनम् ॥ ५१ ॥

१ Orig. कृतार्थं वनेचरः ।

२ Orig. संरक्षानुयायिनम् ।

ཕྱིས་ཀྱང་ལམ་ནི་དེ་ཉིད་ནས་* ། འོངས་པས་དེ་བཞིན་ཚོས་ཀྱིན་པ།
 དོན་མཐུན་ནོར་ནི་འོས་པ་ལ། ། ལྷག་པར་ལོ་མ་པ་དེ་དག་མཐོང་། 52

དེས་བསམས་ཀྱི་མ་བདག་གི་ནོར། ། ཚེན་པོ་ཡིས་ནི་ཡོངས་སུ་སེམ།
 འདི་དག་པ་རོལ་ནོར་འོས་པ་ལ། ། བརྩོན་པ་ལས་ནི་ཕྱིར་མ་འོག། 53

ནོར་གྱིས་འགོ་བ་ཁོངས་ཕྱིས་ཞིང། ། བདག་གོས་ཡང་ཡང་བརྗོད་གུང་ཀྱང།
 ཀྱི་མ་མ་ལ་ཚོས་ཀྱིན་ནི། ། བདུག་པ་འདི་དག་ཡོངས་མ་ཁོངས། 54

རིགས་པའི་སློབ་ཞུགས་ཅིང། ། ལན་སྟེ་ཀུན་དུ་བཅོམ་པ་དང།
 སྐད་པར་འོས་པའི་དམ་བཅའ་བཞིན། ། འན་པ་སྐྱེས་པ་བདག་སྐྱེས། 55

དེ་ལྟར་སེམས་ཤིང་འགོད་པ་ཡི། ། མ་ཡིས་རབ་དུ་བདུངས་པ་དེ།
 སྐྱེ་བོ་མེད་པར་མཚན་མོ་ནི། ། འོ་བགྱི་ལྟ་བུར་རབ་དུ་གུར། 56

ལྷ་འདམས་དུ་བྱིང་བ་ཡི། ། སྤང་པོའི་དབང་པོ་བཞིན་སྲིབ་ཡོ།
 དབུགས་རིང་དེ་ལ་མི་ལམ་དུ། ། ལྷ་ནི་མཐུ་ཚེན་ལྡན་པས་སྟེས། 57

སློབ་ཟུང་བྱ་ངན་མ་བྱེད་ཅིག། ། དོན་མེད་ལྷས་ནི་རབ་སྐྱེས་ཡིན།
 བོམ་བདགས་དམ་པར་མངོན་འཛོགས་པ། ། བྱིད་ཀྱི་འདོད་པ་འབྱུང་བར་འགྱུར། 58

* ལྷས་ཀྱང་ལམ་ནི་དེ་ཉིད་ནས་ཞེས་པའི་ཚིག་རྒྱུ་ལ་མཚན་པོ་འདིའི་ཀྱང་དོད་མི་འབྱུང་བ་ལ་མང་པ་མཚན་པའི་སྐད་པར་མཐུན་པ་ལ་སློབ་པའི་མེད་སྟེར་ཅ་འོས་པ་བཞིན་པ་ལ་ཚེན་པོ་ཉིད་མ་བྱེད།

तद्यैव त्वां पुण्यविषयानिसंप्राप्तस्तद्यैव ।

तान् ददर्श चौरान् सार्यार्यहरणोऽधिकादरान् ॥ ५२ ॥

स्मोऽचिन्तयदहो वित्तैर्महद्भिः परिपूरिताः ।

मयैते न निवर्तन्ते परार्थहरणोद्यमात् ॥ ५३ ॥

जगत् सम्पूरयाम्यर्थैरित्युक्तापि मया सकृत् ।

अहो नुं दस्यवो नैते वराकाः परिपूरिताः ॥ ५४ ॥

उचितात्साहस्रीनस्य व्याहृतोत्तरवादिनः ।

विकृत्यनप्रतिज्ञस्य धिक्मे जन्म कुजन्मनः ॥ ५५ ॥

इति चिन्तयत्स्तस्य तत्तस्यानुशयाग्निना ।

विजने प्रययौ राशिः सम्बत्सरशतोपमा ॥ ५६ ॥

तं शोकपङ्कसंमग्नं गजेन्द्रमिव निश्चलम् ।

दीर्घेच्छिंसं महेशाख्या स्वप्ने प्रोवाच द्रैवता ॥ ५७ ॥

सुमते मा कथाः शोकं शरीरोच्छोषणं दृष्ट्वा ।

सत्सङ्कल्पाभिरुदस्य भविष्यति तवेषितम् ॥ ५८ ॥

१ The original of this line was lost. The present line which was composed by Bdar Locháwa is quite unintelligible.

२ Orig. •सद्दम् ।

སློབ་ལྷན་བརྩོན་འགྲུས་ཅན་ཅོམས་ཀྱིས། འབད་པས་འགྲུབ་པར་མི་འགྱུར་བ། .

མི་ལམ་ཅོམ་རྟོག་སྟེང་དཀའ་དང་། འཇིག་རྟེན་འདི་ལྟ་དེ་ཡོད་མིན། འ 59

གང་ཡང་ལུས་པ་ད་དཔ་མད། གང་ཞིག་གཉིས་སྐྱེས་གཞིག་གི་ཡང་།

གསུང་གི་ཀྱུལ་ཀ་ཁོ་ན་ཡིས། འབྱིགས་བྱེད་ས་དང་མཚུངས་པར་གྱུར། 60

བདག་ཉིད་ཆེན་པོའི་བྱ་བའི་དུས། མ་མཉམ་པ་ཡང་མཉམ་པར་འགྱུར།

རིང་བ་ཅོམས་ཀྱང་ཉེ་བར་འོང། ཅུ་ཡང་སྐམ་ས་ཉིད་དྲ་གྱུར། 61

གཞན་དོན་ཁྱོད་ཀྱི་བརྩོན་པ་འདྲ། འབྲས་བུ་ཉིད་དུ་ཐང་

སྟིང་སྟོབས་སྟོད་པ་སྐྱུ་བ་ཡིས། ཐོ་ཚོམ་ལ་ཡང་མི་འབྱུང་ངོ། 62

སྐྱ་ཅོམས་ཀྱིས་བསྟེན་བ་ད་རའི། སྒྲིང་ན་རིན་པོ་ཆེ་དག་ཡོད།

གང་ཞིག་གཞིག་གི་མཐུ་ཡིས་ཀྱང། འཇིག་རྟེན་གསུམ་པོ་ཁོངས་པར་མཛོད། 63

གང་ཕྱིར་མི་ཡི་ས་འདས་ནས། དེ་ནི་ཤིན་ཏུ་ཆེ་བའི་ས།

བསོད་ནམས་རང་བཞིན་གྱིས་འཕྲོབ་མཉེ། སྟིང་སྟོབས་ལེགས་བྱས་མིན་པས་མིན། 64

བྱུང་གཡིད་ནི་གདུང་བ་ཐོང་། བདོན་པའི་སློབ་གྲོས་ཅོམ་པར་བསྐྱབས།

བ་ད་ར་ཡི་སྒྲིང་འགོ་ལ། རབ་དུ་སྟོབ་པ་ཡོངས་སུ་རྒྱངས། 65

ཁྱོད་ནི་སྟིང་སྟོབས་མཐུ་གྱིས་ཤིང། འཁོར་བ་རབ་དུ་སྟོབ་པར་བཛོད།

དེ་ཐོབ་བྱ་ཕྱིར་ཕྱོགས་དང་ནི། ལམ་གྱི་རིམ་པ་འདི་དག་ཉོན། 66

न तदस्ति जगत्यस्मिन् स्वप्नसङ्कल्पदुर्लभम् ।
यन्न सिध्यति यत्नेनः धीराणां व्यवसायिनाम् ॥ ५८ ॥

सर्वं काप्यनुपमा शक्तिरेकस्यापि द्विजन्मनः ।
यदाज्ञास्यन्दितेनैव विन्ध्यः श्नासमतां ययौ ॥ ६० ॥

विषमं संमतां याति दूरमायात चान्तिकम् ।
सलिलं स्थलतामेति कार्यकाले महात्मनाम् ॥ ६१ ॥

परार्थोऽयं तवारम्भः फलत्येव न संशयम् ।
न भवन्ति विसम्बादसन्दिग्धाः सत्त्वृत्तयः ॥ ६२ ॥

रत्नानि वदरद्वीपि सन्ति चिदशसेविते ।
येषामेकप्रभावोऽपि विजगत्परखक्षमः ॥ ६३ ॥

मर्त्तभूमिमतिक्रम्य सा हि भूमिर्महोत्तरी ।
आसाद्यते बुध्यमयी नासत्त्वैर्नाक्षतात्मभिः ॥ ६४ ॥

विषादस्थज्यतां पुष स्थिराबुद्धिर्विधीयताम् ।
वदरद्वीपयाचायासुत्साहः परिगृह्यताम् ॥ ६५ ॥

श्रूयतामेव तत्प्राप्त्यै दिक्षापानुक्रमक्रमः ।
स्त्रीतसत्त्वप्रभावस्त्वं संसारोत्तरखक्षमः ॥ ६६ ॥

འུམ་གྱི་ཕྱོགས་ཀྱི་ཚ་ན་ཡོད། འུམ་གྱི་ཚེ་བའི་སྤོང་དཀའ་ནི།

བདུན་བསྐྱེད་བདུ་འདུལ་གྱི་ཚེ་ལོ། དེ་ལོ་འུམ་གྱི་ཚེ་ཚེ་ཚེ་ལོ། 67

ཚུ་སྤྱང་བདུན་དང་རྗེས་འགྲུ་དང་། བསྐྱེད་ལྷན་ཞུས་པའི་ཚུ་ཡམ་གདང་།

རྗེས་སུ་མཐུན་པའི་ཚུང་གིས་དེར། ས་ཚོལ་འཕྲོལ་པོ་བསོད་ནམས་ཅན། 68

དེ་ནས་དེ་མཚུངས་མིང་ཅན་རི། ཚུང་གིས་དབང་འཕྲོལ་པའི་ལུང་།

སྤོང་ཚེ་དོན་ཡོད་ཅེས་པ་ཡིས། མིག་མཉེས་མཁུ་དུ་འོལ་བའི་ལུང་། 69

དེ་ནས་ཀུན་འཁོར་ཞེས་ཚུ་གཉེར། བང་དུ་ཚུང་ནི་ལོ་དུ་ལྷན་སྲུང་།

འབྲིང་ཞིང་འབྲིང་བས་སྤོང་ཚུ་གཉེར། ཀུན་འཁོར་བདུན་ལས་སྤོང་བར་བྱེད། 70

དེ་ནས་ཀུན་འཁོར་ཞེས་པའི་རི། བང་ན་མཚན་གྱི་དུང་གི་ལྗེ།

འཛིགས་སུ་ཚུང་ཞིང་སྤོང་འཕྲོལ་པ། སྤོང་ལས་ལྷན་སྲུང་པའི་ཡང་སྤོང་བྱེད་ལུང་། 71

ད་ན་སྤོང་ཚེ་དུང་གི་ལྗེ། སྤོང་ན་ལྷན་སྲུང་པའི་དུང་གི་ལྗེ།

མིག་དང་མགོ་ལ་བཞག་པ་ན། བསོད་ནམས་ལྷན་སྲུང་པའི་ཡང་སྤོང་བྱེད། 72

དེ་ནས་ཚུ་སྤོང་ཞེས་པའི་མཚོ། བང་ན་སྤོང་པའི་མིག་ལྷན་སྲུང་།

མ་གཏིང་ཞེས་བྱའི་སྤོང་འཕྲོལ་དང་། སངས་ལྷན་སྲུང་པའི་ལྗེ་དུང་ལོ། 73

དེ་ནས་ཚུ་སྤོང་ཞེས་པའི་རི། བང་ན་མཚན་གྱི་ལྗེ་དུང་གི་ལྗེ།

མཚན་གྱི་མིག་ནི་དབང་ལྷན་སྲུང་། སྤོང་པོ་ལྗེ་དུང་གི་ལྗེ། 74

अस्ति पश्चिमदिग्भागे समुल्लङ्घ्य महीयसाम् ।
शतानि सप्त द्वीपानां तथा सप्त महाचलान् ॥ ६७ ॥

सप्तापगाश्चानुलोमप्रतिलोमाभिधोऽम्बुधिः ।
अनुकूलानिलैर्यस्मिन् पारमाप्नोति पुण्यवान् ॥ ६८ ॥

ततस्तनुल्यन्वामाद्रिर्वातैस्तिमिरमोहकत् ।
यथाद्योर्दिशति स्वास्थ्यममोघाख्या महीषधिः ॥ ६९ ॥

अथावर्त्ताभिधोऽम्भोधिवैरभैर्यष, वायुभिः ।
मज्जनोन्मज्जनैर्जन्तुः सप्तावर्त्तेषु तार्यते ॥ ७० ॥

आवर्त्तास्थस्ततः शैलः शङ्खनाभो निशाचरः ।
घोरः प्राणहरो यत्र चिदशचासकत् स्थितः ॥ ७१ ॥

कृष्णसर्पावृता यत्र शङ्खनाभिर्महीषधिः ।
जायते पुण्यसम्पन्नं नेत्रे शिरसि चार्पिता ॥ ७२ ॥

अथ नीलोदनामाब्धोरक्ताक्षो यत्र राक्षसः ।
मकर्याधिभूतां बुद्धविद्याविद्वान् वशे ॥ ७३ ॥

अथ नीलोदनामाद्रिर्नीलग्रीवः क्षपाचरः ।
प्रदीप्तनेत्रो यत्रास्ते रक्षसां पञ्चभिः शतैः ॥ ७४ ॥

१ Orig. महायसाम् ।

२ Orig. चार्पितम् ।

དེ་ན་དོན་ཡོད་ཅེས་པའི་སྒྲུབ། མཐོང་དང་དབྱུགས་དང་རིག་པ་དང།
 མཆོད་པ་རབ་སྒྲིམ་དུག་གི་མེ། དཔལ་དུ་སྒྲུལ་གྱི་དུག་ཅོངས་སྤྲུང། 75

གསོ་སྤོང་བདུལ་ཞུགས་ལྷན་པ་དང། བྱམས་དང་སྤྱིང་ཆེའི་བདག་ཉིད་ཀྱིས།
 སྒྲུལ་ལོ་ནམ་པོ་རབ་བསྐྱེད་ནས། སྒྲུབ་ཆེན་དེ་ནི་ཐོབ་པར་འགྱུར། 76

དེ་ཡིས་མིག་སྒྲུབ་རྒྱུར་ལུད་ནི། བྱས་ནས་སྲིན་པོའི་གིང་ཏེ་རི།
 འབྲས་མེད་བྱུག་པ་ལུ་མོ་ཅན། བསོད་ནམས་ལྷན་བས་སྒྲོལ་བར་འགྱུར། 77

དེ་ནས་བེ་རམ་བྱ་ཞེས་རི། དེ་ཆེས་གང་གིས་པ་རོལ་གཞན།
 འཛིགས་རྒྱུང་ཟངས་ཀྱི་ནགས་ཞེས་པ། སྒྲུལ་ཆེན་པོའི་ནགས་ཀྱི་མང་། 78

དེ་ན་སྒྲུལ་ལོ་སྒྲུལ་ཆེན་དག། ཟངས་མིག་ཅེས་པ་བརྗོད་དཀའ་བ།
 དུག་པོའི་བྱི་ལྷན་གང་གི་རྒྱུང། ཉིད་ཀྱིས་འཚོ་བར་མི་བྱེད་གནས། 79

ཆེན་དུག་དུ་ཉལ་གྱུར་པའི། ཁ་རྩ་ཡི་ནི་དཔག་ཚད་བྱུབ།
 ལྷོགས་པས་གདུངས་ནས་རྒྱ་དུག་ནི། བཞིན་དང་བྲལ་བས་རྒྱུང་བར་གྱུར། 80

འོད་མའི་ཙོ་བ་དོས་བསྐྱེད་སྤྲུལ། རབ་དུ་སྤེལ་བས་བྱི་དང་ལྷན།
 ཉིན་དང་མཚན་དུ་རབ་འབར་བ། མིག་སྒྲུབ་དུ་འོས་སྒྲུབ་ཐོབ་འགྱུར། 81

སྤང་མེད་ཅེས་པ་སངས་གྲུས་ཀྱི། རིག་པ་བརྒྱས་པས་སྒྲུབ་ཆེན་ནི།
 འཛིགས་རྒྱུང་དེ་དང་གཟི་བརྗིད་ཆེ། བཞུགས་ཀྱིས་ཀྱང་ནི་འཛིགས་མི་འགྱུར། 82

तचौषधिमनोघास्यां रक्षत्याशीविषः सदा ।

दृष्टिनिःश्वाससंस्पर्शदंष्ट्रोत्सृजद्विधानलः ॥ ७५ ॥

उपोषधग्रतवता मैत्रिय करुणात्मना ।

सभ्यते सा समुत्सार्य कृष्णसर्पं महाविषधिः ॥ ७६ ॥

तं रक्षःशंकठं शैलं निष्फलस्रक्ष्णकन्दरम् ।

तामञ्जने शिखायाञ्च कृत्वा तरति पुण्यवान् ॥ ७७ ॥

अथ वरमनामाद्रिः पारे यस्योत्तरा तटे ।

घोरा ताम्राटवी नाम महाशालवनान्तरा ॥ ७८ ॥

महानजगरस्तु च ताम्राक्षो नाम दुःसहः ।

आस्ते यस्योग्रगन्धेन वायुनैव न जीव्यते ॥ ७९ ॥

षण्मासान् स्वपतो यस्य लाला व्याप्नोति योजनम् ।

क्षुत्सन्तप्तस्य षण्मासानल्पी भवति जाग्रतः ॥ ८० ॥

वेणुगुल्मशिलाबद्धां गुहामुत्पाद्य मेदिनीम् ।

प्रायौषधीं दिवाराचं ज्वलन्तीमञ्जनोचिताम् ॥ ८१ ॥

तस्मादजगराद्घोरादग्न्यतो वा महाजसः ।

अवैरास्यां बुद्धविद्यां जपतो न भवेद्भयम् ॥ ८२ ॥

དེ་ནས་རི་ནི་ཆེ་བ་བདུན། འོད་མའི་ཚོར་མས་གདམས་གྱུར་པ།

ཟངས་སྤྲེགས་ཀྱིས་མཚན་ཀྱང་པ་ཡིས། བཙུན་འགྲུལ་ལྷན་བས་ཐར་པར་འགྱུར། 83

དེ་ཇེས་ཤལ་མ་ལི་ནགས་དང་། འགྱུར་བྱེད་ཚུ་གྲུང་མོས་བདུན་དག།

བགྲོལ་ནས་ཅེ་གསུམ་ཞེས་པའི་རི། རབ་དུ་མཐོ་བ་དག་དུ་སྤྲེགས། 84

དེ་ན་ཅེ་གསུམ་ཞེས་པ་ཡིས། ཚོར་མ་དོ་ཇེ་འབྲིགས་བྱེད་ཡོད།

ཟངས་ཀྱི་སྤྲེགས་བྱུངས་སྐྱར་བའི། ཀྱང་པ་དག་ལ་མི་འཇུག་གོ། 85

ཚུ་གྲུང་ཅེ་གསུམ་ཞེས་པ་དང་། དེ་ན་ལྷུགས་ཀྱི་ཅེ་ཡི་རི།

ཚུ་གྲུང་ངོས་དང་ལྷུགས་སྐྱར་གྱི། རི་བོ་དེ་ནས་དེ་ལྷའི་གྲུང་། 86

དེ་ནས་བཙོ་བགྱིད་འཕྱོག་ཅེས་པའི། རི་བོ་བགྱིད་པར་དཀའ་བ་དང་།

དེ་ནས་དེ་དང་མིང་མཚུངས་གྲུང་། དེ་ཇེས་སྤྲེགས་ཞེས་པའི་རི། 87

དེ་ནས་དུ་བའི་མིག་ཅེས་རི། ཕྱོགས་ངོས་དུ་བས་ཚོག་གྱུར་པ།

མ་ཅུང་སྐྱལ་གདུག་དཀྱིལ་འཁོར་གྱི། མཐོང་བ་དེག་པའི་དུག་གིས་ཁྲབ། 88

དེ་ཡི་ཅེ་ན་རྒྱུང་བུའི་མཐའ། རྟོ་བས་བཙུངས་པའི་སྐྱལ་ཆན་པ།

སྐྱལ་ཆན་མོས་བྱུ་འོད་ཁྲུང་དང་། སྐྱལ་ཆན་འཚོ་བྱེད་ཅེས་པ་ཡོད། 89

དེ་སྤྱེད་དེ་ཡིས་མགོ་དང་ནི། ཀྱང་ལག་ལྷོ་ལ་མངོན་པར་བྱུགས།

གསང་སྤྲེགས་སྤོབས་དང་བཙས་བགྱིད་ན། མ་ཅུང་སྐྱལ་གྱིས་བཞོད་མི་འགྱུར། 90

ततः सप्त महाशैला वेलुकण्टकसङ्घटाः ।

ताम्रपट्टाङ्गपादेन तीर्थ्यन्ते वीर्यशालिनः ॥ ८३ ॥

ततश्च शाख्यलीवनं सप्त क्षारतरङ्गिणीः ।

उत्तीर्यासाद्यते प्राङ्मुखिशङ्कुनाम पर्वतः ॥ ८४ ॥

तत्र विशङ्कुवो नाम कण्टका वज्रभेदिनः ।

पादयेर्न विशन्त्येव ताम्रपट्टावनद्वयोः ॥ ८५ ॥

विशङ्कुनाम तटिनी तत्रायःशङ्कुपर्वतः ।

उपस्कीलनदी तत्र तत्रो द्विधा द्विधा सरित् ॥ ८६ ॥

अथाष्टादशवक्रास्थः पर्वतो निरवग्रहः ।

तप्तुल्यसंज्ञाय नदी क्षण्यो नाम गिरिस्ततः ॥ ८७ ॥

अथाद्रिधूमनेवास्यो धूमनिर्हिग्धदिक्रटः ।

दृष्टिस्पर्शविधैर्याप्तः क्रूराशीविषमण्डलैः ॥ ८८ ॥

तन्मूर्ध्नि पल्लस्यन्तः शिलावद्वा महागुहा ।

ज्योतीरसो मणिर्यस्यां जीवनी च महौषधिः ॥ ८९ ॥

भित्त्वा गुहां तदभ्यक्तशिरःपादकरोदरः ।

व्रजन्मन्त्रबलोपेतः क्रूरसर्पेण बाध्यते ॥ ९० ॥

དེ་ནས་སྐྱལ་བདུག་རི་བོང་བདུག། སེམས་ཅན་དག་པོས་ཀུན་དུ་ཁེངས།

དེ་ལྟའི་ཅུ་གྲངས་དག་གྲངས་ལྟེ། ཅུ་ཡི་སྤུན་ཚོགས་པ་མཐའ་མེད། 91

དེ་དག་མ་ལུས་རབ་བཤའ་དེ། བཞུན་པན་བཙོན་པ་བསོད་ནམས་ཀྱིས།

ཅེ་མོ་མཁའ་ལ་རེག་གུར་པ། དཀར་བའི་རི་ལ་འཛོག་པར་འགུར། 92

དེ་ནས་དེ་ཡི་ངོས་བཞུན་ལ། རོ་ནི་དཀྱི་ཞེས་གྲོང་ཁྱེར།

དཔག་བསམ་གྱིང་གིས་ཉེ་བར་མཛེས། མཐོ་རིས་དང་མཚུངས་མཐོང་བར་འགུར། 93

དེ་ན་དེད་དཔོན་སྤྱིང་སྤྱོད་སེའི། ཚེན་པོ་མ་གྲུ་ཞེས་པ་ཡོད།

སེམས་ཅན་ཀུན་ལ་པན་པར་དགྱིས། བགྲུ་བྱིན་བཞིན་དུ་ཚོས་པར་གྲགས། 94

ཤེས་བཟང་སློབ་གོས་སློན་མེད་དེས། བ་ད་ར་ཡི་གྲིང་དག་དུ།

འགོ་བར་བཙོན་པ་ཁྱོད་ཀྱིས་ནི། ལམ་གྱི་གདམས་པ་དག་ཀུན་བྱེད་འགུར། 95

འདི་བཟོད་བདུད་ཅིའི་རྒྱན་གྱིས་བཞིན། འོས་པའི་ཚོག་གིས་ཤིན་དུ་དགའ།

མང་དུ་སློབ་བ་བསྐྱེད་བྱས་ནས། ལྷ་མོ་འཕྲལ་ལ་མི་སྤྲང་གུར། 96

ཤིན་དུ་དགའ་ནི་རབ་སད་ནས། ཐམས་ཅད་དེ་དེ་བཞིན་ཞེས་བསམས།

རང་གི་སློབ་སྤོན་བྱང་ནས། སྤྱིང་སྤྱོད་སེའི་ལ་ནི་ཞེན་དེ་ཚས། 97

དེ་ཡིས་བསྐྱེད་པའི་ལམ་ལས་ནི། ངལ་བ་ནོམ་བཙོན་དེས་བགྲོད་པས།

ལོ་ནི་བཅུ་གཉིས་རྒྱགས་པ་ནི། རོ་ནི་དཀྱི་གྲོང་ཁྱེར་སྤེལ། 98

अथोग्रसन्धसङ्कीर्णाः सप्ताशीविषपर्व्वताः ।

नद्यश्च तद्विधा यासाम्पारवारिसम्पदः ॥ ६१ ॥

एतदुत्तीर्यं निखिलं पुण्यैः परहितोद्यतः ।

आरोहति सुधाशैलं शृङ्गैरालिङ्गिताम्बरम् ॥ ६२ ॥

ततस्तस्यांपरे पृथ्वीं कल्पदृष्टोपशोभितम् ।

पुरं रोहितकं नाम दृश्यते स्वर्गसन्निभम् ॥ ६३ ॥

अस्ति तत्र मघानाम मघवानिव विश्रुतः ।

सार्थवाहो महासन्धः सर्व्वसत्त्वहिते रतः ॥ ६४ ॥

वदरद्वीपयात्रायामुद्यतस्यानवद्यधीः ।

मार्गोपदेशं देशज्ञः स ते सर्व्वं करिष्यति ॥ ६५ ॥

इत्युक्त्वाह्य बहुशः सुभद्रैरिव सुप्रियम् ।

वचोभिरुच्चितैर्देवी सहसान्तरधीयत ॥ ६६ ॥

प्रबुद्धः सुप्रियः सर्व्वं तत्तथेति विचिन्तयन् ।

प्रतस्थे सत्त्वमारुह्य निजेत्साहपुरःसरः ॥ ६७ ॥

स ब्रजन् विजितायासस्तेन निर्दिष्टवर्त्मना ।

पुण्यैर्द्वादशभिर्वर्षैः प्राप रोहितकं पुरम् ॥ ६८ ॥

སྐབས་འདིར་དེར་ནི་དོན་མཐུན་བདུག། མ་གྲོ་ལས་ཀྱི་སྤོང་བ་ལས།

གསོ་བ་དཀའ་བའི་ནད་ཀྱིས་ནི། ལུས་ནི་ནིལ་དུ་མི་དགས་གུར། 99

དེ་ནས་གྱུལ་པོའི་ཁབ་ལྟའི་བྱིས། བང་དུ་འཇུག་པ་མ་ཐོབ་ནས།

དེ་ཡི་སློལ་ན་ཤིན་དུ་དགའ། བྱ་བ་བསྐྱབ་སྦྱང་འདུག་པར་གུར། 100

དེ་ནས་སྤྲོད་པའི་ཚོལ་གྱིས་ནི། དེ་ནི་ནད་དུ་འཇུག་པ་ཐོབ།

ཉེ་བར་རིགས་པའི་གཏམ་ཤེས་པ། སྤྱི་ཡི་གསུང་པའི་ས་མ་ཡིན། 101

ཚོ་ཡི་རིག་བྱེད་སྐྱབ་ཤེས་ཤིང་། འཚི་བའི་མཚན་ཉིད་ཤེས་པ་དེས།

རྒྱ་དུག་མཇུག་ཉིད་དེ་ཡི་ཚོར། ཤེས་ནས་བསམ་པ་འཁྲུགས་པར་གུར། 102

དགའ་ཞིང་ཕན་པའི་སྤྲོད་མང་དང་། དེ་ཡི་རིམ་གྱོ་ལེགས་བྱས་པ།

དུས་ནི་ཤིན་དུ་ཐུང་བ་ཡིས། ཤིན་དུ་དགའ་དང་མཛའ་བོར་གུར། 103

དེ་ལ་མཛའ་བས་སྤྲོད་སྦྱར་ནིམས། དེ་ཡིས་འདོད་བ་བྱ་བར་གུར།

མཛའ་བོས་རྒྱང་རྒྱ་བྱིན་པ་གང་། དེ་དག་ཀྱན་ལ་ཡིད་དགའ་འོ། 104

ད་ནས་བདེ་བའི་རིམ་གྱོས་དེ། བདེ་བ་རྒྱང་བ་ཉིད་དུ་གུར།

དམ་པའི་གྲོང་ས་ལས་སྤྱུག་བསྐྱེད་ཞི། དེ་ལས་ནད་དང་བྲལ་བར་གུར། 105

དེ་ནས་མ་གྲོ་མཛའ་བ་ལས། ཡིད་པེབས་སྦྱིས་ལ་ཤིན་དུ་དགའ།

སྦྱང་ནས་རང་གི་གཏམ་གྱི་ཚོ། སྤོང་རྒྱལ་མ་ཐུང་ནི་རིག་པར་བྱས། 106

अचान्तरे कर्मयोगात् तत्र सार्धपतिर्मघः ।

व्याधिना दुश्चिकित्सेन बभूवास्वस्थमिग्रहः ॥ ९९ ॥

अज्ञान्तःप्रवेशोऽद्य गृहे राजगृहोपमे ।

तस्य बलम्बत द्वारं सुप्रियः कार्यसिद्धये ॥ १०० ॥

ततो वैद्योपदेशेन स प्रवेशमवाप्तवान् ।

उपयोगकथाप्रज्ञा न कस्यादरभूमयः ॥ १०१ ॥

आयुर्वेदविधानज्ञः स तस्यारिष्टलक्षणैः ।

षण्मासशेषमेवायुर्ज्ञात्वा चिन्तान्तरोऽभवत् ॥ १०२ ॥

तस्य प्रियहितप्रप्त्योभैषज्यपरिचर्यया ।

अत्यल्पेनैव कालेन सुप्रियः प्रियतां ययौ ॥ १०३ ॥

भैषज्ययुक्तिस्तत्प्रीत्या तस्य वल्लभतां ययौ ।

प्रियोपनीतं यत्किञ्चित् तत्सर्वं मनसः प्रियम् ॥ १०४ ॥

प्रियोपचारैस्तस्याश्च व्याधिरार्द्रावमाययौ ।

आधिः शाम्यति सत्सङ्गात् ततो व्याधिर्विशीर्यते ॥ १०५ ॥

ततः सञ्जातविश्रम्भः सुप्रियः प्रणयान्मघम् ।

चक्रे विदितहृत्तान्तं पञ्चान्निजकथाश्लेषे ॥ १०६ ॥

བད་ར་ཡི་སྒྲིང་བཤོད་ལ། བདག་ཉིད་ཆེ་དེའི་སྟོབ་དག།
 བཞུན་དོན་གཡོ་མེད་ཤེས་གྲུང་ནས། མ་གླས་ཡམ་མཚན་དེ་ལ་སྒྲུས། 107

ཀྱུ་མ་སྒྲིང་པོ་མེད་པ་ཡི། འཁོར་བ་འདི་ནི་སྒྲིང་པོའི་གཟུགས།
 བཞུན་གྱི་བསམ་བཤིང་དཔྲུང་གཉེན་ནི། རོར་བུ་འགའ་ཞིག་ཡོད་པ་ཡིན། 108

ན་ཚོད་བཞེན་ཞིང་མངོས་པའི་གཟུགས། བཞུན་གྱི་དོན་ལ་གཅགས་པའི་ཡིད།
 ཡོན་ཏན་ལྷན་ཚོགས་བསོད་ནམས་ལྡན། བནས་འདི་བྱིད་ཉིད་ཁོ་མདེ་ཡིན། 109

འད་སྒྲུང་ས་འདྲ་རབ་འདས་ནས། བྱིད་ནི་བཞུན་གྱི་དོན་དུ་འོངས།
 བྱིད་ཀྱི་སྟོང་གོགས་བཤུད་པ་ལ། འོན་ཀྱང་བདག་ནི་མཚོག་དུ་གཟུང། 110

མཚན་མས་ནི་ངེས་པ་ལྟས་ཅན་གྱི། སྟོབ་ནི་ངེས་པར་འགོ་བཙུག་ཉིད།
 བྱིད་ཀྱི་འདོད་པའི་གྱུ་ཉིད་དུ། བདག་གི་དེ་མཐར་གྲུང་ཀྱང་སྒྲུབ། 111

ད་ལྟ་ཉིད་དུ་ཟད་པ་གང། དེ་ནི་ཟད་མར་ཡོངས་སུ་བགང།
 བཞུན་གྱི་དོན་དུ་སྟོབ་དག་ཀྱང། ཟད་པ་སྟེང་པ་བཤུ་དང་མཉམ། 112

བདག་གི་བད་ར་ཡི་སྒྲིང་། མ་མཐོང་འོན་ཀྱང་བདག་གིས་ཐོས།
 རྒྱ་གཏེར་ཆེན་པོ་ཕྱོགས་རྒྱང་སྟོན། དེ་དང་དེ་ཡི་མཚན་མ་ཤེས། 113

དེ་སྐད་བརྗོད་ནས་ས་བདག་གིས། གྲོགས་བཟང་མཉེན་པའི་ཚོག་ཀྱང་དོར།
 དེ་ཡིས་བཀྲ་ཤིས་གྱུ་གཟིངས་ནི། ཤིན་དུ་དགའ་དང་སྒྲུབ་ཅིག་བཟུང། 114

वदरद्वीपयात्रायां तस्योत्साहं महात्मनः ।

परार्थे निश्चलं ज्ञात्वा तमूचे विस्मयान्मघः ॥ १०७ ॥

अज्ञो वतासिन् संसारे निःसारे साररूपिणः ।

जायन्ते मणयः कैचित् परचिन्तापरायणाः ॥ १०८ ॥

नवं वयः प्रिया मूर्तिः परार्थप्रवणं मनः ।

पुण्योचितस्तथैवायं स्थाने गुणसमागमः ॥ १०९ ॥

इयतीं भूमिमुक्त्वा परार्थे त्वमुपागतः ।

करोमि तव सांहाय्यं किन्त्वहं भृशमातुरः ॥ ११० ॥

निबन्धावधयः प्राणाः प्रयान्त्येव शरीरिणाम् ।

ते ब्रजन्तु ममान्तेऽपि त्वत्समाहितहेतुताम् ॥ १११ ॥

एवमेव व्ययो यस्तु व्ययः स परिगण्यते ।

परार्थे जीवितस्यापि व्यये लाभशतैः समः ॥ ११२ ॥

न मया वदरद्वीपं दृष्टं किन्तु श्रुतं मया ।

महाभौ दिक्कमुद्देशं तैस्तैर्जानामि लक्ष्मणीः ॥ ११३ ॥

इत्युक्त्वा भूपतिं सुहृदन्धुवाक्येऽप्यनादरः ।

स मङ्गलप्रवहणं सुप्रियेण सहादधे ॥ ११४ ॥

དེ་ནས་བསམ་བཤམ་པ་ཡངས་བཞི། དེ་དག་གཟིངས་ལ་ཞོན་གུར་དེ།
 ཇིས་སྤུ་མཐུན་པའི་རྒྱུང་དག་གིས། དཔག་ཚད་བཟོན་ཡང་འགོ་བར་བྱེད། 115

གནས་དང་གནས་སྤུ་རྒྱ་གཏེར་ཚེད། རྒྱ་མི་ཁ་དོག་སྒྲ་ཚོགས་མཐོང་།
 འདི་དག་ཅི་ཞེས་ལྟ་མེད་སྒྲིད། འཛིན་དུ་དགས་ཤིས་མ་གྲོ་ལའོ། 116

གྲི་མཚོ་འདི་ཡི་རྒྱ་ལ་ནི། ལྷགས་ཀྱི་རི་བོ་ལྔ་དག་ཡོད།
 གཞན་ཡང་རྒྱངས་དང་དདུལ་རང་བཞིན། གཞན་ནི་རིན་ཅེན་གསེར་རང་བཞིན། 117

དེ་ནས་སྤྱི་བམའི་བྱེ་བྲག་གིས། ཁ་དོག་སྒྲ་ཚོགས་གནས་དང་གནས།
 ཁོངས་གནས་རབ་འབར་སྒྲན་དག་གིས། རྒྱ་གཏེར་འདི་ནི་འབར་བར་མཐོང་། 118

འདི་བརྗོད་མ་གྲུ་དུས་ཀྱི་འཚམས། ཐོབ་ཅིང་ནད་ཀྱིས་ཐེབས་པར་གྱུར།
 རྒྱུ་བཏང་དམ་པའི་བྲགས་པ་དག། བདོན་པའི་འཚོ་བ་ནིས་པར་བཅུགས། 119

རི་ལྟར་བདག་ཉིད་ཆེ་སྟོང་སྟོབས། རྗོད་བྱུགས་པ་པས་ཀྱང་བདོན།
 དེ་ལྟར་གལ་ཏེ་འཚོ་གུར་ན། མྱིད་ན་བསྐྱབ་བྱར་ཅིས་མི་འགྱུར། 120

གཟིངས་ནི་དོགས་ལྷན་འཛིན་དོགས། དེ་དང་བལ་བལས་སྐྱེས་པའི།
 ལྷ་འདྲེན་བསལ་ནས་གོགས་པོ་ཡིས། ལྷས་ནི་ལེགས་པར་བྱ་བ་བསྐྱབས། 121

རྟོན་ནི་ནིས་པར་ཆད་པའི་ཚོ། གང་ཞིག་བྱ་ལ་བདོན་པའི་ཡིད།
 འདི་ཉིད་བདག་ཉིད་ཆེ་ནིས་ཀྱིས། མྱིང་སྟོབས་སྟོབས་མཐོ་བའི་དྲགས། 122

ततः प्रवहन्तारूढौ तौ योजनशतान्यपि ।

पवनस्यानुलौम्येन जग्मतुर्विपुलाशयौ ॥ ११५ ॥

स्थाने स्थाने जलं दृष्ट्वा नानावर्णं महोदधेः ।

किमेतदिति पप्रच्छ सुप्रियः कैतुकाम्बधुम् ॥ ११६ ॥

जले लोहाक्षलाः पञ्च सन्त्यस्य पयसां निधेः ।

ताम्ररूप्यमयाश्चान्ये हेमरत्नमयाः परे ॥ ११७ ॥

तेषां द्वायाविशेषेण नानावर्णः पदे पदे ।

दृश्यतेऽब्धिरयं दीप्तः प्राप्तान्तरोक्तौषधिः ॥ ११८ ॥

दृत्युक्त्वा व्याधिनाक्रान्तः प्राप्तकालावधिर्मघः ।

प्राणान्मुनेच सत्कीर्त्तिविन्धस्तस्थिरजीवितः ॥ ११९ ॥

वज्रलेपादपि दृढं यथा सत्त्वं महात्मनाम् ।

तथा यदि भवेदायुः^१ किमसाध्यं भवे भवेत् ॥ १२० ॥

••

कूलावाप्तप्रवहणः सुप्रियस्तद्वियोगजम् ।

शुचं संस्तभ्य विदधे सुहृदस्तनुसत्क्रियाम् ॥ १२१ ॥

एतदेवोन्नतं लक्ष्म सत्त्वोत्साहमहात्मनाम् ।

विच्छिन्नालम्बने काले यत्कर्तव्यदृढं मनः ॥ १२२ ॥

ཡང་ནི་གཟིངས་ལ་ཞོན་གུས་ཏེ། རྒྱ་བོའི་གཏོར་ནི་ཡང་དག་བསྐྱལ།
 རིན་ཅེན་རི་བོའི་ངོས་ནས་ནི། བགས་ཚལ་སྟལ་བོའི་ནང་དུ་ཞབས་པ། 123

བདག་ཉིད་ཆེན་བོའི་རྒྱ་བོས་ནི། ལྷན་པ་འབྲལ་བས་མ་ཡིན་ཞིང་།
 གཏུང་དང་དགུ་འོམས་མངོན་སྲོལ་དང་། བད་དང་ཉོན་མོངས་སྲོལ་པས་མིན། 124

དེར་ནི་ལྷས་མཁའ་རྩོན་བའི་རི། རྩོགས་ངོས་མ་ལུས་བཀག་གུར་བས།
 མདུན་དུ་བགོགས་ནི་གཟུགས་ཅན་བཞིན། བགོད་པར་དཀའ་བ་དེ་ཡིས་མཐོང་། 125

མོངས་པ་བཞིན་དུ་སྲོལ་བའི་རི། དེ་མཐོང་ཐབས་ནི་དམན་གུར་ཅིང་།
 ཞབས་སུ་ཡལ་འདབ་མལ་སྟལ། ཉལ་ནས་དེ་ཡི་སྐད་ཅིག་བསམས། 126

ཀྲི་མ་བདག་ནི་ཞབས་གུར་ནས། ཇི་སྟེད་དུས་ནི་རབ་དུ་འབས།
 གང་དུ་འང་བ་དར་ཡི་སྒྲིང་། མིང་ཡང་ངེས་པར་མ་ཐོས་སོ། 127

བསོད་ནམས་རྩོད་གི་བདག་གི་ནི། བརྩོན་བའི་གོགས་མཚོག་གུར་པ་གང་།
 དེ་ཡང་ལས་ཀྱི་བོ་རྒྱབས་ཀྱིས། དུས་མིན་གདོས་པ་ཆག་པ་བཞིན། 128

ཐབས་ཉམས་ཐབས་ནི་འདི་ལ་ཡང་། ཤིན་དུ་ཆེ་བའི་འབད་རྩོལ་གྱིས།
 བདག་ནི་ངེས་པར་ནི་མ་མི་ལྡོག། ལྷན་པ་འཇམ་ཡང་ན་ཤི་བར་འགུར། 129

འགོ་བ་གསུམ་པོ་འདིར་སྐྱེས་པ། གཞན་ལ་ཕན་ཕྱིར་སྲོག་དག་ནི།
 ཟད་པར་གུར་པ་དེ་གཅིག་ལ། སྐྱེ་འགོ་ནི་མས་སུ་མཚོད་པར་འོས། 130

पुनः प्रवहणारूढः स' समुत्तीर्य वारिधिम् ।

रत्नपर्वतपार्श्वेन विवेश विकटाटवीम् ॥ १२३ ॥

न वियोगैर्नचोद्देगैर्नाभियोगैर्द्विषामपि ।

न रोगैः क्लेशभोगैर्व्वा हीयते महतां मतिः ॥ १२४ ॥

स तत्राक्रान्तगुगनं निरुद्धाशेषदिक्रटम् ।

दुरारोहं ददर्शाग्रे मूर्त्तं विघ्नमिवाचलम् ॥ १२५ ॥

उपायहीनस्तं दृष्ट्वा गिरिं मूर्खमिवोद्धतम् ।

अधःपल्लवशय्यायां सुप्तः सोऽचिन्तयत् क्षणम् ॥ १२६ ॥

अहो वत कियान् कालः प्रयातः प्रस्थितस्य मे ।

वदरद्वीपनामापि न नाम श्रूयते क्वचित् ॥ १२७ ॥

व्यवसायसहायो मे योऽभूत्पुण्यपणैः परम् ।

भग्नस्रव इवाकाले सोऽपि कर्म्मोर्म्मिविज्ञवैः ॥ १२८ ॥

नष्टोपायेऽप्युपायेऽस्मिन् व्यवसायान्महीयसः ।

न नाम विनिवर्त्तेऽहं सिद्धिर्निधनमस्तु वा ॥ १२९ ॥

तदेकं जन्मयावासु पूज्यं जन्म जगन्नये ।

यस्मिन् परोपकाराय जायते जीवितव्ययः ॥ १३० ॥

དེར་ནི་དེ་ལྟར་བསམ་འབྲུགས་ཏེ། སྤྱིང་སྤྱོབས་གྱི་མཚོར་ཤེས་གྱུར་ནས།

རི་ལ་གནས་པའི་གཞོན་སྤྱིན་ནི། སྤོན་པོ་ཞེས་པ་འོངས་ནས་སྦྱས། 131

ཤར་དུ་དབག་ཚད་ཕྱིན་གྱུར་ནས། ས་འཛིན་ཚེ་མོ་གསུམ་པ་ནི།

ས་ལ་བྱས་པའི་ཐོམ་སྐྱས་ལ། འཛོགས་ལ་དེ་ནས་འགོ་བར་གྱིས། 132

དེ་སྐད་གཞོན་སྤྱིན་གཏམས་ངག་གིས། རི་ཚེན་དེ་ཡི་ཚོས་བགོལ་བས།

ཚེ་མོ་ཤིན་དུ་མཐོ་བ་ཡི། ཤེས་གྱི་ས་འཛིན་མདུན་དུ་མཐོང། 133

བྱ་ཚོམས་ཀྱིས་ཀྱང་བགོད་དཀའ་བ། འཇམ་པའི་བྲག་ནི་གཅིག་ཤུ་དེར།

དེ་ཡི་ཡིད་ལ་རེ་བ་ནི། ཡུད་ཚམ་བྱ་བ་མེད་པར་གྱུར། 134

ཤིན་དུ་མཐོ་ཞིང་དེན་དང་བལ། རང་གི་དོག་བཞིན་གཡོ་མེད་པར།

དེ་ལ་ཚོས་དབྱུད་ཡུན་རིང་དེ། རི་མོ་བགོད་པ་བཞིན་དུ་གྱུར། 135

དེ་ནས་ལྷའོད་ཅེས་པ་ཡི། གཞོན་སྤྱིན་བྲག་གི་ཕྱུག་གནས་པ།

སྤྱིང་སྤྱོབས་ཕྱུན་ཚོགས་དེ་ལ་ནི། མངོན་སྤྱོགས་ལ་མཚན་ལྡན་བས་སྦྱས། 136

འདི་ནས་ཤར་དུ་གྱིང་གྲགས་ཚམ། མོང་བས་ཚན་དན་གསལ་ཚལ་ནི།

ལྷུང་བཞེན་གྱིས་བསྐྱོད་འཁྲི་ཤིང་ལྷན། སྤོན་མེད་ཚོས་འཕྲུལ་མཐོང་བར་འགྱུར། 137

དེ་ནི་རབ་གསལ་བྱེད་ཅེས་པ། ཕྱུག་ན་གཏམས་པའི་སྦྱོན་ཚེན་པོ།

ལྷས་ཚན་བསྐྱུང་ཕྱིར་རིན་ཚེན་ལ། རབ་དུ་པདུས་པས་ཐོབ་པར་འགྱུར། 138

इति चिन्ताकुलं तत्र तं ज्ञात्वा सत्यसागरम् ।

नीलो नाम समभ्येत्य यशः प्राहाचलाश्रयः ॥ १३१ ॥

पूर्वेण योजनं गत्वा चीणि शृङ्गाणि भूभृतः ।

वेचसोपाननिश्रेण्या समारुह्याथ गम्यताम् ॥ १३२ ॥

इति यक्षोपदेशेन स विलङ्घ्य महाचलम् ।

ददर्शाग्रे समुत्तुङ्गशृङ्गं स्फटिकभूधरम् ॥ १३३ ॥

तस्मिन्नेकशिलाश्लक्षणे दुर्गमे पश्चिणामपि ।

मुहूर्त्तमभवत्तस्य निर्व्यापारो मनोरथः ॥ १३४ ॥

अभ्युन्नतं निरालम्बं स्वसङ्कल्पमिवाचलम् ।

स तं विचार्य सुचिरं चिचन्यस्त इवाभवत् ॥ १३५ ॥

अथ चन्द्रप्रभो नाम यशः शैलगुहाशयः ।

अभ्येत्य संचक्ष्मस्यन्नं तमभाषत विस्मितः ॥ १३६ ॥

क्रोशमाचमितो गत्वा पूर्वेणापूर्वविभ्रमम् ।

दृश्यते चन्दनवनं बालानिलचलस्रतम् ॥ १३७ ॥

तचास्ते प्रसरा नाम गुहालीना महौषधिः ।

लभ्यते देहरक्षायै समुत्तोत्य महाशिलाम् ॥ १३८ ॥

ད་ཡལ་འདབ་ཀྱིས་སྐྱང་བྱས་པའོ། ། སྐྱམ་གྱི་ཤེལ་གྱི་རི་ལ་ནི།
 འཕྲུལ་ཉིད་དུ་ནི་ཡང་དག་འཛེགས། འདོད་པ་ཐོབ་ཕྱིར་འགོ་བ་བྱོས། 139

སྐྱམ་ཆེན་དེ་ནི་དོན་བྱས་བཞིན། སྐད་ཅིག་གིས་ནི་འགོ་བར་འགྱུར།
 འདོད་པ་ཐོབ་བ་སྐྱོབ་ལྟར་གཡོ། དེ་ཕྱིར་ལྷ་འདབ་བ་མིན། 140

ད་ལྟར་སྐྱབ་བྱེད་གཞི་དུ་སྐྱིན་གྱིས། བསྟན་པས་དེ་ཡོས་ས་འཛོལ་དག།
 ཡང་དག་འཛེགས་པས་མདུན་དུ་ནི། གསེར་གྱི་ཁང་ལྗན་གྲོང་བྱིར་མཐོང། 141

རྒྱན་པོ་བརྩམས་པས་གྱིས་པ་བཞིན། རབ་གསལ་ནི་མས་ཀྱི་སྐྱལ་པ་བཞིན།
 ངོ་མཚར་ཀུན་གྱིས་བྱས་པ་བཞིན། དེ་མཐོང་ཡ་མཚན་ལྡན་པར་གྱུར། 142

གྲང་བྱར་ལས་གྱི་མི་མེད་ཅིང་། གསེར་གྱི་སྐོ་སྐོ་གས་ཆན་པོ་ཡོས།
 དེ་ཡི་སྐོ་ནི་བཅད་མཐོང་ནས། དེ་ནི་ནགས་ཀྱི་མཐའ་ན་གནས། 143

སྐབས་འདིར་ཉིན་མེད་མཐའ་གྱུར་ད། མཐའ་མད་མཁའ་ཡོ་ལས་བགྲོད་པས།
 མ་ཟེར་ཅན་ནི་ཡོངས་འལ་བཞིན། ལྷ་བ་གྱི་རི་དང་ཉེ་བར་སྐྱེ་བ། 144

འོད་སྟོང་རྒྱབ་པར་གྱུར་པའི་ཚོ། མངོན་པར་འགོ་བ་སྐྱུན་ཅན་མ།
 གྱི་སྐར་བདག་པོ་འདོད་གྱུར་ནས། དལ་བྱས་རབ་དུ་འགོ་བ་བཞིན། 145

དེ་ནས་རབ་གསལ་འབྱུར་པ་ཡིས། རྩོགས་ཀུན་ཡོངས་ཛོགས་བྱེན་དུ་རྩོགས།
 དྲི་མེད་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའ་བཞིན། བྱོད་ཅིད་འོད་དེ་ཤར་བར་གྱུར། 146

तत्रभावकृतालोकं सोपानैः स्फुटिकाचलम् ।

सहसैव समारुह्य गम्यतामीप्सिताप्तये ॥ १३९ ॥

तत्क्षणात् कृतकार्यैर्व^१ सा प्रयाति महौषधिः ।

न खेदस्तत्कृते कार्यस्तडिह्लोलाः प्रियात्पुत्रः ॥ १४० ॥

इति यज्ञोपदिष्टेन विधानेन स भूधरम् ।

समुत्क्रम्य दृग्दर्शाग्रे नगरं हेममन्दिरम् ॥ १४१ ॥

मेरुकूटैरिवाकीर्णं प्रकाशैरिव निर्मितम् ।

सर्वाश्चर्यैरिव कृतं तद् दृष्ट्वा विस्मितोऽभवत् ॥ १४२ ॥

महाहेमकपाटाभ्यां रुद्धद्वारं विलोक्य तत् ।

निर्जनं वारसञ्चारं वनान्ते निषसाद् सः ॥ १४३ ॥

अचान्तरे दिनस्यान्ते व्योमानन्तपथाध्वगः ।

अवापास्तांचलोपान्तं परिश्रान्त इवांशुम्पान् ॥ १४४ ॥

अस्तङ्गते सहस्रांशौ रजनौरमणी शनैः ।

तारापतिमिवाग्बेधुं प्रससाराभिसारिका ॥ १४५ ॥

अथ प्रकाशविभवैः सर्वांशापूरणोन्मुखः ।

बोधिसत्त्व इव स्वच्छः सुधादीधितिरुद्ययौ ॥ १४६ ॥

ལྷན་པའི་ཚོགས་ནི་མ་ལྷན་པ། རབ་དུ་ཞི་བར་རྣམས་གིང་གྱིས།
 ཡིད་ནི་དངས་བྱེད་རྒྱ་བའི་འོད། སྤྱིང་སྤྱོད་ས་སྤྱོད་རྩལ་བཞིན་དུ་མཛོས། 147

ཉིན་བཟའ་ལས་སྐྱེས་ཕྱོགས་ཅོམས་གྱིས། ལྷན་པའི་སྤོངས་པ་རྒྱ་བས་ཕྱོགས།
 གང་སྤྱིར་རིང་ན་བཞགས་པ་ཡི། བདག་ཉིད་ཆེ་ཅོམས་གཞན་པ་མཚོག། 148

རྒྱ་བའི་ཟེར་གྱིས་གིན་དུ་དགའ། སྐད་ཅག་ལྷན་ན་ཁངས་གྲུར་ནས།
 བྱ་བའི་གྱི་མཚོ་བོ་རྒྱ་བས་དག། འབྲུག་པའི་གྱི་ནི་གཉིད་ཐོབ་གྲུར། 149

མཚན་མོ་ཟེར་བར་གྲུར་པའི་ཚོ། ཡོན་དན་ཡོན་གྱིས་གྲུས་བཅས་པ།
 མཐུ་ཆེན་ལུ་ཡི་མི་ལས་ད། དེ་ལ་མངོན་པར་ཕྱོགས་ནས་སྐྱེས། 150

ཨོམ་ཀུ་ཡེ་སྤྱིང་སྤྱོད་ས་ཅན། དེ་ཉིད་དམ་པའི་མངོན་ཞེན་པ།
 ལེགས་བྱས་ཁྱོད་གྱིང་ལ་དུ་བ་ནི། གཞན་གྱི་དོན་དུ་གྱི་ཆེན་བྱས། 151

ཉོན་མོངས་སྐྱེས་མ་རྒྱུང་ཏུ་འདིར། ཡིད་ནི་འབྲུང་བར་མི་འོས་སོ།
 སྤྱིང་སྤྱོད་ས་དམན་པ་མེད་ཅོམས་གྱིས། རང་དབང་ཉིད་དུ་ཐམས་ཅད་གྲུབ། 152

གསེར་གྱི་གྲོང་བྱེད་གང་འདི་དང། གསུམ་ནི་ས་རོལ་གཞན་དང་གཞན།
 གོང་ནས་གོང་དུ་ཅོམས་པར་བཀ། འདི་ན་རིན་ཅེན་གྲོང་བྱེད་ཡོད། 153

ཁྱོད་གྱི་སྤོངས་ནི་བདུངས་པ་ན། དེ་དག་ལས་ནི་མི་འམ་ཅི།
 བཞི་དང་བཟྱེད་དང་བཅུ་རྒྱལ་དང། སོ་གཉིས་རིས་པས་ཕྱིར་འབྲུང་འབྲུར། 154

स्क्रीता तमःसमूहस्य निःशेषप्रशमेऽचिता ।
मानसोऽस्त्रासिनौ ज्योत्स्ना सत्त्ववृत्तिरिवावभौ ॥ १४७ ॥

तमोमोहं जहारेन्दुर्दिशां दिनवियोगजम् ।
परोपकारे हि परो दूरारोहो महात्मनाम् ॥ १४८ ॥

सुप्रियश्चन्द्रकिरुणैः पूर्यमाणतनुः क्षणम् ।
निद्रां कार्यसमुद्रोर्भिक्षोभमुद्रा'मवाप्तवान् ॥ १४९ ॥

क्षपायां क्षीर्यमाणायां गुणदाक्षिण्यसादरा ।
जगाद् देवता स्वप्नं महेशाख्या समेत्य तम् ॥ १५० ॥

अहोवत महासत्त्व सत्त्वामिनिवेशिना ।
परार्थे विपुलः क्लेशः कृतः सुकृतिना त्वया ॥ १५१ ॥

अल्पशेषे प्रयासेऽस्मिन् नोद्वेगं कर्तुमर्हसि ।
अपर्युषितसत्त्वानां स्वाधीनाः सर्वसिद्धयः ॥ १५२ ॥

हैमं यदेतन्नगरं चीणि चान्यान्यतः^१ परम् ।
सन्ति रत्नपुराण्यत्र विचित्राण्युत्तरोत्तरम् ॥ १५३ ॥

तेभ्यो निर्यान्ति किन्नर्यश्चतस्रोऽष्टौ च षोडश ।
दाक्षिण्यं^२ क्रमेणैव त्वया द्वारि विघट्टिते ॥ १५४ ॥

१ Orig. कार्यसमूहोर्भिषेजमुद्राम् ।

२ Orig. चीणि चान्यतः ।

३ क्षमायां क्षियमाणायाम् ।

४ Orig. दार्शिक ।

ཀྱི་དབང་པོ་ལྷལ་བ་ཡིས། དེ་ཡི་བག་མེད་རིག་པར་བྱ།
 རིང་པོ་མིན་པར་འདོད་པ་དག། མཐོང་བར་གྱུར་དུ་གཞན་པ་ཅ། ། 155

ལྷ་མོས་གསུང་བཅས་འདི་བརྗོད་ལ། དེ་ནས་རབ་སང་ཤིན་ཏུ་དགས།
 བྱོང་བྱིར་སློལ་མངོན་ཕྱོགས་དེ། ལག་པ་ཡིས་ནི་ལན་གསུམ་བརྗོད་ས། ། 156

དེ་ནས་མི་འམ་ཅི་མོ་བཞི། གཡོ་བའི་མིག་ཅན་འཕྱོན་གྱུར་དེ།
 གཡོ་བའི་རྗེད་གིས་བསྐྱོད་པ་ཡིས། རོ་མཚར་རྗེན་པའི་སྟེ་མ་བཞིན། 157

ཡིད་ནི་རེངས་པར་བྱེད་གྱུར་ཅིང། འདྲན་བྱེད་དག་གི་བདུད་རྩི་མེ་ཆར།
 བཞིན་རས་རྒྱ་བའི་འོད་རླེང་གྱིས། ཉིན་མོར་རྒྱ་འོད་ལྷན་པར་བྱས། 158

དགའ་བས་མཐོང་དེས་ཤིན་ཏུ་དགའ། འདོད་པ་གྱི་ཆེར་ཡལ་དག་མཚོད།
 དེ་ནི་མངོན་པར་འདོད་པ་ཡིས། མཛེའ་བས་མགོན་གཅེས་བཞིན་དུ་བྱས། 159

རྒྱ་བ་རྩུ་ཤེལ་སྟན་འཁོད་པ། དེ་ལ་དུན་པ་འཚོ་བའི་སྟེན།
 ལུས་དང་བཅས་པར་སྐྱེས་པ་བཞིན། སྟན་ནི་བརྒྱུང་བྱས་དེ་དག་གིས། 160

ཅེ་དགའ་དགོད་པའི་འོད་རླེང་དག། ཡང་དག་གྱིས་པར་གྱུར་པ་ནི།
 མཛེའ་བའི་ལྷན་སྐྱེས་གསུམ་དག། རྗེན་དུ་སྐྱེར་བ་བཞིན་དུ་སྟེས། 161

ཡོན་དྲན་དམ་པས་བགྱོན་པའི་དབྱིབས། རྫོང་ཅན་འོང་བར་འོས་པ་ཡང།
 གང་གིས་བྱིས་དུ་རང་ཉིད་འོངས། ཀྱི་མ་བོད་གཅུག་བསོད་ནམས་ཅན། 162

जितेन्द्रियस्य भवतस्तत्प्रमादमवेदिनः ।

किमन्यदक्षिरेणैव वाञ्छितासिर्भविष्यति ॥ १५५ ॥

इत्युक्तः सादरं देव्या प्रतिबुद्धोऽव सुप्रियः ।

अघान नगरद्वारं चिः समभ्येत्य^१ पाणिना ॥ १५६ ॥

ततश्चतस्रः किन्नर्यो निर्ययुस्तरलेक्षणाः ।

आश्चर्यतरुमञ्जर्य इव लीलानिलाकुलाः ॥ १५७ ॥

मानसोस्त्रासकारिण्यो नयनामृतदृष्टयः ।

वदनेन्दुसमुद्योतैर्दिवापि कृतचन्द्रिकाः ॥ १५८ ॥

ताः सम्पूज्य स्मरोदारं सुप्रियं प्रियदर्शनाः ।

तस्याभिलाषप्रणयैरातिथ्यमिव चक्रिरे ॥ १५९ ॥

चन्द्रकान्तसमासीनं कृतासनपरिग्रहाः ।

जीवनौषधयो जाताः स्मरस्येव सविग्रहाः ॥ १६० ॥

तप्तमूषुः समुन्मीलद्विलासहसितत्विषः ।

ददत्य इव कर्पूरं प्रेमोपायनतां पुरः ॥ १६१ ॥

अहो धन्या वयं यासां सद्गुणालङ्कृताकृतिः ।

स्वयमेवाभिगम्योऽपि भवानंघागतो यद्दम् ॥ १६२ ॥

བདུད་ཚི་ལ་ནི་སྤྱུ་ཞིག་སྤང་། ཅན་དན་ལ་ནི་སྤྱུ་མི་སྤེད།

ཟླ་བ་ལ་ནི་སྤྱུ་གས་དམན། དམ་པ་ནི་མས་ལ་སྤྱུ་མི་འདོད། 163

གང་ཡང་བུད་མེད་རང་ཉིད་ནི། རློང་བ་སྐལ་བཟང་ཉམས་པའི་གྱུ།

དེ་ལྟ་ན་ཡང་ཁྱོད་མཐོང་བ། ཉིད་ཀྱི་སྤྱུ་ཚོར་བྱས་སྤྱིར་སྤྱ། 164

མི་འམ་ཅི་ཡི་གོང་ཁྱེད་འདི། བདག་ཅག་དང་བཅས་མཛེེེ་བས་སྤྱེད།

ལེགས་པར་བཛོེད་ལྷན་རིན་ཅེན་ཁང་། དགོ་བ་ཁྱོད་ཀྱི་རང་དབང་ཉིད། 165

དེ་སྐད་དེ་དག་ནི་མས་ཀྱི་ཚོག། མཛེེེ་བར་འོས་ཐོས་ཤིན་ཏུ་དགས།

སོ་ཡི་ཟླ་འོད་སྤྱིང་སྤྱོད་ལྟར། རབ་ཏུ་དཀར་བ་སྤྱོད་ཞིང་སྤྱ། 166

ཕེབས་པར་སྤྱོད་པའི་བདུད་ཚི་འདི། སྤྱུ་ཡི་གས་མང་གནས་མ་ཡིན།

ཁྱོད་ནི་མས་བདག་གིས་གས་བྱས་པ། བདག་གི་ཡང་ནི་གས་པའི་གནས། 167

འདི་མཐོང་ཉིད་ནི་བསྐྱབས་པར་འོས། དེ་ཡང་རྗེས་སྤྱུ་འཛིན་པ་འདི།

སྤྱུ་དུག་འཁྲི་ཤིང་གདུང་སེལ་ལ། ཅན་དན་གྱིས་ཀྱང་བྱུགས་སམ་ཅི། 168

ནི་མ་པ་འདི་ལྟའི་དྲི་མེད་དག། ཟླ་བའི་འོད་བཞིན་གུར་པ་དང་།

ནི་མ་པ་འཛིག་དེ་སྤྱོད་ཚུལ་ནི། ཡང་དག་རིགས་ཤིང་མཛེེེ་བ་ཡིན། 169

རིགས་ཤིང་མཛེེེ་བའི་སྤྱོད་པ་དང་། རབ་ཏུ་དང་ཞིང་དྲི་མེད་ཡིད།

མཉེས་གཤིན་པ་དང་འཛམ་པའི་ཚོག། སྤྱུ་ཡི་གས་པའི་སམ་ཡིན། 170

विद्वेषः कस्य पीयूषे चन्दने कस्य चारुचिः ।

इन्दौ मन्दरदरः को वा साधुः कस्य न सम्मतः ॥ १६३ ॥

स्त्रीणां यद्यपि सौभाग्यभङ्गाय प्रणयः स्वयम् ।

क्रमस्त्वद्दर्शनेनैव तथापि मुखरीकृताः ॥ १६४ ॥

इदञ्च किन्नरपुरं वयञ्च प्रणयापिताः ।

रत्नञ्च सौभाग्यणिकं साधो स्वाधीनमेव ते ॥ १६५ ॥

इति तासां वचः श्रुत्वा सुप्रियः प्रणयोचितम् ।

उवाच सत्त्वधवलां दिशन् दशनचन्द्रिकाम् ॥ १६६ ॥

बहुमानास्यदं कस्य नेदं सम्भाषणामृतम् ।

आत्मनोऽप्यादरस्थानं भवतीभिः कृतादरः ॥ १६७ ॥

स्नाय्यं दर्शनमेवेदं तत्राप्ययमनुग्रहः ।

मुक्तालतांस्तूपहराः किं पुनश्चन्दनोक्षिताः ॥ १६८ ॥

एवंविधानां स्वच्छानामैन्दवीनामिवामूषाम् ।

आकृतीनां समुचिता रुचिरा लोकवृत्तयः ॥ १६९ ॥

सौचित्यचारुचरितं प्रसादविशदं मनः ।

वात्सल्यपेशला वाणी न कस्यादरभूमयः ॥ १७० ॥

མཚོད་པའི་ཡོ་བྱད་འོས་གུར་བའི། ཀུན་སྦྱོང་འདི་ནི་བདག་གིས་སྒྲུངས།
 བྱད་མེད་གཞན་དབང་ཡིན་པའི་སྒྲུང། བྱིད་ཀྱང་བདག་ཉིད་སྦྱིན་མི་འོས། 171

གཞོན་ཏུ་མ་དངོས་ལས་འདས་པས། བྱིད་ནི་གཞན་གྱིས་ཡོངས་སུ་བརྒྱུང།
 བྱམས་ཤིང་གུས་པས་མ་དང་ནི། བཟས་པས་བདག་གི་སྤིང་མོ་ཡིན། 172

གང་ཞིག་གཞན་གྱི་འབྱོར་པ་དུག། གཞན་གྱི་བྱད་མེད་མ་དང་ནི།
 གཞན་འཚོ་བདག་ཉིད་འཚོ་བ་ཉིད། དེ་དག་ཕྱོགས་ནི་གཞོད་པ་མེད། 173

སྲ་མ་རྩོན་དང་ཚོག་རྩོན་དང། ཀྱལ་པ་སྦྱོར་བ་སྒྲུངས་པའི་ཚོག།*
 གང་གི་ཁ་ན་དྲིག་པ་ཉིད། དེ་དག་ཕྱོགས་ནི་མཚས་ཀུན་དུ་གྱིས། 174

གང་ཞིག་བཞིན་སེམས་བྱལ་བའི་སེམས། གཞོད་སེམས་དག་ནི་ཡོངས་སུ་སྒྲུངས།
 འོག་པར་ལྷ་བས་དམན་གྱུར་པ། དེ་དག་ལེགས་པའི་ལས་ལ་བདེ། 175

མི་དག་བུ་ཡི་ལས་དག་ལས། དེས་པར་འོག་པའི་རང་བཞིན་ཅན།
 དེ་དག་དག་པའི་སྤེ་ནི་མཚས་ཀྱིས། བཀག་པ་མེད་པའི་མཐོ་ངོས་ལས། 176

ནོར་གྱིས་མཐོ་བ་ནི་མཚས་ཀྱི་ནོར་ནི་སྒོ་གོས་ཉིད།
 དབང་པོ་ནི་སྤྱི་ལ་ནི་མཚས་ཀྱི་མིག་ནི་རིག་པ་ཉིད།
 སྦྱིས་བྱ་མཚོག་གྱུར་ནི་མཚས་ཀྱི་བསོད་ནམས་བཅེ་བ་ཉིད།
 ཡིད་ནི་གཙང་བ་ནི་མཚས་ཀྱི་འཇུག་འོགས་བདག་ཉིད་དོ། 177

* བྱལ་པ།

मृहीतोऽस्माभिराचारः पूजापरिकरोचितः ।

आत्मार्पणं कुलान्तं कः^१ परायत्ता हि योषितः ॥ १७१ ॥

कन्याभावादपक्रान्ता यूयं परपरिग्रहाः ।

विश्रम्भेण भगिन्यो मे जनन्यः स्नेहगौरवात् ॥ १७२ ॥

परवित्तं विषं येषां जनन्यश्चान्ययोषितः ।

परहिंस्रं त्महिंसैव पद्मास्तेषां निरत्ययाः ॥ १७३ ॥

पैशुन्यासत्यपारुष्यभिन्नवादोऽज्झितं वचः ।

सदैव वदने येषां, तेषां, सर्वाशिषा दिशः ॥ १७४ ॥

अभिधारहितं चेतः व्यापारपरिवर्जितम् ।

मिथ्यादृष्टिविहीनञ्च येषान्ते सत्यथं श्रिताः ॥ १७५ ॥

दशाकुशलमार्गेभ्यो निर्गतानां निसर्गतः ।

एते कुशलवर्गस्य मार्गाः स्वर्गे निरर्गलाः ॥ १७६ ॥

धीरेव धन्यं धनमुन्नतानां

विद्यैव चक्षुर्विजितेन्द्रियाणाम् ।

दयैव पुण्यं पुरुषोत्तमानां^२

आत्मैव तीर्थं शुचिमानसानाम् ॥ १७७ ॥

१ इजान्तवः ।

२ दयैव पुरुषोत्तमा इच्छाणाम् ।

ཡལ་འདབ་རྒྱལ་པ།

སྐྱེས་བུ་ལྷོ་མས་ཀྱི་ལྷོ་པ་དེ་ལྟའི་ཡོན་ཏན་དག།
 ལེགས་ལུགས་འདི་ནི་བྲི་མས་ཀྱི་རྒྱ་མ་མེད་པར་གྱུར།
 རིན་ཅེན་ལྷ་དུག་དམ་པའི་ཚོགས་ལས་ཤིན་ཏུ་ལྷག།
 རྒྱལ་བྲི་མས་དག་ནི་དམ་པ་ལྷོ་མས་ཀྱི་གྲོན་དུ་བཞེད།

178

སེམས་ཅན་དོན་གཉེར་དབང་པོ་ཐུལ་བ་དེ་ཡིས་ནི།
 ཡོན་ཏན་རྗེས་མཐུན་དེ་སྐད་བཞེད་པ་ཐོས་གྱུར་ནས།
 ཚོམས་པར་གྱུར་ཅིང་ལྟ་མའི་དོན་བཞིན་མཁའ་ལས་ནི།
 རྒྱལ་འཇིག་རྟེན་ས་ལ་སློབ་ཞིང་དེ་ཡིས་སྦྱས།

179

ལོར་བུ་བཞིན་ཏུ་ཡོན་ཏན་རབ་འབར་རིན་ཐང་མེད།
 དག་བ་ཁྲོད་ཀྱི་མཇེས་པའི་འདོད་ནི་མཐོང་གྱུར་པ།
 ལང་ཞིག་མཁོ་དང་ནི་བ་སྦྱིང་ཁ་ཉིད་ལ་ཡང་།
 དྲིལ་པར་དམ་པ་ལྷོ་མས་ཀྱི་གྲོན་དུ་ཁྲོད་ཉིད་བགྱིད།

180

བདག་ཉིད་དང་མཉམ་གཤམས་པའི་མཐུ་ལྡན་རིན་ཐང་ཆེ།
 ལོར་བུ་འདི་ནི་ཁྲོད་ཀྱི་རབ་ཏུ་བརྒྱུད་བར་མཇེད།
 ལང་ཞིག་གྱི་ལ་མཚན་ལ་བཞག་དཔག་ཚད་ལྟོང་ཕྱག་དུ།
 སློང་བ་ལྷོ་མས་ཀྱི་འདོད་པ་ཆར་དུ་བབ་པར་འགྱུར།

181

एवंविधोऽयं गुणसन्निवेशः
 शीघ्रेण वैमल्यमुपैति पुंसाम् ।
 सद्रत्नमुक्तान्निकरातिरिक्तं
 शीलं सतामाभरणं वदन्ति ॥ १७८ ॥

द्रव्युक्तमङ्कार्थं गुणानुरूपं
 सन्ध्यार्थिना तेन^१ जितेन्द्रियेण ।
 तुष्टास्तमूचुर्भुवि चन्द्रलोकं
 ताः कौतुकायैव मुखैः सृजन्यः ॥ १७९ ॥

मणेरिषानर्घगुणोज्ज्वलस्य
 दृष्टैव साधोरुचिता रुचिस्ते^२ ।
 ययैव मौली हृदये श्रुतौ च
 सद्भिः सदैवाभरणीकृतोऽसि ॥ १८० ॥

मणिर्महार्हः प्रथितप्रभावः
 प्रगृह्यतामात्मसमस्त्वयायम् ।
 ध्वजार्षितो वर्षति योजनानां
 सहस्रमेवार्थिसमाहितं यः ॥ १८१ ॥

१ Orig. Omits तेन ।

२ साधो बपोचार्षिते ।

ཡལ་འདབ་དུག་པ།

དེ་སྐད་བཟོད་པས་རིན་ཅེན་རབ་མཚོག་གཞིན་ལྷ་མས།
 རབ་དུ་དང་བ་གཟུགས་ཅན་བཞིན་དུ་དེ་ལ་སྲིན།
 དེས་ཀྱང་དེ་ནི་མཛེལ་བའི་ཉི་བར་སྲོད་པས་སྤངས།
 དེའལ་ལས་བྱས་པའི་གོང་ཁྱེད་དག་ནི་གཉིས་པར་སྲིན།

182

དེར་ནི་གསུམ་པས་དེ་ཡིས་ཉིས་འགྲུར་དག་གི་ནི།
 མི་འམ་ཅེ་མོ་ནི་མས་ཀྱིས་དེ་ལ་མཚོད་པ་བྱས།
 རིམ་པ་དེ་དག་ཉིད་ཀྱི་ནི་མ་དག་སློབ་གྲོས་ཀྱིས།
 དེ་ཡི་ཉིས་འགྲུར་མཐུ་ལྡན་ཞོར་བུ་ཐོབ་པར་གྱུར།

183

དེ་ནས་གསུམ་པའི་གོང་ཁྱེད་བེ་རྒྱུ་རྒྱ་རང་བཞིན།
 མཛོས་པའི་མིག་ཅན་བཅུ་དུག་དེ་དག་དེ་ཡིས་མཐོང་།
 དེ་དག་ནི་མས་ལ་དེ་བཞིན་རིམ་བཞིན་བསྐྱོད་ནས་ནི།
 དེ་ཡི་ཉིས་འགྲུར་མཐུ་ལྡན་རིམ་གྱོད་མ་པ་ཐོབ།*

184

དེ་ནས་མདུན་དུ་རིན་ཅེན་བཞི་ཡི་རང་བཞིན་གྱི།
 གོང་ཁྱེད་གོང་ཁྱེད་ཀྱང་ལས་ལྷག་པའི་དཔལ་ལྡན་པ།
 བཞི་པར་སྲིན་དེ་མི་འམ་ཅེ་ནི་མཛོས་མ་དའི།
 གཉིས་འགྲུར་དག་གི་ཡོན་ཏན་རྣམས་པས་དེ་དོན་གཉེར།

185

* མོ་ལོ་ཀ་མཚོ་མ་གྱི་སྐད་དོད་སྐབ་སྲོུར་ཉེ་དབང་རོ་མོ་ལོད་པ་འདི། ར་མོར་བཀ་དེས་
 ར་བསྐྱེད་པ་མཚུ་པ་ནི་མས་ཉེས་དཔལ་པ་ལྷ།

उक्तेति रत्नप्रवरं तरुण्य-
 स्तस्मै ददुर्मूर्त्तमिव प्रसादम् ।
 आदाय तच्च प्रणयोपचारं
 सोऽपि द्वितीयं पुरमाप रौप्यम् ॥ १८२ ॥

तत्रादरप्रतद्द्विगुणाभिरेव
 स. पूजितः किन्नरकामिनीभिः ।
 क्रमेण तेनैव विशुद्धबुद्धिः
 श्लेभे मणिं तद्द्विगुणप्रभावम् ॥ १८३ ॥

प्राप्तञ्च तं रत्नमयं चतुर्थं
 पुरं ततः सर्व्वपुराधिकञ्चि ।
 सोऽभ्यर्थितस्तद्द्विगुणाभिरग्रे
 गुणाधिकः किन्नरसुन्दरीभिः ॥ १८५ ॥

* This Sloka was lost. An attempt was made to reproduce it from its Tibetan version by a *Bande* of Sahor.

ལེགས་གདམས་དེ་ཡི་དེ་བཞིན་ཉིད་དུ་དམ་ཚེས་གྱི།
 གདམ་དག་ཞེས་ལ་བྱུང་བས་ཚེས་གྱུར་དེ་ནག་ནི།
 རབ་གྱུས་ལྷན་ལ་སྒྲིན་པའི་ཕྱིང་བ་ལྟར་རིང་བའི།
 རྒྱར་མིག་གིས་འཕངས་འོད་དང་ལྡན་པས་དེ་ལ་སྐྱས།

186

རིན་ཅེན་འབྱུང་གནས་རྒྱ་བ་བ་ད་ར་ཞེས་པ།
 འདྲ་གྱི་མིང་པོ་མི་འམ་ཅི་ཡི་གྱུ་ལ་རིགས་ཡོད།
 རྩོམ་འབྱུང་ཡོངས་གྱིས་རང་གི་མིང་གི་མཚན་གྱུར་པ།
 རིན་ཐང་ཆེ་བའི་རྒྱིང་འདི་དེ་ཡི་བཞུགས་གནས་ཡིན།

187

འོད་ཟེར་ཚོགས་ནི་གསལ་ལྡན་རིན་ཅེན་འདི་ཡང་བསོད་ནམས་བརྟེན་ནོམས་གྱིས།
 གསེ་སྦྱོང་ཞེས་བུདི་བདུལ་ཞུགས་ངས་པའི་ཚོ་གསལ་གྱུ་ལ་མཚན་ལ་བཀོད་ན།
 རྩོམ་འབྱུང་དུ་མཐའ་དག་འགྲོ་ཚོགས་མངོན་འདོད་དོན་རྟོག་རྟོགས་ཆར་ཉིད་འབེབས།
 གཞན་དོན་བདོན་པར་གྱུར་པས་ཁྱབ་པར་བགྱིད་སྐྱད་དེ་ནི་བརྒྱུང་བར་མཛོད།

188

དེ་ལྟར་མཛོས་མ་ནོམས་གྱིས་འཆི་མེད་ཤིང་འབྲས་ལེགས་བདུས་གུས་
 བཅས་ཤིང།

རྒྱལ་པར་མཛོད་སྐྱབ་ལྡན་པས་སྐལ་བཟང་ནོར་བུ་བྱིན་པ་སྤངས་བྱས་ནས།
 མགྲོགས་འགྲོ་རབ་དགའ་སྤྱིན་ཤུགས་ཞེས་བྱ་རྒྱུང་ལས་གྱུ་ལ་བལ་ཞེན་དེ།
 དེ་ཡི་ལས་གྱི་གདམས་ངག་ཐོབ་པས་དེ་ཡང་རང་གི་བྱོང་བྱིར་སོང།

189

तथैव सङ्घर्षकथाप्रसङ्गै-
स्तास्ताषितास्तेन सुसंयतेन ।
उत्फुल्लनीलोत्पलदामदीर्घ-
कटाक्षविश्लिप्तकरास्तमूचुः ॥ १८६ ॥

भ्रातास्ति नः किन्नरराजवंश-
रत्नाकरेन्दुर्वदराभिधानः ।
तस्यास्पदं द्वीपमिदं महाई
स्वनामचिह्नं प्रथितं समृद्ध्या ॥ १८७ ॥

रत्नञ्चेदं नियमविधिना पोषधाख्यव्रतेन
न्यस्तं भास्वत्किरणनिकरं पुण्यभाजां ध्वजाग्रे ।
जम्बुद्वीपे किल जनगणाभीप्सितार्थान् प्रयत्नात्
वर्षत्येव स्थिरपरहितव्याप्तये गृह्यतां तत् ॥ १८८ ॥

इत्युत्पाद्यांमरतरुफलं सादरं सुन्दरीभिः
प्रेमोद्दामप्रणयसुभगं दत्तमासाद्य रत्नम् ।
वालाहाख्यं विजितपवनन्तं प्रकृष्टं तुरङ्गं
सोऽप्यारुह्य स्वनगरमगाल्लब्धमार्गीपदेशः ॥ १८९ ॥

དུས་ཚོད་དེར་ནི་དྲི་མེད་གངས་རྩལ་ས་ཡི་བདག་པོ་ཚངས་པས་བྱིན།
 ཡངས་པའི་དགོ་བས་མཐོ་རིས་ལས་དུ་རབ་བཤགས་སུ་ར་ན་སི་མུ།
 དཔལ་ལྷན་འཛིག་དེན་བསྐྱབ་སློ་མོས་བསྐྱབ་སློང་བ་ཀུན་གྱི་འབྲས་བུ་ལྟེར།
 ལྷན་དུ་དགའ་ནི་གྲོང་ཁྱེར་གཙོ་བོས་ཚོས་ཀྱི་གྲོལ་སྲིད་ལ་དབང་བསྐྱར། 190

དེ་ནས་མགོ་བཀུ་ཚོ་གའི་རིམ་པ་ཡིས།
 གསོ་སློང་དགའ་ལ་ཉར་གནས་བཅོ་ལྔ་ལ།
 རིན་པོ་ཆེ་དེ་གྲོལ་མཚན་ཅེར་བདགས་ནས།
 ལྷ་ཚོགས་འདོད་པས་ཡོངས་སུ་གང་བར་བྱས། 191

གཞན་ལ་ཕན་པས་འབྲས་བུ་ལྷན་པར་གཤམས་བགོད་བྱས་ཤིང་ལོ་བཅུར་ནི།
 གྲོལ་སྲིད་ཚེན་པོ་ལ་གནས་འཛིག་དེན་མཐའ་དགའ་ཁེངས་བྱས་མི་བདག་གི།
 གནས་ལ་སྲས་བཞག་ཉེ་བར་ཞི་བ་ཐམས་ཅད་ཐོབ་ཅིང་དེ་ཉིད་ཤེས།
 གང་ཡང་འདི་ནི་ཚངས་པའི་དངོས་པོ་དམ་པ་དག་དུ་གཤམས་པར་གྱུར། 192

རིན་ཅོན་གླིང་དུ་མངོན་བགོད་པ། ལྷན་དུ་དགའ་ཡི་སླེ་བ་དེར།
 གང་སློན་བདག་གིས་ཁེངས་བྱས་པ། ཚོམ་ཀུན་དེ་ཀུན་འདི་དག་གོ། 193
 ད་སྐད་ལྷན་པ་གཙོ་བོ་ཡིས། རང་གི་སློང་རྩལ་མཐའ་ཡི་གཏམ།
 སློན་དང་བཙོན་འབྲས་མནང་ག་གིས། དགོ་སློང་མོས་ལ་རྗེས་བལྟན་བསྐྱབས། 194

ཞེས་པ་དགོ་བའི་དབང་བོས་བྱས་པའི་བྱང་རྒྱལ་སེམས་དཔའི་དོགས་པ་
 བརྗོད་པ་དཔག་བསམ་གྱི་འཁྲི་ཤིང་ལས་བད་རའི་གླིང་དུ་འགྲོ་བའི་ཡལ་འདབ་
 ལྷ་རྒྱལ་པའོ།།

तस्मिन् काले विपुलकुशलैः स्वर्गमार्गं प्रयाते
 वाराणस्यां विशदयशसि क्षमापतौ ब्रह्मदत्ते ।
 श्रीमान् सर्व्वंप्रणयिफलदः सुप्रियः पौरमुख्यै-
 लोकाचार्ये विनिश्चितमतिर्धर्मराज्येऽभिषिक्तः ॥ १६० ॥

ततः शिरःस्नानविधिक्रमेण
 तत्पञ्चदश्यां ध्वजमूर्द्ध्नि रत्नम् ।
 स पोषधैः पोषित एव धृत्वा
 चकार विश्वं परिपूर्णकामम् ॥ १६१ ॥

कृत्वा यात्रां परहितफलां वत्सराणां शतेन-
 स्थित्वा राज्ये महति निखिलं पूरयित्वा च लोकम् ।
 पुत्रं धृत्वा नरपतिपदे प्राप्य सर्व्वोपशान्तिं
 तत्त्वज्ञोऽसौ किमपि परमं ब्रह्मभावं जगाम ॥ १६२ ॥

स्युरेते दस्यवः सर्व्वे पूर्व्वं ये पूरिता मया ।
 रत्नद्वीपाभिगमने तस्मिन् सुप्रियजन्मनि ॥ १६३ ॥

इति शास्ता स्ववृत्तान्तकथया विदधे विभुः ।
 दानवीर्य्योपदेशेन भिक्षूणामनुशासनम् ॥ १६४ ॥

इति क्षेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां
 वदरद्वीपयात्रावदानं नाम षष्ठः पल्लवः ।

CHAPTER VII.

ཡལ་འདབ་བདུན་པ།

མུ་ཏིག་འཁྲི་ཤིང་གི་རྟོགས་བརྗོད་ནི།

༄༅ །དགོ་བའི་སྣོན་ལམ་དག་པའི་གཟི་བའི་དང་།
 དབེན་པ་དྲི་མེད་སྣང་བའི་རྟོགས་བྱེད་ལམ།
 གང་ཞིག་ཡོངས་སུ་བསྐྱབས་པ་ཙམ་ཉིད་ན།
 སྲིད་པའི་སྣོངས་འབྲོག་དེ་ཉིད་བསྐྱབས་པར་འོས།

གོང་བྱིར་སེར་སྐྱ་ཞེས་པར་ནི། ལྷ་གོ་རྟུ་ཡི་ནགས་ཚལ་གནས།
 སྣོན་ཚོ་འཁོར་ནི་སྣོང་སྐབས། བཅོམ་ལྷན་འདས་ཀྱིས་ཚོས་བསྟན་མཛད། 2

མི་དམན་ཀུན་དགའ་ཚོགས་ཀྱི་བཅུད། ཅན་དན་ལྷར་བསེལ་དེ་ཡི་ནི།
 གསུང་གི་བདུད་ཅི་གསལ་པ་ཡི། ལྷིམས་པས་བསོད་ནམས་ལྷན་པས་འབྲངས། 3

ཚོས་ནི་ཉན་པའི་ཚོགས་པ་དེར། གྱུལ་པོ་ཟས་ནི་གཙང་མ་ཡིས།
 བསོད་ནམས་ཉེ་བར་བསྟན་པའི་རྣམས། དྲི་མ་དང་བྲལ་དགའ་བ་ཐོབ།

དེ་ནས་གྱུལ་རིགས་ལས་སྐྱེས་པ། རྒྱུ་མིང་ཚེན་དག་གིས་དེར།
 ཚོས་ཀྱི་གདམས་དག་ཐོས་གྲུར་ནས། རང་གི་བྱིས་དྲུ་ཕྱིན་ཏེ་སྐྱེས།

सप्तमः पल्लवः ।

:मुक्तालतावदानम्

कुशलप्रणिधानशुद्धधाम्नां
विमलालोकविवेकबोधकानाम् ।
परिकीर्तनमात्रमेव येषां
भवमोहापहर्त्तारस्त एव धन्याः ॥ १ ॥

पुरा पर्षत्सहस्राणां न्यग्रोधोपवनस्थितिः ।
कपिलाख्ये पुरे चक्रे भगवान् धर्मदेशनाम् ॥ २ ॥

अमन्दानन्दसन्दोहस्यन्दि चन्दनशीतलम् ।
तस्य वागमृगं धन्याः कृताञ्जलिपुटाः^१ पुपुः ॥ ३ ॥

राजा शुद्धोदनस्तत्र धर्मश्रवणसङ्गमे ।
पुण्योपदेशसलिलैर्लभे^२ वैमल्यनिर्दृतिम्^३ ॥ ४ ॥

अथ तत्र महानामा शाक्यराजकुलोद्भवः ।
धर्मोपदेशमाकर्ण्य प्राप्तः स्वंगृहमब्रवीत् ॥ ५ ॥

१ Orig. अताञ्जलिपुटैः ।

२ Orig. लोभे ।

३ Orig. वैमल्यम् ।

ཀྱ་མ་སངས་གྱིས་འབྱུང་བ་འདྲོ། བདག་ཅག་གོ་ནི་དོན་ཚན་ལ།
 བཅོམ་ལྡན་སངས་གྱིས་ཚོས་དང་ནི། དགོ་འདུན་གྱུ་བ་དང་མུང་འདྲེ་སྤྲད། 6

དེ་ཡི་ཚོག་དེ་ཐོས་གྱུར་ནས། བྱིས་ཐབ་རྒྱ་འོད་གདམས་ངག་གོ།
 བྱུང་བར་ཐོས་པས་དགའ་བ་དང་། དོན་དུ་གཉེར་ལས་དེ་ལ་སྦྱས། 7

སྦྱིས་བྱ་བསོད་ནམས་སྐལ་ལྡན་ནོམས། བཅོམ་ལྡན་འདས་ཀྱིས་རྗེས་བརྒྱུང་འོས།
 བདག་ཅག་བྱུང་མེད་སྤྲད་འོས་ནོམས། དེ་ཡི་མན་ངག་འོས་མ་ཡིན། 8

དེ་སྐད་བྱིས་ཐབ་ཚོག་ཐོས་ནས། དེས་སྦྱས་བཟང་མོ་བཅོམ་ལྡན་འདས།
 འགྲོ་བའི་སྦྱིང་སྦྱིང་རྗེ་ཡིས། གཟིགས་པ་དག་ལ་དབྱེ་བ་མེད། 9

ཀུན་ལ་ཉེ་མའི་འདྲ་ཟེར་སྦྱོམས། རྒྱ་འདྲོན་དག་གོ་ཆར་བ་སྦྱོམས།
 སེམས་ཅན་ཀུན་ལ་ཐུགས་བརྩེ་བ། བཅོམ་ལྡན་འདས་ཀྱིས་གཟིགས་པ་སྦྱོམས། 10

སྦྱི་གྱུ་འི་བདག་མོ་ཚེན་མོ་ཡིས། ཚོག་གིས་ཕྱི་དོ་ཁྱོད་ཀྱི་སྐབས།
 བཅོམ་ལྡན་འདས་ཀྱི་བྱུང་དུ་ནི། གྱུ་ལ་པོ་ཟས་གཙང་བྱེད་པ་ཉིད། 11

དེ་སྐད་བདག་པའི་ཚོག་སྦྱོན་གྱིས། །ཤུག་འེ་བྱ་མའི་ཚོགས་ཀྱིས་བསྐྱར།
 བཅོམ་ལྡན་འདས་ཀྱི་བསོད་ནམས་ནགས། གཙང་མ་དེར་ནི་དེ་སོང་གྱུར། 12

དེར་ནི་སྦྱིང་རྗེ་འི་དབག་བསམ་གྱིང་། སྦྱིང་སྦྱོབས་མེ་དོག་འབྲས་བུ་ཆེ།
 རབ་དུ་ཞི་བའི་བདུད་རྩི་ཡིས། ཡང་དག་སྦྱོན་པ་དེ་ཡིས་མཐོང་། 13

अहो नु भगवान् बुद्धो धर्मः सङ्घश्च सिद्धये ।
बुद्धोत्पादोऽयमस्माकं निर्वाणाय महाफलः ॥ ६ ॥

उमदेशविशेषात्तन्निर्वृतेस्तस्य तद्वचः ।
श्रुत्वा शशिप्रभा पत्नी^१ प्रख्यात्तमभाषतु ॥ ७ ॥

अनुग्राह्या भगवतः पुरुषाः पुण्यभागिनः ।
निन्द्यास्तदुपदेशानामनर्हा योषितो वयम् ॥ ८ ॥

इति जायावचः श्रुत्वा स जगाद् जगद्गुरोः ।
भद्रे भगवतो नास्ति श्चेदः कारुण्यदर्शने^२ ॥ ९ ॥

समा सर्व्वच भा भानोः समा दृष्टिः^३ पयोमुचः ।
समा भगवतो दृष्टिः सर्व्वसत्त्वानुकम्पिनः ॥ १० ॥

महाप्रजापतेर्वाक्यादपराह्लक्षणं तपः ।
शुद्धोदनः करोत्येव राजा भगवतोऽन्तिके ॥ ११ ॥

इति पत्युः प्रियगिरा वृता शाक्याङ्गनागणैः ।
याचने^४ तद्भगवतः सा पुण्योपवनं ययौ ॥ १२ ॥

सा सत्त्वंकुसुमं तत्र तं ददर्श महाफलम् ।
प्रशमामृतसंसिक्तं करुणाकल्पपादपम् ॥ १३ ॥

१ Orig. यत्नी ।

२ Orig. भेदवाच्यदर्शने ।

३ Orig. दृष्टिः ।

४ Orig. याचन ।

རྒྱུང་གི་དུང་པའི་འབྲི་བའི་བཞིན། དེ་ཡིས་རིང་ནས་དེར་བྱུག་འཚལ།
 བྱིན་གཤོག་པའི་རྩོམ་གྱིས་ནི། རྩོངས་པ་ཡོངས་སུ་གཏོང་བ་བཞིན། 14

གསེར་འོད་རིན་ཚེན་གྱིན་ཚམས་ཀྱིས། བཟྱེན་པ་དག་ནི་མཐོང་གྱུར་ནས།
 དགོ་སློང་ཀུན་དགའ་བོ་ཞེས་པས། ལྷན་དུ་པན་བཙོན་དེ་ལ་སྦྱས། 15

མ་མ་བྲོད་ཀྱི་ཆ་ལུགས་འདི། དྲེགས་པས་གྲུགས་བའི་རབ་ཞེས་སྟོང་།
 ཐབ་པའི་དཀའ་ཐབ་ནགས་སུ་ནི། མི་རིགས་འདི་ནི་ཆགས་བྲལ་གནས། 16

ཡོན་ཏན་གྱིས་གདམས་ཆགས་པ་ཡི། ལྷ་ཙོར་གྱིན་ཚམས་ཀྱི་མ་འདིར།
 བདག་ཅག་བརྒྱུང་བར་མི་འོས་ཞས། བྲོད་ལ་ཉེ་བར་འདྲམ་པ་བཞིན། 17

དེ་ཡི་འདི་བརྗོད་གཞུགས་བཟང་དེའི། རྒྱུངས་པའི་གདོང་ནི་དམན་པ་ཡིས།
 བྱིན་ཚམས་ཐམས་ཅད་དཀྲོལ་ནས་ནི། རང་གི་བྲིས་དུ་བསྐྱར་བར་གྱུར། 18

དེ་ནས་ཐམས་ཅད་འཁོད་པ་ལ། དགོ་བ་སྟོན་མཛོད་བཙོམ་ལྡན་འདྲས།
 དངོས་པོ་མི་དྲག་པ་ཉིད་དུ། ཉེ་བར་སྟོན་པའི་རྩོམ་པ་མཛོད། 19

གང་གི་དྲི་བ་དུ་མི་དྲི་བ་ཉིད། དྲི་བ་ཉིད་བཞིན་འགྲོ་བར་ནི།
 སློབ་ཆགས་རྩོངས་པས་འཛིན་བྱེད་པ། འདི་ནི་རྩོངས་པའི་མ་ཐུ་ཚེན་ནོ། 20

བདེན་པར་ཡིད་ཚེས་རྩོངས་པ་ཡིས། འཛིག་རྟེན་མི་བདེན་པ་ལ་དགའ།
 དངོས་པོ་ཀུན་གྱི་དངོས་མེད་ནི། ཉམས་སྲོང་གནས་པ་རིག་པ་མེད། 21

लतेव पवनानम्रा तं दूरात् प्रणनाम^१ सा ।
लोभेनेव परित्यक्ता च्युतकर्णोत्पलच्छलात् ॥ १४ ॥

विलोक्य काञ्चनरुचिं रत्नभूषणभूषिताम् ।
आनन्दनामा भिक्षुस्तामुवाच प्रहितोद्युतः ॥ १५ ॥

वेशः प्रशमश्रुन्योऽयं मातर्मुनितपोवने ।
दर्पोत्सक्तो न युक्तस्ते विरक्तानामिदं पदम् ॥ १६ ॥

गुणसंयमसिक्तानि मुखराभरणान्यहो ।
नेहासत्ग्रहणं युक्तमितीवोपदिशन्ति ते ॥ १७ ॥

इत्युक्त्वा तेन सा तन्वी वैलज्यविनतानना ।
उन्मुच्याभरणं सर्व्वं प्राहिणोन्निजमन्दिरम् ॥ १८ ॥

उपविष्टेषु सर्व्वेषु निर्दिष्टकुशलस्ततः ।
अनित्यतैवं भगवानुपदेशं प्रचक्रमे ॥ १९ ॥

महामोहप्रभावाऽयं येन नित्यमनित्यताम् ।
नित्यतामिव मन्यन्ते मूढा जगति जन्तवः ॥ २० ॥

असत्ये रमते लोकः सत्यप्रत्ययमोहितः ।
न वेत्ति सर्व्वभावानामभावांनुभवां स्थितिम् ॥ २१ ॥

སྐྱེ་བ་ཐོས་པའི་ལམ་དུ་ཡང་དག་ཆགས་ལྷན་ཁ་ཅིག་སྐྱེ་ཡིས་བལྟན་བཅོས་
དག་དང་ནི།

གཞན་ནི་རིག་བྱེད་ལམ་དང་རྟོག་གི་རྩོད་པས་གཞན་དེ་ཁ་ཅིག་གྱུད་ནི་ཡོངས་
འཛིན་དང་།

གཞན་དག་ནིས་མང་སྐྱེ་ཅོལ་མཁམས་དང་ལྷན་ཅིག་ཉིད་དུ་འཇིག་པར་སྐད་ཅིག་
གནས།

དེ་ལ་ཡང་ནི་མི་འཇིགས་པ་བཞིན་རེལ་ཅེད་དག་གིས་མོངས་ཤིང་མས་དགའ་བ་
རབ་དུ་འཇིན།

22

མ་བཟང་ཡུལ་གྱི་གནད་པའི་ལུས་ནི་ཉོན་མོངས་སྤང་བོ་དག་གི་གནས།
རབ་མོངས་ལས་བྱུང་སྲིད་པ་རབ་རྩོབ་ལྷ་ངམ་ཐང་གི་ནིམ་པར་གསལ།
མཐའ་དང་བུལ་བའི་སྲིད་པའི་ནད་འདི་རི་ལྟར་ནིས་པར་ལྲོག་འགྲུབ་བ།
དེ་ལྟར་བྱ་དང་བྱ་མིན་པའི་ས་ལ་ནིས་དཔྱོད་ལྷན་པས་དབྱུང།

23

བཅོམ་ལྷན་རང་ཉིད་འདི་ལ་སོགས། འདུ་བྱེད་མི་དྲག་ཡང་དག་ལྷན།
ཚོས་ཀྱི་གདམས་ངག་དགོ་བུ་ནི། རིགས་པར་གསུང་བར་བརྩོན་པ་ཚོ།

24

དེར་ནི་ཤུག་འུ་མོ་གཅིག། བུ་མོ་གཞོན་ཉུ་མ་ཡི་མཚམས།
བཟོད་དཀའི་ལང་ཚོ་ལ་གནས་པ། གཟུགས་དང་སྐལ་བཟང་ཉིད་ཀྱིས་བྱེགས།

25

ཉུ་མའི་ངོས་སུ་སྐྱེ་བའི་གི། དོ་གལ་དགའ་མའི་བདག་པོ་ཡི།
གྲགས་པའི་སྡིང་པོ་གསལ་འདྲ་ལ། ལྷར་མིག་གཡོ་བས་ཡང་ཡང་བལྟས།

26

केचित् व्याकरणीः परे श्रुतिपथैस्तर्कप्रवादैः परे
 केचित्तन्त्रपरिग्रहैर्बहुविधैरन्यैः कलाकौशलैः ।
 संसक्ताः पुनरुक्तजन्मशरणा याताः सङ्घैश्च क्षयं
 तत्राप्यक्षयलीलायां क्षणपदं मुग्धैर्निबद्धा धृतिः ॥ २२ ॥

विषयविषमापायः कायः प्रपञ्चयाशया
 खरतरमरुस्फाराकारो मोहभवो भवः ।
 हितभूमि तथाकार्थ्यं कार्थ्यं विवेकिनां तथा
 निरवधिरयं दृष्ट्वा व्याधिर्यथा निवर्त्तते ॥ २३ ॥

इत्याद्यनित्यसंस्कारसंयुक्तं युक्तमुद्यते ।
 धर्मेऽपदेशकुशलं वक्तुं भगवति स्वयम् ॥ २४ ॥

एका शाक्यवधूस्तत्र रूपसौभाग्यगर्विता ।
 स्थिता शैशवतारुण्यसन्धौ वयसि दुःसहे ॥ २५ ॥

मुक्ताहारं स्तनतटे लोलापाङ्गैर्मुहुर्मुहुः ।
 आसुलोके यशस्फारसारं रतिपतेरिव ॥ २६ ॥

१ Orig. विवेकिनो ।

२ Orig. निरवर्त्तते ।

३ Orig. तारुण्यसन्धौ ।

མང་ཚན་རྒྱུང་མ་རྒྱུ་འདྲ་ཀྲིས། ཅུ་གཅིག་མིན་པའི་སེམས་ལྷན་ད།
 རོ་ཤལ་ནིམ་པར་བལྟ་བ་དག། མཐོང་ནས་ཆགས་བྲལ་བཞིན་དུ་བསམས། 27

ཚོས་ནི་ཉི་བར་སྟོན་ཚེ་ཡང་། གཡོ་བའི་རོ་ཤལ་འདི་ལ་ལྟ།
 དངོས་པོ་ཞེས་སྲིད་ཅིག་མ། འདི་དག་མོངས་པས་མི་ཉན་ཉིད། 28

རང་གི་རོ་ཤལ་བསྟན་ནས་འདི། རོ་ཤལ་སྟོབ་བདག་གིས་དུ་བྲོག།
 ལྷག་པ་མཐོང་བ་ཁོ་ན་ཡིས། ལུས་ཅན་དེགས་པ་ཞི་བར་གྱུར། 29

འདི་བསམས་དེ་ཡིས་འབངས་མོ་ནི། རོ་ཉི་ཏེལ་བྱ་ལ་སྦྱས།
 རོ་ཉི་ཏེལ་བདག་གི་ནི། རོ་ཤལ་བྱིམ་ནས་མགོག་སྲིད་འོངས། 30

དེ་ཡིས་ད་སྐད་བརྒྱུད་པས་དེ། དེར་ནི་ཚས་ཉན་ལ་ཞུགས་པ།
 དུས་མིན་འགྲོ་བས་ཡིད་བྱུང་ནས། ཤུགས་དང་བཅས་པས་སྐད་ཅིག་བསམས། 31

ཀྲིམ་བདག་གི་དགོ་བ་འདིར། བར་ཚོད་འདི་ནི་ཡང་དག་སྦྱེས།
 གང་ཕྱིར་གཞན་དབང་འཚོ་གྱུར་པ། བདག་གིས་ཚོས་ཉན་མི་འཕྲོབ་པ། 32

བསོད་ནམས་ཀྱི་བཟང་གྱིས་གྱུར་ཅོང་། ལྷིང་ལྷིང་གི་སར་འབྲོགས་གྱུར་པ།
 བཅོམ་ལྷན་ཞལ་གྱི་པདྨོ་ལས། གསུང་གི་སྤང་ཙི་མཚོག་གིས་ཐོབ། 33

ཀྲིམ་རང་དབང་ནིམ་པར་བཅོད། ལུས་འཛིག་བདེ་བ་ཉམས་བྱེད་པ།
 ལྷག་བསྐྱེད་འགྲོ་བར་སྟོག་ཆགས་ནིས་ས། གཡིག་ནི་སྤྲུལ་བསྐྱེད་མ་ཡིན། 34

हरावलोकिनीं दृष्ट्वा तामनेकाग्रहादसौ ।

अचिन्तयद्विरक्तेव महत्पत्नी शशिप्रभा ॥ २७ ॥

इयं धर्मोपदेशेऽपि चपला हारमीक्षते ।

भावानां न शृणोत्येव मूढा क्षणिकतामिमाम् ॥ २८ ॥

स्वं हारं दर्शयित्वास्या हारोत्साहं हराम्यहम् ।

अधिकांलोकनेनैव दर्पः शाम्यति देहिनाम् ॥ २९ ॥

इति सञ्चिन्त्य सा^१ दासीं रोहिकाख्यामभाषत

रोहिके गच्छ मे हारं गृहात् सत्वरमाहर ॥ ३० ॥

इत्युक्त्वा सा तथा तत्र प्रवृत्ते धर्मसंश्रवे ।

अकालगमनोद्विग्ना निश्चस्याचिन्तयत्^२ क्षणम् ॥ ३१ ॥

अहो वतान्तरायोऽयं सञ्जातः कुशले मम ।

नास्मिन् श्रोतुं लभे धर्मं यत्परायत्तजीविता ॥ ३२ ॥

पुण्यसौरभसम्भारात् कौर्णकारुण्यकेसरात् ।

मुखपद्माद् भगवतो धन्यः प्राप्नोति वाङ्मधु ॥ ३३ ॥

अहो स्वाच्छन्दविच्छेद^३स्तनुभङ्गः सुखक्षयः ।

सेवा जंगति जन्तूनां दुःखे दुःखपरम्परा ॥ ३४ ॥

१ Orig. मूढक्षणिकतामिमाम् ।

३ Orig. निश्चाचिन्तयत् ।

२ Orig. omits सा ।

४ Orig. °विच्छेद° ।

གཡོག་གི་ངལ་དུབ་ཀྱིས་འཐོབ་པ། གླུ་འཛིན་གྱི་དགའི་རྩེ་ཡི་ཐིགས།
 འབྲུག་ས་རིངས་ཤིན་དུ་ཚ་བས་བསྐོལ། ཀྱི་མ་དགའ་ལྟོད་དག་གིས་འཕྱངས། 35

དཔོན་པོ་མཐོང་ན་ཁེངས་ཉམས་ཤིང་། ཡོན་ཏན་ཉམས་དང་གཟི་བརྟེན་མཚོད།
 ཞི་ཞིང་ངལ་བ་འདི་དག་ནི། གཡོག་གྱེད་དག་གི་དང་པོའི་འབྲས། 36

གཡོག་ནི་ཀོང་པ་འཚིང་བའི་ལྷགས་ཀྱི་ལྷགས་སྒྲོགས་ཞུས་ཞིང་ང་གྱུལ་ཆགས་
 པའི་ས།

དྲི་བ་དུ་ངེས་པར་རང་གི་བྱ་བ་འགོག་ཅིང་གཉིད་དང་བདེ་བ་འཛོམས་པར་བྱེད།
 རེ་བའི་ཆགས་ཞེན་ཚོགས་ཀྱི་ལམ་དང་ལེགས་འགྲོགས་ལོངས་སྤོད་ཀྱི་ནི་དོ་རྩེ་
 དང་།

མོངས་པ་ནམས་ནི་དེ་དགས་སྐོས་བསྐྱེད་ཀྱི་ངན་སྲིད་ཀྱི་ལྷོ་ལོ་འཛིན་གྱི་འཛིན། 37

དེ་ལྟར་ཡུམ་རིང་བསམས་ནས་ནི། དེ་ཡི་བཀའ་ཡིས་དེ་སོང་སྟེ།
 ལྷན་ནི་གཡོག་དུ་བཅོངས་ནམས་ལ། རང་དགར་གནས་པ་གཤམ་ཡོད། 38

གཞན་གྱིས་བསྐྱེད་བས་དམན་གྱུར་ཅིང་། འགྲོ་བ་དེ་ནི་བཅོམ་ལྡན་འདས།
 སྤྱིང་རྩེ་གྱིས་པའི་རྣམ་ཡིས་ནི། སྤྱན་གྱིས་གཟིགས་ནས་སྐད་ཅིག་བསམས། 39

སྐྱེ་བ་འདི་ལ་འདི་ཡིས་ནི། འཚོ་བའི་མཚམས་ལྷག་ཡོངས་སྤྱོད་གས།
 སྤྱི་གས་འདི་ནི་འཁོར་བ་ལས། བདག་རང་ཉིད་ཀྱིས་གདོན་པར་བྱ། 40

དེ་ནས་ལོས་ཀྱི་སྤྱོད་བཡིས། ལམ་དུ་འབྲལ་ལ་བགྱོད་དེ་ལ།
 བེའུ་ལ་ཆགས་མོངས་བཅས་པའི། བཡི་རྩེ་ཡིས་བདོངས་པར་བྱ། 41

सेवाप्रयाससंप्राप्तं धनमानकणोदयम् ।

तप्तमत्युष्णान्निश्चासैरहो हृच्छ्रेण पीयते ॥ ३५ ॥

मान्ग्लानिर्गुण्ग्लानिरोजःपूजशमः श्रमः ।

प्रथमं सेवकस्यैतत् फलमीश्वरदर्शने ॥ ३६ ॥

लौही बन्धनशृङ्खला चरणयोर्हेलावमानावनी^१

स्वव्यापारबनिषेर्धनित्यनियती निद्रासुखद्रोहिणी ।

आशास्यंस्य विशालजालसरणिः सत्सङ्गभोगाशनिः

मुग्धानां मृगतृष्णिकामरुमही सेवा शरीरक्षयः ॥ ३७ ॥

इति सञ्चिन्त्वा सुचिरं सा जगाम तदाज्ञया^२ ।

सेवाविक्रीतकायानां स्वेच्छाविहरणं कुतः ॥ ३८ ॥

व्रजन्तीं तां वरप्रेष्यां कृपणां^३ करुणाकुलः ।

निरीक्ष्य भगवान् दिव्यचक्षुषाचिन्तयत् क्षणम् ॥ ३९ ॥

अस्मिन् जन्मनि शेषोऽस्याः सम्पूर्णा जीवितावधिः ।

इयं वराकी संसारादुद्धर्त्तव्या स्वयं मया ॥ ४० ॥

अथ तां कर्मयोगेन व्रजन्तीं सहसा पथि ।

वत्सवात्सल्यविवशा शृङ्गाभ्यांमाजघान गौः ॥ ४१ ॥

१ Orig. हेन्धावमानावनीः । २ Orig. स्वजगाम तराज्ञया ।

३ Orig. व्रजन्ती वरप्रेष्यकृपणाम् ।

སྐྱེ་བ་གཞན་གྱི་སྐྱེ་བ་གནས་ཀྱིས། ཡིད་ནི་སངས་གྱིས་ལ་དམིགས་ཤིང་།
བཅོམ་ལྷན་འདས་ཀྱིས་བཀའ་དྲིན་ལས། དེ་ཡི་རང་བཞིན་དྲན་ངེས་བསམས། 42

ལའོར་བ་ཅུ་སྟེན་འབྱུང་གནས་ཀྱི། སྐྱེ་བའི་ལའོར་མོར་སྲོག་མགས་ཅོམས།
ལས་ཀྱི་བོ་རྒྱ་བས་ཀྱིས་དུག་གས་པས། ཀྱེ་མ་འབྱུང་ཞིང་འབྱུང་བའི་རིམ། 43

སྐྱེས་སུ་ཅོམས་ཀྱི་དབྱེ་བ་ཡངས་པའི་དེ་ཡི་སྐྱེ་བས་བུ་ལ།
བདེ་མེད་ལས་ཀྱི་སྐྱེ་བ་བསམ་པའི་དོགས་ཅན་བཟོང་དག་གིས།
སྐྱེ་དང་འཆི་བར་རབ་སྐྱོས་ཡི་གོ་དག་དུ་བཀོད་གྱུར་པ།
འདི་དག་ཅོམས་ནི་ལག་པས་ཡོངས་སུ་སྐྱིས་པས་བསྐྱོད་པ་མིན། 44

གང་གིས་མངལ་ནས་བཅོམས་ཏེ་རིམ་གྱིས་སྐྱུང་དང་གི་དང་འཛིག་པའི་དུས་
ཅོམས་དག།

གང་དུ་ཡང་ནི་ལྷུས་ཀྱི་རྩིས་རིས་གཞན་པ་ཉིད་དུ་འགྱུར་བ་མ་ཡིན་པ།
ལས་ཀྱི་དབང་གིས་མི་ཅོམས་དག་གི་རབ་མང་སྲོད་པས་ཅོམ་པར་བཀྲ་བ་དག།
བཀོད་པ་འདི་ནི་མ་བུའི་སྐྱོ་ཡི་ཚོགས་དང་མཚུངས་པར་ཡོངས་སུ་སྐྱིན་པར་
འགྱུར། 45

དེ་ལྟར་བསམས་ཏེ་སྟོན་དུ་ཉེ་བར་གནས་སྐབས་བཟང་པོ་དང་པོའི་ཅོམ་གཞག་
རབ་གནས་པ།

མི་བཟང་འབང་མོའི་དངོས་པོ་བཞག་པས་སྐྱེངས་པར་གྱུར་པ་བཞིན་དུ་གཡོ་བོ་
མེད་ཉིད་གྱུར།

སྐྱོན་ལམ་ཁང་པ་དཀར་པོ་དམ་པའི་ཚོས་ཀྱིས་དག་པའི་སྐྱོ་ནི་ཡོངས་སུ་བཟུང་
བྱས་ནས།

ལའོར་བ་དག་དུ་སྐྱེངས་པར་བྱེད་པས་བྲི་མ་ཅན་བཞིན་དེ་ཡི་སྲོག་ནི་བདེད་པར་
གྱུར། 46

स प्रदधौ भगवतः प्रसादात् तन्मयस्मृतिः ।
जन्मान्तराधिवासेन बुद्बालम्बनमानसा ॥ ४२ ॥

अहो कर्मोर्मिभिः शीरोः^१ संसारमकराकरे ।
जन्मावर्तेषु जन्तूनां मज्जनेमज्जनक्रमः ॥ ४३ ॥

पुंसां ललाटविपुलोपलपट्टिकासु
निःशर्मकर्मघटितप्रकटाङ्कटङ्कैः ।
न्यस्तानि जन्मभरणप्रसराक्षराणि
नैतानि चाणिपरिमार्जनया चलन्ति ॥ ४४ ॥

इयं कर्मायत्तां प्रचुरचित्रवैचित्ररचना
नराणां मायूरच्छद्रूपं लतुल्या परिणतिः ।
यया गर्भारम्भे क्रमनिपतने वृद्धिसमये
क्षये वा नान्यत् प्राभजत^२ तनुलेखाच्छविरपि ॥ ४५ ॥

सञ्चिन्त्याध-पुरः प्रवृत्तसुदशासन्नावसन्नस्थितिं
प्राप्तेवासमहासभावकलनावैलक्ष्यनिस्यन्दताम् ।
आधाय प्रणिधानधाम्नि धवले सङ्घर्म्मशुद्धां धियं
संसारे विचिकित्स्य एव मलिनं तत्याज सा जीवितम् ॥४६॥

དེ་ནས་མཐོ་ངེས་ཡུན་ཚོགས་ཉེ། སིང་ག་ལ་ཡི་གླིང་དུ་དེར།
 འོ་མའི་གྲི་མཚོར་རྒྱ་བལྟ། རི་མོ་བཞིན་དུ་རབ་གསལ་སྐྱེས། 47

དེ་ནས་མངལ་ཞུགས་སྐྱེས་བའེ་དུས། མཁའ་ལ་སྐྱ་དྲུག་ཆར་བ་གཡམས།
 སིང་ག་ལ་བདག་བྱ་མོ་དེ། ལྷ་དྲིལ་འཁྲི་ཤིང་ཞེས་པར་གྱུར། 48

དེ་ནི་ཆེ་བར་སྐྱེས་པ་ཡིས། བསོད་ནམས་བཞིན་དུ་འཛོལ་སྐྱེག་འཛིན།
 ཡན་ལག་ནོམས་ཀྱི་ནོམ་འབྱེད་ཀྱིས། ཚོག་ཤེས་བཞིན་དུ་ལང་ཚོ་ཐོབ། 49

དེ་ནས་ནམ་ཞིག་མཉམ་ཡོད་ཀྱི། བྱོང་བྱེར་བ་ཡི་ཚོང་བ་ནོམས།
 ལྷ་སྲིན་འབྲུང་གནས་རབ་བསྐྱལ་ནས། སིང་ག་ལ་ཡི་གླིང་དུ་སོང། 50

དེ་ནི་དེ་དག་མཚན་མོའི་མཐར། རབ་སང་ངལ་བསོས་དགའ་བ་ཡིས།
 ཚོས་དོན་ཚོགས་བཅད་ཀྱིས་བཅིངས་པ། སངས་བྱིས་ཀྱིས་གསུངས་སྤྱོད་ལྷ་སྐྱེས། 51

ཕོ་བྲང་བ་གསལ་གནས་པ། མི་བདག་བྱ་མོས་ནོབ་ཡིས།
 བདད་ཅི་དེ་ཐོས་དེ་དག་ནོམས། བཀྲ་གསུམ་འདི་དག་ཅི་ཞེས་དེས། 52

རབ་དགའ་ལྡན་མས་དེ་ལ་དེས། འདི་ནི་སངས་བྱིས་བཅོམ་ལྡན་འདས།
 སེམས་ཅན་ཀུན་ལ་ཐུགས་བརྩེ་བས། རང་བཞིན་དུ་འེས་གསུང་ཞེས་སྐྱེས། 53

སངས་བྱིས་མངོན་བརྗོད་ཐོས་ཉིད་ཀྱིས། དེ་ནི་སྐྱེ་ལོང་གིས་བཀྲིན་ལྷས།
 ཡང་དག་རིག་པ་ལེགས་ལྡན་མཐུ། རབ་དྲུ་བསྐྱེད་བའི་ས་གཞིར་གྱུར། 54

ततः सा सिंहलद्वीपे समीपे स्वर्गसम्पदाम् ।
चन्द्रलेखेव दग्धाब्धौ दिव्यद्युतिरजायत ॥ ४७ ॥

अग्धानजन्मनस्तस्य मुक्तावर्षे दिवश्च्युते ।
साम्भूत् मुक्तालता नाम सिंहलाधिपतेः सुता ॥ ४८ ॥

सा पुण्यमिव ल्पावण्यं वहन्ती वृद्धिमागता ।
लेभे विवेकेनाङ्गानां सन्तोषमिव यौवनम् ॥ ४९ ॥

ततः कदाचिद्विणिजः आवस्तीपुरवासिनः ।
मकराकरमुत्तीर्य सिंहलद्वीपमाययुः ॥ ५० ॥

ते तत्र रात्रिपर्यन्ते विश्रान्तिसुखमाजगुः ।
धर्मार्थगाथासन्नद्धप्रबुद्धबुद्धभाषितम् ॥ ५१ ॥

तदन्तःपुरहृदयस्था श्रुत्वैव श्रवणामृतम् ।
किमेतदिति प्रच्छ तानानाय्य नृपात्मज ॥ ५२ ॥

ते तामूचुः प्रमुदितामिदं बुद्धस्य भाषितम् ।
स्वभावार्हं भगवतः सर्वसत्त्वानुकम्पिनः ॥ ५३ ॥

बुद्धाभिधानं श्रुत्वैव पुलकालङ्कृताकृतिः ।
सा बभूव समुद्रतसम्बिद्भव्यानुभावभूः ॥ ५४ ॥

སྐྱོན་སྐྱོན་གྱི་ལྟ་བུ་ཡིས། མ་བྱ་བཞིན་དུ་དེ་རངས་ནས།
 སངས་གྲིས་བཅོམ་ལྡན་ཞེས་པ་འདི། སྤྱི་ཞེས་ཡང་ནི་དེ་ལ་སྤྱིས། 55

དེ་ནས་དེ་ལ་དད་པ་དག། རྒྱུས་པར་གྲུས་པ་དེ་དག་གིས།
 བསོད་ནམས་རང་བཞིན་བཅོམ་ལྡན་གྱིས། སྤྱོད་པའི་ལྷགས་ནི་མ་ལྷས་སྤྱིས། 56

དེ་ནས་དེ་ཡི་གཏམ་གྱིས་དེ། སྤར་རྒྱུས་དགེ་བ་གྲིས་པ་ཐོབ།
 བཅོམ་ལྡན་སྤྲད་དུ་གསོལ་བ་ཡི། སྤྱིངས་ཡིག་དེ་དག་ནི་མས་ལ་བསྐྱར་

དུས་ཀྱི་ཚུ་བཏོར་ཡང་དྲག་བསྐྱལ། རང་གི་གོང་ཁྱིར་ཐོབ་ནས་དེས།
 བདག་ཉིད་ཆེ་ལ་ཕྱག་འཚལ་དེ། དེ་ཡི་གཏམ་བཤད་སྤྱིང་ཡིག་ཕུལ། 58

ཐམས་ཅད་མཁྱེན་པ་བཅོམ་ལྡན་གྱིས། དེ་ནི་མངོན་ཉིད་མཁྱེན་གུར་ཀྱང་།
 སྤྱི་དེག་འབྲི་ཤིང་ལ་བརྟེ་བས། རང་ཉིད་ཀྱིས་ནི་སྤྱིངས་ཡིག་བཏབས། 59

ཀྱེ་མ་བསོད་ནམས་ཚོང་ཟོང་དག་གི་རྗེད་པར་གྱུར་པ་ཁྱོད་ནི་དྲན་པ་ཉིད།
 གྱུད་དང་གདུང་བ་དང་ནི་སྤྱིད་པ་འཇོམས་པའི་སྤྱིད་པའི་སྤྱིན་བཟང་ཅི་མང་ཡིན།
 བཅོམ་ལྡན་ལས་བྱུང་གཏོག་གྱི་རིམ་བས་ཉེར་བསྐྱུན་ཡང་དག་རིག་པ་ཁྱོང་བའི་ས།
 བཅོམ་ལྡན་འདི་དེ་བདག་བདུད་ཅི་ཡང་དག་བགོ་སྐལ་ཆེན་པོར་གྱུར་བ་ཡིན། 60

དེ་ལྟར་མདོར་བསྐྱུས་སྤྱིངས་ཡིག་དོན། བཅོམ་ལྡན་རང་གིས་དོགས་གྱུར་ནས།
 རྒྱང་ཟད་འཇུག་པའི་འོད་ཟེར་གྱིས། ལྷོགས་ཀྱི་སྐམས་ཅན་རབ་གསལ་མཛོད། 61

उन्मुखी सा मयूरीव शब्दैरेव पयोमुखः ।

क एष भगवान् बुद्ध इति पप्रच्छ तान् पुनः ॥ ५५ ॥

ततस्ते निखिलं तस्यै अद्वासम्बर्हितादराः ।

न्यवेदयन् पुण्यमयीं भगवच्चरितस्थितिम् ॥ ५६ ॥

अथ सा तत्कथञ्चाप्तप्राग्जन्मकुशलोदया ।

विज्ञप्तिस्त्रेखं प्रददौ तेषां भगवतः कृते ॥ ५७ ॥

कालेन सिन्धुमुत्तीर्य सम्प्राप्तास्ते निजां पुरिम् ।

प्रणम्यावेद्य तद्दृष्टं ददुर्लेखं महात्मने ॥ ५८ ॥

भगवानपि सर्वज्ञः पूर्वमेव विभाव्य तत् ।

मुक्तालतायाः कृपया स्वयं लेखमवाचयत् ॥ ५९ ॥

अहो स्मरणमेव ते किमपि पुण्यपण्यं सतः

भङ्गति भवभैषजं व्यसनतापतृष्णापहम् ।

भवन्मयकथाक्रमोपनतसम्बिदास्वादभूः

स एष भगवन् महानमृतसंविभागो मम ॥ ६० ॥

इति संक्षिप्तलेखार्थं विभाव्य भगवान् स्वयम् ।

ईषत्स्मितत्विषा सत्त्वप्रकाशमदिशद्दिशाम् ॥ ६१ ॥

१ Orig. कालेनोपन्वसमुत्तीर्य प्राप्तस्ते । २ Orig. पुण्य अत्यतम् ।

३ Orig. प्रकाशमदशधिशम् ।

དེ་ནས་འོད་ཚོགས་རྗེས་གྱིས་ཤིང་། དེ་མོ་མཁའ་གྱིས་མི་ལུས་པའི།
 རང་གི་སྐྱུ་གཟུགས་རས་ལ་བཀོད། བཙམ་ལྷན་གྱིས་ནི་དེ་ལ་སྦྱིངས། 62

དེ་ཡི་བཀའ་ཡིས་ཕྱི་ནས་ཡང་། ཚོང་པ་དེ་དག་གཟིངས་ལ་ཞོན།
 སིང་ག་ལ་ཡི་སྦྱིང་ཕྱིན་ནས། དེ་ལ་ཐང་སྐྱར་བདུ་བསྟན། 63

གསེར་གྱི་སེང་གའི་བྲི་བཀོད་པའི། རས་ལ་དེ་བཞིན་གཤེགས་མཐོང་ནས།
 དེ་ལས་བྱུང་བའི་བསམ་གཏན་གྱིས། རྩེ་བོ་དགོངས་པ་གཅིག་བཞིན་གྱུར། 64

དེ་ཡི་འོག་ན་བྲིས་པ་ནི། བསོད་ནམས་ཀྱིས་འཕྲོབ་མཐོང་གུར་པ།
 སྐབས་སུ་འགོ་བ་གསུམ་དག་དང་། བསྐྱབ་པའི་གནས་ནི་ལྟ་ཡང་ངོ་། 65

ལྷགས་ལས་འབྱུང་དང་ལྡོག་བཅས་བའི། རྟོན་ཅིང་འབྲེལ་པར་འབྱུང་དང་བཅས།
 དེ་བཞིན་འཕགས་ལས་ཡན་ལག་བསྟོད། མཚོག་གི་ཐད་དུ་ཅིས་རྗེས་གྱིས་བའོ། 66

དེ་ཡི་སྤྱིང་དུ་ལེགས་པ་ཤད་ནི། གསེར་གྱི་ཡི་གེ་རབ་མཛེས་པར།
 དགོངས་པ་མཉམ་གཞག་བཙམ་ལྷན་འདས། རང་གི་བཀོད་བས་མཛེས་གུར་སྐྱེ། 67

སྐྱེ་དང་འཆི་བའི་ཉེན་མོངས་ཀྱིས་བཏབ་གདུང་བ་དྲག་པོ་རབ་གྱིས་དག།
 མི་བཟད་ཡུལ་ནི་གཡོ་བའི་སྐྱུ་གྱི་འཕྲིང་བས་དཀྱིས་ཤིང་དཀྱགས་གུར་པ།
 རབ་རིབ་རབ་གྱིས་རབ་མོངས་སྤྱག་གི་ཁང་པ་འདི་ལས་ཕྱིར་ཐོན་ལ།
 སངས་གྱིས་ཚོས་ལ་སྐབས་སུ་སོང་ཞིག་དེར་ནི་སྤྱིང་ལ་འཛིགས་པ་མེད། 68

तत्तश्चिकराशक्यां प्रभावैरनुपूरिताम् ।
भगवान् प्राहिणोत् तस्यै न्यस्तां स्वप्रतिमां पटे ॥ ६२ ॥

पुमः प्रवहणारूढा वणिजस्ते तदाज्ञया ।
अवाप्य सिंहलद्वीपं तस्यै पटमदर्शयन् ॥ ६३ ॥

हेमसिंहासनन्यस्ते पटे दृष्ट्वा तथागतम् ।
जनस्तन्मृयताध्यानादेकीभावमिवाययौ ॥ ६४ ॥

अधस्तात् लिखितं तस्मिन् पुण्यप्राप्तमदृश्यत ।
तिस्रः शरण्या गतयः पञ्च शिक्षापदानि च ॥ ६५ ॥

सप्रतीत्यसमुत्पादः सानुलोमविपर्ययः ।
आर्याष्टाङ्गस्तथामार्गः परमामृतनिर्भरः ॥ ६६ ॥

स्वयं भगवता न्यस्तं तस्योपरि सुभाषितम् ।
शेभते भावनालीनं भ्राजिष्णुकनकाक्षरम् ॥ ६७ ॥

विषमविषयालोलव्यालावलीवलयकुलात्
तरुणतिमिरान्निष्क्रम्यास्मात् प्रमोहाद्गृहात् ।
जननमंरणकेशवेशप्रवृत्तपृथुव्यथा
व्रजत शरणं बौद्धं धर्मं नाचं भवान्नयम् ॥ ६८ ॥

ཡལ་འདབ་རྒྱལ་བ།

དག་ཕྱིད་གྱིལ་བའི་སྐྱུ་གཟུགས་ལ། ས་ཡི་བདག་པོའི་བྱ་མེས་བལྟས།
ཐོགས་མེད་དུས་ནས་བསམགས་པ་ཡི། མི་ཤེས་བབ་ཆགས་བཏང་བར་གྱུར། 69

རབ་མཐོ་གསེར་ལྷན་ལྟ་བུར་མཛེས་པའི་སྐྱུ།
ཕྲག་མཛེས་དབྱང་པ་བྱས་མོའི་བར་མངོན་དགའ།
བསམ་གཏན་ལ་ཆགས་ཕྱིད་ནི་རྩམ་པའི་སྐྱུ།
མཛེས་སྐྱུ་གཟུགས་བཞིན་རབ་དུ་མཐོ་བའི་ཤངས། 70

རི་བོ་ཉིད་གྱི་མཛེས་པར་རྟོགས་བྱ་བ།
གྱིན་མེད་སྟོན་གྱི་ཞགས་པ་རིང་དུ་འཕྱང་།
བྱུ་མཚམས་སྟོན་ཆགས་ལྷ་ཡི་རི་བོ་བཞིན།
ལོ་འདབ་གསེར་པའི་ལྷན་དམར་ན་བཟེས་མཚན། 71

འོད་གྱིས་སྟོགས་ལ་རྩལ་བྱིམས་སྟོན་པ་བཞིན།
ཞལ་གྱི་རྩལ་བས་ཀུན་དགའ་སྟོན་པར་བརྩོན།
བཟོད་པའི་ཡོན་ཏན་ས་ལ་སྟོབ་པ་བཞིན།
གསོད་ནས་ལས་སྐྱེས་སྐལ་བཟང་ལན་གསུམ་དུ། 72

བསྐོར་ནས་བདུད་བས་ནི་བའི་ཡུ་དྲུལ་དག།
འཕྱང་བ་མཁུར་ཚོས་ལ་རིག་དེས་མཐོང་ནས།
སྦིང་པོ་མེད་པའི་ལུས་ལ་བལྟ་བ་སྤངས།
བདེན་པའི་མཐུ་ནི་དམ་པ་སྐྱུས་པར་གྱུར། 73

अिनप्रतिकृतिं पुण्यां पश्यन्ती पार्थिवात्मजा ।
अनादिकाद्योपचितां मुमोक्षाज्ञानवासनाम् ॥ ६६ ॥

प्रांशुं कवतकाञ्चनकान्तकायं
सुखन्धमाजानुभुजाभिरामम्
ध्यानावधानार्थनिमीलिताक्षं
लावण्यभारायिततुङ्गनासम् ॥ ७० ॥

स्वभावभयं प्रविभासमानं
प्रलम्बनिर्भूषणकर्णपाशम् ।
वालप्रवालरुणवस्कलाङ्कं
संसक्तसन्ध्याभ्रमिवामराद्रिम् ॥ ७१ ॥

त्विषा दिशां, शौलमिवादिशन्तं
आनन्ददानोद्यतवक्रचन्द्रम् ।
स्रमांगुणं क्षामिव शिष्ययन्तं
पुख्योचिता सा सुभगं विलोक्य ॥ ७२ ॥

प्रणामपर्यन्तकपोलचुम्बि-
कर्णोत्पलानां परिवर्त्तनेन ।
निरस्य निःसारशरीरवृत्तिं
सत्यानुभावं परमं प्रपेदे ॥ ७३ ॥

གྱིན་དུ་ཡང་དག་ཞུགས་པའི་འབྲས་བུ་དག།
 རབ་དུ་གསལ་བྱས་དེ་ཚེ་བྱང་ཆུབ་ཐོབ། .
 དེ་ཡིས་བདེ་གཤེགས་མཐུར་ནི་ནམ་བསམས་གིང་།
 ཡ་མཚན་དགའ་བའི་ས་ཡིས་མངོན་པར་སྐྱས།

74

ཀྱི་མ་ཚོངས་པའི་ལྷན་ཚེན་འཕྲོག་བྱེད་པའི།
 དེ་བཞིན་གཤེགས་པ་འོད་དང་ལྷན་པའི་སྐྱ།
 རིང་དུ་གནས་ཀྱང་ནམ་པར་གྱིས་པ་ཡི།
 དཔལ་འདི་དགོ་བའི་ཆུ་སྐྱེས་དགའ་ལྟེར།

75

སྐད་ཅིག་གིས་ནི་སྤིང་བསྐྱལ་དམ་པ་ཡིས།
 སློན་ལམ་ཐོབ་ཅིང་ནང་ག་བྱད་རབ་དང།
 ཀྱི་མ་སྲིད་པའི་ཡོངས་གདུང་ཞི་བའི་སྣང།
 ཞི་བའི་བདུད་ཚིའི་ཆུ་བོ་རབ་འཕུར་བཞིན།

76

འདི་བརྗོད་དེ་ཡིས་བཅོམ་ལྷན་ལ། ལྷ་དྲིལ་རིན་ཅེན་ནམས་ཀྱི་སྐྱེས།
 དགོ་འདུན་མཚོན་སྣང་ཚོང་པ་ཡི། སྐྱེ་བོ་ལ་བསྐྱར་བཏང་བར་གྱིར།

77

དེ་དག་ཆུ་གཏེར་ཆེ་སྐྱོལ་ནས། བཅོམ་ལྷན་འདས་ཀྱི་དུང་དུ་ཕྱིན།
 དེ་ཡི་ལྷ་དྲིལ་རིན་ཅེན་ཚོགས། དུག་འཚལ་ནས་ནི་དེ་ལ་ཕྱུལ།

78

དེར་ནི་ཚོང་པས་དེ་ཡི་གཏམ། བཤད་པ་ཐོས་ནས་དགོ་སྣོང་ནི།
 ཀན་དགའ་བོ་ཞེས་བྱ་བས་དྲིས། དེ་ནས་བཅོམ་ལྷན་གྱི་ལ་བས་གསུངས།

79

स्रोतःसमापत्तिफलप्रकाशं
सासाद्य तत्र क्षणलब्धबोधिः ।
विचिन्तयन्ती सुगतप्रभावं
समभ्यधादिस्रयहर्षभूमिः ॥ ७४ ॥

अहो महामोहतमोहरेण
दूरस्थितेनापि तथागतेन ।
प्रसृष्ट भास्वद्वपुषार्पितेयं
विकाशक्ष्मीः कुशलाम्बुजस्य ॥ ७५ ॥

तीर्णो भवः सत्प्रस्थिधानमाप्तं
प्रसन्नमन्तःकरणं क्षणेन ।
अहो नु तृष्णापरितापशान्त्यै
समुच्छलन्तीव शमामृतैर्माघाः ॥ ७६ ॥

इत्युक्त्वा सा भगवते मुक्तारत्नान्युपायनम् ।
वित्तीर्थं सङ्घंपूजायां विससर्ज वणिग्जनम् ॥ ७७ ॥

ते महोदधिमुत्तीर्थं प्राप्ता भगवतोऽन्तिकम् ।
तन्मुक्तारत्निकरं प्रणम्यासौ न्यवेदयन् ॥ ७८ ॥

वणिग्भिः कथितां श्रुत्वा तत्कथां तत्र भिक्षुणा ।
आनन्दनाम्ना पृष्टोऽथ बभार्षे भगवान् जिनः ॥ ७९ ॥

གང་འདི་ཤྲུག་འི་བྱིས་དུ་སྒྲོན། རོ་ཉིད་ཞེས་འབང་མོང་གུར།
 དེ་ཉིད་མུ་ཉིག་འབྲི་ཤིང་དུ། སྒྲོན་ལས་དམ་པའི་ལས་ཀྱིས་སྦྱིས། 80

ནར་ཚན་ཞེས་པའི་ཚོང་པ་ནི། བར་ཁ་སོར་སྒྲོན་བུང་གུར།
 དེ་ཡི་བྱིས་ཐབས་བསོད་ནམས་ཙན། རིན་ཚེན་ལྷན་ཞེས་བྱ་བར་གུར། 81

བདག་པོ་ལྷ་པ་ཉིད་གུར་ཚོ། བུད་མེད་དེ་ཡིས་མཚོད་དེན་ཅེར།
 དོ་ཤལ་ཚེན་བོ་གས་ལྷན་པས། མཚོད་པ་བྱས་ནས་སྤུལ་བར་གུར། 82

བསོད་ནམས་ཅོས་སྒྲིན་དེས་དེ་ཉིད། སིང་ག་ལ་ཡི་བདག་པོ་ཡིས།
 བྱ་མོ་མུ་ཉིག་འབྲི་ཤིང་གུར། ཡོངས་སུ་སྤྱང་ན་འདས་པ་ཐོབ། 83

དེ་ཉིད་སྦྱེ་བ་གཞན་ལ་ནོ། སྤྱག་པས་གྲུགས་ཤིང་མོངས་གུར་ནས།
 མཚོད་ལ་སྒྲོད་ཅིང་སྒྲིན་གུར་པ། དེ་ཡིས་ཡུན་རིང་འབང་མོང་གུར། 84

དགོ་དང་མི་དགོའི་ལས་གང་གང། སྦྱེ་བའི་ཞིང་ལ་སྦྱེ་བོས་བདེ།
 དེ་དང་དེ་ཡི་རང་བཞིན་དེ། ཡོངས་སུ་སྒྲིན་པའི་འབྲས་བུ་སྦྱོད། 85

དགོ་བ་གྲགས་པའི་མེ་ཉིག་དཔལ་རབ་འབར།
 ལེགས་དཔྱད་འབྲུ་ཡི་ཚོགས་བསྐྱེད་ཚོས་ཀྱི་འབྲི་ཤིང་མི་ནོམས་ཀྱིས།
 སྤྱིག་དང་ཉོན་མོངས་ཙེ་བ་འབྲུལ་ཞིང་ལྷུང་དང་མོངས་པ་དང།
 མཐའ་ཡས་ཡོངས་སུ་གདུངས་གུར་དུག་གི་འབྲི་ཤིང་དག་ཀྱང་ཡིན། 86

यासी पुरा रोहिताख्या दासी शक्ययेऽभवत् ।
सैव मुक्तालता जाता सत्कर्मप्रणिधानतः ॥ ८० ॥

अभून्महाधनो नाम वाराणस्यां वणिक् पुरा ।
तस्य रत्नवती नाम पत्नी पुण्योचिताभवत् ॥ ८१ ॥

सा पत्यौ पञ्चतृां याते निःपुत्रा स्तूपशेखरे ।
पूजां कृत्वा महाहारं भक्तियुक्ता न्यवेदयत् ॥ ८२ ॥

तेन पुण्यविपाकेन सिंहलाधिपतेः सुता ।
जाता मुक्तालता सैव प्राप्ता च परिनिर्वृतिम् ॥ ८३ ॥

सैव जन्मनि चान्यस्मिन्नैश्वर्यमदमोहिता ।
पूजाधिष्ठेपदक्षाभूत् दासी तेनातिवत्सरम् ॥ ८४ ॥

जन्मभूमौ^१ जनेनाप्तं यद्यत्कर्म शुभाशुभम् ।
तस्य तस्य स तद्रूपं भुङ्क्ते परिणतं फलम् ॥ ८५ ॥

निखिलकुशलमूला कीर्तिपुष्पोज्ज्वलश्रीः
शुभफलभरद्विर्धर्मवल्ली नराणाम् ।
भवति च विषवल्ली किल्बिषकेशमूल-
ध्रमनिपतनमोहानन्तसन्तापहेतुः ॥ ८६ ॥

རབ་ཚུལ་མུ་ངམ་དུ་གསལ་འཁོར་བའི་ལམ་ནི་ཤིན་དུ་གཏུང་བ་འདིར།
 དྲག་པོར་རྗེས་སུ་གཏུང་ལྡན་སྒྲིག་པ་སྒྲིག་པ་བོར་ཅིག་སྐྱེ་བོ་དག།
 ཏྲིག་དུ་བསོད་ནམས་བསོད་ནམས་མཛོད་ཅིག་བསོད་ནམས་བསྐྱེན་པ་ལྟོ་དག་གི།
 བསོད་ནམས་བདུད་རྩིས་བྲན་པའི་བསོད་ནམས་གྲིབ་བསིལ་ཤིང་གི་ས་གཞི་
 བསིལ།

དེ་ལྟར་སྒྲོན་ལམ་དམ་པའི་འབྲས། བཤད་པ་ཡིས་ནི་གདམས་ངག་འདི།
 དག་སྐོང་ནམས་ནི་གསུམ་པའི་སྣང། བཅོམ་ལྡན་རང་གིས་མཛོད་པ་ཡིན།

ཞེས་པ་དག་བའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་རྟོགས་པ་
 བཛོད་པ་དཔག་བསམ་འགྲི་ཤིང་ལས་སུ་ཏྲིག་འགྲི་ཤིང་གི་རྟོགས་པ་བཛོད་པའི་
 ཡལ་འདབ་ལྗེ་བདུན་པའོ།།

'सन्तप्तेऽस्मिन् खरतरमरुस्फारसंसारमार्गे
पापं पापं त्यजत जन्ताः सक्ततीव्रानुतापम् ।
पुण्यं पुण्यं कुरुत सततं पुण्यपीयूषसिक्त्रः
पुण्यच्छायातरुतलमुवः शीतलाः पुण्यभाजाम् ॥ ८७ ॥

इति सत्प्रणिधानस्य फलं कथयता स्वयम् ।
भिक्षूणामुपदेशोऽयं भक्त्यै भगवता कृतः ॥ ८८ ॥

इति श्वेमेन्द्रविद्वितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां
मुक्तालतावदानं नाम सप्तमः पल्लवः ॥

CHAPTER VIII.

ཡལ་འདབ་བགྱིད་པ།

དབལ་སྤྲུལ་གྱི་རྟོགས་བརྗོད་ཀྱི།

༡༡ |བསམ་པ་རིག་པ་ཅོམས་ཀྱི་ཐུགས་དག་ནི།

གཞོན་པ་བྱེད་པ་ལ་ཡང་སྤྱིང་ཇི་གྱིས།

དྲག་པོར་གྱུར་པ་ལ་ཡང་འདབ་ལྟར་མཉམ།

ཞེས་ང་ཚ་གྲུང་ལ་ཡང་འགྲུ་བསེལ།

1

གོང་བྱིར་གྱུལ་པོའི་ཁབ་ཅེས་པ། ལྷ་ཡི་གོང་ལྟར་གྱི་ཚེར་སྒོན།

ཁྱིམ་བདག་དབལ་སྤྲུལ་ཞེས་བྱ་བ། ཅོར་སྤྱིན་ལྟ་བུ་བྱུང་བར་གྱུར།

2

སྤྱི་བོ་ལགས་ལ་སྤང་ཞིང་དྲིགས། ཡོན་ཏན་ཅོམས་ལ་གུས་པ་བཏང།

དྲིག་དུ་ཅོར་གྱི་གྱུགས་སྤོས་ཏེ། དམ་པ་ཅོམས་ཀྱི་སྒོ་ལ་ཚོད།

3

སྤང་ཞིང་འགྲུ་འཁྱོག་པ་དང་། སྤྱིང་ཞིང་སྤྱི་ཚོར་སྒོག་པ་ཡི།

དུང་ཉིད་ལ་བཞིན་མི་བསྐྱུན་ལ། དབལ་འཁྱོར་ཡོན་དུ་སྤྱིན་པར་བྱེད།

4

དེ་ལ་ཅོམས་ཞིག་ཟད་བྱེད་པ། ལྷ་མ་མི་བསྐྱུན་གཉེན་གྱི་བྱས།

དབེན་པར་དམན་པའི་གཏམ་ལ་ཚགས། བསོད་ནམས་དག་ལ་སྤང་ལས་སྤྲུལ། 5

अष्टमः पल्लवः ।

श्रीगुप्तावदानम् ।

कृतापकारेऽपि कृपाकुलानि
क्रूरिऽप्यलं पल्लवकोमलानि ।
द्वेषोऽतस्तेऽप्यतिशीतलानि
भवन्ति चित्तानि सदाशयानाम् ॥ १ ॥

पुरा सुरपुरोदारे पुरे राजगृहाभिधे ।
श्रीगुप्ताख्यो गृहपतिर्बभूव धनदोषमः ॥ २ ॥

दृप्तः सुजनविद्वेषी गुणेषु विरतांदरः ।
सदा धनमंदाध्यातः स जहास मतिं सताम् ॥ ३ ॥

कठिनेष्वतिवक्रेषु शून्येषु मुखरेषु च ।
शङ्खेष्विव खलेष्वेव लक्ष्मीर्दाक्षिण्यमाश्रिता ॥ ४ ॥

तं कदाचित् गुरुर्जातिपुत्रः क्षपणकः खलः ।
मिथः स्वैरकथासक्तः पुण्यद्वेषादभाषत ॥ ५ ॥

གང་འདི་བྱ་རྒྱུ་ལྷུངས་ཞེས་པའི། རི་ལ་དག་སློང་ལྟ་བུས་བསྐོར།
 བདེ་བ་ཤེགས་ཀུན་མཁྱེན་ཞེས་བྲགས་ཤིང་། འགྲོ་གསུམ་མཚོན་བྱ་ཉིད་གྱུར་པ། 6

འད་ཡ་རྩ་འཕྲུལ་མཚོག་དག་ནི། ཅི་ཡང་བདག་གིས་མ་དམིགས་ཏེ།
 འེན་ཀྱང་སྤྱན་པོས་བཅོམ་ལྷན་འདས། བཅོམ་ལྷན་འདས་ཞེས་མཐོ་བ་ཐོབ། 7

དྲི་བ་དུ་ལྷོ་པར་མ་དབྱེད་ཉིད། ས་རོལ་བཟོད་པའི་རྗེས་སུ་བཟོད།
 རྩེ་བོ་པལ་ཆེར་བྲགས་པ་ཡི། ལས་དུ་སོང་བའི་རྗེས་སུ་འགྲོ། 8

དེ་ཡི་བདུལ་ཞུགས་ལ་སོགས་ཀྱིས། ངས་པ་རྩལ་འཚོས་ཉིད་དུ་དོགས།
 རྩེ་སྤྱར་མི་སྤྱོད་ཀྱི་བཅུ་གཉིས་ཀྱིས། བདུལ་ཞུགས་བརྒྱུད་ནས་ཉ་ལྷོ་མས་ཟ། 9

དས་ན་ཉ་བར་བགས་པའི་སྤྱད། དེ་ལ་སྤྱོད་པ་འགའ་ཞེས་བགྱི།
 གཡོ་སྤྱོད་ཅན་ལོ་མས་སྤྱོད་པ་ཡིས། རྩེ་ལས་ནས་གཞན་ཡང་ཡོངས་སམ་འགྱུར། 10

དེ་ཡིས་དེ་སྤྱད་བཟོད་ཐོས་ནས། ལས་ཀྱིས་རྩེ་ལས་པའི་དབལ་སྤྱོད་ནི།
 སྤྱོད་པའི་གཡང་ལ་མཚོང་བའི་སྤྱད། དེ་ཡིས་བཟོད་པའི་རིག་པ་ཡིས། 11

བྱིས་དུ་གསང་དོང་སོང་ལྷེང་གིས། སོལ་བ་རབ་འབར་གྱིས་ཁེངས་དང་།
 དྲི་བ་ལྷན་ཟས་ཀྱང་བྱས་ནས་ནི། བཅོམ་ལྷན་འདས་ཀྱི་དུང་དུ་སོང། 12

བཟོད་གྱིས་བསྤྱན་པའི་གས་པ་ཡིས། དེ་ཡི་ཟས་ལ་མཐོན་དུ་སོང།
 ཐོས་པ་ཅད་ནིམ་རིག་ཀུན་མཁྱེན་གྱིས། དེ་བཞིན་ལོ་ཞེས་འདྲུམ་བཅས་གསུངས། 13

य.एष दृभ्रकूटाख्ये गिरौ भिक्षुशतैर्दृतः ।

सर्व्वज्ञकीर्त्तः सुगतस्त्रिजगत्पूज्यतां गतः ॥ ६ ॥

नैवास्य प्रतिभां काञ्चित् भव्यामुपलभामहे ।

नोतः किन्तून्नतिं मूर्खैर्भगवान् भगवानिति ॥ ७ ॥

अविचार्य्यैव सततं परोक्तमनुभाषते ।

गतानुगतिकः प्रायः प्रसिद्धसरसौ जनः ॥ ८ ॥

व्रतादिनियमस्तस्य दम्भ एव विभाव्यते ।

अन्नाति मौनकृत् मत्स्यानेकपदव्रतो वक्त्रः ॥ ९ ॥

तस्मात् तस्योपहासाय क्रियतां कापि वञ्चना ।

मायामोहितो धूर्त्तानां परोऽपि परितुष्यति ॥ १० ॥

इति तेनेाक्तमाकर्ण्य श्रीगुप्तः कर्ममोहितः ।

पतितुं पापंश्चभेषु युक्त्या तदुपदिष्टया ॥ ११ ॥

प्रदीप्तखदिराङ्गारपूर्णां गूढां खदां गृहे ।

छत्वा सविषमन्त्रञ्च ययौ भगवतोऽन्तिकम् ॥ १२ ॥

तेन मिथ्याविहितया भक्त्या भोक्तुं निमन्त्रितः ।

विज्ञाय सर्व्वं सर्व्वज्ञस्तथेति प्राह सस्मितः ॥ १३ ॥

དུག་དང་མ་སྦྱོར་ལ་བྲོས་པའི། བྲིས་ཐབས་ཚོས་ནི་སྦྱོར་བ་མེ།
 བྲོས་ནི་ཟགས་སུ་དོགས་པ་ཡིས། དབལ་སྦྱས་ཀྱིས་ནི་བྲིས་དུ་བཅོངས། 14

དེ་ནས་སྦྱོར་ཡུལ་མ་བྲིན་གུར་ཀྱང། འགོ་བས་ཕྱག་འཇུག་པ་དོང་བཞི་སོགས།
 ལྷ་ཚོས་ཀྱིས་ནི་ཕྱག་འཚལ་ཞིང། བཅོམ་ལྷན་རང་ཉིད་ག་ཤེགས་པར་གྱུར། 15

དབལ་སྦྱས་ཀྱིས་ནི་བཅོམས་པ་དེ། སྒོང་བྲིས་དག་དུ་སྦྱེ་བོས་རིག།
 སྦྱིག་ཅན་ཚོས་ཀྱི་སྦྱིག་པ་ནི། །ཤིན་དུ་སྦྱས་ཀྱང་ཕྱོགས་ཚོས་སྦྱིག། 16

དེ་ནས་དགོ་བསྟེན་དག་ཅིག་ནི། བཅོམ་ལྷན་འདས་ལ་མ་འོན་ཕྱོགས་ཏེ།
 མེ་དང་དུག་ལ་སེམས་བྱིད་ཅིང། ཞབས་ལ་རབ་དུ་བདུགས་ནས་སྦྱས། 17

རྩོན་གྱིས་ཕྱག་འཚལ་སྦྱན་པར་སྦྱས། གསང་ནས་མེ་དང་དུག་ཟས་སྦྱེར།
 བཅོམ་ལྷན་རབ་དུ་འབད་པ་ཡིས། སྦྱེ་བོ་འདྲི་ཡོངས་བཏང་འོས། 18

དོགས་པས་སྦྱོན་སྦྱོར་ལ་བརྟེན་ནས། འཕགས་པ་མིན་ཚོས་དབྱུགས་འབྲིན་བྱེད།
 གང་ཕྱིར་སྦྱང་ཅིས་ཁ་བྱུགས་པའི། སྦྱ་གྱི་མང་ན་གྱི་མ་གཅོད། 19

ཡོན་ཏན་ལ་སྦྱང་མི་བསྐྱུན་པས། ཡོན་ཏན་ཅན་གཞན་བསྦྱོར་གི་བཟོད།
 གང་གིས་དམ་པ་དགོས་འགྱུར་ཉིད། དེ་ཡི་སྦྱེ་བོ་འདྲི་བ་མེ། 20

འཇིག་རྟེན་གསུམ་གྱི་མིག་དག་ནི། འདབ་བརྒྱ་ཚོས་པར་གྱིས་བྱེད་བྲོད།
 ལྷ་གཞན་འདྲི་ཡི་གནས་ཐོབ་ན། འགོ་བའིང་བ་མིན་པ་ཅི། 21

विष्णाम्नियोगकृपितां पत्नीं सहस्रर्म्भवादिनीम् ।
युहे बबन्धः श्रीगुप्तः शक्तितो मन्त्रविश्रवात् ॥ १४

अथ विज्ञातहंतोऽपि भगवान् स्वयमाययौ ।
बन्धमानो जगद्वन्द्यैश्चतुर्मुखमुखैः सुरैः ॥ १५ ॥

श्रीगुप्तस्य तमारम्भं विवेद नगरे जनः ।
दिक्षु धावति पापानां सुगुप्तमपि पातकम् ॥ १६ ॥

ततः कश्चित् समभ्येत्य भगवन्तमुपासकः ।
उवाच चरणालीनाश्चिन्तयन् दहनं विषम् ॥ १७ ॥

मिथ्यानम्रः प्रियालापी गूढवह्निविषान्नदः ।
परिहार्यः प्रयत्नेन भगवन्नेष दुर्जनः ॥ १८ ॥

कुर्यादनार्यैर्नाश्वासि कार्य्यं माधुर्य्यमाश्रिते ।
अन्त्रच्छदी विगीर्णो हि मधुदिग्धमुखः क्षुरः ॥ १९ ॥

नान्यस्तुतिं गुणदेषी सहते गुणिनां खलः ।
सन्तस्तुष्यन्ति येनैव तेन कुप्यन्ति दुर्जनाः ॥ २० ॥

त्वयि लोकावये नेत्रशतपत्रविकाशनि ।
अस्य राहोः पदं प्राप्ते नान्धौ भवति किं जगत् ॥ २१ ॥

१ Orig. कुर्यादनार्यैर्नाश्वासि कार्य्यन्मधुर्याश्रिते ।

དེ་ནས་བཅོམ་ལྷན་ཅུང་ཟད་ནི། འཇུག་པའི་ཟེར་དཀར་དག་གིས་དེདི།
 བཞོད་པ་མི་བཟད་རབ་རིབ་དག། རིང་ནས་ཡོངས་སུ་སེལ་བཞིན་གསུངས། 22

བདག་གི་ལུས་ལ་མེས་རེག་དང། དུག་གིས་ཀྱང་ནི་ཚུགས་པ་མིན།
 བཞུན་ལ་སྤང་བས་དབྱུང་ནོམས་ལ། ལྷོན་གྱིས་ཀྱང་ནི་ཉིར་འཚོ་མེད། 23

གང་གོས་སེམས་ནི་མི་བྲོ་བསེལ། ཞི་བའི་བདུད་རྩིས་བྲན་གྱར་པ།
 དེ་ལ་མེ་ཡིས་ཅི་བྱ་སྟེ། དུལ་གྱི་དགའ་དུག་གིས་ཀྱང། 24

ཞ་སྤང་ལྷོན་གྱིས་གཟེར་པ་ལ། བདུད་རྩི་དུག་ཉིད་བཞིན་དུ་སྦྱོད།
 མེ་དོག་དེ་རྗེ་བཞིན་དུ་སྦྱོད། ཅན་དན་སྟེག་བྱེད་བཞིན་དུ་སྦྱོད། 25

བྱང་ཚུབ་སེམས་དཔའི་གོ་འཕང་གནས། ལྷིང་རྗེ་བྱམས་པ་དག་དང་ལྷན།
 དུད་འགྲོའི་སྐྱེ་བཞུགས་སོང་གྱར་ཀྱང། ལུས་ནི་མེ་ཡིས་མི་འཚོག་གོ། 26

ཀ་ཡིང་ཀ་ཡི་མི་བདག་སྟོན། རི་དུགས་ཚོགས་ནོམས་འཛོམས་པ་ལ།
 ཡང་དག་བཙོན་པས་དུམ་བུའི་སྤྱིང་། ཞེས་པའི་ནགས་ཚལ་བསྟེགས་པར་གྱུར། 27

ནགས་ཚལ་རབ་དུ་འབར་བ་དེར། ཕྱི་ཕྱི་ཉི་ཉི་རིག་ཅིག་ལ།
 བྱམས་པའི་བྱང་ཚུབ་ལ་དམིགས་པས། སྟེག་བྱེད་རབ་དུ་ཞི་བར་བསྐྱབས། 28

དེ་ལས་འགྲུ་མེད་ཡིད་ལྷན་ནོམས། གང་དུ་ཡང་ནི་འཛིགས་པ་མེད།
 ལྷིང་སྟོབས་སུན་སུམ་ཚོགས་པ་ཡིས། དགོ་མཚན་འདི་དང་གཞན་ཡང་ཉོན། 29

तच्छ्रुत्वा भगवानूचे किञ्चित् स्मितसितांशुभिः ।
तन्निकारोन्नतिमिरं दूरात् परिहरन्निव ॥ २२ ॥

न मृमाङ्गं सृंशत्यग्निः प्रभवत्यपि वा विषम् ।
परद्वेषदरिद्राणां दोषोऽपि निरुपद्रवः ॥ २३ ॥

अरोषशीतलं चेतः सिक्तं यस्य शमामृतैः ।
किं करोत्यनलस्तस्य विषं वा विषयद्विषः ॥ २४ ॥

विषायते तु पीयूषं कुसुमं कुलिशायते ।
द्वेषदोषोत्तरस्यैव चन्दनं दहनायते ॥ २५ ॥

तिर्यग्गोनिगतस्यापि बोधिसत्त्वपदस्थितेः ।
कारुण्यमैषीयुक्तस्य नाग्निर्दहति विग्रहम् ॥ २६ ॥

पुरा कलिङ्गनृपतिः खण्डद्वीपाभिधावनीम् ।
ददाह मृंगसङ्घानां संक्षेपे स समुद्यतः ॥ २७ ॥

कानने ज्वलिते तस्मिन्नेकस्तित्तिरिशावकः ।
मैत्र्या बोधिं समालम्ब्य दहनप्रश्नं व्यधात् ॥ २८ ॥

तस्माद्द्रीहमनसां न भयं विद्यते क्वचित् ।
श्रूयतां सत्त्वसंयत्तेरिदमन्यच्चं कैतुकम् ॥ २९ ॥

ཆར་མེད་མི་བཟང་དུས་སྲུ་ནི། ཐུབ་པ་འགའ་ཡི་བཟླི་གནས་ན།
 མི་དང་འབྲུ་བར་བརྗོད་པ་ཡི། རི་བོང་ཞིག་ནི་ཡུན་རིང་གནས། ། 30

འབྲས་བུ་ཙཱ་བ་ཡོངས་ཟད་པས། ལྷོགས་རིད་ཐུབ་པ་མཐོང་གྲུར་ནས།
 བསམ་པ་དེ་ཡི་གདུང་བས་གཟེར། གཤམ་མེད་ཀུན་དུ་དྲིལ་བར་སྦྱས། 31

བཅོམ་ལྷན་བདག་གི་ཤ་དག་གིས། ད་ནི་སློབ་གི་དེམ་པོ་དག།
 མཚོན་ཅིག་ཚོས་ནི་བསྐྱབ་བགྲིད་པ། རྒྱུད་ཀྱི་ལྷས་ནི་བསྐྱུང་བར་འོས། 32

འདྲ་བརྗོད་ནགས་སྲིབ་མཆུག་གི་མེར། ཐུབ་པས་བྱམས་པས་ཡང་ཡང་དུ།
 འབད་པ་ཡིས་ནི་བརྗོད་གྲུར་ཀྱང། རི་བོང་གི་ནི་ལྷས་པོ་འཕངས། 33

དེ་ཡི་སྦྱིང་སྦྱོབས་མཐུ་ཡིས་ནི། འཕར་བའི་ཚོགས་ཀྱིས་དཀྱིགས་པའི་མེ།
 འཇམ་པའི་སྐྱོ་སྐྱོགས་བྱང་བ་ཙན། སྤོང་བེ་རྒྱུར་རབ་དུ་གྲུར། 34

དེ་ཡང་ལྷ་ཡི་ལྷས་ཀྱིས་དེར། སྤྲད་ཆེན་པོ་དག་ལ་གནས།
 ཐུབ་པས་བྱུག་འཚལ་ལྷན་པ་ལ། ཚོས་ནོམས་རབ་དུ་བསྟན་པ་བྱས། 35

དེ་ལྟར་བྱང་ཚུབ་ཞུགས་པ་རོམས། འཇིགས་པ་མེས་མིན་དུག་གིས་མིན།
 དེ་སྐད་གསུངས་ནས་བཅོམ་ལྷན་འདས། དཔལ་སྦྲས་ཀྱི་ནི་ཁང་པར་ག་ཤེགས། 36

དེས་ནི་དེ་བུ་ཞུགས་ཉིད་ན། ཞབས་ནི་གཡས་པ་བཞག་པ་ཡིས།
 མེ་ཡི་དོང་ནི་མཚོ་སྐྱེས་ཙན། བྱང་བ་འཇམ་སྐྱོགས་ལྷན་པར་གྲུར། 37

अदृष्टिविषये काले मुनेः कस्यचिदाश्रमे ।

मनुष्यसहस्राणापः शशकः सुचिरं स्थितः ॥ ३० ॥

क्षुब्धामं मुनिमालोक्य फलमूलपरिक्षयात् ।

उवाचाचलसङ्कल्पस्तद्यथाव्यधिताशयः ॥ ३१ ॥

भगवन् मम मांसानां संग्रति प्राणवर्त्तनम् ।

क्रियतां रक्षणीयं तत् शरीरं धर्मसाधनम् ॥ ३२ ॥

इत्युक्त्वा दावशेषाम्नौ चिक्षेप शशकस्तनुम् ।

वार्थमाख्योऽपि यत्नेन प्रणयान्मुनिना मुहुः ॥ ३३ ॥

तस्य सत्त्वप्रभावेण ज्वलज्वालाकुलोऽनलः ।

प्रययौ मञ्जुशिञ्जानधमराम्भोजखण्डताम् ॥ ३४ ॥

सोऽपि दिव्यवपुस्तत्र कमले महति स्थितः ।

प्रणम्यमानो मुनिभिर्विदधे धर्मदेशनाम् ॥ ३५ ॥

इति बोधिप्रवृत्तानां न वहेर्न विषाङ्गयम् ।

भगवान् कथयित्वेति श्रीगुप्तभवनं ययौ ॥ ३६ ॥

तत्र तेनं प्रविश्यैव निक्षिप्ते दक्षिणे पदे ।

बभूवाग्निखदा मञ्जुगुञ्जदृङ्गसंरोजिनी ॥ ३७ ॥

མཚོ་སྐྱེས་ཀྱི་ལ་བཞུགས་པ་དེ། དབུ་སྐྱེས་ཀྱིས་ནི་མཚོ་དྲུང་ནས།
 དེ་མཚོ་སྐྱེས་པ་ཉམས་པ་ཡིས། ཞབས་ལ་བདུད་དེ་རབ་དུ་སྐྱེས། 38

བཅོམ་ལྷན་བདག་ནི་སྤྲིག་ཅན་གྱིས། རིམ་ལས་འདས་འདི་བཟོད་པར་བརྒྱ།
 བཏོ་སྐྱབ་གིས་ལོང་ལྷང་ཚུགས་ལ། དམ་བཅོམས་ནི་ཐུགས་རྗེས་ལྷག། 39

བདག་ནི་མི་དགའི་བཤེས་གཉེན་དག། རབ་དུ་སྐྱོངས་པས་སྤྲིག་པ་ཡི།
 ལམ་ལ་ཉེ་བར་གདམས་པ་བྱས། དེ་ལ་བྱོད་ཉིད་རྒན་པ་སྐྱབས། 40

བྱོད་ཀྱི་ཟམ་དང་བདུང་བ་ཀུན། བདག་གི་དུག་གིས་བསྐོས་པ་བྱས།
 སྤྱི་ནས་གདུང་བའི་རང་བཞིན་དུག། ཀྱི་མ་བདག་ཉིད་རང་ལ་འཕོ། 41

འདི་བཟོད་དབུ་སྐྱེས་མཚེ་མ་དང་། བཅས་པའི་མིག་ལ་སྙིང་རྗེའི་གཏོར།
 བཅོམ་ལྷན་འདས་ཀྱིས་གཟིགས་ནས་གསུངས། དགོ་སྐྱོང་དགོ་འདུན་ཉམ་པར་བྱེད། 42

ལེགས་པ་ཡི་སྐྱབ་མ་བྱེད་ཅིག། བདག་ཅག་བྱོད་ལ་སྤྱིར་མ་སྤྱོགས།
 འཇིགས་རུང་ཁོན་གྱི་དུག་སྐྱངས་པས། འདི་ལ་དུག་གི་གཞོད་པ་མེད། 43

བྱོད་ནི་བར་ཁ་སིར་སྡོན། དབུ་སྐྱེས་མི་བདག་ཚངས་བྱིན་གུར།
 དེ་ཡི་སྤོག་དང་མཉམ་པ་ཡི། དགའ་མ་དཔེ་མེད་མ་ཞེས་པའོ། 44

དེ་ནས་དེ་ཡི་བྱོང་བྱིར་མཐའི། བགས་གནས་མ་བྱའི་གྱི་ལ་མོ་ནི།
 བགས་དུ་སྐྱང་བ་ཞེས་པའི་སྐྱ། དེ་ཡིས་ཅོས་ཞིག་ཐོས་པར་གྱུར། 45

“ दृष्टोपविष्टं श्रीगुप्तं सरोरुहविस्तरे ।

तद्दृष्टिनष्टकालुष्यः प्रोवाच चरणानतः ॥ ३८ ॥

भगवन् मम पापस्य क्षन्तव्योऽयं व्यतिक्रमः ।

मोहान्धपतिते रुच्यं कारुण्यमधिकं सताम् ॥ ३९ ॥

ममाकल्याणमिषेण योऽयं पापपथे कृतः ।

उपदेशः प्रमोहेण तत्र चारुं भवत्स्मृतिः ॥ ४० ॥

विषदिग्धरसं सर्व्वं भोज्यन्ते कल्पितं मया ।

अहो ममैव संक्रान्तं पश्चात्तापमयं विषम् ॥ ४१ ॥

इति ब्रुवाणं श्रीगुप्तं साश्रुनेत्रं कृपानिधिः ।

दृष्ट्वा बभाषे भगवान् भिक्षुसङ्घस्य शृण्वतः ॥ ४२ ॥

विषादं मा कृथाः साधो न वयं विमुखास्त्वयि ।

घोरवैरविषद्यागान्नैवास्मान् तपते विषम् ॥ ४३ ॥

वाराणस्यां पुरा श्रीमान् ब्रह्मदत्तोऽभवन्नृपः ।

अमृदनुपमा नाम तस्य प्राणसमाश्रया ॥ ४४ ॥

सुवर्णभांससंज्ञस्य तत्पुरान्तवनस्थितेः ।

रवं मयूरराजस्य सा कदाचिंदयाशृणोत् ॥ ४५ ॥

སྒྲིང་བྱ་པི་ཤང་གདངས་ལྟ་བུ། དེ་ཡི་སྒྲུ་ནི་ཐོས་བྱུང་ནས།
 དག་མཚན་ལྷན་པས་འདི་ཅི་ཞེས། མི་ཡི་མགོན་ལ་དེ་ཡིས་རྗེས། 46

གྱུལ་པོས་སྒྲུ་པ་འགས་མཐའ་འདིར། རིན་ཅེན་སྒྲུ་ལྷན་མི་བྱུ་ཡོད།
 བའང་གིས་མགྲིན་ནས་བསྒྲུ་གས་པ་འདིས། འཇིག་རྟེན་ནོམས་ནི་སྒྲུ་ན་པས་བྱུ། 47

དེ་སྐད་སྒྲུ་པ་འདི་མི་བདག་གིས། འིན་དུ་མཛེའ་སྒྲུ་བ་རབ་ཏུ།
 དེ་མཐོང་དོན་དུ་གཉེར་བ་ལ། རབ་དུ་དགོད་ཅིང་ཡང་སྒྲུ་པ། 48

དེ་ལྟ་འདི་ངོ་མཚར་གཞུགས་ཅན་ནོམས། མཛེས་མ་མཐོང་བ་རྟེན་པ་དགའ།
 དེ་ལྟ་ན་ཡང་འབད་བ་ན། དེ་ལ་ཡོངས་སྒྲུ་ལལ་བ་བྱ། 49

དེ་སྐད་བཛེད་ནས་མི་བདག་གིས། གྱུ་ཡིས་འཚོ་བ་དེ་གཞུང་ཕྱིར།
 མ་ཐོབ་ན་ནི་གསོད་པ་དག། ཡང་དག་རིག་པར་བྱས་ནས་བཏང་། 50

ཡོངས་སྒྲུ་སྒྲོད་པའི་མིག་ཚོངས་པས། དབང་དུ་བྱས་པ་མི་ཤེས་ཉིད།
 བྱད་མེད་རིས་ཆགས་ཀྱིས་བཅོམ་པས། བྱ་བ་མིན་བ་ནོམས་ཀྱང་བྱེད། 51

མཛེའ་ལས་མ་རུངས་བྱིས་ཐབ་ཀྱི། ཀའང་པའི་སྤྲེགས་སྒྲུ་བྱུང་ནོམས་ཀྱི།
 རྫོང་དགའ་བྲན་བྲགས་པ་ནོམས། ལྷག་དོག་གིས་བཞིན་ནོམ་པར་ཉམས། 52

དེ་འོག་བྱ་པས་གནས་གནས་སྒྲུ། ཞགས་པས་བཅིང་བ་བཀོད་པ་ནོམས།
 མི་བྱའི་གྱུལ་མོའི་མཐུ་ཡིས་ནི། ཀུན་དུ་ནོམ་པར་ཆད་པར་བྱུང་། 53

सा तस्य शब्दमाकर्ण्य वेणुवीणास्वनोपमम् ।
किमेतदिति पप्रच्छ नरनाथं सकौतुका ॥ ४६ ॥

राज्ञोवाच वनान्तोऽस्मिन्नास्ति रत्नच्छदः शिखी ।
मधुरं योजनव्यापि यस्यैतत् कण्ठकूजितम् ॥ ४७ ॥

इति ब्रुवाणो नृपतिस्तत्सन्दर्शनमर्थितः ।
प्रेमप्रयत्नैः प्रेयस्या प्रहसन् पुनरब्रवीत् ॥ ४८ ॥

दर्शनं दुर्लभं मुग्धे तद्विधाङ्गतरुपिणः ।
तथापि यदि निर्व्वन्धः क्रियते तत्परिश्रमः ॥ ४९ ॥

इत्युक्त्वा नृपतिस्तस्य ग्रहणे जालजीविनः ।
व्यसृजत् तस्य सम्प्राप्त्यै विधाय वधसम्बिदम् ॥ ५० ॥

वशीकृतो न वेत्त्येव मोहादक्षिपरीक्षया ।
अनुरागाहत्ः स्त्रीभिरकर्माण्यपि कार्यते ॥ ५१ ॥

प्राप्तानां प्रणयात् पत्न्याः प्रौढायाः पादपीठताम् ।
ईर्ष्यैव विनश्यन्ति धी-धृति-स्मृति कौत्सयः ॥ ५२ ॥

ततः शाकुनिकैर्न्यस्ताः पाशबन्धाः पदे पदे ।
प्रभावाद्द्विर्द्विराजस्य व्यशीर्यन्तैव सन्ततम् ॥ ५३ ॥

འབད་འབྲས་མེད་ལས་སྤྲུལ་བསྐྱེད་ཞིང་། མི་བདག་བཀའ་ཡིས་འཛིགས་གྲུང་།
 མཐོང་ནས་མ་བྱའི་གྱུ་ལ་མེན། མྱིང་རྗེ་འབྲུགས་པ་ཉིད་དུ་གྲུང་། 54

དེ་ཡིས་བསམས་པ་ཁོ་མོ་དག། འཚིངས་པར་མ་གྲུང་ས་བདག་གི།
 བཀའ་ནི་དག་པོའི་འཛིགས་གྲུང་པ། གྱི་མ་སྤྲུལ་བ་གྱུ་ཡིས་འཚོ། 55

དེ་ལྟར་བསམས་ནས་སྦྱིང་རྗེ་ཡིས། གསལ་བས་སྦྲས་དེ་དེ་བུ་དང་ནས།
 མི་བདག་བཞུགས་ཕྱེ་དེའི་བྱིས་དུ། དེ་ཉིད་དང་ནི་ལྷན་ཅིག་སོང་། 56

མོ་བྱང་ནང་དེར་དྲིལ་དུ་དེ། ས་བདག་བཙུན་མོར་བཅས་པ་ཡིས།
 མཚོད་ཅིང་ཡོངས་སུ་འདྲིས་པ་ལས། བྱས་པ་ནི་མ་པར་སྦྱོ་ཞིང་གནས། 57

མཐོན་མཐིང་ཞོར་བུའི་ཁང་བ་ནི། འཇམ་ལྷན་ཚུ་འཛོན་འོད་དེ་ལ།
 འདབ་མ་མཛོས་བཀྲ་དབང་པོའི་གཞུ། ཆགས་པ་ལྟ་བུར་འབྲུལ་བ་བྱས། 58

དེ་ནས་དེ་ཡི་རིས་གྲོ་ལ། བྱས་དང་བཅས་པས་ལྷ་མོ་བསྐྱོས།
 ཕྱོགས་ལས་གྱུ་ལ་བའི་བགྲོད་པ་ལ། བས་ཞིག་ས་ཡི་བདག་པོ་སྦྱང་། 59

དེ་ནས་ལྷ་མོ་དཔེ་མེད་མ། བདག་པོ་སོང་བས་བག་མེད་ཅིང་།
 གཟུགས་དང་ལང་ཚོའི་བྲེགས་པས་ལོང་། རིགས་ཀྱི་ལྷགས་ནི་མཐོང་མ་གྲུང་། 60

གཞིན་ཏུ་འབང་ལ་ཆགས་ལྷན་མ། འདོད་བས་ནི་མ་པར་བསྐྱེད་མ་དེའི།
 རོ་ཚ་ཤིན་དུ་རིང་སོང་ཕྱི། ཡང་ཡང་དམིགས་པས་འཛིགས་པ་བཞིན། 61

दुःखितान् यत्नवैफल्याङ्गीतान् नृपतिशासनात् ।
मयूरराजस्तान् दृष्ट्वा करुणाकुलतां ययौ ॥ ५४ ॥

सेऽचिन्तयद्दहो भीताः क्ष्मापतेः क्रूरशासनात् ।
मदन्धने विसम्बादादराका जालजीविनः ॥ ५५ ॥

इति सञ्चिन्त्य कृपया स्पष्टवाग्भिर्विसृज्य तान् ।
नृपमानाय्य तद्देशे तेनैव सहितो ययौ ॥ ५६ ॥

सं तच्चान्तःपुरे नित्यं सभार्येण महीभुजा ।
पूज्यमानः परिचयांदुवास विहितादरः ॥ ५७ ॥

स्निग्धश्यामाम्बुदत्विषा सुनीलमणिवेश्मसु ।
चिचपचरुचा चक्रे संसक्तेन्द्रायुधभ्रमम् ॥ ५८ ॥

अथ दिग्जययात्रायां कदाचिद्दसुधाधिपः ।
ययौ तदुपचाराय देवीमादिश्य सादरः ॥ ५९ ॥

ततश्चानुपमा देवी पद्यो याते प्रमाद्गिनौ ।
रूपयौवनदर्पान्धा नालुलोके कुलस्थितिम् ॥ ६० ॥

तरुणं प्रेक्ष्य रागिण्यास्तस्याः कन्दर्पविभवे ।
भूयः प्रसन्नमभीतेव लज्जा दूरतरं ययौ ॥ ६१ ॥

དྲི་མ་ལྷན་ཞིང་གྲུ་གྲུ་ནོ། ཅི་བ་དག་ལ་དེ་ག་པར་བརྗོད།

གཡོ་བ་གཡོ་བའི་མིག་ཅན་དང་། མིག་ནི་ལེགས་པ་དེ་མ་པ་མཚུངས། 62

འཁོར་བ་རྒྱ་སྲིན་འབྲུང་གནས་སུ། ཅི་མ་པ་མང་བོས་སྤྱོས་བྱེད་ཅིང་།

སྲོག་འབྲོག་ཅག་པོ་བརྟེན་གྲུ་པ་ཡི། དེ་མོ་བྱུང་མེད་ཅི་མ་པ་གྲུ། 63

མེ་དྲོག་པས་ཀྱང་ཤིན་དུ་འཇམ། མོག་ལེ་བས་ཀྱང་ཤིན་དུ་རྩྭ་བ།

བྱུང་མེད་སེམས་ནི་བྲག་བ་དག། སྤྱ་ཡིས་ཡོངས་སུ་གཅོད་པ་ཤེས། 64

མང་ཆགས་དགའ་མས་མགྲུ་བྱས་ནས། གང་གི་དགའ་བར་བསྐོད་བྱེད་དེ།

བསིལ་ཞིང་དྲི་མེད་འཇམ་པ་ཡིས། རལ་གྱི་དེ་རྫོ་གྲུ་ནི་འཕྲུང་བར་བྱེད། 65

དེས་བསམས་བདག་གི་པོ་བྱང་ན། མ་བྱུང་གྲུ་མོ་རྩྭ་ལ་བྲིས་ས་ཤེས།

སྤྱོས་བྱུང་ལྷགས་བཞིན་ཀུན་བརྗོད་པ། ལྷག་ཏུ་འདི་ནི་གནས་པར་བྱུང། 66

བདག་གི་སྤྱོད་འདི་ས་བདག་ལ། གདོན་མི་ཟ་བར་འཆད་པར་འབྱུང།

ལས་ནི་སྤྲད་འོས་དེ་ཞིག་བྱས། ད་ནི་བདག་གི་ཅི་ཞིག་བྱ། 67

འདི་ནི་གནས་ཤེས་མཚོག་གི་སྤོ། པ་རོལ་རྒྱར་གྱིས་འཇོག་ལྷ་ཞིག།

བདག་གིས་བྱས་པའི་སྲིག་པ་ཡིས། དོགས་པ་སེམས་མེད་ཅི་མས་ལའང་སྤྱེ། 68

དེ་རྣམ་བོས་མས་ནས་དེ་ཡིས་ནི། དེ་ལ་དུག་ལྷན་བཟུང་བ་བྱིན།

ཆགས་སྤྱོས་མི་བསྐྱེད་དབང་བྱུང་པའི། ལྷ་མེད་ཅི་དང་ཅི་མི་བྱེད། 69

मलिनः कुटिलस्तीक्ष्णः कर्णसंस्पर्शमोचितः ।

चपलश्चपलक्षीणां सुदृशां सदृशः क्रमः ॥ ६२ ॥

विब्रिधोन्मादकारिण्यः संसारमकराकरे ।

चरन्ति प्राणहारिण्यः कालकूटच्छदाः स्त्रियः ॥ ६३ ॥

कुसुमात् सुकुमारस्य क्रूरस्य क्रकचादपि ।

को जानाति परिच्छेदं स्त्रीणां चिचस्य चेतसः ॥ ६४ ॥

प्रचरन्तीं प्रियां कण्ठे कृत्वा ये यान्ति निर्दृतिम् ।

शीतलां विमलां सिग्धां खड्गधारां पिवन्ति ते ॥ ६५ ॥

साचिन्तयत् स्थितः शल्यमयमन्तःपुरे मम ।

मयूरराजः शीलघ्नः पुद्गालापवेष्टितः ॥ ६६ ॥

कथयिष्यत्यवश्यं मे वृत्तमेष महीपतेः ।

निन्द्यं कर्म कृतं तावदधुना किं करोम्यहम् ॥ ६७ ॥

आस्तां परिज्ञाततत्त्वो मर्मज्ञोऽसौ विदग्धधीः ।

जाता मे कृतपापायाः शङ्का निश्चेतनेष्वपि ॥ ६८ ॥

इति सच्चिन्त्य सा तस्य सविषं भोजनं ददौ ।

रागमत्ताः खलायत्ताः किं किं कुर्वन्ति न स्त्रियः ॥ ६९ ॥

དེ་ཡིས་ཉི་བར་སྦྱད་པ་ཡི། བཟའ་དང་བདུང་བ་དུག་ལྷན་གྱིས།
 མི་བྱའི་གྱུ་ལ་མོ་ནི་མ་གྱིས་ཤིང། མདངས་བཟང་ཡིད་འོང་མཛོས་པར་གྱུར། 70

ལྷ་མོས་ནི་ལ་གནས་དེ་མཐོང་ནས། གསང་བ་རབ་མཚེད་དོགས་པ་ཡིས།
 དལ་བྱ་དལ་བྱས་སྦྱང་ན་གྱི། བད་ཀྱིས་བཟུང་ནས་སློབ་བཏང་གྱུར། 71

དེ་ལྟར་དེ་ཡི་དུག་གིས་ཀྱང། བད་དང་ལྷན་པ་ཉིད་མ་གྱུར།
 ཚེན་པོ་ནི་མས་ཀྱི་སེམས་ཡངས་པ། དུག་གིས་དུག་མེད་ཉིད་དུ་འགྱུར། 72

འདོད་ཆགས་དུག་ཡིན་གཏོ་སྦྱག་དུག། ཞེས་དང་ཀྱང་མི་བཟང་དུག།
 སངས་གྱིས་ཚོས་དང་དེ་བཞིན་དུ། དགོ་འདུན་བདེན་པ་བདུན་ཅི་འཛོགས། 73

གཏོ་སྦྱག་ཆུ་ཚོགས་ཚེན་པོ་འཛིགས་སྦྱང་བའི་དུག་ནི་མས་སྦྱོ།
 ཆགས་པའི་ལྷོས་འགོ་ཚེན་པོ་འཛིགས་སྦྱང་བའི་དུག་ནི་མས་སྦྱོ།
 སྦྱང་བའི་ནགས་ཀྱི་སྤང་བ་འཛིགས་སྦྱང་བའི་དུག་ནི་མས་སྦྱོ།
 མི་བཟང་དུག་ནི་མས་སྦྱོ་བའི་རིམ་པ་གཞན་ནི་ཡོད་མ་ཡིན། 74

འདི་བཞིན་སྦྱིབ་གཞན་ལ་ཡང། དཔལ་སྦྱས་ཀྱིས་ནི་མེ་ཡི་དོང་།
 ཚོས་ནི་འདོད་མ་དེ་ལ་བྱས། དེ་ཡང་འཕྲལ་ལ་པར་ལྷན་གྱུར། 75

དེ་སྐད་བཟོད་ནས་བཅོམ་ལྷན་འདས། ཡང་དག་སྦྱིང་ཇི་སྦྱིག་གིས་པའི་རྒྱས།
 བསྟན་པ་དག་ལ་མངོན་སྟོགས་པའི། དཔལ་སྦྱས་དུལ་དང་བྲལ་བ་བྱས། 76

तयोपाचर्यमाणस्य सविषैः पानभोजनैः ।

विबुद्धा वर्हिराजस्य रुरुषे रुचिरा रुचिः ॥ ७० ॥

स्वस्थमालोक्यं तं देवी रहस्योद्भेदशक्तितां ।

शनैः शोकामयग्रस्ता चस्ता तत्याज जीवितम् ॥ ७१ ॥

एवं तस्य विषेष्णापि नैव ग्लानिरजायत ।

महतां चिन्तवैमल्यं निर्विषं कुरुते विषम् ॥ ७२ ॥

रागे विषं विषं मोहो द्वेषश्च विषमं विषम् ।

बुद्धो धर्मस्तथा सङ्घः सत्यञ्च परमावृतम् ॥ ७३ ॥

घोरं विषं सृजति मोहमहाम्बुराशिः

घोरं विषं सृजति रागमहोरगश्च ।

घोरं विषं सृजति वैरवनावनिश्च

जन्मक्रमोऽस्ति विषमस्य विषस्य नान्यः ॥ ७४ ॥

अधर्मकामः हतवानेवमेवान्यजन्मनि ।

श्रीगुप्तोऽग्निखदां सापि तस्याभूत् सहधर्मिणी ॥ ७५ ॥

इत्युक्त्वा भगवान् सम्यक् करुणालोकनाम्बुभिः ।

चकार वीतरजसं श्रीगुप्तशासनोन्मुखम् ॥ ७६ ॥

१ Orig. रहस्योद्भेदता ।

२ Orig. वदस्य क्लिणो ।

དེ་ནས་དཔལ་སྤྲོས་དགོ་བ་ཤེས་པས་རབ་དུ་གསལ་བའི་གནས་ཐོབ་ཕྱིར།
 དྲི་མེད་དུན་པས་སྐྱབས་འགོ་བ་གསུམ་ཉིད་དུན་གྱིས་གཞན་མ་ཡིན།
 གྱུལ་དང་ཡོངས་འདྲིས་པས་བསོད་ནམས་འཕྱོག་མེ་གང་ཕྱིར་དེ་པ་ནི་མས།
 མཐོང་བར་གྱུར་པ་དགོ་བ་ཆེ་དང་རབ་དུ་དགའ་དང་བཤེས་འཛིན་སྤྱད།

77

མི་ཤེས་སྐོངས་པ་སེལ་བའི་བཙུག་ལྷན་འདས་ནི་སྤྱིང་རྗེ་བསོད་ནམས་ལ་
 བཙུན་པས།

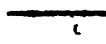
གཞོན་བྱེད་སྤྲིག་པ་བརྟེན་པའི་དཔལ་སྤྲོས་ཀྱང་ནི་འདབ་པས་རྗེས་སུ་གྲུང་
 བྱས་ནས།

འཚིང་བའི་ཁང་པར་ཡང་སྤྱིད་འདུད་པ་འདི་དག་ནི་མས་སུ་གང་གིས་མི་
 འགྱུར་བ།

སྤྱིད་པ་ཡང་དག་གཞི་ལ་སྤྱད་དགོ་སྤོང་ནམས་ལ་ཁོན་དང་བུལ་བའི་བརྟེན་པ་
 བསྐྱབས།

78

ཞེས་པ་དགོ་བའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་རྩལ་སེམས་ནཔའི་དོགས་པ་
 བརྗོད་པ་དཔག་བསམ་གྱི་འབྲི་ཤིང་ལས་དཔལ་སྤྲོས་ཀྱི་དོགས་པ་བརྗོད་པའི་ཡལ་
 འདབ་མེ་བགྱིད་པའོ།།

कलितकुशलः श्रीगुप्तोऽथ प्रकाशपदाप्तये
 शरणागमनान्येव चीणि स्मरन् विमलस्मृतिः ।
 जिनं परिचयात् पुण्यं लेभे सतां हि विज्ञोकनं
 भवेति महते कल्याणाय प्रमोदसुखाय च ॥ ७७ ॥

श्रीगुप्तस्य निकारकिल्बिषजुषोऽप्यज्ञानमोहापहः
 कृत्वा वश्यमनुग्रहेण^१ भगवान् कारुण्यपुण्योद्यतः^२ ।
 भिक्षूणां भवसंश्रयाय विद्धे निर्वैरताशासनं
 येनैते न भवन्ति बन्धभवने भूयो भवग्रन्थये ॥ ७८ ॥

इति श्लेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां
 श्रीगुप्तावदानं नाम अष्टमः पल्लवः ॥

१ The xylograph remarks that अवश्यमनुग्रहेण was substituted by *Hdar Locháya*, the original being lost.

२ Orig. कारुण्योद्यतः ।

CHAPTER IX.

ཡལ་འདབ་དགུ་པ། .

མེ་སྐྱེས་ཀྱི་དོགས་བརྗོད་ནི།

༄༅ །སྐལ་ལྷན་ལོ་མས་ལ་མི་ཤིས་པ་ཅི་ལེགས་པའི་རང་བཞིན་ལས་བྱུང་

དགོ་ཉིད་བྱུང།

སྐོངས་པ་ལོ་མས་ལ་དགོ་བ་མ་པལ་ཉིད་འགྲུར་འདོན་ལོ་མས་པ་ལུང་

ཡིས་མཚོན།

མཚན་ཕྱིད་སྐྱེས་ཅུམ་ཅུམ་པ་སྐྱེན་གྱི་ནགས་ལ་མཚོག་དུ་མཛོས་པ་

རབ་དུ་སྦྱར།

གང་ཡང་ཉི་མའི་གཟི་བྱིན་འུག་པའི་རིགས་ཀྱི་མིག་ནི་ཀུན་དུ་

ཉམས་པར་བྱེད།

ས་བདག་གཟུགས་ཅན་སྦྱིང་པོ་ཡི། གོང་བྱིར་གྱིལ་པོའི་ཁབ་ཅེས་པ།

རབ་བཟང་ཞེས་པའི་གོང་བྱིར་པ། ཡོངས་རྫོགས་བྱིས་ན་གནས་མ་བྱུང་། 2

ལྟ་བ་ཀུན་ལ་ལོ་མས་སྤང་ཞིང་། བའི་སྐྱེས་རབ་དུ་གྱིས་པ་དེས།

སྐོངས་ལས་ཟད་བྱེད་པ་ཉིད་ལ། མངོན་པར་གསལ་བ་སྐྱེས་པར་བྱུང། 3

དེ་ཡི་རྒྱང་མ་ཚོ་རིགས་ཅན། བདེན་ལྷན་མ་ཞེས་བྱ་བ་ཡིས།

མངལ་བཟང་རྒྱ་བ་ཉ་བ་ཡི། དཀྱིལ་འཁོར་ཤར་གྱི་ཕྱོགས་ཀྱིས་བཞེན། 4

नवमः पञ्चमः ।

ज्योतिष्कावदानम् ।

धन्यानामशिवं विभर्त्ति शुभतां भव्यस्वभावोद्भवं
मूर्खाणां कुशलो प्रयात्यहिततामित्येष लक्ष्यः क्रमः ।
निशीथतिमिरान्धमैषधिवनस्यात्यन्तकान्तिप्रदं
एतच्चौलुककूलदृष्टहतये सर्व्वच मैत्रमहः ॥ १ ॥

पुरा राजगृहाभिस्थे विम्बिसारस्य भूपतेः ।
अभूत् पौरसुभद्रास्यः परिपूर्णागृहस्थितेः ॥ २ ॥

मैस्थ्यात् मोहप्रपन्नस्य सर्व्वदर्शनविद्विषः ।
तस्य क्षपणकेषेव बभूवाभ्यधिकादरः ॥ ३ ॥

तस्य सत्यवती नाम जायाभिजनशालिनी ।
गर्भमाधत्त पूर्व्वेन्दुविम्बं पौरन्दरीव दिक् ॥ ४ ॥

ཀལ་ན་ད་ཀའི་གནས་ཞེས་པ། འོད་མའི་ཚལ་དུ་ཡང་དག་གནས།
 སངས་གྲིས་བཅོམ་ལྷན་བསོད་སྒོམས་ལ། བས་ཞིག་དེ་ཡི་ཁང་པར་ག་ཤེགས། 5

དེ་ནི་རྒྱང་མར་བཅས་པ་ཡིས། དེ་ལ་མཚོད་བྱས་གྲུས་བཅས་པས།
 བྱ་ནི་སངས་དྲ་གནས་གང་དེ། ཅི་ཡི་གཟུགས་འགྲུར་དེ་ལ་དྲིས། 6

དེ་ཡིས་བཀའ་སྣུལ་བྱོད་ཀྱིས་བྱ། ལྷ་མིའི་སྤུན་སྤུམ་ཚོགས་སྤྱད་ནས།
 ང་ཡི་བསྟན་ལ་རབ་བྱུང་ནས། ཡང་དག་ལྷན་བས་གྲོལ་བར་འགྲུར། 7

དེ་སྐད་གསལ་བར་བཀའ་སྣུལ་ནས། བཅོམ་ལྷན་རང་གི་གནས་སུ་ག་ཤེགས།
 བྱིས་བདག་ཁང་པར་ཟད་བྱེད་པ། ལྷ་རི་ཀ་ནི་མའོན་པར་འོངས། 8

བཅོམ་ལྷན་འདས་ཀྱིས་གསུངས་པ་དེ། རབ་བཟང་གིས་ནི་སྣུམ་པར་གྱུར།
 ཟད་བྱེད་པས་ཐོས་སྤྱར་བར་ནི། ཁོང་ཁྱིའི་དྲག་གིས་འབྲགས་པར་གྱུར། 9

ཤིན་ཏུ་ལུན་རིང་དེས་བཅིས་ནས། ངལ་བས་གཟུང་ནི་ཤེས་བྱས་ཏེ།
 དྲིས་ལན་བཅོམ་ལྷན་གྲིས་གསུངས་གང་། དེ་ལྟའི་ནོམ་པ་ཁོ་ནར་མཐོང་། 10

ངས་བསམས་ཀྱི་མ་ཐེ་ཚོམ་དག། མེད་པར་དེ་ཡིས་བདེན་པར་བཟོད།
 འོན་ཀྱང་དེ་ཡིས་སྣུམ་པའི་དོངས། གཞིན་སྤྱད་བདག་ནི་མི་བདེན་བཟོད། 11

བདག་གི་ཚོག་གིས་རབ་བཟང་གིས། གལ་དེ་ཀུན་མཁུན་དེ་རིག་ན།
 དེ་ལས་དགོ་སྤོང་ལ་གྲུས་འདིས། ཟད་བྱེད་ལ་དད་གཏོང་བར་འགྲུར། 12

कञ्चन्दकनिवासास्थः वेणुकाननसंश्रयः ।

कदाचित् भगवान् बुद्धः प्राप्तः पिण्डाय तद्गृहम् ॥ ५ ॥

पूजां सभार्यः कृत्वास्मै तं स पप्रच्छ सादरः ।

गर्भस्थितमपत्यं यत् किं रूपं तद्भविष्यति ॥ ६ ॥

सोऽवदत् सम्पदूं भुक्त्वा पुचस्ते दिव्यमानुषीम् ।

प्रव्रज्याशासने मे संयुक्तो मुक्तिमेष्यति ॥ ७ ॥

याति भगवति स्पष्टमित्यादिश्य निजाश्रयम् ।

अभ्याथयौ गृहपतेर्भूरिकः क्षपणो गृहम् ॥ ८ ॥

भगवद्भाषितं तत्तु सुभद्रेण निवेदितम् ।

श्रुत्वा क्षपणकः क्षिप्रमभूद् द्वेषविषाकुलः ॥ ९ ॥

गणयित्वा स सुचिरं ग्रहज्ञानकृतश्रमः ।

यदेवाक्तं भगवता प्रज्ञोपश्यत्तथाविधम् ॥ १० ॥

सोऽचिन्तयद्दो सत्यमुक्तान्तेन न संशयः ।

तत्प्रभावोपमादाय किं स्वसत्यं वदाम्यहम् ॥ ११ ॥

तस्य सर्व्वघतां वेत्ति सुभद्रो यदि मज्जिरा ।

तद्देष क्षपणश्रद्धां त्यज्यति श्रमणादरात् ॥ १२ ॥

དེ་ལྟར་བསམས་ནས་བྱོལ་ན་པ། དེ་ཡིས་རབ་བཟང་དག་ལ་སྦྱས།
 ཀུན་མཁའ་བྱེད་ཀྱི་ལ་ཅན་དེ་ཡིས། འདི་དག་གི་བདེན་པ་ཉིད་བརྗོད། 18

ལྷ་ཡིས་ཕུན་ཚོགས་ལྷ་ལ་འོས། མི་ཡིས་རི་ལྷར་ཐོབ་པར་འགྱུར།
 འོན་ཏེ་རབ་བྱུང་བདེན་ཉིད་ན། དེ་ཡི་འདི་ནི་བསམ་པར་བྱ། 14

དབུལ་དང་རྫོགས་པས་གདུངས་པ་འད། གང་ལ་འཚོ་ཐབས་གཞན་མེད་པ།
 སྐྱུ་གྱེལ་འོས་པ་དེ་དེ་ཡིས། སྐབས་ནི་དག་སྦྱོར་བདུལ་ཞུགས་ཡིན། 15

བྱིས་བདག་བདག་གིས་མཐོང་བ་ནི། གཤམ་ཏེ་བདག་གི་ཚོག་ཚད་ན།
 བརྗོད་པར་བྱིས་པ་འདི་སྦྱེས་པས། དེ་གས་ནི་ཡོངས་སུ་གདུང་བར་འགྱུར། 16

འདི་བརྗོད་ཟད་བྱེད་པ་སོང་ཚེ། བྱིས་བདག་གིས་ནི་ཕུན་རིང་དུ།
 ཅོས་པར་དཔུང་ནས་མངལ་རྒྱང་སྦྱང། སྦྱོར་བ་དེ་དང་དེ་དག་བསྐྱབས། 17

གང་ཚོ་རྗེས་ཀྱི་སྦྱོར་བ་ཡིས། མངལ་ནི་ཡོངས་སུ་མ་གཡོས་ཉིད།
 དེ་ཚོ་འདི་ཡིས་བདེན་པར་ནི། རྒྱང་མ་དུག་པོས་མཉེས་ཏེ་བསམ། 18

དེ་ནས་ཐིག་ཅན་དེ་ཡིས་དེ། བསིལ་བའི་ཚལ་གྱི་དུར་བྱོད་དུ།
 རབ་དུ་བསྐྱལ་ཚེ་ཟད་བྱེད་པ། དེ་ཡིས་གཏམ་ཐོས་དག་འཛམ་སྦྱས། 19

ཡལ་ཉེ་གྱེལ་ཀུན་མཁའ་འདིས། བྱིས་པ་ལ་བརྗོད་དེ་བདེན་ལྡན།
 བྱ་ནི་མ་སྦྱེས་མ་དག་ནི། ལྷ་བ་ཉིད་གྱུར་འདི་དེ་ཡིན། 20

इति सच्चिन्ध सामर्शः स सुभद्रमभाषत ।

असत्यमेतत् कथितं तेन सर्व्वज्ञमानिना ॥ १३ ॥

मनुष्यः कथमाप्नोति देवार्हां दिव्यसम्पदम् ।

प्रव्रज्या किन्तु सत्येव कथन्तेनास्य चिन्तिता ॥ १४ ॥

ः क्षुद्रुपसन्तप्तो यस्य नास्त्यन्यतो गतिः ।

तस्य तस्यं सुभिक्षार्हं शरणं अमरणव्रतम् ॥ १५ ॥

पश्याम्यहं गृहपते प्रमाणं यदि मद्बचः ।

प्रत्युतायं शिशुर्जातः कुलं सन्तापयिष्यति ॥ १६ ॥

इत्युदीर्य्य क्षपणके याते गृहपतिश्चिरम् ।

विचार्य्य विदधे तां तां युक्तिं गर्भनिपातने ॥ १७ ॥

यदा द्रव्यप्रयोगेऽपि नैव गर्भः परिच्युतः ।

तदास्य पत्नीन्मवधीदेकान्ते इठमर्हमैः ॥ १८ ॥

ततः शीतवनं तस्यां श्मशानं तेन पापिना ।

प्रापितायां क्षपणकास्तदार्ता नन्दिता जगुः ॥ १९ ॥

अहो वताहो सर्व्वज्ञः शिशोः सत्यं तदुक्तवान् ।

सेयं सूनावजातेऽस्य जननी पञ्चतां गता ॥ २० ॥

དེ་ཡིས་བརྗོད་པའི་བྱིས་པ་ཡིས། ལྷ་མིའི་དཔལ་མཚོག་དེ་ནི་འདི།
 འདི་ཡི་རབ་བྱུང་དེ་ཡང་འདི། གང་ཞིག་དཀར་ནི་ལྷི་གྱུར་པའོ། 21

དེ་སྐད་དེ་དག་རབ་སྐྱེ་ཞིང་། ཉེ་བར་དགོད་པས་བསམས་ཅད་ནི།
 དུར་ཁྲོད་བཟང་བའོ་ནའི་ཕྱིར། སྐྱེ་བོ་ཡང་དག་འདུས་པར་གྱུར། 22

སྐབས་དེར་སངས་བྱུས་བཅོམ་ལྷན་འདས། འབྱུང་བོ་དགོད་ས་པས་ལྷ་ཡི་ནི།
 སྐྱེན་བྱིས་དེ་སྐད་ཀུན་མཁྱེན་ནས། འཇུག་པ་དང་ལྷན་སྐད་ཅིག་བསམས། 23

ཀྱེ་མ་གཏི་ལྷག་གིས་བཅིངས་པས། ཚོངས་པ་རིང་དུ་གཞས་པས་ཀྱང།
 ལུས་ཅན་ནོམས་ལ་སྐྱང་བ་སྐྱིབ། སྐྱིན་གྱི་ནོམ་པར་འབྱུང་བས་བཞིན། 24

ཀྱེ་མ་དགོ་བ་ཟད་བྱེད་པའི། ཟད་བྱེད་པ་དེ་སྤིག་པ་ལས།
 བྱིས་བདག་དམན་པའི་སློ་ཅན་ལས། བྱ་བ་མིན་པ་བྱེད་དུ་བཅུག། 25

ཅེས་བསམས་སྤྱིང་རྗེ་རབ་བྱིས་པའི། བཅོམ་ལྷན་རང་ཉིད་དགོ་སློང་གི།
 ཚོགས་ཀྱིས་བསྐོར་ནས་གྱུར་བར་ནི། བསམ་བའི་ཚལ་གྱི་དུར་ཁྲོད་གོ་ཤིགས། 26

བཅོམ་ལྷན་རང་ཉིད་དུར་ཁྲོད་ན། ལྷི་བ་ཤེས་ནས་གྱུ་ལ་པོ་ནི།
 གཟུགས་ཅན་སྤྱིང་པོ་སློན་དང་བཅས། ས་དེ་ཉིད་དུ་འོངས་པར་གྱུར། 27

དེ་འོག་རབ་བརྗེད་རྒྱང་མ་ནི། སྤིག་པའི་མེལ་བཅུག་པ་དང་།
 རྩ་སྐྱེས་ལ་གནས་བྱིས་པ་དག། དཀྱུ་བརྟོལ་ཉི་མ་བཞིན་དུ་འཕྲོན། 28

इयं सा श्रीः शिशोर्दिव्या सोक्ता दिव्यमनुष्यता ।
इयञ्च सास्य प्रव्रज्या यत् कुक्षौ निधनं गतः ॥ २१ ॥

इति तेषां प्रवादेन सोपहासेन सर्व्वतः ।
श्मशानदर्शनायैव बभूव जनसङ्गमः ॥ २२ ॥

अचान्तरे दिव्यदृशा भगवान् भूतभावनः ।
सर्व्वं विधाय तदुद्धः प्रदध्यौ सस्मितः क्षणम् ॥ २३ ॥

अहो मोहानुबन्धेन दूरस्थैरपि देहिनाम् ।
आसोकच्छायते मुखैर्मघैरिव विकारिभिः ॥ २४ ॥

शुभं क्षपयता' तेन क्षपणेन स मुग्धधीः ।
अहो गृहपतिः पापादकार्य्यमपि कारितः ॥ २५ ॥

इति सच्चिन्त्य भगवान् स्वयं भिक्षुगणैर्दृतः ।
ययौ शीतवनं क्षिप्रं श्मशानं करुणाकुलः ॥ २६ ॥

श्मशानचारिकां ज्ञात्वा राजा भगवतः स्वयम् ।
विन्विसारः सहामात्यैस्तामेव भुवमाययौ ॥ २७ ॥

ततः सुभद्रजायायां प्रक्षिप्तायां चितानखे ।
कुक्षिं भिक्षाम्बुजासीनः शिशुः सूर्य्य इवोद्ययौ ॥ २८ ॥

སེའབར་དབྱས་ན་གནས་བ་དེ། གང་ཚོ་སྤྱིས་ཀྱང་ས་སྤངས་པ།

དེ་ཚོ་སྤྱི་བའི་ཚོགས་ཤིན་པ་ཀྱིས། ཏུ་ཏུ་ཞེས་པ་ཚེན་པོར་གྱུར། 29

དེ་ནས་བདེ་བར་གཤེགས་པ་འདི་བཀམ། འཚོ་བྱེད་ཅེས་པའི་གཞིན་ལུ་བསོས་པ།

ཚོངས་པ་ལྟ་བུ་རང་འགོ་ཡིས། གཞིན་ལུ་འདོད་ལྡན་དེ་སྤངས་གྱུར། 30

གྱུལ་བས་གཟེགས་པ་ཉིད་ཀྱིས་ནི། བྱིས་པ་རབ་དུ་ལེན་བའི་ཚོ།

རོ་སྤྱི་གམ་དག་དེ་ལ་ནི། ཏུ་རི་ཚན་དན་ལྟར་བསེལ་གྱུར། 31

བྱིས་པ་འཚོ་ཞིང་མེལས་གྲོལ། རབ་དུ་མཚོས་པ་མཐོང་གྱུར་ནས།

སྤྱིངས་པས་ཟད་བྱེད་པ་ནི་མས་ནི། རྣམ་ཅིག་གི་བ་བཞིན་དུ་གནས། 32

དེ་ནས་རབ་བཟང་ཡ་མཚན་གྱིས། རིས་པར་འབྱུལ་ལ་བཅོམ་ལྡན་འདས།

འབྱུང་བོ་ཀུན་ཕན་ལ་དབྱེས་པས། བྱེད་པའི་སྤྱིང་བར་གྱིས་ཞེས་གསུངས། 33

དེ་ཡང་ཐེ་ཚོས་དག་ལས་སློ། ཅི་བྱ་སྤྱིས་པའི་ཁྲོགས་ལ་འཕྱུང། ..

ཟད་བྱེད་རིས་སྤྱིས་བཞིན་དག་ལ། བསྐྱེད་པའི་སྤྱིང་དུ་རྣམ་ཅིག་བཟུངས། 34

དེ་ལ་དེས་སྤྱིས་དུར་ཁྲོད་ཀྱིས། མེ་སྤྱིས་བྱིས་པ་འདི་མི་སྤངས།

གསལ་བར་གང་དུ་འདི་གནས་པ། དེ་བྱིས་བརྒྱལ་པ་ཉིད་དུ་འགྱུར། 35

དེ་རྣམ་དེ་དག་ཚོག་གིས་དེ། ཚོངས་པས་གང་ཚོ་དེ་མ་སྤངས།

དེ་ཚོ་གྱུལ་བའི་བཀའ་ཡིས་ནི། ས་ཡི་བདག་པོས་བྱིས་པ་སྤངས། 36

ज्वालितानलमध्यस्थं तं कश्चिन्नाग्रहीयदा ।

तदा जनसमूहस्य द्वाहाकारो महानभूत् ॥ २९ ॥

तत्पुत्र सभ्रमाष्टद्वगतिः सुगतशासनात् ।

कुमारधृत्यो जग्राह जीवकास्यः कुमारकम् ॥ ३० ॥

जिनावलोकनेनैव बालकग्रहणक्षणे ।

अभूच्छितांनलस्तस्य हरिचन्दनशीतलः ॥ ३१ ॥

जीवन्तं ज्वलनाम्भुक्तं रुचिरं वीक्ष्य दारकम् ।

वैलक्ष्येण क्षणकाः क्षणं तस्युर्ध्वता इव ॥ ३२ ॥

ततः सुभद्रं भगवान् सर्व्वभूतहिते रतः ।

बभाषे विस्मयोद्भ्रान्तं पुत्रोऽयं गृह्यतामिति ॥ ३३ ॥

स तु दोषाकुलमतिः किं करोमीति संशयात् ।

क्षणाणां मुखान्येव शिष्यायै क्षणमैक्षत ॥ ३४ ॥

ते तमूचुः न बालोऽयं ग्राह्यः श्मशानवह्निजः ।

यथायं तिष्ठति व्यक्तं न भवत्येव तद्गृहम् ॥ ३५ ॥

इति तेषां गिरा मूर्खः स जग्राह न तं यदा ।

तदा क्षितिपतिर्बालमाददै जिमशासनात् ॥ ३६ ॥

མེདང་མཚུངས་པའི་འོད་ལྗན་པ། གསལ་བས་དེ་ནི་མས་བར་བྱབ་པས།
 དེ་ཡི་མིང་ནི་མེ་སྐྱེས་ཞེས། བཅོམ་ལྷན་ཉིད་ཀྱིས་མཛོད་པར་གྱུར། 37

ས་སྐྱོང་ཁང་པར་བྱིས་པ་ནི། རབ་དུ་བསྐྱེད་པར་གྱུར་པ་དེའི།
 ལང་པོ་ཡུལ་གཞན་སོང་བ་དག། རུས་ཀྱིས་ཡང་དག་འོངས་པར་གྱུར། 38

དེ་ཡིས་སྲིང་མོ་ཡི་བ་དང། བྱ་སྐྱེས་སྐྱོད་ཚུལ་རིག་གྱུར་ནས།
 ཁྲོ་བས་འདར་ཞིང་མངོན་སྲོགས་ཏེ། རབ་བཟང་ལ་ནི་ཡང་དག་སྐྱོས། 39

མོངས་པ་ཟད་བྱེད་ལ་གུས་ཤིང། དེ་ཡི་ཚོག་གིས་ཚུང་མ་བསད།
 ཁྲོད་ཀྱིས་རང་གི་བྱ་དོར་ན། རེགས་བྱས་མིང་ནི་ཅི་ཞིག་བྱས།

རང་བཞིན་གྱིས་ནི་སེམས་མེད་ཅིང། གཞན་གྱི་སྐྱབས་ཀྱིས་ཀུན་དུ་སྤྲོད།
 སྐྱེ་བོ་ངན་པ་དགོད་ན་ཡང། ཅོས་པར་འཛོམས་བྱེད་རོ་ལངས་བཞིན། 41

གལ་དེ་གྱུལ་པའི་ཁབ་ནས་བྱ། ད་ལྟ་ཉིད་དུ་མེ་ལེན་ན།
 བྱ་མེད་བསད་པ་བསྐྱབས་ནས་དེ། ཁྲོད་ལོར་ཚད་པས་གཅོད་དུ་ཉུང་བ། 42

དེ་ཡིས་དེ་སྐད་བརྗོད་པ་དེས། འཛིགས་ནས་ས་བདག་ཁབ་ནས་བྱ།
 ལེན་དུ་བཅུག་པས་ས་བདག་ནི། འདོད་དང་ལྗན་པས་རིང་ནས་གཏད། 48

དེ་ནས་རབ་བཟང་དུས་ཀྱིས་ནི། རུས་ཀྱི་དབང་དུ་སོང་བར་གྱུར།
 མེ་སྐྱེས་ནོམ་པར་འབྱོར་པའི་གཏེར། འོད་ཀྱིས་ཉི་མ་བཞིན་དུ་གྱུར། 44

ज्योतिर्मध्याद्वाप्तस्य ज्योतिष्कसदृशत्विषः^१ ।

ज्योतिष्क इति नामास्य चकार भगवान् स्वयम् ॥ ३७ ॥

तस्य प्रवर्द्धमानस्य भूपालभवने शिशोः ।

देशान्तरगतः काले मातुलः समुपाययौ ॥ ३८ ॥

स विदित्वा स्वसुर्वृत्तं निधनं पुत्रजन्मनि ।

कोपात् सुभद्रमभ्येत्य कम्पमानः समभ्यधात् ॥ ३९ ॥

मूर्खं क्षपणभक्तोः तन्निरा हतयोषिता ।

त्वया त्यक्तस्वपुत्रेण किं नाम सुकृता कृतम् ॥ ४० ॥

निश्चेतनाः स्वभावेन परमन्त्रसमुत्थिताः ।

हसन्तोऽपि विनिघ्नन्ति वेताडा इव दुर्जनाः ॥ ४१ ॥

अधुनैव न युक्तासि यदि राजयुहात् सुतम् ।

तप्ते स्त्रीर्वधमुहुष्य कारयाम्यर्थनिग्रहम् ॥ ४२ ॥

इत्युक्तस्तेन तङ्गीत्या स भूपतिगृहात् सुतम् ।

आनिनाय चिरात् मुक्तमकामेन महीभुजा ॥ ४३ ॥

ततः सुभद्रे कालेन कालस्य वशमागते ।

अभूत् निधिर्विभूतीनां ज्योतिष्कोऽर्क इव त्विषाम् ॥ ४४ ॥

१ The text and the translation of the last half of this line were lost. The former was supplied by a Bande of Sahor.

སློང་བཀྲམས་ཀྱི་དབག་བསམ་གྱིང་། ལྷ་མིའི་སྤྱན་སྤྱུམ་ཚོགས་པ་ཐོབ།
 སངས་བྱུང་ཚེས་དང་དགའ་འདུན་གྱི། རྒྱབས་ལ་དེ་ཡི་སློབ་གྲོས་བྱས། 45

དེ་ལ་གསུམ་པས་ཉེར་བསྐྱེད་པ། མིང་བྱུང་ལྷ་ཡི་རིན་ཚེན་ཚོགས།
 བསོད་ནམས་རིན་ཚེན་སྐྱབ་བཙུན་དེས། དགའ་སློང་དགའ་འདུན་ལྷ་མས་ལ་སྤྱལ། 46

རྒྱ་གཉེར་མེད་ནི་རྒྱ་བོ་བཞིན། དེ་ལྟའི་བྱིས་དུ་ལྷའི་རིས་ལས།
 ལྷ་མ་མང་སྤྱན་ཚོགས་ངོ་མཚར་ཅན། རང་ཉིད་ཁོ་ན་འོངས་པར་བྱར། 47

དེ་ཡི་བྱིས་དུ་བཙོམ་ལྷན་འདས། ལྷ་དང་རིན་ཚེན་མཚུངས་སློབ་ཀྱང།
 དེ་ཡི་ངོར་ནི་རིན་པོ་ཆའི། ལྷོད་ནི་ཡོངས་སུ་བརྒྱུང་བར་མཛད། 48

དེས་ནི་ལྷ་ཡི་གོས་རྒྱུང་དག། རང་གི་བྱིས་བཞིན་དེ་མ་མེད།
 བྲགས་པ་ལྷ་མས་ཀྱི་དབེར་བཙོད་པ། བསོད་ནམས་ཟོང་གིས་སྤྱོད་ནས་ཐོབ། 49

དེ་ནས་ནམ་ཞིག་དེ་ཡིས་གོས། བཀྲམ་ནས་བརྒྱན་པ་ཉི་འོད་བཀོད།
 ཡང་དག་གཡོ་བས་རབ་བསྐྱེད་ནས། ས་ཡི་བདག་པོའི་སྤྱི་བོར་རྒྱུང། 50

མེ་སྐྱེས་དེ་ཡི་གོས་དག་ནི། ལྷོན་མེད་རབ་མཛོས་མཐོང་གྱུར་ནས།
 ལྷ་ཡི་དབལ་ལ་ཡལ་མཚན་པའི། བྱུལ་པོ་རང་དབལ་ཙེ་བཞིན་སེམས། 51

ཟས་ལ་མགོན་གཉེར་མི་ཡི་བདག། མེ་སྐྱེས་བྱིས་ན་གནས་པས་དེའི།
 རིན་ཚེན་རང་བཞིན་ཁང་པ་དག། མཐོང་ནས་མཐོ་རིས་ཡིན་པར་སེམས། 52

अर्थिकल्पद्रुमः प्राप्य सम्पदं दिव्यमानुषीम् ।
स बुद्धधर्म्मसङ्घेषु शरण्येषकरोन्मतिम् ॥ ४५ ॥

तद्भक्त्युपनतं दिव्यरत्नसञ्चयमद्भुतम् ।
प्रददौ भिक्षुसङ्घेभ्यः पुण्यरत्नार्जनाद्यतः ॥ ४६ ॥

तस्य देवनिकायेभ्यः साञ्चर्या विविधर्हयः ।
स्वयमेवाययुर्वेश्मं महोदधिमिवापगाः ॥ ४७ ॥

तृणे रत्ने च समधीर्भगवानपि तद्गृहे ।
चक्रे तदनुरोधेन रत्नपात्रपरिग्रहम् ॥ ४८ ॥

स दिव्यं वस्त्रयुगलं यशसासुपमाक्षमम् ।
प्राप पुण्यपणक्रीतं निजं गृहमिवामलम् ॥ ४९ ॥

कदाचिदथ तद्वस्त्रं स्नानार्द्रं न्यस्तमातपे ।
समीरणेनापहृतं न्यपतन्मूर्च्छि भूपतेः ॥ ५० ॥

विशोक्त्वापूर्व्वरुचिरं ज्योतिष्कस्य तदंशुकम् ।
दिव्यश्रीविस्मितो राजा तृणं मेने निजश्रियम् ॥ ५१ ॥

भोक्तुं निमग्नितः प्राप्य तस्य रत्नमयं गृहम् ।
नृपतिः स्वर्गमन्नासीत् ज्योतिष्कभवनस्थितः ॥ ५२ ॥

དེ་ནས་དུས་ཀྱི་ས་སྐྱོང་ནི། ཚོས་ཀྱི་ངང་རྩལ་མ་སྐྱེས་དག།
 བྱ་ནི་གྱུ་ལ་སྲིད་ལ་ཚགས་པའི། གཡོ་ཡིས་ངེས་པར་བཀོངས་པར་གྱུར། 53

གྱུ་ལ་པོ་ཡོན་དན་དམ་པ་ཅན། རྫོགས་ལྡན་ལྟ་བུ་དེ་འདས་ཚེ།
 གྱུ་ལ་པོ་མཚོག་གི་བྱ་དེ་ཡིས། ཚོས་མིན་བཞིན་དུ་གྱུ་ལ་སྲིད་ཐོབ། 54

མེ་སྐྱེས་དག་གིས་བྱིས་གྱི་དཔལ། ས་བདག་ལ་དཀོན་དེས་མཐོང་ནས།
 ཡང་དག་མངོན་པར་སོང་ལྟ་སྐྱེས། བྱོད་ནི་པ་མས་ནོམ་པར་བསོས། 55

བྱོད་དང་ང་སྐྱེན་ཚོས་དག་གིས། འབྱོར་པ་བྱེད་ནི་བདག་ལ་སྟོལ།
 གཡུ་ཏེ་མིན་ན་ཞོར་སྐལ་ལ། འཁྲུ་ལས་རྩོད་པ་ཉིད་རབ་སྐྱེ། 56

གྲུ་གུས་སྤང་བར་བྱེད་པ་དེས། དེ་སྐད་བརྗོད་པས་མེ་སྐྱེས་ནི།
 །ཁང་པ་རིན་ཅེན་གྱིས་གང་བ། དེ་ལ་བྱིན་ནས་བྱིས་གཞན་སོང། 57

སྐྱུ་ཡི་རིན་ཅེན་ཡིད་འཕྲོག་གྱིས། འཛིག་དེན་ཕན་བྱེད་དཔལ་འབྱོར་དེ།
 མེ་སྐྱེས་ཁོ་ནའི་རྗེས་སུ་འབྱང། ཉིན་མོར་བྱེད་ལ་འོད་ཟེར་བཞིན། 58

ཡང་ཡང་མེ་སྐྱེས་ཀྱིས་སྤངས་ཀྱང། ལུན་ཚོགས་དེ་ནི་ལན་བདུན་དུ།
 མེ་སྐྱེས་ཅན་སོང་མི་བདག་གིས། མ་རིག་རྒྱུང་མ་བྱོཅན་བཞིན། 59

ཚོས་ཀྱིན་ལ་སོགས་རིགས་པ་ཡིས། ཅོས་པ་ཀུན་དུ་འཕྲོག་བརྩོན་ཅིང།
 བྲོས་པར་ཤེས་ནས་མི་སྐྱེས་ནི། ཡིད་བྱུང་གྱུར་པས་ཡང་དག་བསམས། 60

अथ काशेन भूपालः पुत्रेणाजातशत्रुणा ।

कृशना राज्यलुब्धेन धर्मशीला निपातितः ॥ ५३ ॥

अतीते सद्गुणे रात्रि तस्मिन् कृतयुगोपमे ।

अधर्म इव स प्रापं राज्यं राजवरात्मजः ॥ ५४ ॥

स भूभृद्दुर्लभां दृष्ट्वा ज्योतिष्कस्य गृहे श्रियम् ।

तमुवाच.समर्भ्यत्य मत्पिचा त्वं विवर्द्धितः ॥ ५५ ॥

भ्राता तवाहं धर्मेण विभवार्द्धं प्रयच्छ मे ।

न चेत् भागधनद्रोहात् कलिरेव प्रजायते ॥ ५६ ॥

इत्युक्तस्तेन कैटिल्यात् ज्योतिष्कः क्रूरकारिणा ।

रत्नपूर्णं गृहं तस्मै दत्त्वा प्रायात् परं गृहम् ॥ ५७ ॥

सा दिव्यरत्नरंचिरंस्फ्रीता लोकोपकारिणी ।

ज्योतिष्कमेवानुययौ श्रीः प्रभेव दिवाकरम् ॥ ५८ ॥

पुनस्त्वक्तांपि सा सम्पत् सप्तकृत्वः प्रभावती ।

ज्योतिष्कमस्पृष्ट्वा साध्वी पतिमिवाययौ ॥ ५९ ॥

सर्वथा हरणोद्युक्तं दस्युचैरादियुक्तिभिः ।

ज्योतिष्कः कुपितं ज्ञात्वा निर्व्विद्यः समचिन्तयत् ॥ ६० ॥

अपुण्यपरिपाकेण प्रजानां जनकोपमः ।

संयातः स्मृतिशेषत्वं राजा वात्सल्यपेशलः ॥ ६१ ॥

कोऽन्यत्त्वत्सदंशो यस्मिन् निर्व्याजशरत्ने प्रजाः ।

पितरौव कृताश्चासाः सुखं रात्रिषु शेरते ॥ ६२ ॥

धनिनस्तृणवत् प्राप्याः प्राप्यन्ते रत्नवद्बुधाः ।

अमृतादपि दुष्प्राप्यः सौजन्यशरत्नो जनः ॥ ६३ ॥

निर्व्याजवैदग्ध्यजुषाममुग्धशरत्नात्मनाम् ।

अनुसृतोन्नतानाञ्च विरलं जन्म तादृशम् ॥ ६४ ॥

अधुना द्वेषदुर्दृष्टः प्रवृत्तनिवृत्तिर्दृपः ।

पापपाकेन लोकानां अकाले कलिरागतः ॥ ६५ ॥

मिथे जगति यातेऽस्तं तस्मिन् भास्वति भूपती ।

दौषोदयः प्रवृद्धोयमन्धकाराय तत्सुतः ॥ ६६ ॥

नूनं सतामतीतानां निष्कारणसुहृत् खलः ।

यद्वृत्तपरभागेण यशस्तेषां प्रकाशते ॥ ६७ ॥

तस्माद्वियं परित्यज्या नृपत्यधिष्ठिता मही ।

काले कलौ क्षितीशे च जन्तानां जीवितं कुतः ॥ ६८ ॥

མཚོག་དུ་ཡོངས་འདྲིས་ཡིད་འོང་རྒྱང་མ་དམ་པ་ནིམས་ཀྱི་རབ་སྤྱངས་ཡོན་དང་།
 འཚོལ་པ་མིན་པའི་རིགས་དང་ལེགས་ལྡན་ས་བདག་རི་བོང་ཅན་མཚུངས་གྲགས་
 པ་དང་།

ལྷགས་ལ་ཡང་དག་འོས་པའི་སྤྱོད་ཚུལ་དག་དང་ཕོངས་མེད་གྱུ་ཡི་ནོར་ནིམས་ཏེ།
 མི་བདག་ཡོན་ཏན་ལྡན་ན་སྤྱེས་སྤྱོད་ནིམས་ཀྱི་ཐམས་ཅད་ནིམ་བསྐྱད་མིན་པར་འགྱུར།

69

ཚོས་ཀྱི་ཚ་བ་ནོར་གྱི་ལྷོན་པས་ཡང་དག་བསྐྱེད་གྱུར་པ།
 ལྷོན་མེད་འདོད་པ་ནིམས་ཀྱིས་མི་ཏོག་གྱིས་ཤིང་རབ་འབར་བ།
 བསོད་ནམས་འབྲས་བུ་བདེ་བ་ངེས་པར་འཇིག་རྟེན་འོངས་སྤྱོད་དེ།
 བོས་པར་ལྷུང་བྱེད་གྱུལ་ངན་རྒྱུང་གིས་གལ་ཏེ་མ་བཅོམ་ནོའོ།

70

ཚོད་ལྡན་དུས་དང་བདག་པོ་བྱིས། དེ་ཡིས་རབ་གདུང་བསྐྱེག་པའི་མེ།
 དུས་མིན་ནིམ་བསྐྱད་རབ་དུ་བྲག། མི་བསྐྱེན་རོ་ལངས་ཚོགས་ཀྱིས་གང།

71

དགའ་བ་ཡིད་བྱུང་སློབ་གྲོས་བསྐྱེད། བདེ་བའི་དཔལ་གྱི་ལང་ཚོ་སོང།
 ད་ནི་འབྱོར་པ་འོངས་སྤྱོད་ནིམས། སྤྱོད་དང་ལྡན་ལ་བདག་མི་སྤྱིད།

72

ནོར་དང་བྱིས་དང་རྒྱང་མ་དང། སྤྱད་གཡོག་པོ་ཡོ་བྱེད་ནིམས།
 མཐའ་མེད་ནད་དང་གདུང་བ་ལྷེ། ཀྱི་མ་སྤྱེས་སྤྱུའི་ཡོངས་འཛིན་ནོ།

73

སོ་གའི་ཚ་བ་མི་བཟང་དཔལ། ཇི་ལྟ་ཇི་ལྟར་ནིམ་འཕེལ་བ།
 དེ་ལྟ་དེ་ལྟར་ལྷན་ཅན་ནིམས། སྤྱོད་པའི་ཡོངས་སྤྱུ་གདུང་བ་འཕེལ།

74

वरपरिच्छेदादारा दाराः सतां गुणानां गुणाः
 कुलमविकर्षं भव्या भूतिर्द्यशः शशिसन्निभम् ।
 स्थितिसमुचितं दृत्तं वित्तमनिमित्तमनापदम्
 गुणवति नृपे सर्व्वं भवत्यपांशुलं प्रजाकुलम् ॥ ६६ ॥

धर्मद्रुमस्य धनमूलसमुद्गतस्य
 निर्दोषकामकुसुमप्रवरोज्यलस्य ।
 लोकः सुखानि किल पुण्यफलानि भुङ्क्ते
 हतो न चेत् कुन्टपतेर्विनिपातवातैः ॥ ७० ॥

कलिः कालः पतिर्वालस्तत्प्रतापश्चितानलः ।
 अकालविष्वेत्ताल-खलवेताल-सङ्कुलः ॥ ७१ ॥

प्रीतिर्विषणा खिन्ना धीः सुखं श्रीर्गतयौवना ।
 अधुना विभवाभोगे भोगयोगे न मे रुचिः ॥ ७२ ॥

धनं भूमिर्गृहं दाराः सुता मृत्याः परिच्छदाः ।
 अहो निरवधिः पुंसामाधिव्याधिपरिग्रहः ॥ ७३ ॥

यथा यथा विवर्द्धन्ते ग्रीष्मोष्णविषमाः श्रियः ।
 तथा तथा ज्वलन्त्येव तृष्णातापः शरीरिणाम् ॥ ७४ ॥

སྐྱེ་བ་ཀུན་དུ་ཉིད་བསྐྱབས་པས། རོར་གྱི་ཚོགས་པ་རབ་གྱུས་ཀྱང།
 ལན་ཚུའི་མཚོ་ཡི་ཚུ་ཡིས་བཞིན། མི་ཚོས་སྲིད་བྲལ་ཉིད་མ་ཡིན། 75

གང་ཞིག་རོར་ལྷན་ཚོག་མི་ཤེས། མེད་དོ་མེད་དོ་ཞེས་བརྗོད་པ།
 གལ་ཏེ་དེ་ཡིས་རབ་ཞིན། ཡང་སྲིད་དག་དུ་སྐྱེ་ཞིག་འགྱུར། 76

ཚོད་དང་འཐབ་མོ་མོངས་དང་ཆགས་པ་ཚེན་བོ་རྗེས་འབྲང་བའི་ལྷ་ས་ངན་ཚོར་
 བྱིས་ཅི།

གྱུར་བ་བགྱུར་ལྷང་ཡང་དག་ཆགས་པས་ནད་སྐྱེད་འབྲལ་བར་འགྱུར་བའི་
 ཡོངས་སྲོད་དག་གིས་ཅི།

ཡིད་ཉམས་གཡོག་ལ་མི་བདག་ཁེངས་པ་ཐོབ་བའི་མངོན་པའི་ང་གྱུལ་དག་
 གིས་ཅི།

འདིར་ནི་ཆགས་བྲལ་ཁོན་འཇིག་དུས་འཇིགས་པར་ནད་མེད་ཡོངས་སྲོད་དག་དུ་
 འོས་པ་ཡིན། 77

རང་གི་སྐྱེ་བོ་སྤིང་སྐྱུག་དྲི་མེད་སྐྱང་བའི་དུས་ནི་འདས་གྱུར་ཅིང།
 ལྷག་པར་མི་བསྐྱེད་སྤིག་པས་གྱིས་པའི་མོངས་པ་ཡང་དག་འོངས་པ་ན།
 ངལ་དུ་བ་ཡོངས་བཟང་སྐྱེ་བོ་མེད་པའི་ནགས་ཀྱི་གནས་ལ་ཡོངས་འདྲིས་པས།
 ཡིད་ནི་རབ་ཞིའི་ཚུས་བཀུས་སྐྱེས་བུ་ཚོས་ཀྱི་བདེ་བའི་དབུགས་འབྱིན་ཡིན། 78

ལྷན་ལྷན་རིང་དེ་བསམས་ནས། མཚོག་དུ་འདོད་ཆགས་བྲལ་བར་གྱུར།
 ལྷག་བསྐྱེད་མོངས་པའི་གདོ་སྐྱུག་དང། རྗོད་ལན་ཚོས་ཀྱིས་ཚོས་འབྱེད་སྐྱེད། 79

प्रदृष्टैरपि वित्तौघैराजम्भोपार्जितैर्नृणाम् ।
लवणाब्धेरिन्न जलैर्वितृष्णा नैव जायते ॥ ७५ ॥

नास्ति नास्तीत्यसन्तोषाद् य एव धनिनां जपः ।
पुनर्भवे भवेत् क्रो वा स एव प्रश्नो यदि ॥ ७६ ॥

किं वित्तैर्दुर्निमित्तैः कलिकलहमोहबोभानुवृत्तैः
किं भोगैर्विप्रयोगैर्व्यसनशतपतनाभ्याससंसक्तरोगैः ।
किं वा मिथ्याभिमानैर्नरपतिसदनप्राप्तसेवावमानैः
अस्मिन् वैराग्यमेव क्षयसमयभये भोग्यमारोग्ययोग्यम् ॥७७॥

अतिक्रान्ते काले स्वजनसुहृदालोकविमले
समापन्ने मोहप्रवलकालुष्यमलिने ।
सुखांश्वासः पुंसां प्रश्नमसलिलस्रातमनसां
परित्यक्तायासे विजनवनवासे परिचयः ॥ ७८ ॥

इति सञ्चिन्त्य स चिरं परं वैराग्यमाययौ ।
दुःखं मोहाय मूर्खाणां विवेक्ताय च धीमताम् ॥ ७९ ॥

སློང་ནིམས་ལ་དེས་ཀུན་བྱིན་ནས། བདེ་བ་ཤེགས་ལ་ལྷན་སྲུ་རབ་དུ་སོང་།
 བང་ཕྱིར་བདེན་པའི་བདེར་མངོན་སྟོགས། དཔལ་གྱི་ལྷ་གསལ་སྟོག་གིས་མི་བྱུགས།

80

བང་ཚོང་ངར་པའི་གྱིལ་པོ་ནི། ཇིང་བྱ་གཙང་མ་དྲན་བ་ན།
 དེ་ཚོ་ནོར་གྱི་སློབ་གྲོས་མ། རོ་ལྷན་ལ་ཡང་དེ་མི་སྟེང་།

81

ལོངས་སློང་དག་ལ་ཇེས་ཚགས་མེ་ནི་བཟོད་དཀའ་མོངས་པའི་དུ་བ་འབྲིམས་གྱུར་བ།
 ཚོག་ཤེས་བདུད་ཅིའི་གྱུན་གྱིས་ཡིད་ལ་བསེལ་བ་ཉིད་ནི་དལ་བྱས་ཐོབ་གྱུར་ན།
 བདུང་བས་སྟོས་ཤིང་རབ་གྱུག་ནིས་པར་གཡོ་གྱུན་ན་རྒྱང་གཡོ་བའི་སིན་འབྲིག་ཅན།
 རླན་ཅིག་འབྲོགས་པའི་དཔལ་མོ་འདི་དག་ཞི་ལྷན་རྗེས་ཀྱི་བགཏེན་ཉི་བྱེད་མ་ཡིན།

82

སྲིད་པའི་ལམ་གྱི་སྲུག་བསྐྱེད་ནིས་ཉམས་ཐམས་ཅད་མ་བྱེན་པའི་བཀའ།
 རྒྱ་མེད་ཉིད་ཀྱི་གནས་སྲུ་རབ་དུ་བྱུང་བས་རབ་དུ་ཞུགས།
 ཞི་བ་ཉིད་ནི་ཐམས་ཅད་ཐོབ་ནས་མཉམ་མེད་རབ་གསལ་ཞིང་།
 མཚོན་བྲལ་ཐར་པར་འགོ་བའི་སྲྲ་དུ་ཐུབ་པར་དེ་གྱུར་དོ།

83

མེ་སྐྱེས་བྱང་རྒྱབ་གྲུབ་པ་དེ། མཐོང་ནས་ལ་མཚོན་ལྷན་བ་ཡི།
 དག་སློང་གིས་དྲིས་བཅོམ་ལྷན་གྱིས། སྟོན་གྱི་སྟོན་པའི་མཐའ་ནིམས་གསུངས། 84

སྟེ་བའི་ཞིང་བྱིལ་བདུབ་པའི། ས་བོན་ལྷ་བྱེད་ལས་ནིམས་ཀྱིས།
 འབྲས་བུ་སྐྱེན་ཚོགས་སྟེ་བོ་ནིམས། འཚོལ་བ་མེད་པར་སྟོན་པར་གྱུར། 85

स.दत्त्वा सर्व्वमर्थिभ्यः प्रययौ सुगताश्रमम् ।
 श्रीशृङ्खलाशृष्टमतिः न हि सत्यसुखोन्मुखः ॥ ८० ॥

यद्वैश्वराजहंसेन स्मर्य्यते शुचि मानसम् ।
 तदैवास्मै वसुमती सरसीव न रोचते ॥ ८१ ॥

याते दुःसहमेङ्गधूममलिने भोगानुरागानले
 सन्तोषाभृंतनिर्झरेण मनसि प्राप्तं शनैः शीतताम् ।
 मैताः पानमदूत्तरङ्गविचलद्वाराङ्गनाभङ्गुर-
 भूभङ्गक्षणसङ्गमाः शमवतां कुर्वन्ति विघ्नं श्रियः ॥ ८२ ॥

सर्व्वज्ञशासनविनष्टभवाध्वकष्टः
 प्रव्रज्यया विमलमेव पदं प्रविष्टः ।
 संप्राप्य सर्व्वसमतामसं प्रकाशः
 निर्लक्ष्यमोक्षगमनाय मुनिर्बभूव ॥ ८३ ॥

तां बोधिसिद्धिमा लोक्य ज्योतिष्कस्य सविस्मयैः ।
 भिक्षुभिर्भगवान् पृष्टः प्राग्वृत्तान्तमभाषत ॥ ८४ ॥

जन्मक्षेत्रशतोत्तानां बीजानामिव कर्मणाम् ।
 भुज्यते फलसम्पत्तिरविसम्कादिनी जनैः ॥ ८५ ॥

གྲིལ་པོ་གཉེན་དང་ལྷན་བ་ཡིས། མྱོང་བྱེད་གཉེན་ལྷན་དགུ་རྩོན།

བྱིས་བདག་བསམ་བ་ཚེན་པོ་ནི། དཔལ་ལྷན་མ་བསྐྱམས་ཞེས་བྱ་གྲུང་། 86

དེ་ནས་སྟོན་བ་རྫོགས་སངས་གྲིས། འོ་མ་གཟིགས་ཞེས་བ་མྱོང་བྱེད་དེར།

དེ་དག་འོ་མས་གྲིས་ལེགས་བྱས་གྲིས། འོ་མ་ཞིག་ལོངས་ནི་གྲི་ཞིང་ག་ལེགས། 87

དེ་ནི་དགོ་སྟོང་སྟོང་ཕྱག་དག། དུག་ཅུ་གཉིས་གྲིས་ལོངས་བསྐྱར་བར།

མ་བསྐྱམས་བ་ཡིས་དང་ནས་ཕྱིན། ཕྱག་འཚལ་ནས་ནི་མགོན་དུ་གཉེར། 88

དེ་ཡི་ཡོ་བྱད་ཐམས་ཅད་གྲིས། ལྷ་གསུམ་རིམ་གྱོ་བགྱིད་བ་ཉིད།

རི་ལྷ་དེ་ལྷར་གྲིལ་པོས་གྲང་། ཕྱག་འཚལ་བས་ནི་མགོན་དུ་གཉེར། 89

གྲོང་བ་ལ་འོས་མ་བསྐྱམས་བས། ས་སྐྱོང་ལ་འོས་ས་བདག་གིས།

དེ་དག་འགྲན་བས་རྗེས་བསྐྱབས་བའི། ལོངས་སྟོང་གྲིས་དེ་ལྷག་གནས་བྱས། 90

སྐྱང་པོ་གྲིལ་མཚན་ཞོར་བྱ་གདུགས། རྩ་ཡབ་གྲི་ཚེའི་དཔལ་འབྱོར་གྲིས།

གྲིལ་པོས་མཚོད་བ་དེ་མགོང་ནས། མ་བསྐྱམས་བསམ་བ་འབྲུགས་མར་གྲུར། 91

སྟིང་སྟོབས་དཀར་བར་གྲུར་བ་དེའི། གྲིལ་བ་མཚོད་ལ་སྟོང་གོགས་ནི།

སྟོགས་བདག་མཚོད་སྟིན་བགྱི་བ་ཡིས། ལྷ་ཡི་དཔལ་འབྱོར་འོ་མས་གྲིས་བྱས། 92

དེ་ཡིས་ལྷ་ཡི་འབྱོར་བ་དེས། བཅོམ་ལྷན་འདས་ནི་མཚོད་གྲུར་བ།

གང་མདན་འཁོར་ལོ་རྒྱར་བའི་དཔལ། རྩ་ཡིས་ནི་སྟོང་ཉིད་གྲུར། 93

राज्ञो बन्धुमतः पुर्यां बन्धुमत्यां महायशाः ।
 अभूदनङ्गने नाम श्रीमान् गृहपतिः पुरा ॥ ८६ ॥
 शास्तृथ सम्यक् सम्बुद्धो विपश्यी नाम तां पुरीम् ।
 जनचारिकया प्राप्तः कदाचित् सुकृतैः सताम् ॥ ८७ ॥
 द्वाषष्टिभिः स भिक्षूणां सहस्रैः परिवारितः ।
 श्रद्धयानङ्गनेनैत्य प्रणम्योपनिमन्त्रितः ॥ ८८ ॥
 सर्व्वोपकरणैस्तेन चैमासं परिवारितः ।
 यथा तथैव राज्ञापिं प्रणपत्य निमन्त्रितः ॥ ८९ ॥
 भोगैः स्पृहानुबन्धेन स ताभ्यामधिवासितः ।
 अनङ्गनेन पौराहैर्भूपालाहैश्च भूभुजा ॥ ९० ॥
 गजध्वजमणिच्छत्रचामरोदारया श्रिया ।
 तं दृष्ट्वा पूजितं राज्ञा चिन्तार्तोऽभूदनङ्गनः ॥ ९१ ॥
 तस्य संश्रावदातस्य पक्षपाती शतक्रतुः ।
 चकार दिव्यया लक्ष्म्या साहाय्यं जिनपूजने ॥ ९२ ॥
 स तथा दिव्यया भूत्या भगवन्तमपूजयत् ।
 यद्य चक्रवर्त्तिश्रीर्लज्जाभाजनतां ययौ ॥ ९३ ॥

ཉི་ལྷའི་འོད་ཟེར་ཉམས་བྱུང་རིན་ཅེན་མཁས་དང་ས་སྤྱང་འོད་ལྷན་སྤྱང་པོ་དང་།
 གྲི་མེད་གོས་དང་སྟོོས་འཕྲིང་བྱས་དང་དབལ་བསམ་གྱིང་གི་འབྲས་བུ་མི་དག
 གིས།

བདེ་མོགས་གྲས་བདུད་རོལ་པས་གཡོ་ཞིང་དལ་བྱས་རི་ཡལ་དག་ནི་རལ་དུ་རྒྱུད་
 པར།

དེ་ཡིས་བདེ་གཤེགས་མངོན་མཚོད་མཐོང་ནས་མི་ཡི་བདག་པོ་ངོ་ཚས་དམན་
 པར་གྱུར།

94

དེ་ལྟར་སྟོན་པ་ལ་གྲས་དགེ་བ་ཡོངས་སྟོན་འབྲས་བུ་རང་མང་དུག།
 གང་ཞིག་བསོད་ནམས་གྱི་ཚེན་མ་བསྐྱམས་པས་སྟོན་ཡང་དག་ཐོབ་གྱུར་ཅིང་།
 གྲི་མེད་ཡིད་ལྷན་དེ་ཡིས་སྐད་ཅིག་སྟོན་ལམ་ཉིད་ལས་དེ་ཉིད་ནི།
 མཚོག་གི་ཉི་མ་བཞིན་དུ་དཔལ་འབྱོར་གྱི་གནས་མེ་སྐྱེས་འདིར་གྱུར་དོ།

95

འགྲོ་བ་སྐྱེས་ཀྱི་མེད་ཡི་ཤེས་ཀྱིས། རབ་དུ་གསལ་མཚན་བཅོམ་ལྷན་འདས།
 གྱུལ་བས་དག་སྟོང་མཁས་ལ་ནི། སྟོན་ལམ་གདམས་ངག་དེ་སྐད་གསུངས།

96

ཞེས་པ་དག་བའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་དོན་རྒྱུ་པ་
 བརྗོད་པ་དཔག་བསམ་གྱི་འགྲི་ཤིང་ལས་མེ་སྐྱེས་ཀྱི་དོགས་པ་བརྗོད་པའི་ཡལ་
 འདབ་ལྟེ་དབྱེས་པའོ།

रत्नैर्न्यक्षतचन्द्रसूर्य्यभानराकं कीरशैरावणामै-
 रम्भानास्वदग्न्धमाल्यशवलैः कल्पद्रुमाणां फलैः ।
 भक्तिप्रद्वशचीविलासचलनाहेलोच्छसच्चामरं
 तेनाभ्यर्चितमाकलय्य सुगतं लज्जानतोऽभून्नृपः ॥ ६४ ॥

इति बहुतरं भक्त्या शास्तुः फलं तदनङ्गनः
 शुभपरिणतेः पुण्योद्दारः पुरा समवाप्तवान् ।
 विमलमनसस्तस्यैवासां क्षणप्रणिधानतः
 पर इव रविर्ज्योतिष्कोऽभूत् स एव पदाश्रितः ॥ ६५ ॥

इत्याह विमलज्ञानप्रकाशितजगत्त्रयः ।
 प्रणिधानोपदेशाय भिक्षूणां भगवान् जिनः ॥ ६६ ॥

इति श्लेर्मन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां
 ज्योतिष्कावदानं नाम नवमः पल्लवः ॥

* This line was lost. It was replaced by *Hdar Locháva*.

CHAPTER X.

ཡལ་འདབ་བཅུ་པ།

མཛེས་དགའ་བོའི་རྟོགས་བརྗོད།

གང་ཞིག་མཉམ་གཤིན་གྱུ་མས་པའི་སློ་ཡིས་དགོ་བའི་སྐད་དུ་ནི།
 སྲིད་པའི་འཛིག་རྟོན་སྐྱེས་བུ་ནམས་ཀྱིས་མཚོད་དུ་རྗེས་འཛིན་དག།
 འབད་པས་མཛོད་པ་དེ་དག་སེམས་ཅན་ནམས་ལ་སྦྱིང་རྗེ་དང།
 རྗེས་སུ་བརྟེ་བས་ཉེ་བར་གནས་པའི་ལོགས་ལྗན་སུ་ཞིགས་ལགས། 1

སེར་སྐྱའི་གཞི་ལ་རྒྱ་གྲོ་རྒྱའི། ཀུན་དཀའ་རར་བཞུགས་བཅོམ་ལྷན་འདས།
 བཟླ་ཕྱིར་ཤུགས་ཀྱི་ལ་བོའི་བུ། དགའ་བ་སང་བར་གྱུར་དུ་སྒྲན། 2

ངེས་འབྱུང་གཏམ་དང་གྲོས་དག་གིས། གཏམ་མཐར་མདུན་ན་གནས་པ་ལ།
 རབ་དུ་བྱུང་བ་མཛོད་ཅིག་ཅེས། བཅོམ་ལྷན་དགྲེས་པས་བཀའ་སྦྱུལ་ཏོ། 3

དེ་ཡི་རྒྱན་ལ་མངོན་དགའ་ནས། དགའ་བོས་དེ་ལ་ལན་གསོལ་པ།
 བཅོམ་ལྷན་བསོད་ནམས་འཕྲོ་བ་མོད་ཀྱང། རབ་བྱུང་བདག་ནི་སངོན་མི་འདོད། 4

ཁྱོད་ཀྱི་ཉེ་གནས་སུ་གྱུར་ནས། ཡོ་བྱུང་ཅི་ལྟར་བཞེད་ཀུན་གྱིས།
 དེ་ཞིག་དགོ་སློང་དགོ་འདུན་ལ། གས་པས་བདག་ནི་རིམ་གྱོ་བགྱའོ། 5

दशमः पल्लवः ।

सुन्दरीनन्दावदानम् ।

ते केऽपि सत्त्वहितसन्निहितानुकम्पा
भवा भवन्ति भुवने भवभीतिभाजाम् ।
वांसल्यपेशलधियः कुशलाय पुंसाम्
कुर्वन्ति ये वरमनुग्रहमाग्रहेण ॥ १ ॥

न्यग्रोधारामनिरतं द्रष्टुं कपिलवास्तुनि ।
भगवन्तं ययौ नन्दः शाक्यराजसुतः पुरा ॥ २ ॥

नैष्क्रम्यदेशनामन्त्रकथान्ते स पुंरस्थितम् ।
उवाच भगवान् प्रीत्या प्रव्रज्या गृह्यतामिति ॥ ३ ॥

प्रसांधाभिनिवेद्यास्य तं नन्दः प्रत्यभाषत ।
भगवन् पुण्यलाभापि प्रव्रज्याभिमता न मे ॥ ४ ॥

सर्वोपस्थायको भूत्वा भिक्षुसङ्घं यथेप्सितैः ।
सर्वोपकारणौस्तावत् भैक्ष्यं परिचराम्यहम् ॥ ५ ॥

འདི་བརྗོད་རིན་ཅེན་ཅོད་བན་གྱིས། དེ་ཡི་ཞབས་པར་ལ་རེག་ནས།
 གྲུལ་བོའི་སྤྱི་བཅུན་མོ་ལ། ཚགས་པས་རང་གི་བྱིས་དུ་སོང་། 6

དེ་ནི་མཛེས་མ་ཡིད་འོང་མ། དགའ་ཞིང་མཛེས་དང་ཡང་དག་པས།
 ཡུད་ཅམ་འབྲལ་བར་མི་བཟོད་བས། སྤྱི་ཚལ་མཚོག་དུ་ནིས་བར་རོལ། 7

དེ་ནས་ནམ་ཞིག་རང་བཞིན་གྱིས། ཡོན་ཏན་ལྡན་དགུས་བཅོམ་ལྡན་འདས།
 དག་སྤོང་ཚོགས་དང་བཅས་པ་དག། དགའ་བོའི་བྱིས་དུ་རང་ཉིད་གཤེགས། 8

ཀུན་དགའི་བཞིན་ལྡན་དགའ་བོ་ཡིས། དེ་ཡི་ཞབས་ལ་ཕྱག་འཚལ་ཞིང་།
 ཚེར་འོས་སྟན་ལ་བཞགས་དེ་ལ། མཚོད་པ་བྱས་ནས་རིམ་གྱོ་བསྐྱེད། 9

གང་ཞིག་བཅོམ་ལྡན་རང་ཉིད་ཀྱིས། གཟུགས་པས་ཇས་སུ་བརྒྱུད་བྱས་པ།
 འདི་འདྲ་བསོད་ནམས་སུ་གྲུ་ནིས་ས། གང་ཞིག་ཡོངས་སུ་སྦྱིན་པའི་འབྲས། 10

བདག་ཉིད་ཚེན་པོ་ནིས་སྤྲོད་ནས། ཐོས་པ་དང་ནི་མཐོང་གྱུར་པ།
 འདི་དེ་དག་བའི་འབྲི་ཤིང་གི། འབྲས་སུ་ཚེན་པོ་དག་གི་གྱུན། 11

ཁྱོད་ཀྱི་སྤང་བ་བྱས་ས་པ་ནི། ཚེན་པོར་གྱུར་པ་འདི་མཐོང་ནས།
 སྤྱིང་གི་ཅུ་སྟེས་གྱིས་པའི་དཔལ། སུ་ཞིག་གིས་ནི་མི་བསྐྱེད་འགྱུར། 12

བདག་ཉིད་ཚེ་ནིས་ས་མཐོང་བ་ནི། སྦྱིན་པ་བས་ཀྱང་ཤིན་དུ་དགའ།
 བསོད་ནམས་པས་ཀྱང་འབྲས་སུ་ཚེ། ཁྱོད་བཟང་བས་ཀྱང་བསྟགས་པར་འོས། 13

इत्युक्त्वा रत्नमुकुटैः स्पृष्टतत्पादपङ्कजः ।

रजपुच्छः स्वभवनं ययौ जायासमुत्सुकः ॥ ६ ॥

स सुन्दरीं समासाद्य दयितां रतिसुन्दरीम् ।

विजहार वरोद्यानं मुहूर्त्तविरहासहः ॥ ७ ॥

ततः कदाचिद् भगवान् प्रकृत्यैव गुणिप्रियः ।

स्वयं नन्दस्य भवनं भिक्षुसङ्घैः सहाययौ ॥ ८ ॥

सानन्दवदनः कृत्वा नन्दस्तत्पादवन्दनाम् ।

तं महार्हासनासीनं पूजयित्वा व्यजिज्ञपत् ॥ ९ ॥

केषां पुण्यप्ररोहाणां परिपाकोऽयमीदृशः ।

कृतोऽयं यद् भगवता दर्शनानुग्रहः स्वयम् ॥ १० ॥

स्मरणं श्रवणं वापि दर्शनं वा महात्मनाम् ।

सेयं कुशलवृक्षीनां महती फलसन्ततिः ॥ ११ ॥

अस्य मैत्रस्य महत्तस्तदालोकस्य दर्शनात् ।

हृदयस्य विकाराश्रीः कस्य नाम न जायते ॥ १२ ॥

दानादपि प्रियतरं पुण्यादपि महाफलम् ।

सदाचारादपि श्लाघ्यं महतां किल दर्शनम् ॥ १३ ॥

དེ་སྐད་བརྗོད་དེའི་གུས་པ་དང། མཛེལ་ཞིང་བྱམས་པ་ཉིད་དག་དང།
 སྡོན་དུ་མཚོན་ལ་མངོན་དབྱེས་ནས། བཅོམ་ལྷན་འདས་ནི་གཤེགས་པར་བརྗོད། 14

དགའ་བོ་དེ་ཡི་རྗེས་འབྲང་པ། རང་གི་གསེར་གྱི་སྟོན་དུ་ནོ།
 མཚོག་གི་ཉིང་སྦྱང་དངར་བོ་དག། རང་གི་བསམ་པ་བཞིན་དུ་གྲངས། 15

བཅོམ་ལྷན་འདས་ཀྱི་རྗེས་བཞིན་དུ། གུས་པས་བདག་པོ་བགོད་མཐོང་ནས།
 འབྲལ་བ་མི་བརྗོད་མཛོམ་མ་ཡིས། ཟུར་མིག་གིས་ནི་ངེས་པར་བལྟས། 16

ལྷ་མ་ཅོམས་མདུན་མིག་གི་འགྲོས་ནི་དང་ཞིང་རབ་དུ་གཡེ་བ་དག།
 ཡངས་པ་ཉིད་ཀྱིས་ཟུར་མིག་རབ་མཛོམ་ཅུང་ཟད་བྱེ་བས་མཛོམ་བའི་མཚོག།
 བལྟ་བུ་བལྟས་ནས་གང་ཞིག་སྐད་ཅིག་དུ་གྱུར་དེ་ཕྱིར་ལྷག་པར་ནི།
 འགྲོ་བར་མི་བྱ་མགོན་པོ་ཞེས་ནི་སྦྱབ་པ་ཚོག་མེད་གསུངས་པ་བཞིན། 17

མཛེལ་མོ་ཤུགས་རིང་ལྷན་པ་ལ། དགའ་བོ་བཞིན་ནི་ཕྱིར་ཕྱོགས་ནས།
 བདག་ནི་རིང་པོ་མི་ཐོགས་པར། འོང་བ་འདི་ཉིད་ཅེས་རབ་སྣས། 18

དེ་ནས་བཅོམ་ལྷན་རང་ཉིད་ཀྱི། གནས་སུ་བྱོན་ལ་ཐལ་སྦྱར་ནས།
 རེ་ཞིག་རང་བྱིམ་མཚེའོ་ཞེས། འབྲལ་བ་བརྗོད་པ་མེད་བས་སྣས། 19

དེ་ནས་ཁྲིར་བཞུགས་བཅོམ་ལྷན་གྱི། མདུན་དུ་རབ་དུ་བདུད་དེ་ལ།
 འཇུམ་དང་བཅས་གསུངས་ད་ལྟ་ཉིད། ཟུར་བར་འགྲོ་བ་འདི་ཅི་ཞིག། 20

इति तस्य ब्रुवाणस्य भक्तिप्रणयपेशलम् ।

अभिनन्द्य पुरः पूजां भगवान् गन्तुमुद्ययौ ॥ १४ ॥

अनुकम्पय तं नन्दः स्वच्छे कनकभाजने ।

वरोपचारमादाय मंधुरं स्वमिवाशयम् ॥ १५ ॥

पश्चाद् व्रजन्तम्मलोक्य भक्त्या भगवतः पथि ।

निरैक्षत् कटाक्षेण सुन्दरी विरहासहा ॥ १६ ॥

गुरुणामग्रे सां सरलतरलालोचनगतिम्

विहायैव चासाञ्चितमुकुलिताक्षी प्रियतमा ।

निरौक्ष्यालक्ष्यं यत् क्षणमवनताभूत्तदधिकम्

न गन्तव्यं नायेत्यवददिव मौनादवचनम् ॥ १७ ॥

नन्दः प्रणयिणीं दृष्ट्वा सोच्छ्वासं चलिताननाम् ।

अयमागतं एवाहमचिरादित्यभाषत ॥ १८ ॥

ततः स्वमाश्रमं प्राप्तं भगवन्तं कृताञ्जलिः ।

व्रजामि स्वगृहन्तावदित्याह विरहासहः ॥ १९ ॥

ततस्तमांसनासीनः प्रणतं भगवान् पुरः ।

उवाच संस्मितं केयं गमने सम्प्रति त्वरा ॥ २० ॥

ཡལ་གྱི་རོ་ལ་གཏགས་པ་ཡི། ཀུན་སྐོང་ས་གྱིས་གཞིར་སེམས་ལྷན་ནོམས།
 གྲེ་མ་བྲིས་གྱི་བདེ་ཉིན་ལ། ཡིད་འབྱུང་ལས་ནི་ཕྱིར་ཕྱོགས་སྒོ། 21

ཚོ་ཡི་གྲུན་ནི་ཡོན་ཏན་ཏེ། ཡོན་ཏན་གྲུན་ནོ་དབེན་པ་འོ།
 འདི་ཡི་གྲུན་ནི་རབ་ཞི་སྟེ། ཞི་བའི་གྲུན་ནི་ཆགས་བྲལ་ལོ། 22

སྤྱིང་སྤྱུག་སེམས་ལ་བཀོད་པ་འི་སྤྱིང་བོ་དེ་དང་བཟོན་དཀའི་རྩུང་ཅུའི་དུས་བུ་སྟེ།
 སྒོ་ལྷན་ནོམས་གྱིས་དེ་ནི་ནོམ་པར་དབྱུང་ཚོ་ཚོ་ནི་འབྲས་བུ་ཉིད་དུ་བརྗོད་ས།
 ལང་ཡིད་ཕུགས་བཞིན་ཆགས་བྲལ་དབེན་པ་ཡིས་སྤོང་མཚན་ཉིད་མེད་པ་རྣོས་
 དག་གིས།

སྐད་ཅིག་འདི་དག་འོང་དང་འགྲོ་བ་ཡང་ནི་འཁོར་ལོའི་སྤྱུང་གཡོ་བ་བཞིན། 23

སྤྱིང་སྤྱོབས་ལྷན་པའི་བསོད་ནམས་སྒོ་ལྷན་གྱིས་ཐོས་ཤིག་བྱེད་ལྷན་པའི་རྒྱལ་
 བྲིས་ས་དང།

སྐལ་ལྷན་དག་གི་ཐམས་ཅད་ཞི་ལྷན་ནོམས་གྱི་བདེ་བ་འགྱུར་ཡང་རྙེད་དཀའི་མིན།
 མཐའ་དག་དངོས་པོའི་དེན་གྱུར་ཚོ་ནི་ཤིན་ཏུ་རྩུང་བའི་ཆ་ཡང་རྙེད་དཀའ་སྟེ།
 འབྲས་མེད་ཉིད་གྱིས་གང་གིས་ཟད་འགྱུར་སྤྱུང་བ་འོས་པ་དེ་ལ་ཕྱིག་འཚམ་ལོ། 24

ཡལ་གྱི་རྒྱ་བཏར་གཡོན་མའི་སྐོང་འབྲིལ་འཛོ་སྒྲེག་རྒྱ་ཡིས་གང་གྱུར་པ།

དེགས་པ་མི་བཟད་རྒྱ་སྲིན་རབ་ལངས་མཚན་མ་འཁྲུགས་པ་རབ་བསྐྱེད་ཅིང།

རྒྱག་པར་འབྲལ་བའི་དོ་བཤོང་མ་ནི་རབ་འབར་དོག་དུ་གནས་པ་ལ།

སྤྱིང་སྤྱོབས་ནི་སྤྱོད་ལས་ཆགས་བྲལ་དུག་པོ་ཁོ་ན་བསྐྲུས་པའི་སྟེགས། 25

विषयास्वादसौहार्द-सम्मोहाद्दितचेतसाम् ।
अहो महसुखेषु त्रिवेदविमुखा मतिः ॥ २१ ॥

गुणाभ्रगुणमेवायुर्विवेकाभरणो गुणः ।
प्रशमाभरणश्चासौ वैराग्याभरणः श्रमः ॥ २२ ॥

तज्जाद्यन्तदसङ्घशल्यशलकं न्यस्तं सुहृत्चेतसि
प्राप्तैस्तङ्गणितं विचारसमयैर्वैफल्यमेवायुषः ।
यद्वैराग्यविवेकशून्यमनसामेते पशूनां यथा
यान्त्यायान्ति च न्वक्रनेमिचलनैर्निर्लक्षणां क्षणाः ॥ २३ ॥

पुण्यं सत्त्ववतां श्रुतम्मतिमतां शीलञ्च विद्यावताम्
सर्व्वं भाग्यवतां सुखं श्रमवतां नैव क्वचित् दुर्लभम् ।
दुष्प्रापस्तु समस्तवस्तुवसतेः स्वल्पांशकोऽप्यायुषः
तद्युस्य ह्ययमैति निष्फलतया शोच्याय तस्मै नमः ॥ २४ ॥

शामावर्त्ते । वषयजलधौ पूर्णलावण्यसारे
दर्पोत्सर्पद्विषममकराङ्गोद्भवश्चोभमाणे ।
नित्यासङ्गप्रवलयविरह-प्रख्यलदाडुवाम्नी
पुंसां सैतुस्तरङ्गशरणे तीव्रवैराग्यमेव ॥ २५ ॥

དེ་སྐད་རབ་བྱུང་གཟུང་བར་མཛོད། གྱུལ་པོའི་སྐྱེས་ནི་དབང་པོ་ཐུལ།
 བྱུང་མེད་བདེ་དང་དཔལ་འབྱོར་འདི། ལྷན་དུ་ཡང་དགའ་བོ་གོ་གས་པ་བཞིན། 26

དགོ་བ་ཉིད་སྐད་ཚངས་པ་ཡི། སྤོད་པ་ཡོངས་སུ་བཟུང་བར་མཛོད།
 འཁོར་བ་སྦྱིང་པོ་མེད་པའི་བྱིས། བདོན་ངན་འདི་ནི་གཏང་བར་མཛོད། 27

བཙམ་ལྷན་གསུང་ནི་སྦྱིང་ཇི་ཡིས། བགྱུད་པ་འདྲ་སྐད་ཐོས་གྱུར་ནས།
 དོན་གཉེར་མཚོན་འོས་ཀྱིས་གདམས་པའི། དགའ་བོས་དེ་ལ་ལན་གསོལ་བ། 28

དྲིལ་བུ་ཁྱོད་ཉིད་བསྟོན་པ་ཉིད། བཙམ་ལྷན་བདག་གི་རབ་བྱུང་ཡིན།
 དགོ་སྤོང་དགོ་འདུན་རིས་གྲོར་ནི། འོས་པའི་བྱིས་ལ་མཚོག་དུ་གས། 29

དེ་སྐད་སྐྱེས་ནས་བཙམ་ལྷན་གསུང། བསྐོས་བྱའི་དབང་ལྷུག་མོན་པ་དང།
 དགའ་མ་ལ་དགས་བྱང་པས་འདིའི། བསམ་པ་བྲོགས་ལ་ཕྱང་མོ་ཡུག། 30

ཡང་དང་ཡང་དུ་བཙམ་ལྷན་གྱིས། འདི་ལ་བདེ་ལ་ཞུགས་ཉིད་བསྟན་མཛོད།
 ཕན་པར་བརྟོན་པའི་དམ་པ་ཅོམས། མི་འོས་པ་ཉིད་མ་བསམ་མོ། 31

དབང་པོ་མ་ཐུལ་དགའ་བ་ནི། བང་ཚོར་རབ་བྱུང་མི་འདོད་པ།
 དེ་ཚོ་དེ་ཡིས་ལྷུས་ལ་དེ། བཙམ་ལྷན་གསུང་གིས་རང་ཉིད་རྣུང། 32

དེར་ནི་དེ་ཚོ་དུར་སྐྱིག་གོས། མགོ་རྒྱུམ་ལག་ན་རྣུང་བཟང་ཅན།
 སྐྱེས་བུ་ཚེན་པོའི་མཚན་ཅོམས་ཀྱིས། བསེར་གྱི་འོད་ཟེར་ལྷ་བྱུང་མཛོད། 33

तस्मात् गृहाण प्रव्रज्यां राजपुत्रं जितेन्द्रियः ।
यताः स्त्रिय इव क्षिप्रं समागमसुखाः श्रियः ॥ २६ ॥

क्रियतां कुशलायैव ब्रह्मचर्यपरिग्रहः ।
त्यज्यतामेष निःसारगृहसंसारदुग्रहः ॥ २७ ॥

इति श्रुत्वा भगवतः करुणाभरणं वचः ।
प्रत्यभाषत तं नन्दः पूर्वप्रणययन्त्रितः ॥ २८ ॥

सदा भवदुपायैव प्रव्रज्या भगवन् मम ।
भिक्षुसङ्घोपकारार्थं गृह एवादरः परम् ॥ २९ ॥

इत्युक्त्वा भगवद्वाक्यमतिक्रान्तुमनीश्वरः ।
कृष्यमाणः प्रियाप्रेम्णा सोऽभूद्दोलाकुलाशयः ॥ ३० ॥

पुनः पुनश्चकारास्य भगवान् व्रतदेशनाम् ।
उपकारोद्युताः सन्तश्चिन्तयन्ति न योग्यताम् ॥ ३१ ॥

यदा नेच्छति नन्दस्तां प्रव्रज्यामजितेन्द्रियः ।
तदास्य भगवद्वाक्यमपतदपुषि स्वयम् ॥ ३२ ॥

नन्दः काषायावरणः पाचपाणिः स तत्क्षणम् ।
बभौ चामीकररुचिर्महापुरुषलक्ष्मणैः ॥ ३३ ॥

དགོན་པ་པ་དང་བསོད་སྦྱོར་མས་པར། གྲུལ་བའི་བཀའ་ཡིས་དེར་གྱུར་དོ།
 བྱིས་ལས་བྱིས་ནི་མིན་ཉིད་དང་། ལུག་དང་ཁྲོད་པ་ཉིད་དྲ་གྱར། འོ འོ 34

དེ་ནི་རབ་དུ་བྱུང་གྱུར་ཀྱང་། སྦྱིང་ལ་ཡང་དག་གཞགས་པ་ཡིས།
 སྦྱོ་བསངས་དགའ་མ་དྲུག་ཏུ་འཛིན། ལྷ་བའི་མཚན་མ་མཛེས་པ་བཞིན། 35

གང་ཡང་སེམས་ཀྱི་ཆགས་པ་དག། བཀུས་ཀྱང་འདག་པ་མིན་པ་གང་།
 ལམ་ནི་གང་ནས་ལས་དུ་ཞུགས། ཤེལ་གྱི་བཞིན་དུ་མི་ཤེས་སོ། 36

བྲལ་བས་སྐྱབས་གྱུར་བའི་འོད། ཚེས་གས་དམར་པ་ཡང་དག་ཆགས།
 དེ་ནི་ཐུན་འཚམས་སྦྱིན་དུས་གྱིས། མཚན་པའི་ལྷ་བའི་དཔལ་འཕྲོག་གྱར། 37

ནགས་ན་གྱི་ཞེང་རལ་བྱད་ལ། རིད་ཅིང་འཛིན་པ་བརྗོད་པ་ད།
 ལུས་མེད་སྐྱེ་བའི་རིག་བྱེད་གྱིས། མཛེས་མ་དག་ནི་བརྗོད་མ་གྱུར། 38

རོ་བའི་གཞི་ལ་བསྐྱེད་ནས་ནི། ཡོངས་རྫོགས་ལྷ་བའི་བཞིན་རས་ཀྱི།
 བཞིན་ལ་བསམ་གཏན་གཤོ་མེད་ཀྱི། ལུན་རིང་དག་དུ་དེ་དེ་བསམས། 39

ཀྱི་མ་བཅོམ་ལྡན་འདས་ཀྱིས་ནི། འབད་བས་རྗེས་བརྒྱང་འདི་དག་ཀྱང་།
 ཆགས་པས་བྱིན་བརྒྱབས་བདག་གི་སེམས། དྲི་མ་དང་བྲལ་ཉིད་མི་འགྱུར། 40

འཁོར་བའི་སྦྱོད་ཚུལ་ཐོས་གྱུར་ཅིང་། བྲོགས་མེད་བདུལ་ཞུགས་བཞུན་མོད་ཀྱང་།
 རི་དགས་གཞིན་ལྷའི་མིག་ཅན་མ། བདག་གི་ཡིད་ལ་བརྗོད་པ་མིད། 41

स शासनाग्निमस्याभूदारख्यपिण्डपाचिकः ।
आकारादन्नगर्थतां प्रयातः पांशुकूलिकः ॥ ३४ ॥

प्रियामुवाह सततं श्यामां प्रव्रजितोऽपि सः ।
शशाङ्क इव संव्यक्तां हृदये लाञ्छनच्छविम् ॥ ३५ ॥

मनसः स्फटिकस्येव न विद्मः केन वर्त्मना ।
रागः कोऽपि विशत्यन्तर्नापैति क्षालितोऽपि यः ॥ ३६ ॥

विरहापाण्डुररुचिः संसक्ताहृणचौवरः ।
स संन्याधकलङ्कस्य जहार शशिनः श्रियम् ॥ ३७ ॥

विचरन् विरहाक्षमः स विस्मृतधृतिर्वने ।
जन्मविद्यामनङ्गस्य न विसस्मार सुन्दरीम् ॥ ३८ ॥

सम्पूर्णाचन्द्रवदनावदनध्याननिश्चलः ।
अचिन्तयच्चिरं तत्तदुपविश्य शिलातले ॥ ३९ ॥

अर्हो भगवताप्येष कृतो यत्नादनुग्रहः ।
नायाति मम वैमल्यं रागाधिष्ठितचेतसः ॥ ४० ॥

श्रुतं संसारचरितं निःसङ्गव्रतमास्थितम् ।
तथापि मृगर्शावाधौ न विस्मरति मे मनः ॥ ४१ ॥

མཛེས་མའི་གུར་གུམ་གྱིས་རེག་ཆགས་པའི་སྐལ་བཟང་ལུས་ལ་ལོ་སྤར་
ལེགས་པར་དགོས།

དེ་ཡི་ནུ་གྱིས་དཀྱིལ་འཁོར་རབ་དུ་ཉིད་པའི་ལག་པས་རྒྱང་བཟེད་ལེགས་
པར་བརྒྱང།

གང་ཞིག་བྱང་རྒྱལ་གོགས་སུ་གུར་བ་དེ་ཡི་དམིགས་པའི་ཉེན་མཚན་བསམ་
གཏན་ཅན།

བདག་གི་ཆགས་པ་དག་ནི་གལ་དེ་འཕེལ་ན་མཚོག་དུ་རིགས་པ་ཉིད་དུ་འཕེལ། 42

མཛེས་མ་སྐད་ཅིག་གིས་ནི་བདག་འོང་ཞེས།

སྒོན་ནི་དེ་ལ་དེ་ལྟར་འོང་བར་བཞེད།

ཀྱེ་མ་སྤང་པའི་བགོགས་གུར་བདུལ་ཞུགས་འདི།

བྱས་པ་མི་བཟོ་བདག་གིས་སྤྱིན་ས་བྱངས།

43

གང་དེའི་རབ་དུ་འདར་ཞིང་གཡོ་བའི་ཚོག་གིས་འགྲོ་སར་མི་བྱ་ཞེས་སྐྱས་ཤིང་།

སྐྱ་མའི་སྐྱེ་པོ་གནས་ཚོགས་ཞིག་རྒྱང་ཡབ་དོར་དེ་ཐུབ་ནས་ཀྱང་བརྒྱང།

གང་ཞིག་ཀྱང་པས་ས་ལ་འགྲི་ཞིང་མཐོང་བ་མིན་ཡང་བདག་ལ་རྒྱར་མིག་མཚོན།

དགག་པ་མཚོག་དུ་མཛེས་པའི་རིམ་པ་དེ་ཡིས་བདག་གི་ཡིད་ནི་དེ་ཡིས་

བསྐྱམས།

44

བདག་བྲལ་རི་དགས་མིག་ཅན་དེ། འཇུག་ངོགས་དུར་པ་མོ་བཞེན་དུ།

བགས་ཅན་ནུང་འདད་ག། སྐྱོག་ཅིང་མི་ཉལ་ཡོད་དམ་སྐྱམ།

45

कान्नाकुङ्कुमलप्ररागसुभगे गात्रे कृतं शीवरं
 तत्पीनस्तनमण्डलप्रणयिना पात्रं धृतं पाणिना ।
 रागोऽयं मम बर्हतेऽस्य यदिवान्यस्येव वृद्धिः परम्
 यदोर्ध्ववधानभूतमनिशं ध्यानं तदालम्बनम् ॥ ४२ ॥

श्लोकेन मां प्राप्तमवेहि मुग्धे
 तामेवमुक्त्वा गमने पुरस्तात् ।
 अहो मया दर्शनविघ्नभूतम्
 पश्चात् कृतघ्नव्रतमेतदात्मम् ॥ ४३ ॥

मेा गन्तव्यमिति प्रकम्पतरला वाक्यं यदूचे न सा
 सन्त्यज्ज व्यजनं स्थिते गुरुजने जग्राह पाण्यञ्चलम् ।
 यत्पौर्देन लिखन्त्यपि क्षितितलं मामैक्षतालक्षिता
 तेनात्यन्तनिषेधमुग्धविधिना बद्धन्तया मे मनः ॥ ४४ ॥

मद्वियुक्ता न सा नूनं श्रेते शोकप्रलापिनी ।
 पुलिने चक्रवांकीव हर्म्ये हरिणलोचना ॥ ४५ ॥

ཀྱེ་དྲུང་དགའ་མ་གཡོ་ཅན་གྱིས། འགའ་ཞིག་པ་བཞིན་བདེན་པ་སྟངས།
 བྱིད་ཀྱི་སེམས་ཀྱི་ཚོམ་ཀློངས། ལྷོན་གྱི་བདུལ་ཞུགས་འདི་ལ་བདེན། 46

རེ་ཞིག་བདུལ་ཞུགས་འདི་བྟང་ནས། མཛེས་མའི་གནད་འགྲོ་བར་བྱ།
 བཀང་ཕྱར་ཆགས་པའི་སེམས་གཏུངས་པའི། དཀའ་ཐུབ་གཏུང་བ་བཟོད་བར་དཀའ། 47

སྤྲིག་ཅན་ཡུན་རིང་ནས་འོངས་པ། བདག་མཐོང་གྱི་ལ་པོའི་བྱ་མོ་དེ།
 བསམ་དུ་སྦྱེས་པའི་ཁྲོ་བ་ཡིས། ཅི་བྱེད་པར་འགྲུང་ཡོངས་མི་ཤེས། 48

མཛེལ་ལ་ཆགས་པའི་དུལ་གྱི་ཆ། བཞོད་ཅིང་དགའ་མེད་བཟོད་དགའ་བ།
 དེས་པར་རྫོགས་པ་དཀའ་བ་ཉིད། ཀུན་དུ་ནོམ་འགྲུང་ཉིད་ཀྱིས་བསྟོན། 49

བཀང་གི་དུས་ན་བཅོམ་ལྡན་གྱིས། བགས་འདྲ་བར་མཐོང་གྱུར་བ།
 དེ་ཚོ་ཁོ་ན་བདག་ཀྱིས་དུ། འགྲོ་བར་བྱ་ཞེས་འདི་དེས་སོ། 50

ད་ནི་དགའ་བའི་དམིགས་དེན་དུ། རོ་ཡི་སྒྲིགས་བྱའདི་ཉིད་ལ།
 རི་ཡི་ཁམས་ནི་ཡིད་འོང་གི། ལྷ་བཞིན་མ་དེ་བདག་གོས་བྲིས། 51

ཡང་ན་བཀང་གོས་མཛེས་སྤྲུལ་ཐོབ་ས། བདུད་རྩེའི་ཡུ་དྲུལ་རྫོགས་འདྲ།
 མཛེས་མ་དེ་ནི་རི་མོ་ཡི། ཡུལ་དུ་རྩི་ལྟར་འགྲོ་བར་འགྲུང། 52

ཡིད་འགྲོག་རི་དགས་མིག་ནི་སྤང་བ་གཡོ་བས་བྱུང་བའི་ཡུ་དྲུལ་འབྲིལ་བ་བཞིན།
 འཛོ་སྦྱེས་རྒྱ་གཞིར་འགྲུམ་དུ་བྱུ་བའི་ནགས་ལྟར་མཚུ་ནི་བེམ་པའི་འོད་རབ་གསལ།
 བཀང་ཡང་ཁ་ཡི་འོད་དེ་སྦྱོན་མེད་བདུད་རྩེའི་ཟེར་གྱི་དོན་མཐུན་དག་གི་ལོ་ས།
 མཛེས་མ་ལུས་ནི་ངོ་མཚར་སྤྲིང་བོ་རི་མོའི་ལམ་དུ་རྩི་ལྟར་འགྲོ་བར་འགྲུང། 53

हा प्रिये त्यक्तसत्येन कितवेनेव केवलम् ।

श्रितं तच्चिन्तचौरेण मिथ्याव्रतमिदं मया ॥ ४६ ॥

त्यक्त्वा व्रतमिदं तावद् गच्छामि दयितान्तिकम् ।

अनुरागाग्नितापानां तपस्तापो हि दुःसहः ॥ ४७ ॥

राजपुत्री चिरायातं नृशंसमवलोक्य मां ।

मन्युना नवलम्बेन न जाने किं करिष्यति ॥ ४८ ॥

न सर्व्वत्रं विकाराय निकारः प्रेमदुःसहः ।

दुर्निवारो भवंत्येव स्नेहस्त्रीनां रजःकणः ॥ ४९ ॥

यस्मिन् श्लेषे भगवंता पश्यामि रहितं वनम् ।

मया तदैव गन्तव्यं गृहमित्येष निश्चयः ॥ ५० ॥

अस्मिन्नेव शिलापट्टे रुचिरैर्गिरिधातुभिः ।

लिखामि तां शशिमुखीं सम्प्राप्यालम्बनं धृतेः ॥ ५१ ॥

अथवा कथमाख्येत्यविषयं याति सा प्रिया ।

सौन्दर्य्यविन्दवो यस्याः सुधाकुवलयेन्दवः ॥ ५२ ॥

दृष्टिर्मुग्धकुरङ्गसञ्चलदलिव्याप्तोत्पलोद्दर्शिनी-

लावण्योदधिकूलविद्रुमवनं विम्बाधराग्रत्विषः ।

निर्दोषांशुतरश्मिसार्थशरणिः सा कापि वक्त्रद्युतिः

सौन्दर्य्यं कथमेति चिबपदवीमाश्चर्य्यसारं वपुः ॥ ५३ ॥

འདི་བསམས་དེ་ཡིས་རྫོག་གྲིལ། མཚི་མས་བཀུས་གིང་འདར་བ་ཡིས།
 འབྲུགས་པའི་སོར་མོས་ཇི་ལྟར་ཡང་། མཛོས་མ་དག་ནི་དལ་བུས་བྲིས། 54

དེ་ཡིས་རྫོག་བསམ་གསལ་བྱོས་པའི། གཞུགས་བརྟན་ལྷ་བྱ་ལ་བརྟེན་པར།
 རྫོན་དུ་བྱས་ནས་མཛོས་མ་ལ། མཚི་མས་འཛོར་འཛོར་སྐད་དུ་སྒྲུས། 55

མོག་གཉིས་མ་ལུས་བད་བའི་ཆད་གྱུན་ལྟོན་ཀའི་རྒྱ་བའི་བཞུན་རས་ཅན།
 མཛོས་མ་བདག་གིས་བྲིས་དེ་མིག་རྩས་གྱིས་བསམ་སྐད་ཅིག་ཀྱང་མ་མཐོང་།
 གཞུར་ཅན་མ་དང་བུལ་ལ་ལྷོས་མེད་བདུལ་ཞུགས་ལྡན་པ་བདག་ལ་ནི།
 རྫིག་ལས་ཅི་ཡང་གདུང་བ་རབ་བསྐྱེད་དམོན་པ་རྒྱག་པ་མ་ཡིན་ནས། 56

གྱིས་པའི་རྩ་སྐྱེས་ནགས་ཀྱི་འོད་འབྲ་དགའ་བའི་མི་གིས་ཇེ་སྲུ་ཆར་པའི་ལུས།
 དེ་ཡི་དུས་ན་ཉེ་བར་བྱུར་པའི་བར་ཆད་གྱིས་བསྐྱུན་ཁྲོ་བ་ཡང་དག་ཐོང་།
 ཀུ་ཡོ་མཛོས་མ་བདག་ལ་ཚོག་ལན་བྱིན་ཅིག་མི་སྐྱེ་བར་ནི་ཅིལ་འདུག།
 བདེན་པར་བདག་ཀྱང་ཁྲོད་ལ་ཆགས་པའི་ཚོས་གོས་འདི་བསོ་བདུལ་ཞུར་བདུལ་
 བཞུར་སོ། 57

དེ་སྐད་སྒྲུ་ཞིང་བྱ་མེད་དག། བྲིས་པ་རིང་ནས་མཐོང་བྱུར་ནས།
 ཁྲོ་ལྡན་དག་སྐོང་ནས་ཀྱིས་ནི། བཅོམ་ལྡན་འདས་ལ་མངོན་སྲོགས་སྐྱེས། 58

བཅོམ་ལྡན་བྱིད་གྱིས་མ་དུལ་ལ། མཉེས་གཤིན་འབའ་ཞིག་པ་ཉིད་ལས།
 རབ་དུ་བྱུང་བ་འདི་བྱིན་དེ། བྲི་ལ་མེ་རྫོག་འཕྲིང་བ་བཞིན། 59

इति सञ्चिन्त्य स शनैरालिखेत् शिलातले ।

सुन्दरीं मुखमुक्ताश्रु-ज्ञातकम्पाकुलाङ्गुलिः ॥ ५४ ॥

स सङ्कल्पसमुंज्जीर्णं प्रतिविम्बमिवाश्रिताम् ।

कृत्वा पुरः प्रियतमामूचेऽदर्वाष्यगद्गदः ॥ ५५ ॥

प्रियामालिख्याहं निखिलसुखवृष्टिं नयनयोः

न पश्याम्युदाष्यः क्षणमपि शरच्चन्द्रवदनाम् ।

अयं नूनं तन्वीविरहनिरपेक्षव्रतवतः

स्फुरत्तापः शापः किमपि मम पांपादुपनतः ॥ ५६ ॥

फुल्लाम्भोजवनत्विषा 'सृष्ट्वावशासक्ताश्रुतायं वपु-

स्तत्काशोपगतान्तरायजनितः कोपः समुत्सृज्यताम् ।

इहो सुन्दरि देहिं मे प्रतिवचः किं मौनमालम्बसे

सत्यं त्वन्मयं रागचीवरमिदं चित्तव्रतं मे व्रतम् ॥ ५७ ॥

इति ब्रवाणं तं दृष्ट्वा दूरादालिखितञ्च तत् ।

सास्रया भिष्वेवाऽभ्येत्य भगवन्तं बभाषिरे ॥ ५८ ॥

भगवन् दुर्विनीतस्य वात्सल्यादेव केवलम् ।

शुनः कुसुममालेव प्रब्रज्येयं त्वयार्पिता ॥ ५९ ॥

མཛེས་མ་གྱིས་ནས་དགའ་བོ་ནི། རོ་བའི་གཞི་ལ་དལ་བྱ་ཡིས།
 རོ་བཛོད་བརླས་པ་ལ་ཆགས་ཤིང་། བསམ་གཏན་ལ་ནི་དམིགས་མར་འགྱུར། 60

དེ་དག་ཐོས་ནས་བཙོམ་ལྡན་གྱིས། དགའ་མ་བྲལ་བའི་རྒྱངས་གྱུར་བའི།
 དགའ་བོ་ཆགས་ནས་བོས་ནས་ནི། འདི་དག་ཅི་ཞེས་རབ་དུ་གྱིས། 61

དེ་སྐྱེས་བཙོམ་ལྡན་བདེན་པར་ནི། མཚོག་དུ་མཛེས་མ་ལ་ཆགས་བདག།
 དག་སློང་ནོས་ནི་འདོད་གྱུར་ཀྱང་། ཆགས་ཚལ་འདི་ལ་སློ་མི་དགའ། 62

ད་སྐད་དགའ་བོའི་ཚོག་ཐོས་ནས། ཞལ་གྱི་རྒྱ་བའི་འོད་ཟར་གྱིས།
 འདོད་ཆགས་ཐུ་སྦྱིས་འཇུག་པ་བཞིན། བཙོམ་ལྡན་གྱི་ལ་བས་དེ་ལ་གསུངས། 63

ཀུན་དུ་ཆགས་ལས་མི་རིགས་སློ། དམ་པ་ཁྱོད་ཀྱི་རིགས་མ་ཡིན།
 དག་ལ་མཛོན་པར་དགའ་ནོས་ཀྱིས། མེས་ནི་བག་གས་ནོས་ཀྱིས་མི་ཁྱེགས། 64

ལོངས་སློད་རྩུ་ཡི་གཟེགས་མ་དང་མཚུངས་བཏང་ལ་མཛོན་སློང་རེར་པ་འདི་ནི་གང་།
 རྐྱད་ཅིག་བདེ་བའི་ཆ་ཡི་རོ་སློང་ཚོགས་དང་འགྲོ་པ་སྐྱད་འོས་འདི་ནི་གང་།
 ཆགས་བས་ལོང་བ་རྣམ་ནི་གང་དུ་འབྲལ་ལ་ལྷུང་བྱེད་བཙོད་དཀའ་གྱུར་བ་ཡི།
 བསྐྱལ་དཀའ་བདུད་ཀྱི་ལམ་འདི་རིགས་ཉིད་ཀྱིས་ནི་དག་བ་འཕྲོག་པར་བྱེད་པ་ཡིན། 65

དེ་སྐད་དེ་ལ་ཆགས་བྲལ་དག། ཡུན་རིང་བསྟན་པར་མཛོད་ནས་ནི།
 འདྲུག་བྱ་ཞེས་བཛོད་བཙོམ་ལྡན་རང་། རམ་གྱི་བྱ་བའི་སྐྱད་དུ་གྲོགས་སོ། 66

आलिख्य सुन्दरीमुखं नन्दः खैरं शिलातले ।
तत्प्रलापजबासक्तो ध्यानालम्बनतां गतः ॥ ६० ॥

एतदाकर्ण्य भगवान् नन्दमाह्वय्य कान्तनात् ।
किमेतदिति पप्रच्छ प्रियाविरहमोहितम् ॥ ६१ ॥

सोऽब्रवीद् भगवन् सत्यं कान्तासक्तस्य मे परम् ।
भिष्णूणां संमतेऽप्यस्मिन् वने न रमते मतिः ॥ ६२ ॥

इति नन्दवचः श्रुत्वा तमूचे भगवान् जिनः ।
मीलयन्नेव वक्रोन्दुकान्त्या रागसरोरुहम् ॥ ६३ ॥

साधो तावन्न युक्ता ते संरागानुगता मतिः ।
विघ्नैर्नाकृष्यते चेतः कल्याणाभिनिवेशिनाम् ॥ ६४ ॥

कार्यं योगस्तनुतृणतुलात्यक्तभोगाभियोगः
कार्यं निन्द्यः क्षणसुखलवास्वादसम्वाद एषः ।
जात्यैवायं हरति कुशलं दुस्तरो मारमार्गः
प्रेमान्धानां भवति सहसा दुःसहो योक्तजातः ॥ ६५ ॥

इत्यस्य भगवान् कृत्वा चिरं वैराग्यदेशनाम् ।
संस्थार्तव्यमिहेत्युक्त्वा स्वकृत्याय स्वयं ययौ ॥ ६६ ॥

མཛེས་མ་ལྷ་ལ་ཆགས་པ་ཡི། དགའ་ལྷན་དགའ་བོའི་གནས་སྐབས་དེར།
 འགྲོ་བར་འོས་པར་བསམས་ནས་ནི། རང་གི་བྱིས་དུ་ཆས་པར་གྱུར། ། 67

གཙུག་ལག་ཁང་ནི་མང་པོ་ཡི། རྫོང་རྣམས་བཅད་པས་ཡུན་རིང་ན།
 བྱོང་བྱིར་མངོན་ཕྱོགས་ལས་དག་ནི། ཇི་ཞིག་ལྟར་སྟེས་ཐོབ་ནས་འགྲོ། 68

དེ་ནས་ཆགས་ལས་འགྲོ་བརྩོན་དེ། དམས་ཅད་མཁུན་པ་བཅོམ་ལྷན་གྱིས།
 མཁུན་ནས་མངོན་ཕྱོགས་བཀའ་སྣུལ་པ། དགའ་བོ་མཁུགས་པར་གང་དུ་འགྲོ། 69

དེ་ནས་བཅོམ་ལྷན་རེ་ཞིག་ནི། བགས་ནི་བདག་ལ་དགའ་བ་མེད།
 སེམས་ནི་ངལ་བསོས་མིན་ནོམས་ཀྱིས། བྱ་བ་གང་ཡང་དག་པ་མིན། 70

དབལ་ནི་ངེ་ཡབ་བཞད་ལྷན་དེ་དང་ལོར་བུའི་རང་བཞིན་དགའ་བའི་བ་གས་
 འཕྲེང་ལྷན་དེ།

ཨ་མའི་འཁྲི་ཤིང་རྒྱུང་བཞེན་གྱིས་བསྐྱོད་སྐྱོད་ཚལ་གྲསར་པའི་ས་གཞི་
 མཛེས་པ་དེ་དང་ནི།

མེ་དོག་མདའ་ཅན་གཞུ་ཡི་འཁྲི་ཤིང་གཟུགས་བརྗང་ལྟོ་བ་ཕྱ་བའི་མཛེས་
 མ་དེ་དག་ལ།

སྐྱེ་བ་གཞན་གྱི་བག་ཆགས་བཞིན་དུ་བདག་གི་ཡིད་ནི་ཆགས་ལས་ནོམ་
 པར་མི་གྲོལ་ལོ། 71

ཡིད་ནི་ཆགས་བཅས་ཁོ་ན་ཡིས། ཚངས་པར་སྤྱད་པ་བདག་གིས་སྤྱད།
 བདུལ་ཞུགས་འཚིང་བའི་གཟེབ་དག་གིས། མཁའ་ལ་འགྲོ་བ་བསྐྱེམས་པ་བཞིན། 72

तमेवावसरं नन्दः सञ्चिन्त्य गमनोचितम् ।

प्रसस्थे स्वयहं हृष्टः सुन्दरीदर्शनेत्सुकः ॥ ६७ ॥

व्रजन् द्वारि पिधानाप्तैर्विहारैर्बहुभिश्चिरात् ।

नगराभिमुखं मार्गं स कथञ्चिदवाप्तवान् ॥ ६८ ॥

अथ विज्ञाय सर्व्वघ्नस्तं रागाद् गन्तुमुद्यतम् ।

उवाचाभ्येत्य भगवान् नन्द तूर्णं क्व गम्यते ॥ ६९ ॥

स जगाद् वने तावत् भगवन् नास्ति मे रतिः ।

न ह्यविश्रान्तचित्तानां क्रिया काचित् प्रसीदति ॥ ७० ॥

सा श्रीश्यामरहासिनी मणिमयी सा रम्यहर्म्यावली

सा प्रसन्नानिलखोलचारुलतिका कान्ता नवाद्यानभूः ।

सा तन्वी कुसुमेषुकार्मुकलताक्षामोदरी सुन्दरी

नेा जन्मान्तरवासना इव मनः सक्तं विमुञ्चन्ति मे ॥ ७१ ॥

सरागेणैव मनसा ब्रह्मार्थं चराम्यहम् ।

व्रतपञ्जरबन्धेन विहङ्ग इव यन्त्रितः ॥ ७२ ॥

གོས་ནི་ཚོན་གྱིས་དམར་བ་ཡིས། འདོད་ཆགས་བྲལ་བ་ཉིད་མི་འགྱུར།
 རབ་བྱང་བདང་ནས་བདག་འགྲོའོ། བདག་གི་དཔྱལ་བ་ཟད་གུར་ཅིག། 73

དེ་སྐད་ལན་གཅིག་མིན་སྐྱ་ཞིང། རང་གནས་འགྲོ་བར་བཙོན་དེ་ལ།
 ལྷོག་ཅིང་རྗེས་བརྒྱུད་སྐྱོ་གོས་གྱིས། བཅོམ་ལྡན་གྱི་ལ་བས་བཀའ་སྡུལ་པ། 74

ཤེས་ལྡན་སྐྱེ་བོ་ཉིད་སྟེན་ལ། སོ་སོའི་སྐྱེ་བོར་མི་འགྱུར་བཞིན།
 དགའ་བ་ཤོས་པས་ནོས་པར་གྲགས། ལྷན་ཅིང་བསྐྱོད་པ་མ་ཕྱིད་ཅིག། 75

ནོས་པར་དུག་པས་སྐྱོན་བཤེག་ཅིང། ཚུལ་ཁྲིམས་ལྡན་པ་མཁའ་ནོས་སྐྱོ།
 སྐྱིང་བོ་མེད་པའི་བདེ་པ་ལ། ཆགས་པས་བྱ་མིན་ལ་མི་འཇུག། 76

མཚོག་དུ་སྐྱོད་པའི་ཁང་པར་ནི། ངན་པའི་ལས་ལ་ཀུན་དུ་ཆགས།
 ལྱུ་ཚེན་འདོད་ཆགས་འཛིན་པ་བྱོད། རོ་ཚ་སྐྱེ་བ་མིན་པ་ཅི། 77

སྐྱེ་གནས་ལས་སྐྱེས་སྐྱེ་གནས་ཆགས། ལུ་མ་འབྲུངས་པ་ལུ་མ་ཉིད།
 གྱེ་མ་རོ་ཚ་མི་བྱེད་པ། སྐྱེ་བ་ཉིད་ལ་བརྒྱུག་པར་འགྱུར། 78

དྲིག་དུ་དམ་པའི་སྐྱེ་བོ་སྤངས། མ་ཡི་སྐྱོམ་ལ་ཆགས་གྱུར་པ།
 སེམས་ནི་ཀུན་རྗེ་ངས་གྱིས་བཅོམ་པའི། ལྷགས་ནོས་ཉིད་ལ་མཐོང་བ་ཡིན། 79

བྱད་མེད་སྐྱིས་པའི་ང་གྱི་ལ་འདི། རྩོད་གྱིས་དགའ་དང་བྲལ་ནས་ཐོང་།
 སྐྱིད་པའི་ཁང་བྱར་ལག་འགྲོ་ནོས་ས། ལོངས་སྐྱོད་དང་བཅས་འཛིག་པ་ཐོང་། 80

त्यक्त्वा ब्रजामि प्रब्रज्यामस्तु मे नरकोऽस्ययः ।

न वीतुः प्रगतामेति मञ्जिष्ठारक्तमंशुकम् ॥ ७३ ॥

इति ब्रुवाणमसकृत् स्वपदं गन्तुमुद्यतम् ।

निवार्यानुग्रहधिया तमूचे भगवान् जित्तः ॥ ७४ ॥

मा कृथा विज्ञानं नन्द निन्दितं हि श्रुताश्रुतम् ।

विद्वज्जनेपदिष्टेन यथायाति पृथक्जनः ॥ ७५ ॥

विवेकव्यस्तदेशाणां विदुषां शीलशालिनाम् ।

निःसारसुखलाभेन नाकार्ये धीः प्रवर्तते ॥ ७६ ॥

गाढरागमृहीतस्य जुगुप्सायतने परम् ।

जघन्यकर्मण्यासक्तिः किं लज्जाजनने न ते ॥ ७७ ॥

योनिजयोत्तिसंसक्ताः स्तनपस्तनमर्द्दिनः ।

अहो व्रतं न लज्जन्ते जग्मन्येव लयं गताः ॥ ७८ ॥

सूदा मज्जनवर्जिता जननीजघनासक्तिः ।

सम्माहाहतचित्तानां पशूनामेव दृश्यते ॥ ७९ ॥

रामारमणमानोऽयं विरम्य त्यज्यतां त्वया ।

मोगैः सह भुजङ्गानां दृष्टो भवविले स्ययः ॥ ८० ॥

སྒྲོམ་ལས་སྒྲེས་པའི་དགའ་བ་དག། སྤྱི་ཡིད་འབྱུང་སྐྱེད་མི་བསྐྱེད།
 བཀའ་གི་མཚུགས་ཀྱི་ཚིམས་ཀྱང། དེས་པར་ཁ་ནི་ཕྱིར་ཕྱོགས་འབྱུང། 81

ཁྱིམ་གྱི་གྲོ་ལས་ཚིམ་གྲོལ་བྱོད། དེ་ཉིད་དུ་མངོན་གྱིག་པ་ཅི།
 བཀའ་ཕྱིར་རི་དགས་ཐར་གྱུར་པ། སྤྱིར་ཡང་གྱིར་ནི་འཇུག་པ་མིན། 82

དེ་སྐད་བཅོམ་ལྡན་གྱིས་གསུངས་པའི། བཀའ་ཡིས་དེས་པར་གདམས་པ་ཡི།
 དགའ་བོ་མཛེས་མ་སེམས་བྱེད་ཅིང། སྤྱིར་ཡང་གནས་སྤྱིར་བཏུ་ཞུགས། 83

དེ་ནས་ནམ་ཞིག་དགའ་བོ་ལ། བཀའ་ཁང་ཕྱག་དར་བསྐྱོས་ནི་ཞེ།
 སོངས་པའི་ཇེས་འཛོལ་བརྩོན་པའི། བཅོམ་ལྡན་སྤྱིར་ཡང་རབ་དུ་གཤེགས། 84

དེ་ཡི་བཀའ་ཡིས་བཀའ་ཁང་དག། སྤྱོད་ལ་རབ་ཞུགས་དགའ་བོ་ཡིས།
 བསམས་པ་ལས་ནི་འདོད་ཆགས་བཞིན། ས་ལས་དུལ་ནིམས་ཡོངས་མ་སོང། 85

ཡོངས་སུ་སྤྱོད་པའི་ཚུ་དག་ནི། ལེན་དུ་སོང་བར་གྱུར་པ་དེའི།
 ཡང་ཡང་བཀའ་ཞིང་རབ་སྤངས་ཚེ། བུམ་པ་སྤོང་བ་ཉིད་དུ་གྱུར། 86

བག་གསལ་ནི་དེ་ཡིས་ཡོད་དག་ནི། ལེན་དུ་སྤྱོད་ནས་འགྲུ་བའི་སྤྱོད།
 མཛེས་མ་བཟླ་བར་འདོད་པ་འདི། དགའ་བོས་བཏང་ནས་རབ་དུ་སོང། 87

དེ་ནས་རེ་བ་བདེན་པ་ཡིས། འགྲོ་བ་དེ་ནི་ཀུན་མཁྱེན་གྱི།
 ལྷ་ཡི་སྤྱོད་གྱིས་མཁྱེན་གྱུར་ནས། འབྲུལ་ལ་མངོན་ཕྱོགས་བཀའ་སྤུལ་པ། 88

अधन्या जनयत्येव न कस्य विरतिं रतिः ।

यस्यां भ्रूयति पर्यन्तेष्वपि नैव पराङ्मुखः ॥ ८१ ॥

दृष्टञ्जालविमुक्तत्वं किन्तुचैवाभिधावसि ।

न हि निर्गत्य सारङ्गः पुनर्विशति वागुराम् ॥ ८२ ॥

इति वाक्याद् भगवतः शासनेन नियन्त्रितः ।

चिन्तयन् सुन्दरीं नन्दः प्रविवेशाश्रमं पुनः ॥ ८३ ॥

ततः कदाचिदीदिश्य नन्दमाश्रममाज्जने ।

आसनानुग्रहव्यग्रः प्रययौ भगवान् पुनः ॥ ८४ ॥

तच्छाशनात् प्रवृत्तस्य नन्दस्याश्रमशोधने ।

नो भूतलादपययौ रजो राग इवाशयात् ॥ ८५ ॥

तस्याहर्तुं गतस्याथ सलिलं पारभागिकम् ।

मुहुः पूर्णसमुत्क्षिप्तः शून्य एवाभवद्दृष्टः ॥ ८६ ॥

तेन विघ्नेन गमने सुतरां खिन्नमानसः ।

त्यक्त्वा तु प्रययौ नन्दः सुन्दरीदर्शनेतसुकः ॥ ८७ ॥

अथ विज्ञाय सर्व्वज्ञस्तं यान्तं दिव्यचक्षुषा ।

वभाषे सहसाभ्येत्य स्तम्भमानमनोरथः ॥ ८८ ॥

གྲུ་མ་མཚའ་བའི་སྐྱུ་མ་གྱི་དྲི། སྐྱོད་དུ་སྐྱུར་བས་ཚུ་བྱེད་ཅིང།
 བྱོད་གྱི་ཆགས་པ་མཚན་མོའི་ཚེད། བར་མེ་བཞིན་དུ་ཞི་མི་འགྲུར། 89

གཡོན་མ་མཚོག་དུ་མངོན་འདོད་པས། ཅི་ཡང་བྱོད་སྤིང་ལ་ཆགས་འདི།
 ད་དང་ཡང་ནི་མི་འབྲལ་དེ། བཟང་ཞིག་རམ་གྱིས་ཚོན་བཞིན་ནོ། 90

ཆགས་པ་རབ་དུ་བཅོམས་པའི་ཚོ། དེ་དུས་འཇིགས་ཤིང་མེད་བར་བྱེད།
 ཡན་ལག་གཅོར་བཤོད་རབ་ཞུགས་ཚོ། སྐྱོད་པ་ཉིད་གྱིས་ཀུན་དུ་འབྱུང། 91

ཡུལ་གྱི་ཉམས་ཚུང་དང་འགོགས་པ། སྤྲིག་པའི་གོགས་ལྷའི་དབང་པོ་ཡིས།
 སྐྱུ་བ་བསྐྱེད་བཤོད་དཀའ་འབྱོལ་བ་ཡིས། དེ་ལྟུང་བར་མི་ནོམས་འཇེན་པར་བྱེད། 92

གྲགས་ན་རག་པའི་ཆ་ཡིས་ཀྱང། ལྷག་པར་རབ་དུ་སྐྱོ་བར་བྱེད།
 ཉ་དང་རོ་ནི་ལྟུང་བ་ཡིས། དྲིང་རབ་དུ་ལྷང་བ་བཞིན། 93

དགོ་བའི་གོགས་གྱིས་རིག་གུར་པ། རྣམ་པ་ཀུན་དུ་དགོ་བ་འཇིན།
 དགོ་བའི་དྲི་བར་གིས་བྱུང་བཞིན། བཟང་ཞིག་རི་ནི་ཚེན་པོར་བྱེད། 94

འདི་བཟོད་དེ་ལ་བཅོམ་ལྷན་གྱིས། དམ་པ་དམ་མ་མན་པའི་ལམ།
 མངོན་དུ་རིག་པས་དྲི་བསྐྱེད་ནས། གོགས་ཞི་དེ་དག་བསྐྱེད་པ་མཚའ་ད། 95

དེ་ནས་དགའ་བོ་བཅོམ་ལྷན་གྱིས། བྱོད་ནས་རི་ཡི་དབང་པོ་ནི།
 སྐྱོས་ངད་ལྷང་བའི་དེ་དགས་གྱི། རྣམ་འདྲི་སྤྱང་ཡལ་གཡོན་པར་གཤེགས། 96

पात्रयोगेन तप्तस्य श्यामरक्तरुचेः परम् ।

अहो स्नेहकलकृस्ते दीपस्येव न शाम्यति ॥ ८९ ॥

अलं वामाभिलाषेण नीलीराग इवैष ते ।

संसक्तः कोऽपि हृदये यन्नाद्यापि विरज्यसे ॥ ९० ॥

अन्धो करोति प्रारम्भे रतिस्तत्कालकातरम् ।

आलिङ्गति जुगुप्सेव वृत्ते मुख्याङ्गसङ्गमे^१ ॥ ९१ ॥

विषयास्वादसङ्गेन पापमिचैरिवेन्द्रियैः ।

दुःसहव्यसनावर्त्ते पात्यते नरके नरः ॥ ९२ ॥

अधिवासयति स्पर्शक्षेत्रेणापि कुसङ्गमः ।

प्रक्लिन्नमत्स्यकृणपात् पूतिगन्ध इवोद्गतः ॥ ९३ ॥

कल्याणमिचसम्पर्कः सर्वथा कुशलावहः ।

शुभामेद्रं इव व्याप्तो यः करोति महार्हताम् ॥ ९४ ॥

इत्युक्ते तस्य भगवान् साक्षात् सदसतोः पथि ।

प्राणस्पर्शेन सन्दर्श्य चक्रे तत्सङ्गदेशनाम् ॥ ९५ ॥

अथ नन्दं समादाय भगवान् गन्धमादने ।

यद्यौ विरिञ्चिचमरीवालय्यजनवोजितः ॥ ९६ ॥

དེར་ནི་ནགས་མེས་ཚོག་གྱུར་ཅིང་། མི་སྲུག་ཤིན་དུ་རིད་པའི་ལུས།
 སྒྲ་མོ་ཞེས་མ་དེ་ལ་ནི། བསྟན་ནས་གྱུ་ལ་བས་བཀའ་སྦྱུལ་པ། 97

དགའ་བོ་འདི་ནི་མཐོང་ངམ་ཅི། དམན་པས་ཤིན་དུ་སྤྲད་པའི་ཡིད།
 འདི་ལའང་སྲུ་ཞིག་འོས་པ་ཡི། དགའ་མར་མཐོང་ནས་སྲིད་པ་ཡིན། 98

ལེགས་དང་མི་ལེགས་ཡོད་ཉིད་མིན། དགའ་བ་ཉིད་དུ་ཆགས་པས་ལྟ།
 འཇིག་རྟེན་ནི་སྤྱོད་བོ་གང་། གང་གི་དགའ་དེ་དེ་ཡིས་དགའ། 99

འདི་དང་མཛེས་མ་དེ་ཡི་ནི། མཛེས་པའི་བར་ན་ཅི་ཞིག་ཡོད།
 དགའ་བོ་ཁྱོད་ཀྱི་ཕྱོགས་སྤྱང་དག། རབ་དུ་ཐོང་ལ་བདེན་པར་སྒྲོམ། 100

བདག་གིས་དོན་དུ་མ་གཉེར་སྤྲད། མཛེས་པའི་ཁྱད་ཉིད་རིག་པ་མེད།
 དོན་དུ་གཉེར་ན་དགའ་བར་འགྱུར། དགའ་བ་ཉིད་ན་མཛེས་པ་ཉིད། 101

འདི་དང་དེ་ལ་ཁྱད་པར་དག། ངས་ནི་ཅུང་ཟད་མ་མཐོང་སྟེ།
 འ་བགས་རུས་པའི་འབྲུལ་འཁོར་ལ། དགའ་བར་དམ་ཚིག་བྱས་ཅམ་ཉིད། 102

དེ་སྐད་བཅོམ་ལྡན་གྱིས་དྲི་བ། ཤིན་དུ་རིགས་མིན་དྲིས་གྱུར་ཅིང་།
 གང་ཡང་ལྷ་མས་གདམས་གྱུར་པའི། དགའ་བོས་དེ་ལ་ལན་གསོལ་པ། 103

བཅོམ་ལྡན་དེ་སྐད་ཅི་ལ་གསུངས། གང་འདི་ལྷ་ངན་ལ་ཚོའདྲི།
 ཀུན་གྱི་ལྷ་མ་གཙོ་བོར་ནི། བྱུར་པ་སྲུ་ཡིས་ནོམ་པར་དུལ། 104

तत्र दावानससुष्टामनिष्टकिष्टविग्रहाम् ।

काणां मर्कटिकामसौ दर्शयित्वावदञ्जिनः ॥ ९७ ॥

इमां पश्यसि किं नन्द माग्धनिग्धतराहृतिम् ।

कस्मैचिदुचिता चेयं रोचते प्रियदर्शना ॥ ९८ ॥

सत्ता सदसतोर्नास्ति रागः पश्यति रम्यताम् ।

स तस्य ललितो लोके यो यस्य दयितो जनः ॥ ९९ ॥

पञ्चपातं समुत्सृज्य सत्यं नन्द त्वयोच्यताम् ।

अस्यास्तस्याश्च सुन्दर्या लावण्यस्य किमन्तरम् ॥ १०० ॥

अनर्थित्वाद्यं नैव सौन्दर्यान्तरवेदिनः ।

अर्थिप्रियत्वमायाति प्रार्थितं तच्च चारुताम् ॥ १०१ ॥

पश्याम्यहं विशेषन्तु तस्या नास्याश्च कश्चन ।

रम्यत्वं मांसचर्मास्थियन्त्रे समयमाचकम् ॥ १०२ ॥

इति पृष्टो भगवता नन्दस्तं प्रत्यभाषत ।

अत्यन्तानुचितः प्रश्नः कोऽपि गौरवयन्त्रितः ॥ १०३ ॥

किमेतद् भगवान् वक्ति केयं शोके विडम्बना ।

क्वापि वा विश्वगुरवो विनेयाः प्रभविष्णवः ॥ १०४ ॥

མཛེས་མ་ཡི་ནི་དགའ་བ་དེ། མཚོག་གི་ཆལ་མཛེས་པ་ལྟེ།
 འགོ་ལས་གྲུལ་བའི་དྲན་པ་ཡང། གང་མཐོང་དགའ་མ་མི་དྲན་ནོ། ། 105

དེ་ཡི་མཛེས་པས་ཀུ་སྲུང་ཚལ། དགའ་བཞིན་རྒྱ་བའི་འོད་ཀྱིས་མིན།
 བྲགས་པའི་ལམ་འགོ་རྒྱུན་པོ་ཡིས། ཡོན་དན་ཁྱད་པར་ཡོངས་མི་ཤེས། 106

དེ་ཡིས་མ་དོག་ཚོགས་ཅོས་ས་བཞིན་གྱི་དྲི་བཟང་ནོར་ལ་ནི།
 བཀུས་པར་མཐོང་ནས་རབ་དུ་གྲུས་པའི་སྲ་ཚོགས་དགའ་ལ་བཅིངས།
 འཛོ་སྐྱེག་འགོས་དང་མིག་གིས་མཛེས་པ་དགའ་ལ་བཀུས་གྱུར་པའི།
 ངང་པ་དེ་དགས་འཛིགས་བཞིན་ནགས་ཉིད་དུ་ནི་བྲོས་སམ་སྣམ། 107

དེ་དགས་མིན་ཅན་དཔེ་མེད་མ་དེ་ཡོངས་འདྲིས་བདག་པ་མི་ཉུང་ཞིང།
 ཅོས་མང་ཅོས་པར་དོག་པས་ཀྱང་ནི་དྲི་བར་ལུས་པ་ཉིད་མ་ཡིན། །
 གང་གི་བཞིན་མཛེས་དག་དང་སྲང་ལ་གཞལ་ཚོ་ཡང་པ་ཉིད་ཀྱི་ན།
 གྱུ་སྐར་བདག་པོ་དེ་ནི་མཁའ་ལ་ལྷག་པར་འཛོག་པ་མ་ཡིན་ནམ། ། 108

བསོད་ནམས་ཀྱིས་འཕྲོབ་ཡིད་འོང་སྟོན་མའི་འཁྲི་ཤིང་གཡོ་ལྷན་སྐྱེག་ཅིང་རོལ།
 དེ་ཡི་བཞིན་ནི་ཡིད་འཕྲོག་དགའ་དང་ལྷན་ཏེ་གལ་ཏེ་མི་འཕྲོབ་ན།
 རབ་བྱུང་འདྲིས་བདག་ལེགས་བྱས་རྣམས་པར་ཅི་ཞིག་བགྱིད་འགྱུར་འདྲི་ཡི་སྟེ།
 བདུལ་ཞུགས་ཡོ་བྱུང་ཁྱུར་དུ་གྱུར་པ་འདི་དག་ཅི་སྟེད་བདག་འཁྲར་ལགས། 109

रतिः साधिकमुन्दर्याः परभागेण रज्यते ।

यां दृष्ट्वा जगतां जेता न रतिं स्मरति स्मरः ॥ १०५ ॥

ज्योत्स्रयेव न तत्कान्त्या मोदते कुमुदाकरः ।

गुणान्तरं न जानाति प्रसिद्धिशरणो जनः ॥ १०६ ॥

बद्धन्त्यां वदनसौरभसारहार-^१

मालोक्य पुष्पनिचयं पृथुकेशपात्रे ।

मन्ये विलासगतिलोचनकान्तिचौरैः

भीत्येव हंसंहरिणैर्वनमेव यातम् ॥ १०७ ॥

अनल्पैः संकल्पैर्बहुविधविकल्पैरनुपमा

न सा सारङ्गाक्षी लिखितुमपि शक्या परिचितैः ।

तुलारोहे यस्या वदनपरभागे लघुतरः

स नूनं तारुणां गगनमधिरूढः परिवृढः ॥ १०८ ॥

पुण्यप्रदं ललितललितभूलतालास्यलीला-

रम्यं तस्या यदि न वदनं नन्दनं लभ्यते तत् ।

प्रव्रज्येयं सुकृतमधिकं किङ्करी किङ्करी मे^२

कस्मादेतं व्रतपरिकरं भारभूतं वहामि ॥ १०९ ॥

དེ་སྐད་དགའ་བའི་ཚིག་ཐོས་ནས། ཚགས་པ་རབ་དུ་གྱིས་པ་དེ།
 བཅོམ་ལྷན་རང་གི་མཐུས་སྤངས་ནས། ལྷ་ཡི་གནས་སུ་ཕྱིན་པར་གྱུར། 110

བགྱུ་བྱིན་དགའ་ཚལ་དེ་ཅུ་ནི། བདུད་ཅི་བསྐྱབས་ལས་རབ་འབྱུངས་པའི།
 ལྷ་ཡི་བྱ་མོ་མཛེས་པ་དག། དེ་ལ་རབ་དུ་བསྟན་པར་གྱུར། 111

ཀྱང་པ་པད་ཚལ་ལས་འབྱུངས་པ། མཛེས་པའི་གྱུད་ནི་དམར་པོ་ཡིས།
 ཅུ་གཏོར་ངོགས་ཀྱི་བྱ་ཅུ་ཡིས། བགས་ཀྱི་རྗེས་སུ་འབྲིད་ཙ་བཞིན། 112

ཡོངས་འདུ་ལྷན་ཅིག་སྐྱེས་པ་ཡིས། ཡལ་འདབ་ཚགས་པ་ལྟར་གྱུར་པ།
 རོལ་ཞིང་སྐྱེག་པའི་གྲོགས་པོ་ཡིས། ལག་པས་ཅུ་སྐྱེས་དག་ལས་གྱུལ། 113

མཛེས་ཤིང་ཡིད་འོང་རོལ་པ་དང། འདོད་པ་ཀུན་དུ་དགའ་བའི་གྲོགས།
 ཅུ་སྐྱེས་པའི་གྲུབ་ཉིད་དུ་ནི། འཇུག་བྱེད་ལྷན་པའི་འབྲུག་ལྷན་དང། 114

ཀྱི་ལྷ་སུ་རའི་མིག་དག་དང། ཀུན་མོངས་གསོ་བས་བས་མོ་ནི།
 བཅུགས་པའི་རི་མོས་རེག་པ་ཡིས། བདུད་ཅིའི་ཚོགས་ཀྱིས་བསྐོར་བ་བཞིན། 115

མཛེས་སྐྱེག་ལང་ཚོ་རྗེས་གྱུར་པ། དེ་དག་མཐོང་ནས་འཕྲལ་ཉིད་དུ།
 ཀུན་དགའི་བཞིན་ལྷན་དགའ་བོ་ནི། རྒྱལ་གྱིས་བཀུས་པ་བཞིན་དུ་གྱུར། 116

བསྐྱོད་པའི་བཞིན་རས་དང་ནི་ལྷ་དུལ་གྱིས་པའི་མིག།
 ཀུན་དའི་འཇུག་དང་མེ་དོག་ཚོས་བྱའི་ལྷ་གྱིས་ཅན།
 དེ་དག་ལྷོས་ལ་དགའ་བའི་སྤྱིང་ནི་ཅིག་ཅར་དུ།
 རྒྱོགས་སྤང་བྱང་བ་རོལ་ཅིང་གཤོ་བ་དང་མཚུངས་ཐོབ། 117

इति नन्दवचः श्रुत्वा भगवान् रागनिर्भरम् ।
उपक्षिप्य प्रभावेण तं निनाय सुरालयम् ॥ ११० ॥

अदर्शयच्च तचास्य लीलौद्याने शतक्रतोः ।
सुधामन्यसमुद्भूताः कान्तास्त्रिदशयोषितः ॥ १११ ॥

अरुणैः कान्तिसन्तानैः पादपद्मवनोदितैः ।
अनुयाता इवाभोधिकूलविद्रुमकाननैः ॥ ११२ ॥

विशालंलास्यसचिवैः पाणिभिर्विजिताम्बुजैः ।
संसक्तैः सहजस्येव पारिजातस्य पल्लवैः ॥ ११३ ॥

कान्तिमाधुर्यललितैर्मंदनानन्दबान्धवैः ।
हेलानिमीलिताभोजवदनैश्चन्द्रसुन्दरैः ॥ ११४ ॥

सम्मोहनैर्जीवनैश्च कृष्णसारैर्विलोकनैः ।
कालकूटच्छदस्पृष्टैरमृतोघैरिवोद्यताः ॥ ११५ ॥

पूर्णयैव नलावण्याः सहसैव विलोक्य ताः ।
नन्दः सामन्दवदनः खेदस्नात इवाभवत् ॥ ११६ ॥

पद्माननासु विपुलोत्पललोचनासु
कुन्दस्मितासु निविडस्तवकस्तनीषु ।
नन्दस्य तासु हृदयं युगपत् निपत्य
हेलाविलासतरलास्त्रितुलामवाप ॥ ११७ ॥

དེ་ལ་ཡིད་སོང་དགའ་བོ་ལ། དེ་ནས་བཙོམ་ལྷན་འདས་ཀྱིས་གསུངས།
 དགའ་བོ་འདི་དག་མཐོང་བ་དང། ཚགས་པས་ཁྲིད་སློབ་དགའ་འཇུག། 118

འདི་ཚེས་ས་དག་དང་མཛེས་དེའི། མཛེས་སྤྱུག་ཁྱད་པར་རྗེ་སྟེང་ཅིག།
 གཞན་གྱི་ཚེས་ས་བྱུང་བ། གསལ་བ་ཁོ་ནད་དོགས་པར་བྱ། 119

གལ་དེ་ལྟ་མོ་ཚེས་ས་ཀྱི་གཞུགས། མཛེས་མའི་གཞུགས་པས་སྤྲུལ་བ་ན།
 དེ་ཕྱིར་དེ་དག་ཁོ་ན་ཉིད། རྣམ་ཀྱིས་ཁྲིད་ལ་བརྟེན་པར་བྱས། 120

རེ་ཞིག་རབ་དུ་དང་བའ་ལྷ། ཡད་ན་ཚགས་བུལ་ཁ་ན་ཡིས། འ
 ཚངས་སྟོན་སྟོན་ཅིག་དེ་ནས་ངས། ལྟ་མའི་ཚོགས་ནི་ཁྲིད་ལ་བྱིན། 121

དེ་ལྟར་བཙོམ་ལྷན་གསུང་གི་ནི། དེས་བསྐྱེས་བའི་དགའ་བོ་ཡིས།
 དེ་བཞིན་ཞེས་བཞེད་བདེ་ལ་ཞུགས་སེམས། མཐོ་རིས་བྱ་མའི་བསམ་བསམ་བྱས། 122

དེ་དང་འགྲོགས་འདད་བྱུང་བས་དས། རང་གི་རྩུང་མ་ལ་གུས་དམན།
 ཡོན་དན་ཟོང་མཚུངས་དགའ་བ་ཡིས། མཛེད་བ་བདེན་བ་ཉིད་མ་ཡིན། 123

སྐྱེས་སྤྱི་གོམས་སྐྱེས་མཛེད་བ་ནི། གཞན་དུ་ཡོངས་སུ་དམན་བ་ཡིས།
 ཀྱི་མ་གནས་ནི་བཞེད་བྱུང་ནས། འཕྲལ་ལ་གཞན་དུ་བྱུང་བ་ཉིད། 124

སྐད་ཅིག་ལང་ཚོ་དགའ་བོ་ཡིས། མཛེད་བ་གཞུགས་བ་ཉམས་བ་ཡིས།
 བདེན་བ་མ་ཡིན་དུག་མིན་དེ། ལྷས་ཚན་ཚེས་ས་ཀྱི་བདེ་བ་བཞིན། 125

ततः प्रोवाच भगवान् नन्दं तद्गतमानसम् ।

आसां^१ सुन्दर्शने नन्द प्रीत्या ते रमते मतिः ॥ ११८ ॥

आसां तस्याश्च सुन्दर्या लावण्ये कियदन्तरम् ।

उत्कर्षः परभागेण स्फुटमेवाभिभाव्यते ॥ ११९ ॥

निरस्तसुन्दरीरूपं रूपमप्सरसां यदि ।

तदेता एव कालेन करिष्यामि त्वदाश्रयाः ॥ १२० ॥

अरोगैव मनसा ब्रह्मचर्यं प्रसन्नधौः ।

चर तावत्तत्तोऽहं^२ दास्याम्यप्सरसां गणम् ॥ १२१ ॥

एवं भगवतो वाक्यान्नन्दः सञ्जातनिश्चयः ।

तथेत्यक्त्वा व्रते चेतश्चक्रे स्वर्गाङ्गनाशया ॥ १२२ ॥

मन्दादरः स्वदारेषु सोऽभूत् तत्सङ्गमेच्छया ।

गुणपण्यतुंलाहृत्तेर्नास्ति ज्ञेहस्य सत्यता ॥ १२३ ॥

अहो विस्मृतसंवासप्रवासपरिशोधिता ।

पुंसामाभ्यासिकौ प्रीतिः सहसान्यत्र धावति ॥ १२४ ॥

क्षणयौवनरम्याणि प्रेमाणि प्रणयव्ययैः ।

न सत्यानि न नित्यानि न सुखानि^३ शरीरिणाम् ॥ १२५ ॥

१ Orig. अस्याः ।

२ Orig. ज्ञेहं ।

३ Orig. न सभागि ।

དེ་ནས་དགའ་བོ་བཙོམ་ལྷན་གྱིས། རྣམ་ཅིག་གིས་ནི་རང་གནས་བྱིར།
 དེས་པ་དེ་ཡིས་ཚངས་སྤོད་ནི། དུལ་བ་ཉིད་གྱིས་བདུལ་ལྷུགས་སྤྱད། 126

མཛེས་མའི་མཛེས་སྤྱུག་ལྷན་ཚོགས་པ། གཞན་གྱི་སྤོད་དེས་བཟེད་པར་གྱུར།
 རྣམ་ཅིག་རབ་ཉམས་དགའ་བ་ནི། ཡོན་ཏན་ལའང་དམན་པར་གྱུར། 127

དེ་ནས་ནམ་ཞིག་དགའ་བོ་ནི། གྱུ་བས་རབ་འཛིགས་དཔྱལ་བའི་ཚོགས།
 འཛིགས་རྩང་ཟངས་ཆེན་འཛིན་པ་ཡང་། འགའ་ཞིག་དགའ་དུ་མཐོང་བར་གྱུར། 128

དེ་མཐོང་ཉིད་ལ་སྤྱུག་བསྐྱེད་ཞེང་། འདར་བར་གྱུར་བས་འདུ་ཅེས།
 དེ་ཡིས་དེ་ནས་ཚོགས་པ་ཡི། འཛིགས་རྩང་དཔྱལ་སྤྱང་ནིམས་ལ་བྱིས། 129

དེ་ལ་དེས་སྤྲུམ་ཚ་བའི་ས། ཟངས་ཆེན་གྱི་ནི་རྫོགས་པ་འདི།
 ལེན་དུ་ཆགས་ལྷན་གྱིས་བའི་བྱ། དགའ་བོ་ལ་ནི་བྱས་པ་ཡིན། 130

ཆགས་བྱལ་ཉིད་ནི་ད་དུང་ཡང་། བདུལ་ལྷུགས་ལོག་པ་དེ་མི་སྟེན།
 མཐོང་ངེས་བྱུང་མེད་འགྲོགས་བསམ་བས། ཚངས་པར་སྤོད་པ་སྤོད་བ་ཉིད། 131

བཀོས་ཆགས་ལོག་པའི་བདུལ་ལྷུགས་ཅན། ཆགས་སྤང་སྤྲིགས་མ་ཅན་ནིམས་ཀྱི།
 ཉམ་དུ་ཚ་བའི་ཟངས་ཆེན་ནི། འདི་དག་འཛིག་པ་མེད་པར་གནས། 132

དེ་ལྟར་དགའ་བོས་ཡང་དག་ཐོས། སྤྱ་ལོང་གོས་ལྟར་གྱིས་གྱུར་ཅིང་།
 དེར་ནི་རྫོལ་སྤྱ་གདུང་བ་ཡིས། ལྷན་པོ་དུས་བྱུར་གྱུར་བ་ཞིན་སེམས། 133

ततो भगवता नन्दः क्षणात्नीतः स्वमाश्रमम् ।
तन्निश्चयात् ब्रह्मचर्यं चचार नियतव्रतः ॥ १२ई ॥

स विसम्भार सुन्दर्याः कान्तिसम्पदमन्यधीः ।
क्षणप्रमुषिता प्रीतिः मलं याति गुणेषुपि ॥ १२७ ॥

ततः कदाचिद्दिचरन् नन्दः कापि व्यलोकयत् ।
करालनरकासक्तां धीमान् कुम्भीभृतां भुवम् ॥ १२८ ॥

तां विलोक्यैव साकम्यः किमेतदिति दुःखितः ।
स पप्रच्छ तदासक्तान् घोरनरककारणम् ॥ १२९ ॥

ते तमूचुरियं भूमिस्तप्तकुम्भीशताचिता ।
कल्पिता राजपुत्रस्य नन्दस्यानन्दरागिणः ॥ १३० ॥

मिथ्याव्रतः स नाद्यापि भजते वीतरागताम् ।
ब्रह्मचर्यं चरत्येव स्वर्गस्त्रीसङ्गमाशया ॥ १३१ ॥

मिथ्याव्रतानां लुब्धानां रागद्वेषकषायिणाम् ।
रंतासु नित्यतप्तासु कुम्भीषेवाक्षयः क्षयः ॥ १३२ ॥

इति नन्दः समाकर्ण्य जातरोमाश्चकचुकः ।
तच्च च्युतामिषं तनूं पश्चात्तापादमन्यत ॥ १३३ ॥

གནས་སྲུ་མངོན་སེང་འདོད་ཆགས་ཀྱིས། བག་ཆགས་ཞེན་པ་བདང་བྱས་ནས།
 ལྷ་མེད་ཚངས་པར་སྦྱོད་པ་ནི། ཡོངས་སྲུ་རྫོགས་ཤིང་དུལ་བར་གྱུར། 134

ནང་དུ་ཐེ་ཚོམ་ནོམ་གྱིལ་ཅིང་། སྤྱུག་པའི་སྔོངས་པ་ཟད་ལས་དེའི།
 ཡིད་ནི་རབ་དང་ཐོབ་གྱུར་དེ། ལྷོན་ཀའི་ལྷུང་གི་ཚུ་བ་ཞེན་ནོ། 135

འདོད་པ་མེད་ཅིང་རབ་ཞི་ཐོབ། མཚོག་དུངས་པར་དེར་ཞུགས་པ།
 དག་པའི་སློ་ཡི་བཅོམ་ལྷན་ལ། ཡང་དག་མངོན་དུ་ཕྱོགས་ཏེ་སྦྱས། 136

བཅོམ་ལྷན་བདག་ལ་བྱ་བ་ནི། ལྷ་མོས་ཡིད་མིན་མཛེས་མས་མིན།
 གཞོད་པ་དང་བཅས་ལྷུ་པ་གྱི་དཔལ། འདི་དག་མཚུག་ནི་མཛེས་དང་བྲལ། 137

ཇི་ལྷ་ཇི་ལྷར་དངོས་ནོམས་ཀྱི། ངོ་བོ་ཉིད་མེད་འདི་བསྐྱོམས་པ།
 དེ་ལྷ་དེ་ལྷར་སྦྱིབ་པ་དང་། བྲལ་བའི་སྦྱོད་ཚུལ་རབ་གསལ་གྱུར། 138

དེ་སྐད་སྦྱས་པའི་དགའ་བོ་དག། རིམ་གྱིས་དག་བཅོམ་གནས་ཐོབ་པ།
 ཡོངས་སྲུ་བྱ་ངན་འདས་པ་དག། འགྲུས་པར་བཅོམ་ལྷན་འདས་ཀྱིས་དགོངས། 139

དགའ་བའི་ཙོ་བ་གང་དག་གི། འབྲས་བུ་དགའ་བོས་ཐོབ་གྱུར་ཅས།
 དགའ་སྦྱོང་ནོམས་ཀྱིས་མངོན་ཕྱོགས་དྲིས། གྱིལ་བས་དེ་ལ་བཀའ་སྤྱུལ་པ། 140

སྦྱེ་བ་གཞན་བསྐྱབས་བསོད་ནམས་ཀྱིས། ལེགས་བྱས་གོས་པར་བྱས་གྱུར་པ།
 དགའ་བོས་དགའ་བའི་ཙོ་བ་ཡི། འབྲས་བུ་ཕུན་སྦྱུམ་ཚོགས་པ་ཐོབ། • 141

समभ्येत्य त्यक्तरागसंवासवासनः स्वयम् ।

बभूवानुत्तरब्रह्मार्थपर्याप्तसंयमः ॥ १३४ ॥

घनमोहक्षयात्तस्य विमुक्ते संशये ततः ।

मनः प्रसादमापेदे शरद्वीवोदधेः पयः ॥ १३५ ॥

निष्कामः प्रश्नं प्राप्तः परां निष्ठामुपागतः ।

शुद्धधीः स समभ्येत्य भगवन्तमभाषत ॥ १३६ ॥

नाम्सरोभिर्न सुन्दर्या भगवन् कृत्यमस्ति मे ।

एताः पर्यन्तविच्छायाः सपाता विषयत्रियः ॥ १३७ ॥

यथा यथेयभावानां भाव्यते निःस्वभावता ।

तथा तथा प्रसीदन्ति निरावरणदृत्तयः ॥ १३८ ॥

इति नन्दस्य वदतः प्राप्तस्यार्त्तपदं शनैः ।

भगवान् निर्व्वीणशुद्धामस्य सिद्धिममन्यत ॥ १३९ ॥

केषां कुशलमूलानां नन्देनासादितं फलम् ।

इति भिक्षुभिरभ्येत्य पृष्टस्तानवदज्जिनः ॥ १४० ॥

जन्मान्तरार्जितैः पुण्यैः सुकृताभ्यासकारिणा ।

प्राप्ताः कुशलमूलानां नन्देन फलसम्पदः ॥ १४१ ॥

རྩི་མེད་ཡངས་པའི་རིགས་སྤྱུ་སྤྱེས་ཤིང་དྲན་པའི་གཟུགས་བརྟན་ལྟ་བུའི་ལྷས།
 དཔལ་འབྱུང་སྐྱེ་བོ་བདེ་བའི་གོགས་མོ་སྤོང་ཚུལ་དམ་པ་དག་དུ་དགའ།
 སེམས་ནི་རབ་དུ་ཞི་བའི་རྩུས་བཀུས་རང་བཞིན་ལྷགས་ཀྱི་འགོས་ལྷན་འདི།
 སྐྱེས་བུ་རྣམས་ཀྱི་དགོ་བའི་མི་དོག་དག་གི་འབྲས་བུ་ཚེར་འབྲངས་ཡིན། 142

ཨ་ཅུ་ཏུ་ལྷན་གོང་བྱིར་དུ། སྤོན་ཚོ་ས་བདག་ཨ་ཅུ་ཏུས།
 དག་བཅོམ་ཡང་དག་རྫོགས་སངས་གྱིས། རྣམ་པར་གཟིགས་ཀྱི་མཚོད་དེན་ནི། 143

རོར་བུའི་རང་བཞིན་བྱེད་པ་ལ། བྱམས་ལྷན་ཞེས་པ་བྲམ་ཟེའི་བུ།
 བསོད་ནམས་ཚེན་བོའི་བགོ་སྐལ་གྱིས། སྐལ་ལྷན་བྱེད་པོ་ཉིད་དུ་གྱུར། 144

དེ་ཉིད་ཀྱིས་ནི་དགོ་སྤོང་གི། དགོ་འདུན་བསོ་ཁང་སྤྱིན་བྱས་བུས།
 དེ་ཡི་བསོད་ནམས་སྤོན་ལམ་གྱིས། བྱིས་བདག་གི་ནི་རིགས་སྤྱུ་སྤྱེས། 145

བསོད་ནམས་ངང་ཚུལ་དེ་ནི་སྤོན། རང་སངས་གྱིས་ཀྱིས་ཀྱི་ཉི་གནས་གྱུར།
 མཛེས་ལྷན་འབྲང་བས་མངོན་བགྱོན་པའི། རབ་འབར་མཚོད་དེན་དག་ཀྱང་བུས། 146

དེ་ཡི་བསོད་ནམས་སྤོན་ལམ་གྱིས། དེ་ནི་ལཱགས་སྤྱེས་ཞེས་བུ་བ།
 ཀ་ཤིའི་བདག་པོ་གི་ཀའི་བུ། གསལ་བའི་མཚན་གྱིས་མཚན་པར་གྱུར། 147

དག་བཅོམ་ཡང་དག་རྫོགས་སངས་གྱིས། འོད་སྤུང་བྱ་ངན་འདས་པའི་མཐར།
 མཚོད་དེན་རིན་ཅེན་བདུན་རང་བཞིན། ཀ་ཤིའི་ས་ཡི་བདག་པོའི་བུས། 148

विपुलविमलवंशे जन्म स्मरप्रतिमा तनुः
 सुखजनसुखी लक्ष्मी वृत्तिः प्रिया सततं सताम् ।
 प्रशमसलिलज्ञातं चेतः स्वभावगतिर्गतिः
 कुशलकुसुमस्येयं पुंसां विशालफलोद्गतिः ॥ १४२ ॥

स्तूपे विपश्चिनः सम्यक्सम्बुद्धस्यादरः पुरा ।
 नगर्थ्यामरुणावत्यामरुणेन महीभुजा ॥ १४३ ॥

क्रियमाणो मणिमये मैत्रे नाम द्विजन्मजः ।
 महतः पुण्यभोगस्य भागी कारकतां ययौ ॥ १४४ ॥

तत्पुण्यप्रणिधानेन जातो वृद्धपतेः कुले ।
 स एव भिक्षुसङ्घस्य जन्तुकास्थानसचकत् ॥ १४५ ॥

स पुण्यशीलः प्रत्येकंबुद्धोपस्थायकः पुरा ।
 स्तूपचक्रे र्थोभनस्तं मालाभिवरणोज्ज्वलम् ॥ १४६ ॥

तत्पुण्यप्रणिधानेन रुकेः काशीपतेः सुतः ।
 सोऽभवद्दुर्गतिमान् नाम दिव्यलक्षणलक्षितः ॥ १४७ ॥

काश्चपस्यार्हतः सम्यक्सम्बुद्धस्यान्तनिर्दत्तौ ।
 सत्तरत्नमये स्तूपे कृते काशीमहीभुजा ॥ १४८ ॥

དེ་ཡི་བྱ་ནི་ལེགས་སྐྱེས་ཀྱིས། འོད་གསལ་གསེར་གྱི་གདུགས་དག་བཅུ་གསལ།
 དགའ་བོ་དེ་ཡི་སྒོན་ལས་གྱིས། ད་ལྟ་ཤུག་འོད་རིགས་སྐྱེས། ། 149

དེ་ལྟར་སྒོན་སྐྱེད་རིས་པས་ཐོབ་པ་ལེགས་བྱས་ཀྱིས་བསྐྱེད་བའི།
 བཀང་ཡང་ཡངས་པའི་བསོད་ནམས་ཁོ་ནས་དྲི་མེད་རིགས་དང་ནི།
 ཡིད་འོང་གཟུགས་དང་ཡོངས་སྤོད་མཚོག་དང་ཞི་བ་ཡོངས་འདྲིས་མཐར།
 དམ་པའི་གནས་སྐྱེ་ལེགས་པར་འགྲོ་བ་དག་ཀྱང་དགའ་བོས་ཐོབ། ། 150

དགའ་བོ་དག་བར་མཛད་པ་ལ། དེ་རྣམས་གསུངས་ནས་བཙོས་ལྷན་གྱིས།
 དག་སྒོང་གི་ནི་དག་འདུན་ལ། ལེགས་བྱས་དེ་དེ་བསྐྱེད་པར་མཛད། ། 151

ཅས་པ་དག་གའི་དབང་བོས་བྱས་པའི་བྱང་རྒྱུ་སེམས་པའི་རྟོགས་པ་
 བརྗོད་པ་དཔག་བསམ་གྱི་འགྲི་ཤིང་ལས་མངོས་དགའ་བོའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་པའི་
 ཡལ་འདབ་ལྟེ་བཅུ་པའོ།།

तत्सुनुर्युतिमान् हैमच्छममारोप्य भास्वरम् ।
जातस्तत्राणिधानेन तन्दः शाक्यकुलोऽधुना ॥ १४९ ॥

इति सुकृतसमुत्थैः पूर्वजन्मक्रमात्तैः
किमपि विपुलपुण्यैरेव नन्दः प्रपेदे ।
* कुलममलमुदारं रूपमग्रश्च भोगं
शमपरिचितमन्ते सत्यदं^१ सौगतश्च ॥ १५० ॥

कथयित्वेति भगवान् नन्दकल्याणकारणम् ।
चकार भिक्षुसङ्घस्य तां तां सुकृतदेशनाम् ॥ १५१ ॥

इति श्वेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां
सुन्दरीनन्दावदानं नाम दशमः पल्लवः ॥

१. Orig. सत्यदसौगतम् ।

CHAPTER XI.

འཕགས་སྐྱེས་བུའི།

དོགས་བརྗོད་ནི།

གོང་ན་མེད་པའི་གནས་སུ་བྱི་མེད་ལྷོ། དྲི་མ་དང་བྲལ་དགོ་བའི་སྐྱེས་ལ་འཛེགས།
ལྷོ་གྲོས་དྲི་མ་ཅན་ནི་དབྱུང་བའི་ཁྲུང་། འཛེགས་རུང་སྐྱེས་པ་འཕྲི་བས་པ་དག་དུ་སྐྱུང་།

འཕྲུ་ལྷོ་མས་ཀྱི་གོང་ཁྱེད་སྟེན། མེད་སྐྱུའི་གཞི་ནི་རབ་གྱིས་པར།
འཕྲུ་ལྷོ་མེད་མོ་ཚེན་པོ་ཡིས། འབང་གི་བྱ་མོ་བཞེན་བཟང་མ།

བསྐྱེད་བཅོས་དག་ལ་ངལ་བ་བྱས། སྐྱུ་ཚེལ་ཀུན་ལ་མཁས་དང་ལྡན།
ཡོན་ཏན་རིགས་ལྡན་འཕྲེང་ཅན་མ། ཞེས་པ་འདོད་པའི་འཕྲེང་བ་བཞེན། 3

སྐྱེད་ཚལ་མཚོག་ན་ཇི་བོ་ཡི། ཚོག་གིས་མེ་དྲོག་འཕྲུ་བེ་ཚེན་པ།
དེ་ཡི་མདུན་དུ་བདེ་གཤེགས་ནི། འཚག་ཅིང་ཡང་དག་འོང་བ་མཚོང་། 4

དེ་མཚོང་ཉིད་ན་དེ་ཡི་ཡིད། རབ་དུ་དང་བ་དག་དང་གྱུར།
སྟོན་ཀའི་དུས་ནི་བྱི་མེད་གྱིས། ཡིད་ནི་རབ་དུ་དང་བ་བཞེན། 5

དེ་མཚོང་ལས་བསྐྱེད་བས་དག་འབ་དག། གནས་པར་བྱས་པ་དེས་བསམས་པ།
བདག་གི་བསོད་སྟོལ་ལེགས་བྱས་གྱིས། བཅོམ་ལྡན་ལེན་པར་འགྱུར་ན་ཞེས། 6

एकादशः पल्लवः ।

विरुढकावदानम् ।

आरोहति पदमुन्नतममलमतिर्विमलकुशलसोपानैः ।
नरककुहरेषु निपतति मलिनमतिर्घोरतिमिरेषु ॥ १ ॥

शाक्यानां नगरे पूर्वं स्फीते कपिलवास्तुनि ।
महतः शाक्यमुख्यस्य सुमुखी दासकन्यका ॥ २ ॥

शास्त्रे कृतश्रमा सर्व्वकलाकौशलशालिनी ।
मालिका नाम कामस्य मालिकेव गुणोचिता ॥ ३ ॥

प्रभोर्गिरा वरोद्याने कुसुमावधयोद्यता ।
भ्रमन्तन्तं समायान्तं ददर्श सुगतं पुरः ॥ ४ ॥

तस्यान्तेऽस्यास्तमाशोक्यं प्रसन्नमभवन्ननः ।
शरत्काल इव स्वच्छः प्रसादयति मानसम् ॥ ५ ॥

साचिन्तयत्तदा शोकप्रीत्या दृढीकृतास्यदा ।
सुकृतीः पिण्डपातं मे दृष्ट्वावाङ्मगवानपि ॥ ६ ॥

སྐྱོང་རྗེ་གྱིས་པའི་ཀུན་མཁྱེན་གྱིས། དེ་ཡི་བཞོན་པ་ཀུན་མཁྱེན་ནས།
 ལྷུང་བཟེད་བསྟན་ནས་བཅོམ་ཐུན་གྱིས། བཟང་མོ་བྱེད་ཞེས་དེ་ལ་གསུངས། 7

རེ་བ་ཡོངས་སུ་རྫོགས་པ་དེ། དེ་ལ་ཕྱག་བྱས་ཕྱལ་ནས་ནི།
 འབང་མོའི་སྐྱེས་བུ་ལ་རྫོགས་པའི་སྐྱོད། སྐོན་ལམ་དག་ནི་བྱས་པར་གྱུར། 8

དེ་ནས་དེ་ཡི་པ་ཡི་གོགས། གཉིས་སྐྱེས་ནས་ཞིག་འོང་བ་ཡིས།
 མཚན་མ་ཐུན་པའི་ཕྱོགས་མཐོང་ནས། ཡ་མཚན་གྲུས་པས་དེ་ལ་སྐྱས། 9

ཀྱེ་མ་དཔལ་ལྷན་བྱིས་བདག་དེའི། བྱ་མོ་གཉེན་དང་བལ་གྱུར་ཅིང་།
 རྗེར་དང་ལོངས་སྐྱོད་སྐྱངས་ནས་ནི། བྱ་མོ་བྱོད་ནི་འཕང་མོར་གྱུར། 10

ཀྱེ་མ་གཏི་ལྷག་སྐྱིན་དག་གིས། བཅོམས་པའི་རྣམ་ཅིག་གསལ་བའི་སྐོག།
 འཁོར་བ་སྐྱལ་གྱི་ལྷེ་དག་གིས། རོལ་པ་བཞིན་དུ་དཔལ་འབྱོར་གཡོ། 11

དག་མ་དོགས་པ་མ་བྱེད་ཅིག། ཅེས་ཤེས་ལག་པའི་མཚན་ཉིད་ཀྱིས།
 རིང་པོ་མིན་པ་ཉིད་ན་བྱོད། ས་ཡི་བདག་པོའི་དགའ་མར་འགྱུར། 12

བྱོད་ཀྱི་ལག་པ་དཔལ་མོ་ཡི། བད་ལྟར་མཉེན་པའི་འཕྲིང་བ་དག།
 འཁོར་ལོ་ལྷགས་ཀྱའི་དབྱིབས་འདི་མཐོང་། དེ་རྣམས་བརྗོད་ནས་གཉིས་སྐྱེས་སོང་། 13

དེ་ནས་ཡིད་བསྐྱུབས་ལོངས་སྐྱོད་གོགས། སྐྱང་ཅི་འབྱུངས་པ་ཞུས་གྱི་གཉེན།
 རྣམ་བཟང་འཁྲི་ཤིང་འབྱུང་བྱེད་པ། ལེགས་ཐུན་དབྱིད་ནི་མཐོང་བར་གྱུར། 14

विज्ञाय तस्याः सर्व्वज्ञः सङ्कल्पं करुणाकुलः ।
प्रसार्थं प्राचं भगवान् भद्रे देहीत्युवाच ताम् ॥ ७ ॥

दत्त्वा प्रणम्य सा तस्मै परिपूर्णमनोरथाः ।
प्रणिधानं प्रविदधे दास्यदुःखनिवृत्तये ॥ ८ ॥

ततः कदाचिदायातः पितुस्तस्याः सखा द्विजः ।
नैमित्तिकस्तं प्रदेशं दृष्ट्वा तां विस्मितोऽवदत् ॥ ९ ॥

अहो गृहपतेस्तस्य पुत्री त्वं श्रीमतः सुता ।
बन्धुहीना गता दास्यं धनभोगविवर्जिता ॥ १० ॥

अहो मोहघनारम्भक्षयोद्योतनविद्युतः ।
संसारसर्परसनाविलासचपलाः श्रियः ॥ ११ ॥

गम्यानां मा ह्यथाश्चिन्तां जानेऽहं हस्तलक्ष्मणैः ।
अचिरेणैवं भ्रूमर्तुर्वल्लभा त्वं भविष्यसि ॥ १२ ॥

इदं पश्यामि ते पाणौ लक्ष्मीकमलकोमले ।
मालाचक्राङ्गुशाकारमित्युक्ता प्रययौ द्विजः ॥ १३ ॥

अथ मन्मथसम्भोगसुहृन्मधुपवान्धवः ।
लतालिङ्गनसौभाग्यभव्योऽहंश्च्यत माधवः ॥ १४ ॥

མཛེས་མའི་ང་གྲུལ་གཉིས་འཐུང་དག། དཔྱིད་ནི་རལ་པ་ལྡན་པ་དག།
 སྐལ་པར་བྱེད་པའི་ལྷོ་བཞིན་དུ། བྱ་ངན་མེད་པའི་དོག་པ་མཛེས། 15

གཞོན་མུའི་འགྲུག་པ་མཛེས་པ་ཡིས། ཀློན་པོ་ཚམ་པ་ཀ་ཡི་ཚོགས།
 མིག་བརྒྱུང་མ་ཡི་སྐྱོ་ཞགས་ལ། བཅོངས་པར་འོས་པ་ཉིད་དུ་གྱུར། 16

དཔྱིད་ཀྱི་ཨ་སྐའི་མེ་དོག་གིས། རྩོད་ང་བྲལ་ནི་མས་པ་རོལ་བ་སྐྱལ།
 མཐུ་ལྡན་ནི་མ་པར་མ་བུལ་བ། གཞན་དག་འཛོམས་ལ་ལྷོས་པ་མེད། 17

སྐྱང་ཙེ་འཐུང་བས་ཨ་སྐ་ཡི། འཁྲི་ཤིང་མཚོག་དུ་སྐྱད་བྱར་གྱུར།
 ཡིད་འོང་ལོངས་སྤྱོད་མཁས་ནི་མས་ཀྱིས། འཕྲལ་ཉིད་གྱི་ཚད་པར་བྱ་བ་བཞིན། 18

ཨ་སྐའི་འཁྲི་ཤིང་གཞུལ་མེད། བཀོད་པ་ཨ་སྐའི་མཚོན་དང་ལྡན།
 བྱུལ་གྱུར་ཙེག་ཙེས་བདག་དྲེགས་ལ། སྐྱོང་མོ་པ་བཞིན་ཁ་བྱུག་སྐྱོགས། 19

སྐབས་འདིར་ཀོ་ས་ལ་ཡི་དབང། དཔལ་དང་ལྡན་པ་གསལ་གྱུལ་ནི།
 རི་དུགས་འདིད་དུ་སོང་བ་དག། ཉེ་ཡིས་ཁྱིར་ནས་ཡུལ་དེར་འོངས། 20

གཞུ་ལྡན་ཡིད་འཐུང་ནི་མ་པ་ཅན། ཉེ་ལས་བབས་པར་གྱུར་པ་དེས།
 མཛེས་མ་དགའ་མ་གཞན་པ་བཞིན། མཛེས་སྐྱུག་གཞན་ཡོད་མིན་པ་མཐོང། 21

མིག་གི་ལམ་ནས་ཡ་མཚན་ལས། ཡིད་འཐུང་རབ་དུ་ཞུགས་གྱུར་ཏེ།
 བདག་ཉིད་ཚེན་པོ་དེ་ཡི་ཡིད། དེ་ལ་ལྷ་འདོད་ནི་མ་པར་གྱིས། 22

मधोः केशरिणस्तस्य कान्तामानद्विपद्विषः ।

विवभौ जिह्ममानस्य जिह्वेवाशोकमञ्जरी ॥ १५ ॥

बालाकपोललावण्यचौरश्चम्पकसञ्चयः ।

सुदृशां केशपाशेषु ययौ बन्धनयोग्यताम् ॥ १६ ॥

सहकारैर्विरहिणीनिधनं विदधे मधुः ।

निरपेक्षापरवधे विधुराः प्रभविष्णवः ॥ १७ ॥

ययुर्मधुलिहां चूतलता निर्भरभोग्यताम् ।

सहसैव विदग्धानामिव मुग्धविभूतयः ॥ १८ ॥

चूतायुधश्चूतलताचापन्यस्तशिलीमुखः ।

जयतीति जगौ वन्दौ कन्दर्पस्येव कोकिलः ॥ १९ ॥

अस्मिन्नवसरे श्रीमान् कोशलेन्द्रः प्रसेनजित् ।

मृगयांनिर्गतोऽश्वेन हृतस्तं देशमाययौ ॥ २० ॥

धन्विमनोभवाकारः सोऽवतीर्थ्य तुरङ्गमात् ।

दृदर्शनन्यलावण्यां कन्यां रतिमिवापराम् ॥ २१ ॥

तद्विलोकनविस्तीर्णं मनस्तस्य महात्मनः ।

विस्मयाद्दृष्टिमार्गेण प्रविवेश मनोभवः ॥ २२ ॥

འཕྲུལ་ལ་འཇིགས་པ་རབ་གྱུར་ཅིང་། རོ་ཚས་གདོང་བདུད་དེ་མཐོང་ནས། ..

མཆོས་མའི་རྒྱབས་ཅན་གྱིས་སློབས་པའི། མི་ཡི་བདག་པོས་བསམས་པར་གྱུར།

23

གང་གི་མཆོས་པར་ཉིན་མཚན་དུ། མིག་གི་འདབ་བགྱུ་ཅོམ་གྱིས་བྱེད།

གཞིན་ན་རྒྱ་བཞིན་སྡོ་བསངས་མ། མིག་འབྲས་གཡོ་ལྡན་མ་འདི་སྟེ།

24

སྤྲ་ལ་མཚུ་བ་ཀུ་ལའི། སྲི་བཟང་ལ་ནི་བྱང་བ་བཞིན།

འདི་ཡི་བཞིན་ལ་མེ་དོག་མཚོན། དཔྱིད་དང་མཆོས་པ་མཐོང་བར་གྱུར།

25

ཀྱི་མ་མཆོས་སྐྱུ་གུ་མི་དམན་ཞིང་། ལང་ཚོས་ཅོམ་པར་བགྱུན་པའི་ལྷས།

བདོན་ལྡན་བདག་གི་འང་བདོན་པ་ནི། གང་གིས་བཀྱིས་བྱ་བཞིན་དུ་དོགས།

26

ཀྱི་མ་སྤྲང་ཚིའི་དོག་པ་དག། མཛད་བྱང་ཡོན་ཏན་རྩོམ་བས་ཀྱང།

ཀོང་རྒྱག་པས་ཀྱང་ཀོང་ལས་ཀོང་། གང་གིས་འགྲོ་བ་འང་མ་ནས་སོ།

27

ད་ལྟར་བསམས་ནས་ས་སྤྱང་གིས། དེ་མཐོང་ནགས་ཀྱི་ལྷ་རུ་ཤོས།

དེ་ཡིས་རིམ་གྱིས་བཤད་པ་ཡིས། དེ་ཡི་སློབ་རྒྱུ་ལ་ཅོམ་པར་དེ།

28

ད་ཇིས་དེར་ནི་གྲུས་བྱས་ཏེ། དེ་ཡིས་ཡལ་འདབ་རྒྱུང་ཡབ་དང།

གཙང་ཞིང་བསིལ་བའི་རྒྱ་ཡིས་ཀྱང། མི་བདག་བདེ་བ་ཐོབ་པར་གྱུར།

29

དེ་ཡི་ཞབས་ཀྱི་བརྗོད་དག། དེ་ཡིས་མཉེས་ཤིང་ལག་པ་ཡི།

རྒྱ་སྐྱེས་རེག་པས་ངལ་བ་དེ། འཕྲུལ་ལ་གཉིད་དག་ཐོབ་པར་གྱུར།

30

तां लज्जावन्तां दृष्ट्वा सहसोद्भूतसाध्वसाम् ।
अचिन्तगम्भरपतिः कान्तिकल्लोलिनीहृतः ॥ २३ ॥

केयं नवा शशिमुखी श्यामा तरलतारका ।
यत्कान्तिरनिशं नेत्रशतपत्रविकाशिनी ॥ २४ ॥

वकुलामोदविभ्रान्तभ्रमरे पाटलाधरे ।
कान्तं वसन्तं पश्यामि मुखेऽस्याः कुमुदायुधम् ॥ २५ ॥

अहो लावण्यमम्बानं तारुण्याभरणं तनोः ।
धीरस्यापि धृतिर्येन शङ्के सङ्गलितेव मे ॥ २६ ॥

अहो नु मधुमञ्जर्याः प्रारम्भेऽप्यद्भुतो गुणः ।
येन गन्तुं न शक्नोति षट्पटोऽपि पदात्यदम् ॥ २७ ॥

इति सञ्चिन्त्य भूपालस्तां मत्वा वनदेवताम् ।
पृष्ट्वा विवेद तद्दृष्टं क्रमेण कथितन्तया ॥ २८ ॥

ततस्तत्र कृतातिथ्यस्तया पल्लवबीजनैः ।
शुचिश्रीतैश्च सलिलैः प्राप्तवान् निर्दंतिं ऋपः ॥ २९ ॥

श्रान्तः संस्वाहने तस्य तथा चरणपद्मयोः ।
कृते करान्तसंस्पर्शे स निर्द्रांसहसा ययौ ॥ ३० ॥

དེ་ནས་སྐད་ཅིག་གིས་རབ་སང། རི་དགས་བདས་བའི་ངལ་བ་བསོས། ..

དེ་ནི་ལྷ་ཡིས་རིག་པ་ཡོས། དགའ་མ་གཟུགས་གཞན་གྱང་པར་ཤིས། 81

དེ་ནས་ཤུག་ཆེན་པོས་ཀྱང། ཀོ་ས་ལ་དབང་འོངས་པ་དག།

ཐོས་ནས་དེ་ལ་མངོན་སྲོགས་དེ། མཚོད་པར་འོས་པ་དེ་ལ་མཚོད། 82

གུས་བཅས་སྐྱངས་པའི་འསྐྱང་ཅན་མ། འདྲ་བའི་བཀྱ་ལྷིས་མེ་དོག་འསྐྱང།

དེ་ཡིས་རང་གི་བྱ་མོ་བཞིན། རིན་ཅེན་འོས་པ་དེ་ལ་བྱིན། . . 33

འཇུག་དཀར་ཡིད་ལས་སྐྱེས་པ་ཡི། བ་དན་དེ་ནི་སྐྱངས་བྱས་ནས།

ས་ཡི་བདག་པོ་སྐྱང་མོ་ལ། ཞེན་ནས་རང་གི་གོང་ཁྱིམ་སོང། 34

སྐྱང་པོ་དེ་བའི་སྤྱིང་དེ་ན། ལན་བྱ་གཡོ་བའི་བྱང་བ་ཅན།

གྱུལ་པོ་དབྱིད་དང་འགྲོགས་པ་ཡི། གསར་པ་འསྐྱང་ཅན་མ་དེ་མཛོས། 35

མཛོས་མ་དེ་དང་ལྷན་ཅིག་དུ། གྱུལ་པོའི་པོ་བྱང་སྤྱིན་ནས་དེ།

རིན་ཅེན་བ་གསའོད་ཟེར་ཅན། ཡིད་འོང་ཁང་པར་ནོས་པར་རོལ། . 36

ཀྱུལ་པོའི་བཙུན་མོ་སྤྱོན་མ་ནི། ལྷ་མོ་དབྱར་གྱིས་ནོས་པའི་མིང།

ཏུང་ཚུལ་ཐ་དད་ཉིད་མིན་སེམས། གྱུལ་པོའི་དཔལ་མོ་ས་གཞི་བཞིན། 37

དེ་ནི་དེ་ཡིས་རིག་པས་དང། ད་དང་ད་ཡེ་གཟུགས་བཟང་གོས། .

ཕན་ཚུན་ཡོན་ཏན་སྤུལ་བྱང་བས། མཚོག་དུ་ཡ་མཚན་ལྡན་པར་གྱུར། 88

क्षणेन प्रतिबुद्धोऽथ विश्रान्तमृगयाश्रमः ।

दिव्यस्पर्शेन तां मेने रतिं रूपान्तरागताम् ॥ ३१ ॥

महानपि ततः शाक्यः सम्प्राप्तं कोशलेश्वरम् ।

श्रुत्वा तं दैशमभ्येत्य पूजाहं तमपूजयत् ॥ ३२ ॥

सादरेणार्थितां तेन स्वसुतामिव मालिकाम् ।

रत्नार्हाय हृदौ तस्मै स्मरमङ्गलमालिकाम् ॥ ३३ ॥

तामादाय मनोजन्मवैजयन्तीं सितस्मिताम् ।

निजं जगाम नगरं गजमारुह्य भूपतिः ॥ ३४ ॥

तस्मिन्नागनगोत्सङ्गे सा लोलालकषट्पदा ।

बभौ राजवसन्तेन सङ्गता नवमालिका ॥ ३५ ॥

राजधानीं समासाद्य सुन्दर्या सहितस्तया ।

रत्नहर्म्यकरोदारमन्दिरे विजहार सः ॥ ३६ ॥

वर्षाकाराभिधा देवी राज्ञः प्रथमवल्लभा ।

अभिन्नवृत्तिं तां मेने राजलक्ष्मीमिव क्षितिः ॥ ३७ ॥

दिव्यस्पर्शेन सा तस्याः साक्षाद्या रूपसम्पदा ।

परस्परगुणोत्कर्षात् परं विस्मयमापतुः ॥ ३८ ॥

སྤོན་མ་ལྷ་ཡི་གཞུགས་ལྡན་དང། ལྷ་མ་ལྷ་ཡི་རིག་ལྡན་ཞེས།
 རོ་མཚར་ལྡན་པ་དེ་དག་གཏམ། འཛིག་ཉེན་དག་དུ་རབ་དུ་གྲགས། ། 39

བར་དེར་དེ་དག་ལྷ་ཡི་ནི། གཞུགས་དང་ཡང་དག་རིག་པའི་གྱུ།
 གནས་སྤྱད་བོ་སྤོང་ནི་མས་ཀྱིས་བྱིས། བཙམ་ལྡན་གྱི་ལ་བས་རབ་དུ་གསུངས། 40

སྤོན་ཚོ་ཐོས་མཚོག་ཅེས་བྱ་བ། གཉིས་སྐྱེས་ཀྱིས་པར་གུར་པ་ཡི།
 རྒྱུང་མ་མཚའ་བོ་མཛེས་མ་དང། ཤི་རི་པ་ཀ་ཞེས་པར་གྱུར། ། 41

དེ་ནས་ནམ་ཞིག་མཛེས་མ་ཡི། མིང་པོ་རབ་བྱུང་ཁད་ཀྱིས་ནི།
 ཉི་ཚེའི་སངས་གྱུས་ཉིད་གྱུར་པ། སྤྱིང་མེའི་ཁང་པར་འྲེངས་པར་གྱུར། 42

བདག་པོའི་བཀའ་ཡིས་དེ་ཡི་དེ། ལྷ་བ་གསུམ་གྱི་རིམ་གྲོ་ཡིས།
 གུས་པས་མགོན་དུ་གཉེར་དེ་གནས། དེ་ཡི་རྒྱན་མ་ཡིས་ཀྱང་མཚོད། 43

མཛེས་འཇམ་ཡོངས་སྤོད་དག་གིས་ཏེ། དེ་དག་གིས་མཚོད་སྐྱེ་བ་ནི།
 ད་ལྷ་ལྷ་ཡི་གཞུགས་མཛེས་དང། རིག་པ་ཡང་དག་ལྡན་པར་སྐྱེས། 44

དང་པོ་འདུལ་བ་དག་དང་རབ་ལྡན་སྤུན་སྤུས་ཚོགས་པའི་གོ་བརྒྱུང་མོས་བྱས་ཤིང།
 དཀའ་ཐུབ་དག་གིས་རབ་གདུངས་ལུས་ཀྱི་ཞིང་བཟང་ཤིན་དུ་གཤེན་པར་གྱུར་པ་ལ།
 གང་གི་དུས་སྤྱད་བོའི་ས་པོན་རིགས་བདེ་དེ་ཞི་སྤྱིན་ཅིང་རབ་ལྟབས་བའི།
 འབྲས་བུ་སྤུན་ཚོགས་མཚོག་དུ་དམ་པའི་ལས་ལ་ཚགས་པའི་སྤོ་བཟང་ནི་མས་ཀྱིས་སྤོད།

दिव्यरूपवती ज्येष्ठा दिव्यस्पर्शवती परा ।

इति प्रकृदः साश्चर्यस्तयोर्लोकेषु पप्रथे ॥ ३९ ॥

अचान्तरे तयोर्दिव्यरूपसंस्पर्शकारणम् ।

आश्रमे भिक्षुभिः पृष्टः प्रोवाच भगवान् जिनः ॥ ४० ॥

पुरा श्रुतवराख्यस्य द्विजस्य गृहमेधिनः ।

कान्ता शिरीषिका चेति प्रिये भार्य्ये बभूवतुः ॥ ४१ ॥

स कदाचिदयो कान्ताभ्राता प्रव्रज्यया शनैः ।

प्रत्येकबुद्धतां यातः स्वसुर्भवनमाययौ ॥ ४२ ॥

चैमासिकोपचारेण स तथा पत्युराज्ञया ।

भक्त्या निमन्त्रितस्तस्थौ तत्सपत्न्यावपूजितः ॥ ४३ ॥

ते चारुमृदुभिर्भोगैस्तमभ्यर्चयान्यजन्मनि ।

जातेऽधुना चारुरूपदिव्यसंस्पर्शसंयुते ॥ ४४ ॥

कृष्टेषु प्रथमं प्रयुक्तविनयामादाय गोसम्पदं

सत्क्षेत्रेषु तपःप्रतप्ततनुषु प्राप्तेष्वतिस्वादुताम् ।

यत्काले शुभवीजमुत्तमुचितं सत्कर्मशक्तेः परं

भुज्यन्ते फलसम्पदः सुमतिभिस्तस्यैव पाकोज्वलाः ॥ ४५ ॥

དེ་སྐད་ཐམས་ཅད་མཁྱེན་བའི་གསུང་། བདེན་པ་དག་སྐོང་ནམས་གྱིས་ཐོས།
དེ་དེ་བཞིན་ཞེས་ངེས་བྱས་ནས། ཞི་བ་ལ་ནི་བདེན་པར་གྱུར། 46

དེ་ནས་དུས་གྱིས་ས་བདག་གི། སྐས་ནི་འཕྲིང་ཅན་སའ་ལ་གྱུར།
འཕགས་སྐྱེས་པོ་ཞེས་བྱ་བ་སྟེ། རིག་དང་སྐྱུ་ཚལ་རབ་སྐྱེངས་པའོ། 47

དེ་ཡི་མདུན་ན་འདོན་གྱི་བྱ། མ་ཡིས་སྐྱུག་བསྐལ་གྱིས་བཅས་བས།
མ་ལ་གཞོན་ཅེས་ནས་བྲགས་པ། ག་ཚོར་མཚོངས་པ་མཚོའ་བོར་གྱུར། 48

ནམ་ཞིག་དེ་དང་ལྷན་ཅིག་དུ། འཕགས་སྐྱེས་པོ་ནི་དེ་ལ་ཞོན།
ཅེ་ཞིང་སྲོན་ལ་སོང་བ་དག། །ཤྲུའི་གྲོང་གི་སྐྱེད་ཚལ་ཕྱིན། 49

འདི་ནི་ངེད་ཀྱི་འབང་མོ་ཡི། བུ་ཞེས་དྲེགས་པ་རབ་སྐྱེ་བས།
ཤྲུ་ཅོསས་གྱིས་མཚོན་བརྒྱང་ནས། དེར་ནི་དེ་ལ་མཐོ་འཚོསས་བྱས། 50

རང་གི་གྲོང་ཁྱེར་སོང་ནས་དེས། དེ་ནི་ཁོན་ལན་བསམ་པར་གྱུར།
རིགས་ཀྱི་དྲེགས་པས་སྐྱད་པ་ནི། ལུས་ཅན་རྒྱག་ཏུ་རྒྱགས་ཀྱི་ཡིན། 51

དེ་ལ་ལན་བྱའི་བསམ་པ་ཡིས། ཡིད་ནི་ངེས་པར་བསྐྱེགས་པ་དེ།
ཡབ་ནི་འཚོ་ཡང་གྲུལ་སྲིད་ལ། མཚོག་དུ་འདོད་པ་སྐྱེས་པར་གྱུར། 52

དེ་ཡིས་རིང་སྲོད་ལ་སོགས་པའི། སྐོན་པོ་བྱུ་སྐྱུག་ལྟ་བུ་ནི།
པ་ལས་སྐྱད་ནས་དེའི་བ་ཡིས། རིགས་པ་ཅོསས་གྱིས་རང་དཔེར་བྱས། 53

इति सर्व्ववचनं तथ्यमाकर्ण्य भिक्षवः ।

तत्तयेति विनिश्चित्य बभूवुः शान्तिसंश्रयाः ॥ ४६ ॥

अथ कालेन भूभर्त्सुर्मासिकायामभूत् सुतः ।

विरूढकेतिमुखाख्यो विद्यासु च कृतश्रमः ॥ ४७ ॥

प्रियस्तुल्यवयास्तस्य पुरोहितसुतोऽभवत् ।

मातुर्दुःखेन जातत्वादिश्रुतो दुःखमाधिकः ॥ ४८ ॥

कदाचित् सहितस्तेन इयारूढो विरूढकः ।

प्राप शाक्यवरोद्यानं मृगयायां विनिर्गतः ॥ ४९ ॥

न्यक्कारञ्चक्रिरे तत्र शाक्यास्तस्योद्यतायुधाः ।

अयं दासीसुतोऽस्माकमिति दर्पप्रवादिनः ॥ ५० ॥

गत्वासौ स्वपुरन्तेषां वैरं दर्प्यमंचिन्तयत् ।

कुलदर्पापवादे हि शल्यतोदः शरीरिणाम् ॥ ५१ ॥

तस्य निर्दह्यमानस्य तत्रतीकारचिन्तया ।

राज्याय जाता जनके जीवत्यपि परा स्पृहा ॥ ५२ ॥

स चारायणमुख्यानां मन्त्रिणां शतपञ्चकम् ।

स्ववशं पितुराह्वय विदधे मेदयुक्तिभिः ॥ ५३ ॥

དེ་ནས་ནས་ཞིག་ས་ཡི་བདག། གསལ་གྱི་ལ་ནས་རིག་ཡང་དག་སྐྱེས།
 ཚོས་ཀྱི་གདམས་ངག་མཉམ་པ་ལ། གུས་པ་མཚོག་འཕེལ་ཡིགས་བསྐྱེས་པས།

54

རིང་སྐྱོད་ཀྱིས་ནི་དྲ་བརྒྱུང་མའི། །ཤིང་དྲ་དག་ལ་ཞོན་ནས་ནི།
 ཐམས་ཅད་མཁྱེན་པ་བཅོམ་ལྡན་འདས། བརྟ་བའི་སྐྱེད་དྲ་སོང་བར་གྱུར།

55

བཅོམ་ལྡན་འདས་ཀྱི་གནས་སྤྱིན་དེ། ཞབས་ལ་མངོན་པར་ཕྱག་འཚལ་ནས།
 དེ་ཡི་རྒྱན་གྱིས་དང་པའི་སྐྱོས། ཚོས་ཀྱི་རྗེས་འགོ་དེ་ཡིས་ཐོས།

56

མགོགས་པ་ཉིད་དུ་རིང་སྐྱོད་ཀྱང། །ཤིང་དྲ་གོང་བྱེད་སྐྱུར་སོང་ནས།
 རྒྱབས་དེར་གྱི་ལ་པོའི་བྱ་དག་ནི། མངོན་པར་དབང་ནི་བསྐྱར་བར་བྱས།

57

དེ་ནས་བཅོམ་ལྡན་ལ་ཞུས་ནས། མི་ཡི་བདག་པོ་འགོ་བཙུན་པས།
 མདན་དུ་རྗེས་འབྲང་མཐོང་མ་ཡིན། །ཤིང་དྲ་མ་ཡིན་སྐྱོན་པོའང་མིན།

58

ཀོང་པ་ཉིད་ཀྱིས་ས་བདག་དེ། དལ་བྱས་རབ་དུ་འགྲོ་བ་ཡིས།
 དབྱར་གྱི་ནོམ་པ་འཕྲིང་ཅན་མར། བཅས་པ་རིང་ནས་འོང་བ་མཐོང།

59

འཕགས་སྐྱེས་པོ་ནི་དབང་བསྐྱར་བ། དེར་རྒྱས་དེ་ཡིས་ཚོག་གིས་ཤེས།
 བྱ་ཡི་དཔལ་འབྱོར་ཡོངས་སྤྱད་སྤྱད། འཕྲིང་ཅན་མ་ནི་དེ་ཡིས་བཤང།

60

དེ་ཡིས་དབྱར་གྱི་ནོམ་པ་བརྒྱུང། གོགས་པོ་ས་ཡི་བདག་པོ་དག།
 མ་སྐྱེས་དག་ཡི་གོང་བྱེད་ནི། གྱི་ལ་པོའི་ཁབ་ཅེས་བརྗོད་པར་སྤྱིན།

61

ततः कदाचित् संजातविवेकः पृथिवीपतिः ।
धर्मीपदेशश्रवणे वर्द्धमानादरः परम् ॥ ५४ ॥

चारायण्यृहीताश्वं रथमारुह्य संयतः ।
द्रष्टुं जगाम सर्व्वज्ञं भगवन्तं प्रसेनजित् ॥ ५५ ॥

प्राप्याश्रमं भगवतः कृत्वा पादाभिवन्दनम् ।
धर्मान्वयं स शुश्राव तत्रसादप्रसन्नधीः ॥ ५६ ॥

चारायणोऽप्याशु गत्वा रथेन नगरं जवात् ।
अकरोदन्तरे तस्मिन् राजपुत्राभिषेचनम् ॥ ५७ ॥

भगवन्तंमथामन्थ्य नृपतिर्गन्तुमुद्यतः ।
ददर्श नानुगानग्रे न रथं न च मन्त्रिणम् ॥ ५८ ॥

स पद्भ्यामेव शनकैः प्रस्थितां पृथिवीपतिः ।
दूरादपश्यदायान्तीं वर्षाकारां समालिकाम् ॥ ५९ ॥

ते पृष्ट्वा तन्निरा ज्ञात्वा सोऽभिषिक्तं विरूढकम् ।
विससर्ज सुतैश्चर्य्यपरिभोगाय मालिकाम् ॥ ६० ॥

वर्षाकारां समादाय स मिचस्य महीपतेः ।
अजातशचेर्नगरं प्राप राजशुद्धाभिधम् ॥ ६१ ॥

གདུགས་དང་བུལ་བས་དེ་གདུང་ཞིང་། བགྲོས་སྒོམ་འལ་བ་དང་ལྷན་པ། ..
ངེ་ཡབ་རྒྱུང་དག་རིང་བོ་ཡིས། འུགས་ནི་བཏོང་བ་བཞིན་དུ་གུར། :

62

འཇིགས་མེད་བདེ་བ་སྲུ་ཡིས་ཐོབ། ཚེ་ནི་སྲུ་ཡི་དབང་དུ་གུར།
སྲུ་ལ་སྲུན་སྲུམ་ཚོགས་པ་ནི། གུར་བར་རྗེས་སྲུ་ཉམས་མ་མཐོང་།

63

དེ་ཡིས་ལས་གྱི་ཙེ་བ་བཞིན། རིང་བའི་ལ་སྲུག་རྫིང་བ་རྗེས།
རྒྱ་ཡང་འགྲུར་བྱེད་འགྲུངས་པ་ཡིས། གཞོན་པ་ཀུན་གྱི་ཚོགས་གུར་པ།

64

ལུས་གྱི་ཐབས་ལ་སྲིད་པ་ཡིས། མི་དྲག་པ་ཉིད་མི་ཤེས་པར།
ཚོངས་པའི་སྲོད་དུ་སྐྱེ་བོ་འབང། མ་ཞུའི་ནད་གྱིས་ཐེསས་ནས་འབྲེལ།

65

མ་སྐྱེས་དག་ཡིས་ཀོ་ས་ལའི། དབང་བོ་འོངས་པ་ཐོས་གུར་ནས།
སོང་ནས་དྲུལ་གྱིས་ཁ་གང་ཞིང། སྒོག་དང་བུལ་བ་དེ་མཐོང་གུར།

66

བཅུན་མོ་རྗེས་སྲུ་ཞུགས་པ་དེའི། ལུས་ནི་ལེགས་པར་བྱ་བ་བྱས།
སྲུག་བསྐྱལ་ཞི་བའི་སྲོད་དུ་དེ། བཅོམ་ལྷན་བདེ་གཤེགས་ལྟ་བུ་སོང།

67

དེ་ཡིས་དེ་ལ་བདུན་ནས་སྐྱས། བཅོམ་ལྷན་ཀོ་ས་ལ་ཡི་དབང་།
གྲོགས་བོ་བདག་གི་གོང་བྱིར་དུ། འོངས་ནས་ནོར་མེད་གུམ་པར་གུར།

68

གང་གི་གྲོགས་ལ་ཕན་པ་དག། བྱས་པ་མིན་པའི་དཔལ་འབྱོར་འདི།
བདག་དང་སྲུན་ཚོགས་སྲོད་ཅིང་སྒྲིག། ཚོངས་ལས་གུགས་པ་མིན་པའི་སྲོད། 69

स तत्तच्छब्दविरहात् क्षुत्पिपासाश्रमान्वितः ।
यथैव मन्त्रिव आसं दीर्घैश्चामरमारुतैः ॥ ६२ ॥

सुखमखलितं केन प्राप्तं कस्यायुरायतम् ।
न कस्यानुपदं दृष्टः क्षयः सपदि सम्पदः ॥ ६३ ॥

स जीर्णमूलकं भुक्त्वा कर्ममूलमिवायतम् ।
क्षयं पीत्वा च पानीयं पपातात्तविषूचिकः ॥ ६४ ॥

अनित्यतामविज्ञाय मोहाय पतते जनः ।
स चापायनिकायस्य कायस्योपायतृष्णया ॥ ६५ ॥

अजातशत्रुः श्रुत्वैव कोशलेश्वरमागतम् ।
अभ्येत्य पांशुपूर्णास्यं विगतासुं ददर्श तम् ॥ ६६ ॥

तस्य जायानुयातस्य स कृत्वा देहसत्क्रियाम् ।
भगवन्तं यथैव द्रष्टुं सुगतं दुःखशान्तये ॥ ६७ ॥

स तं प्रणम्य प्रोवाच भगवन् कोशलेश्वरः ।
पुरं मे सुहृदः प्राप्य निर्धनो निधनं गतः ॥ ६८ ॥

धिक्षामसम्यदं पापं मोहाद्यशस्तः पदम् ।
विभवो येन नैवार्यं मिषोपकरखीकृतः ॥ ६९ ॥

གྲུང་ཚོ་སྤྱིར་ལ་རེ་བ་དག། འོས་པར་བཀོད་ནས་གྲོགས་ཐོབ་པའི།
 གྲོགས་པོ་འབྲས་མེད་ཉིད་གྲུང་ཏེ། བང་ཞིག་འཚོ་བ་དེ་ཡིས་ཅི། 70

གྲོགས་ལ་ཕན་པའི་དཔལ་མེད་ནི། མོངས་ལ་ཕན་པའི་ནོར་དག་དང་།
 འཇིགས་ལ་ཕན་པའི་སློབ་གང་ཡིན། དེ་དག་འཚོ་བ་ལེགས་པ་ཡིན། 71

བཅོམ་ལྡན་སྐྱེ་བ་སྤྲ་མ་ལ། དེ་ཡིས་ལས་ངན་ཅི་ཞིག་བགྱིས།
 བང་ཞིག་སྤྱིན་ནས་མཇུག་དུ་ནི། དེས་ཀྱང་གནས་སྐབས་ངན་པ་ཐོབ། 72

ས་བདག་མིག་ནི་མཚི་མ་དང་། བཅས་པས་འདོད་སྤྱོད་བཅོམ་ལྡན་གྱིས།
 བུད་བཞི་བྱེད་ཚོས་སྤྱིས་ནི། རྩོམ་སྤོ་ཞིང་དེར་བཀའ་སྣུལ། 73

ས་སྤོང་མྱ་ངན་མ་བྱེད་འདི། སྲིད་པར་གནས་པའི་རང་བཞིན་ནོ།
 འོས་པ་འདི་ལྟར་དངོས་པོ་ནི། བདེན་པ་མིན་ཚིགས་མི་ཏེག་ཉིད། 74

འཁོར་བའི་ཞགས་ནང་འོས་པར་ཡངས་པ་འདྲིར།
 རང་བཞིན་གྱིས་གཡོ་དུས་ཀྱི་བྱང་བ་དག།
 རང་དགར་འབབ་པས་འགོ་སློབ་མེ་ཏོག་གི།
 གེ་སེར་ཚོགས་ལ་ཁམས་ཟས་བྱེད་བ་ཉིད། 57

ལོངས་སྤོད་བོ་རྒྱབས་དག་དང་མཚུངས་ཤིང་རི་དྲགས་འཇིགས་པའི་མིག་ལྟར་གཡོ།
 དཔལ་འབྱོར་སྐད་ཅིག་མཚན་བྱ་བའི་ཚུ་གཏོར་འོས་པར་གསལ་བའི་གྲོག།
 ལུས་ཀྱི་བྱེད་ལང་ཚོགས་ར་པའི་ཉི་འོད་གཞིན་ལུ་དམར་བ་གཡོ།
 སློབ་གྲི་ཐོགས་པ་སྲིད་པའི་མྱ་ངས་ཐང་ལ་སྤྱར་དུ་འཇིག་པར་གྱུར། 76

हृदये विनिवेश्याशां प्राप्तः सुहृदमापदि ।

सुहृत्सैष्यमायाति यस्य किन्तेन जीवता ॥ ७० ॥

मिथोपकरणं लक्ष्मीर्दीनोपकरणं धनम् ।

भीतोपकरणं प्राणा येषां तेषां सुजीवितम् ॥ ७१ ॥

कृकर्म किं कृतं तेन भगवन् पूर्वजन्मनि ।

यस्य पाकेन पथ्यन्ते प्रपेदे सोऽतिदुर्दशाम् ॥ ७२ ॥

इति पृष्टंः क्षित्तीशेन भगवान् साश्रुचक्षुषा ।

तमूचे तापशर्मनीं दिशन् दशनचन्द्रिकाम् ॥ ७३ ॥

मा शुचः पृथिवीपाल स्वभावोऽयं भवस्थितः ।

एवम्बिधैव भावानामसत्यानामनित्यता ॥ ७४ ॥

विसारिसंसारवनान्तरेऽस्मिन्

निसर्गलोलः किल कालभृङ्गः ।

स्वच्छन्दजातजनपुष्करजीवपुञ्ज-

किञ्जल्कपुञ्जमनिशं कवलीकरोति ॥ ७५ ॥

तरङ्गन्तो भोगाश्चकितहरिणीलोचनचलाः

क्षणेऽलक्ष्या लक्ष्मीर्जनजलदविद्योतनतडित् ।

शरीराजे बालातपचपल्लरागं नववयः

क्षयं ययति क्षिप्रं भवमरुतठे जीवितकणः ॥ ७६ ॥

१ Original.

विसारि संसारवनान्तरेऽस्मिन्

निसर्गलोलः किल कालभृङ्गः ।

स्वच्छन्दजातजनपुष्पजीव-

किञ्जल्कपुञ्जं कवलीकरोतु ॥

ཡིད་ནི་བྱས་ས་པའི་སྣོད་གྱུར་གཞན་ལ་ཕན་པས་དགུས་གིང་ཚོས་གྱི་ཚོར། ..
 གྱུགས་པའི་ཚོགས་ནོམས་རབ་བཟོད་གཅོད་ཅིང་ནོམ་པར་སྣོད་ལ་ཡོང་སྲུ་འདྲིས།
 འདི་ནི་ཡལ་གྱི་བདེ་ལས་ཕྱིར་སྤོགས་བདེ་ལུན་དེ་ཉིད་ཚོལ་ནོམས་གྱི།
 སྣོང་པོ་མེད་པའི་འཁོར་བར་ནོམ་འགྱུར་དག་དང་བྲལ་བའི་ཡོ་བྱད་མིན། 77

དོ་ཡོས་སྣུར་དུ་བཅོམ་བ་བཞེན། སྐྱ་བོ་སྐྱུག་ལ་སྐྱ་ངན་བྱད།
 ཡོངས་པ་དྲག་པོ་དེ་རྒློག་པའི། བྱ་བ་སྦྲར་ཡང་མི་བྱེད་དོ། 78

སྲིད་པའི་ངལ་དུ་བ་མཐོང་གྱུར་གྱང། རྣམ་ཀུན་དབེན་པ་མེད་པ་ཡི།
 སྐྱ་བོ་འདི་དག་སྐོངས་པ་ལས། མི་དགེར་འདོད་པར་བྱེད་པ་ཅི། 79

བྲམ་ཟེ་རབ་བདེ་ཞེས་བས་སྟོན། འབའ་ཞིག་ལས་རྙེད་ལ་ཕྱག་དག།
 མ་ཡི་ལག་དུ་བཞག་ནས་ནི། ལྷས་ལ་སྐྱུང་གི་ངོགས་སྲུ་སོང། 80

སྐབས་དེར་མ་དག་འོངས་པ་ཡིས། ཕྱག་ན་རྣུང་བཟེད་རང་སངས་གྱིས།
 དེ་ཉིད་མངོན་པར་བཞེད་གྱུར་པ། དེས་གྱང་རབ་དུ་བདུད་ནས་བྱིན། 81

དེ་ནས་དེ་ཡི་བྱ་བཞེས་ནས། རིངས་པར་ལྷས་བྱས་ཡང་དག་འོངས།
 ཟས་ནི་ཚོམ་པར་བྱེད་པའི་ཚོ། མ་ལ་རང་གི་ལ་ཕྱག་སྐྱངས། 82

བདག་གིས་མགོན་ལ་དེ་བྱིན་བྱ། དགེ་ལ་རྗེས་སྲུ་ཡི་རང་བྱོས།
 དེ་སྐད་མ་ཡི་ཚོག་ཐོས་ནས། དེ་ནི་མདའ་ཡིས་ཕྱག་བཞེན་གྱར། 83

मनो मैत्रीपात्रं परहितरतिर्धर्मधनता
 महोद्भेदच्छेदक्षमशमविचारे परिचयः ।
 अयं तत्त्वान्वेषो विषयमुखवैमुख्यसुखिना-
 मसारे संसारे परिहृतविकारः परिभवः ॥ ७७ ॥

जनः शोचति दुःखेषु क्षिप्रं इत इवाश्रमना ।
 न करोति पुनस्तौत्रतदापातप्रतिक्रियाम् ॥ ७८ ॥

पश्यतोऽपि भवायासं निर्व्विवेकस्य सर्व्वथा ।
 क्रियते किं जनस्याप्य मोहादकुशलस्पृशः ॥ ७९ ॥

पुरा विप्रः सुशर्माख्यः कुतश्चित् प्राप्य मूलकम् ।
 निधाय जननीहस्ते ययौ स्नातुं नदीतटम् ॥ ८० ॥

सापि प्रत्येकबुद्धाय तां प्राप्ताय तदन्तरे ।
 प्रणता पर्यहस्ताय तदेवाभिमुखौ ददौ ॥ ८१ ॥

अथ स्नात्वा समायातस्तत्सुतस्त्वरितं क्षुभा ।
 जननीं भोजनारम्भे ययाचे निजमूलकम् ॥ ८२ ॥

पुण्यं पुत्रानुमोदस्व तन्मयातिथयेऽर्पितम् ।
 इति मातुर्वचः श्रुत्वा सोऽमूढिश्च इवेषुणा ॥ ८३ ॥

མགོན་ཤོད་འཕྲུལ་ལ་མ་ཞུ་བས། བཟིང་ཅིང་དགུ་ནི་ཕྱུག་གྱུར་ནས།

མི་རྒྱུང་བདག་གི་ལ་ཕྱུག་དག། སྲིག་དང་ལྷན་ཅིག་ཕྱིར་འབྱུང་ཤོག། 84

དེ་སྐད་ཐིག་པ་ཐོབ་པ་དེའི། ཤིན་ཏུ་ཚུབ་པའི་ཚོགས་དེ་ཡིས།

མཇུག་དུ་མ་ཞུའི་ནད་ཉིད་ནི། སྐྱེ་བ་གཞན་པ་ཚམས་སྐྱེ་འབྱུར། 85

དེ་ཉིད་ད་ལྟ་གསལ་གྱུལ་དེ། སྤྲུམ་འདི་བསོད་ནམས་གཞན་སྤྲིན་པས།

གྱུལ་སྲིད་ཡངས་པ་ཐོབ་གྱུར་ནས། མཇུག་དུ་དེ་ཉིད་ཀྱིས་ཞིག་གྱུར། 86

འཁོར་བའི་ལམ་གྱི་མགོན་པོ་ལ། དག་དང་མི་དགའི་ལས་ཁོར་ན།

ལོངས་སྤོད་སྤྲད་དུ་ཉེར་བསྐྱབས་པའི། ལམ་བཟོགས་སེལ་དུ་ལག་ན་བཞགས། 87

དེ་སྐད་བཙམ་ལྷན་དེ་ཡི་གསུང་། ཐམས་ཅད་བདེན་པ་ཐོས་ནས་ནི།

དེ་དེ་བཞིན་ཞེས་སེམས་བྱེད་ཅིང་། དེར་ཕྱག་འཚལ་ནས་མི་བདག་སོང་། 88

སྐབས་འདིར་གྱུལ་སྲིད་ཐོབ་པ་ཡི། འཕགས་སྐྱེས་པོ་ནི་ཤུག་འོག་།

མདུན་ནམ་འདོན་གྱི་བྱ་སོང་ནས། སྤྲོན་པས་དེ་དག་བརྒྱལ་བཙོན་པོ། 89

སྤང་པོ་ཤིང་དྲུག་དུལ་གྱིས། མོངས་པས་སྤོ་བཞིན་ཕྱོགས་ནམས་ན།

ནམ་དབྱེ་མེན་པ་ཉིད་བྱེད་ཅིང་། ཤུག་འོག་གྲོང་དུ་རབ་དུ་སོང་། 90

དེ་ཡི་སྤོད་ཚུལ་མ་རུང་དེ། བཙམ་ལྷན་ཀུན་མཁྱེན་གྱིས་མཁྱེན་ནས།

ཤུག་འོག་གྲོང་དང་ཉེ་བར་ནི། ལཱ་ཤེས་ནས་ཤིང་སྐམ་འོག་དུ་བཞུགས། 91

सद्यो विद्वच्चिकार्त्तस्य मन्मूषकमनस्यकम् ।
कुक्षिं भित्त्वा विनिर्यातु प्राणैः सह तवातियेः ॥ ८४ ॥

इति तस्याप्तपापस्य वाक्पादुष्येण भूयसा ।
विद्वच्चिकैव पर्यन्ते बभूवापरजन्मनि ॥ ८५ ॥

प्राक्पुण्यान्तरपाकेन स एवाद्य प्रसेनजित् ।
विपुलं रवज्यमासाद्य तथैवान्ते क्षयं गतः ॥ ८६ ॥

संसारपथपान्थानामेव कर्म शुभाशुभम् ।
पाथेयमिव हस्तस्थं भोगायैवोपपद्यते ॥ ८७ ॥

इति श्रुत्वा भगवतस्तथ्यं पथ्यञ्च तद्वचः ।
एवमेतदिति ध्यात्वा तं प्रणम्य ययौ नृपः ॥ ८८ ॥

अचान्तरे प्राप्ताराज्यः शाक्यवैरं विरूढकः ।
पुरोहितसुतेनैत्य स्मारितस्तत्क्षयोद्यतः ॥ ८९ ॥

प्रययौ शाक्यनगरं गजाश्वरथरेणुना ।
भोहेनेव दिशां कुर्वन् निर्व्विवेकं धियामिव ॥ ९० ॥

सर्व्वघ्नो भगवान् ज्ञात्वा तस्य तद्दुष्टचेष्टितम् ।
गत्वा शाक्यपुरोपान्ते तस्यौ शुष्कतरोरधः ॥ ९१ ॥

རང་ནས་ད་ན་བཞུགས་པ་ད། འཕགས་སྐྱེས་པ་ནི་འོངས་པས་མཐོང། །
 ཤིན་ཏེ་ལ་བབས་མདུན་དུ་ནི། མངོན་ཕྱོགས་རབ་དུ་བདུད་ནས་སྦྱས། ། 92

འདབ་མ་སྐྱུ་པའི་ཡལ་ག་ཅན། གྲིབ་མ་སྐྱུག་ནི་མས་ཡོད་པ་ལ།
 དེར་ནི་བཅོམ་ལྷན་མི་བཞུགས་པར། ཤིང་སྐམ་འོག་དུ་ཅི་ཞིག་མཛོད། ། 93

ས་སྐྱོང་གིས་ནི་འདི་བཛོད་ཚོ། བཅོམ་ལྷན་གྲོལ་བས་དེར་བཀའ་སྐྱུལ།
 མི་བདག་གཉེན་གྱི་གྲིབ་མ་ནི། ཅན་དན་པས་ཀྱང་ཤིན་དུ་བསིལ། ། 94

གཉེན་དང་མཚུངས་པའི་ནོར་རྗེས་མེད། གཉེན་དང་མཚུངས་པའི་དགའ་བ་མེད།
 གཉེན་དང་མཚུངས་པའི་མཛེས་མ་མེད། གཉེན་དང་ཚུལས་པའི་མཛོལ་བོ་མེད། 95

ས་བདག་ཤུག་འདི་དག་གཉེན། དེ་ལ་དགའ་བས་དེ་དག་གིས།
 མྱོང་འབྲས་འདབ་མ་བསྐྱམས་པ་ཡི། ཀྱང་འཕྲང་འདི་ལ་དགའ་བ་སྦྱེས། ། 96

དེ་དག་ཐོས་ནས་བཅོམ་ལྷན་འདས། ཤུག་འདི་ཕྱོགས་སུ་རླུང་བར་ནི།
 དིག་ནས་ཁོ་དང་བྲལ་བ་ཡི། འཕགས་སྐྱེས་པ་ནི་ལོག་པར་གྱུར། ། 97

དེ་ནས་བཅོམ་ལྷན་འདས་གྲིས་ཀྱང། ཤུག་འདི་གས་པ་འབྲུང་མཁྱིན་ནས།
 སེམས་ཅན་དག་པ་ནིས་དག་ལ། དག་ལོགས་སྐྱེད་དུ་ཚོས་བསྐྱེད་མཛོད། ། 98

ཁ་ཅིག་གིས་ནི་གྲོན་ཞུགས་འབྲས། གཞན་གྲིས་རྣམས་ཅིག་སྤྱིར་འོང་དང།
 སྤྱིར་མི་འོང་འབྲས་གཞན་གྲིས་ནི། དེ་ཡི་བཀའ་ཡིས་ཡང་དག་ཐོབ། ། 99

दूरात्तत्र स्थितं दृष्ट्वा तमागच्छन् विरूढकः ।
अवतीर्य रथाद्ग्रमभ्येत्य प्रणतोऽवदत् ॥ ९२ ॥

सत्सु स्निग्धपलाशेषु घनच्छायेषु शाखिषु ।
भगवन्नत्र विश्रान्तिः किमु शुष्कतरोरधः ॥ ९३ ॥

इत्युक्तः क्षितिपालेन तं प्राह भगवान् जिनः ।
ज्ञातिच्छाया नरपते चन्द्नादपि शीतला ॥ ९४ ॥

नास्ति ज्ञातिसमं वित्तं नास्ति ज्ञातिसमा धृतिः ।
नास्ति ज्ञातिसमा छाया नास्ति ज्ञातिसमः प्रियः ॥ ९५ ॥

ममैते भूपते शाक्या ज्ञातयस्तत्पुरान्तिके ।
जातः प्रियोऽयं तत्प्रीत्या शुष्कशाखोऽपि पादपः ॥ ९६ ॥

श्रुत्वैतद्विरतामर्षः शाक्यानां पञ्चपातिनम् ।
भगवन्तं विदित्वैव न्यवर्त्तत विरूढकः ॥ ९७ ॥

भगवानपि शाक्यानां ज्ञात्वागामि भयनातः ।
श्रेयसे शुद्धसत्त्वानां विदधे धर्मदेशनाम् ॥ ९८ ॥

श्रोतापत्तिफलं कैश्चित् सकृदागामि चापरैः ।
अनागामिफलं चान्यैः सम्प्राप्तं तस्य शासनात् ॥ ९९ ॥

སྐྱེས་མ་སློབ་ཤིང་སྐྱེས་པའི་སེམས། འཇུག་པའི་སེམས་དེ་མ་ཐོབ་ལྟེ།
 བཀའ་ཞིག་ཉིན་བར་རབ་རིབ་དག། འབྲུང་བའི་བྱ་ནི་འགའ་ཞིག་ཡོད། 100

དེ་ནས་མི་བདག་ལོག་པ་ཡིས། ཁོའི་གྱི་སྐྱེས་དག་ཉལ་བ་དག།
 མདུན་ན་འདོན་གྱི་བྱ་ཡིས་ནི། རབ་དུ་སྤྱད་པ་ཞེས་པར་བསྐྱབས། 101

དེ་ཡིས་བསྐྱེད་བས་འཇུག་འཇུག་སེམས། བཞེས་པའི་སློབ་ཤིང་དེ་ཡིས་བྱས།
 ཁོའི་གྱི་མེ་ནི་རབ་འབར་བར། སྐྱེས་པའི་ནི་རྒྱུད་གིས་བྱེད། 102

འཇིགས་ཅུང་སྐྱེ་བོ་འདྲ་བ་ཡིས། རྣམས་ཀྱིས་འབྲུལ་བསྐྱེད་མི་བསྐྱེད་པའི།
 རོ་ལངས་དང་ནི་ས་སྐྱོང་དག། སྐྱེས་པའི་སྐོག་ནི་འབྲོག་བྱེད་མིན། 103

དེ་ནས་དེ་ཡི་དམག་དཔུང་ནི། རྒྱུང་བོ་ཤིང་དེའི་མཚོག་རབ་དགྱིགས།
 ལས་བཀའ་ལྟར་འཇུག་ཞེས་ཀྱི་ནི། བྱོང་བྱེད་ཡང་དག་འབྲུགས་པར་གྱུར། 104

དེར་ནི་བཅོམ་ལྷན་འདས་ཀྱིས་ཀྱང། འཇུག་བསྐྱེད་སྐྱེད་སྐྱོགས་རྒྱུང་ཞིང།
 ཡང་དག་བཅོམ་པ་མོ་གལ་ལ། ཚེན་པོ་དག་ལ་བཀའ་སྐྱེད་པ། 105

འཇུག་ཞེས་ཀྱི་ལས་ཀྱི་སྐྱོན། ཞེས་ཀུན་ནས་འདི་ཉི་བར་བཀའས།
 དེ་ལ་བསྐྱེད་བསྐྱབ་བྱེད་པ། ཞེས་མཁའ་ལ་ནི་བཞུགས་སྐྱོགས་བཅོམས། 106

སྐྱེས་བྱ་ཞེས་ཀྱི་བསམ་ཡས་འབྱོར་བ་དགོ་དང་མི་དགོ་དག།
 འོང་དང་རབ་དུ་འགྲོ་ཡང་ལྷན་ཚམ་རང་དབང་མེད་པ་ནི།
 ལས་ཀྱི་ཡི་གེ་རང་གི་སྐྱེ་བའི་གནས་ལ་རང་ལག་གིས།
 བཞུགས་པ་དག་ནི་ངེས་པར་དོན་མེད་ཅན་དུ་འགྱུར་བ་མིན། 107

शेषास्तु मूढमतयः शाक्याः प्राप्सुर्न तत्पदम् ।
सन्ति केऽपि खगा येषां वासरे तिमिरोद्भवः ॥ १०० ॥

निवृत्तस्याथ नृपतेः पुरोहितसुतस्ततः ।
वैरसर्पस्य सुप्तस्य विदधे प्रतिबोधनम् ॥ १०१ ॥

स तेन प्रेरितश्चक्रे मतिं शाक्यकुलक्षये ।
वैरानलं प्रचलनं करोति पिशुनानिलः ॥ १०२ ॥

घोरदुर्जनमन्त्रेण सहसोत्थापिताः खलाः ।
वेतालाः क्षितिपालाश्च न कस्य प्राणहारिणः ॥ १०३ ॥

सैन्ये गजरथोदग्रे ततस्तस्मिन् प्रसर्पति ।
बभूव पुरसंक्षोभः शाक्यानां रुद्धवर्त्मनाम् ॥ १०४ ॥

तस्मिन् भगवान् रक्षार्थं शाक्यानां पक्षपातिनम् ।
समुद्यतं तत्र महामौद्गल्यायनमब्रवीत् ॥ १०५ ॥

शाक्यानां कर्मदोषोऽयं सर्व्वथा समुपस्थितः ।
तत्र रक्षारविधानन्ते गगने सेतुबन्धनम् ॥ १०६ ॥

पुंसामचिन्त्यविभवानि शुभाशुभान
आयान्ति यान्ति च मुहुर्निरवग्रहाणि ।
कर्माक्षराणि निजजन्मपदस्वहस्त-
न्यस्तानि नाम न भवन्ति निरर्थकानि ॥ १०७ ॥

དེ་སྐད་བཅོམ་ལྷན་གསུང་གིས་ནི། དེ་ལ་ཕྱག་འཚལ་དེར་ཕྱིན་དེ།
 འཕགས་སྐྱེས་པོ་ནི་ཉེར་ལྷགས་པས། རྒྱུ་རྗེས་སྤྱིས་འགོ་བ་བྱས། 108

སྲོག་དང་ལྷན་ཅས་སྤྱལ་པོང་། ཡུ་ཅག་འཚོ་བར་མི་བྱའོ།
 དག་ཡིས་རབ་དུ་འཕངས་བའི་མདའ། ཡུ་ཅག་ལུས་ལ་འཇུགས་སུ་བས། 109

དེ་དག་དེ་ལྟར་གྲོས་བརྗེད་ལྟ། རྩོམ་ལས་ན་མདུང་བརྗེད་ལྟ།
 གཞུ་ནི་རབ་དུ་གདུངས་བྱས་ནས། བ་རོལ་འཇུག་ལ་བདོན་པས་གནས། 110

སྐབས་དེར་དོན་གྱི་སྦྱོར་བ་ལས། རང་གི་ཡུལ་ན་མི་གནས་པ།
 རྒྱུ་ཤམ་པ་ཀ་ཡིས་གྲོས། མི་ཤེས་པ་ནི་ཡང་དག་འོད་ས། 111

དེ་ཡིས་ས་བདག་གོ་བགོས་པས། གྲོང་བྱིར་བསྐྱམས་པ་མཐོང་ནས་ནི།
 རྩོས་དེ་གཅིག་ཕྱིས་གཡུལ་དུ་ཕྱིན། དེ་ཡི་དབལ་ནོམས་བརྒྱག་པར་བྱས། 112

གཡུལ་དུ་སྐྱེས་བུ་སང་ག་ཡིས། དཔའ་བ་སྐྱང་བ་ད་དག་བསད།
 རྩ་དེ་ག་གིས་བཞིན་གྲགས་པ་ཡིས། དགའ་བར་བྱས་པ་ཉིད་དུ་གྱུར། 113

གཞན་ལ་འཁྲིམ་པར་གྱུར་བ་དེའི། རལ་གྱི་དེ་ནི་ཅི་ཡང་འབར།
 གང་གིས་རབ་དུ་གདུང་བས་དེས། དག་ཡི་རྩུ་བོ་ཡངས་པར་སོད། 114

འཕགས་སྐྱེས་པོ་ནི་སྤྱོད་བཅས་ས། འཕགས་ནས་རང་གི་གྲོང་བྱིར་སོང་།
 དག་ནི་བསད་པས་ཤམ་པ་ཀ། རྒྱུ་རྗེས་འོང་དུ་འཇུག་མ་ལྟེར། 115

इति वाक्याद् भगवतस्तस्मिन् याते प्रणम्य तम् ।
 चक्रिरे सृम्बिदं शाक्याः प्रत्यासन्ने विरूढके ॥ १०८ ॥

हिंसास्माभिर्न कर्तव्या प्राणिमात्रस्य कस्यचित् ।
 शराः शरौरमस्माकं विशन्वरिसमीरिताः ॥ १०९ ॥

इति सम्प्रिदमाधाय ते वियष्टिकपाणयः ।
 धीराः परोद्यमे तस्युरवारयितकार्मुकाः ॥ ११० ॥

अत्रान्तरे कर्मयोगान्निजदेशानवस्थितः ।
 अघ्नात्वा सृम्बिदं शाक्यः शम्पाकः समुपायधौ ॥ १११ ॥

स दृष्ट्वा नगरे बद्धसन्नाहं^१ वसुधाधिपम् ।
 कोपादेकश्चकारास्य रणे सुभटसंक्षयम् ॥ ११२ ॥

युद्धे पुरुषसिंहेन हतास्ते वीरकुञ्जराः ।
 प्रययुः सृंहणीयत्वं यशोभिर्मौक्तिकैरिव ॥ ११३ ॥

स कोऽपि तस्य जज्वाल कोपितस्य परैरसिः ।
 सं ययौ यत्प्रतापेन विपुलां रिपुवाहिणीम् ॥ ११४ ॥

प्रवेशं न ददुः शाक्याः शम्पाकस्य द्विषां बधात् ।
 स्वजनोऽपि परित्यक्तः स तैर्निस्त्रिंशकर्मणा ॥ ११५ ॥

སྤྲིག་ལས་ཀྱིས་དེ་དེ་དག་གིས། བང་མི་ཡིན་ཡང་ཡོངས་སུ་བཏང་།
 དམ་པ་ཚོས་ཀྱི་གཉེན་ལྡན་ཞེས་ས། རང་གི་འང་མ་རུངས་ལ་ཕྱིར་ཕྱོགས། 116

དམ་པ་འོས་ཉིད་ཉལ་པ་ཞེས་ས། བོར་རྩིས་ལས་ཀྱང་གཏོང་པོད་དང་།
 བང་མི་བས་ཀྱང་ལེགས་བྱས་དང་། ཚོ་སྤོག་པས་ཀྱང་གྲགས་པ་དགའ། 117

དེ་དག་གིས་ནི་བསྐྱད་པ་དེ། མཐར་གྱིས་བཅོམ་ལྡན་དུང་དུ་ཕྱིན།
 དེ་ལ་དགོ་ལེགས་སྤྲོད་ཉིད་དུ། རང་གི་མཚན་མ་ཅུང་ཟད་སྤངས། 118

བཅོམ་ལྡན་འདམ་ཀྱི་རྩོལ་ལྟུལ་གྱིས། རང་གི་དབུ་སྐྱ་སེན་ཆ་བྱིན།
 དེ་ཡིས་སྤངས་ནས་བ་ཏུ་ཀྱང། ཞེས་པའི་དཀྱིལ་འཁོར་དག་དུ་སོང་། 119

དེར་ནི་ཤེས་རབ་མཐུ་དག་དང་། དུལ་པོད་སྤོབ་ཡོན་ཉན་གྱིས།
 དེ་ཡིས་གྱུལ་སྤྲིད་ཐོབ་སྟེ་དཔལ། རྩོལ་ལྡན་ཞེས་ལ་ཀུན་དུ་སོང་། 120

དཔལ་འབྱོར་གྲུང་པོའི་མཚན་ཉིད་དེ། གྲགས་པ་མཁམས་པའི་སྤྲོད་སྤྱེས་ཡིན།
 གྲུབ་པ་ཐམས་ཅད་རྒྱང་མ་ནི། ཉལ་འགྲུས་ལྡན་པ་ཞེས་ཀྱི་ཡིན། 121

དེ་ནས་དེར་ནི་དེར་གནས་ཏེ། བཅོམ་ལྡན་དབུ་སྐྱ་སེན་ཆ་ལ།
 རིན་ཅེན་མཚོག་གི་རབ་མཛོས་པའི། མཚོད་ཉེན་རབ་དུ་གནས་པར་བྱས། 122

འཕགས་སྤྱི་པོའང་ཁོལ་གྱིས་ནི། པ་རོལ་བསྐྱལ་འདྲེད་སྤྲོད་ནས་ཡང་།
 རྩོལ་བྱེད་རིགས་པས་འཕྲལ་ཉིད་ལ། ལྷོག་ཞེས་ཀྱི་གྲོད་དུ་ཞུགས། 123

निज्ञेऽपि विमुखाः^१ क्रूरे साधवो धर्मबन्धवः ।
धनादपि वदान्यत्वं सुकृतं स्वजनादपि ॥ ११६ ॥

* * * * ;

शतमौचित्यनित्यानामायुषोऽपि यशः प्रियम् ॥ ११७ ॥

निर्व्वसितः स तैः प्राप्तः शनैर्भगवतोऽन्तिकम् ।
ययाचेऽभ्युदयायैव तं किञ्चिन्निजलाञ्छनम् ॥ ११८ ॥

ऋद्धं भगवता दत्तं निजकेशनखांशकम् ।
स जगाम समादार्यं वाकुडं नाम मण्डलम् ॥ ११९ ॥

तत्र प्रज्ञाप्रभावेण शौर्योत्साहगुणेन च ।
स प्राप राज्यं धीराणां सर्व्वत्र सुलभाः श्रियः ॥ १२० ॥

दक्षाणां लक्ष्मणं लक्ष्मीः सहजं विदुषां यशः ।
व्यवसायसंहायानां कलषं सर्व्वसिद्धयः ॥ १२१ ॥

तत्र स्थितो भगवतः सोऽथ केशनखांशके ।
स्तूपप्रतिष्ठामकरोद्वररत्नविराजिताम् ॥ १२२ ॥

विरूढकोऽपि शाक्यानां वैरपारतितीर्षया ।
पुनर्युक्त्या पुरदारभेदेन सहसाविशत् ॥ १२३ ॥

དེར་ནི་ཤྲུག་སྤོང་སྤྲུག་དག། བདུན་ཅུ་ཙུ་བདུན་རབ་དུ་བསད།
 དེ་ནས་བྱ་མོ་གཞིན་ནུ་ཞེས། སྤོང་སྤྲུག་དེ་ཡིས་བཅོངས་ནས་བྱིར། 124

ཤྲུག་བསྐྱེས་ལྟ་ཞེས་སེ། ལྷགས་དང་སྤྲོང་པོའི་འཛེམས་བྱེད་ཀྱི།
 རབ་དུ་བཅོམ་ནས་གོང་བྱིར་ནི། མཐར་བྱེད་གོང་བྱིར་བཞིན་དུ་བྱས། 125

བཅོམ་ལྷན་གྱིས་ཀྱང་ཤྲུག་ཞེས། དག་ཞེས་སྤྲིས་ནི་བརྒྱུ་བྱས་པ།
 ལས་ཀྱིས་ཇེས་སུ་བཅོངས་མཁུན་ནས། སྤྲོད་ཅིག་ཐུགས་ནི་འབྲུང་བར་མཛད། 126

སྤོང་ཇེ་གྱིས་པའི་དག་སྤོང་ཞེས། དེ་ལ་མངོན་དུ་སྤྲོགས་ཏེ་བྱིས།
 ཤྲུག་ཞེས་སྤྲིས་ལས་ཅི་བསྐྱབས། འཛིགས་རུང་གང་གི་འབྲས་འདི་གང། 127

ད་སྤྲོད་དས་དྲིས་བཅོམ་ལྷན་འདས། ཐམས་ཅད་མཁུན་བས་དར་བཀའ་སྐྱུལ།
 རང་གི་ལས་ཀྱི་ཞེས་སྤྲིས་གྱིས། ཤྲུག་ཞེས་སེ་བརྒྱུ་བ་འདི། 128

ཉ་པ་ཞེས་སྤྲིས་ཆུ་ནང་ནས། སྤོན་ཚེ་ཉ་ཆེན་གཉིས་ཞིག་དངས།
 ཉ་ནི་དྲིག་དུ་རབ་བཅད་པའི། གདུང་བ་ཆེན་པོ་དག་གིས་བསད། 129

དུས་ཀྱིས་སྤྲོད་བཀའ་ལ་ནི། དེ་ཞེས་སེ་ཆོས་ཀྱི་ཉིད་གུར་པ།
 ཞོར་ནི་འབྲོག་པས་དེ་དག་ཉིད། ཆོས་ཀྱི་དུ་གུར་བསྐྱེགས་ནས་བསད། 130

ཉ་དེ་དག་དང་བྱིས་བདག་དེ། འཕགས་སྤྲོས་པོ་དང་མདུན་ན་འདོན།
 ཉ་པ་དང་ནི་ཆོས་ཀྱི་པའི། ཤྲུག་ཞེས་སྤྲིས་བསད་པར་གུར། 131

इत्था तच्च सहस्राणि शाक्यानां सप्तसप्तति ।

बद्धा कन्याकुमाराणां स सहस्रमथाहरत् ॥ १२४ ॥

शतानि पञ्च शाक्यानां गजैर्लोहैश्च मर्हन्तैः ।

सम्प्रमृज्य पुरीश्चक्रे कृतान्तनगरीमिव ॥ १२५ ॥

भगवानपि शाक्यानां शत्रुणा भेदनं कृतम् ।

कर्मानुबद्धं विज्ञाय बभूव विमनाः क्षणम् ॥ १२६ ॥

पप्रच्छुस्तं समभ्येत्य भिक्षवः करुणाकुलाः ।

किं कर्म विहितं शाक्यैर्घोरं यस्थेदृशं फलम् ॥ १२७ ॥

भगवानिति तैः पृष्टः सर्व्वज्ञस्तानभाषत ।

निजकर्मविपाकेन शाक्यानामेष संक्षयः ॥ १२८ ॥

कृष्टौ पुरा महामत्स्यौ धीवरैः सरितोऽन्तरात् ।

तदा निहन्तौ शल्येन भूयोऽप्यव्यथयन् धृतौ ॥ १२९ ॥

कालेन चारुतां यातैस्तैरेव परजन्मनि ।

इतौ गृहपती दग्ध्वा तावेव धनहारिभिः ॥ १३० ॥

तौ मत्स्यौ तौ गृहस्थौ च विरूढकपुरोहितौ ।

दासानां तस्कराणाञ्च शाक्यानां मृत्युतां गतौ ॥ १३१ ॥

བཅོམ་ལྷན་འདས་ཀྱི་འདི་ཐོས་ནས། དག་སྐྱོང་ཞུས་ཀྱིས་ལས་ཞུས་ཀྱི།
 འབྲས་བུའི་གྱུ་ནི་བསྐྱེ་བ་དག། མེད་པ་ཉིད་དུ་ངེས་མེད་གྱུར།

182

ད་ནས་གྱུལ་བས་ངན་གྱིགས་པའི། འཕགས་སྐྱུས་པ་ན་རང་གྲང་སང།
 བྱུ་ནི་གྱུལ་བྱེད་ཅེས་བྱ་བའི། བྱིས་པ་རྩེ་བས་མཛེལ་སྐྱུས།

133

སྐྱ་གཅོག་ཤྲུག་ཅིལ་གསོད། དེས་ནི་ཡུལ་ལ་གནད་མ་བཤྲོས།
 དེ་སྐད་བཟོད་པའི་རང་གི་བྱ། འཕགས་སྐྱུས་པོ་ཡིས་བསད་པར་གྱུར།

184

ལྱོས་ཐབ་གནད་པ་གོ་མས་པ་ལས། སྐང་པ་བཞིན་དུ་སྐྱེ་བ་ངལ།
 ངེས་པར་སྐང་དང་ཉིད་པ་དང། འཛོམས་པ་ཉིད་དུ་ཅི་མ་བྱེད།

135

རང་གི་དབྱང་པ་ལྷ་བྱེད་ཅིང། མདུན་སར་འདུག་ནས་དེས་སྐྱས་པ།
 ཀྱེ་མ་བདག་གི་གཞི་བྱིན་མེད། དག་ཞུས་སྤྱོམ་ལེབ་ལྟར་བཅོམ།

186

བདག་གི་དབྱང་སྐྱས་འདི་གཉིས་ནི། མཐར་བྱེད་དོ་བབས་ཀ་བ་སྟེ།
 ཤྲུག་ཞུས་ནི་མ་ལུས་པ། གསོད་པ་གདམས་བྱེད་ལྷ་མར་གྱུར།

187

དེ་ཡི་ཚལ་ལ་བསྐྱགས་པ་དེ། ཤྲུག་འི་བྱ་མོ་བཟུང་བ་དེས།
 ཐོས་ནས་ཡིད་འབྱུང་དུག་པོ་ཡིས། གདོང་པ་བདུད་ནས་རབ་སྐྱས་པ།

188

ལས་ཀྱི་ཞགས་པས་བཅེངས་པ་ཡི། ལུས་ཅན་ཞུས་ལ་བྱ་བཞིན་དུ།
 འཚི་བ་བསྐྱོམ་པའི་ནས་པ་དག། གཤོག་པ་ལྷན་ཡང་ཡོད་མ་ཡིན།

189

इति श्रुत्वा भगवतः कर्मणां फलसन्ततिम् ।
अविसम्भ्रादिनीमेव मेनिरे सर्व्वभिष्ववः ॥ १३२ ॥

विरूढकोऽथ स्वपुरं प्राप्य विजयदुर्मदं ।
जेतानाम्ना सुतेनोक्तः प्रणयादाललीलया ॥ १३३ ॥

देव किं निहताः शाक्या न तेऽस्माकं कृतागसः ।
इति ब्रुवाणमवधीन्निजसूनुं विरूढकः ॥ १३४ ॥

निपातमतिमृद्राति निहन्ति न करोति किम् ।
मदलब्धवधायासो मातङ्ग इव दुर्जनः ॥ १३५ ॥

स जगाद् सभासीनः स्वभुजाववलोकयन् ।
अहो नु मम तापाम्नौ द्विषद्भिः शलभायितम् ॥ १३६ ॥

कृतान्ततोरणस्तम्भौ प्राज्यौ मम भुजाविमौ ।
निःशेषबंधदूक्षायां शाक्यानां गुरुतां गतौ ॥ १३७ ॥

तं तस्य विक्रमं स्थाप्यं हृतास्ताः शाक्यकन्यकाः ।
श्रुत्वा बभाषिरे तीव्रमुद्वेगनमिताननाः ॥ १३८ ॥

कर्मपाशनिबद्धानां खगानामिव देहिनाम् ।
निधनेऽस्त्रह्वने शक्तिर्नास्ति पश्ववतामपि ॥ १३९ ॥

གང་གི་མ་ནི་ཞི་བར་བྱེད་པའི་གྱུར་དག་ནི་དྲི་གདོང་གིས་ཟེལ།
 འབད་ཚོལ་རྒྱང་དུས་ཟེལ་བའི་ལྷན་པ་དུས་སུ་ཚ་ཟེར་ལྷན་པ་འཛིན་པར་བྱེད།
 ཡོངས་སུ་བཟླ་བའི་ལས་གྱི་ཡུལ་མིན་ངོ་མཚར་དང་བཅས་སྟོན་པ་དག་གི་གནས།
 ལས་དང་ལྷན་པའི་གྱུར་གྱི་གདམས་པ་འདི་ཀུན་སུ་ཡི་བྱ་བར་བཟོད། 140

དེ་དག་གོས་ཅས་མི་ཡི་བདག། ཀང་བས་བཅོམ་པའི་ལྷོས་འགྲོ་བཞིན།
 འཛིགས་རྒྱང་ཁྲོ་བའི་དྲག་གྱིས་ནས། འདི་ཡི་ལག་པ་ཚོད་ཅས་བསྐོས། 141

གང་གི་འགྲམ་དུ་དེ་ཡིས་ནི། ལག་པ་གཙོད་པའི་སྤྲིག་ལས་བྱས།
 རིང་བྱ་ལག་པའི་སྤྲིང་བོ་ཞེས། ད་ལྟ་ཡང་ནི་ས་ལ་བྲགས། 142

འཁྲོ་ཤང་ལ་ཡང་ལྷི་སྤྲིང་མེ། བད་ལྷན་ལ་ཡང་སོག་ལའི་ས།
 འཕྲེང་བ་ལ་ཡང་རྩོ་རྩེའི་ཆར། བཙེ་མེད་འབེབས་སུ་འཇུག་པ་ཉིད། 143

ལག་པའི་བརྒྱ་བཙད་དེ་ཅོམས། དེར་ནི་གདུང་བ་དྲག་བོས་གཟེར།
 བཅོམ་ལྷན་སྐྱབས་འོས་སྟོལ་ཡིས་ནི། བསྐོམས་ནས་སྐྱབས་སུ་སོང་བར་གྱུར། 144

དེ་དག་གནད་བསྐྱེད་གདུང་བ་ནི། དྲག་བོ་ཀུན་མཁུན་གྱིས་མཁུན་ནས།
 དེ་དག་ཡང་དག་དབྱགས་འབྲིན་པར། འོས་པ་བདེ་སོགས་ལྷ་མོར་བསམས། 145

དེ་ཡིས་དེག་པས་ལག་པར་སྐྱེས། དེ་ཡིས་ལྷ་ཡི་གོས་ཀྱིས་གཡོགས།
 དེ་དག་སེམས་ནི་རབ་དང་བཅས། ལུས་པདྨ་མཐོ་རིས་སོང་བར་གྱུར། 146

येनाग्निः शममेति तत्किल जलं प्राप्नोत्यलं वाङ्मवः
 तीर्णमांशुग्रहणं करोति समये हेलावलेह्यं तमः ।
 पर्यालोचनवर्त्मनामविषयं साश्चर्य्यचर्यास्पदं
 सर्व्वं कार्मिकतन्त्रयन्त्रितमिदं कः कस्य कर्तुं क्षमः ॥ १४० ॥

एतदाकर्ण्य नृपतिः पदान्तर इवोरगः ।
 करच्छेदं दिदेशीसां घोरामर्षविषोत्कटः ॥ १४१ ॥

तीरे यस्याः कृतं तासां पाणिच्छेदनवैशसम् ।
 साद्यापि हस्तगर्भेति ख्याता पुष्करिणी भुवि ॥ १४२ ॥

लतासर्पि कुक्कुलाग्निं क्रकचं नलिनीष्वपि ।
 भालास्रपि शिलावर्ष पातयन्त्येव निर्घृणाः ॥ १४३ ॥

ताञ्छिन्नपाणिकमंलास्तत्र तीव्रव्यथातुराः ।
 भगवन्तं धिया ध्यात्वा शरणं शरणं ययुः ॥ १४४ ॥

तासां विज्ञाय सर्व्वज्ञस्तीव्रां मर्माहतिं व्यथाम् ।
 शंभीमचिन्तयद्देवीं तत्समाश्वासनोचिताम् ॥ १४५ ॥

तत्स्पृशजातहस्ताब्जास्ता दिव्यवसनावृताः ।
 ययुश्चित्तप्रसादेन ताः स्वर्गं त्यक्तविग्रहाः ॥ १४६ ॥

ལྷ་བད་ཡུའུ་གྱིས་མཚན་ལུས། ལྷ་ཡི་བྱ་མོ་ཉིད་ཐོབ་ནས།
 ལྷོན་པས་ཚོས་འདི་བཟུན་པ་ཡིས། དེ་དག་ཡངས་སའི་གནས་སུ་སྤོང། 147

དགོསྤོང་གིས་དྲིས་བཅོམ་ལྷན་གྱིས། དེ་དག་ལས་འབྲས་མངོན་པར་གསུངས།
 འདི་དག་ལག་པ་གཡོ་བཞེན་དུ། དགོསྤོང་དག་ལ་མཐོ་འཚམས་བྱས། 148

དེ་ཡི་ལས་ཀྱི་ཚྭ་སྒྲིན་གྱིས། མི་འདོད་པར་ནི་རབ་དུ་ལྷུང།
 ང་ལ་སེམས་ནི་དད་པ་ཡིས། འདི་དག་དགོ་བའི་འགྲོ་བ་ཐོབ། 149

ལས་འབྲས་སྒྲིན་པ་ཚོས་བཀྲ་ཉིད། དེ་སྐད་བརྗོད་ནས་བཅོམ་ལྷན་གྱིས།
 དེ་ཡི་ཞུར་ལ་དགོསྤོང་དག། ཚམས་ལ་ཚོས་ནི་བཟུན་པར་མཛོད། 150

སྐབས་འདིར་གྱུལ་པོས་བདང་བ་ཡི། གསང་གནས་སྤོད་བའི་ཉམ་ནི་ཡིས།
 བཅོམ་ལྷན་འདས་ཀྱི་སྤོད་ཤེས་ནས། འཕགས་སྐྱེས་པོ་དང་ཉེ་བར་སོང། 151

དེ་སྐྱེས་ལྷ་གཅིག་དགོསྤོང་ནིས། མདུན་དུ་དེ་ཡིས་འདི་སྐད་གསུང།
 ས་བདག་དེ་ཡི་རང་ལས་ཀྱི། འབྲས་བུ་ཉེ་བར་བདག་གིས་མཐོང། 152

ལྷོན་པོ་མདུན་ན་འདོན་བཅས་ཏེ། ཞག་བདུན་ན་ནི་མིས་ཚིག་ནས།
 དཔུལ་བ་མནར་མེད་ཅེས་བྱ་བ། བརྗོད་དཀའ་དག་དུ་ལྷུང་བར་འགྱུར། 153

དེ་སྐད་དེ་ཡི་ཚིག་ཐོས་ནས། མི་བདག་མདུན་ན་འདོན་དང་བཅས།
 རྒྱ་ཡི་འབྲལ་འཁོར་ཁང་ནང་དུ། ཞག་བདུན་འབད་པས་གནས་པར་བྱས། 154

देवक्यास्तमासाद्य दिव्यपद्मोत्पलाङ्गिताः ।
धर्मदेशनया शास्तुस्ताः प्रापुर्विपुलं पदम् ॥ १४७ ॥

भिक्षुभिर्भगवान् पृष्टस्तं कर्मफलमभ्यर्धात् ।
पाणिचापल्यमेताभिः कृतं भिक्षुविडम्बने ॥ १४८ ॥

कर्मणस्तस्य पात्रेण विशसे पतिताः परम् ।
मयि चित्तप्रसादेन प्राप्ताश्चैताः शुभां गतिम् ॥ १४९ ॥

इत्युक्त्वा भगवान् कर्मफलपाकविचिचताम् ।
भिक्षूणां तत्रसङ्गेन विदधे धर्मदेशनाम् ॥ १५० ॥

अचान्तरे गूढचारौ राज्ञा प्रणिहितश्चरः ।
भगवच्चरितं ज्ञात्वा विरूढकमुपाययौ ॥ १५१ ॥

सोऽवदद्देव भिक्षूणां तेनेदं कथितं पुरः ।
स्वकर्मफलमूसनं तस्य पश्यामि भूपतेः ॥ १५२ ॥

सप्ताहेनाग्निना दग्धः स पापात्मा पुरोहितः ।
अंधीचिनाग्निनरके दुःसहे निपतिष्यति ॥ १५३ ॥

इति तद्वचनं श्रुत्वा नृपतिः सपुरोहितः ।
यत्नादुवांस सप्ताहं जलान्वितमृहान्तरे ॥ १५४ ॥

ཞག་བདུན་མཚུག་ནས་ད་ཅིག་ལ། མོ་བྱང་འཁོར་དུ་སོང་བ་དེས།

མེ་ཤེལ་ཉི་མའི་འོད་དག་གི། ལྷོར་བས་མེ་ནི་རབ་དུ་འབར།

155

འཛིག་པའི་རླུང་གིས་གཙུག་པ་ལྟ་བུར་རབ་དུ་འབར་བ་ཅེ་མོ་ཅན།

དེག་ཅས་སྒྲོགས་པས་དེ་ནི་ལྷུར་བས་ངས་བསྐྱབས་དབྱུང་བའི་མེ་དག་ཐོབ།

སྤྲིག་ཅན་ནམས་ལ་འཛིག་ཉིན་འདི་དང་གཞན་དུ་འང་ཕྱོད་ཀྱན་འབར་བས་ཁེངས།

བསོད་ནམས་བརྟེན་ལ་ཐམས་ཅད་ཁོ་ནར་བདེན་ཞིང་གདུང་མའི་ས་བཞི་བསོལ།

156

ཞེས་པ་དགེ་བའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་རྟོགས་པ་
བརྗོད་པ་དཔག་བསམ་གྱི་འཁྲི་ཤིང་ལས་འཕགས་སྐྱེས་པའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་པའི་
ཡལ་འདབ་ལྟེ་བཏུ་གཅིག་པའོ།།

अथर्वशेषे सप्ताहे तस्मिन्नन्तःपुरं गते ।

सूर्यकान्तप्रकसन्तापयोगाञ्ज्वाल पावकः ॥ १५५ ॥

उद्भूतेन प्रलयसवनावर्तिनेवाशुवेगा-

र्त्विर्दग्धोऽसौ धगिति शिखिना नारकं प्राप वह्निम् ।

अस्मिन् लोके ज्वलनजटिलाः पापिनां प्रेत्य रागाः

सर्व्वचैव स्थिरसुखभुवः शीतलाः पुण्यभाजाम् ॥ १५६ ॥

इति श्लेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां
विरूढकावदानं नाम एकादशः पल्लवः ॥

CHAPTER XII.

ཡལ་འདབ་བཅུ་གཉིས་པ།

འཕྲོག་མའི་རྟོགས་བརྗོད་ནི།

དམ་པ་བདུད་རྩི་བརྒྱན་པའི་ཞལ་དང་རི་བོང་ཅན་ཟླུ་དག།
 ལྷུག་བསྐྱེད་ཞི་བྱེད་བདེ་བ་སྤུན་སྤུམ་ཚོགས་པ་སྦྱིན་པར་བྱེད།
 རྒྱ་བོ་ཞམས་ནི་ཡང་དག་འཚོ་བྱེད་རབ་རིབ་འཕྲོག་པར་བྱེད།
 དམ་པའི་ཡིད་ཀྱི་ཚོ་ནི་ཞམ་པར་གྱུས་ཤིང་དགོད་པར་བྱེད།

1

ལྟོང་ཁྲིར་གྱུལ་བའི་ཁབ་ཅེས་པ། ས་ཡི་སྦྱིང་པོར་གཟུགས་ཅན་སྦྱིང་།
 མཐའ་དག་ས་བདག་སྦྱིང་བོ་ནི། ས་ཡི་བགྱི་བྱིན་བྱུང་བར་གྱུར།

2

བང་གོས་དཔུང་པ་ས་ཡོས་དྲན། སེམས་ནི་བཟོད་པའི་དྲིན་དག་ལ།
 ལྷུ་ནི་བཀོད་པའི་རྒྱ་བོ་ཞམས། བསམ་པ་མཐའ་དག་ཕྱི་རོལ་གྱུར།

3

བང་གི་བཀོད་དང་དུལ་པོད་ཀྱིས། ར་ཕྱོགས་ཡོངས་སུ་རྫོགས་བྱེད་ཅིང་།
 ལག་པ་རིན་ཅེན་ཚོགས་ལ་ཡང་། རལ་གྱི་འཛིན་ལ་དམ་པར་གྱུར།

ཞམ་ཞིག་དེ་ཡི་གྲོང་ཁྲིར་དུ། ཉི་བར་འཚོ་བ་སྦྱི་བ་བྱུང་།

མི་བསྐྱེད་གསར་དུ་མངོན་དར་བས། ཀུན་དུ་རྟོགས་སྦྱིས་བཞེན་དུ་འབྱུགས།

5

द्वादशः पल्लवः ।

हारीतिकादमनावदानम् ।

दुःखं नुदन्ति सुखसम्पदमादिशन्ति
सञ्जीवयन्ति जनतां तिमिरं हरन्ति ।
सन्मानसस्य कलयन्ति विकाशहासम्
सन्तः सुधार्द्रघदनाः शशिनः कराश्च ॥ १ ॥

विम्बिसारः क्षितेः सारे पुरे राजगृहाभिधे ।
सारः समस्तभूपानामभूद्भूमिपुरन्दरः ॥ २ ॥

क्षमाधारे भुजे यस्य क्षमाधारे च चेतसि ।
वाह्यः समस्तचित्तानामाशु न्यस्तकरो जनः ॥ ३ ॥

कुर्वतस्त्यागशौर्याभ्यामाशयाः परिपूरणम् ।
पांशौ विमुक्तरत्नौघे सुबद्धोऽभूदसिग्रहः ॥ ४ ॥

कदाचिदभवत्तस्य विस्रवो नगरे गुरुः ।
न वा भ्युदयसञ्जातदर्पकाल ईवाकुलः ॥ ५ ॥

སྐྱོ་བའི་བསམ་བའི་སྐབས་སྐྱེ་ལྟོ། མདུན་སར་ཡང་དག་བཞུགས་པ་ནི།

སྐྱོ་གའི་པ་ལྟར་གྱུར་དེ་ལ། སྐོང་བྱིར་བ་ཡིས་སྐྱོ་བོས་ཞུས།

6

ལྷ་གཙམ་ལྷ་ཡི་སྐྱུ་ལྷན་པ། བྱད་ཀྱི་བཀའ་ཡས་དུལ་བ་ཡ།

སྐྱོ་བོ་དྲག་དུ་གྱི་ལྷན་འདི། ལྷགས་ལ་རབ་དུ་མི་འདའོ།

དམ་བའི་ལམ་ནས་རང་བཞིན་གྱིས། རབ་ཞུགས་སྐྱོ་བོ་འདྲི་དག་ལ།

ཉེ་བར་འཚོ་བ་རབ་གྱིས་འདི། སྐོ་བྱུར་དག་དུ་ག་ནས་འོངས།

8

རང་གི་ཚོས་ལ་ཞུགས་དགའ་བའི། ལས་དང་གྱུལ་བོ་བཟང་བོས་ཀྱང།

སྐྱས་པར་གྱུར་བའི་མི་ཞེས་ས་ནི། སྐྱད་པ་དག་དུ་ལྷང་བ་མིན།

9

བདག་ཅག་ནམས་ཀྱི་བྱིས་བྱིས་དུ། སྐྱས་མ་བཅས་པའི་བྱ་ཚ་ནམས།

བྱ་བ་ལེགས་པའི་འབྲས་བུ་དག། མ་བསྐྱམས་བ་ལས་བཞིན་དུ་འབྲོག།

10

དེ་ཅི་མི་ཤེས་འབྱུང་བོ་ལས། ཡང་ན་ཤིན་དུ་ཆེ་བའི་གྱི།

གང་གི་སྐྱུ་ཡིས་རིགས་དག་ནི། བྱ་བ་གྱུད་བལ་བ་ཉིད་དུ་བྱེད།

11

དེ་དག་ཚོག་དས་ས་བདག་ལ། དེ་ཡལ་གདུང་བ་འཕས་པར་གྱུར།

དམ་བའི་ནང་དུ་པ་རོལ་གྱི། སྐྱུ་ག་བསྐྱུལ་ཞིང་ལ་ཆུ་བཞིན་འཇུག།

12

ཡན་ལག་ཀུན་ལ་བྱབ་བྱད་པ། སྐྱོ་བའི་སྐྱུ་ག་བསྐྱུལ་ཆེན་པོ་དེས།

དག་གི་བཞིན་དུ་བསྐྱུ་བས་པས་དེ། རྐྱད་ཅིག་སྐྱིད་ནི་རབ་འབྲུལ་གྱུར།

18

तमास्थानसमासीनं जनचिन्ताकृतश्लमम् ।
व्यजिञ्जिप्त सौराजं प्रजानां जनकोपमम् ॥ ६ ॥

देव दिव्यप्रभावस्य नियतः शासनेन ते ।
जनः सदा समुद्रोऽयं मर्यादां नातिवर्त्तते ॥ ७ ॥

येनास्य कृतवृत्तस्य सन्मार्गेण प्रसर्पतः ।
उपसर्गेऽग्नमः कस्मादकस्मादयमागतः ॥ ८ ॥

स्वधर्मसम्बृत्तेन हि कर्मणा शर्मणा नृणाम् ।
सुनृपे न च गुह्यानामापतन्ति विपत्तयः ॥ ९ ॥

ह्रियन्ते नः प्रसूतीनां गृहिणीनां गृहे कथा ।
अपत्यानि फलानीव सत्क्रियाणामसंयमात् ॥ १० ॥

किन्तु भूतान् न विद्मस्तान् मायाञ्चापि महीपते ।
यत्प्रभावेण नीयन्ते कुलानि निरपत्यताम् ॥ ११ ॥

इति तेषां गिरा भ्रूधृदभूत् संक्रान्ततद्यथः ।
परं दुःखं विशत्यन्तः सतां केदारवारिवत् ॥ १२ ॥

सर्वाङ्गव्यापिना तेन जनदुःखेन भूयसा ।
विषेणैवाद्यतः सोऽभ्रुदुद्भ्रान्तहृदयः श्लमम् ॥ १३ ॥

ད་སྐྱེས་དབྱང་པའི་དབང་དང་ནི། རྣམས་སྤྱི་མཉམ་པ་འདིར་ཅི་བྱ།
 མི་མཚོན་པ་དེ་ཕྱིར་བཅོས་པ། རི་ལྷོ་ཁོ་ནར་བཅོས་པར་བྱ། 14

ཁྱོད་ཚམས་དེ་རིང་ཉིས་གཞིག། རང་རང་གནས་སྤྱོད་གོ་བར་བྱོས།
 ཁྱོད་ཀྱི་བྱ་ཚེ་འཛིག་བསྐྱང་བ། བདུལ་ལྷུགས་བཅས་པས་ངེས་པར་བསམ། 15

དེ་སྐད་གྱོལ་བའི་གསུང་ཤོས་ནས། གྲོང་པ་ཆེན་པོ་མག་ཚམས་ཀྱིས།
 མཚོད་པ་གསལ་བྱེད་ཐལ་མོ་དག། ཡང་དག་སྤྱད་ནས་དེ་ལ་སྐྱེས། 16

ལྷ་གཅིག་ཁྱོད་ཀྱི་ངེས་འཛིན་དང་། བྱམས་དང་རྗེས་སྤྱོད་པས་ཀྱང་།
 ཁྱོད་ལ་བསམ་པ་ཚོས་བཀོད་བ། བདག་ཅག་དེ་ལྟར་ལ་མེད། 17

ཁྱོད་ཀྱི་བཀའ་རིན་མི་ཚུབ་ཅིང་། ཡིད་དུ་འོང་བས་རབ་གཟིགས་པ།
 འདི་ཉིད་སྐྱེ་བོ་འདི་དག་ནི། འཚོ་བ་ཉིད་ཀྱིས་ཆད་འདག་བཞིན། 18

ཅི་ཡང་ཁྱོད་ཀྱི་བསྐྱང་འདི་དག། བདུད་ཅི་དག་དང་མཚུངས་ཤིང་དགའ།
 གདུང་བ་འཕྲོག་བྱེད་འཇམ་ཞིང་མཉམ། རེད་ཀྱིས་ཅི་དང་ཅི་མི་སྐྱབ། 19

མཁས་ཤིང་བྱས་ཤེས་སྤྱིང་རྗེའི་གཏེར། མཐོང་བ་རྙེད་སྤྱོད་པར་གྱུར།
 སྐྱེ་བོ་ལགས་པའི་རྗེ་བོ་ནི། ལྷལ་བ་སྤྱོད་པ་དག་གིས་ཐོབ། 20

དམ་པའི་སེམས་ལ་གནས་པའི་དམ་པ་ཚོས་ཀྱིས་ཡོངས་འདྲིས་བདུད་ཅི་དག་པས་ཀྱང་།
 ཤིན་དུ་མཉམས་གཤེན་ཚོག་ནི་ལྡེ་པ་བས་ཀྱང་མཉམ་འོས་སྤོན་རྒྱའི་འོད་ཚོགས་པས།
 སྤྱོད་པའི་ཀུན་དགའི་ཚོགས་སྤེར་གཞན་པ་ཅི་ཞིག་ཡིད་ནི་མེད་ཤོག་པས་ཀྱང་འཇམ།
 སྐྱེ་བོ་ལགས་པ་ཉི་ཅན་དན་པས་ཀྱང་ཡོངས་གདུང་མཚོག་དུ་སྐྱོག་པར་བྱེད། 21

सोऽब्रवीत् किं करोम्यचाभुजाधीने विपौरुषे ।
कथं नाम प्रवर्तन्ते दुर्लक्ष्येषु प्रतिक्रिया ॥ १४ ॥

दिनमेकं ब्रजन्वद्य भवन्तो निजमास्पदम् ।
सब्रतश्चिन्तयाम्येव रक्षां वः प्रसवक्ष्ये ॥ १५ ॥

इति राजवचः श्रुत्वा हृष्टाः पौरमहत्तमाः ।
जगदुस्तं समादर्श्य पूजाव्यञ्जनमञ्जलिम् ॥ १६ ॥

देव त्वद्वधानेन प्रणयाकर्णनेन च ।
त्वयि विन्यस्तचिन्तानां नास्माकमधुना श्रमः ॥ १७ ॥

अनुद्धतमुदारश्च स्वत्प्रसादावलोकनम् ।
इदमेव जनस्यास्य जीवितानीव वर्षति ॥ १८ ॥

किं पुनः प्रियमेतत्ते पीयूषसदृशं वचः ।
तापापहं मृदु स्वादु किं किं न विदधाति नः ॥ १९ ॥

कृती कृतज्ञः कारुण्यनिधिः सुलभदर्शनः ।
लभ्यते भाग्यभोग्येन सौजन्यसरलः प्रभुः ॥ २० ॥

पीयूषादतिपेशलः परिचयः श्राव्यं वचः पञ्चम-
माचारः शरदिन्दुवृन्दमहसोऽस्यानन्दसन्दोहदः ।
सच्चित्ते धसतां सतां किमपरं पुष्पान्मनः कोमलम्
सौजन्यं हरिचैन्दनादपि परं सन्तापनिर्व्वापणम् ॥ २१ ॥

ཅེས་བརྗོད་རྒྱན་དང་ལྷན་དེ་ལ། ལྷུག་འཚལ་དེ་ཡི་ཡོན་ཏན་ནི།
 ཡིད་འོང་མེ་ཏོག་འཕྲེང་བ་དག། ལྷོགས་སྤུ་འགྲེམས་ཤིང་གྲོང་བ་སོང། 22

གྲུལ་པོ་ཡིས་ཀྱང་གྲོང་ཁྱེར་དུ། འབྲུང་པོ་མཚོད་པའི་ཚོ་གའི་རིམ།
 བྱས་ནས་ཞི་དང་ཤིས་བ་ཡི། ཚོགས་ཀྱིས་ངེས་བའི་བདེལ་ཞགས་བྱས། 23

འཕྲོག་མ་ཞེས་བའི་གཞོན་སྤྱིན་མོ། གྲོང་ཁྱེར་གནས་པའི་བྱིས་བ་རྣམས།
 འཕྲོག་ཅེས་གྲོང་ཁྱེར་ལྷ་དག་གིས། བརྗོད་བ་དེ་ཡིས་བྲོས་པར་གྱུར། 24

དེ་ནས་ས་བདག་རྫོན་དང་བཅས། གྲོང་ཁྱེར་སྤྱི་བོས་ལྷན་ཅིག་དུ།
 ཀ་ལན་ཏ་ཀའི་གནས་ཞེས་པ། འོད་མའི་ཚལ་གྱི་གནས་བཞགས་པ། 25

སྤུག་བསྐལ་རིམ་གྱིས་གཏུང་བ་དག། བསྐྱེན་བ་ཀུན་གྱི་མི་ཚའི་སྣན།
 བདེ་བར་གཤེགས་བ་བཅོམ་ལྷན་འདས། སྤྱོན་རྣམས་ཞི་སྤྱད་བཟུ་བུ་སོང། 26

མཐོང་བ་དགའ་ལྷེ་མི་བདག་གིས། རིང་ནས་མཐོང་ནས་སྤུག་འཚལ་ཏེ།
 མདུན་དུ་འཁོད་ནས་དེ་ལ་ནི། གྲོང་ཁྱེར་པ་ཡི་སྤུག་བསྐལ་སྤྱིས། 27

གྲོང་ཁྱེར་བ་ཡི་བསྐྱེད་དག་ནི། ཉམས་པ་མཁྱེན་ནས་སྤྱིང་ཇི་ཤེ་གཏོར།
 བཅོམ་ལྷན་འདས་ཀྱང་སྤྱར་བར་ནི། ཐུགས་ནི་གཡོ་བ་མེད་ཉིད་འཛིན། 28

འགྲོ་བའི་དཀྱིལ་འཁོར་མི་བདག་དང། བཅས་པས་བསྐྱེད་ནས་འགྲོ་བའི་གཉེན།
 དེ་ནི་རྣམ་བཟེད་ཚོས་གོས་བརྒྱང། གཞོན་སྤྱིན་མོ་ཡི་ཁང་བརྟེན་གཤེགས། 29

इत्युक्त्वा प्रययुः पौरास्तं प्रणम्य प्रसादिनम् ।
किरन्तस्तद्गुणोदारामाशाकुसुममालिकाम् ॥ २२ ॥

राजापि नगरे कृत्वा भूतपूजाविधिक्रमम् ।
शान्तिस्वस्तिकसम्भारञ्चकार नियतव्रतः ॥ २३ ॥

यक्षी हारीतिका नाम वालकान् पुरवासिनी ।
हरतीति स शुश्राव पुरदेवतयोदितम् ॥ २४ ॥

ततः पौरजनैः सार्व्व सामात्यः पृथिवीपतिः ।
कलन्दकनिवासाख्ये स्थितं वेणुवनाश्रमे ॥ २५ ॥

भगवन्तं ययौ द्रष्टुं सुगतं दोषशान्तये ।
सर्व्वदुःखञ्चरायासजुषामकटुकौषधम् ॥ २६ ॥

तं दृष्ट्वा नृपतिर्दूरात् प्रणम्य प्रियदर्शनम् ।
उपविश्याग्रतस्तस्मै पौरदुःखं न्यवेदयत् ॥ २७ ॥

भगवानपि विज्ञाय पौराणां सन्ततिक्षयम् ।
चिन्तानिश्चलः क्षिप्रमुवाच करुणानिधिः ॥ २८ ॥

स विसृज्य जगदन्धुः सन्तपं पौरमण्डलम् ।
षाचचीवरमादाय ययौ यक्षीनिकेतनम् ॥ २९ ॥

དེ་ཡིས་དབེན་པ་དེ་ཡི་ནི། བྱིས་དུ་བཅོམ་ལྡན་གྱིལ་བས་བྱོན།
 དགའ་བྱེད་ཅེས་པ་དེ་ཡི་བྱ། གུ་ཅིག་ནི་སྣང་བ་མིན་པར་མཛོད། 30

བཅོམ་ལྡན་གཤམས་ནས་གནོད་སྦྱིན་མོ། ལྷུང་བར་རང་བྱིས་འོངས་པ་ཡིས།
 རབ་མང་བྱ་ལས་དགའ་བའི་བྱ། དགའ་བྱེད་དག་ནི་མཐོང་མ་གྱུར། 31

དེ་ནི་འཚོལ་ཞིང་སྤངས་བཅས་པས། དུས་མ་བཟུ་སྟར་བ་བཞེན།
 འཛིག་རྟེན་དང་ནི་ནགས་ཚོས་ཀྱང་། རིངས་པ་རབ་འབྲུལ་དེ་ཡིས་བསྐྱོར། 32

ཀྱ་དུང་དགའ་བྱང་ཀྱ་དུང་བྱ། བྱོད་ཀྱི་བཞིན་ནི་གར་མཐོང་ན།
 ཞེས་པ་ཆེ་བར་རབ་སྐྱོགས་ཤིང་། དེ་ནི་མ་ལུས་ཕྱོངས་སུ་སོང་། 33

དེ་ཡིས་ཕྱོགས་ཀུན་མཁྱོགས་བཅའ་ནས། ལུ་ནི་མཐོང་རེ་མེད་པ་ཡི།
 ལྷུང་བྱེད་ཅིང་རི་དང་གླིང་། ལྷོ་མཚོའི་དཀྱིལ་འཁོར་དག་དུ་སོང་། 34

མི་ཡིས་ལས་འདས་ནས་ནི། འཛིགས་སུ་བྱང་བའི་གྲོང་བྱིར་དང་།
 མཐོ་རིས་ཕྱོགས་ནི་མ་ལུས་པ། གཞལ་ཡས་ཁང་དང་སྦྱིད་ཚལ་གཞས། 35

འཛིག་རྟེན་སྐྱོང་བའི་གྲོང་བྱིར་དུ་འང་། ངལ་ཞིང་གང་དུ་འང་ངལ་མི་གསོ།
 ཕྱོགས་ནི་འཚོལ་ཞིང་རབ་སོང་བྱེ། བཅའ་ཡང་བྱ་ནི་རྣེད་མ་གྱུར། 36

དེ་ནས་ལུས་ངན་ཚོག་གིས་ནི། བད་བར་གཤམས་པའི་གནས་སོང་བྱེ།
 བཅོམ་ལྡན་སྐབས་སུ་འོས་པ་ལ། འབྲུལ་བས་གཟིར་བ་སྐབས་སུ་སོང་། 37

तया विरहितम्राप्य तद्गृहं भगवान् जिनः ।
प्रियङ्कराख्यं तत्पुत्रं निनावैकमदर्शनम् ॥ ३० ॥

याते भगवति क्षिप्रं यक्षी स्वगृहमागता ।
प्रभूतपुत्रा नापश्यत् प्रियं पुत्रं प्रियङ्करम् ॥ ३१ ॥

तमीश्वरमाणा विवशा हृतवत्सेव धेनुका ।
बधाम संभ्रमोद्भ्रान्ता सा जनेषु वनेषु च ॥ ३२ ॥

हा प्रियङ्कर हा पुत्र क्व नु पश्यामि ते मुखम् ।
इति प्रलापिनी तारिं निःशेषाः सा ययौ दिशः ॥ ३३ ॥

सा विचिन्त्याशु सर्वाशा निराशा पुत्रदर्शने ।
क्रोशन्ती पर्वतद्वीपं समुद्रवलयं ययौ ॥ ३४ ॥

मर्त्यभूमिमतिक्रम्य घोरेषु नगरेषु सा ।
स्वर्गोद्देशेषु विमानोद्यानशाखिषु ॥ ३५ ॥

श्रान्ता क्वचिन्न विश्रान्ता यस्मिन्नी प्राणिधातिनी ।
पुत्रमन्विष्य नापश्यत्सोकपालपुरेषु च ॥ ३६ ॥

कुवेरस्याथ वचसा गत्वा च सुगताश्रमम् ।
भगवन्ते विधेःशार्त्ता शरख्यं शरणं ययौ ॥ ३७ ॥

དེར་ནི་དེ་ཡིས་རང་སྤྱོད་མཐའ། ངས་བར་བཤད་བ་དེས་གསུམ་ནས།
 རྩེ་རྩེ་འཇམ་གྱི་དཀར་བའི་མཚུས། བྱ་ངན་ཙན་མ་དེར་བཀའ་སྤྲུལ། 38

འཕྲོག་མ་ཁྱོད་ལ་བྱ་དག་ནི། ཀྱི་མ་བགྱི་སྤྲུལ་ལྡན་དག་ཡོད།
 གཅིག་ཉིད་ཁོ་ན་སྤོར་བ་ལ། འདི་སྤྱིད་བྲལ་བའི་སྤྲུལ་བསྐྲུལ་ཅི། 39

ཞེས་དེས་བཀའ་སྤྲུལ་སྤྲུལ་བསྐྲུལ་གྱིས། ཉམས་པ་གཞོད་སྤྱིན་མོས་ཐོས་སྤྲུལ།
 བྱ་འབྲུམ་ཡོད་ཀྱང་བཅོམ་ལྡན་འདས། བྱ་གཅིག་བརྒྱག་བ་ཡོངས་མི་བཟོད། 40

བྱ་ལས་མཚོག་དགའ་གཞན་ན་མེད། བྱ་ཆགས་དུག་གིས་གདུང་བ་ནི།
 དེ་བརྒྱག་ལས་གཞན་སྤྲུལ་བསྐྲུལ་ཅི། བྱ་དང་ལྡན་བ་ཁོ་ནས་ཤེས། 41

གྱུ་མེད་ངས་བར་གདམས་བ་ཡོ། བྱ་ཡོས་དགའ་བ་རྣམས་སྤྱོད།
 མ་ཚང་རིད་དང་རྒྱུ་མ་ཙན། སྤྱ་ཡི་བྱ་ནི་ལྷ་མི་མཚུངས། 42

དེ་སྐད་གཞོད་སྤྱོད་རྩེ་མའེ་ཚོག། མཉམས་གཤེན་གྱིས་འབྲུགས་གསུམ་གྱུར་ནས།
 བཅོམ་ལྡན་འབྲུང་བོ་ལ་བརྩེ་བས། འཇམ་བཅས་དེ་ལ་བཀའ་སྤྲུལ་བ། 43

ཁྱོད་ཀྱི་བྱ་ནི་མང་བོ་ལས། གལ་ཏེ་གཅིག་བྲལ་བྱ་ངན་འདི།
 བྱ་གཅིག་ནོམས་ཀྱི་བྱ་ཁྱོད་ཀྱིས། སྤོགས་པའི་གདང་བ་ཅི་ཞིག་འདྲ། 44

དེ་གདུག་གིས་དུ་མ་མཐོང་བར། ཁྱོད་ཞུགས་བྱུང་མེད་ནོམས་ཀྱི་བྱ།
 བྱ་ཡི་མས་ཀྱང་སྤྲུལ་མོ་ཡིས། རི་དགས་ནོམས་ཀྱི་བྱ་བཞིན་རོས། 45

तया तद्दुःखदृत्तान्तं स निशम्य निवेदितम् ।
तामवोक्तं शोचन्तीं किञ्चित् स्मितसिताधरः ॥ ३८ ॥

हारीति तव पुत्राणां सन्ति पञ्चशतान्यहै ।
इति तेनोक्तमाकर्ण्य यक्षी दुःखक्षतावदत् ॥ ३९ ॥

पुत्रलक्ष्णेऽपि भगवन् सद्म्या नैकसुतश्चतिः ।
पुत्रात् प्रियतरं नान्यत् किं दुःखं तत्क्षयात् परम् ॥ ४० ॥

पुत्रवानेव जानाति पुत्रस्नेहविषयथाम् ।
सहजैव सुतप्रीतिरकारणनिबन्धना ॥ ४१ ॥

* * *

मलिनो विकलः क्षीणः कस्य नेन्दुसमः सुतः ॥ ४२ ॥

इति यक्षबधूवाक्यं श्रुत्वा वात्सल्यविह्वलम् ।
भूतानुकम्पी भगवान् सस्मितस्तामभाषत ॥ ४३ ॥

शोकोऽयं बहुपुत्राया यद्येकविरहे तव ।
हन्ते त्वयैकवत्सानां पुत्रैके किदृशी व्यथा ॥ ४४ ॥

त्वं प्रविश्य सदा गेहं स्त्रीणां पुत्रमलक्षिता ।
अन्नासं पुत्रमातापि व्याघ्रैव मृगशावकान् ॥ ४५ ॥

རང་གི་ལྷ་ས་ལ་གང་གང་གི། ལྷ་ག་བསྐྱེད་ཉེར་སྤོང་ཉེར་འབྱུང་བ།
 ལྷ་ངན་ཉམས་སྤོང་མཚུངས་པས་ན། དེ་ནི་གཞན་ལ་བྱ་བ་མིན། 46

སངས་གྲིས་ཚོས་དང་དགོ་འདུན་གྱི། བསྐྱེད་པའི་གཞི་གསུམ་གལ་ཏེ་ཁྱོད།
 འཛིན་ཅིང་འཚོ་ལས་སྤྱིར་ལྷོག་ན། དགའ་བའི་བྱ་དེ་ཁྱོད་ཀྱིས་འཐོབ། 47

དེ་སྐད་བཙུག་ལྷན་གྱིས་བཀའ་སྣུལ། དེ་ཡིས་བསྐྱེད་གཞི་བརྒྱུད་དེ་ནས།
 འཚོ་བ་སྤངས་ལས་དགའ་བྱེད་བྱ། དེ་ཡིས་བྱིན་ནས་ཐོབ་པར་གྱུར། 48

དེ་ཡི་སྤྱོད་བསྐྱེད་ལོ། སྤོང་མཐའ་ལས་ཀྱི་ལྷོས་འགྲོ་དེ།
 དགོ་སྤོང་གིས་དྲིས་བཙུག་ལྷན་གྱིས། སྤོང་པའི་མཐོང་དེ་བཀའ་སྣུལ་པ། 49

སྤོང་ཚ་གྲོང་ཁྱེད་འདྲ་ཉེད་དུ། གྲོང་བའ་ཚལ་ལངས་སྤྱོད་ཅན།
 རི་དང་སྤྱོད་མོས་ཚལ་འགྲོ་ཞིང། གར་དང་རོལ་མོས་ནོམ་པར་ཅེ། 50

དེ་ནས་ལམ་དེར་བཞུགས། མཛོས་མ་སྤྱོད་ཞེས་ཀྱང་གྲིས་ཤོང།
 རི་དགས་མིག་ལྷན་དར་བ་དག། ཁྱེད་ནས་འཚོང་དཔལ་དག་འོངས། 51

རང་བཞིན་གྱིས་ནི་སྤྱང་པའི་འགྲོས། མངལ་ཁུར་ལེ་ལོར་བགྲོད་ལྷན་མ།
 དེ་ཡི་དལ་བྱས་ཉེར་བགྲོད་ཅིང། ཚགས་བཅས་དེ་དག་ནོམས་ལ་བསྐྱེད། 52

ནགས་ཀྱི་རི་དགས་ལྷར་མཛོས་མ། ཡིད་འོང་མ་དེའི་ལྷ་ཚུལ་ནི།
 མཛོན་འདོད་མ་བསྐྱེད་སྤྱོད་བསྐྱེད་དེས། དེ་དག་ནོམས་ཀྱང་མྱོད་ལྷན་གྱར། 53

येन येन स्वदेहस्य दुःखं यात्युपभोगताम् ।

न तत् परस्य कुर्वीत समानोऽनुभवः शुचाम् ॥ ४६ ॥

त्वं बुद्धधर्मसङ्घानां त्रीणि शिक्षापदानि चेत् ।

मृच्छासि हिंसाविमुखी तत्राप्राप्सि प्रियं सुतम् ॥ ४७ ॥

इत्युक्त्वा सा भगवता प्राप्तशिक्षापदा ततः ।

हिंसाविरामात् तद्गत्वा पुत्रं प्राप प्रियङ्करम् ॥ ४८ ॥

तस्याः प्राग्जन्मवृत्तान्तं तस्याः कर्मफलान्वयम् ।

भिक्षुभिर्भगवान् पृष्टस्तद्वृत्तान्तमभाषत ॥ ४९ ॥

पुरास्मिन्नेव नगरे पौराः केऽप्युपभोगिनः ।

पर्वतोद्यानमालायां विजहुः नर्तनादिना ॥ ५० ॥

अथ तेन पथा कापि गोपकान्ता घनस्तनी ।

मथितं पथ्यमादाय हरिणाक्षी समाययौ ॥ ५१ ॥

गर्भभारालसगतिः प्रत्युक्त्वा गजगामिनी ।

सां शनैरुपसर्पन्ती सस्पृहन्तान् व्यलोकयत् ॥ ५२ ॥

तस्या वनमृगीमुग्धैरवदग्धा विलोकनैः ।

असम्भृता विलासाद्रैस्तेऽपि सोत्कण्ठतां ययुः ॥ ५३ ॥

འདོད་པས་སྤོས་པ་ཉིད་གྱུར་ཅིང་། ངང་རྒྱལ་འཕྲལ་ལ་ཉམས་པ་དག།
མ་རིག་བག་མེད་མ་དེ་ནི། དེ་དག་ནམས་ཀྱིས་དེར་དོན་གཉེར། 54

དེ་ནས་དེ་དག་རབ་སྲོང་ཚོ། ཚགས་པས་ངལ་ནས་དེ་ཡི་མངལ།
ཁྲིས་པས་དམར་པོར་གྱུར་པ་བཞིན། བདོན་པ་དང་ནི་ལྷན་ཅིག་ལྗང། 55

སྐབས་དེར་དེ་ཡི་བསོད་ནམས་ཀྱིས། ལམ་དེ་ནས་ནི་རང་སངས་གྱིས།
ལྷས་དང་སེམས་ནི་རབ་དང་བ། ལེགས་པར་འོང་བ་དེ་ཡིས་མཐོང། 56

དར་བའི་རིན་གྱིས་ཐོབ་པ་ཡི། ཡམས་ལྲ་བཤྱ་དེ་ཡིས་ནི།
རིང་ནས་སྤྱལ་འཚལ་ནམ་བདུན་ནས། ཡིད་ཉིད་ཀྱིས་ནི་དེ་ལ་སྤུལ། 57

བསོད་ནམས་དེ་ལས་གོ་དོད་སྤྱིན་རིགས། རྩོམ་འཕྲལ་ལྷན་འདིར་ད་ལྟ་སྤྱེས།
ཡམས་སྤུལ་བས་འདི་ལ་བྱ། ལྲ་བཤྱ་དག་ནི་སྤྱེས་པར་གྱུར། 58

ངང་རྒྱལ་བརྟུན་ནས་བདག་པ་དག། བདང་བས་འཚོ་བ་ལྷན་གྱུར་རྒྱན།
རང་སངས་གྱིས་ལ་སྤྱལ་འཚལ་བས། དེ་ཡིས་བསྐྱབ་གཞི་དེ་རིང་ཐོབ། 59

དེ་སྐད་དེར་ནི་གཞོད་སྤྱིན་མ་ཡིས་ལས་ཀྱི་གྱུད་ཅི་ཡང་།
ནམ་མང་ནམ་སྤྱིན་ནམ་པར་བཀྲ་བ་དག་ནི་བཀའ་སྤུལ་ནས།
འཛིག་དེན་ཀུན་གྱི་ལེགས་བྱས་བསམས་བྱས་སྤོན་པ་དེ་ཡིས་ནི།
སྤྱི་བོ་ནམས་ཀྱི་སྲིད་པའི་མཚོ་ལ་དགོ་བའི་ཟམ་སྤྲེགས་མཛོད། 60

ཅེས་པ་དགོ་བའི་དབང་བོས་བྱས་པའི་བྱང་རྒྱལ་སེམས་པའི་དོགས་པ་
བརྟུན་པ་དཔག་བསམ་གྱི་འབྲི་ཤིང་ལས་འཕྲོག་མའི་དོགས་པ་བརྟུན་པའི་ཡལ་
འདབ་ལྟེ་བཅུ་གསུམ་པའོ།།

सा त्रैर्निर्मन्त्रिता तत्र मदनक्षीवतां गता ।
हरितं सहसा शीलं न विवेदं प्रमादिनी ॥ ५४ ॥

ततस्तेषु प्रयातेषु तदा तस्या रतिश्रमात् ॥
पपात सह धैर्येण गर्भः कोपादिवारुणः ॥ ५५ ॥

अचान्तरे समायातं तत्पुण्यैस्तेन वर्त्मना ।
प्रत्येकबुद्धं साद्राक्षीत् कायचित्तप्रसादनम् ॥ ५६ ॥

सास्मै मथितमूल्याप्तमाम्राणां शतपञ्चकम् ।
दूरात् प्रणामविनता मनसैव न्यवेदयत् ॥ ५७ ॥

ततः पुण्यर्द्धिमत्यस्मिन् जाता यक्षकुक्षेऽधुना ।
जातमाश्रार्पणेनास्याः पुत्राणां शतपञ्चकम् ॥ ५८ ॥

हिंसावती पापत्यागात् शीलविस्मरणात् परम् ।
प्रत्येकबुद्धप्रणतेः प्राप्तं शिश्नापदाद्य सा ॥ ५९ ॥

इति विविधविपाकं कर्मतन्त्रं विचित्रं
किमपि स कथयित्वा तत्र यक्षाङ्गनायाः ।
कलितकुशलसेतुः सम्भवाब्धौ जनाना-
मङ्गत सुकृतचित्तं सर्व्वलोकस्य शास्ता ॥ ६० ॥

इति श्लेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां
हारीतिक्रादमनावदानं नाम द्वादशः पल्लवः ॥

CHAPTER XIII.

ཡལ་འདབ་བཅུ་གསུམ་པ།

ཚོ་འཕྲུལ་གྱི་རྟོགས་པ་བརྗོད་པ་ནི།

གང་ཞིག་རྟོག་པའི་ལམ་དུ་འང་གྱུ་བ་ཉིད་མིན་མེད་བྱུང་རབ་དུ་འཕེལ་དང་ལྡན།
མི་ལམ་གྱིས་ཀྱང་གང་དང་འགོགས་མིན་གང་ལ་ཡོངས་འདྲིས་སྡོན་ཆད་མེད་པའི་རིམ།
གང་ལ་མི་ཞུས་ཚོག་ནི་མི་སྣ་ཉིད་དང་གང་ཞིག་ནི་བ་མིག་གི་མགོན།
གྱུ་མེད་སྐྱེ་བའི་མཐུ་ནི་འབྱོར་བ་ཚད་ཀྱིས་གཞུལ་བྱ་མིན་པ་དེ་ལ་བརྟེན། 1

གོང་བྱོར་གྱི་ལ་བའི་ཁབ་ཅེས་ལ། ས་བདག་གཞུགས་ཅན་སྤྱིང་པོ་ཡིས།
འོད་མའི་ཚལ་ན་བཞགས་པ་ཡི། གྱིལ་བ་མཚོད་པ་མཐོང་གུར་ནས། 2

མོངས་པ་ཀུན་མཁུན་ང་གྱི་ལ་ཅན། སྐྱུ་དོག་དུག་གིས་རབ་གདུངས་པས།
དེ་ཡི་བྱད་འཕགས་མ་བཟོད་དེ། ཀོ་ལུ་ཤིགས་སྤང་བ་བཞིན།

ལྷུ་མོར་གུར་པའི་རབ་རིབ་ཚོགས། དྲི་མ་ཅན་ནི་ཤར་ཆ་ནས།
འཆར་བར་དྲིག་དུ་ཉིན་བར་ལ། རང་ཉམས་བྱ་སྤྲད་འགྲན་པར་བྱེད། 4

གནག་ལས་བྱ་དང་ཡང་དག་གྱིལ། མི་པས་ལོག་ཅན་དེ་བཞིན་དུ།
རྟོགས་བྱེད་གཉེན་གྱི་བྱ་ལ་སོགས། མོངས་པ་རྩད་བྱེད་གཞན་དག་གུང། 5

चयोद्दशः पञ्चवः ।

प्रातिहार्यावदानम् ।

यः सङ्कल्पपथा सदैव चरति प्रोज्जृम्भमाणाद्भुतं
स्वप्नैर्यस्य न सङ्गतिः परिचयो यस्मिन्नपूर्वक्रमः ।
वाणी मौनवती च यच्च हि नृणां यः श्रोचनेचातिथि-
स्तं निर्व्याजजनप्रभावविभवं मानैरमेयं नुमः ॥ १ ॥

पुरे राजगृहाभिख्ये विम्बिसारेण भूभुजा ।
पूज्यमानं जिनं दृष्ट्वा स्थितं वेणुवनाश्रमे ॥ २ ॥

मात्सर्यविषसन्तप्ता मूर्खाः सर्व्वज्ञमानिनः ।
न सेहिरे तदुत्कर्षं प्रकाशमिव कौशिकाः ॥ ३ ॥

मलिनैः स्वविनाशाय परभागोदितैः सदा ।
क्रियते वासरस्पृष्टा शार्वरैस्तिमिरोत्करैः ॥ ४ ॥

मस्करौ सञ्जयी वैरैरजितः ककुदस्तथा ।
पूरणज्ञातिपुचाद्या मूर्खाः क्षीपणकाः परे ॥ ५ ॥

བདུད་ཀྱི་རྒྱ་མས་ཚོངས་བྱས་ཅིང་། འབྲུན་འདོད་ཞེས་ཅིང་སྐྱོན་གྱིས་ནི།
 ཏུ་བས་བཞིན་ཏུ་སྐྱུན་གཏིབས་པས། མི་བདག་ལ་མངོན་ཕྱོགས་ནས་སྦྱས། ། 6

ནགས་ན་འདུག་པའི་དགོ་སྤོང་གང་། འདི་ནི་ཀུན་མཐུན་ང་གྱི་ལ་ཅན།
 རྩོད་ཀྱིས་དེ་དང་ངེད་ནྦསས་གྱི། རྩོ་འབྲུལ་མཐུ་ནི་བལྟ་བར་བྱོས།

རྩོ་འབྲུལ་མཐུ་ལས་གང་ཅུང་ཟད། རྩོ་བ་མགུ་བར་རབ་སྦྱལ་བ།
 རོ་མཚར་ཆེ་བ་མགོང་གུར་པ། དེ་དག་ཚོ་འབྲུལ་ཞེས་སྤྱུ་བརྗོད།

གྱི་ལ་བོ་བདག་ཅག་གམ་དང་དེ། མདུན་སར་ཚོ་འབྲུལ་སྐྱོན་མ་ཡི།
 རྒྱས་པ་གང་ལ་ཡོད་གུར་དེ། འགྲོ་བ་གསུམ་ཏུ་མཚོན་འོས་འབྱུར།

ཞེས་པ་དེ་དག་ཚོག་ཐོས་ནས། མིང་བདག་དེ་དྲིགས་ལས་ཕྱིར་ཕྱོགས།
 སྦྱས་པ་ཁྱད་བསམ་འདྲ་ཅེ་ཞེག། འབྲུ་བོ་རི་ལ་འཛོལ་པར་འདོད། ། 10

འདི་ནི་རིགས་མིན་ཕྱེ་མ་ལེབ། རྣམས་གྱིས་མེ་ཁ་འབྲུན་ནམ་ཅི།
 འདི་ནི་སྦྱ་བར་མི་བྱ་ཡང་། སྦྱ་ན་བདག་གིས་གྲོང་ལས་འབྱིན། ། 11

གྱི་ལ་བོ་ཡོན་ཏན་ཤེས་པ་ཡིས། དེ་སྐད་སྦྱོ་ཞིང་བཤད་པས་ན།
 མི་བསྐྱུན་དེ་དག་མཁའ་ལ་བཞིན། རྟོན་མེད་པར་ནི་སོང་བར་གུར། ། 12

མི་བདག་གཟུགས་ཅན་སྤིང་བོ་འདི། ཚོངས་ལས་ཕྱོགས་སྤྱུ་ལྷུང་གུར་པས།
 ས་སྦྱོང་གཞན་དག་འགྲོ་བྱ་ཞེས། དེ་དག་ནྦསས་གྱིས་བསམས་པར་གུར། ། 13

जचुर्दृपतिमभ्येत्य मारमायाविमोहिताः ।

संघर्षद्वेषदोषेण धूमेनेवान्धकारिताः ॥ ६ ॥

एष सर्व्वज्ञतामानी वने यः अमणः स्थितः ।

अद्विप्रभावो भवता तस्यास्माकञ्च दृश्यताम् ॥ ७ ॥

अद्विप्रभावाद्यत् किञ्चित् जनव्यावर्जनोर्जितम् ।

दर्श्यते महदाश्चर्य्यं प्रतिहार्य्यं तदुच्यते ॥ ८ ॥

शक्तिः संसदिद्यस्यास्ति प्रतिहार्य्यस्य दर्शने ।

अस्माकं तस्य वा राजन् पूजाः सन्तु जगत्त्रये ॥ ९ ॥

इति तेषां वचः श्रुत्वा तद्वर्षविमुखो नृपः ।

उवाच वाञ्छा केयं वः पङ्गूनां गिरिलङ्घने ॥ १० ॥

असमञ्जसमेवैतत् का स्पृहाग्नेः पतङ्गकैः ।

नैतद्वाच्यं पुनर्वादी मया निष्कास्यते पुरात् ॥ ११ ॥

इति राज्ञा गुणज्ञेन प्रत्याख्यातोद्यमाः खलाः ।

प्रयंयुस्ते निरालम्बे लम्बमाना इवाम्बरे ॥ १२ ॥

विम्बिसारो नरपतिर्मुखंतापक्षपातवान् ।

अन्यं व्रंजामो भूपालमिति ते समचिन्तयन् ॥ १३ ॥

སྐབས་དེར་བཅོམ་ལྷན་མཉམ་ཡོད་ཀྱི། བྱོང་བྱེད་དང་ཉེ་གྱུ་ལྱེད་ཚལ།
 ཀུན་དགའ་ར་བར་བྱོན་པར་གྱུར། རྩོགས་དེ་ཉིད་དུ་དེ་དག་སོང། 14

དེ་དག་དེར་སྤྱོན་གོ་ས་ལའོ། ས་ཡི་བདག་པོ་ས་གྱུ་ལ་ལ།
 ཚོ་འདྲུལ་མེད་བྱུང་འགམ་པ་ན། དེ་ཉིད་ཁོ་ན་དེ་ལ་བརྗོད། 15

ཡོན་ཏན་བྱུང་ཤེས་མི་བདག་ནི། དེ་དག་དྲགས་པ་གཞིམ་འདྲེད་པས།
 རྩོ་འདྲུལ་ལྷ་བར་སློབ་པའི་སྣང། བཅོམ་ལྷན་འདས་ཀྱི་དྲང་ད་སོང། 16

མངོན་དུ་སྤྱོན་དེ་དུལ་བ་ཡིས། རྒྱལ་འཚལ་ནས་ནི་རབ་གསོལ་པ།
 བཅོམ་ལྷན་སྤྱི་གས་རྣམས་ཀྱི་ནི། དྲིགས་པ་ཞི་བར་མཚན་པར་འོས། 17

རྩོ་འདྲུལ་འགམ་པའེ་ཉེ་སྤྱོད་གྱིས། བྱུང་གྱི་མཐུ་ན་བལྟ་བར་འདྲེད།
 དེ་དག་རང་གི་ཡོན་བསྐྱུགས། བདག་ཅག་ནི་བ་འོན་པར་བྱེད། 18

གཙོ་བོ་དམ་པ་མཁུ་བ་ཡིས། རང་གི་གཟེ་བརྗོད་རབ་གསལ་མཚན།
 རྩོ་སྤྱི་གས་ཞེས་པ་མ་ལྷན་པའི། རྩོན་པ་བརྒྱུག་པར་རབ་དུ་ཐོང། 19

དེ་སྐད་གྱུ་པ་པོའི་ཚོག་ཐོས་ནས། བསམས་པ་ཚེན་པོ་ཅོས་འགྱུར་མེད།
 འགམ་བཞེད་བྱོ་བ་དང་བྲལ་བ། བཅོམ་ལྷན་འདས་ཀྱིས་དེར་བཀའ་སྤྱུལ། 20

གྱུ་ལ་པོ་གཞན་དག་ཉེར་གཞིམ་དང། ཚོད་དང་གྱུ་གས་པའི་སྤྱིར་ཡང་མིན།
 ཅོས་དབེན་གྱི་དུ་འོས་པ་ཡང། ཡོན་ཏན་འདི་ནི་གཟུང་བར་བྱ། 21

अचान्तरे भगवति श्रावस्तीमभितः पुरीम् ।
प्राप्ते जंतुन्नारामं दिगन्तानेव ते ययुः ॥ १४ ॥

ते प्रसेनजितं तच्च प्राप्य कोशलभूपतिम् ।
प्रातिहार्यकृतस्पर्द्धां तामेवासौ न्यवेदयन् ॥ १५ ॥

गुणान्तरज्ञो नृपतिस्तेषां दर्पक्षयेच्छया ।
ऋद्धिसन्दर्शनेत्साहाद् ययौ भगवतोऽन्तिकम् ॥ १६ ॥

स समभ्येत्य विनयात् प्रणिपत्य तमब्रवीत् ।
भगवन् दर्पदलनं तीर्थानां कर्तुमर्हसि ॥ १७ ॥

ऋद्धिस्पर्द्धानुबन्धेन त्वत्प्रभावदिदृक्षया ।
स्वगुणश्लाघयास्माकं तैः कर्णैः वधिरीकृतौ ॥ १८ ॥

प्रकाशय निजं तेजः सज्जनावर्जनं विभो ।
तीर्थ्याभिधानामखिलं प्रयातु प्रलयं तमः ॥ १९ ॥

इति राजवचः श्रुत्वा निर्विकारो महाशयः ।
भगवान् विरतामघैः सहर्षस्तमभाषत ॥ २० ॥

राजन्नान्योपमर्हाय विवादाय मदाय वा ।
विवेकाभेरणार्होऽयं क्रियते गुणसंग्रहः ॥ २१ ॥

འགྲན་པའི་གྱུ་ཡིས་རབ་བསྐྱབས་གང། བ་རེལ་བསྐྱབས་འཕྲོག་ཡོན་ཏན་ནི།
 སྒ་དོག་དག་གི་རྩི་མ་ཅན། བློ་དབྱུང་ཡོན་ཏན་བྲལ་དེས་ཅི། 22

གང་ཞིག་རང་གི་ཡོན་ཏན་གྱིས། གཞན་གྱི་ཡོན་ཏན་སློབ་བྱུང་པ།
 བསྐྱབས་པར་འོས་པ་མིན་པ་དེས། རང་ཉིད་ཁོ་ནས་ཚོས་ཆུད་གསོན། 23

ཡོན་ཏན་དམ་པ་ཡོངས་བདུག་ཉིད། མཚོག་དུ་སྐྱེངས་པར་བྱེད་པ་ཡིན།
 གང་སྲིད་དག་པ་སྲུང་ལ་ནི། གཞལ་བའི་མཐོ་འཚམས་རིགས་པ་མིན། 24

གང་ཞིག་ཡོན་ཏན་ལྡན་ན་ཡང། གཞན་ལ་རབ་དངས་ཉིད་མི་འགྱུར།
 ལག་ན་མར་མེ་ཐོགས་དེ་དེའི། ལྗོད་གྱི་གྲིབ་མས་སྐྱེན་པར་བྱེད། 25

དེ་ཉིད་འཇིག་རྟེན་ན་ཀུན་མཁྱེན། བདག་གིས་རྣམས་པ་ཅི་ཞིག་རིག།
 བ་རེལ་མངོན་ཁངས་ཟླལ་གཞོན་པར། ཉུལ་བ་བདུན་པས་རང་ཟླལ་གཞོན། 26

དེ་སྐད་བཅོམ་ལྡན་འདས་ཀྱིས་གསུངས། རབ་ཞི་མངོན་པར་བཞུད་ཐོས་ནས།
 གྱུལ་པོས་ངོ་མཚར་བསྟན་པ་ལ། མཚོག་དུ་མངོན་པར་ཞུ་བ་བྱས། 27

དེ་ནས་ཚོགས་ཀྱི་བཅོམ་ལྡན་གྱིས། ཞལ་བཞེས་མཇོད་པས་མི་ཡི་བདག།
 མགུ་བས་ཞལ་བདུན་དུས་བསྟན་ལྟེ། གྱུལ་པོའི་པོ་བྱང་སོང་བར་གྱུར། 28

སྐབས་དེར་ས་ཡི་བདག་པོ་ཡིས། མ་གཅིག་མིན་པའི་སྐྱེན་ལྡན་ཞིག།
 སོ་བྱང་འཁོར་དང་ཉེ་བ་ཡིས། ཁང་བཟང་གཞི་ཡི་ལམ་ནས་གྱུས། 29

मात्सर्यमलिनैः किन्तैर्विचारविगुणैर्गुणैः ।

ये हरन्ति परोत्कर्षं स्पृह्याबन्धप्रसारिताः ॥ २२ ॥

गुणाच्छादनमन्यस्य स्वगुणेन करोति यः ।

धर्मस्तेनाप्रशस्तेन स्वयमेव निघातितः ॥ २३ ॥

सद्गुणानां परीक्षैव परवैलक्ष्यकारिणी ।

उचिता न हि शुद्धानां तुलारोहविडम्बना ॥ २४ ॥

गुणवानपि नायाति यः परेषु प्रसन्नताम् ।

स दीपहस्तस्तत्याचच्छायया मलिनीकृतः ॥ २५ ॥

लोके तं एव सर्वज्ञा विद्मः किमधिकं वयम् ।

पराभिमानाभिभवप्रागल्भ्यं स्वपराभवः ॥ २६ ॥

इति श्रुत्वा भगवतः प्रशमाभिमतं वचः ।

मृशमर्भ्यर्त्थिनां राजा चकाराश्चर्यदर्शने ॥ २७ ॥

ततः कृच्छात् भगवता कृताभ्युपगमे नृपः ।

राजधानीं ययौ हृष्टः सप्ताहावधिसम्बिदा ॥ २८ ॥

अस्मिन्नवंसरे धाता भूमिभर्तुरसोदरः ।

चचारान्तःपुरोपान्ते प्रासादंतलवर्त्मना ॥ २९ ॥

ལས་ཀྱི་རྒྱུང་གིས་བསྐྱོད་པ་བཞིན། གྱུལ་པོའི་བཙུན་མོའི་ལག་ནས་འཕྲོས།
ཅེ་དགའ་དང་བཅས་འགོ་བ་དེའི། སྤྲུལ་པར་མི་དོག་འཕྲིང་བ་རྒྱུང་། 80

སྐྱོན་ནི་རིག་པར་གྱུར་པ་དེའི། སྐྱོན་ཅོམས་དཔང་པོས་བསལ་བྱས་ནས།
སྤྲུལ་མཁའ་གྱིས་བཏམ་དེ་དག། གྱུལ་པོ་ཡིས་ནི་དོགས་པར་བྱས། 81

ཇི་བའི་བསམ་པ་སྐྱོང་བར་ནི། རྒྱུང་ཡང་བྱ་བ་རྙེད་པར་གྱུར།
གཞོན་པ་ཀུན་བྱེད་ལྷེ་གཉིས་པ། སྤྲུལ་རབ་དུ་འརྒྱལ་བ་ཉིད། 82

གྱུལ་པོ་སྤྲུལ་སྤྲུལ་བསྐྱེད་པ་ཡིས། སྤྲུལ་དོག་དུག་གྱིས་གྱུལ་གྱུར་པས།
སྤྲུལ་རྒྱུད་ལག་པ་ཀོང་པ་དག། རྒྱུར་དུ་ཚོད་ཅེས་ཡང་དག་བསྐྱོས། 83

ལག་པ་ཀོང་པ་ཅོམས་བཅད་པའི། གཞེན་ཏུ་ལས་ཀྱི་ཅོམ་བསྐྱེད་པས།
གསོད་པའི་ཞོར་འཇིན་ལ་ཉལ་དེ། མི་བཟད་གྲོད་པར་ཞགས་པར་གྱུར། 84

མ་དང་གཉེན་ནི་བྱ་ངན་ཅན། གཏུང་བ་དུག་པོས་ཡོངས་བསྐྱོར་དེ།
རྐྱུན་ཅིག་མིག་ནི་གཡོ་བ་ཡི། ཟད་བྱེད་ཅོམས་ཀྱིས་མཐོང་བར་གྱུར། 85

དེ་ནི་ཡོངས་བསྐྱེད་སལ་ལ་ཆགས་ཤིང་། ཀུན་ལ་ཕྱུག་འཚལ་བྱ་ངན་གྱིས།
གཟེང་བའི་གྱུལ་བྱ་གཉེན་དེ་ཅོམས། དེ་དག་ལ་མངོན་སྤྲོགས་ནས་སྐྱེས། 86

ཀུལ་ཞེས་པ་མི་བདག་བྱ། སྐྱོན་མིང་འདི་ནི་ཆད་པས་བཅད།
བྱིད་ཅོམས་ཀུན་མཁྱེན་སྤྲུལ་པོ། འདི་ལ་བཀའ་རྒྱུན་བསྐྱེད་པར་མངོས། 87

सलीलं व्रजतस्तस्य कर्मवातैरिवेरिता ।

कुसुमस्रक् पपातांसे राजपत्नीकराच्युता ॥ ३० ॥

तस्य विज्ञातदोषस्य दोषं सम्भाव्य साक्षिभिः ।

पिशुनाः किम्बदन्तीनां चक्रिरे राजगामिनीम् ॥ ३१ ॥

द्विद्रमल्पमपि प्राप्य क्षुद्राः सर्वापकारिणः ।

द्विजिह्वाः प्रविशन्त्याशु प्रभूनां शून्यमाशयम् ॥ ३२ ॥

पिशुनप्रेरितो राजा भ्रातुरीर्षाविषोस्वणः ।

छेदमस्यादिदेशाशु पाणिपादस्य मूर्च्छितः ॥ ३३ ॥

निकृत्तपाणिचरणः कुमारः कर्मविज्ञवात् ।

स बध्यवसुधाशायी विवेश विषमापदम् ॥ ३४ ॥

तीव्रव्यथापरिवृतं शोचद्भिर्मातृबन्धुभिः ।

ददृशुस्तं क्षणकाः क्षणं नयनचालने ॥ ३५ ॥

तान् समभ्येत्य शोकार्त्तास्ते राजसुतबान्धवाः ।

जगदुस्तत्यरिचाणसंलिप्ताः सर्वप्राणिनः ॥ ३६ ॥

अदोषं निवृहीतोऽयं कालनामा नृपात्मजः ।

सर्वज्ञवादिनो ययं प्रसादोऽस्य विधीयताम् ॥ ३७ ॥

དེ་སྐད་མཚི་མ་རབ་ཟགས་ཤིང་། རབ་སྐྱེས་དེ་ཡིས་གསོལ་བཏབ་པས།
 མཐ་མེད་དེ་དག་གི་སྐྱེ་ཞིང་། རྐྱེད་ས་ནས་གཞན་དུ་སོང་བར་གྱུར། 88

དེ་ནས་དག་སྦྱོང་ཀུན་དགལ་བོ། བད་གཤམས་བཀའ་ཡིས་ལས་དེ་ནས།
 འོངས་ཏེ་བདེན་པའི་བྱིན་རྒྱབས་ཀྱིས། དེ་ཡི་ལུས་ནི་ནོམ་པར་བསྐྱབས། 89

“ཀའ་ལག་ཡང་དག་སྐྱེས་པ་ཡིས། གྱུལ་པོའི་བྱ་ཡང་དང་བའི་སྦྱོས།
 གྱུལ་ལ་སྐྱབས་སུ་མངོན་སོང་སྟེ། དེ་ཡི་ཉེ་གནས་དག་དུ་གྱུར། 40

དེ་ནས་ཞག་བདུན་བརྒྱས་པའེ་ཚ། བཅོམ་ལྷན་འདས་ཀྱི་རྩོམ་འབྲུལ་གྱ།
 ཚོམ་འབྲུལ་བཟླ་འདོད་ས་བདག་གིས། ཁང་པ་ཆེན་པོ་བྱེད་དུ་བཅུག། 41

དེར་ནི་ཟད་བྱུང་བ་སོགས་དང་། ལྷན་ཅོག་མོ་བདག་བཞུགས་པ་ལ།
 བདེ་གཤམས་བཞེད་པས་ས་གཞི་དག། དཔག་བསམ་ཤིང་གིས་བསྐྱོན་པར་གྱུར། 42

དེ་ནས་བཅོམ་ལྷན་འདས་ཀྱིས་མཐུ། ལྷ་ཅུ་ལྷ་ནོམས་འོངས་པའི་ཚོ།
 བཅོམ་ལྷན་འདས་ཀྱི་སང་གའི་ཁྱི། རིན་ཅེན་རབ་འབར་ཆེ་བ་བསྟེན། 43

མེ་ཡི་ཁམས་ལ་རབ་ཞུགས་པ། དེ་ཡི་འགམ་པ་ལས་འབྱུངས་པའི།
 མེ་ཡི་ཚོགས་ཀྱིས་སྲིད་པ་ཡི། དཀྱིལ་འཁོར་དག་ནི་བྱུང་བར་གྱུར། 44

སྲིད་པར་གནས་པ་མཐའ་དག་འཇམ་པའེ་འཇམས་པས་དལ་བྱ་ཡིས།
 བསྐྱའི་ཚལ་དང་མཚུངས་པའི་མེ་ནི་ཞི་བར་གྱུར་པ་ལ།
 དེ་རྗེས་བཅོམ་ལྷན་སྐྱེ་ནི་སྲིད་རྗེའི་རྩལ་ལྷན་པོ་ལས།
 བདུད་རྩིས་གང་བའི་བོ་རྒྱབས་ཀྱི་མེད་འོད་ཟེར་རབ་དུ་འགྲོས། 45

इति तैः प्रसरद्वाघ्यैरर्थ्यमानाः प्रलापिभिः ।
 ते मौनिनो निष्प्रतिभा वैलक्ष्यादन्यतो ययुः ॥ ३८ ॥
 अथ तेन पथा यातो भिक्षुः सुगतशासनात् ।
 आनन्दो विदधेऽङ्गानि तस्य सत्योपयाचनात् ॥ ३९ ॥
 राजपुत्रस्तु सञ्जातपाणिपदः प्रसन्नधीः ।
 जिनं शरणमभ्येत्य तदुपस्थायकोऽभवत् ॥ ४० ॥
 सप्तरात्रे व्यतीतेऽथ आन्तिहार्यं गृहं महत् ।
 ऋद्धिं भगवतो द्रष्टुं महौपतिरकारयत् ॥ ४१ ॥
 उपविष्टे नृपे तच्च संह क्षपणकादिभिः ।
 कल्पवृक्षीकृता भूमिरभवत् सुगतेच्छया ॥ ४२ ॥
 ततः प्राप्तेषु देवेषु द्रष्टुं भगवतः प्रभाम् ।
 रत्नप्रदीपं भगवान् भेजे सिंहासनं महत् ॥ ४३ ॥
 तेजाधालुं प्रपन्नस्य तस्य गण्डसमुद्गतैः ।
 व्याप्तं पांश्वर्कसङ्घातैरभूद्भुवनमण्डलम् ॥ ४४ ॥
 शान्ते शनैः कमलकाननसन्निकाशे
 बह्वौ समस्तभुवनस्थितिभङ्गभीत्या ।
 देहात्ततो भगवतः करुणाम्बुराशेः
 पूर्यामृतोर्म्मिविमलारुणयः अससुः ॥ ४५ ॥

ཉོང་ཕྱག་ལྷོ་བའི་མཛེས་པ་ལས་གྱུལ་མཛེས་པས་ཁངས་གྱུར་ཅིང་།

གཟི་བུ་བཞིན་རབ་དུ་གྱུས་པས་ཉི་མའི་འཁོར་ལོ་འབྲས་མེད་མཛེད།

འབྲེན་པ་དེ་ནི་སྐྱེ་བོའི་ཚོགས་ཀྱི་ནོམ་པར་ལྟ་བུར་གྱིས།

ལེགས་བྱས་གྱིས་ཐོབ་སྡོན་མེད་མཁུ་ཞིང་དགའ་བས་འབྲུངས་པར་གྱུར། 46

ཆུ་བ་བེ་རྒྱུ་ལྷན་རིན་ཅེན་དམར་བོའི་འདབ་མ་ཡངས།

མཛེས་ཤིང་རབ་དུ་འབར་བའི་གསེར་གྱི་ག་སར་ཟ་འབྲུ་ཅན།

ཀོང་དུག་པ་ནོམས་ཀྱི་བཟང་ཚོགས་ཀྱིས་འབོད་བའི་པདྨ་ནི།

དེ་ནས་དེ་ཡི་དྲུང་དུ་ས་གཞི་དག་ལས་མངོན་འབྱུངས་གྱུར། 47

དེ་དག་ནོམས་ལ་ཉེ་བར་བཞུགས་པའི་བདེ་གཤམ་ལའོར་ལོ་ནི།

གསེར་འོད་མཛེས་པའི་འཇམ་པའི་གྱུན་ལྷན་དེ་ནས་ཉེ་བར་མཐོང་།

བདུད་ཚི་མཉེས་གཤམ་རི་བོང་ཅན་འོད་བསིལ་བར་གྱུར་པ་དག།

གང་ཞིག་ཤར་བས་འཛིག་དེན་དག་གིས་འབྲུལ་ལ་བདེ་ཐོབ་གྱུར། 48

དེ་དག་དབྱས་ན་བཅོམ་ལྷན་འདས་ནི་མཐུ་ཡི་འབྱོར་པ་དག།

རི་ནོམས་དག་ལས་གསེར་གྱི་རི་བོ་བཞིན་དུ་ལྷག་པར་འཛིན།

ཕྱག་པ་ལེགས་མཐོ་སྐྱབ་ཅིང་མཛེས་པར་ཡང་དག་གནས་པ་ནི།

སྐྱེ་ཡི་སར་སྐྱེས་ནོམས་ལས་ཡོངས་འདུ་བཞིན་དུ་རབ་དུ་མཐོ། 49

लावण्यसारमतिचन्द्रसहस्रकान्तिं
 तेजःप्रतानविफलीकृतसूर्यचक्रम् ।
 तं नागनायकनिकायविलोचनान्नि
 प्रीत्या पपुः सुकृतलब्धमपूर्वहर्षम् ॥ ४६ ॥

वैदूर्यनालुविपुलारुणरत्नपाच-
 कान्तोल्लसत्कनककेशरकर्णिकानि ।
 अभ्युद्ययुः क्षितितलादथ तत्समीपे
 पद्मानि सौरभभराहतषट्पदानि ॥ ४७ ॥

तेषूपविष्टमथ काञ्चनचारुकान्तिं
 स्निग्धेक्षणं सुगतचक्रमदृश्यतारात् ।
 पीयूषपेशलशंशिक्षुतिशीतलेन
 यस्योद्ध्येन सहसा सुखमाप लोकः ॥ ४८ ॥

तेषां प्रभावविभवं भगवान् बभार
 मध्येऽधिकं कनकशैल इवाचलानाम् ।
 सुस्कन्धबन्धुरघनद्युतिसन्निवेशः
 प्रांशुः सुरक्षितिरुहामिव पारिजातः ॥ ४९ ॥

स्वर्गाङ्गनाकरकुशेशयकीर्यमानै-
रङ्गानमाल्यवलयैः कलितोत्तमाङ्गाः ।
तस्याननाम्बुजविलोकननिर्निमेषैः
मर्त्या अपि क्षणमवापुरमर्त्यभावम् ॥ ५० ॥

व्योमाङ्गनेषु सुरदुन्दुभिश्चतूर्य-
घ्नांघातः कुसुमवर्षमहादृहासः ।
गन्धर्वकिन्नरमुनीश्वरचारणानां
स्फीतश्चचारभगवत्स्तुतिवादनादः ॥ ५१ ॥

तचारुणाधरदलाद्दशनांशुशुभाद्
व्याकीर्णकेशरकुलादशनारविन्दात् ।
सत्सौरभं भगवतः स्वरसन्नित्तं
धम्याः पपुर्मधुरवाङ्मधु पुण्यसूतम् ॥ ५२ ॥

पापं विमुञ्चत निषिञ्चत पुण्यवीजं
वैरं परित्यजत शाम्यसुखं भजध्वम् ।
ज्ञानामृतं पिवत मृत्युविषापहारि
नेयं तनुः कुशलकर्मसखी चिराय ॥ ५३ ॥

དཔལ་འབྱོར་གཡོ་ཞིང་ལང་ཚོ་ཉིད་ཀྱང་གི་བར་རྗེས་སུ་འགྲོ།
 ལུས་ཀྱང་གཞོད་པའི་ཚོགས་ཀྱིས་སྐྱོད་པའི་གནས་ཉིད་གྱུར་བ་ཡིན། །
 སློབ་ཞིང་ན་པའི་ལུས་ཀྱི་ཁྲིམ་གྱི་ཡུད་ཅམ་མགོན་ཡིན་པས།
 ཚོས་ཀྱི་རང་བཞིན་དྲིལ་དུ་སྦྱིད་ལ་རབ་དུ་འབད་པར་མཛོད།

54

དེ་ལ་སོགས་པའི་བཅོམ་ལྷན་འདས་ཀྱིས་ཉེར་བཟུན་ཡི་ཤེས་ཀྱི།
 ལྷང་བ་དྲི་མ་མེད་པ་དབེན་ཞིང་དག་བའི་མཐུ་སྟོབས་ཀྱིས།
 སྦྱོང་བའི་ངར་འཛིན་འཇིག་ཚོགས་ལྟ་བུའི་རི་བོའི་རྩ་མོ་ནི།
 ཉི་ཤུ་དེ་རྗེས་བཞིན་དུ་སྦྱར་བཅོམ་རབ་དུ་ཞི་བར་གྱུར། །

55

རྩོམ་ལྷུལ་འདོད་ལྷན་བཅོམ་ལྷན་འདས་ཀྱི་མཐུ་སྟོབས་སུ་སྦྱེགས་ཀྱིས།
 ལྷགས་ཀྱིས་བཅོམ་པའི་དུག་འཛིན་བཞིན་དྲིགས་པ་ཉམས་གྱུར་ཅིང་།
 ཉི་མའི་འོད་ཀྱི་མཐུ་ཡིས་མར་མེ་བཞིན་དུ་ཟེལ་གྱིས་མནོན།
 ཡུན་རིང་གཡོ་བ་མེད་པའི་མོ་བཀོད་པ་བཞིན་གྱུར།

སྐབས་དེར་གཞོད་སྦྱིན་ལག་ན་དེ་རྗེས་ཟད་བྱེད་པ་ཀྱིས་ནི།
 བདག་ཉིད་ཀུན་གྱིས་དྲིལ་དུ་བཅོམ་ལྷན་འདས་ཀྱི་མི་མཐུན་སྟོབས།
 ཡིན་པར་ཤེས་ནས་དྲག་པོའི་རྒྱང་གིས་དྲིལ་བའི་ཆར་དག་སྦྱོས།
 ཀྱིས་པར་སྐོངས་ནས་ས་ཡི་ཁུང་བུད་བསྐྱབས་པ་དག་དུ་བྱས།

57

लक्ष्मीश्रुता तरुणता च जरानुजाता
 व्यायोप्यपायनिचयस्य निवास एव ।
 प्राणाः शरीरककुटीषु मुहूर्त्तपान्या
 नित्योदये कुरुत धर्ममये प्रयत्नम् ॥ ५४ ॥

इत्यादिभिर्भगवतः प्रविभक्तदीप्त-
 ज्ञानैर्विवेकविमलैः कुशलोपदेशैः ।
 वज्रैरिवाशु दहनं प्रययौ जनानां
 सत्कायदृष्टिसमविंशतिशृङ्गशैलः ॥ ५५ ॥

अद्विप्रभा भगवतः प्रविभाव्य तीर्थ्या
 मन्त्राहता विषधरा इव भग्नदर्पाः ।
 दीपा इवार्ककिरणप्रतिभाभिभूता
 शिंचार्पिता इव ययुश्चिरनिश्चलत्वम् ॥ ५६ ॥

अचान्तरे भगवतः सततं विपक्षः
 सर्वात्मना क्षणको नवधर्मयक्षः ।
 क्षिप्तश्रवान् स वृत्तवर्षवरैश्चकार
 विद्राव्य रन्ध्रशरणान् भुवि वज्रपाणिः ॥ ५७ ॥

དེ་ནས་དེ་དག་ལ་མཚོན་བཅོམ་ལྡན་སྐབས་འོས་སྤྱིང་ཇི་ཡིས།
 བརྒྱན་པར་གྱུར་པས་ཉེ་བར་བསྟན་པ་ཀུན་གྱི་ཡུལ་བཀའ་སྦྱུལ།
 རི་དང་ནགས་དང་ས་དང་རྒྱུང་དང་ཁྲུང་ས་ལ་སོགས།
 འདི་ཀུན་ངེས་པར་སྤར་མ་ནོམས་ཀྱི་འཛིགས་ལ་སྐབས་མི་འགྱུར།

58

རབ་དུ་སང་བའི་རང་བཞིན་གནས་ལ་སློབ་གྲོལ་བསྐྱེད་བྱས་ནས།
 སངས་གྲོས་ཚོས་དང་དགོ་འདུན་བཅས་ལ་གང་ཞིག་སྐབས་སོང་བ།
 དེ་དག་འགོ་བ་འཛིགས་པས་འཛིག་པ་ལ་ཡང་འཛིགས་པ་མེད།
 དམན་པ་ཡོངས་འཛིན་སྐབས་ནི་གཞན་ན་ཡོད་པ་ཉིད་མ་ཡིན།

59

འཛིག་རྟེན་པ་རོལ་མི་བཟང་སྟུན་པ་སློབ་དཀར་ཚོས་ནི་རབ་གྲོས་ཚ་ཟེར་ཅན།
 བཟོད་དཀར་སྤྲིག་པའི་གཏུང་བ་ཕོངས་པས་མངོན་པར་བསྐྱེད་པ་སྤྱིན་པ་ཚུ་གཏོར་ཡིན།
 མི་བཟང་གཏོ་སྤྲིག་གཡུང་ས་ཚེན་པོའི་གཙོང་ལ་ཤེས་རབ་ལག་པས་འཆེལ་བ་སྟེ།
 ཀུན་དུ་མི་ནོམས་ཀྱི་ནི་བསོད་ནམས་ཁོ་ན་དམན་དང་ཚོང་བྲལ་བའི་སྐབས།

60

དེ་ལྟར་རབ་རིབ་ཀྱིས་བསྐྱེད་སྤྲིབ་མིག་ཅན་ནོམས་ཀྱི་མིག་ནི་དབྱེར་འོས་ཤིང་།
 ཚོམས་ཀྱི་ནོར་བུའི་འོད་ཟེར་དག་ནི་རབ་གསལ་ལྡན་པས་གསལ་བྱས་ནས།
 མདུན་སར་བདེ་གཤེགས་རྒྱ་བས་དག་པའི་ཚོས་ནི་ཉེ་བར་བསྟན་པ་དག།
 བདྟན་པར་གྱུར་པའི་གནས་བཞིན་མཛོད་ནས་རང་གི་ནགས་སུ་གཤེགས་པར་གྱུར།

61

ཞེས་པ་དགོ་བའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་ཚུབ་སེམས་དབའི་རྟོགས་པ་
 བརྗོད་པ་དཔག་བསམ་གྱི་འབྲི་ཤིང་ལས་ཚོ་འསྐུལ་གྱི་རྟོགས་པ་བརྗོད་པའི་ཡལ་
 འདབ་ལྟེ་བཅུ་བཞི་པའོ།།

उद्दिश्य तानथ कृपाद्रभयाशरण्यः
सर्वोपदेशविषयान् भगवान् बंभाषे ।
भूम्हदनावनिमणिर्विवरादि सर्व्वं
तेने भयेषु शरणं किल कातराणाम् ॥ ५८ ॥

बुद्धिं प्रबोध मम धाम्नि तिधाय बुद्धिं
धर्मं ससङ्गमपि ये शरणम्प्रपन्नाः ।
तेषां जगत्क्षयभयेष्वपि निर्भयाणां
नैवान्यतः शरणदैव्यपरिग्रहोऽस्ति ॥ ५९ ॥

दुर्वारे परलोकतीव्रतिमिरे धर्मः प्रवृद्धोऽशुमान्
दानं दुःसहपापतांपविपदामभ्युत्तमे वारिदः ।
प्रज्ञा मोहमहाप्रपातविषमश्वभ्रे करालम्बनं
दैव्याक्रान्तमहीनमेव शरणं सर्व्वत्र पुण्यं नृणाम् ॥ ६० ॥

इति तिमिरवृताक्षणां चक्षुरुन्मीलनार्हं
दशनमणिमंरीचिव्यज्यमानप्रकाशम् ।
सद्दसि सुगतचन्द्रः शुद्धधर्मोपदेशं
स्थिरपदमिव कृत्वा काननं स्वं जगाम ॥ ६१ ॥

इति श्लेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां
प्रातिहार्यावदानं नाम त्रयोदशः पञ्चमः ॥

CHAPTER XIV.

ཡལ་འདབ་བཅུ་བཞི་པ།

ལྷ་ལས་བབས་པའི་དོགས་བརྗོད།

རྗེས་དང་མདུན་དང་མངོན་དུ་གྱུར་པར་ཡང་།

སྐྱེ་བའི་དགོ་བའི་ལས་ཀྱི་ལམ་དག་ནི།

གསལ་བར་བྱེད་པ་བདག་ཉིད་ཆེན་པོའི་མཐུ།

རིན་ཅེན་སྐྱོན་མ་ལྷ་བྱུར་གྱུ་གྱུར་ཅིག།

1

སྐྱོན་ཆེ་ལྷ་ཡི་གོང་ཁྱིམ་དུ། ཡོངས་འདུ་ཀོ་བོ་ད་རའི་དུང་།

ལ་བ་དགར་པོ་ཞེས་བྱ་བ། འོད་བརྗང་དོ་ལེབ་སྤེང་དུ་ནི།

2

བཙོམ་ལྷན་འདས་ཀྱིས་སྐབས་གསུམ་པའི། ཚོགས་ལ་ཚོས་ནི་བསྟན་མཛན་ནས།

མི་རྣམས་རྗེས་སུ་གརྱང་བའི་སྐྱད། འཛམ་བུའི་སྤྱིང་དུ་བབས་པར་གྱུར།

3

ས་ལ་བབས་པར་གྱུར་བ་དེའི། རྗེས་སུ་འཚི་མེད་རྣམས་འབྲངས་པས།

གཞལ་ཡས་ཁང་གི་ཚོགས་ཀྱིས་ནི། ས་གཞི་མཉམ་པ་ཁངས་པར་གྱུར།

4

ལྷ་བའི་འོད་ལྷན་ང་ཡལ་ནི། དེ་ཡི་ཚོམས་ཀྱི་འོད་གྱུན་གྱིས།

གྱིས་པའི་ཉེ་བར་བསྟན་པ་བཞིན། གདོང་བཞི་པ་ཡིས་སྐྱངས་པར་གྱུར།

5

चतुर्दशः पक्षवः ।

देवावतारावदानम् ।

जयतु महतां प्रभावः

पश्चादग्रे च वर्त्तमानो यः ।

जनकुशलकर्मसरणिः

प्रकाशरत्नदीपो वः ॥ १ ॥

पुरा सुरपुरे पाण्डुकम्बलाख्ये शिलातले ।

समीपे पारिजातस्य कोविदारस्य सुप्रभे ॥ २ ॥

कृत्वा चिदशसङ्घानां भगवान् धर्मदेशनाम् ।

अनुग्रहाय मर्त्यानां जम्बूद्वीपमवातरत् ॥ ३ ॥

अमरैरनुयातस्य तस्यावतरतो भुवम् ।

विमानकाननाकीर्णं बभूव भुवनाङ्गनम् ॥ ४ ॥

तस्य दन्तांशुसन्तानैरुपदेशमिवाचितम् ।

जग्राह चन्द्ररुचिरं चामरं चतुराननः ॥ ५ ॥

ཕར་མ་བགྱི་ཡིས་མཚན་པའི་གདུགས། མཚན་མེད་རི་དགས་མཚན་ལྟར་དཀར།
དེ་ཡི་བཀའ་རྒྱུ་ལྟོས་བཅས་བཞིན། བགྱི་བྱིན་གྱིས་ནི་སྤངས་པར་གྱུར། 6

གོང་ཁྱེད་ཤང་ཀུ་ཤུ་ཡི་འགྲམ། ལྷ་དུམ་བ་རའི་གནས་དུང་དུ།
འབབས་པ་དེ་ལ་ལེགས་བྱས་ལྡན། ཀུན་དགའ་བཅས་པས་ཕྱག་འཚལ་གྱུར། 7

སྐྱོ་བའི་ཚོགས་དེར་དག་སྤང་མ། ལྷ་དུམ་མདག་མ་ཞེས་པ་ཡོས།
བལྟ་བའི་གནས་སྐབས་མ་ཐོབ་ནས། མི་བདག་གཟུགས་ནི་ཉེ་བར་སྤངས། 8

རིན་ཅེན་ཅོད་པཅ་རབ་གསལ་ཞིང་། ལྷ་གྱིན་འགྲམ་པར་རབ་མཛོས་པ།
དེ་ཡི་གཟུགས་གསར་མཐོང་གྱུར་ནས། གུའི་ལྷ་ཡལ་འདབ་དགོད་པ་བཞིན། 9

དེ་ཡིས་བསམ་པ་ཤིན་དུ་ཡང་། སྐྱོ་བའི་མདུན་འདི་བར་མཚན་མས་མེད།
བདག་གི་གྱུ་ལ་པའི་གཟུགས་མཐོང་ནས། གས་བཅས་སྐབས་ནི་སྤེར་བར་འགྱུར། 10

འདི་ལས་གཞན་ཡང་བཅོས་ལྡན་ལ། ཕྱག་འཚལ་བདག་གིས་སྤྲོད་པར་དཀའ།
དབང་ཕྱག་ལ་དགའ་སྐྱོ་བོ་ཡིས། ཡོན་ཏན་ཞེས་པའི་གནས་མ་ཡིན། 11

ཀྱེ་མ་ཙྰ་མཚུངས་གཡོ་བའི་ནོར། རོ་བུལ་སྤྱིང་བོ་མེད་པ་ཡིས།
བག་ཚགས་གོམས་པར་གྱུར་པ་ལས། མ་དབྱེད་ཉིད་ཀྱིས་སྐྱོ་བོ་འཕྲོག། 12

འཕྲལ་ལ་སྐྱོ་བའི་མི་བདག་ལ། ཞེས་པ་བྱས་ནས་སྐབས་བྱེན་དེས།
དོ་ཤལ་གཡོ་བས་བཅོས་ལྡན་ལ། མདུན་དྲོ་ཕྱག་ཀྱང་བྱས་པར་གྱུར། 13

द्वयं शतशलाकाकमनङ्कं रङ्गुपाण्डुरम् ।
प्रसादमिदं साकारमाददेऽस्य पुरन्दरः ॥ ६ ॥

सङ्कास्यनगरोपान्ते काननोदुम्बरान्तिके ।
अवतौर्णं सुकृतिनः सानन्दास्तं ववन्दिरे ॥ ७ ॥

तस्मिन्नुत्पलवर्णास्या भिक्षुकी जनसङ्गमे ।
अलम्बावसरा द्रष्टुं नृपरूपमुपाददे ॥ ८ ॥

प्रदीप्तरत्नमुकुटं गण्डताण्डविकुण्डलम् ।
दृष्ट्वैवास्य नवं रूपं जहासोष्णीषपल्लवः ॥ ९ ॥

सा चिन्तयन्ती को वायं जनैर्निर्व्विबरः पुरः ।
अन्तरं नृपरूपं मे दृष्ट्वा दास्यति सादरः ॥ १० ॥

अतोऽन्यथा तु भगवत्प्रणतिर्मम दुर्लभा ।
न गुणं गौरवस्थानमैश्वर्य्यप्रणयौ जनः ॥ ११ ॥

अहो तृणतुलालोलैर्निःसारविरसैर्धनैः ।
ह्रियते वासनाभ्यासात् निर्व्विचारतया जनः ॥ १२ ॥

दत्तान्तरां सा सहसा जनेन नृपगौरवात् ।
लोलहारं भगवतः प्रणाममकरोत् पुरः ॥ १३ ॥

གནས་སྐབས་དར་ནོ་མདུན་ས་རྩ། འཆར་དགའ་ཞེས་པའི་དགོ་སློང་གིས།
དེ་ལྟའི་གཞུགས་དེ་མཐོང་གྱུར་ནས། བཞིན་ནི་འཇུག་པ་དང་བཅས་སྦྱས། 14

མི་བདག་གཞུགས་ཅན་དགོ་སློང་མ། ཡུའྲུལ་མདོག་མ་སྦྱེ་བོ་ཡིས།
ཕྱག་བྱས་མ་འདི་རྩོད་འཕྲུལ་གྱིས། བཅོམ་ལྷན་ཞབས་ལ་ཕྱག་འཚལ་བྱེད། 15

ཡུའྲུལ་བྱི་དང་མདོག་དག་གིས། བདག་གིས་འདི་ནི་མདུན་དུ་ཤེས།
དེ་སྐད་བརྗོད་ནས་འདྲུག་པའི་ཚོ། བཅོམ་ལྷན་གྱིས་ཀྱང་བཀའ་སྦྱུལ་པ། 16

དྲགས་ལས་རྩོད་འཕྲུལ་རབ་སྦྱོར་པ། དགོ་སློང་མ་ཡི་རིགས་ཚིན་ཉིད།
མངོན་པའི་ང་གྱུལ་རིམས་གསར་གྱིས། རབ་དུ་ཞི་བ་ནད་པར་བྱེད། 17

དེ་སྐད་བརྗོད་ནས་བཅོམ་ལྷན་གྱིས། དགོ་བ་དེ་དེ་བཅུན་མཛད་ནས།
ལྷ་ཞེས་པ་བཞེས་ཕྱི་དགོ་སློང་དང་། ལྷན་ཅིག་རང་གི་གནས་སུ་གཤེགས། 18

དེ་ནི་ཉེར་བཞུགས་དེ་དག་གིས། རབ་དུ་བྱིས་ཤིང་ཀུན་མཁུན་གྱིས།
སྤར་སྦྱེས་ལས་ཀྱི་ཡང་དག་བསྐྱེས། དགོ་སློང་མ་དེའི་གཏམ་གསུངས་པ། 19

སྤར་སྦྱེས་སྤོན་བྱུང་བ། དེད་དཔོན་ཞོར་ནི་ཚེན་བོ་ཡི།
རྩེད་མ་ཞོར་ལྷན་མ་ཞེས་པ། དེ་ཡི་སློབ་དང་མཚུངས་པར་གྱུར། 20

གཞུགས་བཟང་ལག་པའི་ཡལ་འདབ་ལྷན། ལང་ཚོ་སྦྱིད་ཚལ་སྦྱེ་མ་དང་།
འབྲས་བུ་མེ་དོག་ལྷན་དུ་སྦྱ། དེ་ཡིས་དེ་ལ་མངལ་བརྩུང་གྱུར། 21

अस्मिन्नवसरे भिक्षुरुदयी नाम संसदि ।

तं विबोद्ध्य तथारूपामवदत् संस्मिताननः ॥ १४ ॥

इयमुत्पलवर्णाख्या भिक्षुकी नृपरूपिणी ।

ऋद्धा भगवतः पादौ वन्दते जनवन्दिता ॥ १५ ॥

उत्पलामोदवर्णाभ्यां विज्ञातेयं मया पुरा ।

इत्युक्त्वा धिरते तस्मिन् भगवानप्यभाषत ॥ १६ ॥

अयुक्तमेव भिक्षुक्या दर्पाद्विप्रकाशनम् ।

करोति प्रशमलानिमभिमानेन च ज्वरः ॥ १७ ॥

इत्युक्त्वा भगवान् कृत्वा तां तां शुधोपदेशनाम् ।

विसृज्य देवान् प्रययौ स्वपदं सह भिक्षुभिः ॥ १८ ॥

तत्रोपविष्टः पृष्टस्तैः प्रणतैर्भिक्षुकीकथाम् ।

प्राग्जन्मकर्मसम्बन्धां सर्व्वज्ञस्तानभाषत ॥ १९ ॥

वाराणस्यामभूत् पूर्वं सार्थवाहो महाधनः ।

पत्नी धनवती नाम तस्य प्राणसमाभवत् ॥ २० ॥

पाणिपङ्क्तिविनी तन्वी यौवनोद्यानमञ्जरी ।

फलपुष्पवंती काले सा तस्मात् गर्भमादधे ॥ २१ ॥

སྐབས་དེར་ཚུ་གཏེར་གླིང་ལ་ནི། ཇིས་སྤུ་འགྲོ་བར་བརྩོན་པ་ཡི།
 ཁྱོལ་རབ་དུ་ཉེ་བ་དག། འབྲུལ་བས་གཟུང་བ་དེ་ཡིས་སྦྱས། 22

ཇི་སྟེང་ནོར་ནི་སྤུན་ཚོགས་ཤིང་། ད་ལྟ་ཡང་ནོ་འཕལ་བ་ཐོབ།
 གང་གི་ཚེད་དུ་འཇིགས་རུང་བའི། ཚུ་སྟོན་འབྲུང་གནས་ཟབ་མོ་བགོལ། 23

ནོར་ནི་འཕྱོད་པ་གཞོད་པ་མང་། ཡོན་ཏན་སྦྱབ་པ་གཞོད་པ་མེད།
 ནོར་ནི་དོན་གཉེར་རང་སྤུལ་ནས། འཇིག་དྲིན་པ་རོལ་དག་དུ་འགྲོ། 24

ཁ་ཅིག་རིང་དུ་སོང་ནས་ཀྱང་། སྤྱུག་བསྐྲུལ་ལས་ནོ་འབྲས་མཉམ་ལྷོག།
 གཞན་ནི་གཡོ་མེད་ནོར་དང་ལྷན། འདི་ཡི་ངེས་པ་ལས་ནོམས་སོ།

དེ་སྐད་དགའ་མའི་ཚོག་ཐོས་ནས། དོན་མཐུན་བདག་པོས་དེ་ལ་སྦྱས།
 མཇོས་མ་ནོར་དག་བསྐྱབས་པ་ནི། བསྐྲུགས་པའི་སྣོད་ཉིད་ཁོ་ན་ཡིན། 26

བདེར་གནས་ནོར་སྤྱབ་ཀྱིས་དམན་ནོམས། ཅི་བ་ཟེས་པའི་འབྲུ་བོ་བཞིན།
 དེ་རིང་སང་ལ་ཡོངས་སྟོན་དང་། ལྷན་ཅིག་ཡོངས་སུ་ཟད་པར་གྱུར། 27

རང་བྱིས་དུ་ཡང་དབྱལ་ནོམས་ལ། སྦྱོ་བོ་སོག་ལ་བཞིན་དུ་ཚུབ།
 འཇིག་དྲིན་གཞན་དུ་འང་ནོར་ལྷན་ནི། སྦྱོ་བོ་ནོམས་ཀྱི་མཇོང་སྤྱུགས། 28

འཕལ་བར་རྩོམ་སྒྲན་ལྷོ་ཚོས་ནི། སྤུ་མོ་ལ་ཡང་སྦྱ་བོ་འདུད།
 མཐར་ནི་ཡོངས་འཇོན་རབ་ཉེ་བས། ཡོངས་སུ་རྫོགས་པ་ལ་ཡང་མིན། 29

अज्ञान्तरे जलनिधिद्वीपानुगमनोद्यतम् ।

प्रत्यासन्नवियोगार्ता सा वल्लभमभाषत ॥ २२ ॥

क्रियती धनसम्पत्तिर्दृष्टिमद्यापि नीयते ।

यत्कृते घोरगम्भीरस्तीर्यते मकराकरः ॥ २३ ॥

वह्नपायं धनादानं निरपायं गुणार्जनम् ।

स्वदेशात् परदेशं हि गच्छन्ति द्रविणार्थिनः ॥ २४ ॥

केचिद्दुःखान्निवर्तन्ते दूरं गत्वापि निष्फलाः ।

निश्चला धनिनश्चान्ये कर्मणामेष निश्चयः ॥ २५ ॥

इति प्रियावचः श्रुत्वा सार्थवाहस्ततोऽभ्यधात् ।

मुग्धे सम्भावनापात्रो भवत्येवं धनोद्यतः ॥ २६ ॥

धनार्जनविहीनानां पङ्गवत् मूलभक्षणात् ।

अथ श्रौवा सुखस्थानां भोगैः सह परिश्रयः ॥ २७ ॥

स्वगृहेऽपि दरिद्राणां जनः क्रकचनिष्ठुरः ।

धनिनां परलोकोऽपि प्रेमस्निग्धजनम्भुवः ॥ २८ ॥

क्षीणमप्युद्यतं दृष्ट्वै न वेणुं बन्धते जनः ।

न तु सं पूर्यतां याति प्रत्यासन्नपरिश्रयः ॥ २९ ॥

སྐྱེ་བོ་མངོན་པར་དར་ལ་ཉེ། མོངས་པའང་མཁས་པས་བྱུག་བྱར་ཡོད།
 བོན་ཡང་མེ་ཡི་ཡིད་དུ་འོང། མ་ནིང་ཡིན་ཡང་དབའ་བསྟེན་འོས། 80

མཁས་ཀྱང་བཀའ་དང་སྐྱེམ་པ་ལ། ལྷ་ཡི་བསྟན་བཅོས་ཟེས་པ་འཇག།
 ལྷ་ནང་ག་བདད་ཅི་འབྲུངས་པས་ནི། ལྷ་དུ་ཅིག་སྲུ་ཡིས་ནམ་པར་བྱུལ། 81

གང་ལ་ནོར་ཡོད་དེ་ནི་ཡན་ཏན་གྱིས་མཐོ་བསྟོད་བྱས་ཡོན་ཏན་དག་ཀྱང་ཅེས་མི་འཛིན།
 དབྱལ་ལས་ཉམས་པའི་སྐྱོན་གྱིས་གཟི་བྱིན་སྲུན་ཕྱུང་ཡོན་ཏན་མེ་ཏོག་སྤྱིང་མཚུངས་ནོར་གྱིས་
 ཡོན་ཏན་ཉིད་དེ་ཡོན་ཏན་ལ་ནི་ནོར་མིན་ནོར་ལྷན་བསྐྱབས་འོས་ཡོན་ཏན་ལྷན་པ་མིན།
 མོང་བའི་ངན་བྱས་ཚོགས་ནམས་ཞི་བ་དག་ལས་ནོར་ནི་ཡོན་ཏན་ནམས་ཀྱི་ཚོ་སྲོག་ཡིན། 8

དེ་སྐད་སྲོག་ལས་ནོར་ལྷག་པ། དེ་ཡིས་བདག་པོའི་ཚོག་ཐོས་ནས།
 འབྲི་ཤིང་ཀྱང་དྲག་པས་བསྟོན་བཞིན། མིག་དམན་དང་བཅས་མ་ཚི་ཐོགས་གྱིས། 83

དེ་ནས་ད་དང་ལྷན་ཅག་དུ། དན་མཐུན་མགོན་གྱི་གྲུ་གཟིངས་བསྟན།
 སྲིད་པ་དྲག་པོ་འཛིན་ནམས་ཀྱིས། རྒྱ་གཏེར་ཆེན་པོ་ལག་པའི་སྟོན། 84

ལས་ཀྱི་རྒྱུང་གེ་རྗེས་ཉུགས་པ། རྒྱང་མའི་བྲགས་ལྷན་དེ་ཡོ་གཟིངས།
 ཡིད་ལ་རེ་བ་སྲོག་དང་བཅས། རྒྱ་གཏེར་དུ་ནི་ཞིག་པར་གྱུར། 85

དེ་ནས་ལས་ཀྱི་ལོངས་སྟོན་གྱི། ལྷག་མས་ཤིང་དུམ་བརྒྱུང་གྱུར་བས།
 ཀ་སེ་རུ་ཡི་སྤྱིང་བྱིན་ནས། དེ་ཡི་རྒྱང་མ་གྱིས་གྱུར། 86

मूर्खोऽपि विदुषां वन्द्यः स्त्रीणां वृद्धोऽपि वल्लभः ।
 क्लीवोऽपि सेव्यः श्रूयामासन्नाभ्युदयो जनः ॥ ३० ॥

केनान्यकरणं भुक्त्वा पीत्वा काव्यामृतानि वा ।
 क्षणं विचक्षणोनापि क्षुत्पिपासे विवर्जिते ॥ ३१ ॥

यस्यार्थः स गुणोन्नतैः कृतनुतिः कम्वा न धत्ते गुणं
 दारिद्र्योदयदोषदूषितरुचां निर्माल्यतुल्या गुणाः ।
 वित्तेनैव गुणा गुणी न तु धनी धन्यो धनी नो गुणी
 कायाहुष्कृतसन्निपातशमनादायुर्गुणानां धनम् ॥ ३२ ॥

इति प्राणाधिकार्थस्य पत्युराकर्ण्य सा वचः ।
 साञ्जनाश्रुकणोत्कीर्णा लतेवामृतघटपदा ॥ ३३ ॥

अथ प्रवहणं भेजे सार्थनाथस्तया सह ।
 तीव्रतृष्णायुद्हीतानां हस्तपात्रं महोदधिः ॥ ३४ ॥

तस्य जायासखस्यासौ कर्मवातानुवर्तिनः ।
 अमञ्ज्यत प्रवहणं समनोरथजीवितम् ॥ ३५ ॥

ततः फलं कमासाद्य भागशेषाच्च कर्मणः ।
 कशेरुद्धीपमासाद्य तत्पतिर्विपदं गतः ॥ ३६ ॥

དེར་ནི་བསམ་པ་ཉམས་གུར་ཅིང་། མགོན་མེད་གྲུང་ན་བྱེད་དེ་དང་།
འདབ་བཟང་རིགས་ལས་སྐྱེས་པའི་བྱ། སྐྱེས་བུའི་དུ་བྱིབས་ཅན་སྦད་པར་གྱུར། 37

མཛེས་པས་སྲོགས་པ་བཞེན་བཟང་མིང་། དེ་ཡིས་མཛེས་མ་དེ་ལ་སྐྱས།
མིག་ནི་གཡོ་མ་ཡིད་བདེན་མཛོད། གནས་འདིར་བྱོད་ལ་འཇིགས་པ་མེད། 38

འདྲོ་ཞེ་སྐལ་བཟང་མཚལ་གོས། བདག་ཞེ་བྱོད་ཀྱི་འདད་པ་འཚོལ།
ཅུ་སྟོན་འབྲུང་གནས་འདི་འཇིགས་ཅུངས། དག་མ་བྱོད་ནི་ཡང་སྐྱེས་སོ། 39

དེ་ཡིས་འདི་བཛོད་དལ་བྱ་ཡོས། རྟན་ཅན་རང་བཞེན་ཁང་པར་སྟོན།
མངལ་ནི་ཡོངས་སུ་ཇོགས་དེ་ལ། གཟུགས་མཛེས་ཕུ་དག་བཅས་པར་གྱུར། 40

བྱིས་པ་དེ་ནི་ཆེར་སྐྱེས་ཚ། རམ་གྱས་སྟན་པར་སྐྱབྱུང་པ།
མཁས་པ་དེ་ཡིས་མཛེས་མ་དེ། ཡོངས་སྟོད་དག་ལ་མངོན་སྲོགས་བྱས། 41

བྲང་ཉིད་སྤྱིར་དང་འཇམ་ཉིད་སྤྱིར། མཛེལ་གཟུགས་ཉེ་བའི་སྐྱེ་བོ་ལ།
བྱད་མེད་རང་ཉིད་འབྱུང་གྱུར་དེ། ཀྱང་འབྲུང་དག་ལ་འཁྲི་བྱིང་བཞེན། 42

དེ་ཡིས་མཚོག་གི་སྐྱེད་ཚལ་དུ། རྒྱ་གྱིས་དེ་ལ་རོལ་པ་ལས།
གཞོན་ན་མཛེས་པའི་ནྟམ་པ་ཅན། པ་དང་མ་རྩུངས་པ་བཅས་པར་གྱུར། 43

བསྐྱེད་བཞེན་ཞེས་བྱ་བ་དེ། ལང་ཚོའི་གྱོན་གྱིས་བགྱོན་པ་ཡིས།
དུས་སུ་འདབ་ཆགས་གྱུལ་པོ་ནི། བཞེན་བཟང་འཇིག་རྟེན་གཞན་དུ་སྤོང། 44

अनाथां तच्च शोचन्तीं विहङ्गः पुरुषाकृतिः ।
तामापं पाददीर्घाशां सुवर्णकुलसम्भवः ॥ ३७ ॥

स कान्तां सुमुखो नाम तामुवाच रुचार्कतः ।
समाश्रसिद्धि लोलाक्षि निर्भयोऽयं तवाश्रयः ॥ ३८ ॥

दिव्येयं सुभगा भूमिः वयन्वत्प्रणयैषिणः ।
पुण्यायातासि कल्याणि घोरोऽयं मकराकरः ॥ ३९ ॥

इत्युक्त्वा तेन शनकैर्नीता रत्नालयं गृहम् ।
सम्पूर्णगर्भा तनयं चारुरूपमसूत सा ॥ ४० ॥

वर्द्धमाने शिशौ तस्मिन् सा शनैः प्रियवादिना ।
मुग्धा तेन विदग्धेन सम्भोगाभिमुखीकृता ॥ ४१ ॥

सरलत्वाग्मृदुत्वाच्च समीपप्रणयी जनः ।
स्वयमालिङ्ग्यते स्त्रीभिर्लताभिरिव पादपाः ॥ ४२ ॥

दिव्योद्यानेषु सा तेन रममाणा घनस्तनी ।
कुमारं रुचिराकारं सुषुवे सदृशं पितुः ॥ ४३ ॥

तस्मिन् पद्ममुखाभिख्ये यौवनालङ्कृताकृतौ ।
सुमुखः पक्षिणां राजा काशे लोकान्तरं ययौ ॥ ४४ ॥

དེ་རྗེས་དཔལ་ལྷན་བརྒྱའི་བཞིན། བལ་མཁན་སྟེ་ཐོབ་གྱུར་དེ།

ཡོན་ཏན་ཅན་ལ་ཚོད་མེད་ད། རིགས་ཀྱི་ཕུན་ཚོགས་རང་དབང་འགྲུར། 15

ཀུན་དུ་དེ་ཡི་མཐུ་དག་ནི། གཙེ་བའི་ལྷ་སྐྱེས་ལྷན་ཉིད་ཤེས་ནས།

དབང་ཕྱག་ཐོབ་བའི་བྱ་དེ་ལ། སྐྱེ་བོ་མེད་པར་མ་ཡིས་སྦྱས། 46

བྱ་གཅིག་རང་རིགས་ལ་འོས་བའི། དཔལ་འབྱོར་འདི་ནི་ཁྱོད་ཀྱིས་ཐོབ།

དེད་དཔོན་ལས་སྦྱོས་བདག་གི་བྱ། འདི་ལ་སྐལ་བ་ཡོད་མ་ཡིན། 47

བ་ར་རྒྱ་སིར་རང་སྟོབས་ཀྱིས། ཁྱོད་ཀྱི་འདི་ནི་གྲུལ་པོར་གྱིས།

རང་ཡུལ་ཉིད་དུ་ཕུན་ཚོགས་པ། དགའ་བ་ཉམས་སྦྱོང་རོ་དང་བཅས། 48

དེ་སྐད་མ་ཡི་ཚོག་གིས་བྱས། གཤོག་རྒྱུ་ལས་ཤིན་དུ་ཆེ་བ་ཡིས།

སྦྱོན་རྒྱ་སྦྱག་པ་ལ་བྱིར་ནས། མཁའ་ལས་བ་ར་རྒྱ་སིར་སོང་། 49

དེ་ནས་ས་བདག་ཚངས་བས་བྱིན། སེང་གའི་བྲི་ལ་བཞུགས་པ་དག།

དྲག་ནོ་དེ་རྗེས་སྤེར་མོ་ནམས། དེ་ཡིས་ལན་གཅིག་བསྐྱེད་ནས་བསའ། 50

གྲུལ་པོའི་ཕུན་ཉིད་ཉིད་ལ། སྐྱེ་བོ་རྗེས་པར་དབང་བསྐྱུར་ནས།

སྦོན་པོ་འཇིགས་པའི་ཚོགས་ནམས་ལ། ཅུལ་མཚོག་ལྷན་པ་དེས་སྦྱས་པ། 51

བདག་གིས་གྲུལ་པོར་དབང་བསྐྱུར་འདི། གང་གིས་རབ་དུ་སྦྱོད་བྱེད་ན།

དེ་ཡང་རྗེ་ལ་གསུམ་པ་ཡིས། འདས་པ་དེ་རྗེས་འགྲོ་བར་འགྲུར། 52

ततः पद्ममुखः श्रीमानाससाद पदं पितुः ।
गुणिनामविवादेन स्वाधीनाः कुलसम्पदः ॥ ४५ ॥

प्राप्तैश्चर्यं तमवदत् विजने जननी सुतम् ।
तत्रभावस्य सम्भाव्य सर्व्वञ्च प्रभविष्णुताम् ॥ ४६ ॥

पुत्र प्राप्ता त्वया लक्ष्मीरियं निजकुलोचिता ।
अयं तु सार्थवाहान्मे जातः पुत्रो निरंशकः ॥ ४७ ॥

वाराणस्यामयं राजा स्वशक्त्या क्रियतां त्वया ।
प्रौतिसंवादसास्त्रदः स्वदेशे सेव सम्पदः ॥ ४८ ॥

इति मातुर्गिरा पक्षी पक्षपातेन भूयसा ।
स्कन्धे आतरमारोष्य व्योम्ना वाराणसीं ययौ ॥ ४९ ॥

तच्च सिंहासनासीनं ब्रह्मदत्तं महीपतिम् ।
संजघानैकदैर्न स वज्राग्रनखरैः खरैः ॥ ५० ॥

अभिघ्नित्वाग्रजं पूर्णं तस्मिन्नेव नृपासने ।
अमात्यान् सोऽवदत् भीतान् समग्रानग्रविक्रमः ॥ ५१ ॥

यस्य रात्रोऽभिषिक्तस्य मया यः प्रचलीकरः [?] ।
सोप्यतीतः प्रभो भक्त्या तमेवानुगमिष्यति ॥ ५२ ॥

རབ་མཚོག་སློན་ལ་དལ་བྱ་ཡིས། འདི་སྤྲུམ་བྱ་ཡི་གང་ཟུག་ནི།
 ལྷན་ལ་ཕྱིས་ཀྱང་ལྷན་པ་ཡི། འགོ་བ་ལྷས་ནས་སོང་བར་གྱུར།། 53

ཚངས་བྱིན་དེ་ཉིད་འདི་འོ་ཞེས། སློན་པོ་ནམས་ཀྱི་བགོས་པ་ལས།
 རང་གི་སྐྱེ་བོ་གཞན་ལ་ཡང་། མི་བདག་དེ་ནི་གྲགས་པ་ཕྱོབ།། 54

སྐབས་དེར་ནགས་ནས་སྤངས་པ་ཡི། མངལ་དང་བཅས་པའི་སྤྱང་མོ་ཞེས།
 མངལ་ནི་ནང་ནས་བཀག་པ་བཞིན། ཕྱིད་ནི་ཕྱིར་བྱུང་གོལ་མ་གྱུར།། 55

བྱད་མེད་དག་པའི་ལག་རྩེ་ཡིས། དེག་བས་མངལ་ནི་གོལ་བར་གྱུར།
 ཅེས་པ་རྩིས་པས་བསྟན་པ་ནི། སློན་པོ་ནམས་ཀྱིས་རྒྱལ་ལ་སྤྲུམ།། 56

དེ་ནས་ས་ཡི་བདག་པོའི་བཀའ། ཕོ་བྱང་འཁོར་གྱི་བྱད་མེད་ཀྱིས།
 ལག་པས་སྤྱང་མོལ་དེག་ནས། དེར་ནི་བདེན་པའི་བྱིན་བརྒྱབས་བྱས།། 57

གང་ཚེ་དེ་དག་བདེན་ཚོག་གིས། སྤྱང་མོའི་མངལ་ནི་མ་གོལ་བ།
 དེ་ཚེ་རྒྱལ་པོའི་ཕོ་བྱང་གི། སྐྱེ་བོ་མམས་ཅད་སྤྱངས་པར་གྱུར།། 58

དེ་ནས་བ་སྤྱང་རྩི་མོ་ཞེས། མངོན་ཕྱོགས་ངང་རྩལ་བདེན་པའི་ཚོག།
 སྤྲུམ་ནས་སྤྱང་མོལ་དེག་པ། གང་གིས་མངལ་འདི་གོལ་བར་གྱུར།། 59

རྒྱལ་པོའང་རང་གི་བཅུན་མོ་ནམས། རྩལ་ཁྲིམས་ཀྱིས་དབུལ་ཉིད་ཤེས་ནས།
 བ་སྤྱང་རྩི་མོ་དེ་ཉིད་ནི། འགོ་བ་གསུམ་ན་དག་པར་སེམས།། 60

इत्युक्त्वा प्रवरामात्यान् स्वैरं विहङ्गपुङ्गवः ।
ययौ धांतरमामन्थं पुनर्देशनसंविदा ॥ ५३ ॥

स एव ब्रह्मदत्तोऽयमिति मन्त्रित मन्त्रिणाम् [?] ।
स नृपः स्थातिमायातः स्वजनेषु परेषु च ॥ ५४ ॥

अचान्तरे समानीता सगर्भा हस्तिनी वनात् ।
न सुमीचार्धनिर्यातगर्भं रुद्धमिवान्तरे ॥ ५५ ॥

साध्वीकराग्रसंस्पर्शादियं गर्भं विमुञ्चति ।
इति मौहूर्तिकदिष्टं राज्ञे मन्त्री न्यवेदयत् ॥ ५६ ॥

शासनादथ भूभर्तुः स्पृष्ट्वा हस्तेन हस्तिनीम् ।
अन्तःपुराङ्गनाश्वक्रुत्तच सत्योपयाचनम् ॥ ५७ ॥

तासां सत्यगिरा गर्भं नात्यजत् करिणी यदा ॥
तदा विलक्ष्यः सर्वोऽभूत् भूपस्यान्तःपुरे जनः ॥ ५८ ॥

अथ गोपाङ्गनाभ्येत्य शीलसत्योपयाचनम् ।
कृत्वा पस्पर्श करिणीं येनासौ गर्भमत्यजत् ॥ ५९ ॥

राजापि निजजायानां ज्ञात्वा शीलदरिद्रताम् ।
मेने गोपां मनःस्वेव तां जर्गन्तये सतीम् ॥ ६० ॥

དག་པའི་རིགས་ལ་ཆགས་པ་དེས། དེ་ཡི་བྱ་མོ་སོ་ལུས་བ།
ཞེས་པ་མདན་དུ་ཡོངས་སྒྲངས་པ། ལྷ་མོའི་སྐྱེ་ལོ་ཉིད་གྱུར། །

བྱད་མེད་གཡོ་བ་ཉེད་དག་དང། དེ་ཡི་མཛོས་པ་བསམས་པ་ལས།
དོགས་པའི་ཀུན་དུ་བགོ་བ་ཡིས། གཉིད་ཀྱང་དེ་ཡིས་བཏང་བར་གྱུར། ། 61

བར་སྐབས་དེར་ནི་སྤྱོད་ཆེ་ལ། མཛོའ་ལས་ཤིན་དུ་གཙགས་པ་ཡི།
བྱ་ཡི་བདག་པོ་བསྐྱོའི་བཞིན། དེ་ལ་བལྟ་བུ་འོངས་པར་གྱུར། ། 62

ས་བདག་གོས་ཀྱང་དེ་ལ་འབྱུང། དགའ་བ་ཡོས་ནི་བཀུར་སྟོ་བསྐྱབས།
སྐྱེ་བོ་མེད་སར་དེ་ལ་ནི། རང་གཏམ་བཤད་ནས་ཡང་སྐྱས་པ། ། 63

ངང་རྩལ་བདེན་པའི་སྤང་གཞལ་བས། བྱད་མེད་རྣམས་ཀྱི་སྐྱོན་མཐོང་ནས།
བདག་ནི་བཅུན་མོའི་ཚོགས་ལས་སྤྱིར། རྫོགས་ཏེ་བག་མ་གཞན་གསར་སྤང། །

64

གཟུགས་དང་ལང་ཚོ་འགྲོ་ལྡན་མ། དེ་ལ་འང་བདག་ནི་མི་སྐྱོན་ཏེ།
གཙོག་ལ་སྐྱོན་ནི་མཐོང་བ་རྣམས། ཀུན་ལ་ཡོད་ན་དོགས་པ་སྐྱེ། ། 65

དེ་སྤྱོད་སྤྱོད་ཆེ་བྱོད་ཀྱིས་ནི། བྱོང་བྱིར་མི་མེད་དག་དུ་བརྒྱང།
ངང་རྩལ་ལ་ནི་དོགས་བཏང་ནས། བདག་ནི་རིམས་དང་བྲལ་བར་འགྱུར། ། 66

དེ་ལས་དེ་ནི་མཚན་དེ་བཞིན། བྱོད་ཀྱི་བཀུར་ལས་འདབ་ཆགས་ཀྱིས།
དལ་བུས་བྱིར་ནས་བདག་བྱིས་དུ། འོངས་པར་འགྱུར་བ་འདི་བདག་འདོད། ། 67

स सती जातिलोभेन सोशुम्बा नाम तत्सुताम् ।
परिणीयानिनायाग्रे देवीशब्दस्य पाचताम् ।

तस्याः सञ्चित्य स्नावण्यं चपलत्वं च योषिताम् ।
स सर्वगामिनीं निद्रामपि तत्याज शङ्किताम् ॥ ६१ ॥

अस्मिन्नवसरे द्रष्टुं धातरं विद्वगाधिपः ।
ययौ पद्ममुख स्तत्र जेहादतिशयोत्सुकः ॥ ६२ ॥

भूपालोऽपि तमाखिंघ्य ग्रीत्या विहितसत्कृतिः ।
वेजने स्वकथामस्मै निवेद्य पुनरब्रवीत् ॥ ६३ ॥

शीलसत्यतुलारोहात् दृष्टदोषेण योषिताम् ।
ममान्तःपुरवैमुख्यात् विवाहोऽभिनवः कृतः ॥ ६४ ॥

रूपयौवनगामिन्यां तस्यामपि न मे धृतिः ।
एकत्र दृष्टदोषाणां सर्वचाशङ्कते मनः ॥ ६५ ॥

तस्मात्तव पुरे धातर्निमानुष्ये निधीयताम् ।
शीलशङ्कां परित्यज्य भवामि विगतञ्जरः ॥ ६६ ॥

तस्मात् प्रतिनिशं पश्यी शासनात् तव मङ्गलम् ।
प्रापयिष्यति तां स्वैरमित्ययं मे मनोरथः ॥ ६७ ॥

དེ་སྐད་ལྷ་བོ་འི་ཚོག་ཐོས་ནས། མཁའ་ལ་འགྲོ་བས་དེ་ལ་སྐྱེས།

དོགས་པའི་རྗེ་མས་སྤྲུག་དོག་ནི། རྒྱལ་པོ་རྒྱན་པ་ཉིད་མ་བྱེད།

68

སྤྲུག་དོག་དུག་གོས་དྲག་གཞེར་བ། དགའ་བར་བྱ་བ་དས་མ་དགའ།

བཟའ་བ་རྣམས་ཀྱི་རོ་མི་རིག། བལ་བ་ས་ཡིན་གཉིད་མ་ཡིན།

69

མ་ཉིང་འདོད་ལྡན་བདེ་ལྡན་མཁའ་ས། ཉོར་ལྡན་དུང་པ་རྗེ་བཟོད་ལྡན།

སྐྱོང་བ་ཁེངས་པ་མི་བསྐྱུན་དེས། བྱད་མེད་དག་ཅེས་གཏམ་ཉིད་ཅི།

70

བྱད་པོ་ལ་ཡང་གྲུ་གྲུ་ཅན། གནས་པ་ན་ཡང་ཤིན་དུ་གཡོ།

རིགས་ལྡན་ཡིན་ཡང་ལོགས་གནས་པའི། བྱད་མེད་འབྲི་ཤིང་འཁྱུད་པར་བྱེད།

71

མིག་གཡོ་མཚུ་ནི་ཆགས་དང་བཅས། སྐྱོན་མ་འཁྲོག་ཅིང་རུ་མ་སྤ།

བྱད་མེད་རྣམས་ཀྱི་ཤས་ལ་འང། སྐྱོན་མེད་མཐོང་བ་ཉིད་ཡོད་མིན།

72

མཁའ་པས་གཡོ་ལྡན་བྱང་བ་ཡི། རྣམ་པར་རོལ་བས་བྱད་མེད་སྤྱད།

མོཚ་སྐྱེས་ཅུ་བ་བཅའ་བ་ན། འདས་གྱིས་ཉེ་བར་གོས་པ་ཉིད།

73

འཇུ་མ་བཅས་ལ་མཚན་དག་གི་ས། གཤམ་སྤྲུང་ཚུལ་དག་དང་བྲལ།

བྱད་མེད་རྣམས་ནི་ངེས་བསྐྱེས་པའི། དགའ་བ་གཅིག་ལ་སྐྱོ་མ་ཡིན།

74

དེ་ལྟ་ན་ཡང་གལ་ཏེ་འབད། གང་ཞིག་མངོན་པར་བཞེད་པར་མཚོད།

ཉིན་རེ་བདག་གོང་སྤྱད་མོས་ཚལ། སྤྱི་བོ་མེད་ས་དེ་གཞག་བྱ།

75

इति धातुर्वचः श्रुत्वा तमुवाच विहङ्गमः ।
ईर्ष्याशङ्काकलङ्केन रांजन्मिथ्यैव मा कथाः ॥ ६८ ॥

न नाम रमते रम्ये नास्वादं वेत्ति भोजने ।
न पश्यति न निद्राति नित्यमीर्ष्यावशातुरः ॥ ६९ ॥

क्रीवः कांमी सुखी विद्वान् धनी नम्रः प्रभुः क्षमी ।
अर्थी भान्यः खलः स्निग्धः स्त्री सतीति कथैव का ॥ ७० ॥

सरलत्वेऽपि कुटिलाः स्थायिन्योप्यतिचञ्चलाः ।
कुलीना अपि पार्श्वस्थमालिङ्गन्त्यवलालताः ॥ ७१ ॥

दृष्टिर्लोलाधरोरागी धूर्वक्रा कठिनौ स्तनौ ।
दृश्यते नैव निर्दोषः स्त्रीणामवयवेषुपि ॥ ७२ ॥

भुज्यन्ते कुशलैः श्यामा अमद्भ्रमरविभ्रमैः ।
मूलान्वेषी सरोजिन्याः पङ्केनैवावल्लिप्यते ॥ ७३ ॥

नैकस्मिन् विस्मयभ्रुवां सस्मितानां नियन्त्रिते ।
शुचिशीलविरामाणां रामाणां रमणे मतिः ॥ ७४ ॥

तथापि यदि निर्बन्धः क्रियतां यदभीप्सितम् ।
प्रत्यहं मत्पुरोद्धाने निर्जने सा निधीयताम् ॥ ७५ ॥

སྐྱེས་རྒྱུ་འདབ་ཆགས་ཀྱིས་དེ་སྐྱེས། ། ཀ་སི་ཅུ་ཀའི་སྒྲིང་དུ་ན།
 དེ་དང་མཛེས་མ་སི་བདག་གིས། ། བྱས་བཅས་བསྟེན་བཀྱར་བྱས་ཏེ་བཏང་། ། 76

དེ་ཡང་སྒྲིང་དུ་སྐྱེས་པ་ཡི། ། འཕྲི་མཚམས་རང་བཞེན་འཕྲང་བ་སྒྲངས།
 བྱ་ལ་ཞེན་ནས་མཚན་རེ་ཞིང་། ། བས་མཁའ་ལས་ནི་འོངས་པར་གྱུར། ། 77

ཡོངས་འདུའི་རྗེས་འགྲོ་ལྗེན་པ་ཡི། ། མེ་ཏོག་དེ་དག་དེ་ཡིས་ཐོབ།
 བྱང་བ་གཡོ་བའི་སྐྱེས་བཏོབས་པས། ། བྲགས་པ་ཡི་ནི་རབ་རིབ་བཞིན། ། 78

དེ་ནས་ནས་ཞིག་མ་ན་བ། ། ཞེས་པ་བཞིས་སྐྱེས་བཞེན་ཅུ་ནི།
 བ་རུ་ཁ་སིར་གནས་པ་གཅིག། ། བགས་ནས་ཡམ་ཤིང་ཡིན་དུ་སོང་། ། 79

དེར་ནི་མི་འམ་ཅི་མོ་ཡིས། ། ཡོད་བསྐྱབས་གསལ་བ་ད་མཐོང་གྱུར།
 བའ་ཞིག་མཐོང་བ་ཉིད་ཀྱིས་དེ། ། འཕྲི་བ་ནས་པར་བརྗོད་པར་གྱུར། ། 80

གསར་དུ་མངོན་པར་འདོད་པ་ཡིས། ། ཕས་བཞེན་དེ་ལ་ད་གཏད་ནས།
 མཛེས་ལྡན་ཞེས་པའི་མཛེས་མ་དང། ། ལུག་གི་ཁང་པར་ནས་པར་རོལ། ། 81

རོན་ཅན་གྱི་ཏོག་གི་འོད་ཟེར་གྱིས། ། རབ་རིབ་ཚོགས་ནི་དོས་བསལ་ཏེ།
 དེ་དང་ལུག་རིང་ཅུས་པ་ལས། ། དུས་སྐུ་བུ་ནི་དེ་ཡིས་ཐོབ། ། 82

བྱ་དེ་བྱིས་པ་ཉིད་ལ་ཡང་། ། བའ་ཚོ་སྐྱོབས་ལྡན་རྒྱང་ལྟར་མཐོགས།
 དེ་ཚོ་མ་ཡིས་དེ་ཡི་མིང་། ། ལྱུར་འགྲོ་ཞེས་པར་བསྐྱབས་པར་གྱུར། ། 83

इत्युक्तः पश्चिणा भ्राता नृपतिर्विससर्ज ताम् ।
कान्तां कश्चेरुक् द्वीपे तञ्च सत्कृत्य सादरः ॥ ७६ ॥

सापि प्रतिनिशं व्योम्नः खगारूढा समाययौ ।
दिव्यगन्धमयीं मालामादाय द्वीपसम्भवाम् ॥ ७७ ॥

पारिजाताङ्गुल्यतरोस्तानि पुष्पाण्यवाप सा ।
ख्यातानि तिमिराणीव धमद्भृङ्गान्धकारतः ॥ ७८ ॥

अथ वाराणसीवासौ कदाचिन्मानवाभिधः ।
प्रययौ समिधाहारौ द्विजन्मा काननं युवा ॥ ७९ ॥

तत्र किन्नरकामिन्या स दृष्टः स्पष्टमन्मथः ।
यस्य सन्दर्शनेनैव सम्भवत् विस्मृतस्मृतिः ॥ ८० ॥

असौ नवाभिलाषिणा जनकेनेव सापिता ।
कान्ता कान्तिमयी नाम विजहार गुहागृहे ॥ ८१ ॥

तन्नाभरणरत्नांशुः प्रतीततिमिरोत्करे ।
रममाणा चिरन्तेन काले पुचमवाप सा ॥ ८२ ॥

बलवान्, मरुदुद्भवः स बाल्येऽपि यदा शिशुः ।
तदा माता तस्य संघ्ना शीघ्रग इत्यसाधयत् ॥ ८३ ॥

བགེགས་མེད་ཡོངས་སྤྱོད་བདེ་བ་ཡིས། རོམས་མེད་དེ་ཡང་ཕྱག་གཞན་དུ།
མཛེལ་བོ་བཞག་ནས་རྫོང་བ་ཡིས། སྤྱག་ནི་བསྐྱིབས་ཤིང་དག་དུ་འགྲོ།།

84

ད་ནས་ནས་ཞེག་པ་ཡོས་ན། རང་གི་སྤྱོད་པའི་མཐའ་རྣམས་བཤའ།
སྤྱར་འགྲོ་ཡིས་ཐོས་བསམ་པ་ནི། ཡ་མཚན་དག་གི་རྒྱས་པས་སྦྱས།།

85

བྱིས་གཞན་སྐྱོན་ལྟོ་རྫོང་བ་ཡིས། ཡོང་བ་བཞིན་དུ་བསྐྱམས་པ་འདྲིར།
ཀྱེ་ས་ཡབ་བྱོད་མཛེས་པས་ཀྱང། བཅིངས་པ་འདི་ཉིད་དག་དུ་གྱུར།།

86

རྒྱར་ཤོག་འབྲུག་གི་རང་གི་གནས། བ་ར་ཆ་ས་ཉེད་དུ་འདྲོད།
ཆེ་ཡང་འབད་པ་མེད་པར་ནི། རྫོང་བ་བདག་གིས་བསོལ་མར་བྱས།།

87

རང་ཡུལ་བུལ་བའི་ཉོན་མོངས་ནི། བཟོད་པར་དཀའ་བ་ཇི་ལྟར་བཟོད།
རང་གི་ལུས་བཞིན་ཡུལ་དག་ནི། སྤྱས་ཀྱང་གཏང་བར་མི་ནས་སོ།།

88

རང་ཡུལ་བུལ་བའི་སྐྱེ་བོ་རྣམས། ཞོར་གྱི་ཚོགས་ནི་ཁར་པོ་དང།
ཡོངས་སྤྱོད་ཉེ་བར་ཡངས་སྤྱད་མེད། ཡན་དན་ཐག་པའི་མདུད་པར་རིག།།

89

ཅེས་སྦྱས་སྤྱག་གི་ཁང་བ་ནས། རྫོང་བ་ཆེན་པོ་དེས་བསམ་ལ་ནས།
ཁ་གྲངས་པ་ཡི་པ་དང་ནི། ལྷན་ཅིག་མགྲོགས་པར་སོང་བར་གྱུར།།

90

དེ་དག་གྱུར་དུ་སོང་དེ་ནས། མིའས་ཅི་མོ་མངོན་པར་འོངས།
སྤྱག་བྱིས་སྤྱོད་པ་མཐོང་གྱུར་ནས། ལྷིང་མི་དག་འཕྱེའདི་ལྟར་བསམས།།

91

सापि निर्विघ्नसम्भोगा सुखावृत्ता गुहान्तरे ।
प्रियं हृत्वा सदा याति विधाय शिलया गृहम् ॥ ८४ ॥

कदाचिदथ वृत्तान्तं निजपिषा निवेदितम् ।
आकर्ण्य शीघ्रगञ्चिन्ताविस्मयाकुलितोऽवदत् ॥ ८५ ॥

शिलानिबद्धद्वारेऽस्मिन्नन्धस्यैव गृहान्तरे ।
अहो ज्ञेहोऽप्ययं तात तव बन्धनतां गतः ॥ ८६ ॥

एहि वाराणसीमेव गच्छावस्ते निजास्यदम् ।
विपुलामप्ययत्नेन शिलामुत्सारयाम्यहम् ॥ ८७ ॥

स्वदेशविरहक्लेशं दुःसहं सहसे कथम् ।
त्यक्तं न शक्यते कैश्चिद्देशो देह इव स्वकः ॥ ८८ ॥

भारं द्रविणसम्भारं वेत्ति ग्रन्थिगुणगुणः ।
भोगं निरुपभोगञ्च स्वदेशविरहो जनः ॥ ८९ ॥

इत्युक्त्वा स गुहागेहादुत्पाद्य विपुलां शिलाम् ।
कृताभ्युपगमेनाशु जनकेन ययौ सह ॥ ९० ॥

प्रयातयोस्ततस्तूर्णं समभ्येत्याथ किन्नरी ।
शून्यं दृष्ट्वा गुहागेहं निर्वेदादित्यचिन्तयत् ॥ ९१ ॥

ཀྱི་མ་བདག་ལ་གཙུག་མེད་པ་བཞེས། སྐྱེ་བོ་ངན་པ་དེ་གར་སོང།
 ལྷོ་གཉིས་པ་དང་ལག་འགྲོ་ཡིས། བྱ་བྱ་ཉིད་ལའང་མེད་བྱུང་ཅི།། 92

བདེ་ལ་ཆགས་ལྡན་མཚུག་དུ་ནི། དགའ་བར་མི་བྱེད་འགྲོས་པར་བྱད།
 རིང་དུ་གནས་ཀྱང་མཚའ་གཙུག་མེད། སྐྱེ་བུ་ཉིས་ལྡན་པ་ནི་ཅོ་བཞིན།། 93

དེ་ལྟར་བསམས་ནས་དེ་ཡིས་ནི། གཞོད་ལས་ཁྱོ་ལ་དགའ་བ་བྱད།
 མེ་དོག་ལྟ་བུ་མཚའ་བ་ཡིས། གཞོད་པ་བཟོད་པ་མ་ཡིན་ནོ།། 94

བདག་གི་བྱ་ནི་རིག་བྱེད་དང། ཡོན་ཏན་གང་གིས་ལ་འཚོ།
 ཞེས་བསམས་གྲོགས་མོ་འི་ལག་དུ་ནི། དེ་ལ་དེ་ཡི་རྒྱུད་མང་སྤྲིངས།། 95

ཡོངས་སྤོད་བདེ་བའི་ཟོང་དག་གིས། བྱད་མེད་ནམས་ནི་ཁྱོ་ལ་དགའ།
 མཉེས་གཤེན་ཡོངས་སུ་མ་ཉམས་པ། བྱ་ལ་དགའ་བ་གཤམ་བ་མིན།། 96

དེ་དག་རྒྱལ་ངན་ངོ་ཚ་ནས། མགྲོགས་པས་སྐྱར་དུ་འགྲོ་བ་ལ།
 དེ་ཡོ་གྲོགས་མ་མགྲོགས་འགྲོ་མས། སྐྱར་འགྲོ་ལ་ནི་རྒྱུད་མང་བྱེད།། 97

འདི་ཡི་རྒྱུད་ནི་དང་པོ་འདིར། དེག་པར་མི་བྱ་གོགས་བྱེད་ཡིན།
 དེ་སྐད་སྐྱེས་ནས་དེ་བྱིན་པས། རྒྱུད་མང་སྤྲིངས་ནས་དེ་སོང་བྱུར།། 98

དེ་ནས་རང་ཡུལ་རང་བྱིས་དུ། དེ་ཡི་པ་ནི་བཞག་བྱས་ནས།
 རྒྱུད་མང་བསྐྱེངས་པ་མཁམས་པ་ཡིས། ཀུན་དུ་རྒྱུད་དང་མཚོད་པ་ཐོབ།། 99

अहो मे विस्मृतलेहः स गतः कापि दुर्जनः ।
द्विजिह्वानां भुजङ्गानां कौटिल्यं वा किमद्भुतम् ॥ ६२ ॥

न रमन्ते पलायन्ते पर्यन्ते सुखरागिणः ।
चिरस्था अपि निःस्नेहाः शुक इव द्विजातयः ॥ ६३ ॥

इति सञ्चिन्त्य सां पत्युर्निकारात्प्रीतिमत्यजत् ।
पुष्योपमानि प्रेमाणि न सहन्ते कदर्थनाम् ॥ ६४ ॥

विद्यागुणेन केनासौ पुत्रो मे भुवि जीवति ।
इति ध्यात्वा सखी-हस्ते तस्मै वीणां दिदेश सा ॥ ६५ ॥

सम्भोगसुखपण्यैव प्रीतिः पतिषु योषिताम् ।
अपर्युषितवात्सल्या-पुत्रप्रीतिस्तु निश्चला ॥ ६६ ॥

जवेन ब्रजतो स्तूर्णं तयोर्दौर्जन्यलज्जया ।
श्रीघ्नगाथ ददौ वीणां तत्सखी वेगगामिनी ॥ ६७ ॥

आद्या तन्त्रिरियं नास्याः स्पृष्टव्या विघ्नकारिणी ।
इत्याभाष्य तथा दत्तां वीणां प्राप्य जगाम सः ॥ ६८ ॥

ततः स्वदेशे जनकं स्वगृहे त्रिनिवेश्य सः ।
वीणाप्रवीणः सर्व्वं च लाभपूजामवाप्तवान् ॥ ६९ ॥

དེ་ནས་ནམ་ཞེག་ཚང་པ་དག། ཅུ་གཏར་སྤྱིང་དུ་འགྲོ་བ་ནམས།
 ལྷ་ཡི་རྒྱད་མང་ལ་ཆགས་པུས། དེ་ནི་གཟིངས་ལ་སྦྱོན་པར་གྱུར།། 100

དེ་ཡི་རྒྱད་མང་ཡིད་འཕྲོག་པ། རྣ་བའི་བདུད་ཚིའི་རྒྱན་དག་གིས།
 རྣམ་ཅིག་རྣམ་ཅིག་གྲུ་མཚོ་ཡིང། ལྷབས་ནི་མེད་པ་བཞིན་དུ་གྱུར།། 101

དེ་ནས་དང་པོ་འི་རྒྱད་དག་ལ། རེག་པས་ཉེར་འཚོ་རབ་བསྐྱོད་དེ།
 གཟིངས་ནི་རབ་དུ་འཕར་ཞིང་ཆག། ཚོང་པ་ཐམས་ཅད་བརྒྱག་པར་གྱུར།། 102

དེ་ནས་ལས་ཀྱི་ལྷག་མ་ཡིས། ལྷར་འགྲོ་ཡིས་ནི་ཤིང་དུ་མེག།
 ལྷང་གིས་བསྐྱོད་ནས་རྣམ་ཅིག་གིས། ཀ་སེ་ཅུ་ཡི་སྤྱིང་དུ་ཕྱིན།། 103

དེར་ནི་ཅུ་གཏར་ངོགས་འགྲམ་གྱི། རྩེ་ཚལ་མཚོག་དུ་རབ་ཞུགས་དེས།
 ལུ་མ་མེ་ཏོག་ཅུན་པོ་དག། རབ་རྒྱས་བྱད་མེད་སོ་ཤུམ་སྒྲ།། 104

མེ་ཏོག་རྒྱི་སར་ཞེས་བྱ་བའི། འཕྲིང་བ་རབ་འབར་རྒྱད་བྱེད་ཅིང།
 སེམས་མེད་རྣམས་ཀྱང་ལྷས་ཀྱི་ནི། ཡོན་ཏན་གྱིས་ངེས་འཚིང་བྱེད་སྤོང་།། 105

དེས་ཀྱང་མཚོས་པའི་རྣམ་པ་ཅན། བཏན་པ་བྱིས་པ་ལང་ཚོ་ཡིས།
 མཚོསས་ཀྱི་དབུས་གནས་ཉིད་གྱུར་བ། དེ་མཐོང་ཡ་མཚན་དག་དུ་གྱུར།། 106

འདོད་པའི་རྒྱང་གིས་རབ་བསྐྱོད་པས། ལག་པའི་ཡམ་འདབ་གཡོ་ལྷན་ཞིང།
 ངང་རྩལ་མེ་ཏོག་རྒྱང་བ་དེས། འཕྲི་ཤིང་བཞིན་དུ་དེ་རབ་བདུད།། 107

ततः कदाचिद्दण्डिजा अम्बुधिद्वीपगामिना ।
आरोपितः प्रवहणं दिव्यवीणानुरागिणा ॥ १०० ॥

वीणामूर्च्छनया तस्य श्रोत्रपौयूषधारया ।
क्षणे क्षणे समुद्रोऽपि निस्तरङ्ग इवाभवत् ॥ १०१ ॥

अथाद्यतन्त्रिसंस्पर्शादुत्पन्नोपलवोत्सृजे ।
भग्ने प्रवहणे सर्व्ववणिजामभवत् क्षयः ॥ १०२ ॥

ततो बलाहकावाद्या पवनप्रेरितः क्षणात् ।
कशेरुद्वीपमासेदे कर्मशेषेण श्रीघ्नगः ॥ १०३ ॥

तत्राभिकूलसंलीनं दिव्योद्यानं प्रविश्य सः ।
श्यामां ददर्श सोशुम्बां मूर्द्धन्यस्तवकस्तनाम् ॥ १०४ ॥

ग्रथनन्तीन्तिमिराख्यानां पुष्पाणामुज्ज्वलस्रजम् ।
निबन्धनं तनुगुणैः कुर्वाणामप्यचेतसाम् ॥ १०५ ॥

सापि तं रुचिराकारं दृष्ट्वा विस्मयमाययौ ।
धीरं शैशवतारुण्यसन्धिमध्यस्थतां गतम् ॥ १०६ ॥

मारमाकृतसञ्चालसकम्पकरपञ्जवा ।
सा शौर्यशीलकुसुमा लतेव प्रणनाम तम् ॥ १०७ ॥

འསྐལ་ལ་ཡུན་རིང་འགྲོགས་པ་བཞིན། རེ་དག་མཚོག་དུ་མཛེའ་བར་གྱུར།
སྦྱི་བ་སྐྱ་མའི་མཛེར་གཅུན་པ། ཡིད་ཀྱིས་ཡིད་ནི་མི་མཐོང་ངོ།།

108

ཉིན་པར་དེ་དང་དགའ་བྱེད་ཅིང། མཚན་མོ་ཡང་ནི་ས་བདག་དང།
སྐྱས་པའི་འདོད་ལྡན་མཛེའ་བོར་ནི། གཡོན་མའི་སྦྱོད་པ་ཉིད་ལ་ལས་མས།།

109

སྦྱོད་ཚུལ་ཤེས་པ་དེས་དེ་ལ། བ་ར་ཧ་སིར་འགྲོ་དོན་གཉེར།
དེ་ཡི་ཚོག་གིས་མིག་བཙུ་མས་ནས། བྱ་ལ་ཞེན་ནས་དེ་ཡིས་ཕྱིན།།

110

ད་ཡོས་རྒྱག་པར་གྱུར་མུང་ཀྱང། མཁའ་ལ་མིག་ནི་ཕྱེ་བ་ཡིས།
རྩ་གཏེར་གཡོ་བའི་བསྐྱབས་པའི་མིག། རེ་ནི་འསྐལ་ཉིད་ཡོང་བར་གྱུར།།

111

མོ་བྱང་འཁོར་གྱི་སྦྱིད་ཚལ་དུ། དེ་ཡིས་དེ་བཞག་འཐིག་པ་ཡིས།
སྐྱག་ཅིང་སྤྱང་ན་གྱིས་གདུངས་པས། ས་བདག་གཞི་མས་པའི་ཁང་པར་ཞུགས།།

112

ཡིད་ནི་ཤིན་དུ་གདུང་བ་ཡིས། མཚན་མོ་དེ་ནི་འདས་བྱས་ནས།
མོ་རང་བསམ་པས་ཟིལ་ནོན་དེས། བགྲོད་དང་སྦྱོད་པར་ལུས་སྤྱུར།།

113

སྐབས་དེར་ཚུ་དབྱི་བཟང་གིས། ཚོགས་ནི་ཡང་དག་ཀྱས་གྱུར་ཅིང།
མེ་དོག་གཞུ་ཅན་ཅེ་དགའ་ཡི། ལང་ཚོ་དཔྱིད་ཀྱི་རྒྱ་བ་ནི།།

114

ཁྱུ་བྱུག་(རྒྱང་)བྱང་བས་གཞག་གྱུར་ཅིང། རུས་ཀྱི་བྲལ་བ་ནམས་ཀྱི་དུས།
བཟོད་དཀའ་སྤྱང་ན་འགྲེམས་བྱེད་པ། སྤྱང་ན་མེད་གསར་རབ་དུ་མཐོང་།།

115

सहसा चिरारूढेव प्रीतिः प्रौढा तयोरभूत् ।
प्राग्जन्मज्ञेहसंलीनं न मुञ्चति मनोमनः ॥ १०८ ॥

रममाणा दिवा तेन निशायां च महीभुजा ।
मेने बामाचरिचतां तां प्रियो गूढकामुकः ॥ १०९ ॥

तेन वाराणसीं गन्तुं ज्ञात्वा वृत्तं समर्थिता ।
तन्निनाथ खंगारुढा तङ्गिरा मीलितेक्षणम् ॥ ११० ॥

वारितोऽपि तदा व्येम्नि नयनोन्मीलने तया ।
सोऽभवत्सहसैवान्धश्चापलाद्विद्वतेक्षणः ॥ १११ ॥

सा तमन्तःपुरोद्याने निधाय भयकातरा ।
विवेश शोकसन्तप्ता शय्यावेश्म महीपतेः ॥ ११२ ॥

दूयमानेन मनसा रजनीमतिवाद्य ताम् ।
प्रातर्न गन्तुं न स्थातुं चिन्ताक्रान्ता शशाक सा ॥ ११३ ॥

अचान्तरे समुद्भूतश्चुतसौरभनिर्भरः ।
मधुमासो विलासानां यौवनं पुष्पधन्वनः ॥ ११४ ॥

कोकिलालिकुलैः कालः कालः कालो वियोगिणाम् ।
शीर्षशोकनवाशोकदुःसहः प्रतिदृश्यते ॥ ११५ ॥

འདོད་པས་སྐྱོངས་པའི་རྒྱལ་པོས་ཀྱང། སྲིད་དང་ས་བྱལ་སྦྱོད་མོས་རྣམ།
 བལྟ་བར་བཙོན་པས་ཉི་མ་གཅིག། སོ་ལུས་བྱ་ནི་བདང་ས་གྱུར།། 116

དེ་ནི་དེ་དང་ལྷན་ཅིག་དུ། ཆགས་དང་རྒྱགས་དང་འདོད་པ་ཡིས།
 འཁོར་བ་བཞིན་དུ་ངལ་གསོའི་གནས། མི་དོག་གི་ནི་གཤམ་སྤུ་སོང།། 117

དར་ནི་རྒྱུང་བཞེན་གྱིས་བསྐྱོད་པའི། འཁྲི་ཤིང་སྦྱངས་པར་བྱད་པ་ཡ།
 བཅུན་མོ་མཐོང་ནས་ས་ཡི་བདག། དབ་དུ་དགའ་བ་ཉིད་དུ་གྱུར།། 118

གཞན་ཆགས་དུག་གིས་ཟེམ་མནན་པས། ད་ཡང་དུན་པ་རྩམས་པར་གྱུར།
 བསམ་པའི་རྒྱལ་རྒྱལ་དུག་གས་པའི་ཡིད། བདེ་ལའང་བདེ་བ་མིན་པར་རིག།། 119

ལག་འགྲོ་ནང་དུ་སོང་བ་ཡིས། བྱད་མེད་ཀྱི་ནི་འབྲང་བ་བཞིན།
 མ་གྲིན་པར་བྱས་པས་སྐྱོངས་བྱས་པའི། ཤིན་དུ་ཆགས་ལྡན་བློ་གར་བྱེད།། 120

དེར་ནི་དབེན་པར་འཁྲི་ཤིང་གི། ཚོགས་གྱིས་བསྐྱེབས་པར་གནས་བྱས་པ།
 ལོང་བས་སོ་ལུས་བྱ་ཡི་ནི། སྲི་སར་འབྲང་བའི་སྲི་བཟང་ཚར།། 121

འབྲུལ་ལ་ཉིད་དུ་ཆགས་པ་ཡི། རྣམ་འགྱུར་ལས་ནི་སྤྲས་པ་བཟུང།
 ལྷོ་སྤངས་འདོད་པས་བྱོས་པ་རྣམས། འཛིགས་པ་དག་གིས་གཤམ་ཅི།། 122

དམན་པའི་རྒྱུང་གིས་རལ་པས་བསྐྱོད་པར་གྱུར་པའི་དགའ་ས་ཡིས།
 བཞིན་ནི་བྱོས་ལྡན་པ་དུ་འི་སྲི་བཟང་ཚོགས་པའི་སྦྱིང་བོ་ཅན།།

राजाप्यविरतौत्सुक्यादुद्यानं गन्तुमुद्यतः ।
दिनमेकं न तत्याज सौशुम्बां काममोहितः ॥ ११६ ॥

स तथा सह रागस्य मदस्य मदनस्य च ।
संसारमिव विश्रान्तिपदपुष्पवनं ययौ ॥ ११७ ॥

तत्र बालानिलांलोललतावैलक्षकारिणीम् ।
पश्यन् प्रमोदमासेदे दयितामेव भूपतिः ॥ ११८ ॥

अन्यरागविषाक्रान्ताः साप्यभ्रून्मलिनस्मृतिः ।
सुखमप्यसुखं वेत्ति चिन्तांशल्याकुलमनः ॥ ११९ ॥

अन्तर्गतभुजङ्गाभिः स्त्रीभिरत्यन्तरागिणः ।
कण्ठे कृताभिर्दृत्यन्ति मालाभिरिव मोहिताः ॥ १२० ॥

तत्रैकान्तलताकुञ्जनि कुञ्जनिहितस्थितिः ।
अन्यः सौरभमाग्राय सोशुम्बातिमिरस्रजः ॥ १२१ ॥

सहसैव विकारेण रागात् विस्मृतसंभ्रतिः ।
अगायन्मदनक्षीवा गणयन्ति भयं कुतः ॥ १२२ ॥

तनुपवनविलासैः कौर्यमाणः प्रियायाः
समद्वदनपद्मामोदसम्भारसारः ।

དྲི་སར་མེ་དོག་དྲི་དེ་རིང་ནས་འོངས་པར་གྱུར་བ་འདི།
 བྱང་བའི་ལམ་ནི་རྒྱུད་མང་ལྟུལ་སྣ་ཡིས་དགའ་བར་འོས།། 123

ས་འདག་གིས་ནི་དེ་ཡི་རྒྱ། རྗེང་ལ་འབབ་བ་དེ་ཐོས་ནས།
 རྒྱུད་མོས་ཚལ་དག་བཅའ་བྱས་པས། འབྲི་ཤིང་ནང་དུ་དེ་མཐོང་གྱུར།། 124

ཆགས་པ་དྲག་པོས་བྱོས་དེ་ལ། དོགས་པར་གྱུར་བ་དེ་ཡིས་དྲིས།
 སོ་ཤུམ་བུ་འམ་དེ་ཡིས་ནི། ལུས་ཀྱི་མཚན་ཉིད་ཁྱོད་ཤེས་སམ།། 125

དེ་སྣམ་སོ་ཤུམ་བུ་དག་ནི། ཅི་ཕྱིར་མི་ཤས་གང་ག་མཚུ།
 བེས་བ་དགར་དམར་ཆགས་པ་ཡིས། རྒྱལ་སྲིད་ལ་ནི་ཡི་འཁྲུང་ཞུགས།། 126

འདོད་པས་བཀོད་བཞིན་དེ་ཡི་བརྒྱ་ཙ་ན།
 རི་མོའི་རང་བཞིན་བཀྲ་ཤིས་མཛེས་པ་ཡོད།
 འབྲིལ་བ་སྐྱུག་གུ་མཛེས་པའི་འཁོར་ལོ་འདྲ།
 དེ་ཡི་ན་མའི་དཀྱིལ་འཁོར་དག་ལའང་ཡོད།། 127

དེ་དག་ཐོས་ནས་མི་བདག་ནི། ཡོངས་སྐྱུ་གཏུང་བ་དྲག་པོས་ཉིན།
 ཡིད་ཀྱི་ཆགས་པ་མེ་དོག་ནི། རྗེང་པ་བཞིན་དུ་དོར་བར་གྱུར།། 128

དེ་ཡིས་སྣམ་པ་མི་མོ་རྣམས། བསྐྱུང་བ་བརྒྱས་ཀྱང་ཚུལ་ཁྲིམས་མིན།
 རྣམ་མཁའི་མེ་དོག་འབྲེང་བ་བཞིན། དག་པ་རྣམ་ཀུན་ཉིད་དུ་མེད།། 129

तिमिरकुसुमगन्धः सोऽथमायाति दूरात्
धमरसरणिर्वीणाविधमारावरम्यः ॥ १२३ ॥

श्रुत्वा हृदयसंवादगीतं तत् तस्य भूपतिः ।
उद्यानविचयं कृत्वा तं ददर्श लतान्तरे ॥ १२४ ॥

गाढरोचमदक्षीवं स तं पप्रच्छ शङ्कितः ।
अपि जानासि सोऽशुम्बां तस्य वा लक्षणं तनोः ॥ १२५ ॥

सोऽब्रवीत् किन्न जानामि सोऽशुम्बां विम्बपाटलाम् ।
उपविष्टोऽधरे यस्या रागराज्ये मनोभवः ॥ १२६ ॥

न्यस्तं स्मरेणोव तदूरुमूले
लेखीमयं स्वस्तिकमस्ति कान्तम् ।
आवर्त्तशोभा स्तनमण्डले वा
लावण्यकल्लोलनिभास्ति तस्याः ॥ १२७ ॥

एतदाकर्ण्य नृपतिः सद्यः सन्तापशोधितम् ।
मुमोच रागकुसुमं निर्माल्यमिव चेतसः ॥ १२८ ॥

सोऽब्रवीन्नास्ति नारीणां शीलरक्षा शतैरपि ।
खपुष्पमालेव सती सर्वथा नैव जायते ॥ १२९ ॥

སྐྱལ་པོས་འདི་བརྗོད་ལོང་བ་དང། ལྷན་ཅིག་དུར་ཁྱོད་ནགས་ལ་དེ།
 ལྷན་དུ་བོང་བྱལ་བསྐྱོན་ནས། ལྷོང་ཁྱེར་ལས་ནི་ཕྱིར་བཏོན་གྱུར།། 180

ངོ་ཚ་མེད་པར་དེ་དང་དེ། ལྷན་ཅིག་འགྲོ་བས་ཉིན་འདས་ཚོ།
 བགས་སྤྱ་ཚོས་རྒྱན་བདག་པོ་ཡིས། སྤུན་ཚོགས་དག་དང་བཅས་ཉིད་ཐོབ།། 181

འབྲུལ་ལ་ཚོས་རྒྱན་དཀྱིལ་འཁོར་དག། སྤོན་བྲོས་དེ་ཚོ་སྐྱེ་བོ་ཡིས།
 ལོང་བ་ཉེས་པ་མེད་པ་ཉིད། ཚོས་རྒྱན་དག་དུ་འབྲུལ་ནས་བསད།། 182

སོ་ཤུམ་བུ་དེ་རྒྱན་པོས་ཀྱང། ལྷན་ཅིག་འགྲོགས་པས་མཚན་སྤྱད་ནས།
 དེ་ཡི་རྒྱན་ནམས་སྒྲངས་ནས་ནི། ཅུ་བོར་བ་དུ་གཤམ་ནས་སོང།། 183

ཅུ་གྲུང་ཀ་རན་དེ་བ་དེ། འགྲུམ་དུ་གོས་དང་བྲལ་བ་དེས།
 མིག་སྤོན་དང་བཅས་མཚི་མའི་ཅུ། ལུ་མ་སྒོ་གཅིང་གྱུ་ལན་བྱས།། 184

དེ་ཡི་དུས་ན་བྲ་སྐྱུས་ཤག། ཁ་ཡི་ཤ་ན་རབ་བཏང་ནས།
 ཅུ་ལོ་འཕར་བའི་ཉལ་སོང། དེ་ནི་མཁའ་ལ་འགྲོ་བས་ཁྱེར།། 185

ཉ་ནོ་འབྲུལ་ལ་གཏོང་དུ་སང། ཤ་ནོ་བྱ་ཡིས་ལྷགས་པའི་ཚོ།
 བཀྲིས་ཀ་ཉམས་པས་དེ་ཡིས་ནི། བསམས་པ་མིག་ནི་གཤམ་མེད་གྱུར།། 186

དེ་མཐོང་དེ་ཡིས་བཞིན་ལ་ནི། སྤུམ་ཀྱང་འརྱུ་པ་མཐོང་བར་གྱུར།
 བཀའ་དག་གི་ནི་འབྲུལ་བ་ལ། འཚོར་ཉེ་ནམས་ཀྱང་དགོད་པ་ཡིན།། 187

इत्युक्त्वा न्धेन तां राजा सह श्मशानकाननम् ।
गर्दभारोपितां तूर्णं तंत्याज नगराद्वहिः ॥ १३० ॥

सा तेन सह निर्लज्जा व्रजन्ती दिनसंक्षये ।
अटव्यां चौरपतिना प्राप्तैव सह सम्पदा ॥ १३१ ॥

जनैरभिद्रुते तस्मिन् सहसा चौरमण्डले ।
निरपराध एवान्धश्चौरान्धान्या निपातितः ॥ १३२ ॥

चौरोऽपि तां निशां भुक्त्वा सोशुम्बाक्षणसङ्गतः ।
गृहीत्वाभरणान्यस्या जंगामोत्तीर्य निम्नगाम् ॥ १३३ ॥

कारण्डवायाः सरितस्तस्यास्तीरे निरम्बरा ।
शुशोच साञ्जनैरश्रुजलैः सा मलिनस्तनी ॥ १३४ ॥

तस्मिन् प्लवणे मुखासक्तं मांसमुत्सृज्य जम्बुके ।
याते जलोत्सृतं मत्स्यं तद् जहार विहङ्गमः ॥ १३५ ॥

मत्स्ये निमग्ने सहसा खगेन पिशिते हृते ।
स बभूवोभयधंशाच्चिन्तानिश्चललोचनः ॥ १३६ ॥

तस्यास्तं वीक्ष्य दुःखेऽपि मुखे स्मितमदृश्यत ।
हासः परस्य खलिते दुःस्थस्याप्युपजायते ॥ १३७ ॥

སྐྱེངས་པས་ཁྲོས་པ་དེ་ཡི་ནི། མི་འོས་འཇུག་པ་དེ་ལ་སྐྱེས།
 གྲུ་མ་འཇིག་རྟེན་གད་མོ་ཡི། གནས་གུར་ཁྲོད་ཉིད་བདག་ལ་དགོད། 138

མི་བདག་བདང་ནས་ལོང་བར་སྤྱིན། ལོང་བ་བདང་ནས་ཚོས་ཀུན་བཟླེན།
 གསུམ་ཚར་ཉམས་པ་ཁྲོད་ཀྱིས་ནི། འཇུག་པའི་གནས་ནི་གཉིས་ཉམས་ང། 139

ཡོངས་སུ་བགད་པ་འདི་ནི་ཚོག། བདག་ནི་རིགས་པས་ཁྲོད་ཕན་བསྐྱབ།
 མི་བཟང་གནས་ལ་གང་ཞིག་ནི། ཅོ་འདྲིའི་མཁམ་པ་དེ་མི་བསྐྱན། 140

འདི་བརྗོད་གྲོང་ཁྲིར་སོང་ནས་ན། ལྷུང་གོང་གས་ནས་ས་ཤུམ་བུ།
 དཀའ་ཐུབ་རིག་པས་གནས་སོ་ཞེས། ལྷོ་གྲོས་བཟང་མོས་རྒྱལ་ལ་སྐྱེས། 141

དེ་ནས་གོས་དང་རྒྱན་བསྐྱར་ནས། དེ་ནི་རྒྱལ་པོས་སྐྱེངས་པར་གྱུར།
 ལུས་ཅན་རྣམས་ཀྱི་ཆགས་པ་ཡིས། ལྷག་ས་སྐྱོན་ནི་སྐྱིབ་པ་ཉིད། 142

ད་ལྟའི་ཡུ་དྲུལ་མདོག་འདི་དེ། འཆར་ཀ་འདི་ཡང་སྐྱར་འགོ་དེ།
 སྤོན་ཚོ་གཞན་གྱི་བསོད་ནམས་ཀྱིས། དགོ་སྤོང་བདུལ་ཞུགས་ཉེ་བར་ཐོབ། 143

འདི་ཡི་ཡིད་ནི་གང་ཞིག་ཆགས་པས་སྐྱོར་ལ་ཉམས་ཀྱིས་རབ་བརྒྱན་དང།
 རྒྱགས་པ་དང་ནི་འདོད་པའི་དབང་གུར་ཆགས་དང་ལྷན་པ་ཉིད་དུ་གྱུར། 144

དེས་ན་དེ་ཚོ་ཡུད་ཅམ་ཞིབ་རྣམ་པར་དཔྱོད་པ་དང་བུལ་ནས།
 མི་ཡི་བདག་པོའི་གཞུགས་བྱས་ཀུན་དགའ་ལྷན་པས་བདག་ལ་ཕྱག་འཚལ་གྱུར། 144

ཅེས་པ་དགོ་བའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་རྒྱུབ་སེམས་དཔའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་པ་
 དཔག་བསམ་འབྲི་ཤིང་ལས་སྐྱ་ལས་བབས་པའི་ཡལ་འདབ་མེ་བཅུ་བཞི་པའོ།

स तां वैलक्ष्ण्यकृपितः प्रोवाचानुचितस्मिताम् ।
अहो हसंसि मां लोके हास्यायतनतां गता ॥ १३८ ॥

नृपं त्यक्त्वागता ह्यन्धम् त्यक्त्वान्धं चौरमाश्रिता ।
तवाहमुभयधष्टं चिन्मष्टायाः स्मितास्पदम् ॥ १३९ ॥

आस्तां वः परिहासोऽयं तं युक्त्याहं करोमि ते ।
खलास्ते विषमस्थानां ये विडम्बनपण्डिताः ॥ १४० ॥

इत्युक्त्वा नगरीं गत्वा स नृपाय न्यवेदयत् ।
सोशुम्बा ते नदीतीरे तपोयुक्तेति सन्मतिः ॥ १४१ ॥

अथ निनाय तां राजा वितौर्याभरणाम्बरम् ।
दोषमाच्छादयत्येव रागशेषः शरौरिणाम् ॥ १४२ ॥

सैवाद्योत्पलवर्णैर्यमुदायी शीघ्रगोऽप्यसौ ।
प्राग्जन्मान्तरपुण्येन भिक्षुव्रतमुपागतौ ॥ १४३ ॥

अभवदतिरसार्द्रमानसं रागयोगे
यदु मदनविधेयं रागयुक्तं यदस्याः ।
विरतश्मविचारा तेन तस्मिन् मुहूर्ते
कृतनरपतिरूपानन्दिनं मां ववन्दे ॥ १४४ ॥

इति श्लेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां
देवावतारावदानं नाम चतुर्दशः पक्षवः ॥

ཡལ་འདབ་བཙོལ་པ།

བྲག་ངེས་པར་འཕངས་པའི་རྟོགས་བརྗོད་ནི།

མཐུ་ལྷན་ནམས་ཀྱིས་མཚུངས་མེད་བཏན་པ་དང་།

བརྗོན་འགྲུས་སྟོབས་ནིང་མཚར་བཅས་པ་ཡིན།།

ཆེན་པོ་ཉིད་ལ་བརྟེན་པའི་སྦྱོར་པ་ལས།

གང་ཕྱིར་ཐམས་ཅད་ཆེན་པོ་ཉིད་དུ་འགྱུར།།

1

སྟོན་ནི་སྟོབས་ལྷན་གྱི་གནས།

ཀྱ་ཤའི་གྲོང་ཁྱེར་དགའ་བརྒྱ།

རང་དགར་རོལ་པའི་བཙོལ་ལྷན་འདས།

བདེ་བཤེགས་རང་ཉིད་གཤེགས་པར་གྱུར།།

2

ལེགས་པར་བྱོན་པ་དེ་ཐོས་ནས། རིས་གོ་དགའ་རབ་བརྗོན་པ།

དགའ་བ་འཚོལ་བ་དེ་དག་གིས། ལམ་ནི་ལེགས་པར་སྦྱང་བ་བྱས།།

3

རྩ་དང་ཚོར་མ་རྟོ་བ་དང་། སེག་མ་རྒྱལ་དག་བསལ་བྱས་ནས།

ཅན་དན་རྩ་ཡིས་ལེགས་སྤྲོད། དུལ་ནི་མཛོས་པ་དེ་དག་གིས།།

4

དབྱས་སྦྱུང་འཕྲིན་གྱི་སྦྱར་གྱུར་པའི། རྒྱུ་མ་གཏོང་དུ་ཞུས་པ་བཞིན།

གཏོང་དུ་བྱིང་བའི་དོ་ཆེན་ནི། ས་ལས་ཡང་དག་གྱུར་བར་གྱུར།།

5

• पञ्चदशः पञ्चवः ।
शिलानिक्षेपावदानम् ।

बलमतुलधैर्यवीर्यं साश्चर्यं
भवंति सप्रभावाणाम् ।
महदाश्रययोगाद् यस्मै
सर्व्वं महिमत्वमायाति ॥ १ ॥

पुरा कुशीपुरीं रम्यां
मस्त्रानां बलशालिनाम् ।
स्वेच्छाविहारौ भगवान्
प्रतस्थे सुगतः स्वयम् ॥ २ ॥

ते तदागमनं श्रुत्वा कल्याणं कुशलैषिणः ।
वर्त्मसंशोधनं चक्रुरुपचारपदोद्यताः ॥ ३ ॥

देशं भूषयतां तेषां संसिक्तं चन्दनोदकैः ।
तृणकण्टकपाषाणशर्करारेणुवर्जितम् ॥ ४ ॥

मध्ये समाययौ भूमिनिमग्ना महती शिला ।
अवसन्ना विसन्ना च वधूर्विन्ध्यगिरेरिव ॥ ५ ॥

འབྱོར་དང་དབྱུང་བ་ཐག་པ་ཡིས། དེ་ནི་སོལ་ལ་དེ་དག་རྣམས།
 ལྷོ་བ་སོང་ཡང་དེ་ཡིས་ནི། ལྷོང་ལྷོ་ཆ་ཡང་ཟད་མ་གྱུར།། 6

དེ་ནས་འཁོར་བའི་ཡོངས་གཏུངས་དག། རབ་དུ་ཞེ་བྱེད་བདུན་རྩེའི་ཟེར།
 །ཀྱུ་གྱི་ཡིད་ནི་དགའ་བའི་གཉེན། བཙོམ་ལྷན་འདས་ནི་བྱོན་པར་གྱུར།། 7

སྤྱུག་པོ་འི་སྤྱན་པ་དག་དང་བྲལ། གསལ་ཞིང་མཐོང་བ་འབྲས་དང་བྱམས།
 རབ་དང་ཕྱོགས་ནི་རྣམ་པ་ཕྱེ། རབ་དུ་གསལ་བ་སྤོན་ཉིད་བཞིན།། 8

འབྲས་མཉེན་ཉོན་མོངས་ཀྱིས་གཏུངས་པ། ཡོངས་ངལ་དྲ་དག་དེས་གཟིགས་ཤིང་།
 དེ་དག་གཏུངས་གྱུར་ཐོས་ནས་ཀྱང་། ཕྱག་འཚལ་བཞིན་ལྷན་དེར་བཀའ་སྣུལ།།

ངལ་དུ་བའ་བད་རྩོལ་ལྷན་པ་བྱེད། འཁོར་བ་ཡིས་ནི་ལས་ལ་བཞིན།
 བྱ་བ་འདི་ལ་རབ་བརྩོན་པ། ཀྱི་མ་ཉོན་མོངས་འབྲས་བུ་རྩོམ།། 10

བརྩམས་ན་མི་བཟད་ཉོན་མོངས་དང་། བྱེད་པ་ན་ཡང་ཐེ་ཚོམ་བཅས།
 བྱུ་བ་ཀྱང་ཉེར་མཁོ་མེད་པའི་ལས། །ཤེས་རབ་ལྷན་རྣམས་ཡོངས་མི་བྱེད།། 11

ད་སྐད་གསུངས་ནས་ཚ་བའི་དྲ། ཞབས་མཚུབ་ཀྱིས་ཕྱང་གཡོན་པ་ཡི།
 ཕྱག་གིས་གཡས་པའི་ཕྱག་དུ་ནི། བཙོམ་ལྷན་འདས་ཀྱི་བཀོད་མཛད་ནས།། 12

མཐའ་མེད་པ་རོལ་གཞོན་པ་ཡིས། ཚངས་པའི་འཇིག་རྟེན་མཐར་བཏང་སྟེ།
 འགྲོ་བ་གསུམ་དྲོ་མཚར་གྱི། ལྷོད་པ་མོ་ཉ་བཞིན་དྲ་མཛད།། 13

तामुत्पातयतां तेषां कुहालभुजरज्जुभिः ।
मासो जगाम नत्वस्याः सहस्रांशेष्यभूत् क्षतिः ॥ ६ ॥

अथ संसारसन्तापप्रशमामृतदौधितिः ।
आययौ भगवान् सर्व्वमानसोस्त्रासबान्धवः ॥ ७ ॥

घनान्धकारविरतिव्यक्तसफलदर्शनः ।
प्रसादसंविभक्ताशः प्रकाश इव शरदः ॥ ८ ॥

स तान् दृष्ट्वा परिश्रान्तान् विफलक्लेशपीडितान् ।
श्रुत्वा च तद्यवसितं तानूचे प्रणताननान् ॥ ९ ॥

अहो क्लेशफलारम्भः प्रयासव्यवसायिनां ।
संसारकर्मणीवास्मिन् व्यापारे वः समुद्यमः ॥ १० ॥

प्रारम्भे त्रिधमक्लेशं क्रियमाणं ससंशयं ।
सिद्धमध्यनुपादेयं न प्राप्ताः कर्म कुर्व्वते ॥ ११ ॥

द्रव्युक्ता चरणाङ्गुष्ठघट्टितां वामपाणिना ।
विन्ध्यस्य दक्षिणे पाणौ भगवान् विपुलां शिलाम् ॥ १२ ॥

विस्तृज्य ब्रह्मलोकान्तमपर्य्यन्तपराक्रमः ।
चचाराश्चर्य्यचर्यायां द्रुतमिव जगत्त्रये ॥ १३ ॥

ལིན་དུ་མད་བྱང་མཛད་པ་དེས། དེ་ནི་འཛངས་པའི་འབྲུལ་ཉིད་ལ།
 རྒྱང་ནི་རབ་དུ་ལངས་པ་བཞིན། རྩེ་པོ་ཁྱབ་པའི་སྐྱ་རབ་བྱང་། 14

འདུ་བྱང་ཐམས་ཅད་མི་དག་ཉིད། འདི་ནི་འབྲུལ་བ་མད་པར་བྱང།
 ཚོས་རྣམས་ཐམས་ཅད་བདེག་མེད་དང་། ཞི་བ་བྱང་འདས་ཁོ་ན་ཡོད། 15

ད་སྐད་གསལ་བའི་སྐྱ་བཟོད་ད། བཅོམ་ལྡན་ཕྱག་ན་དེ་བཞིན།
 དེ་དབང་ཅེ་མོ་འི་རྣམ་པ་ཅན། རྒྱད་ནས་ཀྱང་ནི་གནས་པར་མཐོང་། 16

སྐད་ཅིག་གིས་དེ་བཅོམ་ལྡན་གྱི། ཞལ་གྱི་རྒྱང་གིས་བཞིག་བྱས་ད།
 མཚོག་གི་ངོ་མཚར་བརྒྱད་མ་ནི། ཕྱོགས་རྣམས་ཀུན་དུ་བཀྲམ་པ་བྱས། 17

རྒྱད་ནས་སྤ་རབ་རུལ་རྣམས་ནི། བཅོམ་ལྡན་འདས་ཀྱིས་གཅིག་ཉིད་བྱས།
 བཞེན་དུ་དོ་དང་འགྲོ་བ་སྤུམ་དུ། ཡ་མཚན་དག་ཀྱང་བཞུགས་པར་མཛད། 18

དེ་ནས་བཅོམ་ལྡན་བཅོམ་འགྲུས་དང་། ལྷོ་བས་ནི་རྩོགས་པས་གྲུད་རྣམས་དག།
 ངོ་མཚར་མིག་ནི་མི་གཡོ་བས། མཐོང་ནས་ཕྱག་འཚལ་དེར་གསོལ་པ། 19

ཀྱི་མ་ཁྱོད་ཀྱི་མཐུ་ཆེན་པོ། ལྷོ་བས་དང་བཅོམ་འགྲུས་རྒྱས་པ་འདི།
 བཤང་ཞིག་ངེས་པར་དོགས་པ་ཡིས། ལུས་པ་ལྟ་རྣམས་ལ་ཡང་མེད། 20

ཁྱོད་ཀྱི་ལྷོ་བས་དང་སྐྱ་མ་ནི། རྩས་སྤུ་འཛིན་ལ་རབ་ཞུགས་པས།
 དོ་བ་བྱིང་ཞིང་གཏིང་དག་དུ། མོང་འདི་སྐྱ་པོ་བཞིན་དུ་བདོན། 21

क्षिप्तायां सहसा तस्यां तेनात्यद्भुतकारिणा ।
उदभूत् गगनोद्भूत इव व्याप्तजनः स्वनः ॥ १४ ॥

अनित्यः सर्व्वसंस्कार इत्यभ्रान्तविधायिनः ।
सर्व्वधर्म्मा निरात्मानः शान्तनिर्व्वर्णाणामेव तत् ॥ १५ ॥

इति स्फुटोदिते शब्दे शिला भगवतः करे ।
गिरौन्द्रशीर्षकाकारा स्थिता पुनरदृश्यत ॥ १६ ॥

क्षणेन सा भगवता क्षिप्ता वदनमारुतैः ।
कृताविसारिणी दिक्षु परमाणुपरम्परा ॥ १७ ॥

पुनरेकौक्यतामेव भगवान् परमाणुभिः ।
शिलामन्यच विदधे विस्मयं च जगत्त्रये ॥ १८ ॥

आश्चर्य्यनिश्चलदृशस्ततो मल्ला बलोज्जितं ।
वीर्य्यं भगवतो वीक्ष्य प्रणतास्तं बभाषिरे ॥ १९ ॥

अहो महाप्रभावोऽयं बलवीर्य्योदयस्तव ।
निश्चयाधिगमे यस्य न प्रगल्भाः सुरा अपि ॥ २० ॥

अनुग्रहप्रवृत्तेन बलेन गुरुणा तव ।
अधीगतिनिमग्नेयं जनतेव धृता शिला ॥ २१ ॥

ངོ་མཚར་མཚོག་མཛད་ཁྱོད་ཀྱི་ནི། བཅོལ་འབྲུག་ཤེས་རབ་སྟོབས་སོགས་ཀྱི།
 ཚད་ཀྱི་མཚམས་ནི་ངེས་པ་དག། སུ་ཞིག་གིས་ཀྱང་ཅང་ཤེས་མམ། 22

དེ་སྐད་སྐྱུས་ཞིང་ངོ་མཚར་ནི། གཡོ་མེད་དེ་རྣམས་ལ་གཟེགས་ནས།
 རོ་བ་དེ་ལ་རབ་བཞུགས་ཏེ། བཅོལ་ལྡན་རྒྱལ་བས་བཀའ་སྩལ་པ། 23

སྲིད་གསུམ་འབྱུང་པོ་རྣམས་ཀྱི་སྟོབས། གཅིག་ཉིད་དུ་ནི་གྱུར་བ་གང་།
 བདེ་གཤེགས་གཅིག་གི་སྟོབས་དེ་དང་། འཇིག་རྟེན་ན་ནི་མཉམ་པ་མིན། 24

རྒྱ་གཏེར་རྒྱ་ཉི་བུམ་པ་དང་། འགྲོ་རྣམས་ལྟ་རབ་དུལ་དུ་གཏི།
 བགྲང་བ་རུ་ནི་ཤིན་ཏུ་ལུས། བདེ་གཤེགས་མཐུན་མ་ཡིན་ནོ། 25

གང་གི་སྤང་གི་ཚད་ཀྱིས་ནི། ལྷན་པོ་འི་དེ་ཉིད་གྲངས་རིག་པ།
 དེས་ཀྱང་བདེ་གཤེགས་ཡོན་ཏན་ནི། དམ་པའི་ལྷི་བ་ཉིད་མི་དོགས། 26

དེ་སྐད་གསུངས་ནས་བཅོལ་ལྡན་འདས། བརྒྱ་བྱིན་བསྐྱེད་གནས་དང་བཅས།
 ལྷ་ཡི་དཀྱིལ་འཁོར་འོངས་པ་ལ། དགོ་བ་དག་ནི་བསྟན་པ་མཛད། 27

དེ་ཡིས་དེ་དེ་ཉིད་བསྟན་པས། བྱད་རྣམས་བྱང་རྒྱལ་ལ་བརྟེན་ནས།
 ཉན་ཐོས་ཞེས་བྱ་ཉི་ཚར་བཅས། ཡང་དག་ཇོགས་སངས་རྒྱས་ཉིད་གྱུར། 28

འགའ་ཡིས་རྒྱན་ཞུགས་འབྲས་བུ་ཐོབ། གཞན་གྱིས་ལན་གཅིག་གིས་འོང་ཡང་།
 སྤྱིར་མི་འོང་འབྲས་གཞན་གྱིས་ཏེ། གཞན་གྱིས་དགྲ་བཅོལ་གནས་ཐོབ་གྱུར། 29

वीर्यप्रज्ञाबलादीनां प्रमाणावधिनिश्चयं ।
अपि जानाति ते कश्चिदाश्चर्यतरकारिणः ॥ २२ ॥

इति ब्रुवानानाश्चर्यनिश्चलानवलोक्य तान् ।
तस्यां शिलासमासीनः प्रोवाच भगवान् जिनः ॥ २३ ॥

एकीभूतंबलं यद्वि भूतानां भुवनत्रये ।
सुगतस्य तदेकस्य लोके नैव समं बलम् ॥ २४ ॥

अम्भांसि कुम्भैरभोधेर्जगन्ति परमाणुभिः ।
शक्यान्यलं लङ्घयितुं प्रभावो न तु सौगतः ॥ २५ ॥

सङ्घ्यां सुमेरोर्यो वेत्ति तूलमानेन तत्त्वतः ।
सुगतानां न जानाति सोऽपि सद्गुणगौरवम् ॥ २६ ॥

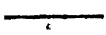
कथयित्वेति भगवान् संप्राप्ते सुरमण्डले ।
सशक्रपद्मनिलये चक्रे कुशलदेशनम् ॥ २७ ॥

मह्लास्तदुपदेशेन तत्तद् बोधिसमाश्रयात् ।
सश्रावकास्थां प्रत्येकसम्यक्सम्बुद्धतां ययुः ॥ २८ ॥

श्रोतःप्रसिफलं कैश्चित् सद्गदागामि चापरैः ।
अनागामिफलं चान्यैः प्राप्तमर्हत्पदं परैः ॥ २९ ॥

དེ་ལྟར་བསམ་པ་སྤྱ་རྒྱས་ཁམས་དང་འགྲོ་བ་གཟིགས་གྱུར་ཅིང་།
 མཐུན་ནས་རང་བཞིན་དེ་ལྟར་མཚུངས་པ་མེད་པའི་གདམས་ངག་ནི།
 འཕགས་པའི་བདེན་པ་བཞི་པོ་ཡང་དག་རབ་གསལ་དྲི་མེད་པ།
 དེ་དག་ནམས་ཀྱི་དགོ་བ་སྤེལ་སྤྲད་བཙོམ་ལྡན་འདས་ཀྱི་མཛད།།

ཅེས་པ་དགོ་བའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་པ་
 དཔག་བསམ་གྱི་འགྲི་ཤིང་ལས་བྲག་ངེས་པར་འཕངས་པའི་རྟོགས་
 པ་བརྗོད་པའི་ཡལ་འདབ་སྟེ་བཅུ་ལྔ་པའོ།།

इत्याशयानुशयधातुगतिं निरीक्ष्य
ज्ञात्वा तथाप्रकृतिमप्रतिमोपदेशं ।
तेषां चकार भगवांश्चतुरार्यसत्य-
सम्यक्प्रकाशविशदं कुशलोदयाय ॥ ३० ॥

इति'क्षेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां
शिलानिक्षेपावदानं पञ्चदशः पल्लवः ॥

ཡལ་འདབ་བཅུ་རྒྱལ་པ།

བྱས་པ་ལྷང་བལྟན་པའི་དོགས་བརྗོད་ནི།

ཆགས་པ་མེད་རྣམས་ངེས་པར་རྣམ་པར་དག་པའི་གནས།

དགོ་བ་མངོན་འདོད་འཁོར་བའི་གཡེན་དང་ལེགས་བྱས་ལ།

མངོན་པར་དགའ་ཞིང་ཡིད་ཀྱི་རྗེ་མ་རྣམས་དག་གི།

ཁོན་གྱི་རྒྱལ་དང་བྲལ་བ་དགོ་ལེགས་བསྐྱེད་པ་ཡིན།།

1

སྤོན་ཚོ་ལྷ་རྣམས་གདེངས་ཀ་ཡིས། ཟམ་པས་གང་ག་ལེགས་པར་བསྐྱལ།

བཅོམ་ལྷན་བདེ་གཤེགས་པ་རོལ་དུ། བྱོན་ནས་དགོ་སྤོང་རྣམས་ལ་གསུངས།། 2

འདྲར་སྤོན་རིན་ཅན་རང་བཞིན་གྱི། མཚོད་སྤང་མད་བྱང་མཚེས་པ་བྱང།

གཡའ་དེ་དགོ་མཚན་བྱེད་བལྟ་ན། འདི་ཉིད་དུ་དེ་བདག་གིས་བལྟ་ན། 3

ཞེས་གསུངས་ས་ལ་བཅོམ་ལྷན་གྱིས། མཚན་མཚོག་ལྷན་པའི་ཕྱག་དག་གིས།

རེག་པས་ལྷ་ཡི་ཚོགས་རྣམས་ཀྱིས། རིན་ཅན་མཚོད་སྤོང་བྱངས་ནས་བལྟ་ན། 4

དགོ་སྤོང་ཐམས་ཅད་ད་མཐོང་ནས། ཡུན་རིང་མིག་ནི་མི་འཇུག་ཞིང་།

ལུས་ནི་གཡོ་བ་མེད་པ་དག། རི་མོར་བྱིས་པ་བཞིན་དུ་གྱུར།། 5

དོ་དག་གིས་དྲོས་བཅོམ་ལྷན་གྱིས། ད་གཏམ་སྤྲེད་ཡང་རབ་གསུངས་དེ།

འདས་དང་མ་འོངས་མཁྱེན་པ་ནི། ཚོམས་ཀྱི་སྤྲང་བས་འགྲོམས་པ་བཞིན།། 6

षोडशः पञ्चवः ।
मैत्रेयव्याकरणावदानम् ।

असङ्गमो नाम विशुद्धिधाम
श्रेयांसि हृते कुशलाभिकामः ।
संसारवामः सुकृताभिरामः
मनोमलैर्वैररजोविरामः ॥ १ ॥

पुरा गङ्गां समुत्तीर्य नागानां फणसितुना ।
भगवान् सुगतः पारं प्राप्य भिक्षूनभाषत ॥ २ ॥

इह रत्नमयः पूर्वं यूपोऽभूदद्भुतद्युतिः ।
दर्शयामि तमचैव द्रष्टुं वः कौतुकं यदि ॥ ३ ॥

इत्युक्त्वा भगवान् भूमौ पाणिना दिव्यसंक्षणा ।
स्पृष्ट्वा नागगणोत्क्षिप्तं रत्नयूपमदर्शयत् ॥ ४ ॥

तः दृष्ट्वा भिक्षवः सर्वे निनिर्मेषेक्षणाच्चिरं ।
बभूवुश्चिचलिखित इव निश्चलविग्रहः ॥ ५ ॥

तत्कथामद्य तैः पृष्टः प्रोवाच भगवान् पुनः ।
अतीतानागतघ्नानं दन्तासोकैः किरन्निव ॥ ६ ॥

སྤྱོད་ཚེ་ལྷ་ཡི་བྱ་འགའ་ཞིག། དུས་ཀྱི་མཐོ་རིས་ལས་ཡོངས་འཕོས།
 བརྒྱ་བྱིན་བཀའ་ལས་མི་ཡི་བདག། མང་པོས་བཀྲར་བ་ཞེས་པར་གྱུར།། 7

ས་ཡི་གཞི་ལ་ཚོས་ཀྱི་ནི། སྤྱོད་པ་རྗེས་འཇུག་བྲན་པའི་སྤྱད།
 དེ་ཡིས་མཚོད་སྤྱོད་བརྒྱ་པ་ལ། རིགས་པའི་མཚན་ཉིད་ཅུང་རྩེད་སྤངས།། 8

དེ་ནས་ལྷ་ཡི་བདག་པོ་འདི་བཀའ། བི་ཤུག་མས་དེ་གནས་སྤྱ།
 འོད་ལྗན་རིན་ཅེན་མཚོད་སྤོང་ནི། བསོད་ནམས་བཞིན་དུ་མཐོ་བ་བསྐྱབས།། 9

དེ་ནས་དེ་ནི་བལྟ་ལ་ཆགས། སྤྱོད་པོ་དག་མཚན་གཡོ་བ་མེད།
 ཚོས་སོགས་ལས་རྣམས་རྒྱན་ཆད་པས། རྒྱལ་པོ་འདི་བང་མཚོད་རྩེད་པར་གྱུར།། 10

དེ་ནས་ས་བདག་དེ་ཡིས་དེ། གང་ག་ཡི་ནི་ཅུ་ལ་འཕངས།
 ད་ལྷ་ཡང་ནི་ས་འོག་ན། རིན་ཚེན་གྱིས་བརྒྱན་ཉི་མས་བཞིན།། 11

དུས་ཀྱིས་དེ་ནི་ཡོངས་ཆད་ནས། ཡོངས་སྤྱོད་འཛིགས་པར་འགྱུར་བ་ཡོན།
 ཡོངས་སྤྱོད་གྱུར་པས་མི་འཛིག་གང། འགོ་ནངས་པར་དེ་ཡོད་མིན། 12

མ་འོངས་དུས་ན་སྤྱོད་ལོ། སྤོང་ཕྱག་བརྒྱད་ཅུ་པ་ཡི་ཚོ།
 རྒྱལ་པོ་གྲགས་པ་དུང་ལྟར་དཀར། དུང་ཞེས་བྱ་བ་འབྱུང་བར་འབྱུར།། 13

མི་བདག་དཔག་བསམ་གྱིང་ལྟར་དེས། མཚོད་སྤོང་བསོད་ནམས་ཀྱིས་ཐོབ་འདྲི།
 མདུན་ན་འདོན་གྱི་བྱུར་གྱུར་པ། བྱམས་པ་ལ་ནི་རབ་སྤྱོད་འགྱུར།། 14

देवपुत्रः पुरा कश्चित् काले स्वर्गपरिच्युतः ।
महाप्रणादनामाभूत् नृपतिः शक्रशासनात् ॥ ७ ॥

धर्मवृत्तानुसरणस्मरणाय महीतले ।
उचितं सलक्षणं किञ्चित् स यथाचे शतक्रतुम् ॥ ८ ॥

ततः सुरप्रतेर्वाक्याद्विश्वकर्मा तदालये ।
भास्वरं विदधे रत्नयूपं पुण्यमिवोन्नतम् ॥ ९ ॥

ततस्तद्दर्शनसक्ते जने कौतुकनिश्चले ।
दृष्ट्यादिकर्मण्युच्छिन्ने राक्षसः कोषक्षयोऽभवत् ॥ १० ॥

ततस्तेन क्षितिभुजा क्षिप्तोऽयं जाह्नवीजले ।
तिष्ठत्यद्यापि पाताले रत्नैः सूर्यैरिवाचितः ॥ ११ ॥

भविष्यत्यस्य कालेन परिच्छिन्नः परिक्षयः ।
न तज्जगति नामास्ते परिणामे यदक्षयम् ॥ १२ ॥

अगामिसमये पुंसां वर्षाशीतिसहस्रके ।
शङ्खशुभ्रयशाः शङ्खो नाम राजा भविष्यति ॥ १३ ॥

पुण्यसम्भ्रमिमं यूपं नृपः कल्पद्रुमोपमः ।
स पुरोहितपुत्राय मैत्रेयाय प्रदास्यति ॥ १४ ॥

སྒྲོང་བའི་ཡིད་བཞིན་མོར་གྱུར་བ། བྱམས་པ་ཡིས་ཀྱང་འདི་སྒྲུངས་ནས།
 འཕྲལ་ལ་དུས་བྱུར་བྱས་ནས་ནི། འཛིག་རྟོན་དབྱལ་པོ་མེད་བྱེད་འགྱུར།། 15

བྱམས་པས་མཚོན་སྲོང་བྱིན་དེ་ནས། ཡང་དག་ཚོགས་སངས་རྒྱས་ཉིད་འཕྲོབ།
 རྒྱན་མེད་བའི་ཡེ་ཤེས་གཏོར། ལྷ་རྣམས་ཀྱིས་ནི་མཚོན་པར་འགྱུར།། 16

བཅུན་མོ་སྒྲོན་པོའི་ཚོགས་དང་བཅས། སྒྲོང་ཕྲག་བརྒྱད་ཅུ་དག་གིས་ནི།
 ཡོངས་སུ་བསྐྱོར་ནས་དུང་ཞེས་བའི། རྒྱལ་པོ་འང་རབ་དུ་འབྱུང་བར་འགྱུར།། 17

སྐྱེ་བ་ལྡེ་མའི་སྒྲོན་ལས་གྱིས། དུང་གི་དགོ་བ་རྒྱས་པ་དག།
 བྱས་པ་ངེས་པར་ལོངས་སྤྱོད་སྒྲུང། འབྲས་བུ་ཡོངས་སུ་སྒྲིན་པར་འགྱུར།། 18

ཡལ་དབྱུས་སུ་སྒྲིན་རྒྱལ་པོ་ནི། མོར་ལྷ་འེ་བྱ་ལྷ་རོ་མོར་ལྷ་འེ་བྱ།
 བྱང་ཕྱོགས་སུ་ཡང་མི་བདག་ནི། མོར་གིས་བཀུར་བ་ཞེས་པ་བྱུང་།། 19

འབྱོར་བ་འགྲན་པ་ལས་འབྱུང་ས་པ། བོན་གྱི་མེས་གཤུངས་དེ་དག་གི།
 ཡིད་ནི་གཡུལ་དག་ཚོས་པ་ལ། ལྷག་པར་རབ་དུ་དགའ་བར་གྱུར།། 20

དེ་ནས་མོར་གྱིས་བཀུར་བ་འོངས། སྒྲོང་ཁྱེར་དུ་ཡང་རབ་དུ་ཞུགས།
 སྒྲུང་པོ་ཤིང་དའི་ཚོགས་རྣམས་ཀྱིས། གང་གའི་འགྲམ་ནི་བར་མེད་བྱས།། 21

དེར་ནི་རིན་ཚེན་གཙུག་ཅེས་པ། ཡང་དག་ཚོགས་སངས་རྒྱས་ཉིད་ཕྲོབ།
 བརྒྱ་བྱིན་ཚངས་སོགས་ལྷ་རྣམས་ཀྱིས། ཞབས་ལ་མཚོན་ལྡན་དེ་ཡིས་མཐོང་།། 22

मैत्रेयोऽप्ययमादाय कृत्वा सपदि खण्डशः ।
अर्थिचिन्तामणिलोकमदरिद्रं करिष्यति ॥ १५ ॥

यूपं दत्वाथ मैत्रेयः सम्यक्संबुद्धताङ्गतः ।
अनुत्तरज्ञाननिधिर्भविष्यति सुरार्चितः ॥ १६ ॥

शङ्को राज्ञा सहस्राणामशीत्या परिवारितः ।
सान्तःपुरामात्यगणो राजापि प्रव्रजिष्यति ॥ १७ ॥

प्राग्जन्मप्रणिधानेन शङ्कस्य कुशलोदयः ।
कृतस्यावश्यभोग्यत्वात् परिणामे फलिष्यति ॥ १८ ॥

मध्यदेशे पुरा राजा वासवो वासवोपमः ।
धनसम्मतनामा चन्द्रपोऽभूदुत्तरापथे ॥ १९ ॥

तयोर्विभवसङ्घर्षो भूतो वैरामित्तयोः ।
अभूद्युद्धसमारम्भसंभाररभसम्भनः ॥ २० ॥

नगरं च प्रविश्याथ समेत्य धनसम्मतः ।
चक्रे गजरथानीकैर्गङ्गातीरं निरन्तरम् ॥ २१ ॥

तत्र रत्नशिखी नाम सम्यक्संबुद्धतां गतः ।
दृष्ट्वास्तेनार्थमानाङ्घ्रिः ब्रह्मशक्रादिभिः सुरैः ॥ २२ ॥

དེས་བསམས་ཀྱི་པ་པོ་ནོར་ལྷའི་བུ། ཀྱི་མ་བསོད་ནམས་ཚེན་པོར་ལྷན།
གང་ལ་སྐབས་བསྐྱམ་བས་བྱུག་བྱས། འདི་ནི་ཡལ་གྱི་ཁོང་ན་གནས། 23

དེ་ནས་དེ་ཡི་མཐུ་ཡིས་ནི། དེར་ནི་ས་སྐྱོང་དེ་དག་གིས།
སྐོན་གྱི་དུལ་ནི་ཞི་བ་ཡིས། ལོག་པར་སྐོང་ས་བ་ཡོང་ས་རྟེན་གྱར། 24

དེ་ནས་ས་བདག་ནོར་ལྷའི་བུས། བ་པོལ་དང་ནི་བསྐྱམས་བྱས་ནས། *
བཅོམ་ལྷན་འདས་ལ་མངོན་སྲོགས་ཏེ། ལོངས་སྤྱོད་ཀྱན་གྱིས་མཚོན་པ་བྱས། 25

མཚོན་པའི་མཆུག་དུ་བདག་བྱས། འཚལ། དགོ་བའི་ཅ་བ་དེ་དག་གིས།
བདག་ནི་ཚེན་པོར་གྱར་ཅིག་ཅེས། སྐོན་ལས་དག་ཀྱང་བྱས་པར་གྱར། 26

སྐབས་འདིར་ཡིན་དུ་ཆེ་བའི་སྐྱ། དུང་ལས་ཡང་དྲག་འབྱུངས་པའི་ཆེ།
བྱུག་འཚལ་མདུན་དུ་གནས་དེ་ལ། རིན་ཅེན་གཙུག་གི་བཀའ་སྣུལ་པ། 27

དུང་ཞེས་བྱ་བའི་ས་སྐྱོང་ནི། འཁོར་ལོ་རྒྱར་བར་ཁྱོད་འབྱར་ཏེ།
མཆུག་དུ་བྱང་ཆུབ་ལྷན་པས་ཀྱང་། དགོ་བ་ཡང་དག་ཐོབ་པར་འབྱར། 28

དེ་ལྟར་དམ་པའི་སྐོན་ལས་བསོད་ནམས་རྒྱས་པ་ལ་ནི་ས་བདག་ནོར་ལྷའི་བུ།
མི་ཡི་བདག་པོ་དུང་ཞེས་བྱ་བས་སྐོ་གྲོས་ཐོབ་འབྱར་རིན་ཅེན་གཙུག་གིས་བརྟན།

དེར་ཞེན་བྱང་ཆུབ་དུ་ནི་ནམ་དག་སྐོ་གྲོས་བྱམས་པས་བྱམས་ལས་མཛོད་པར་གྱར།
གང་གི་དམ་པའི་གྲོགས་ནི་དགོ་ལ་མངོན་འཇུག་བསོད་ནམས་ལས་གྱི་དང་པོ་ཡིན།

ཞེས་པ་དགོ་བའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་དོགས་པ་བཛོད་པ་
དབག་བསམ་གྱི་འབྲི་ཤིང་ལས་བྱམས་པ་བྱང་བརྟན་པའི་

ཡལ་འདབ་བཅུ་དྲུག་པའོ།

सोऽचिन्तयद्दहो राजा वासवः पृथुपुण्यवान् ।
विषयान्तं वसत्येष यो हि चिदश्वन्दितः ॥ २३ ॥

ततस्तस्यानुभावेन तच्च भूपालयोस्तयोः ।
ययौ वैररजःशान्त्या मिथ्यामोहपरिक्षयम् ॥ २४ ॥

ह्यतसन्धिः परेऽप्यथ वासवः पृथिवीपतिः ।
भगवन्तं समध्येत्य सर्व्वभोगैरपूजयत् ॥ २५ ॥

प्रणिधानं च विदधे पूजान्ते प्रणमामि तं ।
अहं कुशलमूखेन स्यामेतेन महानिति ॥ २६ ॥

अस्मिन्नवसरे घोरं शङ्कशब्दे समुद्गते ।
प्रोवाच तं रत्नशिखी प्रणतं पुरतः स्थितम् ॥ २७ ॥

शङ्कोनाम महीपलंश्चक्रवर्ती भविष्यसि ।
पर्यन्ते बोधियुक्तश्च कुशलं समवाप्स्यसि ॥ २८ ॥

एवं सत्प्रणिधानतः क्षितिपतिः पुण्योदयाद् वासवः
शङ्को नाम नृपः स रत्नशिखिनादिष्टः अत्रियं प्राप्स्यति ।
मैत्रेयः प्रणयात् करिष्यति तथा बोधौ विशुद्धां धियं
कल्याणाभिनिवेशपुण्यतरणिराद्याहि सत्सङ्गमः ॥ २९ ॥

इति श्लोकेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां
मैत्रेयव्याकरणावदानं नाम षोडशः पञ्चवः ।

ཡལ་འདབ་བཅུ་བདུན་པ།
མི་ལོང་བཞིན་གྱི་རྟོགས་བརྗོད་ནི།

སེམས་ནི་རབ་དུ་དངས་པའི་དྲི་མེད་མཉམས་ལ་ཤིན་རབ་འབར་བ།
ཤིན་དུ་རྒྱང་བའི་སྤྱིན་པའི་མེ་ཏོག་འབྲས་བུའི་ཚ་ཤས་ནི།
དེ་དབང་གསེར་དེ་དོ་ཉ་ན་དང་བདུད་རྩིའི་གཏེར་སྤྱིན་པ་ཡི།
འབྲས་བུ་ལྷུན་ཚོགས་དག་དང་མཚུངས་པ་ཉིད་དུ་ཉེར་མི་འགྲོ།། 1

སྤྱོད་ནི་ཀུན་མཁྲིན་དགོངས་པ་ཆེ། ཡིད་ལོང་མཉམ་ཡོད་རྒྱལ་བྱེད་ཚལ།
མགོན་མེད་ཟེས་སྤྱིན་དག་གི་ནི། ཀུན་དགའ་ར་བར་བཞགས་པར་འགྱུར།། 2

དེ་ཡི་སློབ་མ་སྦྱིང་ཇི་བཏེར། འཕགས་པ་འོད་སྲུངས་ཆེ་ཞེས་བྱ།
གྲོང་ཁྱིམ་ཉེ་བའི་ནགས་གྱི་མཐར། རྗོངས་ནི་རྒྱ་ཞིང་ལ་ཤེགས་པར་གྱུར།། 3

དར་ནི་གྲོང་ཁྱིམ་མཐར་བརྟན་པ། ཤིན་དུ་ངན་འགྲའི་བྱུང་མད་དག།
མཚོ་ཡིན་ནད་ཀྱིས་གཟེར་བ་ཡིས། འོད་སྲུངས་དེ་ནི་ཅི་འདོད་མཐོང་།། 4

དད་པ་དག་གོས་ཡང་དག་བསམས། དེ་ཡིས་དེ་མཐོང་རབ་དངས་ཞིང་།
འདི་སྟོད་བསོད་སྟོམས་སྲུངས་པ། བསོད་ནམས་ལས་ནི་ཅི་མ་སྟེས།། 5

དེ་ཡི་འདོད་པ་ངོ་མཚར་ཅན། དད་པ་དང་ལྷན་ནམ་མཁྲིན་ནས།
སྦྱིང་ཇི་རྒྱས་པའི་རྒྱང་བཟེར་དག། རབ་དུ་བརྒྱུད་ས་ནས་བསོད་སྟོམས་བྲུངས།། 6

सप्तदशः पञ्चवः ।
आदर्शमुखावदानम् ।

चित्तप्रसादविमलप्रणयोक्त्वलस्य
स्वल्पस्य दानकुसुमस्य फलांशकेन ।
हेमाद्रिरोहणनगेन्द्रसुधाब्धिदान-
सम्पत्फलं न हि तुलाकलनमुपैति ॥ १ ॥

पुरा मनोज्ञे सर्वज्ञः आवस्थां जेतकानने ।
अनाथपिण्डदारामे विजहार महाशयः ॥ २ ॥

आर्यो महाकाश्यपाख्यस्तच्छिष्यः करुणानिधिः ।
नगरोपवनस्थान्तं जनचारिकया ययौ ॥ ३ ॥

तत्र सुदुर्गतिर्योषित् नगराश्रवलम्बिका ।
अपश्यत् कुष्ठरोगार्ता काश्यपं तं यदृच्छया ॥ ४ ॥

सा तं दृष्ट्वा प्रसादिन्या श्रद्धया समचिन्तयत् ।
पापेऽस्य पिण्डपातार्हा किं न जातास्मि पुण्यतः ॥ ५ ॥

विज्ञाय तस्या आश्चर्य्यश्रद्धायुक्तं मनोरथम् ।
प्रसार्थ्य पापं जग्राह पिण्डं तं करुणाकुलः ॥ ६ ॥

སེམས་ནི་དད་བ་དྲག་པོ་ཡིས། འབྲས་ཚེན་རབ་མང་ཕྱལ་བའི་ཚོ།
མཛོ་མོ་དེ་ཡི་ལག་བའི། མོར་མོ་སྤུལ་ནས་སྣོད་དུ་རྒྱུང་།།

7

དེ་འོག་དེ་ཡིས་སྲིག་པ་བཞིན། མི་དྲག་ལྷན་དག་དོར་ནས་ནི།
དགའ་ལྡན་ཞེས་བྱ་ལྟ་རྣམས་ཀྱི། བང་དུ་ཡང་དག་སྐྱེས་པར་གྱུར།།

8

མད་བྱང་དེ་ཤེས་བཟུ་བྱིན་ནི། སྤྱིན་བའི་དགོལ་གུས་རྒྱས་པས།
འབད་བའི་འོད་སྤངས་དམ་པའི་སྣོད། བདུད་ཅི་དག་གིས་ཡོངས་སུ་བཀོང་།། 9

དགོ་སློང་རབ་ཞིའི་བདུད་ཅི་ཡིས། ཁེངས་དེས་བདུད་ཅི་བྱིན་ལ་ཡང་།
དགའ་མེད་རྩ་ཡི་ཅེ་མོ་ཡིས། ལྷུང་བཟེ་ཐུར་དུ་ཁ་བཟུན་གྱུར།། 10

དམ་པའི་སྣོང་ཇེ་རྒྱས་པ་རྣམས། དམན་ལ་མཛོལ་གཙུགས་དགའ་བ་སྟེན།
ཕུན་སུམ་ཚོགས་པ་འབར་བ་ཡིས། བཞིན་ལ་གུས་པ་དུ་མན་བར་གྱུར།། 11

དེ་ནི་དགའ་ལྡན་རྣམས་ཚོགས་ན། གནས་པ་ཐོས་ནས་མི་ཡི་བདག།
གསལ་རྒྱལ་གྱིས་ནི་བཅོམ་ལྡན་གྱི། མཚོད་སྟོན་རྣམས་པར་གནས་བར་བྱས།། 12

རྒྱལ་བོ་དེ་ཡི་ཁང་བ་ན། དཔལ་འབྱོར་ངོ་མཚར་བྱེད་མཐོང་ནས།
འཕགས་པ་དགའ་བོས་བསོད་ནམས་དེ། རྣམས་ཤིང་བཅོམ་ལྡན་གྱིས་བཀའ་སྤྱུལ།།

སྣོད་ནི་བྱིས་བདག་ཅིག་གི་བྱ། དབུལ་བ་ལས་ནི་འབང་ཉིད་གྱུར།
ཞིང་ལས་དགྲ་ལ་ཡང་དག་ཆགས། ལྟོགས་ཤིང་དུ་བས་འལ་བར་གྱུར།། 14

तौवचिप्रसादेन भक्तसारसमर्पणे ।

कुष्ठिन्या निपपातास्याः पाषे शीर्षकराङ्गुलिः ॥ ७ ॥

ततः सा पातकमिव त्यक्त्वा नित्यकलेवरं ।

देवानां तुषितास्थानां निलये समजायत ॥ ८ ॥

शक्रस्तदद्भुतं ज्ञात्वा दानपुण्योदितादरः ।

यत्नात् काश्यपसत्याचं सुधया समपूरयत् ॥ ९ ॥

सुधार्पणेऽप्यसौ भिक्षुर्निस्पृहस्तृणलीलया ।

प्रशमामृतसम्पूर्णेऽश्वके पाषमधोमुखम् ॥ १० ॥

भजन्ते प्रणयप्रीतिं कृपणेषु कृपाकुलाः ।

सन्तः सम्पत्समाध्वप्रतवदने मीलितादराः ॥ ११ ॥

श्रुत्वा तां तुषिते देवनिकाये निरतां नृपः ।

प्रसेनजित् भगवतश्चक्रे भोज्याधिवासनाम् ॥ १२ ॥

राघ्नस्तस्य वृहे हृष्टा लक्ष्मीमाश्चर्यकूरिणः ।

आर्यान्न्देन भगवान् पृष्टस्तत् पुण्यमभ्यधात् ॥ १३ ॥

पुरा वृहपंतेः स्रुवर्दारिद्र्याद् दासतां गतः ।

श्लेषकर्म्मणि संसक्तः स्रुवश्चामः क्षान्तिमाययौ ॥ १४ ॥

ཡུན་རིང་ཞིག་ན་ས་ཡིས་ནི། ལྷུམ་དང་ཚུ་མེད་གཟན་ཚང་ཞིག།
 བྱིར་ནས་འོངས་པ་དེས་ཐོས་ནས། ལྷུམ་དང་བཅས་པས་ཟུ་སོང་།། 15

ལག་པ་བཀུས་པ་དེ་ཡི་ཚོ། ཅི་དག་ཡང་དག་འོངས་པ་ཡི།
 རང་སངས་རྒྱས་ལ་དེ་ཉིད་ནི། རབ་དུ་དང་བའི་སེམས་ཀྱིས་བྱིན།། 16

དེ་ཉིད་དུས་ཀྱི་ས་སྤོང་ནི། གསལ་རྒྱལ་འདི་ཅུ་སྟེས་པར་གྱུར།
 འབྱོར་པ་འདི་ནི་སྟེན་པ་ཡི། ཐིགས་པ་དེ་ཡི་དང་བའི་འབྲས།། 17

དེ་སྐད་བཅོམ་སྒྲན་གསུང་ཐོས་ནས། དག་སྤོང་དག་ནི་ལ་མཚན་གྱུར།
 གྱལ་བོ་ཡིས་ཀྱང་ཡངས་པ་ཡིས། མཚོན་པ་བཅོམ་སྒྲན་མདུན་དུ་བྱས།། 18

གྱལ་བོས་འོངས་སྤོད་མ་ལུས་པས། ལྷུམ་པས་ཞལ་རྩམ་སྤུལ་བྱས་ནས།།
 འབྲས་མར་སྤུལ་པ་བྱེ་བ་ཡིས། མར་མེ་ཡི་ནི་འབྲེང་བ་བྱས།། 19

དེར་ནི་དབྱལ་མོས་མར་མེ་ནི། འུན་དུ་རྒྱང་བ་དག་ཅིག་ལྷུལ།
 ཐམས་ཅད་སྤུལ་ནི་རབ་ཟད་ནས། རབ་དུ་བཞུས་ཚོ་གང་མ་སོང་།། 20

དེ་ཡིས་སེམས་ནི་དྲི་མེད་ཀྱིས། སྤོད་ལམ་དེ་ཡིས་ནམ་བསམས་པ།
 ཤ་གུ་ཐུབ་པ་ཉིད་དུ་ནི། འབྱུར་བར་ཀུན་མཁྱེན་གྱིས་བཀའ་སྤུལ།། 21

བཅོམ་སྒྲན་མདུན་དུ་རྒྱལ་བོས། རིན་ཅེན་སྟོན་མེད་འབྲེང་སྤུལ་ནས།
 སྤུལ་འཚལ་ནས་ནི་མདུན་བསྐྱར་དེ། ལྷུམ་པ་ཡིས་ནི་དེར་གསོལ་བ།། 22

स्वजनन्धा समानीतां निःश्लेहलवणां चिरात् ।
कल्पाक्षपिण्डमासाद्य भोक्तुं सादरमाययौ ॥ १५ ॥

धौतहस्तक्षणे तस्मिन् संप्राप्तय यदृच्छया ।
ददौ प्रत्येकबुद्धाय तां प्रसन्नेन चेतसा ॥ १६ ॥

जातः स एव कालेन भूपालोऽयं प्रसेनजित् ।
तस्य दानकणस्येयं विभूतिः प्रथमं फलम् ॥ १७ ॥

श्रुत्वेति भगवद्वाक्यं भिक्षुर्विस्मयमाययौ ।
राजापि विपुलां पूजां चक्रे भगवतः पुरः ॥ १८ ॥

राजाहैरखिलैर्भोगैः कृत्वा भक्तिनिवेदनम् ।
स कोटीस्तैलकुम्भानां दीपमात्मानमकल्पयत् ॥ १९ ॥

दीपमेकं ददौ तत्र स्वल्पकं दुर्गताङ्गना ।
श्लेहक्षयात् प्रयातेषु सर्वेषु न जगाम यः ॥ २० ॥

विचिन्त्य प्रणिधानेन तथा विमलचेतसा ।
भाविनीं शाक्यमुनितां सर्वज्ञोऽस्याः समभ्यधात् ॥ २१ ॥

रत्नदीपावलिं दत्त्वा राजा भगवतः पुरः ।
उपविश्य प्रणम्याग्रे प्रणयार्त्तं व्यजिज्ञपत् ॥ २२ ॥

བསོད་ནམས་དེ་དེའི་མཐུ་དག་ལས། བཙམ་ལྷན་འདས་ཀྱི་སྒྲོན་ལམ་ཀྱིས།
ལྷ་མེད་ཡང་དག་ཇོགས་བྱང་རྩལ། རྟོན་གྱིས་སྤུལ་ལྷེར་མི་བགྱིད། * 23

རྟོན་གྱི་བཀའ་རྒྱན་བརྟེ་བ་ལས། དེ་ནི་ཐོབ་པར་བདག་འཚལ་ལོ།
ལྷ་མེད་མི་དོག་འབྲས་ཐོབ་སྤྲད། དབག་བསམ་ཀྱང་འབྲུང་བཅུན་བ་ལགས། 24

དེ་སྐད་རྒྱལ་པོའི་ཚིག་ཐོས་ནས། བཙམ་ལྷན་འདས་ཀྱིས་བཀའ་སྤུལ་བ།
ལྷ་མེད་ཡང་དག་ཇོགས་བ་ཡི། བྱང་རྩལ་ས་བདག་རྟེན་པར་དགའ། 25

བསྐྱེད་སྤྲད་པ་བས་ཀྱང་སྤྲ། རི་བོ་ལས་ཀྱང་འིན་དུ་བརྒྱུང་།
རྒྱ་མཚོ་བས་ཀྱང་ཟུབ་པ་དེ། བདེ་སྤྲུག་དུ་ནི་འཐོབ་མ་ཡིན། 26

བདག་གིས་སྐྱེ་བ་བཞུག་ནམས་སྤུ། སྤྲིན་བ་མང་པོས་ཐོབ་མ་གྱུར།
སེམས་ནིར་བ་དང་བྱི་མེད་ཀྱི། ཡེ་ཤེས་དེ་ཡི་རྒྱ་ཅུ་གསུངས། * 27

ང་ལས་ལུ་ཡི་སྐྱེ་བ་ལ། བདག་གི་སྤྲིང་བཞིའི་བདག་པོ་ཡིས།
ལུ་ན་རིང་སྤྲིན་བའི་འབྲས་བུ་སྤྲད། བྱང་རྩལ་དེ་ནི་ཐོབ་མ་གྱུར། 28

བལྟ་སྤྲུག་སྐྱེ་བར་སྤྲིན་པ་ཡིས། འཁོར་ལོས་སྤྲུར་བའི་དབལ་དེ་ནི།
འིན་དུ་ཆེ་བ་བདག་གིས་སྤྲད། བྱང་རྩལ་དེ་ནི་ཐོབ་མ་གྱུར། 29

གཉིས་སྐྱེས་སྐྱེ་བ་བེ་ལ་མར། ལྱང་པོ་བརྒྱད་ནི་སྤོན་བྱིན་པས།
བསོད་ནམས་ཆེན་པོ་བདག་གིས་ཐོབ། བྱང་རྩལ་དེ་ནི་ཐོབ་མ་གྱུར། 30

भगवत्प्रज्ञिधानेन तत्तत्पुण्यानुभावतः ।
न कस्यानुत्तरा सम्यक्संबोधिर्भवदर्पिता ॥ २३ ॥

भवत्प्रसादप्रणयात् प्राप्तुमिच्छामि तामहम् ।
निर्विकल्पफलावाप्त्यै सेव्यन्ते कल्पपादपांः ॥ २४ ॥

इति राजवचः श्रुत्वा भगवान् समभाषत ।
दुर्लभानुत्तरा सम्यक्संबोधिः पृथिवीपते ॥ २५ ॥

दृष्ट्वा मृणालतन्तुभ्यो गिरिभ्योऽपि गरीयसी ।
समुद्रेभ्योऽपि गम्भीरा सा सुखेन न लभ्यते ॥ २६ ॥

न दानैर्वहुभिर्लब्धं मयैवान्येषु जन्मसु ।
चित्तप्रसादविशदं ज्ञानं तत्कारणं जगुः ॥ २७ ॥

चतुर्दिपाधिपत्येन मया मान्धातृजन्मनि ।
चिरं दानफलं भुक्तं बोधिर्नाधिगता तु सा ॥ २८ ॥

दानेन चक्रवर्तिश्रीः सा सुदर्शनजन्मनि ।
भुक्ता मया महीयसी बोधिर्नाधिगता तु सा ॥ २९ ॥

पुरा दत्त्वा गजानष्टौ वेलामद्विजन्मनि ।
मया प्राप्तमहत् पुण्यं बोधिर्नाधिगता तु सा ॥ ३० ॥

གང་ཞིག་རང་གི་རྒྱང་མས་འདི། ག་ཟེ་ཞེས་བརྗོད་ལྷན་པར་སྤངས།
 དགོ་བའི་བདག་ཉིད་རྒྱལ་ཤོད་ཤི། གཞུགས་ངན་དུ་མི་སྤོམ་བདག་གྱུར། 81

དཔལ་ལ་དཔལ་དང་དབྱང་བར་ས། གཏོང་ལ་དགའ་བ་དྲག་གནས་གང་།
 དེ་ནི་གཞུགས་དམན་སྤྱད་བཟུལ་ལྷན། སུ་ཞིག་ཡོན་ཏན་ཐམས་ཅད་རྒྱས། 82

གཞུགས་བུལ་བུས་ནི་གཏོང་བ་ལ། ལྷགས་དེ་བདེ་སོགས་བདག་པོ་ཡིས།
 ལྷ་ཡི་གཙུག་གི་ལོར་བྱིན་ནས། མའ་ལྷ་པ་དང་མཚུངས་པར་བྱས། 83

མཚད་སྤྱིན་བྱེད་དེའི་མཚད་སྤྱིན་ལ། བྱང་ཁྱར་རྣམ་རྒྱལ་དུ་གཙུག་ན།
 གསེར་གྱི་མཚོད་སྤོང་རྣམ་མངོན་གཞུགས། རི་བོ་རྣམ་པོ་འདི་དཔལ་ཐོབ་གྱུར། 84

དགོ་བའི་སྤྱི་བ་དེ་ལ་ནི། བདག་གིས་མཚོག་དུ་སྤྱིན་སགས་བྱས།
 བསོད་ནམས་དེ་དག་རྣམས་ཀྱང་ཐོབ། བྱང་རྒྱལ་དེ་ནི་ཐོབ་མ་གྱུར། 85

ཅེ་གསུམ་རྒྱལ་པོའི་སྤྱི་བ་ལ། བདག་གིས་བདེན་པའི་མཐུ་ཡིས་ནི།
 ཚར་མེད་སྤྱི་བོ་དང་བཅས་བཅོམ། བྱང་རྒྱལ་དེ་ནི་ཐོབ་མ་གྱུར། 86

མི་ཐི་ལར་ནི་མཚོད་སྤྱིན་བྱེད། ལྷ་ཚོན་རྒྱལ་པོའི་སྤྱི་བ་ལ།
 བསོད་ནམས་སྤྱན་ཚོགས་བདག་གིས་ཐོབ། བྱང་རྒྱལ་དེ་ནི་ཐོབ་མ་གྱུར། 87

ས་སྤྱོད་ནི་མིའི་སྤྱི་བ་ལ། མི་ཐི་ལར་སྤོན་དཀའ་ཐུབ་སྤྱིན།
 མཚོད་སྤྱིན་གྱིས་ནི་བསོད་ནམས་ཐོབ། བྱང་རྒྱལ་དེ་ནི་ཐོབ་མ་གྱུར། 88

कुरूपः कुशलात्माहं राजपुत्रः पुराभवम् ।
यः पिशाचोऽयमित्युक्ता निजपत्न्या विवर्जितः ॥ ३१ ॥

अथै श्रीस्कन्धो भूत्यागे प्रीतिर्यस्य सदा स्थिता ।
स दुःखी रूपवैकल्यात् क्व वा सर्वगुणोदयः ॥ ३२ ॥

तं रूपधिरहे देहत्यागारूढं शचीपतिः ।
दिव्यचूडामणिं दत्त्वा चक्रे पञ्चशरोपमम् ॥ ३३ ॥

षष्टिपुरसहस्राणि तस्य यज्ञेषु यज्वनः ।
हेमयूपाभिरूपाणि प्रापुर्मेरुबलश्रियम् ॥ ३४ ॥

तस्मिन् मयातिदानाद्रिक्रते कुशलजन्मनि ।
तानि पुण्यान्यवाप्तानि बोधिर्नाधिगता तु सा ॥ ३५ ॥

मया सत्यप्रभावेण त्रिशङ्कुनृपजन्मनि ।
कृता वृष्टिः सदुर्भिक्षा बोधिर्नाधिगता तु सा ॥ ३६ ॥

मिथिलायां महादेवनृपजन्मनि यज्वना ।
मयाप्ता पुण्यसम्पत्तिर्बोधिर्नाधिगता तु सा ॥ ३७ ॥

मिथिलायां पुरा पुण्यं निमिभूपालजन्मनि ।
प्राप्तं दानतपोयज्ञैर्बोधिर्नाधिगता तु सा ॥ ३८ ॥

སྒྲིན་ནི་མི་བདག་དགའ་པོ་ལ། ལྷ་མ་ལྷན་པའི་བྱ་བཞི་དང་། 38
 ལྷ་བ་དག་ཀྱང་མེ་ལོང་བཞིན། ཡོན་ཏན་རྣམས་བ་བྱུང་བར་གྱུར། །

དུས་ཀྱི་མཐར་ཉི་ཉེ་བའི་ཚེ། ས་ཡི་བདག་པོ་དེ་ཡིས་བསམས།
 བདག་གི་མཐར་ཉི་ཚུལ་སྲིད་ལ། ལུབ་མོ་འདི་བཞི་འོས་པ་མིན། ། 40

བདག་གི་བྱ་ནི་མེ་ལོང་བཞིན། ལེགས་སྲོད་ཤས་རབ་དྲི་མེད་དང་། འ
 ལྷན་བས་རྒྱལ་སྲིད་དག་གི་དཔལ། གཞུགས་བརྟན་མཛེས་པ་ཐོབ་པ་ཡིན། ། 41

འདི་བསམས་དེ་ཡིས་སྒྲོན་ལ་སྐྱེས། སྤྱི་གནས་ཀྱིས་བསྐྱེད་བཅུན་སྡོལ་ཡི།
 ཚོགས་ཀྱིས་མཚོན་པར་འགྱུར་བ་དང་། ལང་གི་དབྱུག་མི་གཡོ་ལ། ། 42

ནོར་བུའི་རྐང་རྗེས་དག་ལའང་མཉམ། སྒྲོ་ཡི་སྒྲོན་པའི་བང་སོ་ལ།
 ལའོར་དུག་མཐོང་བར་གྱུར་པ་ནི། བྱིད་ཀྱིས་མི་ཡི་དབང་པོར་བྱ། ། 43

ཞེས་བརྗོད་མི་བདག་མཐོ་རིས་སུ། ལའོགས་ཚེ་སྒྲོན་པོས་མེ་ལོང་བཞིན།
 དེ་ཡིས་བརྗོད་པའི་མཚན་ཉིད་ཀྱིས། རིས་པ་རྣམས་ཀྱི་དབང་པོར་བྱས། ། 44

ཚོས་ནི་ངེས་པའི་བྱ་བ་ལ། ཚོལ་དང་ཕྱིར་ཚོལ་རྣམས་ཀྱིས་ལང་།
 མཐོང་བ་རྣམས་ཀྱི་རང་ཉིད་ནི། རྒྱལ་པོས་རིགས་པ་དག་ལ་གནས། ། 45

སྒྲིན་ནི་རྒྱ་མཚན་མེད་པ་ཅུ། མི་འདོད་སྤྲིག་པ་ཐོབ་གྱུར་པ།
 ལྷ་མ་ཐེ་དབྱུག་ཅན་ཞེས་པ་ལ། བརྗེ་བ་ལྷན་པའི་མདུན་དུ་ནི། ། 46

पुरा मन्दस्य ऋपतेश्चत्वारः पिशुनाः सुताः ।
बभूवुरादर्शमुखः पञ्चमश्च गुणाधिकः ॥ ३६ ॥

काशेनापन्नपर्यन्तः स भूपतिरचिन्तयत् ।
एते मदन्ते चत्वारो राज्यं नार्हन्ति कर्कशाः ॥ ४० ॥

पुत्रे ममादर्शमुखे राज्यश्रीः प्रतिविम्बिता ।
सुहृत्ते लभते शोभां प्रज्ञावैमल्यशालिनि ॥ ४१ ॥

ध्यात्वेत्यमात्यान् सोऽवादीत् स भवद्भिर्नरेश्वरः ।
द्वतोऽन्तःपुरवर्गेण योऽभ्युत्थानेन पूज्यते ॥ ४२ ॥

मौलिर्न कम्पते यस्य समेव मणिपादुकैः ।
द्वारद्रुमाद्रिवापीषु निधिषट्कं स पश्यति ॥ ४३ ॥

इत्युक्त्वा चिदिवं याते ऋपतौ मन्त्रिणः क्रमात् ।
तदुक्तैर्लक्ष्यैश्चक्रुरादर्शमुखमीश्वरम् ॥ ४४ ॥

धर्मनिर्णयकार्येषु यं वादिप्रतिवादिनः ।
बिलोक्यैव स्वयं तस्युर्न्यायैर्जयपराजये ॥ ४५ ॥

पुरा निरभिसन्धेन प्राप्तवैशसकिल्लिषम् ।
ब्राह्मणं दण्डिनं नाम दयालुः प्रययौ पुरः ॥ ४६ ॥

བ་ལང་རྒྱང་དོན་བྱིས་བདག་གིས། མེད་མ་བསད་ལས་ཤིང་ད་བས། རྩུ་རྒྱང་ལས་འཛོག་པོད་ནི། ལནས་པའི་རྒྱང་མས་ནམ་པར་ཚོད།། 47

བྱ་ནི་བསད་ལས་ཆང་འཚོང་མས། ཚོད་ལ་མཚུངས་པའི་ཆགས་པ་ནི། རྟེ་ཡི་མི་མཐུན་ཕྱོགས་འཛིག་སྒྲད། བརྗོད་ནས་དེ་བཏང་ནམ་པར་བགྲོལ།། 48

རྣལ་པའི་བསམ་པའི་བྱད་པར་ལས། སེམས་ཅན་མི་མ་ཡིན་ནམས་ཀྱི། སེམས་ཀྱི་རྗེས་སྤངས་ཐེ་ཚོམ་ནི། དེ་དང་དེ་དག་ངེས་པར་བྱས།། 49

གང་གོས་ཆར་མད་ཀྱས་དག་པའི། ལྷ་ག་ལ་ན་བཅུ་གཉེས་ལ། ཟས་ཀྱི་སེམས་ཅན་ཀུན་གྱི་སྲོག། རབ་དུ་འཚོ་བ་ཉིད་དུ་བསྐྱབས།། 50

དེ་ལྟར་མེ་ལོང་བཞིན་སྐྱེས་ཚེ། བདག་གིས་བསོད་ནམས་ཐོབ་པར་གྱུར། ཆེ་རྒྱས་ཡང་དག་རྗོགས་བྱང་རྒྱབ། དེ་ནི་ནམ་ཡང་མ་ཉོགས་སོ།། 51

འབད་ཚོལ་ཤིན་དུ་ཆེ་བར་ནི། ལྷ་བ་མང་པོ་བརྒྱར་གོམས་པའི། རྩེ་མེད་ཤེས་པའི་ཀུན་རྗོབ་ནི། བཅོམ་པས་ད་ལྟ་བདག་གིས་ཐོབ། 52

གང་ཡང་ཤིན་དུ་མཚོག་གྱུར་སྐྱ་མེད་བདེན་པ་རིག་པའི་ཡང་དག་རྗོགས་པའི་
བྱང་རྒྱབ་འདི་
མི་བདག་ཡེ་ཤེས་ཤེས་རབ་དག་གིས་ཉོགས་བྱ་ངེས་པར་སྦྱིན་བའི་བསོད་ནམས་
ཀྱིས་མི་འཐོབ།

गोयुगार्थे यदस्येन मृतेन बड़वाहतेः ।

कुठारपाततः पत्न्या तंक्षवासी विवादितः ॥ ४७ ॥

शौण्डिकेनात्मजवधाहीक्षितं तुल्यनिग्रहम् ।

तद्विपक्षभयेनोक्त्वा तत्संत्यक्तं व्यमोक्षयत् ॥ ४८ ॥

अमानुषाणां सत्त्वानामध्याशयविशेषतः ।

चकार चित्तशोधनं तत्तत्सन्देहनिर्णयम् ॥ ४९ ॥

अष्टष्टिमृष्टे दुर्भिक्षे येन द्वादशवर्षके ।

विहितं सर्व्वसत्त्वानामशनप्राणवर्त्तनम् ॥ ५० ॥

इत्यभून्मम पुण्याप्तिरादर्शमुखजन्मनि ।

न तु सा सम्यक्संबोधिर्विबोधिता महोदया ॥ ५१ ॥

बहुजन्मशताभ्यासप्रयासेन महीयसा ।

अथ तु ज्ञानवैमल्यं मयाप्तं लुप्तसंवृति ॥ ५२ ॥

ज्ञानप्रज्ञाधिगम्या किमपि परतरानुत्तरा सत्यसंवित्

सम्यक्संबोधिरेषा न च खलु नृपते लभ्यते दानपुण्यैः ।

སྐོང་ས་པའི་མཚན་མོ་དང་བྲལ་སྡིན་སོང་ནས་མཁའ་རབ་གསལ་རྗེ་མ་མེད་པ་
དག་གིས་བརྟེན།

ཟོལ་མེད་ཀུན་དགའི་ས་གཞི་དེ་ནི་སྲིད་པའི་སྣུན་པ་གཙོད་བྱེད་ཉིན་མོའི་དཔལ་
འབྱོར་ཡིན།། 53

ཞེས་པ་དགེ་བའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་རྒྱལ་སེམས་དཔའི་དྲོགས་པ་བརྗོད་
པ་དཔག་བསམ་གྱི་འབྲི་ཤིང་ལས་མེ་ལོང་གི་བཞིན་གྱི་དྲོགས་པ་བརྗོད་
པའི་གཡམལ་འདབ་སྟེ་བཙོ་བདུན་པའོ།།

मोहस्थामाविरामे गतघनगगनव्यक्तवैमल्यभाजां
निर्व्याजानन्दभूमिर्भवति भवतमग्च्छेदिनी सा दिनश्रीः ॥

५३ ॥

इति क्षेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां
आदशमुखावदानं नाम सप्तदशः पल्लवः ॥

ཡལ་འདབ་བཙོ་བསྟན་ནི།

ལྷ་རིའི་བྱ་རབ་དུ་བྱུང་བའི་རྟོགས་བརྗོད་ནི།

གང་ཡང་ཡི་གེས་སློབ་དཔེན་དག་པའི་གྱུ།
འཁོར་བའི་རྩ་གཏོར་ཟམ་པས་གང་བསྐྱབས་པ།
འདི་ནི་གཉིན་དང་མཚན་གཤམ་སྐྱུན་སྒྲིབ་དང་།
མ་དང་མ་དག་གིས་ཀྱང་བྱེད་པ་མིན།

སྐྱལ་པོའི་ཁབ་ཀྱི་གྲོང་ཁྱིམ་གྱི། ཀ་ལན་ཏ་ཀའི་གནས་ཞེས་པ།
འོད་མའི་ཚལ་གནས་དགའ་བར་སྡོམ། སངས་རྒྱལ་བཙོམ་ལྷན་བཞུགས་པར་གྱུར།།

པང་ན་སྐྱེས་དང་ཉ་གྱལ་ཏ། ཀྱུན་དུ་གྱུ་ནི་གཉིས་པོ་སྡོམ།
དགོ་སློང་དངོས་པོར་རབ་རྗོགས་པས། ཞི་བ་དག་དུ་ཞུགས་པར་བྱས།། 3

དེ་ནས་ཡང་དག་བསྟན་མཚན་པས། དགོ་སློང་ལྷ་རིའི་བྱ་དག་ནི།
གང་གིས་དག་བཙོམ་མཚན་བྱས་ཏེ། དེ་ནི་ཐར་པར་འགྲོ་བརྗོད་གྱུར།། 4

དེ་ཡིས་མད་བྱུང་བསྐྱབས་འཕེལ་ད། དགོ་སློང་ཀྱུན་གྱིས་མཐོང་གྱུར་ནས།
དེ་ལ་སྡོམ་གྱི་སྡོམ་མཐོང་དེས། དེས་ཀྱང་ད་དག་རྣམས་ལ་གསུངས།། 5

འམ་ཟེ་མེ་ཡི་གྲོགས་པོ་ཡི། རྩང་མ་ཡོན་དོན་མཚོག་གྱུར་པ།
ལ་རྩེད་མོར་མིང་དག་ཀྱང་། ལྷ་རིའི་ཀ་ཞེས་བཞུགས་པར་གྱུར།། 6

अष्टादशः पञ्चवः ।
शारिपुत्रप्रव्रज्यावदानम् ।

नेदं बन्धुर्नो सुहृत्-सोदरो वा
नेदम्मात्प्र पिता वा न करोति ।
यत् संसाराभोधिसेतुं विधत्ते
ज्ञानाचार्यः कोऽपि कल्याणहेतुः ॥ १ ॥

कलन्दकनिवासाख्ये रम्ये वेणुवनाश्रमे ।
भगवान् विहरन् बुद्धः पुरे राजगृहे पुरा ॥ २ ॥

कौलितं चोपतिष्यञ्च द्वौ परिव्राजकौ पुरा ।
प्रपन्नौ भिक्षुभावेन चकार शमसंवृतौ ॥ ३ ॥

ततश्च शारिपुत्रस्य भिक्षोः संदेशना व्यापात् ।
यया सांक्षात् कृतार्हश्च सोऽभूद् मोक्षगतिक्षमः ॥ ४ ॥

तस्यै तदद्भुतं दृष्ट्वा धनार्हं सर्व्वभिक्षुभिः ।
पप्रच्छुः पूर्व्वदृष्टान्तं स च तेभ्यो व्यभाषत ॥ ५ ॥

ब्राह्मणस्याग्निमिषस्य भार्यां गुणवराभवत् ।
हृषिकेति कृतं पित्राऽक्रीडानाम च विद्वती ॥ ६ ॥

དེ་ཡི་མིང་པོ་སྤྱིར་པ་པ། ཞེས་པ་རང་སྔངས་རྒྱལ་ཉིད་གྱུར།
 དང་པོའི་ཚུལ་བྱིས་མ་ཞེས་བྱ་བ། ཅམ་ཞིག་བྱིས་དུ་འོངས་པར་གྱུར།། 7

ད་ཡིས་བྱ་ཡིས་བསྟན་པ་ལས། བྱིས་པའི་གྲུས་པས་ད་མགྲན་གཉེར།
 རབ་བདུད་གྲུས་པའི་སྟོན་པ་དང་། རིས་གྲོ་དག་གིས་ཚོས་པར་བྱས།། 8

ཅམ་ཞིག་ཚོས་གོས་དུབ་པ་ཡི། བྱ་བ་དག་ནི་བྱེད་པ་དེའི།
 ཁབ་ཀྱི་ལས་དབང་མཐོང་གྱུར་ནས། རྫོན་ལས་དག་ནི་གྲུས་བཅས་པས།། 9

ཇི་ལྟར་ཚན་པ་རྫོའདི་དང་། ཇི་ལྟར་ཟབ་མོར་འགྲོ་བའི་ཁབ།
 དེ་ལྟར་བདག་གི་ཤེས་རབ་ནི། མཚོག་དུ་གྱུར་ཅིས་ཡང་དག་བདབ།། 10

རང་སྔངས་རྒྱས་ལ་གྲུས་པ་དང་། རྫོན་ལས་དག་ནི་དེ་ཡིས་ཀྱང་།
 ཤིས་རབ་ལྡན་པ་ཤུ་རི་བྱུར། རྫོག་པའདི་ལ་དེ་གྱུར་ཏེ།། 11

དག་སྟོང་ཤུ་རིའི་བྱ་འདི་དེ། ད་ལྟར་བ་རྫོག་མཚོག་ལྡན།།
 དག་པའི་རྫོག་གྱུར་གང་གི་ཕྱིར། དམ་པའི་རྫོག་ནི་དབག་བསམ་གིང་།། 12

བཅོམ་ལྡན་འདས་ཀྱི་གསུང་ཐོས་ནས། དག་སྟོང་རྣམས་ཀྱིས་ཡང་ཞུས་པ།
 མི་ལས་སྤྱད་པ་རྫོག་གར་མཁལ། རིགས་སུ་ཤུ་རིའི་བྱ་ཅིས་འབྲངས།། 13

དེ་ནས་བཅོམ་ལྡན་འདས་ཀྱིས་དེར། བཀའ་སྤྱལ་སྤྱོད་པ་རྫོག་ཉིད་ལ།
 ལོ་གྲོས་ཚེག་པོ་ཞེས་བྱ་བའི། རྒྱལ་བྱ་དམ་པས་འདྲོད་པར་གྱུར།། 14

धातरु प्रथमशौलाख्यः तस्य सूर्पसमाभिधः ।
प्रत्येकबुद्धतां यातः कदाचिद् गृहमाययौ ॥ ७ ॥

स तथा भर्तुरादेशाद् गृहभक्त्याधिवासितः ।
प्रणतिप्रणयाचारै स्तोषितः परिचर्यया ॥ ८ ॥

कदाचिच्चैवरे तंस्य कुर्वाणस्य विपात्रणम्(?) ।
सूचीकर्मवशाद् दृष्ट्वा प्रणिधानं समादधे ॥ ९ ॥

यथेयं कर्तरौ तीक्ष्णा यथा गम्भीरगामिनी ।
सूची तथापरा प्रज्ञा मम स्यादिति सादरा ॥ १० ॥

प्रत्येकबुद्धविनयात् प्रणिधानेन तेन च ।
गतास्मिन् जन्मनि सैव सप्रज्ञशारिपुचताम् ॥ ११ ॥

स एष शारिपुचोऽद्य भिक्षुस्तीक्ष्णतराग्रधीः ।
कल्याणपाचतां यातः कल्पवल्ली हि सन्मतेः ॥ १२ ॥

वाक्यं भगवतः श्रुत्वा पप्रच्छुर्भिक्षवः पुनः ।
कस्मान्नाव्यकुले जातः शारिपुचो नराधमे ॥ १३ ॥

ततस्तान् भगवानूचे पूर्वस्मिन्नेष जन्मनि ।
अभून्महामतिर्नाम राजपुत्रः सतां मतः ॥ १४ ॥

དབལ་དང་ལྷན་ཡང་དེ་ཡི་སྒོ། རབ་དུ་བྱུང་ལ་ཕྱོགས་པར་གྱུར།
 རབ་དུ་དང་བ་ཡོངས་སྒྲིན་ལ། ཕུན་སྲུལ་ཚོགས་པས་སྒྲིབ་མི་བྱེད།། 15

གྱལ་སྤྲས་གཞིན་ལྷན་མས་དག་ནི། རབ་བྱུང་རིགས་ལ་འེས་མིན་ཉིད།
 ཅེས་བཞེད་ལ་ཡི་བྱམས་པ་ཡིས། འབད་བས་དེ་ནི་བརློག་པར་གྱུར།། 16

ལམ་ཞིག་སྒྲང་ཚེན་ལ་ཞེན་ནས། རླེ་བོའི་ལམ་དུ་འགྲོ་བ་དེས།
 ཁོན་པོ་དབྱལ་བོ་མཐོང་གྱུར་ནས། མྱིང་རྗེ་ལས་ནི་འདི་དག་སྤྲས།། 17

སྐལ་མེད་ནོར་ལྷན་འཛིག་དེ་ན། གཉེན་གྱི་འཚིང་བས་བསྐྲུལ་སྤྲས་ཀྱིས།
 རབ་བྱུང་ཐོབ་བ་མིན་པ་ཉིད། རྒྱོད་ཀྱང་སྤྲུལ་ཡིས་ནམ་པར་བརློག།། 18

དེས་སྤྲས་དབྱལ་བོ་བདག་ལ་ནི། ལྷུང་བཟད་མེད་ཅིང་ཚོས་གོས་མེད།
 ཞི་བའི་ཡོ་བྱད་དག་ལ་ཡང་། རོར་ནི་ཉེ་བར་མཁོ་བ་ཉིད།། 19

གྱལ་བོའི་སྤྲས་ཀྱིས་དེ་ཐོས་ནས། ཐུབ་པའི་དཀའ་ཐུབ་ནགས་སོང་ལྟེ།
 དེ་ནི་རབ་དུ་འབྱུང་བཅུག་ནས། ལྷུང་བཟད་ཚོས་གོས་རབ་དུ་བྱིན།། 20

ཡུན་རིང་མིན་པའི་དུས་ཀྱིས་དེ། རང་སངས་གྱུས་ནི་ཉིད་གྱུར་ནས།
 གྱལ་བོའི་སྤྲས་ལ་མངོན་ཕྱོགས་དེ། རྗེ་འཕྲུལ་མཚོག་ནམས་བསྐྱན་པར་གྱུར།། 21

དེ་ཡི་མཐུ་ནམས་མཐོང་གྱུར་ནས། མི་ཡི་བདུག་བོའི་སྤྲས་དེས་བསམས།
 རྗེ་མ་དར་བ་ཆེ་ཉིད་ཕྱིར། བདག་ལ་རབ་བྱུང་དགོན་པར་གྱུར།། 22

श्रीमन्तोऽपि मतिस्तस्य प्रव्रज्यायामजायत ।
परिपाकप्रसन्नानां कालुष्याय न सम्पदः ॥ १५ ॥

प्रव्रज्या राजपुत्राणां यूनां नैव कुलोचिता ।
इत्युक्त्वा जनकः प्रीत्या तं यत्नेन न्यवारयत् ॥ १६ ॥

कदाचित् कुञ्जरारूढः स ब्रजन् जनवर्त्मनि ।
दृष्ट्वा दरिद्रं स्थविरं कारुण्यादिदमब्रवीत् ॥ १७ ॥

अधन्या धनिनो लोके बन्धुबन्धनथन्त्रिताः ।
प्रव्रज्यां नामुवन्त्येव त्वं तु केन निवारितः ॥ १८ ॥

स न्यवेदयन् मे दरिद्रस्य न पात्रं न च चीवरम् ।
धनोपकरणान्येव शम्भोपकरणान्यपि ॥ १९ ॥

राजसूनुरिति श्रुत्वा गत्वा मुनितपोवनम् ।
प्रव्रज्यां कारयित्वास्य प्रददौ पात्रचीवरम् ॥ २० ॥

सोऽचिरेणैव कालेन यातः प्रत्येकबुद्धताम् ।
राजपुत्रं समभ्येत्य दिव्यामृद्धिमदर्शयत् ॥ २१ ॥

तस्य प्रभावमालोक्य स प्रदध्यौ नृपात्मजः ।
अहो महोदयत्वान्मे प्रव्रज्या दुर्लभाभवत् ॥ २२ ॥

དབུལ་ཞིང་རྣམ་འབྱེད་མེད་ལས་ནི། དམན་རྣམས་ཀྱི་ཀྱང་རྙེད་པར་དཀའ།
 དེས་ན་དམན་རིགས་རྣམ་འབྱེད་དང་། ལྡན་པར་པདག་ནི་སྐྱེ་བར་ཤོག། 23

དེ་ཡི་སྒྲོན་ལམ་དག་ལས་ནི། དེ་ཉིད་ཤུ་རིའི་བྱ་འདིར་སྐྱེས།
 སྐྱེ་བ་གཞན་དུ་བཙོམ་ལྡན་འདས། འོད་སྤྱངས་ཀྱིས་ནི་རབ་དུ་ཕྱུང་།། 24

བདེན་པའི་གཏིར་དེ་ངེས་པར་དབྱེས་པས་འདུལ་ལྡན་འདི་ནི་དགོ་བ་དག་གི་སྒྲོད།
 ཡང་དག་རབ་དུ་དང་བ་གྱིས་པས་དུས་སུ་ཤེས་རབ་ལྡན་བ་རྣམས་ཀྱི་མཚོག།
 །ཀྱི་ཀྱི་བྱུ་བ་བའི་སྒྲོ་བ་མར་འོས་བ་དག་ལས་མཚོག་དུ་བཞེད་པར་འབྱུར་བར་བལྟན།
 མོ་གལ་བྱ་འདི་འང་འདི་བྱ་གསུངས་ཞེས་ཡང་དག་རིག་པའི་རང་བཞིན་ལྡན་
 རྣམས་སྒྲོ། 25

སྐྱེ་བ་གཞན་དུ་དབུལ་པོ་ལས་བྱེད་ལ། དྲང་སྤོང་ཆེན་པོ་འགའ་ཞིག་བརྩེ་བ་ཡིས།
 ལྷུང་བ་ཟེད་ཚོས་གོས་དག་ནི་བྱིན་གྱུར་ནས། མཚུངས་མེད་ཇུ་འབྱུལ་མཐུ་ཡང་
 རབ་དུ་བལྟན། 26

ཞེས་པ་དགོ་བའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་རྒྱུ་སེམས་དབའི་དྲོགས་པ་བརྗོད་
 པ་དཔག་བསམ་གྱི་འབྲི་ཤིང་ལས་ཤུ་རིའི་བྱ་རབ་དུ་བྱུང་བའི་དྲོགས་
 པ་བརྗོད་པའི་ཡལ་འདབ་ལྟེ་བཙོ་བཤྱད་པའོ།།

दारिद्र्याद्विवेकाच्च नीचानामपि दुर्लभा ।
जायेयमधमे कुले तस्मादस्मि विवेकवान् ॥ २३ ॥

स एव शारिपुत्रोऽयं ज्ञातस्तत्राणिधानतः ।
प्रव्रजितो भगवता काश्यपेनान्यजन्मनि ॥ २४ ॥

तेनायं द्वियमप्रणयविनयी सम्यक्प्रसादोदया
दादिष्टैः कुशलाय सत्यनिधिना प्रज्ञावतामग्रणीः ।
काले शाक्यमुनेर्भविष्यति मतः शिष्यत्वयोगाद् वरं
मौञ्जल्यायन एष चत्र कथितः संविन्मयानां वदः ॥ २५ ॥

अन्यजन्मनि दरिद्रः कार्मिकः केनचिदपि दयया महर्षिणा ।
दत्तपात्रचौवरो भवद्दर्शितर्द्धिरासीदतुलप्रभाववान् ॥ २६ ॥

इति श्वेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां
शारिपुत्रप्रव्रज्यावदानं नामाष्टादशः पञ्चवः ।

གྲོ་བཞིན་བྱེ་བ་ན་བའི་དོགས་བརྗོད་ནི།

ཡལ་འདབ་བཅུ་དགེ་བ།

གང་ཡང་མཚོག་དུ་མི་ཟད་མཐུ་ལྷན་གང་།

དེ་ནི་བསོད་ནམས་སྤལ་བྱུང་དར་བའི་མཚོག།

མངོན་སུམ་གྱིས་མཚོན་དག་བའི་ཕྱོགས་ཀྱི་དཔང་།

རྗེ་གཞན་མཚན་ཉིད་ཉིད་དུ་ཉེ་བར་གྱུར།།

སྒྲོན་ཚེ་མཉམ་ཡོད་རྒྱལ་བྱེད་ཚལ། དགའ་བར་མགོན་མེད་ཟས་སྦྱིན་གྱི།

ཀུན་དགའ་ར་བར་བཅོམ་སྲུང་འདས། དེ་བཞིན་གཤེགས་པ་བརྒྱགས་བར་གྱུར།།

2

བྱིས་བདག་སྟོབས་ཀྱི་སྤེལ་ཞེས་པ། མྱོང་ནི་ནོར་ལས་བྱུང་བར་གྱུར།

འབྲས་བུའི་ཚོགས་ཀྱིས་སྦྱོང་བ་ཡི། ཕྱོགས་རྫོགས་གྲིབ་བསིལ་སྒྲོན་པ་བཞིན།།

3

དེ་ཡི་བཅུན་མོ་རྒྱལ་སྤེལ། དུས་སྟུ་བདུད་མིག་ཅན་གྱི།

བྱེལ་བསོད་ནམས་དག་གིས་བཅས། དགའ་བ་དག་ནི་གཞུགས་ཅན་བཞིན།།

4

ལྷན་སྐྱོས་རོན་ཅན་སྐྱོན་མའ་འད། དེ་ཡི་ན་བའི་ན་རྒྱན་གྱུར།

གསེར་ནི་བྱེ་བ་བརྒྱ་ཡིས་ཀྱང་། གང་གིས་རིན་ལ་མཚུངས་མ་གྱུར།།

5

འདི་ནི་རྒྱ་སྐར་གྲོ་བཞིན་སྦྱེས། རྣ་རྒྱན་རིན་ཅན་བྱེ་བའི།

གྲོ་བཞིན་བྱེ་བ་ན་ཞེས་དེ། གཞོན་ཏུ་ཡོན་ཏན་ལྷན་བར་གྱུར།།

6

श्रीणकोटिकर्णावदानम् ।
जनविंशपञ्चवः ।

स कोपि पुण्यातिशयोदयस्य
वरःप्रभावः परमाक्षयो यः ।
प्रत्यक्षलक्ष्यः शुभपक्षसाक्षी
जन्मान्तरे लक्षणतामुपैति ॥ १ ॥

रम्ये पुरा भगवति श्रावस्त्यां जेतकामने ।
अनाथपिण्डदारामे विहारिणि तथागते ॥ २ ॥

बभूव वासवग्रामे बलसेनाभिधो गृही ।
पूरिताशः फलभरैश्छायातरिवार्थिनाम् ॥ ३ ॥

जायायां जयसेनायां काले कमललोचनः ।
अजायत सुतस्तस्य पुण्यैर्मूर्त्त इवोत्सवः ॥ ४ ॥

सहजा रत्नदीपार्चिरभूत्कर्णस्य कर्णिका ।
नाभूत् मूल्यतुला यस्य हेमकोटिशतैरपि ॥ ५ ॥

श्रवणानक्षत्रजातोऽसौ रत्नकोव्यर्हकर्णिकः ।
स श्रीणकोटिकर्णाख्यः कुमारोऽभूद् गुणोचितः ॥ ६ ॥

དེ་ནི་དེ་མེད་གསལ་ཞིང་མཛེས། ཚ་རྣམས་ཀྱིས་ནི་ཡོངས་སུ་རྫོགས།
 མི་དམན་ཀུན་དགའ་གྱིས་གྱུར་པ། སྤྱི་ཡི་རྒྱ་བ་བཞིན་མ་གྱུར།། 7

མིག་ནི་མཚི་མ་ལྡན་བའེ་མ། མཚེག་དུ་རྩུབ་པའེ་ཚེག་དག་གོས།
 ལྷན་སྐྱེ་ཡིན་ཡང་སྦྲད་བྱ་ཉེ། ལྷ་བས་དུག་གི་ཚར་པ་བ་བཞིན།། 8

ནོར་སྤྱིན་ལྟ་བུར་སྤྱན་ཚོགས་པའི། བ་ཡིས་བརྒྱུག་ཀྱང་གཞོན་ནུ་དེ།
 རིན་ཚེན་དོན་གཉེར་དོན་མཐུན་ནི། ཚེན་བོས་སྤྱིང་གཞན་རིངས་པར་སོང་།། 9

ཚུ་སྤོན་འབྲུང་གནས་རབ་བསྐྱལ་ནས། སྤྱི་བོ་མེད་པའི་ལམ་བགྲང་ད།
 ལས་ཀྱི་རྒྱ་བས་ཀྱིས་རྣམ་བསྐྱུད་པས། རང་གི་དོན་མཐུན་བྲལ་བར་གྱུར།། 10

དོན་མཐུན་གྱིས་ཀྱང་དེ་མ་རྙེད། ལྷ་ངན་གྱིས་རྒྱུག་དལ་བྱ་ཡིས།
 ཉེན་མོངས་བསྐྱབས་ནས་རང་ལྷུ་པ་དུ། འཚིང་དང་བྲལ་བར་རབ་དུ་ལྷགས།། 11

དེ་ཡང་ངལ་ཞིང་ངལ་གསོ་དང་། རབ་དུ་བྲལ་བས་ཚུ་ཚོགས་བཞུལ།
 གཤུང་བའི་ལྷ་ངན་འཕྲེང་བ་ཡིས། མཚན་པ་རྩོ་ཡི་ཕྱོགས་སུ་སོང་།། 12

དེས་བསམས་ནོར་ནི་ཚེན་པོ་དག། ཡོད་ལ་ནོར་སྐྱབ་ལ་བརྩོན་པ།
 ཉེན་མོངས་འབྲས་བུ་དར་བ་འདི། བདག་གི་རྩོལ་མིན་ཉིད་ཀྱིས་བསྐྱེད།། 13

མི་རྣམས་ཚོག་ཤེས་བྲལ་བ་ལས། ཀྱི་མ་ནོར་སྐྱབ་ལ་འཇུག་པ།
 གཞོད་པ་ཐམས་ཅད་འབྲུང་བ་ཡིས། སྦྲད་འོས་ཅན་པ་དག་གི་གནས།། 14

स निर्मूलरुचिः कान्तः कलाभिः परिपूरितः ।
 अमन्दानन्दनिधन्दी न कस्येन्दुरिवाभवत् ॥ ७ ॥
 स युवा वार्यमाणोऽपि पिचा धनदसम्पदा* ।
 जननी साश्रुनयना परं परुषया गिरा ॥ ८ ॥
 प्रियंवदोऽपि निर्भक्त्यो विषवर्षीव चन्द्रमाः* ।
 महासार्थेन रत्नार्थी दूरद्वीपान्तरं ययौ ॥ ९ ॥
 मकराकरमुत्तीर्थं व्रजतस्तस्य निर्जने ।
 कर्मोर्मिबिभ्रवेनाभूत् स्वसार्थविरहः पथि ॥ १० ॥
 सार्थोपि तमनासाद्य विनिवृत्तः शुचा शनैः ।
 स्वदेशमर्जितक्लेशः प्रविवेश विशृङ्खलः ॥ ११ ॥
 सोऽपि तप्तमरुश्रेणीलक्षणां दक्षिणां दिशम् ।
 श्रान्तः प्रशान्तविश्रान्तिर्वापिगाहं व्यगाहत ॥ १२ ॥
 सोऽचिन्तयद्दहो वित्ते प्रतिवित्तार्जनोद्यमः ।
 ममायमनयेनैव जातक्लेशः फलोदयः ॥ १३ ॥
 अहो धनार्जनावेशः सन्तोषविरहाद् नृणाम् ।
 सर्वापवादसंवादो निन्द्यानां विपदां पदम् ॥ १४ ॥

* जननी साश्रुनयना परं परुषया गिरा ।
 प्रियंवदोऽपि निर्भक्त्यो विषवर्षीव चन्द्रमाः ॥
 स युवा वार्यमाणोऽपि पिचा धनदसम्पदा ।
 महासार्थेन रत्नार्थी दूरद्वीपान्तरं ययौ ॥

འཁོར་བར་ནོར་ནི་རྒྱབ་པ་ལ། བག་ཆགས་གོས་ལས་ལྷས་ཅན་རྣམས།
 མོངས་པ་དེ་ནི་གསེར་གྱི་རི། ཐོབ་ཀྱང་ཡོངས་སུ་ཚོསས་པ་མེད།། 15

འལ་དུབ་རབ་རྒྱས་རོ་དང་བྲལ། འོག་གི་ཕྱང་མ་ས་གཞི་འདི།
 འབར་བའི་དཔལ་བཞིན་རིངས་པར་ནི། བདག་གི་སྲིད་པ་རབ་རྒྱས་བྱེད།། 16

ཀྱུ་མ་གནས་དང་གནས་རྣམས་སུ། རི་དུགས་རྩོམ་པས་འོང་བ་བཞིན།
 ཕྱང་མ་གྱི་ནི་རྩིག་གྱུ་ཡིས། བདག་ལ་མོངས་པ་བསྐྱེད་པ་ཉིད།། 17

རྩོམ་པ་འདི་དང་འལ་པ་འདིས། ཚུ་ནི་མེད་པའི་ས་གཞི་ནི།
 སྲོགས་ནི་འབར་བར་བདག་གིས་མཐོང་། ཅི་ཞིག་བྱ་ཞིང་གང་དུ་འགྲོ།། 18

དེ་ལྟར་བསམ་གྱིང་དལ་བུས་དེ། ཚུ་ཡི་བསམ་པས་སོང་ན།
 འལ་དུབ་རྣམ་པ་དང་བཅས་བཞིན། ལྷགས་གྱི་གྲོང་རྒྱུར་མཐོང་བར་གྱུར།། 19

ཤོན་དུ་སྐྱབ་པའི་རྒྱན་རྒྱ་བཞིན། འཛིགས་སུ་རུང་བའི་སྐྱེས་བུ་ནི།
 དུས་ལྟར་དག་ཅིང་མིག་དམར་བ། རྩོ་དེར་གནས་པ་མཐོང་བར་གྱུར།། 20

དེ་ཡིས་དེ་ལ་པདུང་བ་རྣམས། གང་ཚེ་ཅི་ཡང་མི་སྐྱབ་པ།
 དེ་ཚེ་རང་ཉིད་ནང་ཞུགས་པས། ཡི་དུགས་འཛིག་དེ་ནི་རྣམ་པར་མཐོང་།། 21

ཅུས་པ་ཚུ་རྒྱས་རྣམས་ལྷག་ལྷས་བསྐྱམས། ལོ་ས་མེད་དུལ་གྱི་འཕྲིང་བས་གོས།
 ཤིང་བསྐྱེགས་ལྟ་བུའི་ཡ་དུགས་རྣམས། མཐོང་བས་དེ་ནི་གདུང་བར་གྱུར།། 22

हेमाचलेऽपि संप्राप्ते न पर्याप्तिर्धनार्जने ।
संसारे वासनाभ्यासदेषमोहः शरीरिणाम् ॥ १५ ॥

पृथुप्रयासविरसा दीपिता श्रीरिवायता ।
तृष्णां तनोति नितरामियं मरुर्महीतले ॥ १६ ॥

अहोवत कुरङ्गाणां तृष्णान्धानां पदे पदे ।
ममापि जनयन्त्येव मोहं मरुमरीचिकाः ॥ १७ ॥

इयं तृष्णा अमश्चायमिमा निरुदका भुवः ।
किं करोमि क्व गच्छामि पश्यामि ज्वलिता दिशः ॥ १८ ॥

इति संचिन्त्य सः शनैः प्रसर्पन् सलिलाशया ।
आयासमिव साकारं ददर्श पुरमायसम् ॥ १९ ॥

घोरं द्वारिस्थितं तत्र संचासस्येव सोदरम् ।
ददर्श पुरुषं कालकरालं रक्तलोचनम् ॥ २० ॥

स तेन पृष्ठः पानीयं यदा नोवाच किञ्चन ।
तदा स्वयं प्रविष्टेन प्रेतलोको विलोकितः ॥ २१ ॥

दग्धकाष्ठोपमान् धूलिमललिप्तान्निरम्बरान् ।
शुष्कास्थिस्रायुग्नेषाङ्गान् प्रेतान् दृष्ट्वा स विव्यथे ॥ २२ ॥

ཅུ་དང་བྲལ་བས་གཟིང་དེ་ཡ། དེ་དག་གིས་ནི་ཅུ་བསྐྱངས་པས།
 རང་གི་གདུང་བ་ཡོངས་བདང་སྟེ། དེ་ཡི་སྐྱུག་བསྐྱེལ་གྱི་གཟིང་གུར། 23

གདུང་བ་རབ་སྐྱོན་པ་ནི། དུག་པོས་གཟིང་དེ་ལ་དེས་སྐྱེས།
 བཙེ་མེད་བདག་ལ་སྐྱེས་ཀྱི། དགོན་པ་འདིར་ནི་ཅུ་གང་ལས། 24

ཁྱེད་སྐྱེལས་ནི་ཅི་ཞིག་གིས། སྐྱུག་བསྐྱེལ་བཟོད་དགའ་འདི་ལ་བཀོད།
 ཁྱེད་རྣམས་སྤྱིར་བཅོས་འབྲས་མེད་པས། འདི་ལས་བདག་ནི་སྐྱེས་པ་བྱེད། 25

གཟིང་བ་ས་མགོང་མགོང་ཡང་གང་། དེ་དག་ཉོན་མོངས་འཚོམས་བཟོད་པ།
 རྒྱལ་རྒྱ་མེད་པར་བདག་པ་དེའི། གཉིད་ནི་བདེ་བས་བྱམ་པ་བཞིན། 26

ད་ལ་དེས་སྐྱེས་བདག་ཅག་ནོ། ཐར་མེད་མ་ཡིན་འགལ་བའོ་ལས།
 མོངས་པ་ལས་ནི་རབ་བསམགས་པ། གདུང་བ་སི་བཟད་གནས་སྐྱེལ་འཕངས། 27

སྐྱུག་པར་སྐྱོད་ཅིང་སྐྱོད་པས་གཞན་གྱི་བདེན་པ་ཉམས་བྱས་ཀྱིས་པ་ཀྱས་
 བ་ལས།
 འཕགས་པ་མིན་ཞིང་ཕྱག་དོག་དག་གིས་གདུང་བ་རྣམ་པར་བཙེན་པ་མ་
 བརྗོད་པ།

བདག་ཅག་རྣམས་ནི་བཙེ་བ་མེད་པས་སྐྱེ་བོ་ལེགས་པའི་སྣོང་ལ་དགུ་དུ་ནི།
 ཚོག་གིས་ལྷགས་མདའ་དུག་གིས་ཡོངས་སྐྱེས་པས་རྒྱལ་རྒྱ་རབ་དུ་
 རྒྱལ་པར་བྱས། 28

तैर्याचितः स पानीयं पानीयविरहादितः ॥
परित्यज्य निजामार्त्तिमभूत्तदुःखदुःखितः ॥ २३ ॥

तीव्रतृष्णातुरानूचे स तान् आर्त्तप्रलापिनः ॥
ममास्मिन्नरुकान्तारे निष्कृपस्य कुतः पयः ॥ २४ ॥

दृच्छेऽस्मिन् दुःसहे न्यस्ताः के यूयं केन कर्मणा ।
युष्मदप्रक्रियाबन्धश्चातः दृच्छश्चराम्यहम् ॥ २५ ॥

निद्रा निःशल्यकल्पस्य सुखसिक्तेव तस्य या ।
नार्त्तान्नपश्यति दृष्ट्वा तेषां क्लेशक्षये क्षमा ॥ २६ ॥

ते तमूचुर्विरुद्धेन कर्मणा मोहसञ्चयात् ।
अनिवर्त्य वयं मर्त्याः क्षिप्ता व्यसनसंकटे ॥ २७ ॥

अधिक्षेपात् क्षेपक्षपितपरधैर्यैर्मदभरा-
दनार्थैर्मानव्यसनेष्वभिर्वार्यव्यतिकरैः ।
दृक्तास्माभिर्नित्यं मुजनहृदये निर्दयतया
वचोभिर्नाराचैर्विषपरिचितैः शल्यकलना ॥ २८ ॥

སྤྱོན་པ་མ་བྱིན་ནོར་ནི་ཕྱོགས་པ་ཉིད། འཚོ་བའི་སྤྱད་དུ་སེམས་ནི་བྱས་པ་ཉིད།
 བདག་ཅག་ལུས་ཀྱིས་གཞན་གྱི་རྒྱུང་མ་དག། འཕྲོག་པའི་ནམ་འགྱུར་དབ་
 རྩ་བྱེད་པ་བསྐྱབས།། 29

དེ་དག་དམན་པ་ལ་ཆགས་ཤིང་། འན་པའི་ལས་ལ་མཁས་གྱུར་པ།
 ཡི་དུགས་གྲོང་ཁྱེར་འཇིགས་རུངས་འདྲིར། བདག་ཅག་ཉེ་མོངས་སྣོད་ཉིད་གྱུར།།
 30

དེ་དག་ཚོག་དེ་དེས་ཐོས་ཤིང་། གཞན་དུའང་ནམ་པ་དེ་ལྟ་ཡི།
 ཡི་དུགས་མངོན་པར་མི་འདོད་པ། མཐོང་ནས་སྤིང་ཇི་བྱས་པར་གྱུར།། 31

འན་འགོ་འི་གྲོང་ཁྱེར་དེ་ལས་ནི། བསོད་ནམས་སྟོབ་ཀྱིས་ཐོན་ནས་དེ།
 རྩི་མེད་གྲིབ་མ་བསིལ་བ་ཡི། བགས་ཀྱི་ནང་དུ་བྱིན་པར་གྱུར།། 32

དེ་ནས་ལམ་རིང་གི་དུབ་ཅིང་། ཡོངས་ངལ་དལ་བུ་དལ་བུ་ཡིས།
 སློམ་པས་ཡོངས་གདུངས་ལོང་བ་བཞིན། འོད་བྱེད་རི་ལས་རྒྱུང་བར་གྱུར།། 33

མ་ཕུས་ཕྱོགས་ནམས་གསལ་བྱེད་པའི། བསོད་ནམས་བཞིན་དུ་ཉིན་ཟད་ཚོ།
 ཀུན་མོངས་ཞག་པོ་འི་ཐུན་པ་དག། འཇིག་དེན་དུ་ནི་སྤྲིག་བཞིན་བྱུང་།། 34

བྱ་དང་བྱང་བ་ཆགས་གྱུར་པ། བརྗོ་ཅན་གྱི་སྤུན་ཚོགས་ཀྱ།
 རྣམ་རྒྱས་རབ་དུ་འགྲོགས་པ་ཡིས། གཉིད་བཞིན་ཡང་དག་བྱུང་བར་གྱུར།། 35

སྤྱིང་རྣམ་ལས་བཞིན་བསིལ་ཟེར་གྱི། ལྷ་འོད་བདུད་ཚོའི་ཕུར་མ་ཡོས།
 རབ་གསལ་སྐར་མ་འགྲོ་བའི་མིག། དེ་ནས་རབ་རིབ་བྲལ་བར་བྱས། 36

- दानं न दत्तं हृतमेव वित्तं
- विहंसानिमित्तीकृतमेव चित्तम् ।
- अस्माभिरङ्गैर्विहिता विकाराः
- परस्य दारापहृतिप्रकाराः ॥ २६ ॥

ते वयं कुहकासक्ता दक्षाः क्षुद्रेषु कर्मसु ।
प्रयाताः प्रेतनगरे घोरेऽस्मिन् क्लेशपाचताम् ॥ ३० ॥

इति तेषां वचः श्रुत्वा सोऽन्यत्र च तथाविधान् ।
प्रेतान् दृष्ट्वा नाभिप्रेतान् करुणाकुलितोऽभवत् ॥ ३१ ॥

निर्गम्य दुर्गमात् तस्मात् पुरात् पुण्यबलेन सः ।
विमलं शीतलच्छायमाससाद् वनान्तरम् ॥ ३२ ॥

अथ दुराध्वसंतप्तः परिश्रान्तः शनैः शनैः ।
निपपाताचलादन्धस्तृष्णार्त्तं इव भास्करः ॥ ३३ ॥

दिने पुण्यं इव क्षीणे निःशेषाशाप्रकाशके ।
संमोहमलिनं लोके तमः पापमिवोद्ययौ ॥ ३४ ॥

क्षीणमृद्गविहङ्गानां नलिनीनां प्रसङ्गिनी ।
विकाशसम्पदा मुद्रा निद्रेव समजायत ॥ ३५ ॥

कारुण्यादिव शीतांशुर्ज्योत्स्नामृतशलाकया ।
स्फारतारं जगन्नेत्रं चक्रे वितिमिरं ततः ॥ ३६ ॥

འཁོར་བ་ཉིན་མོ་རྒྱབ་མོ་ཡི། འཆར་རྒྱབ་གཞན་དུ་གྱུར་བ་དག།
 རྣམ་འཕྲུལ་དུ་མ་མཐོང་བ་ལས། བདུད་རྩིའི་འོད་ནི་གོད་བ་བཞིན།། 37

མིག་ནི་ཀུན་དགའི་བདུད་རྩིའི་ཆར། དེག་བདེ་མཚོན་བྱེད་ཕྱོགས་ཀྱི་ནི།
 བྱ་མོའི་བཞིན་གྱི་མེ་ལོང་དྲག། དགའ་བ་གཟུགས་ཅན་བཞིན་ཤར་ཚོ།། 38

ལྷན་མོ་ལ་ནི་གཞན་གཟུགས་ཀྱིས། མཐོང་རིས་ས་ལ་འོངས་བ་ཡིས།
 མཚོས་པའི་གདོང་བཞིན་གཞལ་ཡས་ཁང་། གྲོ་བཞིན་བྱེ་བས་མདུན་དུ་མཐོང་།། 39

དེར་ནི་རྩལ་ཡི་བྱ་མོ་དག། ཀྱུགས་པ་དང་བཅས་བཞི་མཐོང་སྟེ།
 རྩལ་ཤར་བའི་ཀུན་དགའ་དང་། རྣམ་པར་རྩེ་ཕྱིར་འགྲོགས་བ་བཞིན།། 40

དེ་དྲུགས་མཚོག་གི་རྣམ་པ་ཅན། དགའ་བ་དང་ལྡན་མཐོང་གུར་དེ།
 གཞིན་རྒྱའི་དགའ་བའི་ཚོགས་རྣམས་དག། རྣམ་བཅས་ཉིད་དུ་གྱུར་བ་བཞིན།། 41

རིན་ཅེན་རྣ་གྲུན་དབྱུང་གྱིན་དང་། རྒྱར་སྤྱད་འོད་ཟེར་རིང་པོ་ཡིས།
 མཚོས་ས་ལས་འདས་པའི་ངོ་མཚར་དག། ཕྱོགས་ཀྱི་གདོང་ལ་འདི་བ་བཞིན།། 42

དེར་ནི་ལེགས་བྱས་ལས་བྱུང་བའི། ལྗོན་གིང་གྱིས་པའི་འབྲས་བུའི་དབལ།
 ལོངས་སྤོད་བདེ་བ་སྤུན་སྲུལ་ཚོགས། མད་བྱུང་དེ་དག་མཐོང་བར་གྱུར།། 43

དེ་རྣམས་གྲོ་བཞིན་བྱེ་བ་ན། དེ་དག་དགའ་བས་མགྲོན་གཉེར་དེ།
 ཞེས་པའི་བཟའ་བདུད་དག་ལ་ནི། མཚོན་མོ་བདེ་བར་བོས་པར་གྱུར།། 44

क्षयोदयपरावृत्तिर्दशितानेकविधमः ।
संसारेदिज्ञयामिन्योर्जहासेव सुधाकरः ॥ ३७ ॥

नेचानन्दसुधावर्षे सुखस्पर्शे निशाकरे ।
दिग्वधुवदनादर्शे हर्षे मूर्त्त इवोदिते ॥ ३८ ॥

श्रोणकोटिर्ददर्शाग्रे विमानमाननद्युतिम् ।
कौतुकादन्यरूपेण स्वर्गाद्भुवमिवागताम् ॥ ३९ ॥

तस्मिन्नपश्यत्समदाश्चतस्रस्त्रिदशाङ्गनाः ।
दिशश्चन्द्रोदयानन्द विहारायेव संगताः ॥ ४० ॥

तासां मध्ये वराकारं रममाणं व्यलोकयत् ।
तरुणप्रेमसंभरमिव साकारतां गतः ॥ ४१ ॥

रत्नमण्डलकेयूरकिरौटिकचिरांशुभिः ।
आलिखन्तमिवाश्चर्यममर्यादं दिशां मुखे ॥ ४२ ॥

तस्य तामद्भुतां दृष्ट्वा सम्भोगसुखसम्पदम् ।
मेने स सुकृतास्थस्य तरोः स्फीतां फलत्रियम् ॥ ४३ ॥

प्रीत्यां तेन कृतातिथ्यः स्वादुपानाशनादिभिः ।
तां श्रोणकोटिकर्णोऽथ निनाय रजनीं सुखम् ॥ ४४ ॥

དེ་ནས་རྒྱ་སྐར་མེ་ཉོག་གི། རྒྱང་ཚན་ཐོ་རངས་འདད་དག་གས།
 མི་དག་པས་བཞིན་རྒྱ་བ་ཡིས། དཔལ་འབྱོར་ཡོངས་སུ་ཉམས་པར་བྱས། 45

མཚན་མོ་དག་ནི་ཟད་གུར་ཅིང་། སྲིད་པའི་མིག་ནི་ཉི་མ་དག།
 འབྱུང་པོ་ཀུན་གྱི་བདེ་སྲུག་གི། དཔང་པོ་གཅིག་པོ་ཤར་བའ་ཚོ། 46

གཞལ་ཡས་ཁང་དང་ལྷ་མོ་ནམས། སྐད་ཅིག་གིས་ནི་མི་སྐྱེང་གུར།
 རྩེས་བྱ་ཡང་ནི་མཛེས་པའི་བཞིན། རྣམ་པར་ཉམས་ནས་ས་ལ་རྒྱང་། 47

དེ་ནས་དེ་ཡི་རྒྱབ་དུ་ནི། ཤིན་དུ་འཛིགས་ཅུངས་བྱི་ཚོགས་བྱུང་།
 འགོ་གསུམ་དཔོན་མིག་གི་བསྐྱང་བའི། ཉོན་མོངས་སྤྱང་པོ་མ་ལུས་བཞིན། 48

ཁ་དང་མགྲིན་པ་ནས་བཅུམས་ཤ། ཟེའིང་བྲག་སྤྱོད་བྲག་གིས་སྤྱོས།
 དེ་དག་རྣམས་ནི་ཚོ་དེ་ལྟར། དེ་ནི་ཟོས་ཤིང་ཟད་པར་གུར། 49

ཉིན་མོའི་མཐར་ནི་སྐད་ནས་ཡང་། གཞལ་ཡས་ཁང་དེ་བྱུང་བ་མཐོང་།
 ལྷ་མོ་བཞི་པོ་དེ་དག་དང་། མཛེས་ལྡན་རྩེས་བྱ་དེ་ཡང་ངོ་། 50

དེ་ནས་གོ་བཞིན་བྱེ་བ་ན། ཤིན་དུ་ཡ་མཚན་ནས་དེ་ལ།
 བྲོགས་པོ་ངོ་མཚར་འདི་དག་ནི། མཐོང་བ་ཅི་ཡིན་སྤྱོས་ཞེས་དེས། 51

དེ་དེས་དེ་ཡིས་རབ་སྐྱས་པ། བྲོགས་པོ་འདི་ནི་མཉམ་པར་བྱིས།
 རྫིད་ནི་གོ་བཞིན་བྱེ་བ་ན། ངས་ཤེས་ལེགས་བྱས་ལྟར་པ་ཡིན། 52

ताराकुमुमवाताखिप्रभा प्राभातिकौ ततः ।
अनित्कलेव शशिनश्चक्रे लक्ष्मीपरिक्षयम् ॥ ४५ ॥

क्षयं क्षपायां यातायां भानौ भुवनचक्षुषि ।
उदिते सर्वभूतानां सुखदुःखैकसाक्षिणि ॥ ४६ ॥

विमानं सुरनार्यश्च क्षणाददृश्यतां ययुः ।
विनष्टवदनच्छायः पुरुषश्चापतत् क्षितौ ॥ ४७ ॥

ततस्तस्यापतत् पृष्ठे शुनां संघोऽतिभीषणः ।
चैलोक्यशापपापोत्यः क्लेशराशिरिवाखिलः ॥ ४८ ॥

स तैर्ग्रीवांमुखारब्धमांसग्रासाग्रकर्षणैः ।
आक्रन्दिरुधिरक्षीरैर्भक्ष्यमाणः क्षयं ययौ ॥ ४९ ॥

दिनान्ते पुनरायान्तं तद्विमानमपश्यत् (?) ।
चतस्रोऽक्षरसस्ताश्च पुरुषः स च कान्तिमान् ॥ ५० ॥

तं श्रोणकोटिकर्णोऽथ पद्मच्छात्यन्तविस्मितः ।
सखे-क्लिमेतदाश्चर्यं दृश्यते कथ्यतामिति ॥ ५१ ॥

स तेन प्रहृष्टः प्रोवाच वयस्य श्रूयतामिदम् ।
त्वां श्रोणकोटिकर्णाख्यं जानामि सुहृतोऽचितम् ॥ ५२ ॥

ནོར་ལས་བྱུང་བའི་གྲོང་དུ་བདག། སྤྲིག་ཅན་སྤྲུགས་དག་སྦྱོང་བར་གྱུར།
 དྲག་དུ་བདག་གིས་སྤྲུགས་རྣམས་ཀྱི། ཤ་ལ་རབ་དུ་བཅད་ནས་བརྗོངས། 53

ཀླུ་ཡ་ན་ཞེས་འཕགས་པ། སྦྱིང་རྗེའི་གཏེར་ནི་བསོད་སྦྱོམས་ལ།
 སྤྲོན་པས་བདག་ལ་རབ་གསུངས་པ། ལས་ངན་འདི་ལས་རྣམ་པར་ལོག། 54

བབ་ཅོལ་ཚོལ་བའི་ཉོན་མོངས་རྣམས། འཚོ་བའི་རང་བཞིན་བརྗོད་དཀའ་འདི།
 ཚ་བ་བཅད་པའི་སྦྱོན་ཤིང་བཞིན། རང་གི་ལྷས་ལ་ལྷུང་བ་ཉིད། 55

དེ་ལྟར་བདག་ཉིད་བརྗོད་གྱུར་གྱང་། གང་ཚོ་སྤྲིག་ལས་མ་ལོག་པ།
 དེ་ཚོ་འཕགས་མིན་ལ་བརྩེ་བ། དེ་ཡིས་བདག་ལ་སྦྲར་གསུངས་པ། 56

གལ་དུ་རྣམ་ཀུན་བརྩོན་མེད་འབྱོར། ཉོན་པར་དག་ནི་འཚོ་བ་བྱོས།
 མཚན་མོ་དག་གི་དམ་ཚིག་ལས། ཚུལ་ཁྲིམས་སྦྱོམ་པ་ཡང་དག་ལོང་། 57

སེམས་ཅན་ཀུན་ལ་ཕན་བཞེད་པ། དེ་ཡིས་འབད་བས་དེ་བརྗོད་ནས།
 ཚུལ་ཁྲིམས་སྦྱང་བའི་རང་བཞིན་གྱིས། བསོད་ནམས་སྦྱོ་གྲོས་བདག་ལ་གནང་། 58

དུས་ཀྱིས་དུས་ཀྱི་དབང་སོང་སྟེ། བདག་གིས་གནས་སྐབས་འདི་དག་ཐོབ།
 མོལ་ཚན་བདུད་རྩིའི་ཆར་དག་གི། ཉོན་དང་མཚན་ནི་གཏམས་པ་བཞིན། 59

མཚན་མོ་ཚུལ་ཁྲིམས་སྦྱངས་འབྲས་དང་། ཉོན་པར་དག་ནི་འཚོ་བའི་འབྲས།
 བདག་སྦྱོད་བསོད་ནམས་སྤྲིག་པ་ཡིས། བདེ་དང་སྤྲུག་བསྐྲུལ་དག་དུ་དོར། 60

अभ्रं वासवग्रामे दुष्कृती पशुपालकः ।
पशूनाभ्यांसमुत्कृत्य विक्रौतं संततं मया ॥ ५३ ॥

पिण्डपाताय संग्राहो मामार्थ्यः करुणानिधिः ।
कात्यायनाख्यः प्रोवाच विरमास्मात् कुकर्म्मणः ॥ ५४ ॥

हिंसामयो ह्ययं क्लेशः दुःसहः सहसैषिणाम् ।
स्वशरीरे पतत्येव छिन्नमूल इव द्रुमः ॥ ५५ ॥

इत्यहं वार्यमाणोऽपि तेनानार्थ्यः कृपात्मना ।
यदा न विरतः पापान् तदा स प्राह मां पुनः ॥ ५६ ॥

दिवा त्वं कुरुषे हिंसां सर्व्वथा यदि निर्दयः ।
रात्रौ शीलसमादानं गृहाण समयात् मम ॥ ५७ ॥

इत्युक्त्वा तेन यत्नेन सर्व्वसत्वहितैषिणा ।
दत्ता शीलसमादानमयी पुण्यमतिर्मम ॥ ५८ ॥

कालेन कालवशगः प्राप्तः सोऽहमिमां दशम् ।
तप्ताङ्गारसुधावर्षैरिव कीर्णो दिवानिशम् ॥ ५९ ॥

रात्रौ शीलसमादानफलं हिंसाफलं दिने ।
चर्या मत्पुण्यपापाभ्यां पतितः सुखदुःखयोः ॥ ६० ॥

བདག་ནི་སྤྲིག་པ་བྱེད་དེ་པ། བྲོགས་པོ་ཡིས་ནི་སྤྲིང་རྒྱ་མཚོ་དང་།
 རང་ཡུལ་སོང་ནས་བདག་ཚོག་གིས། དཔེན་བར་བདག་གི་སྤྲུལ་སྤྲོས་པ།། 61

བདག་གི་ཁང་པའི་རྒྱར་མཐའ་ན། གསེར་གྱི་སྤོང་ནི་སྤྲུལ་ནས་ཡོད།
 དེ་ནི་སྤྲུང་ལ་སྤྲིག་པ་དག། ཡོངས་སྤྲུག་དོང་པའི་བྱ་བ་བསྐྱབས།། 62

འཕགས་པ་ཀཱཱུ་ཡ་ན་ནོ། ཉལ་དུ་བསེད་སྤྲུལ་སྤྲུལ་དག་གིས་མཚོད།
 དེ་ནི་དུལ་བས་དེ་བརྗོད་ཚོ། དེ་ཡི་དེ་བཞིན་ཞེས་སྤྲུལ་སོང་།། 63

དེ་ནས་སོང་བས་མདུན་དག་དུ། ལྷ་ཡི་གཞལ་ཡས་ཁང་པ་གཞན།
 རིན་ཅན་པ་རྒྱ་འབྲི་ཤིང་མཛེས། དགའ་ཚལ་གཉིས་པ་ལྟ་བུ་མཐོང་།། 64

དེར་ནི་ཉོན་མེ་རྩེ་མ་པ་ནས། ལུས་མདེད་དང་འགྲུགས་ལུས་ཅན་བཞིན།
 ལྷ་མོ་དག་དང་སྤྲེས་བྱ་ནི། རིན་པོ་ཆེ་ཡིས་བརྒྱན་པ་མཐོང་།། 65

དེ་ཡིས་བདེ་བའི་ཡོ་བྱེད་ཀྱིས། ད་བཞིན་ཉོད་དུ་དེར་གྲུས་བྱས།
 ལམ་རིང་ཉོན་མོངས་དབྱས་སྤྲུ་ནི། བདུད་ཅིའི་རང་བཞིན་ཉོན་མོ་བསྐྱས།། 66

དེ་ནས་ནས་མཁའ་མཁའི་གཞལ་མེད་ཁང་། ཅེ་ནས་པད་ལུན་བདག་རྣུང་ཚོ།
 སྤྲུག་བསྐྲུལ་གྱིས་བཞིན་འཛིགས་རུང་གིས། ལྷན་པའི་ཁང་གྲིས་འགྲོ་བ་རྒྱབ།། 67

དེ་ནས་མཚན་བདག་རྒྱ་པའི་འོད། སྤྲུག་ཅིང་ཉོན་མོངས་ལུན་ཉིད་ཀྱི་བསྐྱེད།
 འོད་ཟེང་དཀར་ལུན་རིམ་གྱིས་ནི། ལྷ་པོའི་ནད་པ་བཞིན་དུ་མཐོང་།། 68

तस्य मे कुरु कारुण्यं सखे कलुषकारिणः ।
गत्वा स्वदेशं मत्पुत्रं ब्रूहि मद्वचसा रहः ॥ ६१ ॥

अस्ति मे गृहकोटान्ते निखातं हेमभाजनम् ।
तदुद्धृत्य परित्यक्तपापवृत्तिं विधीयताम् ॥ ६२ ॥

आर्यकात्वायनो नित्यं पिण्डपातेन पूज्यताम् ।
इत्युक्तस्तेन विनयात् तथेत्युक्त्वा जगाम सः ॥ ६३ ॥

स ददर्श ब्रजन् दिव्यविमानमपरं पुनः ।
रत्नपद्मलताकान्तं द्वितीयमिव नन्दनम् ॥ ६४ ॥

तस्मिन् साङ्गमिवानङ्गं संगतं दिव्ययोषिता ।
अपश्यद् वासरारम्भे पुरुषं रत्नभूषितम् ॥ ६५ ॥

तेन प्रीत्युपचारेण कृतातिथ्यस्तथैव सः ।
दिनं निनाय दीर्घञ्च क्लेशमध्ये सुधामयम् ॥ ६६ ॥

अथ व्योमविमानाग्रात् पतिते पद्मिनीपतौ ।
अपूर्यत जगद् घोरैर्दुःखैरिव तमोभरैः ॥ ६७ ॥

ततः क्षपांपतिर्ज्योत्स्नां वमन्नेव रमन्ताजङ्गः ।
शनकैः पाण्डुरोगीव गौरद्युतिरदृश्यत ॥ ६८ ॥

ཉིན་མོ་འི་སྐང་བ་ཤིན་དུ་གཞིན། མཚན་མོ་སྲིན་པོའི་བྱད་མེད་གྱིས།
 ཟོས་པའི་ཕོད་པའི་དུས་བྱུང་གཞིན། རི་བོང་ཅན་ནི་སྐང་བར་གྱུར།། 69

འཇིག་རྟེན་དུས་ཀྱི་ཚན་དན་གྱིས། བྱུགས་པ་རྒྱའོ་ད་དག་གིས་བྱུབ།
 བཞུགས་ཡས་ཁང་དང་མཐོ་རིས་ཀྱི། རི་དུགས་མིག་ནི་ག་ཤེད་སོང་།། 70

བཞུགས་ཡས་ཁང་ནས་སྐྱེས་བྱ་དེ། ལྷུང་བར་གྱུར་ཅིང་སྐྱུལ་བཟུགས་ཀྱི།
 ཅེ་བརྒྱ་བས་ནི་རིམ་པ་ཡིས། ལན་བདན་དགྲིས་ཤིང་རྣམ་པར་བཅིངས།། 71

དེ་ཡི་སྐྱེ་བོར་བྱ་ག་དག། དེ་ཡིས་བྱས་ནས་ལྷན་པ་བྲལ།
 ཟ་བར་བྱེད་ཅིང་རིམ་པ་ཡིས། མགོ་བོ་དག་ནི་ཚྭས་མར་བྱས།། 72

ད་ནས་སྐྱ་རོངས་ཟར་བྱས་བཞག། ཉིན་མོ་ཡི་ནི་བཞིན་བསོས་ཤོང་།
 འཇིགས་བྱུང་མཐོང་བའི་ཉོན་མོངས་ལས། ལྷན་མ་རྣམས་ནི་མིག་རྒྱམས་ཚོ།། 73

ཡང་ནི་ལྷ་ཡི་བཞུགས་ཡས་ཁང་། ལྷ་མོ་དེ་དང་གཞོན་ལྷ་དེའང་།
 མ་ཟད་ལུས་ཅན་ལྷ་ཡི་ནི། བྱུན་གྱིས་བརྒྱན་པ་རབ་དུ་བྱུང་།། 74

ཤིན་དུ་མཚར་ལ་དེས་དྲིས་ཤིང་། རང་གི་སྐྱོད་པ་དེ་ཡིས་བཤད།
 རོར་ལས་བྱུང་བའི་གྲོང་གནས་བའི། བཞིས་སྐྱེས་བདག་ནི་ཡིད་ཅེས་བྱ།། 75

བྱིས་མཚོས་དག་གི་རྒྱང་མ་ནི། བཞིན་ལྷ་ཚན་དན་དོག་པ་མ།
 བཞུགས་མ་ལག་འགྲོ་བདག་གི་ནི། ཤིན་དུ་ཡིད་དུ་འོང་བར་གྱུར།། 76

सुकुमारे दिनालोके राचौ राक्षसयोषिता ।
भक्षितैश्चक्ष्यत शशी कपालदलंसन्निभः ॥ ६६ ॥

व्याप्ते चन्द्रिकया लोके कालचन्दनचर्चया ।
विमानमगमत् क्वापि सा च स्वर्गमृगेक्षणा ॥ ७० ॥

विमानपतितः सोऽपि पुरुषः सर्वरूपया ।
शनैः सप्तभिरावर्तैः शतपद्या विवेष्टितः ॥ ७१ ॥

सा तस्य मूर्ध्निविवरं कृत्वा मस्तिस्कशोणितम् ।
आस्वादयन्ती शनकैश्चकार शुषिरं शिरः ॥ ७२ ॥

अथारुणकरच्छन्ने सोच्छ्वासवदने दिने ।
बीभत्सदर्शनक्लेशादिव मौलिततारके ॥ ७३ ॥

प्रादुरासन् पुनर्दिव्यविमानं सा च कामिनी ।
युवा स चाद्भुततनुर्दिव्याभरणभूषितः ॥ ७४ ॥

पृष्टोऽतिविस्मयात् तेन स्ववृत्तान्तं जगाद् सः ।
द्विजोऽहं वासवग्रामनिवासी मनसाभिधः ॥ ७५ ॥

तरुणीं प्रातिवेश्यस्य पत्नी मलयमञ्जरी ।
अभूद् मम भुजङ्गस्य स्वैरिणी वल्लभा मृशम् ॥ ७६ ॥

གྲོང་དུ་གཞན་གྱི་རྒྱང་མར་དགའ། ལུག་རྫོང་འབྲུག་མ་པ་དག་གི་རྫོང་།
མཐའ་དག་ལུལ་གྱི་གྲོང་དུ་ནི། དེས་པར་བྱིངས་ཤིང་བརྒྱུག་པར་གྱུར་གྲོ། 77

འཕགས་པ་ཀུང་ཡ་ནས་བདག། འདྲོད་པའི་ཚོམ་རྒྱན་སྲིག་ཤས་ནས།
བཙེ་བའི་དབང་གི་སྟེང་རྗེ་ལས། རྩེ་བོས་དེབ་ན་པར་དལ་བྱས་གསུངས། 78

རྒྱན་པོ་གཟུགས་དགའ་གཞན་གྱི་ནི། བྱད་མེད་ལུས་འགྲོགས་དགའ་བ་ཡིས།
ལུས་མེད་མི་ལ་ཕྱེ་མ་ལེབ། འབབ་བཞིན་བརྒྱུག་པར་མ་འགོ་ཞིག། 79

ཀྲི་མ་འདྲོད་ཆགས་ལ་ཆགས་དང། བག་མེད་རབ་དུ་སྐྱུང་བ་དག།
འདྲོད་ལྡན་འཚོ་བ་པོ་དག་ལས། གཞན་འཛོམས་རྒྱང་མར་གྲུས་པ་མཚོག། 80

སྤང་དང་ངལ་དུབ་ཆེ་བར་འདྲར་བས་རྣམ་པར་འབྲུགས་གྱུར་ཅང།
བྱ་གོད་བྱད་མེད་ཀྲིས་ནི་སོས་རྒྱགས་སེན་སོས་ཉམས་པར་བྱེད།

གཞན་གྱི་རྒྱང་མར་དགའ་བརྒྱུབ་རྣམས་ཀྱི་སྐྱེ་བྱིང་བྱེད་པ་ཡིས།
ཀན་ད་མེངས་པ་དང་ནི་དབྱལ་བའང་འདྲོད་པ་མཚོག། 81

དེ་སྐད་མཉམ་གཤེན་ངན་པ་ཡི། ལས་འདི་ལས་ནི་ཕྱིར་ལོག་བྱེད།
མི་གཙང་སྲིག་བའི་རིག་པ་ལ། བྱི་རྣམས་ཁོ་ན་དགའ་བར་འགྱུར། 82

དེ་སྐད་དེ་ཡིས་བཙེ་བས་བདག། བཀག་གྲང་རྣམ་པར་མ་དག་རྫོང་།
མ་འགགས་པ་ཡི་ཆག་པ་ཡིས། བསྐྱུས་པས་དེ་ཉིད་བདང་མ་བྱས། 83

परदाररतेग्रामे व्यग्रा मेघमतेमतिः ।

निम्नग्रौर्विषयग्रामे समग्रामे क्षयं गता ॥ ७७ ॥

आर्यकात्यायनः पापं ज्ञात्वा मां चौर्यकामुकम् ।

दयाविधेयः कारुण्यात् प्रोवाच विजने शनैः ॥ ७८ ॥

पराङ्गनाङ्गसंसर्गप्रीत्या रूपरतेः क्षिवम् ।

अनङ्गामौ मतन्नाशं पतङ्ग इव मा गमः ॥ ७९ ॥

अहो आसक्तरतानां संपतनप्रमादिनाम् ।

कामिनां हिंसकानां ज्ञ परदारारदरः परम् ॥ ८० ॥

पृथुं प्रवेपथु स्वापश्रमविह्वलानां

वृध्राङ्गनामुखनिखातनखक्षतानाम् ।

संमोहने परवधूविहितस्पृहाणां

रोमाञ्चकरिणीपरं नरके च कामः ॥ ८१ ॥

तस्मादस्मान्निवर्त्तस्व वत्स कुत्सितकर्मणः ।

जायते पातकं स्पर्शं शुनामेवाशुचौ रतिः ॥ ८२ ॥

इत्यहं कृपया तेन निषिद्धोऽप्यविशुद्धधीः ।

अनिरुद्धेन रागेण बद्धस्तमेव नात्यजम् ॥ ८३ ॥

དེ་ནས་བདག་གི་མ་གཏང་བ། མཁུན་ནས་ཀླུ་ཡ་ནས་ནི།
 ཉིན་མོ་སྤོང་ལ་པན་བཙོན་བས། བདག་ལ་ཚུལ་ཁྲིམས་སྒྲུང་བ་གནང་།། 84

ཚུལ་ཁྲིམས་ཡང་དག་སྒྲུངས་ལས་ཉིན། གཞན་གྱི་བྱུང་མེད་བགྱོད་ལས་མཚན།
 བསོད་ནམས་སྤྲིག་ལས་བསྐྱེད་ནས་ནི། བདེ་སྤྱུག་རང་བཞིན་དེ་བདག་གནས།། 85

ནོར་ལས་བྱུང་བའི་གྲོང་དུ་བྱོད། མོང་ནས་བདག་གི་བྱ་ལ་སྦྱོས།
 མེ་ཡི་གནས་ན་བདག་གིས་ནི། གསེར་དག་སྤྲས་དེ་བཞག་ནས་ཡོད།། 86

དེ་བྱུང་འཚོ་བའི་བྱ་བ་དང་། ཀླུ་ཡ་ན་དེ་ཡང་མཚོད།
 དེ་ཡིས་གསུམ་བས་དེ་སྐད་བཟོད། དེ་ནས་གྲོ་བཞིན་བྱེ་བ་སོང་།། 87

དེ་ཡིས་མདུན་དུ་ནོར་བུ་ཡི། གནམ་མེད་ཁང་གནས་ལྟ་མོ་མཐོང་།
 མཚོས་སྤྱུག་འོ་མའི་རྒྱ་མཚོ་ལས། ངལ་དུ་བ་མེད་བསྐྱུན་དཔལ་མོ་བཞིན།། 88

དེ་ཡི་གཞལ་ཡས་ཁང་པ་ཡི། ཀླང་པ་བཞི་ལ་ཡི་དུགས་བཞི།
 བཏགས་པ་ལྟ་ན་མི་སྤྱུག་ཅིང་། ཚུ་རྒྱས་ལྡན་པ་དེ་ཡིས་མཐོང་།། 89

དེས་ཀྱང་དེ་ནི་རབ་ཤེས་ནས། མཚན་བའི་ཚིག་གིས་ཡང་དག་བཤད།
 ལྟ་ལ་འོས་པའི་བདུང་བ་དང་། རོ་ལྡན་བཟའ་བ་དེ་ལ་བྱིན།། 90

ཟེ་ཆེ་ཡི་དུགས་ནམས་གྱི་བདམས། ལྷིང་རྩེ་རྩེ་ཞིང་རིང་ནས་བསྐྱུངས།
 དེ་ཡི་བཙེ་བས་དེ་ནམས་ལ། བྱ་རོག་ལ་བཞིན་གཞན་ཆང་བྱིན།། 91

विज्ञाय मामविरतं ततः कात्यायनो ददौ ।
मह्यं श्लैखलसमादानं दिनचर्यांहितोद्यतः ॥ ८४ ॥

दिनश्लैखलसमादानात् परस्त्रीगमनाद् निशि ।
इयम्मे पुण्यपापोत्या सुखदुःखमयी स्थितिः ॥ ८५ ॥

गतेन वासवग्रामं वाच्यः पुत्रो मम त्वया ।
सुवर्णमग्निंशालायामस्ति गूढं धृतं मया ॥ ८६ ॥

वृत्तिः कार्या तदुद्धृत्य पूज्यः कात्यायनश्च सः ।
प्रणयादिति तेनोक्तः श्रोणकोटिर्ययौ ततः ॥ ८७ ॥

सोऽपश्यद् दिव्यललनामग्रमणिविमानगाम् ।
लावण्यदुग्धाब्धेरनायासोद्गतामिव ॥ ८८ ॥

तस्य विमानपादेषु त्रतुर्षु स्नायुसंयुतम् ।
स ददर्शातिदुर्दर्शं बद्धप्रेतचतुष्टयम् ॥ ८९ ॥

सापि तं प्रत्यभिज्ञाय सम्भाष्य स्निग्धया गिरा ।
सुरोचितं ददौ तस्मै रसवत् पानभोजनम् ॥ ९० ॥

भुञ्जानसंज्ञया दूरात् प्रेतैर्दैन्येन याचितः ।
स ददौ कृपया तेभ्यः काकेभ्य इव पिण्डकाः ॥ ९१ ॥

གཞིག་གི་གཟམ་ཆང་ཕྱབ་མར་གྱུར། གཞན་གྱི་ལྷགས་ཀྱི་ཐོ་ལྷམ་དང་།

གསུམ་པ་ཡོ་ནོ་རང་འཉིད། བཞི་པའི་ཁྲག་དང་རྣམ་ཉིད་གྱུར། ། ། 92

དེ་མཐོང་དེ་དག་སྐྱུག་བསྐྱེད་གྱི། ལྷོད་པས་སྦྱིང་ཇི་ལྟན་གྱུར་དེས།

བཞིན་གྱི་པདྨ་མཛོས་པ་དག། མཛོས་བྲལ་བྱས་པ་དེ་ལ་དྲིས། 93

དེ་ཡིས་སྐད་བྱང་དེ་དྲིས་པས། རི་དྲགས་མིག་ཅན་དེ་ཡིས་སྦྱས།

གྲོ་བཞིན་བྱེ་ན་འདི་དག་ལ། བྱིན་པས་ཚོམས་པའི་དོན་མི་འགྱུར། 94

ནོར་ལས་བྱང་བའི་གྲོང་གནས་པ། བྲམ་ཟེ་དགའ་བ་ཞེས་པ་ནི།

དང་པོའི་རྒྱུ་པ་ལ་བདེན་འདིའི། རྒྱང་མ་རབ་དགའ་ཞེས་པ་བདག། 95

གཉིས་པའི་རྒྱུ་པ་ལ་བདགས་པ། བྱ་མོ་གཙུག་མེད་ཅས་པ་ཡོན།

རྒྱུ་པ་གཞན་ལ་བདགས་འདི་དག། བདག་གི་འབང་མོ་མནའ་མ་ཡོན། 96

རྒྱ་སྐར་སྐར་བའེ་མཚན་པ་ལ། ཟས་ཀྱི་ཉེ་སྤྱོད་བདག་གོ་སྤྱོད།

ལོགས་པར་བྱས་ཚོ་བདག་བྱིས་དུ། འཕགས་པ་ཀླུ་ཡ་ན་བྱོན། 97

བདག་སེམས་རབ་དུ་དང་ལྟན་པས། བསོད་སྦྱོམས་ཀྱིས་ནི་དེ་ལ་མཚོན།

མཛོས་པས་ཕྱོགས་རྣམས་དྲིས་མེད་ཀྱིས། ཇིས་སྐྱ་བརྒྱང་བ་མཛོད་བཞིན་

གཤེགས། 98

དེ་ནས་བདག་གི་བདག་པོ་འདི། ལྷུས་བྱས་མཁྱོགས་པར་ཡང་དག་འོངས།

རབ་དུ་དགའ་སྦྱང་བདག་གིས་སྦྱས། བསོད་སྦྱོམས་སྐྱལ་བ་དེ་ཐོས་ནས། 99

पिण्डो वृषत्वमेकस्य प्रयातोऽन्यस्य लोहताम् ।
स्वर्मासिद्धं तृतीयस्य चतुर्थस्य प्रंपूयताम् ॥ ६२ ॥

विलोक्य तत् क्षपाविष्टः स तेषां कष्टचेष्टयां ।
पप्रच्छ तद् मुखच्छायाविच्छायीकृतपङ्कजाम् ॥ ६३ ॥

पृष्ट्वा तदद्भुतं तेन उवाच सा मृगेक्षणा ।
न श्रोणकोटिकर्णैर्षां दत्तं भवति तृप्तये ॥ ६४ ॥

ब्राह्मणस्यास्य भार्याहं पूर्वपादावलम्बिनः ।
नन्दनाम्नः सुनन्दात्म वासवग्रामवासिनः ॥ ६५ ॥

द्वितीयपादसंसक्तः पुत्रो मे निष्ठुराभिधः ।
पश्चात्पादावलम्बिन्यौ दासी चैयं स्रुषा च मे ॥ ६६ ॥

नक्षत्रयोगपूजायां पुरा सज्जीकृते मया ।
भोक्षोपहारे मे गेहमार्यकात्यायनोऽविशत् ॥ ६७ ॥

मया चित्तप्रसादिन्या पिण्डपातेन सोऽर्चितः ।
कुर्वन्नेव ययौ कान्त्या वैमल्यानुग्रहं दिशाम् ॥ ६८ ॥

ततः स्नात्वा समायातस्त्वं पतिरयम्मम ।
तत्पिण्डपातमाकर्ण्य प्रमोदाय मयोदितम् ॥ ६९ ॥

ཁྱོད་ལས་བདག་སྐྱེས་མཚོན་འོས་ནམས། མཚོན་བ་མེད་པར་དགོ་སྤོང་ནི།
 རྒྱ་མེད་གཡོ་ལྷན་གྱི་སྤྱད་འོས། ཁྱོད་ཀྱིས་ཅི་ཡི་ཕྱིར་དུ་མཚོན།། 100

མངས་པས་འདྲ་ཡིས་དེ་བརྒྱན་ཚེ། དེ་བཞེན་བུས་ཀྱང་བདག་ལ་སྐྱེས།
 ཚོས་པ་ཐོག་མར་ཟེའོས་དེ། ལྷགས་ཀྱི་ཐོ་ལྷུ་མ་ཅིས་མི་ཟ།། 101

བདག་གི་མནའ་མ་འདི་དག་དུ། ལྷོན་ལ་ཟས་ལ་ལོངས་སྤྱོད་ཅིང་།
 བདག་གིས་བརྗོད་ལ་མནའ་བྱེད་པ། རང་ཤ་ཟ་ཞེས་སྐྱབ་པོ།། 102

འབང་མོ་འདི་ཡང་ཟས་དག་ལ། ཀུ་ཞིང་ཉམས་པ་དག་དུ་བྱེད།
 ལྷན་ཆེ་བའོན་པར་བྱེད་པ་ནི། རྒྱ་ཁབ་ཟ་ཞེས་སྐྱབ་ཕྱིར་ཡིན།། 103

དེ་དག་ཡི་དུགས་འདི་དག་གུར། རང་གི་ངག་དང་མཚུངས་པ་ཟ།
 བདག་ནི་འཕགས་པའི་བཀའ་རྒྱན་གྱིས། ལྷ་ཡི་ལོངས་སྤྱོད་ཉེ་བར་སྤྱོད།། 104

ཁྱོད་ཀྱིས་རང་ཡུལ་ཕྱིན་ནས་ནི། བདག་གི་བྱ་མོ་དག་ལ་སྐྱོས།
 ཁྱོད་ཀྱི་པ་ཡི་ཁང་པ་ན། གཤམ་གྱི་གཏེར་ནི་རྣམ་བཞི་ཡོད།། 105

དེ་དག་ཐོན་ལ་ཅི་རིགས་པར། རང་གི་སྐྱེ་བ་གནས་པ་བྱོས།
 ས་དང་མིང་པོའི་མིང་དག་གིས། ཀུ་དུ་ཡ་ན་དག་དུ་མཚོད།། 106

གྲོ་བཞེན་བྱེ་བའི་ན་བ་ཁྱོད། རང་ཡུལ་དུ་སང་ངལ་བ་ཐོང་།
 ཁྱོད་ནི་རང་ཡུལ་ནས་འཐོན་ནས། ལོ་ནི་མཐུ་གཉིས་ཡོངས་སུ་རྗོགས།། 107

कीपादुवाच मां कस्माद् विशिखः श्रमणः शठः ।
अपूजितेषु पूज्येषु वुषार्हः पूजितस्त्वया ॥ १०० ॥

इति मोहादनेनोक्ते पुत्रोऽप्येष जगाद् माम् ।
पाके पूर्वाशनायोग्यः स किन्नाश्रात्ययोगुडान् ॥ १०१ ॥

इयं स्नुषा मे सततं पूर्वभक्ष्यावभोगिना ।
मयोक्ते शपथं चक्रे स्वमांसादनवादिनी ॥ १०२ ॥

इयं दासी च भोक्ष्याणां चौर्यात्तद्व्ययकारिणी ।
आक्षिप्ता चाकरोत् सत्यं पूयशोणितवादिनी ॥ १०३ ॥

तत्र ते प्रेततां याताः स्ववाक्यसदृशाशनाः ।
अहं त्वार्यप्रसादेन दिव्यभोगोपभोगिनी ॥ १०४ ॥

त्वया स्वदेशभाप्तेन व्रक्तव्या दुहिता मम ।
सन्ति हेमनिधानानि गृहे चत्वारि ते पितुः ॥ १०५ ॥

तान्युद्धृत्य यथायोगं भजस्व स्वजनिस्थितिम् ।
पूजनीयः पितुर्धाता नाम्ना कात्यायनः सदा ॥ १०६ ॥

सः श्रोणकोटिकर्णस्त्वं गच्छ देशं त्यज श्रमम् ।
वर्षा द्वादश सम्पूर्णाः स्वगृहान्निर्गतस्य ते ॥ १०७ ॥

ད་སྐད་བརྗོད་ནས་དེ་ཡིས་ནི། ཡི་དུགས་བཞི་བེ་ལ་བསྐྱེས་ཏེ།

ཉལ་བ་ཉིད་ན་ཡུད་ཅམ་གྱིས། དེ་ནི་རང་ཡུལ་ཕྱིན་པར་བྱས།། 108

དེ་ཡང་འབྲུལ་ལ་རང་ཡུལ་གྱི། སྐྱེད་མེས་ཚལ་གྱི་ནགས་ལས་ལངས།

མ་ས་བྲལ་བའི་སྤྲུང་ན་གྱིས། ཡོང་ལ་ཉེ་བར་གྱུར་བ་བྲོས།། 109

དག་སྤོང་གཉེས་སྐྱེས་མགོན་པོའི་ཚོགས། ལྷ་ཡི་གནས་རྣམས་མཚོད་བྱེད་པ།

རང་གི་ཕ་ཡི་བྱིས་མཐོང་ནས། མཚོག་དུ་ཡ་མཚན་དག་དུ་གྱུར།། 110

སྐད་ཅིག་ཉིད་ཕྱིར་དངོས་པོ་ཀུན། མི་དྲག་ཉིད་དུ་ངེས་བྱས་ནས།

མཚོན་དང་ཚགས་པ་ཀུན་བཏང་ཉེ། དེར་ནི་གནས་པས་ཡང་དག་བསམས།། 111

ཀྱེ་མ་ཉིན་མཚན་མཐའ་མེད་པར། ཀུན་དུ་མོངས་པའི་གཉིད་འདི་ནི།

མི་ལས་སྐྱེ་མའི་རོལ་ཅེད་ཀྱིས། མད་དུ་བྱུང་བའི་རྣམ་འབྲུལ་བྱེད།། 112

སྐྱེ་བའི་ལས་རབ་ལྟར་བའི་མ། ས་བོན་འདེབས་ཉུས་བྱ་འདུའི་པ།

མགོན་པོའི་མཚོད་དང་སྟུན་ལྷའི་ལུས། འདི་ལ་ངེས་པའི་ཚོགས་ནི་གང་།། 113

དབལ་འབྱུར་འཁོར་བའི་སྤྲིན་རུམ་འབྲུམས་པར་ཡོངས་འདྲིས་གསེར་གྱི་སྟེད་

པའི་འོད།

རེ་བ་སྟོགས་རྣམས་རྫོགས་པར་འཚིང་བའི་ལྷོག་བཞིན་རེག་པ་མེད་ཅིང་རབ་དུ་

གཡོ།

ལུས་ནི་གཞོན་པ་ཀུན་དང་འཇིག་དང་འཇིགས་པའི་ཚོགས་དང་ག་དང་ན་བ་དང་།

སྤྲུག་བསྐྱེད་དག་གི་ཡོངས་སུ་འགྲོ་སྟེ་དེ་ལྟ་ན་ཡང་ལུས་འཇོན་ཡིད་མི་འབྱུང་།།

इत्युक्त्वा तं समादिश्य तस्य प्रेतचतुष्टयम् ।
सुप्तस्यैव मुहूर्त्तेन स्वदेशात्तिमकारयत् ॥ १०८ ॥

उत्थितः सोऽपि सहसा स्वदेशोद्यानकाननात् ।
वियोगशोकात्पितरौ शुश्रावान्धमुपागतौ ॥ १०९ ॥

भिक्षुद्विजांतिधिगणो पूज्यमाने सुरालये ।
स्वकं पितृगृहं दृष्ट्वा परं विस्मयमाययौ ॥ ११० ॥

निश्चित्य सर्व्वं भावानां क्षणिकत्वादित्यताम् ।
क्षेहरागं समुत्सृज्य तत्रस्थः समचिन्तयत् ॥ १११ ॥

अहो संमोहनिद्रेयं निरन्ततो दिवानिशम् ।
स्वप्नमायाविलसितैः करोत्यद्भुतविधमम् ॥ ११२ ॥

जन्मवर्त्मप्रदा माता पिता बीजवपत्खगः ।
पान्यपूजासनं कायः कोऽर्थं नियमसङ्गमः ॥ ११३ ॥

• त्रियः संसाराध्वमपरिस्ताः काञ्चनरुचा
आशा दिग्निबन्धास्तडित इव निर्क्षेपचपलाः ।
वपुः सर्वापायैः क्षयभयनिकायैः परिगतं
जरारोगोद्देगैस्तदपि न विरांगस्तनुभृताम् ॥ ११४ ॥

དབལ་འབྱོར་མཐའ་དག་གིས་གྱུར་ཅིག། ཐལ་མོ་འདི་སྐྱར་ནང་མི་ལ།
 བྱད་མེད་རྣམས་ལ་ཡོངས་བཟོད་མཛོད། བདག་གི་རབ་བྱུང་ཁོ་ན་དགའ། 115

འདི་བསམ་དེ་ཡིས་ཕ་མ་དག། ཡང་དག་དབྱགས་སྐྱུང་མིག་དག་ཐོབ།
 ཚོས་ལས་དག་ཅིང་ཞི་བ་ཡི། གནས་ལ་སློ་ནི་བཞོད་པར་གྱུར། 116

དོན་མཐུན་ཉམས་གྱུར་ཡུན་རིང་ན། འོང་ཞིང་རིད་ཀྱང་སྦྱིང་སྟོབས་འབྱོར།
 མ་ཞུས་བས་ན་རང་མི་ཡང། བརྗེ་བའི་གནས་ཉིད་དུ་མ་གྱུར། 117

འཁོར་བའི་ཉོན་མོངས་ཀྱིས་རྣམ་འབྲུག་ས། དེ་དག་གལ་ཏེ་བརྗེ་བ་ན།
 དས་པ་སྲུ་ལ་རྗེས་མི་བརྗེ། དེ་དག་སྐྱུན་ཚོགས་ཐོབ་མི་འདོད། 118

ཕྱགས་སྦྱིང་བྲམ་ཟེ་བྱད་མེད་ལ། གསེར་ཐོབ་མངོན་སུམ་མཚན་ཉིད་ཅན།
 འཕྲིན་སོགས་ཇི་ལྟར་བཟོད་པ་བཞིན། དེ་དག་རྣམས་ལ་བརླས་བྱས་ཏེ། 119

ཀྱང་ཡ་ན་དང་སྤད་ནས། ཞི་བ་དེ་ཡིས་རབ་བྱུང་སྤངས།
 ལྷན་པོ་རྣམས་ཀྱི་སྦྱིད་ལྷག་རྒྱ། དེ་གི་སློ་ལྟར་རབ་དང་རྒྱ། 120

དེ་ནས་དེ་ཡི་རྒྱན་ཞུགས་ཀྱི། འབྲས་བུ་རྩི་མ་མེད་ཐོབ་ཅིང་།
 ལན་ཅིག་ཕྱིར་འོང་ཕྱིར་མི་འོང་། འབྲས་དང་དེ་ཞིན་དག་བཅོམ་འབྲས། 121

ཁམས་གསུམ་དག་ལ་འདོད་ཆགས་བྱལ། གསེར་དང་བོད་བ་དོ་བར་མཚུངས།
 ལྟ་ལའང་ལག་མཐིལ་མཚུངས་པ་དང་། རལ་གྱི་ཅན་དན་མཚུངས་པར་གྱུར། 122

श्रिये स्वस्तिसमाप्तये स्वजनस्यायमञ्जलिः ।

दाक्षिण्यैः क्षमतं स्त्रीषु प्रव्रज्यैव प्रिया मम ॥ ११५ ॥

इति ध्यात्वा स पितरौ समाश्रास्याप्तलोचनौ ।

बुद्धौ धर्मपथे शुद्धे शमधाम्नि न्यवेशयत् ॥ ११६ ॥

सार्थधृष्टंश्चिरांयातः कृशोऽपि स्वजनस्य च ।

अलुप्तसत्वविभवान्नृपास्पदतां ययौ ॥ ११७ ॥

अनुकम्पस्व यद्येतं संसारक्लेशविच्छलम् ।

सतः कस्यानुकम्प्यास्ते सम्यत्सम्यक्निस्पृहाः ॥ ११८ ॥

पशुपालकविप्रस्त्री संदेशादि यथोदितम् ।

निगद्य तेभ्यः कनकप्राप्तिप्रत्ययलक्षणम् ॥ ११९ ॥

शान्तः कात्यायनं प्राप्य प्रव्रज्यां स समाददे ।

मुग्धानां यद् विषादाय तत् प्रसादाय धीमताम् ॥ १२० ॥

स समासाद्य विशदं श्रोतप्राप्तिफलं ततः ।

सकृदागाम्यनागामि फलमर्हत्फलं तथा ॥ १२१ ॥

चैधातुको वीतरागः समलोप्राश्मकाञ्चनः ।

आकाशपाणितुल्योऽभूदसिचन्दनयोः समः ॥ १२२ ॥

དེ་ནས་མཉམ་ཡོད་རྒྱལ་བྱེད་ཚལ། སྤྲིག་མའི་ནགས་ན་བཞུགས་པ་ཡི།
 བཅོམ་ལྡན་རྒྱལ་བ་བཟུ་བྱེད། ཀུངུ་ཡ་ནའེ་བཀའ་ཡི་སང། 123

ཕྱག་ལོ་བྱས་ཤོང་བཅོམ་ལྡན་འདས། རང་ཉིད་དབྱེས་པས་རྩ་བ་བྱས།
 དེ་ནི་གོ་བཞིན་བྱེད་བཞ། དགའ་བ་རྒྱས་པས་དེ་ལ་སྤྲོས། 124

བཅོམ་ལྡན་ཚོས་ཀྱི་སྐྱེ་ཡིས་ནི། ཐོས་པའི་ལམ་ནས་མཐོང་བར་བྱུང།
 ད་ལྟ་བུ་བྱུགས་ཀྱི་སྐྱེ་ཡིས་ནི། བསོད་ནམས་ཀྱིས་ནི་བདག་གི་མཐོང་། 125

མི་རྒྱུང་བསོད་ནམས་ཀྱིས་ཐོབ་བྱ། བྱིད་ནི་མཐོང་བའི་བདུད་རྩི་འདོ།
 འཕྲུངས་ན་ངོམས་པར་མ་བྱུང་བ། དེ་དག་མཚོག་དུ་བསྐྱེས་པ་ཉིད། 126

ཆགས་པ་མེད་ཀྱང་བྱོད་ཀྱི་བཞུགས། སྤྲི་ཞིག་ཆགས་པར་མི་བབྱིད་ལགས།
 བྱུགས་པ་མེད་ཀྱང་བྱོད་ཀྱི་སྤྲོད། ཀྱི་མ་དགའ་བས་བྱུགས་པ་ལགས། 127

བྱིད་ཀྱི་གཏམ་དང་བྱིད་རྗེས་དྲན། བྱིད་དང་སྤང་བ་བྱིད་བལྟན་པ།
 འདི་དག་དགོ་བའི་རྩ་བ་ཡི། འབྲས་བུ་ཕུན་ཚོགས་རྒྱས་པ་ཡིན། 128

ཞེས་པ་ཐོས་ནས་བཅོམ་ལྡན་གིས། རབ་དུ་དང་པས་དགའ་བར་བྱས།
 དེས་བལྟན་ཀུན་དགའ་ར་བ་དང་། མཉམ་པའི་གནས་ནི་དེ་ཡིས་ཐོབ། 129

དེ་ཡི་གནས་སུ་བཅོམ་ལྡན་ཡང་། བྱམས་པ་ཡིས་ནི་ཡང་དག་གཤེགས།
 དེ་ཡི་ཚོས་ལ་ཁ་དོན་དག། ལྷན་པ་ཐོས་ནས་དེས་རབ་བསྐྱབས། 130

आबद्ध्यां वेणुगहने जिनं जेतवने स्थितम् ।
भगवन्तं ययौ द्रष्टुं सोऽथ कात्यायनाज्ञया ॥ १२३ ॥

प्रणिपातकृतातिथ्यः प्रीत्या भगवता स्वयम् ।
स ओणकोटिकर्षोऽथ वभाषे हर्षनिर्भरः ॥ १२४ ॥

भगवान् धर्मकायेन दृष्टो संश्रोचवर्त्मनि ।
अधुना रूपकायेन पुण्यैरालोक्तोऽसि मया ॥ १२५ ॥

अनल्पसुकृतप्राप्यमिदं तद् दर्शनान्मृतम् ।
प्रीत्या न तृप्तिमायान्ति वञ्चिता एव ते परम् ॥ १२६ ॥

अस्पृहस्यापि ते मूर्तिः कुरुते कस्य न स्पृहाम् ।
निर्लेपस्यापि ते दृष्टिरहो हर्षेण लिम्पति ॥ १२७ ॥

त्वत्कथा त्वदनुधानं त्वत्प्राप्तिस्त्वन्निषेवणम् ।
एताः कुशलमूलानां स्फीताः फलसमृद्धयः ॥ १२८ ॥

इति श्रुत्वा भगवता प्रसादेनातिनन्दितः ।
तदादिष्टं समारामं स विहारमवाप्तवान् ॥ १२९ ॥

तस्यास्यदं समभ्येत्य प्रणयात् भगवानपि ।
श्रुत्वास्य मधुरं धर्मं स्वाध्यायं प्रशशंस सः ॥ १३० ॥

གྲོ་བཞིན་བྱེ་བ་ན་བ་ཡི། རབ་ཞི་ཕུན་ཚོགས་དེ་མཐོང་ནས།

སྤོན་གྱི་སྤོང་ཚུལ་དག་སྤོང་གིས། རི་ཤིང་བཙོམ་ལྷན་འདས་ཀྱིས་གསུངས། 131

བ་ར་ན་སིར་རྫོགས་པ་ཡི། སངས་རྒྱས་འོད་སྤངས་ཞེས་པ་སྤོན།

མཚན་པ་རྫོགས་ནས་བྱང་འདས་ཀྱི། དབྱིངས་སུ་ཡོངས་སུ་བྱང་བ་འདས། 132

མི་བདག་གྱི་གི་ཞེས་པས་དེའི། དེ་མཚན་དེན་རིན་ཅན་རྣམས་ཀྱིས་བྱས།

དེ་ཡི་བསོད་ནམས་ཚོགས་རྣམས་ནི། རང་ཉིད་མཐོང་རིས་བརྗོད་བཞིན་ལམགས།

133

དེར་ནི་ཞོར་བདག་བདེའུ་བྱས་ནས། ཞིག་རལ་གསོ་བ་ལ་བཞག་པ།

དེ་ནས་དེ་སྤྲས་རྒྱལ་སྲིད་ཐོབ། ཆགས་དང་སྤོངས་པས་བྱིན་མ་གུར། 134

དེ་ནས་བྱང་ཕྱོགས་ནས་འོངས་པའི། དེད་དཔོན་ཞོར་སྤྱོད་ཞེས་པ་ཡིས།

དེ་ཡི་ཚེད་དུ་ན་བའི་རྒྱན། ས་ཡི་རིན་དུ་རབ་དུ་སྤུལ། 135

དུས་གཞན་ཉེ་བར་འོངས་ནས་ཀྱང་། ཞོར་ཚེན་གཞན་ཡང་སྤུལ་བྱས་ནས།

ཡང་དག་བསོད་ནམས་ལྷན་པར་བདག། བྱར་ཅེས་དེ་ཡིས་སྤོན་ལམ་བདབ། 136

དེ་ནི་གྲོ་བཞིན་བྱེ་ན་འདི། བསོད་ནམས་དག་གི་གནས་ཚེན་ཐོབ།

དེ་ལྟ་ཁོ་མའི་ན་བའི་རྒྱན། མཚན་ཉིད་དག་དང་ལྷན་པར་གུར། 137

གང་ཕྱིར་འགྲོ་བའི་དུས་སུ་འདིས། མ་ཡི་ཚིག་ནི་རྩུབ་མོད་ག།

ཐོས་པར་བྱས་ནས་དེ་ཡིས་ནི། འལ་དུབ་ཚེན་པོ་དག་དུ་གུར། 138

तां ओणकोटिकर्षस्य दृष्ट्वा प्रशमसम्पदम् ।
भिङ्क्षुभिर्भगवान् पृष्टः पूर्ववृत्तमभाषत ॥ १३१ ॥

वाराणस्यां पुरा सम्यक्सम्बुद्धे काश्यपाभिधे ।
निर्वाणधातौ निःशेषकार्यत्वात् परिनिर्वृते ॥ १३२ ॥

क्रिकिनाम्रन्दपञ्चैत्यं तस्य रत्नैरकारयत् ।
स्वयं तत्पुण्यसम्भारं स्वर्गं वक्तुमिवोक्तम् ॥ १३३ ॥

शीर्षस्थापितसंस्कारे तस्मिन् संज्ञाधृतन्धनम् ।
तत्पुत्रः प्राप्तराज्योऽथ न ददौ लोभमोहितः ॥ १३४ ॥

अथोत्तरापथायातः सार्थवाहोऽर्थदाभिधः ।
प्रददौ पृथिवीमूल्यं तत्कृते कर्षभूषणम् ॥ १३५ ॥

कालान्तरोपगतोऽपि दत्त्वा चान्यद्धनं महत् ।
प्रणिधानं स कृतवान् भूयाः संपुण्यवानिति ॥ १३६ ॥

स ओणकोटिकर्षोऽयं पुण्यैः प्राप्तपदं महत् ।
तद्विधेनैव संयातः कर्षभूषणलक्षणः ॥ १३७ ॥

प्रस्थानसमये माता आवित्ता परुषं वचः ।
यस्माद्नेन तेनास्य बभूवास्य अमो महान् ॥ १३८ ॥

དག་པ་ཡོན་ཏན་དམ་པ་ཡིས། ལས་ཀྱི་ནས་ཚེན་དབྱས་སུ་ནི།

ནག་པོ་འི་ལས་ཀྱི་ཐ་རྒྱུང་ཡང་། གསལ་བ་ཉི་དུ་ངེས་པར་རྒྱན།།

ལེགས་བྱས་གོགས་ལྡན་སྤིང་སྟོབས་སྟོབ་དག་དང་བྱིས་སྤངས་གོགས་ཀྱི།

དགའ་བ་དང་།

སི་བཟན་སྟོལ་བའི་བཙོན་འགྲུས་ཟམ་སྟེགས་དག་དང་འཕོངས་པ་སྟོབ་པའི་

བརྟེ་བ་དང་།

མཚུག་དུ་ཡང་ནི་ཞི་བ་ཡོངས་སུ་འདྲིས་པར་གྱུར་ཅིང་རབ་དང་རང་བཞིན་སྟོ།

བསོད་ནམས་ཐོབ་པའི་ཡོངས་སུ་བསྟོབ་པའདྲི་ནི་འབྲས་བུ་རྒྱས་པར་གཞོན་

ཞེས་པ་དགོ་བའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་རྒྱལ་སེམས་དཔའི་དོགས་པ་བརྗོད་པ་

དཔག་བསམས་གྱི་འགྲི་ཤིང་ལས་གོ་བཞིན་བྱེ་བ་རྣའི་དོགས་པ་

བརྗོད་པའི་ཡལ་འདབ་སྟེ་བཅུ་དག་པའོ།།

मध्येषु मूढतः शुद्धगुणसत्कर्मवाससः ।

दृष्ट्याकर्मलवांशोऽपि स्फुट एवावधार्यते ॥ १३९ ॥

मुक्ततसचिवः सत्वोत्साहः प्रवाससखी धृतिः

विषमतरणे वीर्यं सेतुर्विप्रद्यधिका कृपा ।

शमपरिचिता पर्यन्ते च प्रसादमयी मतिः

परिणतिरियं पुण्यप्राप्तेः स्फुरत्फलशालिनी ॥ १४० ॥

इति क्षेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां

त्रोणकोटिकर्मावदानं नामो नविंशतितमः पञ्चवः ।

ཡལ་འདབ་ལྷེ་ཉི་ཤུ་པ།

ཨ་མ་སྤྱོད་མའི་ཉོགས་པ་བརྗོད་པ།

སྤྱི་གཉིས་འགྲོགས་ལ་འཚོ་བ་ཇི་ལྟར་ཡོད།

གཙོ་བོ་མང་ལ་བདེ་བ་ཇི་ལྟར་ཡོད།

ལས་ཀྱིས་བཅོངས་ལ་རང་སྤོབས་ཇི་ལྟར་ཡོད།

ཤེས་རབ་མཚོག་ལ་གཞོན་པ་ཇི་ལྟར་ཡོད།

ལུས་འཕགས་ཀྱི་ནི་མི་ཐིམ་ལར། མི་བདག་རྒྱ་ཡི་སེམས་དབའི་མིང་།

གང་གི་དབྱུང་བ་ལག་འགྲོ་ཡི། ས་ཡི་ཁྱད་གྱིངལ་གསོར་གྱུར། ། 2

ཉེས་མེད་ཕུན་སུམ་ཚོགས་པ་དེའི། རློན་ཚེན་དུམ་བུ་ཞེས་པ་ནི།

ཡོན་ཏན་དུག་པོ་མ་ལུས་པ། ཡོངས་ཤེས་ཕུར་བུ་ལྟ་བུ་བྱུང་། ། 3

ལུགས་ཤེས་གསལ་ལས་དེ་ཡི་བོར། མི་ཡི་བདག་པོས་བལྟས་གྱུར་ཅིང་།

བྱ་བའི་དབང་ལས་སྤྱོད་པོ་ཀུན། ཉམ་དུ་བཞིན་ལ་རབ་ལྟར་གྱུར། ། 4

རྒྱ་དང་སྤྱོད་པོ་བརློག་མེད་ཀྱང་། སོང་བའི་ཇེས་སུ་འགྲོ་བ་ཡི།

སྤོལ་དུ་རབ་དུ་འབབ་པ་ཡིས། སྤོལ་བ་དག་ནི་རྣམ་པར་འཕེལ། །

དེ་ཡི་རང་བཞིན་སྤྱོད་པོ་ཀུན། མཐོང་ནས་སྤྲུག་དོག་གིས་བརྒྱལ་བའི།

རློན་པོའི་ཚོགས་ཀྱིས་དེ་ཡི་ནི། རྣམ་པར་རླུང་བ་རབ་དུ་བསམས། །

· विंशः पल्लवः ।

आम्रपाल्यवदानम् ।

द्विजिह्वसङ्गे कथमस्ति वृत्ति-
रनेकमुख्ये कथमस्ति सौख्यम् ।
कर्मान्तबन्धेऽस्ति कथं स्वशक्तिः
प्रज्ञाप्रकर्षे कथमस्यपायः ॥ १ ॥

मिथिलायां विदेहेषु जलसत्त्वाभिधो नृपः ।
अमूद् भुजभुजङ्गस्य विश्रान्तपृथिवीभरः ॥ २ ॥

खण्डोनाम महामात्यस्तस्याखण्डलसम्पदः ।
बभूवाशेषषड्गुण्यपरिज्ञानवृहस्पतिः ॥ ३ ॥

नीतिज्ञगौरवात् तस्य नृपे व्यक्तं न लोकिनि ।
सदाभवत् मुखप्रेक्षी सर्व्वः कार्य्यवशाज्जनः ॥ ४ ॥

गतानुगतिकत्वेन प्रवाहप्रणयौ भरः ।
वर्द्धते वार्य्यमाणस्य स्वजनस्य जलस्य च ॥ ५ ॥

सर्व्वं तन्मयमालोक्य जनं मात्सर्य्यमूर्च्छिताः ।
मन्त्रिणः संहतास्तस्य विनिपातमचिन्तयन् ॥ ६ ॥

འབྲུང་མཁས་དང་དག་རྒྱལ་བོ་ཡི། བཀའ་སྤྱོད་རབ་ཞུགས་དང་ཡོས་ནི།
ཇི་བོ་འི་སྤོབས་དེ་ཡང་ཡང་དུ། དོགས་པའི་བཀའ་སྤྱོད་བྱས་ནས་བཤམ། 7

དེ་དག་ཚོག་གིས་དོགས་པ་ཡིས། གྱུ་ལ་བོ་དེ་ལས་ཕྱིར་སྤོགས་གུར།
བྱུང་མེད་བྱིས་པ་ས་སྤྱོད་ནི། མཚོག་དུ་བསྐྱབས་པ་ལ་ཡིད་ཚེས། 8

དོགས་པ་མི་འོས་ལ་ཡང་དོགས། དོགས་སྤྱོད་ལ་འདྲ་དོགས་པ་མེད།
བྱེ་བྲག་མི་ཤེས་གཡོ་བ་ཡིས། ས་སྤྱོད་བྱ་དོག་དོགས་པ་ཅན། 9

ཇི་བོ་ཚགས་བྲལ་དྲགས་རྣམས་ནི། རྣམ་བཟུངས་སྤོན་བོ་འི་གང་ཟག་ནི།
རང་སྤྱོད་ས་འཚོ་སོང་གཞེས། བྱུ་ལ་དོགས་པ་ཅས་དལ་བྱས་སྤྱོད། 10

གཡོ་ཅན་སྤྱོད་མས་མི་ཡི་བདག། བདག་ལ་ཡིད་བདན་བྲལ་བར་བྱས།
སྤྱོད་ནི་རྣམ་པར་སྤོབས་ལྟར། བཞུགས་པ་ཉིད་དུ་འགྲོ་མ་ཡིན། 11

ཚགས་དང་བྲལ་བའི་ཇི་བོ་ནི། ཀུན་བརྗོད་མཐོང་ཐོས་བོར་བ་དེ།
བདག་ལ་སྤོབས་པ་ཉིད་གུར་དེ། ལྟན་བོ་ཡི་ནི་ལུས་བོ་བཞིན། 12

སྤྱོད་མས་ཐུག་དང་རབ་བསྐྱེད་པའི། མཚོན་བཤམ་པར་ནི་འགྲུར་དེ།
དོ་ཡིས་དུས་བྱུང་བྱས་པ་ཡི། རོར་བྱ་སྤྱོད་ཡང་འབྲུར་བ་ཡིན། 13

སྤོབས་ཉིས་གུ་བྱས་ནོན་པ་ཡིས། ཇི་བོ་ཅན་དན་ཀང་འབྲུར་ནི།
དོན་བྱ་བྱེད་ཅིང་ཡོན་ཏན་དང། ལྟན་ཡང་བསྤོབས་བྱ་ཉིད་མི་འགྲུར། 14

हे प्रविश्याश्रमं राघस्तान्तस्य प्रभविष्णुताम् ।

मुहुः शङ्कास्पदं दृत्वा शशंसु भेदकोविदाः ॥ ७ ॥

तद्गिरा शङ्कितो राजा तस्य वैमुख्यमाययौ ।

अबलाबालभूपाला वरणप्रत्ययाः परम् ॥ ८ ॥

अशङ्कादपि शङ्कन्ते शङ्कादोषेऽप्यशङ्किताः ।

अविशेषन्नचपलभूपालाः काकशङ्किनः ॥ ९ ॥

प्रभोर्विरक्तिलिङ्गानि विलोक्यामात्यपुङ्गवः ।

स्वसुतौ गोपसिंहाख्यौ सशङ्कः स्वैरमब्रवीत् ॥ १० ॥

धूसैर्मे वीतविश्वासः पिशुनैर्दपतिः कृतः ।

प्रत्ययं नैति हृदये विदार्यापि प्रदर्शते ॥ ११ ॥

विरक्तः स्थगितांलापदर्शनश्रवणः प्रभुः ।

सेफ इव दृढस्य यातः शिथिलतां मम* ॥ १२ ॥

पिशुनोद्भूतभेदस्य प्रेम्णः सन्धिर्न विद्यते ।

न मणिः श्लिष्यति पुनः पाषाणशकलीकृतः ॥ १३ ॥

द्विजिह्वकुटिलाक्रान्तः प्रभुश्चन्दनपादपः ।

न यात्यर्थक्रियाकारौ गुणवानपि सेव्यताम् ॥ १४ ॥

* The line is too short by one syllable.

མི་བདག་གཉེར་ནི་དོན་གཉེར་པ། འཇིགས་སྤང་སྤང་བའི་དུག་འབེབས་པའི།
ལྷོ་གཉིས་པས་བཅོམ་རྣམས་འབྲུགས་པའི། མི་ནི་ཇི་ལྟར་དགོ་བ་བརྟུན། 15

དེ་སྐད་ཡང་དག་བཏང་ནས་འགོ། ས་བདག་སྤང་བའི་སྦྱོན་གྱིས་ནི།
གང་ན་དོགས་པ་རྒྱག་དུ་ཡི། རང་བཞིན་གྱིས་འཚོ་ཡུལ་དེས་ཅི། 16

མཁས་ཤིང་དུལ་པོད་བསྐྱེད་བར་བཟོད། ཉེར་མང་ལེགས་པར་ཡང་དག་འགོགས།
དས་པ་གནས་པའི་ཡངས་པ་ཅན། གནས་དེར་བདག་ནི་འདོད་པར་གྱུར། 17

དེ་སྐད་སྦྱས་ཚོ་བྱ་དག་ཀྱང་། དེ་བཞིན་ཞེས་སྦྱས་ཇེས་འབྲང་བཅས།
སྦྱེད་མོས་ཚལ་དུ་འགོ་ལ་གྱིས། འཁོར་བཅས་དེ་ནི་རབ་དུ་སོང་། 18

འགོ་བར་ཤེས་ནས་མི་ཡི་བདག། བརྒྱུག་ལ་ཡང་དག་རབ་བརྩོན་པའི།
འབད་བ་ཡིས་ཀྱང་མ་ཐོབ་སྟེ། རབ་དུ་སྐྱངས་པ་སྦྱར་ཐོབ་མིན། 19

ཚོངས་པ་དམ་པའི་ལེགས་བྱས་སྦྱོད། སྐད་ཅིག་དེ་རྣམས་རྒྱན་པར་བྱས།
དེ་ནི་ཀུན་དུ་སྤྱུ་ཞིག་གིས། དོན་གཉེར་དོན་བྱས་མིན་པར་གྱུར། 20

ཡོན་ཏན་གྱིས་བཀུག་ལྷོ་ལྷན་ལྷོན། འོངས་པ་ཡངས་པ་ཅན་པ་ཡིས།
གས་པའི་སྦྱོད་པས་མཚོན་དེ་ནས། ཚོགས་ཀྱི་གཙོ་བོ་འི་གནས་སྤུ་བཞག། 21

དེ་ནས་དེ་ཡི་འབྱུང་བས་དཔལ། དེས་ཐོབ་དེ་ཡི་གཙོ་བོས་ཀྱང་།
ཚོགས་པ་ནས་ཡང་རྒྱལ་མིན་ལས། གཞན་གྱི་གཙོ་བོ་པའི་སྦྱོད་མ་གྱུར། 22

कथं नृपनिधानार्थी कुशलं भजते नरः ।

घोरद्वेषविषाविष्टद्विजिह्वाघातविह्वलः ॥ १५ ॥

तस्माद् ब्रजामः संत्यज्य द्वेषदोषेण भूपतेः ।

शङ्काशल्यमये वृत्ते मेऽस्मिन् देशे स्थितेन किम् ॥ १६ ॥

दक्षा रक्षाक्षमाः शूराः प्रभूतार्थाः सुसंहताः ।

सन्तः सन्ति विशालायां वासस्तत्र ममेप्सितः ॥ १७ ॥

इति ब्रुवाणः पुत्राभ्यां तथेत्युक्तः स सानुगः ।

उद्यानगतिभानेन प्रययौ सपरिच्छदः ॥ १८ ॥

प्रयाणं नृपतिर्ज्ञात्वा निवर्त्तनसमुद्यतः ।

यत्नेनापि न तं प्राप नोत्सृष्टं लभ्यते पुनः ॥ १९ ॥

मूर्खाः सत्सु कृतावघ्रा विमुह्यन्ते क्षणेन तैः ।

याति तेषां तु सर्व्वत्र कोऽपि नार्थी कृतार्थताम् ॥ २० ॥

.धीमानमात्यः प्राप्तोऽथ कष्टो वैशाखिकैर्गुणैः ।

पूजितः प्रणयाचारैः संघमुख्ये पदे स्थितः ॥ २१ ॥

तद्बुद्धिविभवात्तश्रीः सोऽथ तत्रमुखो गणः ।

कदाचिदनयास्त्रेमे न पराभवपाचताम् ॥ २२ ॥

དེ་ནས་དུས་ཀྱི་སློན་པོ་འི་བུ། བཞུན་པར་གྱུར་བ་སང་གོ་ཡི།

བུ་མོ་ཡོན་ཏན་ལྡན་མ་ནི། མཛེས་མ་ཅི་ལ་ཞེས་པ་བཅས།། 23

དེ་ཡི་བུ་མོ་གཉིས་པ་ཡང་། ཉེ་བའི་ཅི་ལ་ཞེས་པ་སྟེས།

མཛེས་མའི་དེ་དག་སྟེས་ཉིད་ལ། མཚན་མཁན་མཁས་པས་རབ་སྐྱས་པ།། 24

ཅོ་ལའི་བུ་ནི་པ་བསད་ནས། ས་ཡི་བདག་པ་དག་དུ་གྱུར།

ཉེ་བའི་ཅོ་ལའི་ཡོན་ཏན་ཅན། རྫོགས་པའི་མཚན་ལྡན་འགྱུར་ཞེས་སོ།། 25

སློན་སྐྱེས་ཐུ་བོ་ས་འཛོ་ནི། དཔའ་བས་ཆེར་རྒྱགས་མ་བསྐྱེས་པས།

སྟེད་ཚལ་དགྲུགས་པའི་གནོད་པ་ཡིས། ཚོགས་རྣམས་སྤང་འེས་ཉིད་དུ་གྱུར།། 26

དེ་དག་དེ་ཡི་པ་དག་ལ། བས་པས་ཁྲི་བུ་ལ་ད་དང་ན།

ན་བོར་བཅས་ལ་སྟེད་ཚལ་གཉིས། ས་ལ་ཏ་མ་ཆེ་རྒྱས་བྱིན།། 27

ལེགས་བྱས་རིགས་པ་གཅིག་གིས་དེར། བདེ་བར་གཤེགས་པའི་སྐྱ་གཟུགས་བྱས།

འབྱོར་བ་རྒྱ་ཆེའི་གཙུག་ལག་ཁང་། ས་ཡི་རྒྱན་ནི་བཞུན་གྱིས་སོ།། 28

ད་ནས་པས་འཕྲི་དཀྱིལ་འཁོར་དུ། པ་ཡི་སྟབས་རྒྱས་ས་སྤུངས་བུ།

ཚོགས་པའི་ཁྲི་བོས་འཛིགས་པ་ལས། ལས་མཐའ་ཉེ་བར་བསྐྱབ་སྐྱད་བཞག།། 29

སློན་པོ་འི་མཚོག་དེ་དུས་ཀྱིས་ནི། མཐོ་རིས་བཞུན་ཚོ་ཚོགས་རྣམས་ཀྱིས།

ལེགས་པ་ཉིད་ལྷིང་བཞུན་པའི་བུ། སང་གོ་དེ་ཡི་གནས་སུ་བཞག།། 30

अथ कालेन सिंहस्य मन्त्रिस्तनोः कनीयसः ।

अजायत सुता कान्ता चैला नाम गुणोचिता ॥ २३ ॥

द्वितीया चोपचैलाख्या सुता जातास्य सुन्दरी ।

जन्मन्धेव तयोः प्राह निमित्तज्ञो विचक्षणः ॥ २४ ॥

चैलायास्तनयो भावी पितृहन्ता महीपतिः ।

गुणवानुपचैलायाः पूर्वलक्षणवानिति ॥ २५ ॥

ज्येष्ठो मन्त्रिसुतः शौर्यात् गोपः प्रौढमदोद्धतः ।

उद्यानमर्दनश्लेषैर्गणानां द्वेष्यतां ययौ ॥ २६ ॥

तत्पितुर्गौरवात् तस्मै सानुजाय विमन्यवः ।

विशालशालतामन्ते जीर्णोद्यानद्वयं ददुः* ॥ २७ ॥

सुगतप्रतिमां चक्रे तचैकः सुकृतोचिताम् ।

विहारं वैभवोदारं भुवनाभरणं परः ॥ २८ ॥

अथ पित्रा बल्लोत्सिक्तः सुतः प्रत्यन्तमण्डले ।

गणकोपभयाद् गोपः कर्मान्तोपार्जने धृतः ॥ २९ ॥

कालेन चिद्विं याते तस्मिन् मन्त्रिवरे गणैः ।

कनीयसस्तु साधुत्वात् सिंहस्तस्य पदे धृतः† ॥ ३० ॥

* Is it for विशालशालकतान्ते ? * The reading here is corrupt.

† कनीयसस्तु for कनीयसस्तु ।

ཚོགས་པ་བུས་དྲུལ་ས་འཚོ་ཡིས། བ་ཡི་གནས་ནི་མ་ཐོབ་ནས།
 དུལ་དང་གནས་ནི་དེ་དག་ལ། ཚགས་པ་ཡོངས་སུ་གཏང་བར་སེམས།། 31

ཚོར་མས་གཏམས་ཤིང་སྟབས་གིས་སྒོམ། བགས་ཚལ་མཚོག་དུ་གནས་པར་བྱ།
 རྗེ་བོ་མང་བོས་རབ་སྤེལ་བཤམ་བུ་མ་བུ་མས་སྤྱོད་པའི་ནང་དུ་མིན།། 32

བ་དད་དམ་པའི་བྱ་བ་སྦྱས། གང་ཞིག་གཅིག་གིས་འདོད་གུར་བ།
 དེ་ལ་གཞན་དག་ཡོངས་མི་སྲིད། ཚོགས་པ་རྗེ་ལྟར་བལྟེན་པར་བྱ།། 33

ཞེས་བསམས་ང་རྒྱལ་ཅན་དེ་ཡི། ལོང་ཁྱེར་རྒྱལ་པོ་འི་ཁབ་དུ་ཕྱིན།
 མི་བདག་གཞུགས་ཅན་སྤྱིང་བོ་ཡིས། ཡོན་ཏན་གྱི་ནི་དཔལ་འབྱོར་བལྟེན།། 34

དེ་ཡི་དགས་པས་དེ་མཚན་ནས། དེ་ཡིས་ཡིད་བདན་གནས་སུ་གུར།
 དུས་ཡོན་ཏན་གྱིས་འགྲོགས་པ། དུན་རིང་འདྲིས་པ་བཞིན་དུ་མཛེས།། 35

དེ་ནས་རྒྱལ་པོ་གཞུགས་སྤྱིང་གིས། བཙུན་མོ་ལྟ་བུ་ཉིད་གུར་དེའི།
 འབྲལ་བའི་མེ་ཡིས་གདུངས་དེ་དང་། ཉེ་བའི་ཅི་ལ་མ་བོ་ཡིས། 36

བུ་མོ་བཙུན་མོར་སྤྱངས་འོས་པ། ལྷོ་ལྟར་དེ་ཡིས་རྣམས་བསམས་ནས།
 གསང་ནས་རྒྱ་ཞིང་དེ་ཡིས་བཀས། ཡངས་པ་ཅན་གྱི་ལོང་ཁྱེར་སོང་།། 37

ཚོགས་ཀྱི་ཉེ་བར་སྦྱད་བྱ་ཉིད། མཛེས་མ་སུ་ལ་སྦྱིན་མི་བྱ།
 ཞེས་པ་ཡངས་པ་ཅན་བས་སྤོན། རང་གི་དུལ་དུ་ངེས་པ་བྱས།། 38

भोपः पितुरसंप्राप्य पदं गणविमानितः ।
तद्देशवासविरसः परिहारमचिन्तयत् ॥ ३१ ॥

वास्तव्यं कण्टकाकीर्णं व्याघ्रघ्राते वरं वने ।
अनेकस्वामिसंभिन्नजने न तु विशृङ्खले ॥ ३२ ॥

नानामंतक्रियांलापः कथमाराध्यते गणः ।
समीहितं यदेकस्य तदन्यस्मै न रोचते ॥ ३३ ॥

इति मानी स संचिन्त्य गत्वा राजगृहं पुरम् ।
विम्बिसारं नरपतिं गुणश्रियमशिश्रियत् ॥ ३४ ॥

स तेन मानितः प्रीत्या तस्य विश्रंभभूरभूत् ।
चिररुच्येव तत्कालमाभाति गुणसङ्गतिः ॥ ३५ ॥

राज्ञोऽथ विम्बिसारस्य वल्लभा पञ्चतां ययौ ।
तद्वियोगाग्निसन्तप्तं तं विचिन्त्य स बुद्धिमान् ॥ ३६ ॥

उपचैलां सुतां धातुस्तद्विवाहोचितां बधूम् ।
गूढचारौ तदादेशात् वैशालकपुरीं ययौ ॥ ३७ ॥

कन्या गणोपभोग्यैव न कस्मैचित् प्रदीयते ।
इति वैशालिकैः पूर्व्वं स्वदेशे नियमः कृतः ॥ ३८ ॥

དེ་ཡི་གྲོང་ཁྱིམ་སྐོ་བསྐྱུང་ཕྱིར། ལམ་དོ་སྤྱོད་གཞུང་ནའལྱང་བ་ཡི།
 རྒྱལ་བྱ་གིན་དུ་གསང་བ་ནི། ས་རོལ་ཞུགས་ཚེ་སྤྱོད་གྱིང་། 39

རྒྱ་བོ་འི་སྤྱོད་ཚལ་འཕྲུང་བར་ནི། ལྷོས་ཀྱི་གསང་སྤྱོད་དེ་རབ་ཞུགས།
 ཉེ་བའི་ཅེ་ལ་ལེན་པ་ལ། སྤྱོད་བས་ཅེ་ལ་ཐོབ་པར་གྱུར། 40

དེ་ནི་ཤིང་དུ་ལ་བསྐྱོན་སོང་། རྒྱལ་སྤྱོད་ལས་ནི་མངོན་འདྲེད་བའི།
 ལྷོས་བྱ་དབང་རྣམས་དེས་བཅོམ་ནས། མི་ཡི་བདག་པོ་འི་གྲོང་ཁྱིམ་ཕྱིན། 41

དེ་ལ་དེས་སྤྱོད་མཛེས་མ་འདི། བདག་གི་བསམ་པ་མིན་པ་ཐོབ།
 འདི་ཡི་བྱ་ཡིས་པ་བསོད་ཅེས། ལང་ཕྱིར་མཚོན་ལམ་ན་རྣམས་ཀྱིས་སྤྱོད། 42

དེ་སྤྱོད་མི་ཡི་བདག་པོ་ནི། ཁྱོད་ཀྱི་བཅུན་མོར་འོས་པ་མིན།
 ཁྱོད་ནི་འཚོ་ན་སྤྱོད་ལྱ་ཡི། ལུག་སུམ་ཚོགས་པ་ཐམས་ཅད་འཚོ། 43

དེ་ཡིས་འདི་བཟོད་ཚོ་ན་དེས། དེ་མཐོང་གཏང་བར་ཡོངས་མ་རུས།
 དེ་གཏོང་ལ་ལྷོས་རི་མོ་ཡིས། ལས་ཀྱི་སྤྱོད་ཉིད་བཅིངས་པ་བཞིན། 44

དེ་ཡིས་སྤྱོད་པ་བྱ་ཡི་པ། ལམ་དོ་པ་གང་དུ་གང་ཚོ་མཐོང་།
 ལམ་དོ་བྱ་ཉི་བྱུང་གྱུར་ན། རང་ཉིད་བདག་གིས་དབང་བསྐྱུར་བྱ། 45

དེ་སྤྱོད་བཟོད་ནས་མི་ཡི་བདག། མཛེས་མ་ལེན་པ་དགའ་བར་གྱུར།
 ལས་ཀྱི་རྒྱ་བས་ཀྱིས་སྤྱོད་པ་ཡིས། ཐོགས་པའི་སྤོལ་མཐུ་ཡོད་མིན། 46

तत्पुरे द्वाररक्षायै यश्चस्थानावलम्बिनी ।
परप्रवेशे कुरुते शब्दं घण्टी पटीयसी ॥ ३६ ॥

स प्रविश्य ततोधातुर्गूढमुद्यानचारिणीम् ।
उपशैलां समाहर्तुं गतश्चैलामवाप्तवान् ॥ ४० ॥

यातस्तं रथमंरुद्ध घण्टाशब्दादभिद्रुतम् ।
स हत्वा वीरपुरुषानवाप नृपतेः पुरम् ॥ ४१ ॥

तमूचे देवकन्धेयं प्राप्ता विमनसात्मना ।
पितृहन्ता सुतोऽस्या निमित्तज्ञेन सूचितः ॥ ४२ ॥

तस्मादेषा नरपते मंहिषी न तवोचिता ।
त्वयि जीवति जीवन्ति प्रजानां सर्व्वसम्पदः ॥ ४३ ॥

इत्युक्तस्तेन तां दृष्ट्वा त्यक्तुं नैव शशाक सः ।
निरुद्धः कर्मणा चोव तन्मुखालेख्यखेखया ॥ ४४ ॥

सोऽवदत् क्व कदा दृष्टः पुत्रेण निहतः पिता ।
स्वयं मयाभिषेक्तव्यः सुतो यदि भविष्यति ॥ ४५ ॥

इत्युक्त्वा नृपतिः कन्यां परिणीयाभवत् सुखी ।
ह्यतर्कर्मोर्मिनिर्माणो प्रभवन्ति न बुद्धयः ॥ ४६ ॥

དུས་ཀྱི་ལངས་སྤྱོད་ལྷན་པ་དེའི། བྱ་ནི་དེ་ལ་སྐྱེས་གུར་དེ།
 བའང་གི་སྤོད་རྩལ་བརྩིས་པ་ཡིས། ཕ་ནི་གསོད་པར་བརྗོད་གུར་པའོ།། 47

དཀའ་ཐུབ་ནགས་ཀྱི་རི་དགས་རྣམས། བསའ་ཕྱིར་ནགས་སྤྱོད་ལ་ཞེ།
 དེ་ལ་ཐུབ་པའི་དམེད་པ་ནི། བྱ་ཡི་དབྱིབས་ཅན་འདི་ལྟར་གུར།། 48

སྐབས་དེར་ཆེན་པོ་ཞེས་བྱ་བ། ཡངས་པ་ཅན་གྱི་ཚོགས་ཀྱི་གཅོས།
 ཡ་སྤྱི་ནགས་ལས་རྒྱ་གིང་གི། རྩོང་པོ་ལས་འབྲངས་མཛོས་མ་ཐོབ།། 49

དེ་ཡི་བྱིས་དུ་མཛོས་མ་དེ། དལ་བྱས་དལ་བྱས་བསྐྱེད་བསྐྱིངས་དེ།
 དགའ་བ་ཆེ་དང་སྤྱོད་པ་ཡི། བསམ་པ་ཡིས་ཀྱང་སེམས་མ་བརྩུང་།། 50

བཀྲན་གྱི་མཛོལ་ལས་དེ་ཡི་མིང་། ཡ་སྤྱི་སྤོང་མ་ཞེས་སྤྱོད་བདགས།
 བྱ་མོ་དམན་པ་བཞིན་བདང་ནས། ལང་ཚོ་དག་ནི་བརྩུང་བར་གུར།། 51

དེ་ནས་དེ་གཏོང་བརྩོན་པའི་པ། མཛོས་མ་ཚོགས་ཀྱི་ཉེར་སྤྱོད་བྱ།
 ཞེས་པའི་དམ་ཚིག་འདས་གུར་པ། ཚོགས་པ་དག་གིས་བརྗོད་མ་གུར།། 52

དེ་ནས་སྤྱུག་བསྐྱེད་གྱིས་གཏུངས་པའི། ཕ་ལ་བདུད་ནས་དེས་སྐྱེས་པ།
 བདག་ནི་ཚོགས་ཀྱི་སྤོད་བྱ་ཉིད། བལ་དེ་འོང་གུང་དམ་ཚིག་འདི།། 53

གཅིག་གི་སྤྱང་དུ་གཞན་དག་ནི། མི་འབྲུག་རང་གི་གནས་སྤྱོད་ལ།
 ཉི་མ་རེ་ལ་བདག་གི་ཚོང་། ཀུན་པ་ཉི་ཀྱི་སྤྱུག་ལ།། 54

भोगिनस्तस्य काचेन तस्यां.सहनुरजायत ।

ज्योतिष्कचरिते यस्य वृत्तमुक्तं पितृद्रुहः ॥ ४७ ॥

तपोवनमृगाधानमृगयाव्यसने वने ।

एवंविधो ह्यभूत् तस्य मुनिशापः सुताकृतिः ॥ ४८ ॥

अचान्तरे महान्नाम वैशालिकगणायणीः ।

कन्धमाम्रवनात् प्राप कदलीस्कन्धनिर्गताम् ॥ ४९ ॥

सा तस्य भवने कान्ता वर्द्धमाना शनैः शनैः ।

विदधे विपुलां प्रीतिं दानचिन्तां च चेतसि ॥ ५० ॥

प्रणयादात्मपालीति बन्धुभिः सा कृताभिधा ।

सहनुहीनमिव त्यक्त्वा बाल्यं यौवनमाददे ॥ ५१ ॥

तद्विवाहोद्यतस्याथ न सेहे तत्पितुर्गणः ।

गणोपभोग्या कन्धेति समयस्य व्यतिक्रमम् ॥ ५२ ॥

पितरं दुःखसन्तप्तं समेत्याथ जगाद सा ।

भवामि गणभोग्यैव किन्वेष समयो यदि ॥ ५३ ॥

एकस्योपरि नान्यस्य प्रवेशः स्वपदे स्थितिः ।

पणः कार्षापणशनैः पञ्चभिः प्रत्यहं मम ॥ ५४ ॥

ཞག་བདུན་དག་ནི་བྱིས་དག་ནི། རྣམ་བར་བཟུ་བྱ་བ་ཞན་དུ་མོན།
 ཞེས་པའི་དམ་ཚིག་འདི་འདས་ན། ཀུན་གྱི་སྤྱད་བྱ་ཉིད་འགྱུར་བའོ།། 55

ཞེས་པ་དེ་ཡིས་དམ་ཚིག་དག། ཤེས་ནས་དེ་ཡི་པས་སྦྱས་པ།
 ཚོགས་ཀྱིས་རུང་ཞེས་སྦྱལ་ནས་ནི། ཤུལ་པས་ངེས་པ་བདུན་པོ་བྱས།། 56

དེ་ནས་རིན་ཅེན་ཁང་བར་ད། མཚེག་ག་རྒྱན་གྱིས་རབ་བརྒྱན་ཅོང་།
 གསེར་གྱི་བ་གས་བྱི་ལྷན་ལ། འཛོགས་ནས་ཉིན་པར་རྒྱ་འོད་བྱས།། 57

དེ་ནས་འདོད་ལྷན་གང་གང་གིས། ཟོང་བྱིན་དེ་ཅན་ཉི་བར་སོང་།
 དེ་དང་དེ་ཡི་གཟི་བརྗིད་ནི། དེ་ཡི་མཐུ་ཡིས་རབ་དུ་ཉམས། 58

བཟུ་བ་ཉིད་དུ་འང་མི་རུས་ན། དེག་པས་འབྲུགས་པ་སྦྱར་ཡང་ཅི།
 དེ་ནི་ཅན་དན་འཁྲི་ཤིང་དག། ལག་འགྲོས་ཡོངས་སྤོད་བགགས་པ་བཞིན། 59

དེ་ནས་མཛོས་མ་དེ་ཡིས་ནི། ལུ་མ་རྒྱས་པའི་ཁུང་དག་གིས།
 ཀླད་འབྲོག་འཛོགས་པ་རབ་སྦྱར་བ། ལང་ཚོ་ཡི་ཡང་ལང་ཚོ་བཞུན། 60

དེ་ཡི་གཞུགས་ནི་མེད་བྱུང་དེ། འདོད་ཆགས་ཚོགས་ཤིང་ཡོངས་སྤོད་བྱལ།
 གཡང་སའི་གསེར་གྱི་འཁྲི་ཤིང་གི། མེ་དོག་བཞིན་དུ་འབྲས་མེད་གྱུར། 61

ལྷད་མོ་འི་བསམ་པས་ཅེད་མོ་འི་སྦྱད། ཐུ་དད་ཡུལ་གཞན་ནས་འོངས་པའི།
 རི་མོ་མཁའ་གྱི་ས་སྤོང་གི། གཞུགས་ནི་དེ་ཡི་ཁང་པར་གྱིས། 62

सत्ताहेनैव विचयः कार्यो वेश्मनि नान्यदा ।
इत्यस्मिन् समये बन्धः सर्वश्चैव व्यतिक्रमी ॥ ५५ ॥

इति तत्समयं ज्ञात्वा तत्पितुर्वचसा गणः ।
अकरोद् वाढमित्युक्त्वा हृदनिश्चयमादरात् ॥ ५६ ॥

ततः संरत्नभवंने वराभरणभूषिते ।
हेमहर्म्यसमारूढा दिदेश दिनचन्द्रिकाम् ॥ ५७ ॥

ततः पणौकतः कामी यो यस्तां समुपाययौ ।
तस्य तस्याभवत् तस्याः प्रभावेणौजसः क्षयः ॥ ५८ ॥

द्रष्टुमेव न श्रेकुस्ते किम्पुनः स्पष्टुमाकुलाः ।
भुजङ्गभोगसंरुद्धां तां चन्दनलतामिव ॥ ५९ ॥

ततः सा सुन्दरी भेजे यौवनस्यापि यौवनम् ।
गुरुणा स्तनभारेण मध्यभङ्गभयप्रदम् ॥ ६० ॥

स्मरसंभोगरहितं तत् तस्या रूपमद्भुतम् ।
श्वध्रहेमलतापुष्पमिव निष्फलतां ययौ ॥ ६१ ॥

कौतुकाशाविनोदाय नानादेशान्तरागतैः ।
अकारि चिचकारैर्भ्रूपालप्रतिहतिं यहे ॥ ६२ ॥

མི་དབང་ནམས་ཉི་རི་མོ་ལ། བྱི་ཤིང་བལྟས་བས་རིམ་གྱི་དེ།
 གཞུགས་ཅན་སྟོང་པོ་འི་གཞུགས་དག་ནི། དགའ་མོའི་བདག་པོ་བཞིན་དུ་མཐོང་།།

68

དེ་མཐོང་ཉེད་ན་འགྲུལ་ལ་ནི། འདོད་ཆགས་ཡང་དག་ལངས་བར་གྱུར།
 བང་ཞིག་དེ་ནི་བྱིས་དེ་ལྟ། དེར་ནི་དགོ་མཚན་དག་ལས་དྲིས།།

64

གང་གི་མཛོས་སྐྱབ་བདུད་ཚེ་ཡིས། ཡོངས་རྒྱས་མེག་གོ་དགའ་བསྐྱེད་པ།
 དགའ་མ་དག་གི་འབྲི་ཤིང་དཔྱིད། བྲོགས་པོ་ས་བདག་འདི་ནི་སྤྱ།།

65

གང་གི་དབལ་མོ་ལྷ་མོའི་ཡང་། རྣམ་བཟང་ལས་སྐྱེས་དྲིགས་འཛོམས་པ།
 ས་བདག་འདི་ཡི་མཛོའ་གཞུགས་ཀྱི། རྣམ་ལྡན་བསོད་ནམས་ལྡན་བ་སྤྱ།།

66

དེ་ཡིས་དྲི་ལ་དལ་བུར་ན། ར་མ་མཁས་པས་ད་ལ་སྐྱས།
 ལེགས་བྱས་སྤུན་ཚོགས་སྟོང་པོ་འདི། ས་བདག་གཞུགས་ཅན་སྟོང་པོ་ཡི།།

67

དུལ་མོད་གཞུགས་ནི་སྤང་གཞལ་བ། མཐོ་རིས་འདུན་པའི་རྣ་སྤྱ་ཡིས།
 འདི་ལས་ཡིད་སྐྱབས་དག་ཀྱང་ནི། རེ་བ་མེད་པ་ཉིད་དུ་དོགས།།

68

དེ་ཡིས་དེ་སྐད་བཛོད་ཆ་ད། མངོན་པར་འདོད་པ་གསར་བ་ཡོས།
 འགྲུལ་ཉིད་མངོན་དུ་བྱོགས་བྱས་དེ། ས་སྟོང་ལ་ནི་མིག་གཏད་ནས།།

69

རྣམས་དེར་གཞུགས་ཅན་སྟོང་པོ་ཡིས། མི་མེད་ཁང་བར་དལ་བུས་ནི།
 གཏམ་གྱི་མཆུག་དུ་ས་འཚོ་ལ། ལུང་རྟེན་འཇུག་དཀར་མཆུ་ཡིས་སྐྱོས།།

70

विधाय चिचलिखितान् साः क्रमेण नरेश्वरान् ।
ददर्श विम्बिसारस्य रूपं रतिपतेरिव ॥ ६३ ॥

तमालोक्यैव सहसा समुद्रूतमनोभवा ।
स येन लिखितस्तत्र तं पप्रच्छ कुतूहलम् ॥ ६४ ॥

कोऽयं संखे प्रीतिशतामाघवो वसुधापतिः ।
प्रीणति लोचने यस्य सुधापरिचिता रुचिः ॥ ६५ ॥

धन्या का नाम भूर्भर्तुरस्य प्रणयभागिनी ।
लक्ष्यं सौभाग्यजं गर्वमुर्वश्याः संहृतं यया ॥ ६६ ॥

इति पृष्टस्तया स्वैरं तामूचे चिचकोविदः ।
भूपतिर्विम्बिसारोऽयं सारं सुकृतसम्पदाम् ॥ ६७ ॥

शौर्यरूपतुलारोहे देवाः के नाकनायकाः ।
शङ्के करोति नैवास्य मन्मथो वा मनोरथम् ॥ ६८ ॥

इत्युक्ते तेन सा तस्थौ भूपालन्यस्तलोचना ।
सहसैवाभिलाषेण नवीनाभिमुखीकृता ॥ ६९ ॥

अचान्तरे विम्बिसारः स्वैरत्रेशानि निर्जने ।
कथान्ते गोपमवदत् किञ्चित् स्मितसिताधरः ॥ ७० ॥

གོགས་པོ་ཚུང་ཟད་བདག་གི་ནི། ཡིད་ལ་གང་ཞིག་ཀྱང་བཏོན།
 མ་བསྐྱམས་གོགས་པོ་རང་དབང་དུ། ལྷ་བཅི་ཡང་བདུད་ཚིའི་རོ། 71

ཡངས་པ་ཚན་བའི་ཚོགས་རྣམས་ཀྱིས། ཐུན་མཛས་དུ་བྱས་བྱུང་མཛད་མཚམ།
 མཛོས་མ་བྱིན་བ་ཚུ་ཤིང་འདྲ། ཚུ་ཤིང་ནང་ནས་བྱང་བར་ཐོས། 72

གཟི་ལྡན་སྡིང་སྤྱུག་དུ་འས་དས། ད་མཐུས་ར་ཉམས་ད་དག་གོས།
 ད་ལྟ་ཡང་ནི་སྤྱུ་མ་ཕྱིན། བསྐྱེད་ནས་བླང་བོས་བཞིན། 73

བྱད་མེད་རིན་ཚེན་སྤྱི་གནས་ལས། མ་སྤྱིས་བ་དེ་ཐོས་ཉིད་ལས།
 ཡིད་ནི་ཀུན་དགར་བཅས་བ་ཡིས། དག་མཚན་མི་གཞན་སྤྱི་མི་བྱེད། 74

བདག་གི་མིག་དང་རྣམ་ཚུགས་དུ། ཡིད་ནོ་ད་ལ་མངོན་བར་ཆགས།
 དེ་ཡི་ཡོན་ཏན་ཐོས་བ་ཡི། ལྷལ་ལྡན་ན་བར་བདག་དགའ་འོ། 75

ས་ཡིས་བདག་པོས་འདི་བརྗོད་ཚོ། ས་འཚོས་དེ་ལ་ལན་སྤྱིས་བ།
 གྱུ་ལ་པོ་འདོད་ཆགས་གཏེར་དེ་ནི། ལག་འགྲུའི་ཚོགས་ཀྱིས་ཡང་དག་བཀའ། 76

ཤོན་དུ་ཚུང་བ་འཁྲུལ་གྱུར་ན། བཟོད་དཀའི་གཡང་ས་ངན་བར་འགྲོ།
 མི་བཟོད་ལས་འདི་ཁྱེད་ལ་ནི། མི་བཟོད་མདའ་ཚེན་དག་གིས་བསྟན། 77

དེ་ནི་རྒྱང་དུ་འཐོབ་བ་མིན། ཁྱེད་ཀྱང་འགྲོ་བར་འོས་བ་མིན།
 གཉིས་ཀྱི་ཐོས་ཐབས་དང་བྲལ། འདི་ལ་བདག་ནི་ཅི་ཞིག་སྤྱི། 78

भ्रूयतां यन्मम सखे किञ्चिन्मनसि वर्तते ।
निर्यन्मिषस्वच्छन्दवादः कोऽपि सुधारसः ॥ ७१ ॥

वैशालिकैर्वरारोहा गणैः साधारणीकृता ।
रम्भोरूः श्रूयते कान्ता रम्भागर्भसमुद्भवा ॥ ७२ ॥

तत्प्रभावविनेष्टाशैस्तेजस्विप्रणयोचिता ।
सा तैर्न दूषिताद्यापि मातङ्गैरिव पद्मिनी ॥ ७३ ॥

श्रवणादेव सानन्दमपर्युषितकौतुकम् ।
न करोति मनः कस्य तत् स्त्रीरत्नमयोनिजम् ॥ ७४ ॥

अभिलाषि मनस्तस्यां जातं मे सह चक्षुषा ।
तद्गुणश्रुतिधन्याय श्रोत्राय स्पृहयाम्यहम् ॥ ७५ ॥

इत्युक्ते भूमिपतिना गोपस्तं प्रत्यभाषत ।
भुजङ्गगणसंरुद्धः स राजन्मान्मथो निधिः ॥ ७६ ॥

अत्यल्पखलितं प्राप्य दुःसहापातदुर्गमः ।
एष ते विषमः पन्था दर्शितो विषमेषुणा ॥ ७७ ॥

सभते सा न निर्गन्तुं न युक्तं गमनं च ते ।
किमस्मिन् विरतोपाये वदाम्यभयसंशये ॥ ७८ ॥

དེ་ཡིས་དེ་བརྗོད་མི་བདག་གིས། འདོད་པའི་གདོན་ནི་མ་གཏང་ལྗེ།
 འདོད་པས་གཟེར་ན་རིགས་པའི་ལུགས། མཁས་པ་རྣམས་ཀྱང་མི་རྒྱན་ནོ། 79

དེ་ནས་ས་འཚོ་རྣམས་ཅིག་དེ། ལྷོང་ཁྱེར་ཡངས་པ་ཅན་སོང་ནས།
 རི་དགས་མིག་ཅན་ཁང་པར་ནི། ཚས་གཞན་དག་གིས་རབ་དུ་ཞུགས། 80

རི་མོ་མཐོང་བ་ཉིད་ཀྱིས་ནི། མིག་དག་ཡོངས་འདྲིས་མི་ཡི་མགོ་ན།
 དེ་ཡིས་མཐོང་ནས་སྐད་ཅིག་ནི། རླངས་པ་དང་བཅས་ས་ལ་བལྟས། 81

ངོ་ཚས་ལན་དང་བུལ་བ་དེ། འདར་བས་རབ་དུ་བསྐྱེད་བ་ཡིས།
 དྲིལ་ཅུང་སྐྱ་རྣམས་མི་བདག་ལ། ལེགས་པར་འོངས་སམ་འདྲི་བ་བཞིན། 82

དར་ནི་རང་ལུས་རོ་མ་ལ། ལ་བཟང་མཐར་ནས་ཁངས་རྣམས་པའི།
 ལྷོང་བོས་དེ་ཡི་མཛོས་སྐྱུག་གི། ཅུ་རྒྱུན་འདྲིན་བྱེད་སྦྱིམ་པས་འཐུངས། 83

ངོ་ཚའི་འབེབས་པས་མཛོས་མ་དང་། མངོན་པར་མཐོ་བས་ས་ཡི་བདག།
 རྣམ་པ་གཅད་ལས་ས་འཚོ་ཡིས། འཇུག་པས་སྤྱར་བར་དེ་ལ་སྦྱས། 84

རྣམ་འདྲིའི་རྣམ་པ་རི་མོར་བྱིས། བསམ་གཏན་ངེས་པར་བརྗོད་བ་ལས།
 ཁྱེད་ཀྱི་གསུམ་པའི་ཁྱེད་པར་གྱིས། མངོན་སུམ་ཉིད་དུ་གསལ་པར་གྱུར། 85

དེ་ནི་རི་མོ་ལ། རྣམས་གིང་འདྲིས་ཀྱང་སམས་ལ་ཁྱེད།
 ཁྱེད་གཉིས་མཛོའ་པའི་མོ་ཉམ་ནི། ལྷོ་ཞིག་རབ་སོང་ངས་མི་ཤེས། 86

इत्युक्तस्तेन नृपतिर्नोत्कृष्टाग्राहमत्यजत् ।

विदांसोऽप्युचितां नीतिं न स्मरन्ति स्मरातुराः ॥ ७६ ॥

वैशालिकपुरीं यातो गोपेन सहितोऽथ सः ।

प्रविवेशान्यवेशेन मन्दिरं हरिणीदृशः ॥ ८० ॥

सा चिचदर्शनेनैव दृष्ट्वा परिचितं दृशोः ।

नस्नाथं सवैलक्ष्यलक्षणं क्षितिमैक्षत ॥ ८१ ॥

सज्जानिरुत्तरे तस्याः कम्पव्यतिकरे परम् ।

रणन्ती रसना चक्रे स्वागतं नृपतेरिव ॥ ८२ ॥

विलोक्य धन्यतामानी तत्र चिचे निजं वपुः ।

तां लावण्यनदीं राजा नयनाञ्जलिना पपौ ॥ ८३ ॥

सज्जावेशेन सुन्दर्यामाभिजात्येन भूपतौ ।

आबद्धमौनयोः क्षिप्रं गोपस्तां सस्मितोऽवदत् ॥ ८४ ॥

अयं ते चिचलिखिताकारथ्यानावधानतः ।

व्यक्तं भक्तिविशेषेण देवः प्रत्यक्षतां गतः ॥ ८५ ॥

त्वयायं लिखितश्चिचे त्वमनेन तु चेतसि ।

न आने युवयोः कौतु प्रयातः प्रेमदूतताम् ॥ ८६ ॥

ཞེས་སོགས་གདམ་གྱི་སྐྱོར་བ་ཡིས། རབ་དགའ་ཡོངས་རྫོགས་དེ་དག་གིས།
གང་གང་འདོད་ཆགས་ཀྱིས་བསྟན་པ། དེ་དེ་ཉམས་སྲུ་སྐྱོང་བར་གྱུར།། 87

དུལ་སྐྱས་འཛིག་དེན་དོགས་བ་སྐྱས། རྒྱལ་པ་འདད་ལྷན་རབ་བསྐྱབས་པ།
ལྷ་བར་མི་འོས་དེ་ཡི་ཁྱིམ་། དབེན་པར་ཞག་བདན་གནས་པར་གྱུར།། 88

འཁྲི་ཤིང་མེ་དོག་ལྷན་པ་བཞིན། དུས་སྐུ་དེ་ལས་མངལ་ཐོབ་དེས།
ངོ་ཚམས་དམན་ཞིང་དལ་བྱ་ཡིས། དེ་ལ་སྐྱོད་མཐའ་རིག་པར་བྱས།། 89

ཁྱིམ་ནི་སྐྱོད་ལ་ཉེ་བ་ན། བྱང་ན་བྱ་ནི་ཡོངས་ཤེས་པའི།
ཡིད་ཆེས་སྐྱད་དུ་སོར་གདུབ་དག། དེ་ལ་བྱིན་ནས་མི་བདག་སོང་།། 90

མི་བདག་འོད་ལྷན་ལྷས་ཅན་མི་རྣམས་དག་གིས་བཀུར་བ་གཤེགས་གྱུར་ཚེ།
འཕྲལ་ལ་རབ་སྐྱེས་འབྲལ་བའི་རབ་རིམ་གྱིས་བཏོབས་སཞིན་གྱི་བདུ་ཆུམ།
སྐྱོད་ལ་ཆར་དང་འཇམ་པའི་རྒྱང་གི་ཟིལ་གྱིས་མནན་པའི་པད་ལྷན་བཞིན།
མཚི་མ་དང་བཅས་ཤུགས་རིངས་རབ་ལྷན་དེ་ནི་དགའ་བ་དམན་པར་གྱུར།། 91

ལག་པའི་ལྷན་གྱིས་འབྲས་པ་དང་། བདུག་པ་ཡིས་ནིས་བདག་དང་།
ལྷས་གྱི་གསར་དུ་ཉམ་རྒྱུང་ཉིད། འཛིན་ཅིང་དེ་ནི་ངེས་པར་དམན།། 92

དེ་ནས་དུས་གྱི་དགོ་ལྷན་མ། དེ་ལ་བྱ་ནི་བཅུས་གྱུར་དེ།
པ་ཡི་གཟུགས་བརྟན་དག་དང་མཚུངས། ལེགས་པའི་རྫོོ་བཞིན་རྣམ་དུལ་བའོ།། 93

इत्यादिभिः कथाबन्धैः परिपूर्णप्रमोदयोः ।

यद् यद्देव स्मरादिष्टं तत् तदास्वादतां गतम् ॥ ८७ ॥

घण्टारवाकुले लोके राजा प्रच्छन्नकामुकः ।

सप्तराचमनस्लोके तस्थौ तद्भवने रहः ॥ ८८ ॥

लतेव पुष्पिता काले तस्माद् गर्भमवाप्य सा ।

चक्रे विदितवृत्तान्तं तं लज्जावनता शनैः ॥ ८९ ॥

आसन्ने वेश्मविचये क्त्वास्मै नृपतिर्यथै ।

भाविपुत्रपरिज्ञानप्रत्ययादङ्गुलीयकम् ॥ ९० ॥

याते भास्वद्वपुषि नृपतौ सम्मते लोचनानां

सद्यः प्रोद्यद्विरहतिमिराक्रान्तिमौलन्मुखाजा ।

साभूत् सायन्तनतनुतरापारवाताभिभूता

शोकोच्छ्वासव्यतिकरवती हासहीना निशेव ॥ ९१ ॥

कपोलं पाणिपद्मेन सङ्कल्पेन महीपतिम् ।

नवं तानवमङ्गेन वहन्ती निमिमील सा ॥ ९२ ॥

ततः कालेन कल्याणी प्रतिविम्बोपमं पितुः ।

अजौजनत्सा तनयं विनयं साधुधीरिव ॥ ९३ ॥

དེ་ནི་རྒྱ་བའི་དཀྱིལ་འཁོར་བཞིན། རིམ་གྱིས་བསྐྱེད་པར་གྱུར་བའི་ཚོ།
 འདི་ནི་གཞུགས་ཅན་སྟོང་པོ་ཡི། བྱ་ཞེས་འཇིག་དེན་ནམས་སྲུ་གཤམ། 94

གང་ཚེ་རྒྱ་ལ་མ་འོས་པའོ། འག་སྐྱུས་མདའ་ནི་དེ་དེ་ཡི།
 ཚེད་གྲོགས་བྱིས་པ་ཁོ་བོ་དང་། ལམ་པ་ནམས་ཀྱིས་སྐྱེད་པའི་ཚོ། 95

དེ་ནས་རིག་པ་བསྐྱབ་འོས་བྱ། མོར་གདུབ་དང་བཅས་པ་ཡི་ནི།
 གནས་སྲུ་ཚོང་བའི་ཚོགས་ཆེན་ལ། དེ་ཡིས་རབ་དུ་སྐྱིངས་པར་གྱུར། 96

གཞུགས་ཅན་སྟོང་པོ་དག་གོས་ཀྱང་། དབྱེ་བས་མཚུངས་བྱ་ནི་ཡང་དག་ཐབ།
 ཡོངས་འཁྱུད་དགའ་བའི་མཆི་མ་ཡིས། དེ་ནི་འཇིགས་མེད་ནམ་པར་བསྐྱབས། 97

ཨ་ལྷ་སྐྱོང་མའི་སྐྱོད་མཐའ་དེ། ཐོས་ནས་དག་མཚན་ལྡན་པ་ཡི།
 དག་སྐྱོང་གིས་དྲིས་བཅོམ་ལྡན་འདས། རྒྱལ་བས་དེ་ཡི་གཏམ་རྒྱུད་གསུངས། 98

གོང་ཁྱེར་གྱི་པ་པོ་འཁལ་དུ་ནི། རྒྱལ་པོ་འི་བཅུན་མོ་འི་སྐྱེད་ཚལ་གྱི།
 གགས་སྲུ་སྐྱེད་ཚལ་བསྐྱེད་པ་སྟོན། འསྐྱེད་བ་ཅན་ཞེས་བྱ་བར་གྱུར། 99

དད་པས་བརྒྱན་པའི་རང་སངས་རྒྱས། གམ་ཞིག་འདོད་དགར་མདུན་དུ་འོངས།
 རྒྱལ་པོ་ལ་འོས་ཅུ་ཏེ་ཡི། མེ་དོག་ནམས་ཀྱིས་དེ་ལ་མཚོད། 100

དེར་ནི་སྐྱེ་གནས་ལས་མ་སྐྱིས། མི་བདག་བཅུན་མོར་བདག་གྱུར་ཅེས།
 སེམས་ནི་རབ་དུ་དང་ལྡན་དས། དེ་ཡི་མདུན་དུ་སྐྱེན་ལམ་བདབ། 101

वर्द्धम्प्रने शनैस्तस्मिन् काले विम्ब इवैन्देवे ।
विम्बिसारिस्य पुत्रोऽयमिति लोकेषु पप्रथे ॥ ६४ ॥

अपवादपरै स्तै स्तैस्तं प्रत्यनुचितैर्यदा ।
बाधन्ते शिशवः क्रीडाप्रसङ्गे ऽमर्षसंयताः ॥ ६५ ॥

ततः सा प्रेषयामांस पुत्रं विद्यार्जनोचितम् ॥
वणिक्सार्येण महता साङ्गुलीयं पितुः पदम् ॥ ६६ ॥

विम्बिसारोऽपि संग्राह्य सदृशाकारमात्मजम् ।
हर्षहृत्तः परिष्वज्य चक्रे तस्य परिग्रहम् ॥ ६७ ॥

वृत्तान्ते विश्रुते तस्मिन्नाम्रपाल्याः सकौतुकैः ।
भिक्षुभिर्भगवान् पृष्टस्तत्कथामवदज्जिनः ॥ ६८ ॥

पुरे राजगृहे राजवल्लभोद्यानकानने ।
बभूव मालती नाम पूर्वमुद्यानपालिका ॥ ६९ ॥

सा कदाचित् प्रसादाद्रिं पुरः प्राप्तं यदृच्छया ।
प्रत्येकबुद्धं राजर्षिं चूतपुष्पैरपूजयत् ॥ १०० ॥

अयोनिजा नृपस्याहं पत्नी स्वामिति तत्र सा ।
प्रणिधाने पुरश्चक्रे तस्य चित्तप्रसादिनी ॥ १०१ ॥

བསོད་ནམས་མེད་ཀྱི་འབྲས་བུའི་ཡོངས་སྤོང་ལྷན།

དེ་ཉིད་མཚོག་གི་ལུས་ལྷན་ཨ་མ་སྤོང་།

དེ་སྐད་གྱུ་ཚེའི་སྤོང་ཚུལ་ཐོས་གྱུར་ནས།

དགོས་སྤོང་དེ་དག་མདན་སར་ཡ་མཚན་གྱུར།།

ཅེས་པ་དགོ་བའི་དབང་བོས་བྱས་པའི་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་

པ་དཔག་བསམ་གྱི་འགྲི་ཤིང་ལས་ཨ་མ་སྤོང་མའི་རྟོགས་པ་

བརྗོད་པའི་ཡལ་འདབ་ལྷ་ཉི་ཤུ་པའོ།།

पुण्यपुष्पफलभोगशालिनौ
सैव दिव्यतनुराम्रपालिका ।
इत्युदारचरिता निश्चय ते
भिस्त्ववः सपदि विस्मयं ययुः ॥ १०२ ॥

इति श्वेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां
आम्रपाल्यवदानं नाम विंशतितमः पञ्चवः ।

ཡལ་འདབ་མྱེ་གཉིས་ཤུ་ཅ་གཅིག་པའོ།།

རྒྱལ་བྱེད་ཀྱི་ཚལ་ཡོངས་སུ་བརྒྱུང་བའི་རྟོགས་བརྗོད་ནི།

མི་རྣམས་ལོར་ནི་དབྱལ་རྒྱུད་མིགས་པ་ཁྲ་རྩེར་དག་གིས་བསྐྱམས་པའི་རྣམ་པར་
མཐོང་།

དབྱལ་དང་མགོན་མེད་རྣམས་ལ་སྤྱིར་ཞིང་ཉེ་བར་མཁོ་བར་གྱུར་པ་རབ་དུ་རྒྱས་
བའི་དཔལ་།།

བསོད་ནམས་དགའ་ཚལ་གཙུག་ལ་ཁང་དང་མཚོད་རྟེན་བཅོམ་ལྷན་སྐྱབས་གཞུགས་
རབ་གནས་ལ་སོགས་ཀྱིས།

ལོར་ལྷན་འདྲི་བྲགས་པས་ལྷན་ཅིག་མི་བཟང་གནས་སུ་གང་ཞིག་གང་གི་རྣམ་
པར་མཐོངས།། 1

དཔལ་ལྷན་མཉན་དུ་ཡོད་པར་ནི། བྱིས་བདག་སྤྱིན་པ་ཞེས་པ་བྱུང་།
དེ་ཡི་བྱ་ནི་རབ་སྤྱིན་དག། བསོད་ནམས་ཕུན་ཚོགས་འབྱུང་གནས་གྱུར།། 2

དེ་ནི་བྱིས་པ་ཉིད་ན་རྒྱན། སྤང་བ་རྣམས་ལ་དག་དུ་སྤྱར།
སྤྱི་བ་སྤར་གོས་ས་བག་ཆགས་ནི། སུ་ཡི་གང་གིས་བསྐྱོག་པར་འབྱུར།། 3

དག་དུ་རྒྱན་རྣམས་སྤྱིར་བ་ལས། བ་ཡིས་མཚོག་དུ་སྐྱོག་པ་ན།
སྤང་ལས་གཏོར་ནི་ཡང་དག་སྤངས། དེ་ལ་རབ་དུ་བསྐྱེད་པར་གྱུར།། 4

ཕ་ནི་མཐོ་རིས་སོང་བའི་ཚོ། ཀུན་དུ་གཏོར་ནི་མཐོང་བ་དེས།
དབྱལ་དང་མགོན་མེད་ལ་བྱིན་པས། མགོན་མེད་རྣམས་སྤྱིན་ཞེས་པར་གྱུར།། 5

एकविंशः पञ्चवः ।

जेतवनप्रतिग्रहावदानम् ।

दृष्टं मुष्टिनिविष्टपारदकणाकारं नराणान्धनम्
धन्योऽसौ यशसा सहास्रयपदं यद्यस्य विद्योतते ।
दीनानाथगणार्पणोपकरणीभूतप्रभूतश्रियः
पुण्यारामविहारचैत्यभगवद्विम्बप्रतिष्ठादिभिः ॥ १ ॥

श्रीमान् बभूव श्रावस्त्यां दत्तो नाम गृहाधिपः ।
सुतस्तस्य सुदत्तोऽभूदाकरः पुण्यसम्पदाम् ॥ २ ॥

स बाल्यएवालङ्कारं याचकेभ्यः सदा ददौ ।
प्राग्जन्मवासनाभ्यासः कस्य केन निवार्यते ॥ ३ ॥

नित्यमाभरणत्यागात् परं पित्रा निवारितः ।
नदीसमुद्भूतान्धस्मै सदैवान्धान्यदर्शयत् ॥ ४ ॥

निधिदर्शी स सर्व्वत्र पितरि.चिदिवं गते ।
दीनानांथप्रदानेन बभूवानाथपिण्डदः ॥ ५ ॥

དུས་ཀྱིས་སྦྱིན་པ་བྱས་པ་དེས། བྱ་ལྷན་བྱ་ལ་མཉེས་གཤིན་པས།
 བྱ་ཡི་ཁྱིམ་ཐབ་དོན་གཉེར་ཞིང་། མཛེས་མ་འབྲད་པ་ས་འཚོལ་བར་གྱུར།། 6

དེ་ནས་བྲས་ཟེ་སྤྱང་ཅི་ཡི། སྤང་བོ་ཞེས་པ་མཁས་པ་ལ།
 སྤང་བྱེད་རྒྱལ་པོ་འི་ཁབ་ཏུ་ནི། མཛེས་མ་འགའ་ཞིག་སྤོང་དུ་བཏང་།། 7

དེ་ཡིས་མ་གཏུར་སྦྱིན་ནས། རྒྱལ་པོ་འི་ཁབ་ཀྱི་སྤོང་སོང་སྟེ།
 ཁྱིམ་བདག་ནོར་ནི་ཚེན་པོ་ལ། མཛེས་མ་ཚོག་ནི་བྲས་ཟེ་བསྤྱངས།། 8

མགོན་མེད་ཟས་སྦྱིན་ཞེས་བྱ་བ། མཉམ་ཡོད་ན་ཡོད་གྲགས་ལྷན་དེའི།
 བུ་ནི་ལེགས་པར་སྦྱོས་པ་ལ། མཛེས་མ་བྱིན་ཞེས་དེ་ཡིས་སྦྱས།། 9

དེ་སྦྱས་ཡུལ་དང་འབྲེལ་བ་དག། མཚོག་དུ་ངེད་ཀྱི་རིགས་ལ་འོས།
 ངེད་ཀྱི་བརྒྱད་ཀྱི་བྱ་མོ་ནམས། རིན་ནི་ཤིན་དུ་ཚེ་བ་སྟེ།། 10

ཤིང་དྲ་མཚོག་ནི་བརྒྱ་ཕྲག་དང་། སྤང་བོ་དྲ་དང་འབང་མོ་དང་།
 བག་སེར་སྤང་ནམས་ནི་བཞི་ཕྲག་བརྒྱ། བལ་དེ་ལྷས་ན་སྦྱིན་པར་གྱིས།། 11

དེ་ཡིས་དེ་སྤྲད་བརྗོད་དེ་ལ། བྲས་ཟེས་འཇུག་ཞིང་ལན་སྦྱས་པ།
 དེ་དག་མགོན་མེད་ཟས་སྦྱིན་གྱི། ཁྱིམ་གྱི་འབང་གི་ཡིན་ཡང་རྩུང་།། 12

བྲས་ཟེས་བྱ་མོ་འེ་རོན་ནམས་ནི། མ་ལུས་ཁ་ཡོས་སྤངས་པའོ་ཚ།
 ཁྱིམ་བདག་གིས་ནི་གྲས་པ་ཡིས། དེ་ནི་ཟས་ལ་མགོན་དུ་གཉེར།། 13

कृतदानः स कालेन पुत्रवान् पुत्रवत्सलः ।
अभूत् पुत्रविवाहार्थी कन्यान्वेषणयत्नवान् ॥ ६ ॥

कन्यकां याचितुं काञ्चित् पुरं राजगृहं ततः ।
मधुसूक्त्याभिधं दक्षं ब्राह्मणं विससर्ज सः ॥ ७ ॥

आसाद्य मंगधान् राजगृहं नगरमेत्य सः ।
महाधनं गृहपतिं ययाचे कन्यकां द्विजः ॥ ८ ॥

अनाथपिण्डदो नास आवक्ष्यामस्ति विश्रुतः ।
तत्पुत्राय सुजाताय कन्यां देहीत्युवाच सः ॥ ९ ॥

सोऽब्रवीदेष सम्बन्धः परमोऽस्मत्कुलोचितः ।
वंशेऽस्माकं तु कन्यानां शुल्कमादीयते महत् ॥ १० ॥

शतं शतं रथाग्रयाणां गजाश्वाश्वतरस्य च ।
दासौनिचयनिष्कानां दीयतां यदि शक्यते ॥ ११ ॥

इत्युक्ते तेन तं विप्रः सस्मितः प्रत्यभाषत ।
अनाथपिण्डदगृहे दास्ये शुल्कं तदल्पकम् ॥ १२ ॥

ब्राह्मणेनाखिले तस्मिन् कन्यशुल्के प्रतिश्रुते ।
तमादराद् गृहपतिर्भोजनाय न्यमन्त्रयत् ॥ १३ ॥

དེར་ནི་དེ་ཡིས་མ་བསྐྱེས་པར། བཟུང་བ་བཅའ་བ་རྣམས་མང་ཟོས།
 མཚན་མོ་མ་ཞུའི་ནད་ཀྱིས་བདབ། བཏང་བ་ཚེན་པོ་འི་ཚོང་བཏོན། 14

གང་ཞིག་སྲིད་པས་འཇུ་མིན་ཟོས། མཚན་མོ་གཉིད་ཀྱི་བདེ་མིན་འཛིན།
 འཇིག་རྟེན་གཞན་དུ་བདེ་སྤྲོད་དེ། རྩེ་བའི་ལས་ནི་ཇི་ལྟར་བྱེད། 15

མི་གཅོང་བས་འཇིགས་ཁང་པ་ལས། དེ་ནི་སྤྱི་བུ་འབད་ཀྱིས་དོར།
 རང་བཞིན་ཉིད་ཀྱིས་མ་རབས་རྣམས། ཡོ་ལྷན་ལྷོས་པ་མེད་པའི་གནས། 16

དུ་ཡི་དགོ་བའི་ལས་དག་གས། སྤྱིང་ཇུས་གཉན་པ་ལྟུང་འེ་བུ།
 མོ་གལ་བུ་དང་འགོགས་ནས་ནི། ལས་དེ་ཉིད་ནས་ཡང་དག་འོངས། 17

དེ་དག་གིས་ནི་དལ་བུས་དེ། སྐྱུག་མའི་ཚེ་མོ་གོལ་བ་ཡིས།
 སྤྱིས་ཤིང་ལན་བརྒྱར་ས་ཡིས་ཀྱང་། བཀུས་དེ་དེ་ལ་ཚོས་བཅུན་སོང་། 18

དེ་དག་མདུན་དུ་དེ་ཡང་སེམས། རབ་དུ་དང་བས་ལུས་བཏང་ནས།
 རྒྱལ་ཚེན་བཞི་ཡི་རིགས་ཀྱི་ནི། ལྟ་ཡི་ནང་དུ་སྐྱེས་པར་གྱུར། 19

དེར་ནི་རྣམས་ཐོས་སྲས་ཀྱི་བཀའ། མི་ཡིས་འཇིག་རྟེན་ཁང་པ་དང་།
 ལྷ་ཁང་སྐོ་ནི་མཚན་པ་ལ། དེ་ཡིས་ལྷག་པར་ཉེར་བཞགས་བུས། 20

དེ་ནས་འབྲེལ་པ་ངོས་པ་ནི། སྤྱིང་ཡིག་གྲིས་ཤེས་བཟོད་པ་བཞིན།
 མགོན་མེད་ཟས་སྤྱིན་རང་ཉིད་ནི། རིན་རྣམས་ཁྱེར་ནས་འོངས་པར་གྱུར། 21

स भुक्त्वा विविधं तच्च भक्ष्यभोज्यमयन्त्रितः ।
राशौ विद्वेषिकाक्रान्तंशुक्रोश्च विपुलव्ययः ॥ १४ ॥

ये ऽन्नमन्नन्ति लौल्येन निशि निद्रासुखापहम् ।
जन्मकर्म कथं कुर्युः परलोकसुखाय ते ॥ १५ ॥

तत्याजाशुचिभीत्या तं गृहात् परिजनो वहिः ।
आस्पदं नैरपेक्ष्यस्य जात्या दासजनः शठः ॥ १६ ॥

शुभेन कर्मणा तस्य संप्राप्तस्तेन वर्त्मना ।
समौन्नल्यायनः शारिपुत्रः कारुण्यपेशलः ॥ १७ ॥

तं वंशस्य दलाग्रेण निर्लिख्यापि तथा मृदा ।
प्रक्षाल्य धर्ममादिश्य तौ तस्य ययतुः शनैः ॥ १८ ॥

सोऽपि चित्तं तयोरग्रे प्रसाद्य त्यक्तविग्रहः ।
चतुर्माहाराजिकेषु देवेषु समजायत ॥ १९ ॥

तच्च विश्रवणादेशान् मर्त्यलोके निकेतने ।
स चक्रे शिविरद्वारे पूजाधिष्ठानसंनिधिम् ॥ २० ॥

खेखविघ्नातसम्बन्धनिश्चयोऽथ यथोदितम् ।
अनार्थपिण्डदः शुक्लमादाय स्वयमाययौ ॥ २१ ॥

འབྲེལ་བའི་བྱིས་དུ་སྤྱིན་པ་ན། རྒྱལ་པོ་ལ་འོས་ཟམ་གྱི་ཚོགས།
 སྤྱན་ཚོགས་རི་ཡི་རྣམ་པ་ཅན། ངོ་མཚར་བསྐྱེད་པ་དེ་ཡིས་མགོང་།། 22

བྱིས་བདག་ལ་ནི་ཡ་མཚན་ལས། རྗེ་མེད་ཡིད་ལྡན་དེ་ཡིས་རྗེས།
 བཟའ་བ་རབ་མང་བཤམས་པ་འདི། རྒྱལ་པོ་མགོན་དུ་གཉེར་རམ་ཅི།། 23

དེ་ཡིས་དེར་སྦྱས་སངས་རྒྱས་ནེ། བཅོམ་ལྡན་དག་འདུན་དང་བཅས་པ།
 བདག་གིས་བདག་གི་དགའ་ཚེན་ནི། རང་གི་བསོད་ནམས་ལ་མགོན་གཉེར་།། 24

ཞེས་པ་སངས་རྒྱས་མཚན་བརྗོད་པས། སྤྱུ་ལོང་གིས་ནི་རབ་རྒྱས་དེ།
 འསྐལ་ཉིད་རྒྱ་བའི་ཁ་བ་ཡིས། དེ་ནི་ཡོངས་སུ་བཀའ་བཞེན་གྱར་།། 25

དོན་དམ་རྣམ་པར་རིག་མིན་སུ་ཞིག་གི་ནི་མིང་ཅོམ་ལས།
 ཀའ་ཡང་སྐྱེ་བས་བཅིངས་པའི་སྤྱན་སྦྱེས་དངོས་པོ་རབ་དུ་རྒྱས།
 རབ་གསལ་སྦྱིན་གྱི་སྦྱེ་ལ་དགའ་ཞིང་མངོན་འདོད་གསར་བ་ཡིས།
 མ་བྱ་རོལ་སྐྱེག་གར་དང་འཕྱར་བའི་སྦྱོད་ལ་རིག་པར་བྱེད།། 26

འོད་ཟེར་རབ་གསལ་བཞེན་རས་ཀྱིས། བརྒྱ་ལས་སྦྱེས་དེས་སྦྱས་པ།
 སངས་རྒྱས་བཅོམ་ལྡན་ཞེས་པ་སུ། དགོ་འདུན་ཞེས་ནི་སུ་ལ་བརྗོད།། 27

དེ་ཡིས་འདི་རྗེས་བྱིས་བདག་གིས། འཇོམ་དང་བཅས་པས་རབ་སྦྱས་པ།
 ཀྱེ་མ་ས་གསུམ་དག་གི་ནི། སྦྱོན་པ་ཁྱོད་ཀྱིས་མི་ཤེས་སམ།།

सु सैम्बन्धिगृहं प्राप्य ददर्शाश्चर्यकारिणीम् ।
शिखराकारराजाहंभङ्ग्यसंभारसम्पदम् ॥ २२ ॥

स विस्मयाद् गृहपतिं पप्रच्छ स्वच्छमानसः ।
भूरिभङ्ग्योत्सवः कोऽयमपि राजनिमन्त्रितः ॥ २३ ॥

स तं बभाषे भगवान् बुद्धः सङ्घपरिग्रहः ।
मया निमन्त्रितः सङ्घे सोऽयं मम महोत्सवः ॥ २४ ॥

इति बुद्धाभिधानेन जातरोमाञ्चकण्टकः ।
इन्दुस्यन्दिरिवाक्लिन्नः सहसैव बभूव सः ॥ २५ ॥

अविदितपरमार्थे कस्यचिन् नाममात्रे
स्फुरति सहजभावः कोऽपि जन्मानुबन्धः ।
अभिनवधननादे व्यक्तहर्षाभिलाषः
स्पृशति ललितनृत्योद्दृत्तवृत्तिं मयूरः ॥ २६ ॥

सोऽवदद्दनाम्भोजसंजाताभिनवद्युतिः ।
क एष भगवान् बुद्धः कश्च सङ्घोऽभिधीयते ॥ २७ ॥

इति पृष्टो गृहपतिस्तेन प्रोवदश्च सस्मितः ।
अहोवतं न जानीषे शास्तरं भुवनत्रये ॥ २८ ॥

འཁོར་བའི་ཞབས་པས་འཛིགས་ནས་སྐྱབས། འཚོལ་བའི་སྐྱབས་གུར་རྒྱལ་བ་དྲི།
འཛིག་ནི་ནི་སྐྱེ་ཞིག་གིས། མི་ཤེས་བ་དེ་མཚོག་དུ་བསྐྱས། 29

སྐྱབས་ཀྱི་ཐབས་ནི་མི་ཤེས་པར། གང་གིས་ན་ཚོད་རྟེན་པར་བྱས།
གཏི་སྐྱབས་གི་རེག་སྐྱེ་བ་ནི། འབྲས་མེད་བྱས་པ་དེ་ཡིས་ཅི། 30

གོ་བྱེ་ཏམ་སངས་རྒྱས་བཅོམ་ལྷན་འདས། ཤཱུ་གྲའི་རྒྱལ་པོ་འི་རིགས་ལས།
འབྲུངས།
ཁྱིམ་སྤངས་སྐྱེ་མེད་བྱང་ཆུབ་དུ། ཡང་དག་རྫོགས་པར་སངས་རྒྱས་པ། 31

དེ་ཡིས་མཚོག་དུ་རྗེས་བརྒྱུང་བས། ཕྱི་ནས་རྒྱ་དུ་བྱུང་གུར་པ།
འདོད་ཆགས་བྲལ་བའི་དགོ་སྤོང་གིས། ཚོགས་ལ་དགོ་འདན་ཞེས་སྐྱེ་བརྗོད། 32

སངས་རྒྱས་གཙོ་བོ་བྱས་དགོ་འདན་ནི། བསོད་ནམས་རྫོད་གིས་རྗེད་གུར་ནས།
རང་གི་དགོ་བ་འཚོལ་བྱེད་པ། བདག་གི་གསུམ་པས་མགོ་ན་དུ་གཉིར། 33

དེ་སྐད་དེ་ཡི་ཚོག་ཐོས་ནས། མགོན་མེད་ཟེས་སྦྱིན་དེ་བྲན་ཞིང་།
སངས་རྒྱས་ལ་དམིགས་བསྐྱོས་པ་ཡིས། མཚན་མོ་གཉིད་དུ་ཡང་དག་སོང་། 34

མཚན་མོའི་སྐྱབས་མའི་ཐུན་ལ་ནི། འདོད་པས་ཡང་དག་བྱངས་པ་བཞིན།
ཐོ་རངས་ཞེས་ཤེས་གྲོང་ཁྱིམ་གྱི། སྐོན་ནས་དེ་ནི་སྐྱེ་ལོ་སོང་། 35

སྐོ་ཡི་སྐྱབས་དུ་སྦྱིན་པས། དེ་ཡི་སྐྱ་དང་ཡང་དག་ཐུད།
སྐྱང་ཅི་འི་སྐྱང་པོས་བལྟན་པ་ཡི། མཚོག་གི་ལམ་ནི་ཐོབ་པར་གྱུར། 36

संसारपाशभौतानां शरय्यं शरयैषिणाम् ।
जिनं यस्तौ न जानाति स लोके वञ्चितः परम् ॥ २९ ॥

किं तेन मोहस्तीनेन विकलीकृतजन्मना ।
अज्ञानतरणीपार्यं वयो येन व्ययीकृतम् ॥ ३० ॥

गोतमो भंगवान् बुद्धः शाक्यराजकुलोद्भवः ।
संबुधानुत्तरं सम्यक् संबोधिमनगारिकः ॥ ३१ ॥

पश्चात् प्रव्रजितानां च तस्यैवानुग्रहात् परम् ।
भिक्षूणां गतरागाणां समूहः सङ्घ उच्यते ॥ ३२ ॥

स एष बुद्धप्रमुखः सङ्घः स्वकुशलैषिणा ।
मया पुण्यपणं प्राप्य प्रणयेन निमन्त्रितः ॥ ३३ ॥

इति तद्वचनं श्रुत्वा तत् स्मृतवानाद्यपिण्डदः ।
बुद्धासम्बन्भावेन निशि निद्रां समाययौ ॥ ३४ ॥

रजन्यां यामशेषायां समाकृष्ट इवोत्सुकः ।
प्रभातमिति स ज्ञात्वा पुरद्वारेण निययौ ॥ ३५ ॥

शिविकादारमासाद्य संप्राप्त इव देवताम् ।
मधुस्कन्धेन निर्दिष्टं श्रेयःपन्थानमाप्तवान् ॥ ३६ ॥

དེ་ནས་དེ་ཡིས་བཅོམ་ལྷན་ཐོབ། རྣོས་པས་གདུངས་བས་བདུད་ཅི་བཞིན།
 རབ་དགའི་དྲི་བཟང་བདེ་བ་ཡིས། ཉམས་སུ་སྤོང་བ་དཔེ་མེད་གུར། 37

ལམ་འགྲན་རྣོས་པས་གུས་བཅས་པར། རིང་ནས་གྲིབ་བསེལ་ལྷོན་པ་བཞིན།
 ཞི་ཞིང་ངམ་བསོས་བསེལ་བ་དེ། ཐོབ་ཅིང་ཡོངས་སུ་གདུང་བ་བྲལ། 38

ད་ཡི་ཡིད་ནི་དྲི་མ་དང་། བྲལ་བ་དེ་མཐོང་ཉིད་ཀྱིས་ཐོབ།
 ལས་མཁའ་སྤོན་དང་སྤང་བ་ཡིས། སྤྲིན་གྱི་ཚོགས་དང་བྲལ་བ་བཞིན། 39

གང་ཡང་བསད་ནམས་ངང་རྒྱལ་དང་། བཀའ་དྲིན་ལྷན་པའི་མཐུད་ནི།
 རང་གི་དྲིན་གྱི་སེམས་ཀྱིས་ནི། སྤོད་རྒྱལ་འགོགས་མེད་འགུར་བ་ཡིན། 40

དེ་བསམས་ཀྱང་མ་བདག་གི་ནི། ཡང་དག་མོངས་པ་འདི་དང་བྲལ།
 ལྷ་འགུར་འདི་ནི་རྗེས་སུ་བཅད། རབ་དུ་ཞི་བ་ལྷན་ཚོགས་སྤྲེས། 41

བཅོམ་ལྷན་འདས་འདྲ་བདག་གིས་སྤོན། གང་ཞིག་མཐོང་བར་མ་གུར་བསྐྱུས།
 རྣུ་འདི་རྣམས་ལྷན་མིན་པ་ཡིས། མིག་གི་སྤོད་རྒྱལ་མི་འགུར་རོ། 42

གཟིགས་པའི་བརྒྱད་ཀྱི་བདུད་ཅི་ཡིད་འོང་བྱ་ཆེའི་རི་བོང་ཅན་ལྷན་ཉམས་སུ་བད།
 སྤོད་རྒྱལ་སྤྲིང་རྗེ་དར་ལ་བབ་པའི་དབང་གུར་རབ་དུ་དང་བའི་རང་བཞིན་སྤོ།
 འཁོར་བ་དག་ནི་མིང་པར་དགུས་ཀྱང་ཡོངས་སུ་འདོན་ཅིང་རབ་དུ་ཉེ་བར་གནས།
 བྲལ་དུ་གུང་བ་འདི་ནི་རྣམས་བྲལ་རྣམས་ཀྱི་ཆགས་པ་ཉིད་དང་བྲལ་བར་བགྱིད། 43

भगवान् तं ततः प्राप्य स तृष्णार्त्त इवावृतम् ।
बभूवानुपैमास्वादं प्रमोदामोदनिर्दृतः ॥ ३७ ॥

तं दृष्ट्वा सादरं दूरात् छायातरुमिवाध्वगः ।
अवाप गतसन्तापः आन्तिं विश्रान्तिशैतलाम् ॥ ३८ ॥

तस्य तद्दर्शनेनैव विमलाभिगतं मनः ।
शरत्सर्मागमेनेव घनद्धान्तोच्च्युतं नभः ॥ ३९ ॥

स कोऽपि पुण्यशील्यनामनुभावः प्रसादिनाम् ।
भवन्ति यत्रसादेन निर्विघ्नाश्चित्तवृत्तयः ॥ ४० ॥

सोऽचिन्तयदहो मोहविहीनस्य हि मे तथा ।
अनुच्छेदविकारोऽयं जातः प्रशमसम्पदः ॥ ४१ ॥

वञ्चितोऽस्मि न यत् पूर्वं दृष्टोऽयं भगवान् मया ।
नाधन्यानामियं याति मूर्त्तिलोचनगोचरम् ॥ ४२ ॥

अमृतमधुरोदारा दृष्टिर्द्युतिः शशिपेशला
तरुणकंठशायत्ता दृत्तिः प्रसादमयौ मतिः ।
अयमतिशयं प्रत्यासन्नः करोति विरागतां
विगतरजसां निःसंसारः प्रियोऽपि परिग्रहः ॥ ४३ ॥

ཅེས་བསམས་ཀུན་དགའ་ལྡན་པ་དེས། ཉི་བར་བདུན་ནས་དེ་ཡི་ནི།
ཞབས་ཀྱི་བསྐྱར་སྤྱད་འཚལ་བ། རབ་དུ་དང་བའི་སེམས་ཀྱིས་བསྐྱབས། 44

དེར་ནི་འོངས་ལ་བཅོམ་ལྡན་ཡང་། རབ་དང་དབྱེས་པའི་མཚན་ཉིད་ཅན།
སྤྱིང་རྗེ་རྗོགས་པའི་པོ་ཉི་ཡིས། བཞིན་རས་མཛོས་པས་བཀའ་སྤྱུལ་བ། 45

ད་ཡ་དབྱུགས་འབྱིན་སྦྱོར་པའི་སྤྱན། སྤྱི་རུལ་དག་སྤྲད་བདུན་ཅེ་ཡི།
ཅུ་པོ་རབ་འབར་ཅི་ཡང་ནི། དེས་པར་དེ་ལ་རྣམ་པར་སྦྱོས། 46

དེ་རྣམས་དེ་ལ་བཅོམ་ལྡན་གྱིས། འཕགས་པའི་བདེན་པ་བཞི་པོ་རྣམས།
རབ་དུ་དོགས་པ་སྤྱུབ་བྱེད་པ། ལེགས་ལྡན་ཚོས་ནི་བསྟན་པ་མཛོད། 47

སྦྱོན་པའི་བཀའ་ལས་ཉོན་མོངས་ཀྱི། ལྷུང་ནི་མཐའ་དག་ཞིག་པ་དེས།
རང་གི་སྦྱོར་བ་བཛོད་བྱས་ནས། དེ་ལ་སྤྱད་འཚལ་དེར་གསོལ་བ། 48

བཅོམ་ལྡན་བདག་ནི་འིན་དུ་འདས། བཅོམ་ལྡན་འདས་ལ་སྐྱབས་སུ་སོང་།
གོམས་པའི་བག་ཆགས་རྣམ་པར་ཞིག། འཁོར་བར་མཚོག་དུ་བདག་མི་དགའ། 49

ཆེན་པོ་རྣམས་ཀྱིས་བཞིགས་པ་ནི། མི་དགོ་བ་དག་རིང་དུ་བྱེད།
དགོ་བ་སྤྱར་བར་རབ་དུ་སྦྱར། རིགས་པའི་སྦྱོར་བ་གསལ་བར་བྱེད། 50

ཁྱོད་ནི་བཞུགས་སྤྲད་གུས་པ་ལས། གཙུག་ལག་ཁང་མཚོག་བདེར་འོས་པ།
ཡིད་འོང་རིན་ཅེན་སྤྱིང་པོའི་གནས། རང་གི་གྲོང་དུ་བདག་བབྱེད་དོ། 51

इति चित्तप्रसादेन चिन्तयन्नुपसृत्य सः ।

विदधे तस्य सानन्दः पादपद्माभिवन्दनम् ॥ ४४ ॥

भगवानपि तत्प्राप्तिप्रसादानन्दलक्षणम् ।

उवाह वदनच्छायं पूर्वकारुण्यपूरितम् ॥ ४५ ॥

दृष्टिमाश्रांसजननीं कामं कामपि तस्य सः ।

विससर्जेऽम्बलां जन्मरजःशुद्धौ सुधानदीम् ॥ ४६ ॥

अथास्य भगवान् भद्रां विदधे धर्मदेशनाम् ।

चतुर्णामार्यसत्यानां प्रतिभावविधायिनीम् ॥ ४७ ॥

स शासनाद्विसंव्यस्तसमस्तक्लेशसन्ततिः ।

निजं जन्म निवेद्यास्मै प्रणतस्तमभाषत ॥ ४८ ॥

अतिक्रान्तोऽस्मि भगवन् भवन्तं शरणं गतः ।

विपन्नवासनाभ्यासः संसारे न रमे परम् ॥ ४९ ॥

करोत्यकुशलं दूरे शुभमाशु प्रयच्छति ।

सूचयत्युचिताचारं महतामवलोकनम् ॥ ५० ॥

सुखाहं त्वद्विहाराय विहारं परमादरात् ।

रत्नसारपुरोदारं स्वपुरं कारयाम्यहम् ॥ ५१ ॥

དེར་ནི་སྐལ་ལྷན་བདག་ཅག་གིས། མཚོག་དང་རིམ་གྲོས་བསྟན་བཤམ།
བཅོམ་ལྷན་དག་ཏུ་བཞུགས་པ་ཡིས། ཇི་སྲིད་བརྒྱུད་བཤམ་ཏུ་མཚོན། 52

ཅས་པའི་དོན་གཉེར་དེ་བཞིན་ཞེས། བཅོམ་ལྷན་འདས་ཀྱིས་དེ་ལ་བཞག་པ།
གང་གྱིར་དགོས་པ་གུས་པ་ཡིས། དོན་གཉེར་འཇོགས་ལ་བསྟན་བཤམ། 53

དེ་ནས་བཅོམ་ལྷན་ལ་ཞུས་ནས། དེ་ཡོད་པ་ཀའ་ཡིས་དགོས་ཏེ་
གཤམ་གྱི་དང་རྣམས་ཅིག་ཏུ། དེ་ནི་མཉམ་ཡོད་གྲོང་ཁྱེར་སོང་། 54

དེར་ནི་རྒྱལ་བུད་གཞོན་ལུ་ཡིས། བསེར་གྱི་རིན་པོ་ཆེན་པོ་ལ།
ནགས་ཚལ་གྱི་བ་སྒྲངས་ནས་དེས། བཞུགས་ལག་ཁང་གི་ཐོག་ནས་བཤམ། 55

དེ་ནས་མགོན་མེད་ཟས་སྦྱིན་ནི། ལྷ་རྣམས་དག་གིས་གྲོགས་བྱས་པས།
མཐོང་རིས་རྣམ་པའི་གཙུག་ལག་ཁང་། གུས་ཤིང་སློབ་པས་རུབ་ཏུ་བཅུགས། 56

དེར་ནི་རྒྱལ་བུད་གཞོན་ལུ་ཡང་། མཚོག་ཏུ་བཅོམ་ལྷན་ལ་གུས་པས།
གུགས་དང་བསོད་ནམས་བསྐྱབ་པའི་སྒྲོད། སློབ་ཡི་ཁང་པ་བྱས་པར་གྱུར། 57

དེ་ནས་མྱེད་བྱུང་གཙུག་ལག་ཁང་། དེ་བཅས་ལ་ཞེ་སྲུང་གིས་འབྲུགས་པའི།
ལྷ་སྟེགས་ཀྱིས་མཐོང་སློབ་བྱས་ཤིང་། འགལ་བ་བརྗོད་བསྟེན་པ་བྱས། 58

དེ་དག་གིས་གཙོ་བོ་མིག་དམར་ནི། ལྷལ་རྣམས་ཕྱོགས་དང་བཅས་པ་བཞིན།
ངན་མཁས་དག་གི་སྤྲུལ་དོག་ལས། མདུན་ས་དག་ནི་འཇིག་པར་བྱས། 59

करोत्सु तत्र भगवान् सततं स्थित्यनुग्रहम् ।
धनैरासेवितोऽस्माभिः सपर्यापरिचर्यया ॥ ५२ ॥

इत्यर्थनां तथेत्यस्य भगवान् प्रत्यपद्यत ।
प्रणयिप्रार्थनाभङ्गप्रगल्भा न हि साधवः ॥ ५३ ॥

भगवन्तमध्यामन्त्य आवस्तीं स पुरीं ययौ ।
तदादिष्टेन सहितः शारिपुत्रेण भिक्षुणा ॥ ५४ ॥

तत्र जेतकुमारेण हिरण्यार्घेण भूयसा ।
दत्तं काञ्चनमादाय विहारं तमह्वयत् ॥ ५५ ॥

भक्त्युत्साहाद्वारम्भस्तसाहायकः सुरैः ।
विहारं चिद्दिवाकारं चकारानाद्यपिण्डदः ॥ ५६ ॥

तत्र जेतकुमारोऽपि भक्त्या भगवतः परम् ।
यशःपुण्यप्रतिष्ठायै विदधे द्वारकोष्ठकम् ॥ ५७ ॥

अथ तीर्थ्यास्तमालोक्य विहारारम्भमद्भुतम् ।
सापवादविवादेन चक्रे देषाकुलः कलिम् ॥ ५८ ॥

रक्ताक्षप्रमुखलोकां मात्सर्यात् सुद्रपण्डितः ।
सपक्ष इव क्षणाच्चिन्वितः पुरतः संश ॥ ५९ ॥

དེ་ཡིས་ཚེད་པ་རྒྱལ་བའི་བར། བཞུགས་ལམ་ཁང་གི་ཚོགས་བཀའ་ཚོ།
 མགོན་མེད་ཟམ་སྟེན་ཚོགས་དག་གིས། སྤྱི་དེ་བུ་ནི་ཡང་དག་འོངས།། 60

དེ་ནས་མིག་དམར་དག་གི་མཐུ། རྒྱུ་འཕགས་བསྟན་མྱིར་དེ་བོས་ནས།
 མིག་འབྲུལ་སྟོབས་ཀྱིས་རབ་རྒྱས་པ། ས་ཉ་ཀ་འདི་རྫོམ་པ་བསྟན།། 61

སྤྱི་དེ་བུ་ཡི་མཐུས་བསྐྱངས་པའི། རྒྱུང་སྤྱུག་ཚེན་པོ་ཚེ་པ་ཡིས།
 རྒྱ་སྟེགས་བྱེད་ཀྱི་སྒྲོ་བ་བཞིན། ཅ་ནས་འཕྲོན་ཞིང་རྒྱལ་བྱར་བྱར།། 62

དེ་ནས་མིག་དམར་གྱིས་སྒྲུལ་བའི། མེ་ཏོག་རྒྱས་པའི་པ་རྒྱུ་ཅན།
 སྤྱི་དེ་བུ་ཡིས་རྟམ་སྒྲུལ་བའི། རྒྱང་བོས་འདས་རྩལ་རྣམས་མར་བྱས།། 63

མིག་དམར་སྟོབས་ཀྱིས་བཞག་པ་ཡིས། ལྟོས་འབྲུ་ཚེན་པོ་མགོ་བདུན་པ།
 སྤྱི་དེ་བུ་ཡིས་བྱ་བྱུང་གིས། བཤོག་པའི་ཅེ་མོ་དེ་རྒྱུང་གིས་འཕངས།། 64

དེ་ནས་དས་བཀའ་པ་ལངས་ལ། སྤྱི་དེ་བུ་ཡི་སྤུར་བྱས་བཏབ།
 རྒྱགས་ཀྱི་བཙོན་འགྲུས་ཀྱིས་བསྐྱལ་ནས། མིག་དམར་གསོད་རྒྱུ་རབ་རྒྱ་སོང་།། 65

རོ་ལངས་ཀྱིས་བཅོམ་སྐྱབས་པ་ལས། ང་རྒྱལ་རྒྱགས་པའི་རི་མས་ཞི་ནས།
 དེ་ནི་ཞབས་ལ་བདུགས་བྱས་ཏེ། སྤྱི་དེ་བུ་ལ་སྐབས་སྤུ་སོང་།། 66

བཅོམ་པ་དེ་ཡི་མིག་དམར་དེ། སྐབས་འོས་དག་ལ་སྐབས་སོང་ནས།
 རབ་རྒྱུ་བྱང་བ་འདོད་ཆགས་བྱས། དག་པའི་བྱང་རྩལ་ཐོབ་པར་བྱར།། 67

रुद्धे ण्विहारसम्भारे तेन वादजयावधिः ।

अनार्थपिण्डदगिरा शारिपुत्रः समाययौ ॥ ६० ॥

रक्ताक्षोऽथ तमाङ्गय प्रभावोत्कर्षदर्शने ।

इन्द्रजालबलोत्फुल्लं सहकारमदर्शयत् ॥ ६१ ॥

शारिपुत्रप्रभावोत्थैर्विपुलैस्तन्मुखानिलैः ।

उन्मूलितः शकलतां तीर्थोत्साह इवाप सः ॥ ६२ ॥

रक्ताक्षविहितां फुल्लकमलां पद्मिनीं ततः ।

पङ्कशेषां द्विपञ्चके शारिपुत्रविनिर्मितः ॥ ६३ ॥

रक्ताक्षबक्षोनिक्षिप्तः सप्तशीर्षमहोरगः ।

शारिपुत्रेण निक्षिप्तस्तार्क्षः पक्षाग्रमारुतैः ॥ ६४ ॥

तदाङ्गतोऽथ वेतालः शारिपुत्रेण कौलितः ।

प्रेरितो मन्त्रवीर्येण रक्ताक्षं हन्तुमुद्ययौ ॥ ६५ ॥

वेतालाभिहतस्त्रासान्शयन्मानमदञ्चरः ।

शरणं पादपतितः शारिपुत्रं जगाम सः ॥ ६६ ॥

रक्ताक्षस्तेन भङ्गेन शरण्यं शरणं गतः ।

प्रब्रज्यायां कौतरागः शुद्धां बोधिमवाप्तवान् ॥ ६७ ॥

སྤྱི་བུ་གསུམ་གཞན་ནས་ས་ཡོངས་སྤང་དང་། ཁྱོད་པོ་ལ་ལོ་བསྐྱེད་འདོད་པ།
དག་སྤོང་དག་ལ་གཞོན་བཅོན་ཞིང་། དེ་ནས་སྤྱི་བུ་གསུམ་གཞན་ས། 68

དེ་ནས་དེ་དག་ཤུ་རིའི་བྱས། དུས་སྤྱི་བུ་ལས་འཁྲུག་པས་ནས།
དེ་ལོ་སྤྱི་བུ་རྩེ་ཚམ་ཉིད་ཀྱིས། ཡིད་ནི་བྱས་ས་དང་ལྷན་པར་གྱུར། 69

ཁམས་དང་བསམས་པ་བཟུལ་ཉལ། རང་བཞིན་དག་ཀྱང་སྤྱད་ནས་དེ།
ཚོས་ནི་བསྐྱེད་བས་དེ་དག་ནས་ས། ལྷ་མེད་གནས་སྐབས་དག་ལ་བཞུགས། 70

དེ་ནས་གཞུག་ལག་ཁང་དེའི་ལས། བཅོམས་པ་བཞུགས་དང་བྲལ་བའི་ཚོ།
འཇུག་པའི་བཞིན་ལྷན་ཤུ་རིའི་བྱས། མགོན་མེད་ཟས་སྤྱི་བུ་ལ་སྤྱོད་པ། 71

གཞུག་ལག་ཁང་གི་ཐོག་བཏབ་པའི། དུས་མཚུངས་ཉིད་དུ་དགའ་ལྷན་གྱི།
ལྷ་ལོ་གནས་སྤྱི་བུ་གསུམ་གཞན་གྱི། གཞུག་ལག་ཁང་ཆེན་པོ་དག་གྱུར། 72

དེ་བློས་གསུམ་པ་ཉིས་འགྱུར་གྱིས། རབ་དུ་དང་བ་ཡང་དག་སྤྱོད།
དེ་ནས་ཚེན་གསེར་མཚོག་ཁང་པ་ལོ། གཞུག་ལག་ཁང་ནི་དེ་ལོས་བྱས། 73

དེ་ནས་བཅོམ་ལྷན་གྱལ་བ་ལ། གསོལ་དེ་ལྷ་དང་ལྷན་ཅིག་ནི།
ལམ་དུ་དེ་ལོས་ཉེ་བསྐྱེད་པའི། གྱལ་བོ་ལ་འོས་འདུར་པས་བྱོན། 74

དེ་ལྷོ་བྱོན་པ་ལ་དགའ་ནས། སྤྱི་བུ་གསུམ་རབ་དུ་དང་བའི་ཚོ།
དེ་ལོ་མགོན་མེད་ཟས་སྤྱི་བུ་གྱིས། ལྷ་ལོ་གྱུན་ནི་རབ་དུ་བསྐྱེད་ས། 75

तीर्थ्यास्त्वन्धे परैरेवक्रोधपारमितांशवः ।

तत्र कर्मकरव्याजात्तस्युभिस्तुवधोद्यताः ॥ ६८ ॥

तेऽथ धर्मद्रुहः काले शारिपुत्रेण लक्षिताः ।

तद्दृष्टिपातमात्रेण बभूवुर्मैत्रमानसाः ॥ ६९ ॥

आशयानुशयं धातुं प्रकृतिं च विचार्य सः ।

धर्मदेशनया तेषां दिदेशानुत्तरां दशाम् ॥ ७० ॥

अथ तस्य विहारस्य निर्विघ्नारम्भकर्मणि ।

अनाथपिण्डदं प्राह शारिपुत्रः स्मिताननः ॥ ७१ ॥

विहारसूत्रपातस्य तुल्य एव क्षणे महान् ।

हैमोविहारः संवत्तस्तुषिते देवसद्मनि ॥ ७२ ॥

एतदाकर्ण्य संजातप्रसादद्विगुणान्तरः ।

हेमरत्नवरागारं विहारं समकारयत् ॥ ७३ ॥

विभवैरथ राजार्हैः पथि तेनोपकल्पितैः ।

विघ्नसस्त्रिदिवैः सार्द्धमाययौ भगवान् जिनः ॥ ७४ ॥

तदोगमनहर्षेण प्रसन्ने भुवनचये ।

अनाथपिण्डदस्तस्मै वारिधारामपातयत् ॥ ७५ ॥

གང་གི་ཚོན་ཕྱོགས་དེ་ཅུ། ཚུ་ཡི་རྒྱན་ནི་མ་བབས་པ། ❀

དེ་ཚོ་གཞན་དུ་བཅོམ་ལྷན་གྱི། གསུང་ལས་རྒྱན་དང་ལྷན་བར་བབས། 76

དེ་མཐོང་མཚར་ནས་དགོ་སྤོང་གིས། ལྷུ་ཤིང་བཅོམ་ལྷན་འདས་ཀྱིས་སྤྲར།

བཀའ་སྣུལ་ཚུ་འདིར་དངས་པ་ཡི། རྒྱ་ནི་རབ་དུ་མཉམ་པར་གྱིས། 77

སྤོན་གྱི་སངས་རྒྱལ་རྣམས་ལ་འདིས། གནས་འདི་ཡི་ནི་འདི་ཉིད་དུ།

རབ་དུ་བྱིན་པར་གྱུར་ཏེ་ཞེས། ཚུ་རྒྱན་འདི་ནི་གཞན་དུ་སྤྲང་། 78

སྤོན་གྱི་ཡང་དག་ཇོགས་སངས་རྒྱས། རྣམ་པར་གཟིགས་ལ་འདི་ཉིད་ཀྱིས།

མཚོག་གི་ཀུན་དགའ་ར་བ་ཡི། ས་ཕྱོགས་འདི་ཉིད་རབ་དུ་བྱིན། 79

རྒྱལ་གྱི་སྤྱོད་དག་ལ་ཡང་། སངས་རྒྱས་གཙུག་ཏེར་ཅན་ལ་སྤུལ།

དེ་ནས་ར་གཞི་སྤྱོད་པ་ལ། རྒྱལ་བ་ཐམས་ཅད་སྤོབས་ལ་སྤུལ། 80

སྤིད་པས་བྱིན་ཞེས་གྱུར་པ་ན། འཁོར་བ་འཇིག་ལ་རབ་དུ་སྤུལ།

ཚེན་པོའི་བདག་དུ་གྱུར་པའི་ཚོ། སྤོབ་པ་གསེར་ཞེས་བྱ་ལ་སྤུལ། 81

ཨ་ཁ་ཏ་ཡི་སྤྱོད་པ་ལ། སྤྲར་ཡང་འོད་སྤངས་ལ་འདི་སྤུལ།

ད་ལྟ་ང་ལ་འདི་ཉིད་ཀྱིས། ཡུལ་འདི་དག་ནི་རབ་དུ་བྱིན། 82

དུས་ཀྱི་ནོར་བཟང་ཞེས་པས་འདི། བྱམས་པ་ལ་ནི་འབྲུལ་བར་འགྱུར།

སྤོང་སྤོབས་བཟོད་པ་རྩུལ་བྲིས་ས་དང་། ལྷན་ཕྱིར་འདི་ཡི་གཏེར་རྣམས་མཐོང་། 83

तस्मिन् यदा न प्रदेशे वारिधारा पपात सा ।
तदा भगवतो वाक्याद् त्वरितं पतितान्यतः ॥ ७६ ॥

तं दृष्ट्वा कौतुकात् पृष्टो भिक्षुभिर्भगवान् पुनः ।
उवाच श्रूयतामेतद् वारिस्तम्भस्य कारणम् ॥ ७७ ॥

अनेन पूर्वबुद्धेभ्यो अस्मिन्नेवेदमास्पदम् ।
प्रतिपादितमित्येषा वारिधारान्यतश्च्युता ॥ ७८ ॥

अनेनैव पुरा सम्यक्सम्बुद्धाय विपश्चिने ।
अयमेव वरारामप्रदेशः प्रतिपादितः ॥ ७९ ॥

बुद्धाय शिखिने प्रादात् पुष्यजन्मन्ययं पुनः ।
ततो ददौ विश्वभुवे जिनाय रघुजन्मनि ॥ ८० ॥

भवदत्ताभिधोभूत्वा ककुच्छन्दाय दत्तवान् ।
ददौ वृहस्पतिर्भूत्वा कनकाख्याय तायिने ॥ ८१ ॥

काश्यपाय पुनश्चायं प्रादादाषाढजन्मनि ।
अनेनैवाधुना मच्चं देशोऽयं प्रतिपादितः ॥ ८२ ॥

कौलेन सुधनाख्योऽयं मैत्रेयाय प्रदास्यति ।
सत्त्ववान् क्षान्तिशीलत्वान्निधानान्येष पश्यति ॥ ८३ ॥

སྒྲོན་ཡང་བྱིས་ཀྱི་བདག་པོ་འདི། གསེར་སྤྱིན་ཞེས་པར་གྱུར་པ་ན།
 རང་སངས་རྒྱས་ནི་སྤྱང་ན་ལས། འདས་པའི་ལོགས་པར་བྱ་བ་བྱས།། 84

ཇི་ཅེན་བྱས་པར་དེ་ཡོ་གདུང་། བཅུག་ནས་སྤྱིན་ལམ་བདབ་བ་ལས།
 ད་ལྟ་རིན་ཅེན་མཛོད་འོས་སའི། གསེར་བྱི་སྤྱོད་དུ་འདི་གྱུར་དོ།། 85

དག་སྤོང་དེ་དག་རྣམས་ཀྱིས་བདུད་ཚིའི་སྤྱིང་པོ་བཞིན། .
 སྤྱིན་པའི་གསུང་གིས་མངོན་པར་བརྗོད་འདི་ཐོས་ནས། .
 བྱེད་པོར་རབ་གནས་ཀྱིས་བསྐྱབས་བསོད་ནམས་རྒྱས་པ་ཡི།
 མེ་དོག་ལྷག་པར་གནས་པས་མཚོག་དུ་དགའ་བར་གྱུར།། 86

ཅེས་པ་དག་པའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་རྒྱལ་སེམས་དཔའི་དྲོགས་པ་བརྗོད་པ་
 དཔག་བསམ་གྱི་འཁྲི་གིང་ལས་རྒྱལ་བྱེད་ཀྱི་ཚལ་ཡོངས་སུ་བརྒྱང་
 བའི་ཡལ་འདབ་སྟེ་ཉི་ཤུ་ཅུ་གཅིག་པའོ།།

पुनश्चायं गृहपतिर्भूत्वा हेमप्रदाभिधः ।

चक्रे प्रत्येकबुद्धस्य संस्कारं परिनिर्वृतौ ॥ ८४ ॥

रत्नकुम्भे तदस्थौनि धृत्वा तत्राणिधानतः ।

अधुना रत्नकोशार्हः संजातोऽयं सुवर्षभाक् ॥ ८५ ॥

श्रुत्वेति शास्तुर्वचनाभिधानं

ते भिक्षवः सारमिवाभूतस्य ।

कर्तुः प्रतिष्ठार्जितपूर्णापुण्य-

पुण्याधिवासेन भृशं ननन्दुः ॥ ८६ ॥

इति श्वेतेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां

जेतवनप्रतिग्रहावदानं नाम एकविंशः पल्लवः ।

ཡལ་འདབ་ཉི་ཤུ་ཚ་གཉིས་པ།

ཀྱ་མ་ལགས་ལྷན་རིན་པོ་ཆེ་བའི་ཆེན་པོ་ཉིད།
འོན་ཀྱང་བཞིན་དུ་ཡོན་ཏན་སྒྲིམ་ཉིད་ཀྱིས་འཕྲོབ།
ཡོན་ཏན་མེད་པར་གང་ཞིག་ལྟས་ཀྱི་སྒྲིམ་ཉིད།
དོལས་རགས་པ་བཞིན་དུ་དེ་ནི་འབྲས་བུ་མེད།།

1

ཤུ་ཀྱའི་གོང་གི་མི་ཡི་དབང་པོ་སྤོན།
དབལ་ལྷན་ཟས་གཙང་དག་པའི་བདུད་རྩིའི་གཏོར།
ཆགས་བྲལ་ལྷན་ལས་བདེ་གཤེགས་ཉིད་ཐོབ་པའི།
སྤྲུལ་ནི་དྲན་ནས་འདོད་དང་བཅས་པར་གྱུར།།

2

དེ་བསམས་བསོད་ནམས་ཡོན་ཏན་རྣམས་གནས་ཤིང་།
དབྱངས་ཚན་གནས་དང་མཚོ་ལས་སྦྱེས་པའི་དབལ།
ཡིད་ནི་རབ་དུ་དང་བའི་རྩེ་དགའི་གནས།
བྱ་ཡི་བཞིན་རས་གང་ཚོ་བདག་གིས་མཐོང་།།

3

དེ་ནི་བལྟ་བར་སྲིད་པས་འདིར་བྱོན་ཅེས།
བདག་གིས་གང་གང་རྒྱལ་བྱེད་ཚལ་དུ་བཏང་།

अथ द्वाविंश पञ्चवः ।

अहो महार्हं मणिवन्महत्वं
भव्या भजन्ते गुणगौरवेण ।
विना गुणं यद्दुष्पुष्पां गुरुत्वं
स्थूलोपलानामिव निष्फलं तत् ॥ १ ॥

श्रीमान् पुरा शाक्यपुरे नरेन्द्रः
शुद्धोदनः शुद्धिसुधानिधानम् ।
वैराग्ययोगात् सुगतत्वमाप्तं
स्मृत्वा सुतं सोत्सुकतामवाप ॥ २ ॥

सोऽचिन्तयत् पुण्यगुणाधिवासं
सरस्वतीवाससरोरुहश्रि ।
मनःप्रसादस्य विलाससौधं
द्रक्ष्यामि स्वनोर्वदनं कदाहं ॥ ३ ॥

एहीति तद्दर्शनलालसेन
ये ये मया जेतवन् विसृष्टाः ।

ཡལ་འདབ་ཉེ་ཤུ་རྩ་གཉིས་པ།

དེ་དེ་མིག་མི་འཇུགས་པས་དེ་བལྟ་ཞིང་།
 དེ་ཉིད་དུ་ནི་བདུད་རྩི་འཕྲུང་ཞིང་འདུག།

4

གང་ཡང་མཚོན་ལས་བདག་མཚུངས་འཆར་ཀ་ནི།
 དེ་དགུག་སྒྲུབ་དུ་བདག་གིས་ཡང་དག་བཏང་།
 སྤྱིང་ཡིག་ལག་དེ་ལྟ་རྣམས་མངོན་དགའ་བ།
 དེ་ཉིད་དུ་ནི་ལྟ་ཉིད་བཞིན་དུ་གྱུར།

5

དེ་ཡི་ཁ་ལ་བདག་གི་འཕྲིན་གྱི་ཚོག།
 སྤྱིངས་པ་གང་དེ་བཞེད་པ་མ་ཡིན་ནམ།
 གང་སྤྱིར་ཐམས་ཅད་ངེས་པར་རང་པོ་འདོད།
 གཞན་གྱི་དོན་ལ་བསེལ་བ་ཉིད་འཛིན་ལོ།

6

ཆགས་མེད་འདི་ནི་ཡུད་ཅམ་ངལ་གསོ་མཛོད།
 དག་དུ་བདུད་རྩིས་ཁེངས་པའི་རྣམ་གཞིགས་ཀྱིས།
 སྤྱིར་དུ་བདག་གི་ལུས་ལ་ཆགས་གྱུར་བ།
 བརྩེ་བའི་དབང་གིས་གཉེན་གྱི་དོན་འདི་མཛོད།

7

ཅེས་པ་འདི་ཐོས་བདག་དང་སྤྲད་པ་ལ།
 སྐད་ཅིག་ཀྱང་དེ་སྤྱི་བཤོལ་ཇི་ལྟར་མཛོད།
 དེ་ཡི་ཐུགས་ནི་ཡལ་འདབ་མཉེན་པ་ལ།
 རང་བཞིན་མཚོན་གཞུགས་རྣམ་རྒྱན་མེད་དམ་ཅི།

8

ते ते तदालोकननिर्निमेषं
तत्रैव तिष्ठन्त्यमृतं पिवन्तः ॥ ४ ॥

संप्रेषितस्तस्य मया स नाययौ
योऽप्यात्मतुल्यः प्रणयादुदायी ।
स लेखहस्तस्त्रिदिवाभिरामे
तत्रैव लेखत्वमिराभियातः ॥ ५ ॥

संदेशवाक्यं प्रहितममया यत्
तद्विस्मृतं तस्य मुखेन नूनम् ।
सर्वोद्दि नाम स्वहिताभिलाषी
धत्ते परार्थे किल शीतलत्वम् ॥ ६ ॥

विलोकनेनैत्य निषिञ्च तूष्णं
पीयूषपूरेण ममाङ्गसङ्गम् ।
निःसङ्गतो विश्रमतां मूहूर्त्तं
दयाविधेयः कुरु बन्धुकार्यम् ॥ ७ ॥

इत्येतदाकर्ण्य कथां स कुर्यात्
क्षणं विलम्बं मम दर्शनेऽपि ।
तच्चेतसः पञ्चवपेशलस्य
न हि स्वभावः प्रणयावभङ्गः ॥ ८ ॥

ཡལ་འདབ་ཉི་ཤུ་ཚ་གཉིས་པ།

ཡིད་ལ་རེ་བ་འདི་ཡིས་ས་ཡི་བདག།
 དེ་བལྟའི་སྐད་བཞིན་མདུན་ཏུ་སོང་བའི་ཚོ།
 དེ་ཡི་དྲིན་གྱིས་རབ་བྱུང་གསེལ་བྱས་པའི།
 དགའ་བའི་རོ་ལྡན་འཆར་ཀ་ཡང་དག་འོངས།།

9

རབ་བྱུང་བ་དེ་དང་མཚུངས་པའི་མཐུ།
 ཀུན་དགའ་རྣམ་པར་བྱེད་པ་དེ་མཐོང་ནས།
 བདན་བའི་སྐྱོད་ཚུལ་ཉམས་གིང་འདོད་ལྡན་པས།
 མི་བདག་ཀུན་ཏུ་མོངས་པས་བརྒྱལ་བར་གྱུར།།

10

བསེལ་བའི་ཚུས་བྱུང་ཏུ་ཤེས་རྟོག་པ་དེས།
 དེ་ལ་ཅི་སྐད་བྱོན་པ་མིན་ཞེས་དེས།
 ལྷ་གཅིག་བྱོད་ཅན་ཉིན་ཞག་ཚོགས་ཀྱིས་དེས།
 བྱས་བཅས་འབྱོན་པར་འགྱུར་ཞེས་དེས་ཀྱང་སྐྱེས།།

11

དེ་ནས་ཉིན་ཞག་རྣམས་ནི་རབ་འདས་ཚོ།
 ལཱོན་ཏུ་དོན་ཀུན་གྱུ་བ་བའི་བཅོམ་ལྡན་འདས།
 དག་སྐོང་ཚོགས་ཀྱི་རྗེས་འབྲང་ལྷ་རྣམས་ཀྱི།
 ཚོགས་དང་བཅས་པ་མཁའ་ལ་དལ་བྱས་བྱོན།།

12

མཐོ་རིས་མཛེས་མའི་ལག་པར་ཀྱིས་གཏོར་བ།
 མཐོ་རིས་མའི་འབྲོང་གྱས་མཛེས་པ་དེ།

मनोरथेनेति पुरं प्रयाते
 तद्दर्शनायेव धराधिनाथे ।
 प्रव्रज्यया व्यञ्जिततत्प्रसादः
 समाययौ हर्षरसादुदायी ॥ ९ ॥

दृष्ट्वा तमानन्दविपूर्णमानसं
 प्रव्रज्यया तत्सदृशानुभावम् ।
 उत्कण्ठितः कुण्ठितधैर्यवृत्तिः
 संमोहमूर्च्छां नृपतिः प्रपेदे ॥ १० ॥

स लब्धसंज्ञः शिशिरैः पयोभिः
 पप्रच्छ तं किन्नु समेष्यतीति ।
 सोऽप्यब्रवीद्देव दिनैर्भवन्त-
 मसंभृतैः सादरमेष्यतीति ॥ ११ ॥

ततः प्रयातेषु दिनेषु केषु
 व्योम्ना शनैर्भिक्षुगणानुयातः ।
 सहाययौ नाकसदां निकायैः
 सर्वार्थसिद्धैर्भगवान् कुमारः ॥ १२ ॥

द्युसुन्दरोपाणिसरोजमुक्त-
 मन्दारमालाकलितश्रकाशे ।

ཡལ་འདབ་ཉི་ཤུ་ཚུ་གཉིས་པ།

མཐོང་སྤྱོད་ལྟེང་གི་དབྱེ་བ་རབ་གསལ་བརྟེན།

མཚོས་ཤིང་གོད་པའི་རྣམ་ལུགས་འཛིན།

13

སྤྱིན་གྱི་གྲགས་རྣམས་དགྲ་གསལ་བས་འབྲུད་ཅང་འཕྲུལ།

རྣམ་ལུགས་དཔེ་དྲིལ་ཚུང་སྐྱེ་ལྡན་པའི།

ཞལ་ཡས་ཁང་གི་ཕྱོགས་ཀྱི་གདོང་མཚོས་པ།

ལུས་པས་སྟོན་པའི་བཟོད་པ་བསྐྱབས་པ་བཞིན།

14

བར་མེད་ཉི་མའི་འོད་ཟེར་སྦྱིབ་བྱེད་པ།

རིག་འཛིན་གྲུབ་པའི་ཚོགས་དང་བཅས་པའི་ལྷ།

ཡོངས་རྒྱུགས་མཁུ་གསལ་དཀར་ཡང་དག་ཆགས་པ་ཡིས།

ཁྲུབ་པས་ནམ་མཁའ་ཡང་དག་རྒྱུགས་པར་གྱུར།

15

དེ་ནས་འཇིག་རྟེན་ཀུན་ལ་ཕན་རྒྱུགས་པ།

ཀུན་དབྱིབས་ཀུན་གྱི་རང་བཞིན་རྣམ་པར་སྣང་།

ལེགས་པར་བྱོན་པ་དེ་མི་སྐར་ཅིག་གིས།

མཁའ་དང་ཕྱོགས་དང་ས་ལས་ཀུན་གྱིས་མཐོང་།

16

འོ་པོ་འི་མིག་གི་རབ་དགའ་སྤྲུངས་པ་དང་།

དགའ་ལ་དགའ་བའི་བསོད་ནམས་ཚད་གྱུར་པ།

སྣང་བའི་གདོང་དེ་མཐོང་ནས་འཇིག་རྟེན་རྣམས།

ཤིན་ཏུ་རངས་པའི་བླ་བས་མཉན་བྱུང་བྱུང་།

17

स्वर्गीयगङ्गास्फुटफिनकूट-
विलासंदासाङ्ग इवामराद्रिः ॥ १३ ॥

सङ्घट्टभिन्नाधसखैः खलद्विः
सशब्दजम्बूनदकिङ्किनीकैः ।
बभ्रुर्विमानैः ककुभां मुखानि
भक्त्येव शास्तुर्विहितस्तवानि ॥ १४ ॥

निरन्तरैरन्तरिवार्कतारैः
सुरैः सविद्याधरसिद्धसङ्घैः ।
पर्याप्तसंसक्तसितातपचै-
र्याप्तः समाप्तिं गगनं जगाम ॥ १५ ॥

तं सर्व्वलोकोपकृतिप्रपन्नं
सर्व्वकृतिं सर्व्वमयावभासम् ।
समापतन्तं नभसोऽथ दिग्भ्यः
क्षितेश्च सर्व्वे दृष्टशुः क्षणेन ॥ १६ ॥

प्रहर्षराशिं जनलोचनानां
पुण्यप्रमाणं सुकृतोत्सवानाम् ।
लोकस्तमालोकनिधिं विलोक्य
समुल्लसन्नुच्छलिताद्भुतोर्भिः ॥ १७ ॥

ཡལ་འདབ་ཉི་ཤུ་ཚུ་གཉིས་པ།

ངོ་མཚར་མཚན་གྱུར་མཚོས་བའི་མཐུ་ལྷན་པ།
 འཆར་ཀམ་ལུགས་པར་བཤད་ལ་རབ་ཤོས་ནས།
 གཞིན་ཏུ་འགྲོ་བའི་སྒྲུ་མ་དེ་ལ་ནི།
 ས་བདག་རིང་ནས་ཐལ་མོ་སྦྱར་ནས་བདུད།

18

དེ་ནས་བབས་ཏེ་འཕགས་སྐྱེའི་རྗེས་འབྲང་བཅས།
 རྒྱལ་པོ་གྲུས་པས་ཡང་དག་མཚོད་གྱུར་པ།
 རྩོགས་ཆ་གཟི་བྱིན་རྒྱས་པས་མཚོས་པ་ཡིས།
 ལུ་གྲོ་རྩེ་ཡི་རིན་ཅེན་ས་གཞིར་བྱུན།

19

འཛིག་རྟེན་གསུམ་པོ་བཀའ་ལ་ལུགས་གནས་དེ།
 དེར་ནི་རྐང་སྦྱིགས་ལྷན་པའི་གསེར་གྱི་ཁྲི།
 རིན་ཅེན་སྦྱུ་གྲུ་བཀྲ་བའི་འདབ་ལྷན་ལ།
 ལྷན་པོ་ལ་ནི་འོད་ལྷན་ལྷས་བཞིན་འཛོགས།

20

ཡིད་གྱི་རྒྱབ་མིག་གི་བདུད་ཚུའི་རྒྱན།
 ཡིད་ལ་རེ་བས་དོན་གཉེར་འོངས་པ་དེ།
 དགའ་བས་མིག་མི་འཇུག་པར་བལྟས་པ་ལས།
 རྣམ་ཅིག་ས་ཡི་བདག་པོས་རྩ་ཉིད་ཐོབ།

21

དགའ་བའི་རོ་ལས་ནང་དུ་ལྷུགས་པ་བཞིན།
 རོ་ཤལ་རིན་ཅེན་མཚོག་ལ་གཟིགས་བརྟན་ཆགས།

आश्चर्य्यभूतं रुचिरप्रभाव-
मुदारिथिना ह्युचितमाकलय्य ।
जगद्गुरुं भूमिपतिः कुमारं
कृताञ्जलिस्तं प्रणनाम दूरात् ॥ १८ ॥

अथावतीर्य्यार्थ्यजनानुयातः
संपूज्यमानः प्रणयेन राज्ञा ।
स्फौतप्रभाभासितदिग्विभागां
न्यग्रोधिनीं रत्नभुवं विवेश ॥ १९ ॥

हेमासनं शासनसन्निविष्ट-
लोकत्रयः सङ्गतपादपीठम् ।
स तत्र रत्नाङ्कुरचित्रपद्मं
भास्वद्वपुर्मेरुमिवारुरोह ॥ २० ॥

तन्मानसेन्दोर्नयनामृतौघं
मनोरथप्रार्थनयोपयातम् ।
विलोकयन्निर्दृतिनिर्निमेषः
क्षणं क्षितीशस्त्रिदशत्वमाप ॥ २१ ॥

स तं जगादाश्रुनिरुद्धकण्ठः
सोत्कर्षहर्षाकुलितं कुमारम्

གཞིན་ཀྱང་འཕགས་དགེས་པ་རྒྱས་དེ་ལ།
མགྲིན་པ་མཚམས་འགགས་པ་དེ་ཡིས་སྦྱས། །

22

ཡོངས་ཚོས་གཡོ་མེད་བསིལ་བའི་རང་བཞིན་ལས།
ཐམས་ཅད་དགོ་བའི་ཐང་ལ་དགའ་བར་བྱེད།
ཡོངས་སྤུ་གཏུང་བྱེད་བའི་ཉེར་བརྟན་འདི།
བདག་ཅག་རྣམས་ལ་ཁྱོད་ཀྱིས་ཅི་ལྟར་མཛོད། །

23

མཛོད་དང་རབ་དགའ་ཡོན་ཏན་ལ་གྱས་པས།
འཁྱུད་པ་དང་ནི་བཏན་པར་འགྲོགས་པ་དང་།
ཞབས་ལ་ཕྱག་བབྱིའི་སྦྱད་དུ་མཉམ་ཉིད་དུ།
བདག་གི་སློ་ནི་འཕྲལ་ལ་ཁྱོད་ཅན་གྱུག། །

24

ཅུང་ཟད་གང་དེ་བདག་གིས་བརྗོད་པ་འདྲ།
བདག་ལ་བུམས་ངོར་ཁྱོད་ཀྱིས་གསུམ་པར་བྱ།
ཡོན་ཏན་སྤངས་བའི་ཆགས་བྲལ་རིམ་པ་ནི།
མཛོད་བས་སྐྱོངས་པས་བརྗོད་བྱ་མིན་པ་ཉིད། །

25

ཉི་མའི་གཟུགས་བརྗེན་ལྡན་བའི་རིན་ཅེན་གྱིས།
ལེགས་སྦྱས་སྤྲུལ་བའི་འོད་ཟེར་རབ་རྒྱས་པ།
གསེར་གྱི་ཁང་བཟང་འདི་དག་ཅི་ཡི་སྦྱང།
བདང་ནས་ཁྱོད་ནི་ནགས་ན་སྦྱོང་པར་འཁྱུམ། །

26

हाराग्ररत्नप्रतिविम्बसक्तं
प्रवेशयन् प्रीतिरसादिवान्तः ॥ २२ ॥

सन्तोषशैताचलवत् स्वभावात्
सर्वे रमन्ते कुशलस्थलीषु ।
कृतस्त्वयास्माकमयं तु कस्मात्
सत्सूपकारी विरहोपदेशः ॥ २३ ॥

स्नेहात् प्रमोदात् गुणगौरवाच्च
धीर्धावतीयं त्वयि मे प्रसह्य ।
आलिङ्गनाय स्थिरसङ्गमाय
पादप्रणामाय च तुल्यमेव ॥ २४ ॥

यद्वस्तु किञ्चिद्भदितं मया तत्
श्रोतव्यमेव प्रणयोपरोधात् ।
गुणोञ्जितं वा विरसक्रमं वा
न स्नेहमोहस्य भवत्यवाच्यम् ॥ २५ ॥

प्रत्यर्णरत्नप्रतिविम्बितार्क-
प्रौढप्रभाप्रावरणान्धमूनि ।
त्वं हेमहर्म्याणि विहाय कस्मात्
विगाहसे शून्यवनान्तराणि ॥ २६ ॥

ན་རྒྱུང་ལག་པས་གསེར་གྱི་སྤྲོམ་བདུད་ཅང་།
 འི་བཟང་རྒྱ་ཡིས་མཚོག་ཏུ་མངོན་བཀྲུས་པ།
 བྱ་ངན་ཐང་ལ་ཡོངས་སུ་ཚ་བའི་རྒྱ།
 རུལ་གྱིས་རྒྱས་པས་གཞིག་པུ་ཇི་ལྟར་འབྱུང་།།

27

རིན་ཅེན་མཚོས་པའི་ན་ཚ་འབྲུམ་བར་འཕྱང་།
 བྱན་ནམས་འདོད་བར་བྱེད་པ་ཅི་ཞིག་རིགས།
 ཅི་སྐད་བདེ་མེད་ཁྱེད་ནི་སློབ་ལྷན་ཏུ།
 ཅན་དན་ལྷ་ལྟར་དཀར་བས་དགའ་མ་ཡིན།།

28

མི་བདག་ལ་འོས་བྲི་སྟན་ལྷ་རེ་ཆེ།
 ལྷག་ལྟར་བྱེད་བར་དཀར་ལ་ཅིས་མི་གཟིམས།
 དཔལ་མོས་གསར་འབྱུང་ཡོངས་སྤྱོད་འོས་གྱུར་བ།
 འྱིད་ཀྱི་ལུས་ཀྱི་སྟན་ངན་ཇི་ལྟར་བཟོད།།

29

མཚོས་འཇུག་རྒྱལ་གྱིས་གཞུགས་བརྟན་གོས་འོས་པ།
 ལུས་འདི་ལ་ནི་ཚོས་གོས་ཇི་ལྟར་འོས།
 འྱིད་ཀྱི་སྤྱུག་ནི་བརྗོད་འོས་གནས་འདིར།
 ད་ལྟ་སྤྱང་བཟེད་དགའ་བ་ཇི་ལྟར་སྤྱེ།།

30

འྱིད་ཀྱི་མ་གྲིན་པ་བྱུ་གྱེ་གནས་འདྲ་དག།
 སྤྱོད་སྟན་མཚོས་མའི་ལག་པས་བསྐྱམས་འོས་པ།

कान्ताकरावर्जितहेमकुम्भ-
सत्सौरभाम्भःप्रवराभिषिक्तः ।
एकः कथं स्नासि विकासिपांशु-
सन्तप्ततोयासु मरुस्थलीषु ॥ २७ ॥

गण्डस्थलात् कुण्डलरत्नकान्ति
किं लम्बितं मण्डनमेव वेत्सि ।
कस्मादकस्मात् तव निःसुखस्य
न चन्दनं नन्दनमिन्दुशुभ्रम् ॥ २८ ॥

महाविताने शयने नृपार्हे
शेषे न किं शेषविशेषशुभ्रे ।
लक्ष्मीनवालिङ्गनभोगयोग्या
कथं तनुस्ते सहते कुशय्याम् ॥ २९ ॥

कान्तास्मितोर्भिर्प्रतिमांशुकार्हं
किं चीवरस्योचितमेतद्भ्रम् ।
पाणौच लीलाकमलास्पदेऽस्मिन्
पाचं कथं ते प्रियमद्य जातम् ॥ ३० ॥

अयं विहारस्तव कण्ठपीठः
सोत्कण्ठकान्ताभुजबन्धनार्हः ।

ཡོངས་སྐྱོད་དབལ་མོ་འི་རབ་དགའ་ཉམས་གུར་ཅིང་།
སྐོ་བུར་ཉི་དུ་མཛོེ་བཟུགས་ཉམས་པར་བྱེད།།

31

མེ་ཏོག་གཞུ་ལྷན་སྐྱེངས་པར་བྱེད་པའི་བཟུགས།
སྐང་ཆེན་ཕྱོས་བུམ་ལྟར་མཐོ་འི་བྱ་གྲུས་འབྱོར།
ཡངས་ཚོ་དགའ་བའི་ཅེས་ཉེ་བའི་ནགས།
ཅི་སྐྱད་ཁྱོད་ཀྱི་མི་བཟད་ཆགས་བུལ་བུས།།

32

ཞེས་གསལ་རྩལ་བྲིམས་གཏེར་གྱིས་བཀའ་སྤྱུལ་ཏེ།
རྩེ་བའི་ཆ་བཞིན་རོལ་བའི་འཇུག་དག་གིས།
མི་བདག་སྐྱ་ཚོགས་རིན་ཅེན་འོད་འབྲོས་པའི།
གྲུལ་པོ་འི་དབལ་ནི་མི་སྐྱང་མཛོད་པ་བཞིན།།

33

གྲུལ་པོ་ཚུ་གྱུན་ལྟར་གཡེ་འཚོ་བའི་སྤྲུལ།
གཡེ་ཏེ་ཟ་དང་ན་བས་མི་འཛོེམས་ན།
རབ་དགའ་བདུད་ཅི་འི་ཆར་ལྟའི་ཡུལ་རྣམས་ལ།
དྲག་དུ་སུ་ཞིག་མངོན་པར་འདོད་མི་བགྱི།།

34

ཞི་བའི་བདུད་ཅི་ཉམས་སྐྱོང་བདན་རྣམས་ཀྱིས།
ནགས་ནང་སྐྱོང་པའི་ས་གཞི་གནང་མེད་ཡིན།
འབྱོར་བས་གྲུགས་ཤིང་ཅེ་དགས་འབྲུགས་རྣམས་ཀྱི།
བ་གས་ལྷན་པ་མཐར་མི་རྣམ་པར་རྐྱང་།།

35

सम्भोगलक्ष्मीक्षपितप्रमोदः
करोत्यकस्मात् प्रणयावभङ्गम् ॥ ३१ ॥

रूपं विलक्ष्मीक्षतपुष्पचापं
मत्तेभकुम्भोच्चकुचा विभूतिः ।
रतेर्विलासोपवनं वयश्च
केनासमस्ते कलितो विरागः ॥ ३२ ॥

श्रुत्वेति तं शीलनिधिर्वभाषे
शशाङ्कलेखाललितस्मितेन ॥
संक्रान्तनानानन्दपरत्नरागां
कुर्वन्लक्ष्मामिव राजलक्ष्मीम् ॥ ३३ ॥

राजन् जरारोगहतेव न स्या-
त्तरङ्गलोला यदि जीववृत्तिः ।
तत् कस्य न स्यादनिशं प्रहर्ष-
पीयूषवर्षी विषयाभिलाषः ॥ ३४ ॥

शमामृतास्वादनसुस्थिराणा-
मपातनं शून्यवनान्तभूमेः ।
विभूतिलीलामृद्विह्वलानां
हर्म्याणि पर्यन्तनिपातनानि ॥ ३५ ॥

གང་ཞིག་གུར་ཀུམ་དང་བཅས་ཚུས་ཐུགས་པའི།
 མི་བདག་དྲག་དུ་ཆགས་དང་ལྷན་པར་གུར།
 ཡིད་ནི་རབ་དུ་དང་བའི་ཚུས་བུགས་པའི།
 ཚོག་ཤེས་ངང་ཚུལ་དྲི་མ་བྲལ་བར་འགུར།།

86

སྒྲིང་ཇི་རྒྱས་པ་ནམས་ཀྱི་ལུས་མཛེས་པ།
 གཞུན་པན་གྱིས་ཡིན་ཅན་དན་བུགས་པས་མིན།
 རྣ་བ་ཤོས་པས་ཡིན་གྱི་རྣ་ཆས་མིན།
 ལག་པ་སྒྲིན་པས་ཡིན་གྱི་གདུབ་བུས་མིན།།

87

ས་བདག་གིས་སྤྱད་སྒྲུབ་མར་གུར་པའི་རྒྱན།
 ལྷ་དྲིག་འོད་ཆགས་དཀར་བའི་འཇུག་དང་བཅས།
 རྫོངས་པས་དགའ་བ་མ་བཅོམ་འདི་དག་ནི།
 དམ་པ་རྣམས་ཀྱི་སྤྱད་པར་འོས་པ་མིན།།

88

ཆགས་པས་གཟེར་དང་དགྲ་ཡིས་གདུངས་གུར་པ།
 རོར་གྱི་བསམ་གཏན་ལྷན་པའི་རྒྱལ་པོ་ལ།
 དེག་ན་བུ་བའི་ལམ་ན་གཉིད་ཡོད་མིན།
 ཞི་བ་རྣམས་ནི་ཀུན་དུ་བདེ་བར་གཟེམས།།

89

ལག་འགྲོའི་སྤྱོད་ཚུལ་སྤྱུལ་བུན་མཛེས་པ་ཡི།
 བོས་བཟང་གིས་མིན་ཚོས་བོས་དྲག་གིས་ཡིན།

सकुङ्कुमैः स्नान्ति नृपाः पयोभिः
 सरागतां यैः सततं प्रयान्ति ।
 सन्तोषशीलस्तु मनःप्रसाद-
 शुद्धाम्बुधौता विमलीभवन्ति ॥ ३६ ॥

श्रोत्रं श्रुतेनैव न कुण्डलेन
 दानेन पाणिर्न तु कङ्कणेन ।
 विभाति कायः करुणाकुलानां
 परोपकारेण न चन्दनेन ॥ ३७ ॥

एतानि मोहाहतवस्त्रभानि
 संसक्तमुक्तांशुसितस्मितानि ।
 सतां न भोग्यानि भवन्ति भ्रूमृ-
 दुच्छिष्टशिष्टानि विभूषणानि ॥ ३८ ॥

रागातुराणां रिपुतापितानां
 निद्रा धनध्यानवतान्न नाम ।
 शय्यासु सुस्पर्शवतीषु राज्ञां
 सर्व्वत्र शान्तः सुखमेव श्रेते ॥ ३९ ॥

निर्मोककान्तेन वरांशुकेन
 भुजङ्गवृत्तिर्न तु चीवरेण ।

སྐྱུང་བཟང་གྱིས་ནི་ཟས་དག་གེའང་བ་དང་།
ཡོངས་རྫོགས་བདད་ཚིའི་གོགས་པོ་ཉིད་དྲ་བསྐྱེད།།

40

གདུགས་ཀྱི་བཞིན་ནི་སཚམ་དུ་མ་གསལ་ཞེང་།
རྒྱང་ཡབ་རྒྱང་གིས་ཡིད་ནི་ནམ་པར་གཡོ།
ཉ་རི་ཚན་དན་གྱིས་བརྒྱན་དོ་ཤལ་གིས།
མི་བདག་སྤིང་ལ་བསིལ་བ་རིག་པར་བྱེད།།

41

འབྱོར་བ་བྲལ་བའི་ནད་ཀྱི་རྗེས་སྲུ་འགོ།
ཅེ་དགའ་རོ་བྲལ་མཛེས་མ་སྐད་ཅིག་མཐའ།
གང་གི་ལྷས་ལ་གཞོན་པ་དྲག་གནས་དེ།
སྲུ་ཡི་ཡོངས་སྤྱོད་སྐལ་བཟང་ཉི་བར་རིགས།།

42

འཕྲལ་དུ་ཟེལ་གཞོན་ཡོངས་སྤྱོད་ཉིར་སྤྱོད་ན།
རྒྱན་དུ་སྐྱལ་བཅས་རྒྱན་པ་ཉིད་བསྐྱེད་ཅིང་།
སྤོད་འབྲུལ་སྤོངས་དང་བརྒྱས་པ་དང་།
མི་བཟང་ཆགས་དང་བཅས་པ་ཉིད་དྲ་བཅས།།

43

གང་ཚོ་བདེ་དཔལ་རྒྱ་ཚོས་རི་མོ་དང་།
ལང་ཚོ་ཡང་ནི་སྤྲ་དྲོའི་མེ་དོག་སྟེ།
ལྷས་ནི་ལས་ཀྱི་རྒྱབས་ཀྱིས་འབྲེང་བ་འཛིན།
དེ་ཚོ་བདག་ནི་རྗེས་སྲུ་ཆགས་དང་བྲལ།།

44

पाचं पवित्राणि समास्तुतानि
पीयुषमैवाण्यशनानि सूते ॥ ४० ॥

छत्राणि वक्त्रं भृशमप्रकाशं
मनोविलोसं व्यजनानिलौघाः ।
संसक्तजाद्यं हृदयं नृपाणां
कुर्वन्ति हारा हरिचन्दनार्द्राः ॥ ४१ ॥

वियोगरोगानुगता विभूतिः
कान्तः क्षणान्ता विरसो विलासः ।
यस्मिन्नपायः सततानुशायी
स कस्य भोगः सुभगोपयोगः ॥ ४२ ॥

जाद्यं सजृम्भं जनयत्यजसं
तनोति तृष्णाश्रममोहमूर्च्छाः ।
करोत्यसह्यं सरसत्वमेव
भोगोपभोगः प्रसभप्रयोगः ॥ ४३ ॥

यदा सुखश्रीर्नवचन्द्रलेखा
प्रभातपुष्पाण्यपि यौवनानि ।
कर्मोर्मिमालाग्रहणं शरीरं
तदा ममायं गमितोऽनुरागः ॥ ४४ ॥

ཡལ་འདབ་ཉེ་ཤུ་ཅུ་གཉིས་པ།

ང་ཡབ་དང་བཅས་དང་དང་རྒྱལ་མཚན་ཐོགས།
 ཉ་དང་བཅས་པའི་སྤང་ཞོན་ན་བའི་སྟབས།
 རང་བཞིན་གྱིས་གཡོ་རྒྱལ་པོ་འི་དཔལ་འབྱོར་གྱི།
 ཡོངས་སྟོན་ཐམས་ཅད་སྐད་ཅིག་འཇིག་པའི་གོགས། ॥

45

རྒྱལ་པོ་འི་ཐུགས་ནི་རབ་དང་མཚོག་བསྐྱབ་ཅིང་།
 དགོ་བའི་སྤྲད་དུ་དེ་དེ་བཀའ་སྦྱལ་ནས།
 ཞི་བའི་རྒྱབས་ལྡན་བདུད་ཅིའི་རྒྱན་རྒྱས་ཤིང་།
 དེ་ཡི་སྦྱན་གྱིས་འཁོར་ལ་རྣམ་པར་གཟིགས། ॥

46

།ཤུ་ཀྱའི་རིགས་སུ་འབྱུངས་པའི་མཁས་པ་ནི།
 སྤྱི་སྤྱལ་བདུན་གྱིས་ཚོས་ནི་དོགས་བྱས་ཤིང་།
 དེ་ལ་སྟོང་སྤྱལ་བདུན་ཡང་ཡོངས་རྫོགས་ཀྱི།
 བྱད་པར་ཡང་དག་ཐོབ་པའི་སྟོན་ཉིད་མཚན། ॥

47

དེ་ནས་དེ་དང་བྲངས་མཚུངས་སྟོང་སྤྱལ་ཚོགས།
 ཟས་དཀར་ལ་སོགས་རྣམས་ཀྱིས་དགྲོ་བ་ཐོབ།
 བྲེ་པོ་ཟས་སོགས་བདུད་ཅི་ཟས་སོགས་ཀྱིས།
 ཤིན་དུ་ཆེ་བའི་སེམས་ནི་དང་བ་ཐོབ། ॥

48

ཁ་ཅིག་ཉན་ཐོས་བྱང་རྒྱབ་ལྡན་པར་བྱུང།
 ཉི་ཚོའི་བྱང་རྒྱབ་རིག་དང་ལ་ལ་དག།

सचामराः सध्वजंपुञ्जपट्टाः
 सवाजिंबाला द्विपकर्णतालाः ।
 स्वभावलोलाः किल राजलक्ष्म्यः
 सर्वे विलासाः क्षणभङ्गसङ्गाः ॥ ४५ ॥

उक्तेति तत् तत् कुशलाय रात्र-
 श्चित्तप्रसादं परमं विधाय ।
 स शान्तिकस्रोलसुधाप्रवाहं
 किरन् दृशा पार्षदमालुलोके ॥ ४६ ॥

मनीषिणां शाक्यकुलोद्गतानां
 सप्तायुतानि प्रतिपाद्य धर्मम् ।
 चक्रे सहस्राणि च सप्त तच्च
 संप्राप्तपर्याप्तविशेषभाञ्जि ॥ ४७ ॥

शुक्लादनाद्यः कुशलापपन्नः
 गणेश्य तत्तुल्यसहस्रसङ्घैः ।
 द्रोणोदनाद्यैरमृतोदनाद्यै-
 श्चित्तप्रसादः सुमहानवाप्तः ॥ ४८ ॥

केचिद् ययुः श्रावकबोधियुक्त-
 प्रत्येकबोधौ निरताश्च केचित् ।

དེ་བཞིན་ཡང་དག་སྒྲུ་མེད་བྱང་ཚུབ་གཞུགས།
གཞན་ནི་མཁའ་བཞིན་རབ་དུ་དང་བར་གྱུར། །

49

དེ་ནས་གཞན་གྱིས་རྒྱན་ཞུགས་འབྲས་བུ་ཐོབ།
དེ་བཞིན་གཞན་གྱིས་ཡན་གཅིག་ཕྱིར་འོང་དང་།
ཕྱིར་མི་འོང་འབྲས་དེ་ཡང་གཞན་གྱིས་དེ།
ཉོན་མོངས་རྣམས་གྲོལ་གཞན་གྱིས་དག་བཅོས་ཐོབ། །

50

མདུན་སར་དེ་ནི་སྒྲུ་སྦྱོན་གཅིག་བྱ་ཞེས།
རྒྱན་པའི་ཚོགས་ཀྱིས་གདོད་སེལ་གྱིང་རབ་སྐྱོངས་པས།
སྲིག་དམེད་མ་ཐུལ་སྦྱེ་བོ་རྣམས་ཀྱི་ལྷགས།
བདེན་པ་ལ་བཀོད་འདོད་ནི་སྦྱོ་ཞེས་སྦྱས། །

51

མི་ཡི་བདག་ཀྱང་མཉེས་གཤེན་གྱིས་ཆགས་གྱིང་།
སྲས་ནི་དར་ལས་རྒྱུ་པར་དོགས་སྦྱིས་པ།
རྒྱལ་བའི་བཀའ་ལས་དག་སྦྱོང་མོ་གལ་བུས།
རྗེ་འབྲུལ་ཆེན་པོས་རྒྱགས་དང་བྲལ་བར་བྱས། །

52

བཅོམ་ལྷན་མཐུ་ནི་རྒྱལ་བོས་མཐོང་གྱུར་གྱིང་།
ཤིན་ཏུ་མད་བྱང་སྦྱིས་བྱ་ཉིད་མི་སེམས།
ཐུལ་བྱང་མཚན་བཤོམས་པས་རིག་པ་ནི།
ངེས་པར་སྦྱི་བོ་དེ་ཡ་མཚན་རྒྱ་མ་ཡིན། །

53

सम्यक् तथानुत्तरंबोधिसक्ताः
परे बभ्रुवुर्गगनप्रसन्नाः ॥ ४६ ॥

स्रोतःपरिप्राप्तफलं ततोऽन्ये
सकृत्तथागामिफलं तथान्ये ।
अन्येऽप्यनागामिफलं तदापु-
रर्द्धत्फलं क्लेशविमुक्तिमन्ये ॥ ५० ॥

एकस्तु तच्चार्जितपापशाप-
स्तमःसमूहोपहितप्रमोहः ।
मायेयमित्याह हसन् जनानां
सत्यस्थितिं संसदि देवदत्तः ॥ ५१ ॥

नृपं तु वात्सल्यनिलीनमेव
पुत्रोदयात् प्रत्युपजातदर्पम् ।
मौङ्गल्यभिक्षुर्जिनशासनेन
महर्द्धिभिर्वीतमदं चकार ॥ ५२ ॥

दृष्ट्वापि राजा भगवत्प्रभावं
नात्यद्भुतं पौरुषमेव मेने ।
अभ्यासलीनानि जमस्य नूनं
सोत्कर्षकृत्यानि न विस्मयाय ॥ ५३ ॥

ཡལ་འདབ་ཉི་ཤུ་ཚ་གཉིས་པ།

དེ་ནས་ཉི་མ་གཞན་ལ་ལྷ་དབང་གིས།

རབ་བསྐྱབས་གསེར་གྱི་གཞལ་ཡས་ཁང་ཚེན་དུ།

ལྷན་པོ་འི་ལྷོག་ལྷོག་ལྷར་གསལ་ཞིང་མཛེས་པ་ཡི།

རིན་ཅེན་སང་གའི་བྲི་ལ་བཙམ་ལྷན་འདས།

54

དེ་ནས་དེར་ནི་ཚངས་དང་དབང་པོ་སོགས།

འོད་ཟེར་ཆེ་བའི་ལྷ་རྣམས་ཉེར་གནས་ཚོ།

དེ་ཡི་གཙུག་དེར་རྩེ་ལས་འཕྲོས་པའི་ཕྱོགས།

ཟླ་འོད་འཕྲིང་བའི་རོལ་པ་བཞིན་དུ་མཛེས།

55

དོ་ཤོལ་པན་རྩྭ་རེག་ཅིང་གཡོ་བ་ཡིས།

ལྷ་རྣམས་སྤྱུག་པོར་བབས་ཤིང་ལྷགས་པ་ཡིས།

བར་མཚམས་མེད་པའི་ས་དེར་རྒྱལ་བོས་ནི།

སྐོ་བཞི་རྣམས་སུ་ལམ་ཉིད་ཐོབ་ས་གུར།

56

ཀུ་བེར་སོགས་སླིན་མ་གཡོ་ལྷན་བས།

དེར་ནི་མངོན་པར་འཇུག་འདོད་རྣོག་གུར་པ།

བཞིན་ནི་མཛེས་བྲལ་བཅེད་པ་འབྲུལ་གུར་བའི།

ས་བདག་མཚོག་དུ་གཟི་བྱིན་མེད་པར་གུར།

57

རྒྱལ་བའི་བཀའ་ཡིས་དེ་དག་རྣམས་ཀྱིས་བདང་།

རི་ཞིག་ལྷར་སྤྲིས་དེ་མདུན་ས་གཞི་ཐོབ།

अथापरेद्युर्भगवान् सुरेन्द्र-
सम्यादिते हेममहाविमाने ।
सुमेरुशीर्ष्णीव समानरुचौ
सिंहासने रत्नमये न्यषीदत् ॥ ५४ ॥

ब्रह्मेन्द्रमुख्येषु ततः सुरेषु
तत्रोपविष्टेषु पृथुप्रभेषु ।
बभूस्तदुष्णीषशिखाविलासै-
श्चन्द्रांशुमालाजटिला इवाशाः ॥ ५५ ॥

अन्योन्यसंघट्टविलोलहारै-
र्घनावहारैस्त्रिदशैर्विंशद्भिः ।
निरन्तरां तां भुवमेत्य राजा
द्वारेषु मार्गान्न चतुर्षु लेभे ॥ ५६ ॥

सद्भ्रूमैस्तत्र कुवेरमुख्यै-
र्निवार्यमाणाभिमतप्रवेशः ।
विच्छायवक्त्रः खलिताभिधायी
भ्रूमृत् परं निष्प्रतिभो बभूव ॥ ५७ ॥

प्रवेशितस्तैर्जिन्शसनेन
कदाचिदासाद्य तदग्रभूमिम्

ཟས་གཙང་སྲི་བོས་དེ་ལ་ཐུག་འཚལ་ནས།
དེ་ཡི་མདུན་ན་རབ་དང་སེམས་ཀྱི་གནས།

58

དེ་ནས་ལྷོན་པས་དེ་ལ་ཚོས་ཀྱི་གཏམ།
འཕགས་པའི་བདན་བཞི་རབ་དུ་རྟོགས་བྱེད་བསྟན།
གང་ཞིག་ཤེས་པས་དེ་ཡི་འཛིག་ཚོགས་ལ།
ལྷ་བའི་རི་ཚུ་ཉི་ཤུ་དག་ཀྱང་བཅོམ།

59

ད་ནས་སྐྱུ་བའི་བྱ་བ་བྱས་པ་དེ།
སོང་ནས་ཟས་དཀར་ལ་སྐྱས་ཀྱལ་སྲིད་བཟུང་།
དེས་སྐྱས་བདག་ནི་བཅོམ་ལྡན་གྱིས་གནང་བ།
བསྟན་པ་ལ་དགའ་ཀྱལ་སྲིད་མ་ཡིན་ནོ།

60

བྲེ་བོ་ཟས་ཀྱང་ཀྱལ་སྲིད་ལས་སྲིར་ཕྱོགས།
བདུད་ཚི་ཟས་ཀྱང་ཚགས་བྲལ་ལྡན་གྱུར་ཆེ།
དེ་ནས་ཟས་གཙང་གིས་གནང་ཀྱལ་པོ་ཡི།
དཔལ་འབྱོར་དེ་ནི་བཟང་ལྡན་ཞེས་པས་བཟུང་།

61

དེ་ནས་ཀྱལ་བོས་ལོངས་སྲོད་གཙང་མ་ནམས།
རབ་ཕུལ་འགྲོ་བའི་དབང་གིས་ཀྱལ་བ་མཚོད།
ལྷ་གོ་རྣམས་ལི་གནས་ནི་དེ་རབ་ཕུལ།
ཟས་གཙང་ཡིད་ལ་རེ་བ་དག་པར་གྱུར།

62

शुद्धोदनस्तं प्रणिपत्य मूर्ध्ना-
चित्तप्रसादेन पुरोऽस्य तस्थौ ॥ ५८ ॥

शास्ता तु तस्मै चतुरार्यसत्य-
प्रबोधिकां धर्मकथान्दिदेश ।
ज्ञानेन या विंशतिशृङ्गमस्य
सत्कायद्वग्भूधरमप्यभांक्षीत् ॥ ५९ ॥

ततः स गत्वा कृतकृत्यजन्मा-
शुद्धोदनं प्राप्य भजस्व राज्यम् ।
स्वस्याव्रतीत्तं भगवत्प्रदिष्टं
तच्छासनं मोदयितुं न राज्यम् ॥ ६० ॥

द्रोणोदने राज्यपराङ्मुखेऽपि
वैराग्ययोगादमृतोदने च ।
जग्राह शुद्धोदनसंप्रदिष्टां
तां राजसूक्ष्मीमथ भद्रकात्यः ॥ ६१ ॥

राजार्हभोगैरथ पूजयित्वा
जिनं जनेशः शुचिसंप्रणौतैः ।
न्यग्रोधधाम प्रतिपाद्य चास्मै
शुद्धोदनं शुद्धमनोरथोऽभूत् ॥ ६२ ॥

དེ་ནས་བྱ་བོ་ཟས་ཀྱི་བྱ་བ་ཞེན་གཉིས།

མ་ཡི་བསྐྱལ་བས་དེ་ལས་གཅིག་རབ་བྱུང་།

རྒྱལ་པོའི་བཀའ་ཡིས་བཀའ་པས་གཞན་མ་ནི།

ཚེན་བོ་ཞེས་པ་བྱིས་ན་གནས་བར་གྱུར།

63

དེ་ནས་ཆགས་བྱལ་རྒྱལ་པོ་བཟང་ལྡན་གྱི།

ཡིད་ནི་ནགས་ཚལ་མངོན་པར་འདོད་པར་གྱུར།

ནམ་རིག་ལྡན་པས་རབ་ཞིར་ལྷགས་པའི་ཡིད།

གསར་པའི་དཔལ་འབྱོར་གྱིས་ཀྱང་ཁེབས་པ་མིན།

64

དེ་ནས་དེ་ཡིས་རྒྱལ་སྲིད་དབང་བསྐྱར་ནི།

འཕྲོབ་འདོད་སེམས་ལྡན་སྣམ་བྱིན་ཡང་དག་བོས།

སྐྱུས་པ་བདག་ནི་རབ་དུ་འབྱུང་བའི་དུས།

རིམ་པས་འོང་ལ་བྱོད་ནི་ཅི་ཞིག་བརྗོད།

65

དཔེན་ལའི་རྒྱལ་འཚོས་འཛོན་པའི་སྣམ་བྱིན་གྱིས།

མདུན་སར་ལེགས་བསྐྱེད་དེ་ལ་སྐྱར་སྐྱེས་པ།

རྒྱལ་པོ་བདག་ལ་རྒྱལ་སྲིད་འདོད་པ་མེད།

རབ་དུ་བྱུང་བས་བྱོད་དང་བདག་མཚུངས་འགྱུར།

66

ཞས་པ་གྲ་གྱུའི་དུལ་བརྒྱན་ལྡན་པ་དེ་ཡི།

འཁྲོག་ཚིག་བརྗོད་པ་རྒྱལ་པོས་ཐོས་གྱུར་ནས།

द्रोणोदनस्यापि सुतौ युवानौ
 राजाज्ञया प्रेरणया च मातुः ।
 एकस्तु यः प्रब्रजितोऽनिरुद्धः
 परो महान्नाम गृहौ बभूव ॥ ६३ ॥

अथाभवच्चेतसि भद्रकस्य
 राज्ञो विरक्तस्य वनाभिलाषः ।
 विवेकभाजां प्रशमप्रवृत्तं
 नवापि लक्ष्मोर्न मनो रुणद्धि ॥ ६४ ॥

ततः समाह्वयं स देवदत्तं
 राज्याभिषेकप्रतिपन्नचित्तम् ।
 उवाच मे प्रब्रजनस्य कालः
 समागतः किं भवताभिषेयम् ॥ ६५ ॥

तं प्रत्युवाचात्तविवेकदम्भः
 सुसंवृतः संसदि देवदत्तः ।
 राजन्न राज्येऽस्ति ममाभिलाषः
 प्रब्रज्यया त्वत्सदृशो भवामि ॥ ६६ ॥

श्रुत्वेति राजा कुटिलस्य तस्य
 मिथ्याविनीतस्य कदर्थवाक्यम् ।

ཤུ་ཀྱའི་ཚོགས་འདི་ཁྱོད་ཀྱི་བདུག་པ་ཡིས།
དཔང་དྲ་གྱུར་ཅེས་འཇུག་ཞིང་རབ་དྲ་སྦྱས། །

67

ད་ནས་ལྷ་སྤྱན་འགྲོད་པས་ཉ་བར་གདུངས།
ལོངས་སྤོད་རྗེས་སུ་ཆགས་ལས་འདི་ལྟར་བསམས།
ཅི་སྐད་བདག་གིས་སྤྱན་ཅི་ལོག་འདི་བརྗོད།
ཡང་ན་རབ་བྱུང་ཡང་ན་རྒྱལ་སྤྱིད་བསྟེན། །

68

བཟང་ལྷན་སོགས་བཅས་ཤུ་ཀྱ་གཞིན་ཏུ་ནམས།
རང་གི་རྒྱལ་སྤྱིད་བདང་ནས་བགྲོད་པ་ཡིས།
འཕགས་པའི་སྤོད་ཚུལ་ལ་དབྱེས་ཟས་གཙང་གི།
མདུན་བདར་སྤྱང་བོ་ཤིང་དྲིས་ངེས་པར་བྱུང་། །

69

དེ་ནས་ཐམས་ཅད་འགྲོ་ཚོ་ལྷ་ས་བྱིན་གྱིས།
ཅོད་པན་ལ་ཆགས་བདུ་ར་ག་ཆེ།
མཁའ་མཚོག་འོད་ཀྱིས་འདབ་གསར་ལྷན་བྱིད་པ།
ཁྲག་གིས་བྱུགས་འདྲ་ག་འདོད་ཁྲ་ཡིས་ཁྱིར། །

70

དེ་ནས་མཚན་མཁན་གྱིས་དེའི་ཁྲག་གི་དྲགས།
སེམས་ནི་སྤོད་བཅས་མཚན་མངན་གྱུར་པ།
དུག་པོའི་དམུལ་བར་འདོ་བ་དེ་མཐོང་ནས།
མཚན་མ་གཞན་དག་སྐྱར་ཡང་བརྗོད་པ་ཉིད། །

71

उदीरितं शाक्यगणस्तवायं
सङ्कल्पसांक्षीति हसन्नुवाच ॥ ६७ ॥

अथार्थतापोहतः प्रदध्यौ
भोगानुरागादिति देवदत्तः ।
मया किमेतदविपातमुक्तं
भजेत वा प्रब्रजितोऽपि राज्यम् ॥ ६८ ॥

राज्यं समुत्सृज्य निजं ब्रजन्तः
शाक्यं कुमाराः सहभद्रकाद्याः ।
शुद्धोदनं निर्य्ययुरार्य्यवृत्त-
प्रीतिं पुरस्कृत्य रथैर्द्विपैश्च ॥ ६९ ॥

ब्रजत्सु सर्वेष्वथ देवदत्तः
किरीटसक्तं पृथु पद्मरागम् ।
जहार रक्ताक्तमिवामिषार्यीं
श्येनः प्रभापल्लविताम्बरार्कम् ॥ ७० ॥

नैमित्तिकैरुक्तमथास्य लक्ष्म
दृष्ट्वा तदुग्रं नरकप्रयाणम् ।
चित्तं सदोषं किल दुर्निमित्तं
निमित्तमन्यत् पुनरुक्तमेव ॥ ७१ ॥

ཀོ་ཀ་བྱང་བ་ཉམས་བྲག་མ་ཉེ་དང་།
 འཚོ་ཡོགས་མིང་དང་ཆང་གིས་རབ་སྤྱོས་པ།
 དེར་ནི་རྣམ་པ་དེ་ལྟའི་བོགས་གྱུར་པ།
 ངན་པའི་མཚན་ཉིད་རྣམས་ནི་ཡང་དག་བཤད།།

72

དེ་ནས་རབ་དགའི་ས་བདག་བཟང་ལྡན་ཡང་།
 ལྷས་བྱིན་ལ་སོགས་དེ་རྣམས་བཅས་པ་ཉིད།
 རབ་བྱང་ཚོས་གོས་ལྷུང་བཟེད་ལྡན་གྱུར་པས།
 ས་གཞི་ཆགས་བྲལ་རང་བཞིན་བྱས་པ་བཞིན།།

73

རྒྱལ་པོ་དང་ནི་དེ་བཞིན་རྒྱལ་སྲས་དག།
 དོ་ཤལ་དབྱང་རྒྱན་ན་རྒྱན་རབ་སྤྲངས་པ།
 དེ་དག་རྣམས་གྱི་སྐྱེ་སྐྱང་ཉི་བར་འཁོར།
 འདྲེག་མཁན་ཆགས་བྲལ་མིག་ཚུ་ལྡན་པར་གྱུར།།

74

དེ་ནི་སྐྱོངས་ཤིང་དམན་ཡང་རྒྱལ་བའི་བཀའ།
 རབ་ཏུ་བྱང་ནས་མཚོད་འོས་མཚོག་ཏུ་གྱུར།
 སེམས་ནི་མཚོག་ཏུ་རབ་ཏུ་དང་བའི་རྒྱ།
 མཁས་པ་ཉིད་མིན་རིགས་ལྡན་མིན་ནམ་སྟམ།།

75

དེ་ནས་བྲག་ལ་མི་བདག་བཟང་ལྡན་གྱིས།
 འདྲེག་མཁན་དེ་ཡང་འཁོར་དེར་འཁོད་ཤེས་ནས།

कोकालिखण्डोत्कटमोरकाणां
तिथ्यादिनाम्नां मददुर्मदानाम् ।
संस्कृष्टितान्यत्यधिकानि तच्च
तथाविधानैर्वहुलक्षणानि ॥ ७२ ॥

भूपप्रमोदादथ भद्रकोऽपि
तैर्देवदत्तप्रमुखैः सहैव ।
प्रब्रज्यया चीवरपात्रयोगात्
चकार वैराग्यमयीमिव क्षाम् ॥ ७३ ॥

राज्ञस्तथा राजकुमारकाणा-
मुत्सृष्टहारारुद्रकुण्डलानाम् ।
सास्त्रोविरागादवतार्य्य तेषां
केशानुपाली किल कल्पकोऽभूत् ॥ ७४ ॥

मूर्खः स नौचोऽपि जिनाञ्जयैव
प्रब्रज्यया पूज्यतरो बभूव ।
चित्तप्रसादस्य परस्य मन्ये
न कारणं पण्डितता न ज्ञातिः ॥ ७५ ॥

सामीपिकायामथ भद्रकोऽपि
ज्ञात्वा नृपः पार्श्वदिकं तमेनम् ।

ཡལ་འདབ་ཉི་ཤུ་གཉིས་པ།

ས་བདག་གྱུར་ནས་དམན་པ་འདི་ཡི་ནི།
 ཀང་ལ་འདད་ཅེས་ཇི་ལྟར་གཡོ་མེད་གྱུར། །

76

ནམ་པར་རྟོག་ལྡན་ཁངས་དང་མ་བུལ་བ།
 དེ་ལ་བཅོམ་ལྡན་འཇུག་ཞིང་བཀའ་སྣུལ་བ།
 མོངས་པས་ཆེར་བསྐྱམས་རིགས་ལ་འབྱུང་བ་ཡིས།
 མངོན་པར་ཁངས་པ་རབ་དུ་བྱུང་ནས་གཏོང་། །

77

ཞེས་ཐོས་ཀྱུལ་པོ་འི་སྐྱས་བཅས་ཀྱུལ་པོ་ཡིས།
 ལྷག་འཚལ་ཚོ་ན་ས་གཞི་རབ་དུ་གཡོས།
 བཅོམ་ལྡན་གསུང་གིས་དེ་ཡི་ཀང་བལ།
 ལྟས་བྱིན་ཚོག་རྩུབ་བརྗོད་ཅིང་ལྷག་མི་བྱེད། །

78

དེ་ནས་ས་གཡོས་ཡ་མཚན་ཡིད་ཅན་གྱི།
 དག་སློང་ཚོགས་ཀྱིས་དྲིས་ཤིང་སྟོན་པ་ཡིས།
 བཀའ་སྣུལ་ཀྱུལ་པོ་སྐྱེ་བ་གཞན་ལ་ཡང་།
 འདྲེག་མཁན་འདི་ལ་ངེས་པར་ལྷག་འཚལ་བྱས། །

79

ཀ་ཤིའི་གོང་དུ་དབུལ་པོ་གཞོན་ཏུ་ཡིས།
 ལྷན་འཚོང་བཟང་མོ་ཞེས་པ་སྟོན་མཐོང་གྱུར།
 མཐོས་པས་དེ་ཚེ་དེ་ཡི་གཡོག་ནམས་བྱས།
 བཀང་སྤྱིར་ཆགས་པ་གྲོག་ཀྱི་བར་སྟོན། །

80

नौचस्य पादौ कथमस्य वन्दे
महीपतिः सन्निति निश्चलोऽभूत् ॥ ७६ ॥

तमब्रवीदखलिताभिमानं
विकल्पभिन्नं भगवान् विहस्य ।
प्रब्रज्यथा मोहमहानुबन्धी
संत्यज्यते जातिमयोऽभिमानः ॥ ७७ ॥

श्रुत्वेति राज्ञा सह राजपुत्रैः
कृते प्रणामे पृथिवी चकम्पे ।
न देवदत्तः परुषाभिधायी
पदौ वन्दे भगवद्गिरास्य ॥ ७८ ॥

कम्पात् क्षितेर्विस्मितमानसेन
पृष्टस्ततो भिक्षुगणेन शास्ता ।
उवाच राजा किल कल्पकस्य
जन्मान्तरेऽप्यस्य कृतः प्रणामः ॥ ७९ ॥

पुरा युवा काशिपुरे विलोक्यं
भद्राभिधानां गणिकां दरिद्रः ।
सेवां व्यधात् सुन्दरकस्तदास्यै
रागो हि सर्व्वव्यसनोपदेष्टा ॥ ८० ॥

ཡལ་འདབ་ཉི་ཤུ་ཚུ་གཉིས་པ།

དེ་ཡིས་བདང་ནས་མེ་དོག་བདུ་བའི་སྤྲད།
 ཡང་ཡང་ལྷ་ག་པར་དོན་གཉེར་བྱང་བ་བཞིན།
 དེ་དང་འགྲོགས་པའི་ལྷས་མེད་རེ་བ་ལས།
 བགས་ནང་ནམས་སྲུ་དེ་ཡིས་ངལ་ཞིང་འབྲམ།།

81

སྐབས་དེ་ར་ཚོན་ལ་ཆགས་པས་རབ་ངལ་ཞིང་།
 བགས་ནང་སྤྱིན་པར་གྱུར་པས་ས་ཡི་དབང་།
 ལྷས་ནི་འབྲི་ཤིང་གིས་བསྐྱེབས་ཚངས་བྱིན་གྱིས།
 དེ་ནི་རབ་མཐོང་དེ་ཡི་སྲུ་དག་ཐོས།།

82

མེ་དོག་གསར་བ་གསར་བ་འདོད་པས་སྤྲང་ཚི་བྱེད།
 ཅི་སྟེ་དེ་ལྟར་གདུང་བས་བྱོན་འཛོམས་ལྷུང་དུ་སོང་།
 བཞིན་རས་མེ་དོག་ནམ་གྲས་ཚུ་སྐྱེས་ལྷན་པ་དེ།
 བང་བྱིང་ཉིན་མོ་འི་མཇུག་དུ་ལྷས་པར་གྱུར་བ་ཡིན།།

83

མི་བདག་གིས་ནི་དེ་ཡི་སྲུ་སྐད་ཐོས།
 འཇུག་ཟེར་དོ་ཤལ་མཛོས་པ་ལ་རེག་ཅིང་།
 དེར་སྐྱས་ཉི་འོད་དུག་པོས་གདུངས་པ་ལ།
 གྲོགས་པོ་སྲུ་ཡི་ཉམས་དགའ་འབྱོར་བ་ཅི།།

84

དེས་ཀྱང་སྐྱས་པས་བདག་ངས་པར་ནི།
 ཉི་མ་མི་གདུང་འདོད་པ་མཚོག་དུ་གདུང་།

तया विस्मृतः कुंसुमोच्चयाय
 पुनःपुनंभृङ्ग इवाधिकार्थी ।
 तत्सङ्गमानङ्गमनोरथेन
 श्रान्तः स बभ्राम वनान्तरेषु ॥ ८१ ॥

श्रचान्तरे श्रान्ततरः क्षित्तीशः
 प्राप्तो वनान्तं मृगयारसेन ।
 तं ब्रह्मदत्तः प्रसमीक्ष्य गीतं
 तस्याश्रुणोच्छन्नतनुर्लताभिः ॥ ८२ ॥

नवनवकुसुमाशया किमेवं
 मधुकर तापहतोऽसि गच्छ तूर्णम् ।
 विकसितकमलाननाब्जिनी सा
 भवति हि संकुचिता दिवावसाने ॥ ८३ ॥

तस्या हि गीतं नृपतिर्निश्चय
 ।स्मृतप्रमाथादृतहारकान्तिः ।
 उवाच तं तीव्रकरार्कतापः
 कोऽयं सखे गीतरसाभियोगः ॥ ८४ ॥

सोऽप्यब्रवीत् भूमिपते न नाम
 तप्तो रविस्तप्ततरस्तु कामः ।

འཇིག་ཉིན་ན་ནི་རང་ལས་སྤྱུག་བསྐྱེལ་འཇོན།
སོ་ཀའི་མུ་ངས་ཐང་ནི་སྤྱེག་བྱེད་མིན།།

85

དོན་ལྡན་ཚོག་འདིའི་ཡོན་ཏན་སྤུལ་བ་ཡོས།
དེ་ནི་ས་ཡི་བདག་པོ་འི་མཇོང་བོར་གྱུར།
ལེགས་བཤད་ཡང་དག་བཟོད་པས་རེག་པ་ནི།
སྤྱི་ཞིག་དག་གི་བསྟེན་བཀུར་གནས་མི་འགྱུར།།

86

དེ་ནས་རྒྱལ་པོ་མི་མེད་ངལ་གྱུར་པ།
དེ་ཡི་བསེལ་བའི་རིམ་གྲོས་གཏུང་བ་བྲལ།
དེ་ནས་བྱས་ཤེས་དེ་ཡིས་དགའ་བས་དེ།
སྒྲུངས་ནས་རྣམ་ཚིག་རྒྱལ་པོ་འི་པོ་བྲང་སོང་།།

87

དེ་ལ་འདི་ཡི་སྤོག་རབ་བྱིན་ཞེས་ནས།
རྣམ་པར་ཚེས་པས་སེམས་ཀྱི་སྤྱོད་ཚུལ་ཇོགས།
རྒྱལ་སྤིད་ཕྱེད་སྤྱིན་མངོན་ཕྱོགས་དེ་གནས་དེ།
སེམས་རྗེས་ལྷགས་ལ་སྤྱིན་མིན་ཅི་ཞིག་ཡོད།།

88

དེ་ནི་རྒྱལ་སྤིད་ཕྱེད་སྤྱིན་བཅོན་པའི་ཚ།
མཇོས་པས་མཚན་མོ་བསམས་པ་བདག་ལ་ནི།
བཟང་མོ་མེད་ན་རྒྱལ་སྤིད་བདེ་བས་ཅི།
དེར་མཇོའི་བདུན་ཅིས་དབང་བསྐྱར་སྐལ་ལྡན་ཡིན།།

89

स्वकर्मदुःखानि विहन्ति लोके
न ग्रीष्मदग्धानि मरुस्थलानि ॥ ८५ ॥

इत्यथवद्वाक्यगुणापणान
स भूपतेर्वल्लभतामवाप ।
संवादसंस्पर्शसुभाषितं हि
केषां च सत्कारपदं न याति ॥ ८६ ॥

तेनाथ राजा विजने श्रमातुरः
शीतरेपचारैरपनीततापः ।
प्रीत्या तमादाय ततः सहैव
स्वराजधानीमगमत् कृतज्ञः ॥ ८७ ॥

तथास्य जीवप्रद इत्युदन्त-
सन्तोषसंपूरितचित्तवृत्तिः ।
राज्यार्द्धदानाभिमुखः स तस्थौ
चित्तानुवृत्तस्य किमस्य दैयम् ॥ ८८ ॥

राज्यार्द्धदानप्रसूतेऽथ तस्मिन्
नाचिन्तयत् सुन्दरकः कृपायाम् ।
भद्रां विना राज्यसुखेन किं मे
धन्यो हि तत्प्रीतिसुधाभिषिक्तः ॥ ८९ ॥

བྱལ་སྲིད་ལས་ཀྱང་ཕྱེད་ལ་བདག་མི་སྲིད།
 དབལ་ནི་རྩུང་ཡང་ཉམས་པ་མེད་ན་མཛོས།
 རོན་གཅིག་ལྷན་པས་དྲག་དུ་འགལ་བར་བཛོད།
 བཉིས་ཀ་ལོངས་སྲོད་ཚོད་ལ་བཞུགས་ཅན་ཉིད།།

90

དེ་སྤྲད་མི་བདག་ནང་ནས་བཀུས་པ་ན།
 བྱལ་སྲིད་མཐའ་དག་གིས་ནི་བདག་ཚོགས་འགྱུར།
 ཞེས་པ་སྐད་ཅིག་རྣམ་བསམས་འགྱོད་པས་བདུངས།
 དྲག་པོ་འི་ཤུགས་བདང་དེ་ཡིས་སྤྲད་བསམས་པ།།

91

བདག་གི་ཅི་བསམས་སེམས་དུ་སྤྲད་འོས་འདི།
 ཇིས་པར་རྣོ་བའི་རབ་ཕྱེད་འདི་ལྷ་ཅི།
 ལས་ངན་དོག་བའི་དྲིམས་རབ་བསྐྱོས་པ།
 ཀྱི་མ་རང་སེམས་ལ་ཡང་ངོ་རེ་ཚ།།

92

བྱལ་སྲིད་ཤིས་གྱུར་བདེ་ལ་ཕུག་འཚལ་ལོ།
 ཀུན་ཚོངས་མ་གཅིག་དབལ་འབྱོར་བཛོད་པར་མཛོད།
 བང་དག་ཉམས་སུ་མ་ཕྱོང་བསམ་ཉིད་ན།
 དང་པོ་འི་རྩོ་ཡི་རང་བཞིན་འདི་ལྷར་གྱུར།།

93

ཀྱི་མ་དབལ་དང་དུག་ཤིང་བསྐྱམས་ཅན་གྱིས།
 སྤྲིས་བྱ་རྣམས་ནི་རྣམ་པར་ཉམས་པར་ཕྱེད།

मह्यं न राज्याद्यपि रोचतेऽर्द्ध-
 मखण्डिताल्पापि हि शोभते श्रीः ।
 एकार्थयोगे हि सदा विवादः
 द्वयोर्हि भोगैः कलिरेव मूर्त्तः ॥ ६० ॥

तस्मान्नृप कुण्ठमहं निपात्य
 समस्तराज्येन भवामि पूर्णः ।
 क्षणं विचिन्त्येत्यनुतापतप्तः
 तीव्रं मनः स्वस्य पुनः प्रदध्यौ । ६१ ॥

किं चिन्तितं निन्द्यपरं मयैतत्
 कोऽयं प्रकारः खलु तीक्ष्णतायाः ।
 दहतघ्नसकल्पकलङ्कशपा-
 दहोनु लज्जा निजचेतसोऽपि ॥ ६२ ॥

स्वस्त्यस्तु राज्याय नमः
 संमोहमाता क्षमतां च लक्ष्मीः ।
 येषामनास्वादितचिन्तिताना-
 मेवंविधा धीः प्रथमः स्वभावः ॥ ६३ ॥

ध्रमं विधत्ते विदधाति मूर्च्छां
 निपातयत्येव तमस्तनोति ।

ལྷུལ་པ་སྦྱིད་བྱེད་བརྒྱལ་བ་ཉིད་དུ་བྱེད།
ནམ་བར་རླུང་བྱེད་ལྷན་བ་རྒྱས་བར་བྱེད།།

94

ཡུན་རིང་འདི་བསམས་རང་ཉོད་བྱང་རྒྱལ་ལ།
ཆགས་བྲལ་དེ་ཡིས་སེམས་སྦྱིས་སྒྲོ་ནི།
མི་ཡི་དབང་པོས་མངོན་པར་གསོལ་བཏབ་ཀྱང་།
སྲིད་པ་དང་བྲལ་རྒྱལ་སྲིད་བརྒྱང་མ་གྱུར།།

95

དུས་ཀྱིས་རང་སངས་རྒྱས་ཉིད་ཐོབ་པ་དེ།
རྒྱལ་བྱེད་ཆེ་ལྷན་མི་བདག་གིས་མཐོང་ནས།
མགོ་འཕྲེང་དེ་ཡི་ཞབས་པད་ལ་འཕོས་པས།
སེམས་ནི་དང་བར་འོས་པ་དེ་དག་སྦྱས།།

96

གང་ཡང་དམ་པའི་ལས་ཀྱི་ནམ་སྦྱིན་སྦྱིས།
རབ་ཞིའི་དབང་བསྐྱར་དབེན་དེ་ཕྱག་པར་འོས།
གང་གི་མཐུ་ལས་ཆགས་པ་བྲལ་ནམས་ཀྱིས།
རྒྱ་གཉེར་སྐྱེ་རགས་ལྷན་བ་གཏང་བར་འོས།།

97

ཞེས་པ་དེ་དོན་ཕྱིས་བསྦྱིད་རྒྱལ་བོས་བཟོད།
ཐོས་ནས་དེ་དོན་དོན་དུ་གཉེར་ནས་བརྒྱང་།
འདྲེག་མཁའ་དེ་ནི་ཞི་བའི་གནས་ཐོབ་ནས།
དེ་ཉིད་དམན་པ་གང་གྱ་སྦྱིང་བ་པོ།།

98

आघ्रातमाचैव करोति पुंसा-
महो विनाशं विषवस्तरौ श्रीः ॥ ६४ ॥

चिरं विचिन्त्येति स जातचित्तः
प्रत्येकबोधिर्विमलः प्रभाते ।
अभ्यर्थ्यमानोऽपि नरेश्वरेण
राज्यं न जग्राह निवृत्ततृष्णः ॥ ६५ ॥

प्रत्येकबुद्धत्वमवाप्तमेनं
कालेन दृष्ट्वा नृपतिर्महर्षिः ।
तत्पादपद्मच्युतमौलिमाल्य-
श्चित्तप्रसादोचितमित्यवोचत् ॥ ६६ ॥

स कोऽपि सत्कर्मविपाकजन्मा
बन्धो विवेकः प्रशमाभिषेकः ।
यस्य प्रभावाद्द्विरतस्पृहाणां
त्याज्येव रत्नाकरमेखला भूः ॥ ६७ ॥

श्रुत्वेति राज्ञा कथितं तदर्थ-
जातं तदभ्यर्थनया विधाय ।
तत् कल्पकः शान्तिपदं प्रपेदे
सेवान्तरङ्गः क्लृप्त गङ्गपालः ॥ ६८ ॥

མཚམ་ག་ལས་ཀྱི་སྤྱི་བས་རབ་བྱུང་ལས།
 དས་པའི་དངོས་པོ་མཚོད་འོས་ཐོབ་དེ་ལ་འང་།
 རྒྱལ་པོས་རབ་བདུན་ཕྱག་འཚལ་དེ་ཡི་ཚོ།
 རྣམ་འབྱུང་དུག་ལྡན་ས་ཡང་གཡོས་པར་གྱུར། །

99

རྒྱལ་པོ་རྣམ་འདུན་བརྒྱུབ་པ་དེ་ནི་བཟང་སྤྱིན་དག་དང་ཚངས་པས་བྱིན།
 བང་ཡང་ཉེ་བར་འཁོར་དེ་དགོ་ལྡན་འདྲེག་མཁན་གང་ག་སྦྱོང་།
 ཞེས་པའི་ངོ་མཚར་བཅོས་ལྡན་གྱིས་གསུངས་དགོ་སྦྱོང་དེ་དག་རྣམས་ཐོས།
 སེམས་ནི་རབ་དང་ཁོ་ན་ལེགས་པའི་ལམ་ལ་རྒྱ་ཉིད་ཡིན་པར་སེམས། ། 100

ཞེས་པ་དགོ་བའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་རྩལ་སེམས་དཔའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་པ་
 དཔག་བསམ་འཁྲི་ཤིང་ལས་ཡབ་དང་སྲས་འཇལ་བའི་རྟོགས་
 པ་བརྗོད་པའི་ཡལ་འདབ་སྟེ་ཉི་ཤུ་ཚ་གཉིས་པའོ། །

प्राप्तं तमप्युत्तमकर्म्मयोगात्
 प्रब्रज्ययां सज्जनपूज्यभावम् ।
 राजा ववन्दे प्रणतः पृथिव्याः
 कम्पस्तदाभूदपि षड्विकारः ॥ ९९ ॥

सोऽयं राजा विहितविनतिर्भद्रको ब्रह्मदत्तो
 पश्योपाली स किल कुशली कल्पको गङ्गपालः ।
 इत्याश्चर्यं भगवदुदितं भिक्षवस्ते निशम्य
 स्वच्छं चित्तं सुकृतशरणो मेनिरे हेतुमेव ॥ १०० ॥

इति श्लेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां
 पितापुत्रसमादानं नाम द्वाविंशतिमः पञ्चवः ॥

ཡལ་འདབ་ཉི་ཤུ་ཙ་གསུམ་པ་ནི།

གང་ཞིག་སེམས་ཅན་དོན་རྣམས་དག་གི་བྱ་དང་རྒྱང་མ་ལ་སོགས་མཚོག་དུ་ནི།

ཕངས་བའང་བདང་ནས་དམན་པའི་པོ་ཉ་བཞིན་ལོག་གྱུར་པ་མེད་པ་ཉིད།

ཡིད་བཞིན་རིན་ཅན་ལས་ལྷག་མཚོས་ཤིང་འཇིག་རྟེན་ཀུན་གྱིས་སྤྲད་པར་

མེད་པ།

རྗེས་བྱའི་རིན་གཞན་པ་སྟོན་མེད་མཐུ་ལྷན་སྲུ་ཞིག་དེ་རྣམས་ཕྱག་བཟྱའོས། 1

ཤུག་འི་གོང་ཁྱེར་དག་དུ་སྟོན། ལྷ་སྤྱིན་གཏམ་གྱི་མཇུག་ཐོགས་སུ།

དགོ་སྟོང་གིས་དྲིས་བཅོམ་ལྷན་འདས། རྒྱལ་བས་སྟོན་གྱི་སྟོན་མཐུའ་གསུངས། 2

དཔལ་འབྱོར་ཡིད་གཟུགས་གནས་གྱུར་པ། ལྷ་ཚོགས་ཞེས་པའི་གོང་ཁྱེར་བྱང་།

ཀུན་ལ་པན་པའི་རྣམ་པ་ཅན། ལོགས་བྱས་སྟེ་བའི་ས་གཞི་བཞིན། 3

དེར་ནི་མི་བདག་སྟོན་རྩལ་བཟ། ཐོགས་མིན་ལྷན་པའི་ཚ་ཟེར་ཅན།

མིག་གི་ཀུན་དགའ་བདུད་ཅིའི་གཟུགས། ཀུན་དུ་རྒྱལ་བ་ཞེས་པ་བྱང་། 4

ད་ཡི་བྱ་ནི་གཏོང་མེད་ཅན། ཐམས་ཅད་སྤྲོད་ཞེས་བྱ་བ་བྱང་།

གང་གི་སྟོན་མེད་གཏོང་བ་ཡིས། དཔག་བསམ་ཤིང་གི་གྲགས་པ་སྟོགས། 5

སྤྲུལ་དོག་སྤངས་ནས་དུས་མཉམ་དུ། མཁས་པ་ཡིས་ནིར་བ་བརྒྱན་པ།

བདེན་པ་གང་གི་ཚོག་དང་ནི། སྤྱིན་པས་དབལ་དང་ཐོས་པས་སྟོ། 6

अथ त्रयोविंशः पञ्चवः ।

चिन्तारत्नादधिकरुचयः सर्व्वलोकेष्वनिन्द्या
वन्द्यास्तेऽन्यैः पुरुषमणयः केऽप्यपूर्व्वप्रभावाः ।
येषाम्मैव प्रियमपि परं पुषदारादि दत्त्वा
सत्वार्थानां भवति वदनम्मानता दैन्यदूती ॥ १ ॥

भगवान् भिक्षुभिः पृष्टः पुरा शाक्यपुरे जिनः ।
जगाद पूर्व्वदत्तान्तं देवदत्तकथान्तरे ॥ २ ॥

पुरी बभूव विश्वाख्या विश्वासवसतिः त्रियः ।
विश्वोपकारसक्तस्य सुकृतस्येव जन्मभूः ॥ ३ ॥

सञ्जयाख्योऽभवत् तस्याममिचितिमिरांशुमान् ।
नेचानन्दसुधास्रुतिः विचित्रचरितो नृपः ॥ ४ ॥

तस्य विश्वान्तरो नाम वदान्यस्तनयोऽभवत् ॥
अपूर्व्वत्यागिना येन हृतं कल्पतरोर्यशः ॥ ५ ॥

ईर्ष्याविरहितास्तुल्यं विदग्धेन प्रसाधिताः ।
सत्येन भारती येन दात्रेण श्रीः श्रुतेन धीः ॥ ६ ॥

གང་གི་གྲགས་པ་ཀེ་དྲ་ཀའི། ཅང་གི་འདབ་ལྟར་བྱི་མེད་པ།
 ཕྱོགས་ན་རྒྱང་མ་ན་རྒྱན་དུ། རྒྱར་པ་ད་ལྟ་འང་ནམ་པར་མཇེས།། 7

ནམ་ཞིག་དེ་ཡིས་སློང་བ་ལ། ཤིང་དྲ་རྒྱལ་སྲིད་ནམ་པར་རྒྱལ།
 འོད་ཀྱིས་ཡིད་ལ་རེ་བ་འཕྱོག། རིན་ཅན་མཚོག་གིས་བརྒྱན་པ་བྱིན།། 8

ཤིང་དྲ་མཚོག་དེ་བྱིན་པ་ལ། རླུ་བོ་མཐའ་དག་ཡམ་མཚན་གྱིས།
 སློང་ནི་ཀླན་དུ་ལོན་གྱུར་ཅིང། བསམ་པས་ཀྱང་ངོ་མི་ཡི་དབང་།། 9

དེ་ནས་ས་བདག་དགའ་བ་ཞུ། ཡིད་ལ་རེ་བ་བསམ་པས་ལོན།
 མི་དགའ་བ་ནི་ཉེར་བསམས་པས། རློན་པོ་ཆེ་ནམས་བོས་དེ་སྦྱས།། 10

ཤིང་དྲ་ཆན་པ་འི་བདེ་འདི་ནི། གང་གི་མཐུ་ཡིས་རབ་བསྐྱབས་པ།
 དག་འཛོམས་རྒྱལ་བར་བྱེད་པ་ཡིས། ཤིང་དྲ་དེ་ནི་གཞོན་ཉུས་བྱིན།། 11

གཉིས་ལ་བདག་གི་དབལ་འབྱོར་ནི། གཡོ་མེད་གྱུར་ཅིང་བདེ་བར་གནས།
 ཤིང་དྲ་དུལ་ཕོད་ལམ་དེ་དང་། རླང་བོ་རྒྱལ་བའི་གཏེར་ལའོ།། 12

དེ་སྐད་རྒྱལ་པོ་འི་ཚོག་ཕོས་ནས། རློན་པོ་ནམས་ཀྱིས་དེར་སྦྱས་པ།
 མཉེས་གཤིན་ནས་ནི་བག་མེད་པ། འདི་ནི་རྒྱལ་པོ་ཁྱོད་ཀྱི་སྦྱིན།། 13

ཚོས་ནི་སྐྱ་ཡི་དགའ་བ་མིན། རླུ་ན་པ་སྐྱ་ཡི་བཀུར་བྱ་མིན།
 འོན་ཀྱང་རྩ་བ་ཉམས་པ་ཡིས། ཤིང་ལོས་འབྲས་བུ་དོན་གཉེར་ལོག།། 14

अद्यपि यस्य दिक्कान्ताकर्षाभरणतां गतं ।
विभार्तिं केतकीगर्भपलाशविशदं यशः ॥ ७ ॥

स कदाचित् ददौ दिव्यरत्नालङ्कारमर्थिने ।
रथं विजयसाम्राज्यमनोरथहरं त्विषा ॥ ८ ॥

दत्ते रथर्वरे तस्मिन् विस्मयेनाखिलो जनः ।
बभूवाक्रान्तहृदयश्चिन्तया च नरेश्वरः ॥ ९ ॥

महामात्यानघ्राह्य इर्षहीनो महीपतिः ।
उवाचोपचितोद्देगधिन्ताक्रान्तमनोरथः ॥ १० ॥

दत्तो रथः कुमारेण स जैचः शत्रुमर्दनः ।
यत्प्रभावार्जिता सेयं महारथवरूथिनी ॥ ११ ॥

लक्ष्मीः सुखनिषणा मे याता निश्चलतां तथा ।
रथे सौर्यपथे तस्मिन् जयकुञ्जे च कुञ्जरे ॥ १२ ॥

इति राजवचः श्रुत्वा तमभाषन्त मन्त्रिणः ।
राजंन् दोषस्तवैवायं वात्सल्येन प्रमाद्यतः ॥ १३ ॥

धर्मः कस्य न इर्षाय दानं कस्य न सम्मतम् ।
किन्तु मूलदत्ताद्दृष्टान्निवर्तन्ते फलार्थिनः ॥ १४ ॥

གཉིས་སྐྱེས་དེ་ཡི་ཤིང་དྲ་ཡང་། གཞན་གྱི་ཡུལ་དུ་བཅོངས་པར་གྱུར།
 ཅེས་སྐྱེས་སྐྱོན་པོ་ཐམས་ཅད་ནི། ཟུག་ཏུ་སྐྱེས་པ་བཞིན་དུ་གྱུར། 15

དེ་ནས་དགོང་པའི་ནམ་སྐོན་བཞིན། སྤྱིང་ལ་ཀུན་དགའ་སྟར་བྱེད་པ།
 དུས་ཀྱི་སྐྱེས་བུ་དྲ་དགའ་བ་ཡི། དཔྱིད་ནི་ཡང་དག་བྱུང་གྱུར་ཅང་། 16

དཔྱིད་ནི་དོན་གཉེར་བྱུང་བ་ནམས། རང་ཉིད་ཀྱིས་བརྒྱང་བ་སྟེན་འོས་པའི།
 མེ་དོག་ཚལ་གྱི་འཛིག་རྟེན་ནི། བྲགས་པ་བཞིན་དུ་དཀར་བ་དང་། 17

འགྲོ་བ་སྐྱོན་པ་སྲུང་ན་མང་། འཛིག་དྲན་གྱི་བ་བསེལ་པན་པར་བརྟེན།
 མེ་དོག་གཞིན་ལྷས་རབ་བརྒྱན་པ། དཔྱིད་ཀྱིས་བསྐྱེད་པར་བརྟེན་པའི་ཚོ། 18

རྒྱལ་སྐྱེས་སྐྱོང་བའི་དཔག་བསམ་ཤིང་། རྒྱལ་སྤྱིད་འཕེལ་བྱེད་སྐྱུང་བོལ།
 ཞིན་པ་མེ་དོག་རྒྱས་པ་ཡི། ལྗོན་པ་གཞིགས་སུ་ནགས་སུ་གཤེགས། 19

རྒྱལ་སྐྱེས་གཞན་གྱིས་བདང་བ་ཡི། བྲམ་ཟེལ་མ་དུ་བགོད་དེལ།
 མངོན་ཕྱོགས་ཤིས་པ་བརྗོད་པའི་ཚོག། ལྗོན་དུ་བདང་ནས་རབ་སྐྱེས་པ། 20

ལོགས་པ་བྱེད་ནི་འཛིག་རྟེན་ན། གཡོ་བའི་ཡིད་བཞིན་ནར་བྱུང་སྐྱོགས།
 གང་དང་ཕྱད་པས་སྐྱོང་བ་ནམས། དབལ་གྱི་མཚོག་དུ་འཁྱུད་པར་གྱུར། 21

ཕུལ་སྐྱོན་བྱེད་པར་བྲགས་པ་ནི། གཉིས་ཉིད་བཟང་པོའི་སྐྱེ་བ་ལ།
 སྐྱོན་པས་ལག་བརྒྱན་འཛིག་རྟེན་ན། བྱེད་དང་མཐོ་བདེན་སྐྱུང་འདིའོ། 22

विक्रीतः परदेशे च रघुस्तेन द्विजन्मना ।
इत्युक्त्वा भग्नियः सर्वे शल्यविद्या इवाभवन् ॥ १५ ॥

अथ कालेन संग्राप्ते वसन्ते मदनोत्सवे ।
विपाके सुकृतस्येव हृदयानन्ददायिनि ॥ १६ ॥

स्वयंग्रहोपजीव्यस्य मधोर्मधुकरार्थिनः ।
लोकः पुष्पवनैर्यातो यशोभिरिव शुभ्रताम् ॥ १७ ॥

अशोकं लोकसञ्छायमुपकारोद्यतं द्रुमम् ।
मधौ विधूतं सन्नद्धे कलिकालकृतं जगत् ॥ १८ ॥

राजपुत्रः समारुह्य कुञ्जरं राजवर्द्धनम् ।
ययौ फुल्लान् वने द्रष्टु मर्धिकल्पतरु स्तरुन् ॥ १९ ॥

व्रजन्तं प्रति सामन्तप्रयुक्तास्तं द्विजाः पथि ।
बभाषिरे समभ्येत्य स्वस्तिवादपुरःसराः ॥ २० ॥

चिन्तामणिर्गीयसे त्वं श्लाघ्यो जगति जङ्गमः ।
यस्य सन्दर्शनेनार्थी गाढमालिङ्गते श्रिया ॥ २१ ॥

द्वावेव विश्रुतोत्कर्षविशेषौ भद्रजन्मनि ।
दानार्द्रहस्तस्त्वं लोके गजस्त्रायं स्थिरोन्नतिः ॥ २२ ॥

ལམ་སྤྱོད་ཀྱི་ཚེ་རྒྱང་པོ་འདྲོ། བདག་ཅག་ལ་ནི་གནང་བར་མཛད། །
ཁྱོད་ལས་གཞན་གྱིས་གཏོང་པོད་ནི། འདི་ནི་སྤྱིན་པར་མི་རྒྱས་སོ། །

23

དེ་ཡིས་ད་རྒྱངས་སྤྱོད་ལྟར་དེ། སྤྱོད་ལྟར་ཡང་དག་ཀྱིས་སྤྱོད་བཞིན།
དུང་དང་རྒྱལ་མཚན་དེ་ཡབ་བཅས། བཞིས་འཕུང་དེ་དག་ནམས་ལ་བྱིན། །

24

ཕྱང་རྒྱལ་བའི་པོ་སྤྱོད་ལམ་གྱིས། རིན་ཅེན་མང་ལྟར་རྒྱང་པོ་འདྲོ་དབང་།
བྱིན་ནས་དག་པའི་སྤྱོད་ལྟར་དེ། ཀུན་དུ་དགའ་བ་རྒྱས་པར་བྱུང་། །

25

རྒྱལ་བའི་རྒྱང་པོ་བྱིན་པ་ཡི། བྲགས་པ་མི་བདག་གིས་ཐོས་ནས། །
རྒྱལ་བོ་འདྲོ་དབང་འཕྱོར་བསྐྱུང་བ་ཡི། ཐབས་དང་བྲམ་བ་ཉིད་དུ་བསམས། །

26

དེ་ནས་ས་བདག་རྒྱལ་སྤྱོད་ནོ། ཉམས་པས་འཛུགས་ཤིང་ཁྱོས་པ་ཡིས།
ངེས་པར་བསྐྱེད་ནས་གཞོན་ཉུ་དེ། ཕྱག་འཚལ་ནས་ནི་ཆས་བྱུང་དེ། །

27

བཙུན་མོ་ས་རྒྱུ་ལྟ་བུ་དེས། གཞོན་ཉུ་རྒྱུ་ལྟར་ཞེས་པ་དང་།
དེ་བཞིན་གྱི་ཕྱོད་ཞེས་པ་ཡི། བྱ་མོ་བྱིར་ནས་ནགས་སུ་སོང་། །

28

སྤོང་བ་རྒྱས་ལ་ནགས་སུ་ཡང་། བཞོན་པ་ལ་སོགས་ལྟགས་བྱིན།
གང་ཕྱིར་ཆེན་པོ་འདྲོ་སྤྱོད་ལྟར་ནི། ཕུན་སུམ་ཚོགས་སམ་གྱུ་དུང་སྤོངས། །

29

ནམ་ཞིག་མ་རྒྱུ་མེ་དོག་དང་། ཅ་བ་འབྲས་བུ་བསྐྱུབ་པའི་སྤྱོད།
སོང་ཚོ་བྲམ་ཟེ་སུ་ཞིག་གིས། རྒྱལ་བོ་འདྲོ་སྤྱོད་ལ་མངོན་ཕྱོགས་སྤྱོད། །

30

शुक्लंभ्यं सुकृतोदार कुञ्जरोऽयं प्रदीयताम् ।
त्वदन्धेन वदान्धेन दांतुमेष न शाक्यते ॥ २३ ॥

इत्यर्थितस्तैः सोत्साहः स तेभ्यस्तु ददौ द्विपम् ।
सजीवमिव साम्राज्यं सशङ्खध्वजचामरम् ॥ २४ ॥

दृष्ट्वा बोधिप्रधानेन प्रणिधानेन शुद्धधीः ।
रथरत्नं द्विपेन्द्रश्च सोऽभूदानन्दनिर्भरः ॥ २५ ॥

श्रुत्वैव नृपतिर्दत्तं विश्रुतं जयकुञ्जरम् ।
रक्षाप्रकाररहितां राजलक्ष्मीममन्यत ॥ २६ ॥

स राज्यध्वंशभीतेन कुपितेन महीभुजा ।
निष्कासितः कुमारोऽथ प्रतस्थे प्रणिपत्य तम् ॥ २७ ॥

माद्रीदयितया सार्द्धं जालिनं नाम दारकम् ।
कृष्णाभिधां तथा कन्यामादाय स ययौ वनम् ॥ २८ ॥

वनेऽपि शेषं स ददौ वाहनादिकमर्थिने ।
समं हि महतां सत्वं संपत्सु च विपत्सु च ॥ २९ ॥

माद्यां कदाचिद्यातायां पुण्यमूलफलान्तये ।
ब्राह्मणः कश्चिदमेत्य राजपुत्रमभाषत ॥ ३० ॥

གཡོག་འཁོར་མེད་པ་བདག་ལ་ནི། བྱ་སྲིང་སྤྱང་པོ་འདི་དག་གྲང་།
 བང་ཕྱིར་སྲིང་སྲོལ་སྲིང་པོ་བྱོན། ཐམས་ཅད་སྲིང་པར་རབ་དུ་བྱགས། ॥ 31

འདི་ཐོས་འབྲུལ་ལ་མ་དབྱེད་པར། མཚོག་དུ་སྤྱག་པའི་བྱ་སྲིང་དག།
 དེ་ཡིས་དེ་ལ་བྱིན་ནས་ནི། དེ་བྲལ་བྱུང་ན་བཟོད་པར་བྱས། ॥ 32

ནོར་དང་བྱ་དང་རྒྱུང་མ་སོགས། འཛིག་དེལ་པ་ཡི་མཚོག་དུ་པངས།
 བཅེ་ལྷན་བཏོང་པོད་ཅན་ནམས་ལ། སྲིང་པ་ལས་གཞན་པངས་པ་མེད། ॥ 33

དེ་ནས་བྱུལ་མཉམ་གཤིན་པའི། མ་དྲིས་འོངས་པས་བྱ་སྲིང་དག།
 མ་མཐོང་ཤིན་དུ་བརྒྱུལ་ནས་ནི། ཁྱོད་ཡི་མདུན་དུ་འབྱེལ་པར་གྱུར། ॥ 34

བྱུང་ན་མེ་ནི་འབར་བ་ཡིས། རྒྱབ་ཚིང་ཚོང་འདོན་པ་དེ།
 འདུ་ཤེས་རྙེད་པས་བྱ་སྲིང་དག། བྱིན་པར་གྱུར་པའི་*བྱུང་མཐའ་ཐོས། ॥ 35

ཁྱོད་ལ་མཚོན་པས་རྗེས་ལྷགས་དེ། བྱུལ་བྱས་སྤྱི་པའི་སྤྱག་བསྐྱེལ་མེ།
 བཟོད་དགའ་དེ་ཡི་སེམས་ལ་ནི། ཁྱོད་དུ་རབ་དུ་འབར་པར་གྱུར། ॥ 36

སྐབས་དེར་ལྷ་ཡི་དབང་པོ་ནི། བྲམ་ཟེའི་གཞུགས་སྤྱི་མའོན་པར་འོངས།
 བྱུལ་པོ་འི་སྤྱི་ལ་བཅུན་མོ་ནི། སྤྱག་མ་འབང་མོ་འི་དོན་དུ་བསྐྱེལ། ॥ 37

དེ་ཡིས་བསྐྱེལ་པའི་སྤྱི་ལ་དེ། བཅུན་མོ་དང་བྲམ་བྱུང་ན་དག།
 ཁྱོད་ཡིས་བཟོད་བྱས་སྲིང་སྲོལ་བྱིས། རྒྱ་གཏེར་དེ་ཡིས་དེ་ལ་བྱིན། ॥ 38

* བྱུང་མཐའ་ means རྒྱལ་འཛིན། བྱུང་ should be replaced by འདས་ (མཇུག་) to signify རྒྱལ་འཛིན་ the correct rendering.

परिभारकहीनाय चतुरौ बालकाविमौ ।

देहि मंघं महासत्त्वं सर्व्वदोहसि विश्रुतः ॥ ३१ ॥

श्रुत्वैतद्विचार्य्यैव दारकौ दयितौ परम् ।

दत्त्वा स तस्मै सहसा सेहे तद्विरहव्यथाम् ॥ ३२ ॥

धनपुत्रकलषादि लोके कस्य न वल्लभम् ।

दानादन्यद् वदान्यानां दयितं न दयावताम् ॥ ३३ ॥

अथ माद्री समभ्येत्य बालकौ बालवत्सला ।

अपश्यन्ती पुरः पत्युः पतितापन्नमूर्च्छिता ॥ ३४ ॥

सा लब्धसंज्ञा दीप्तेन व्याप्ता शोककृशानुना ।

शिशुप्रदानवृत्तान्तं श्रुत्वैवाभूत् प्रलापिनी ॥ ३५ ॥

तस्याश्चेतसि दुःखाग्निरपत्यक्नेहदुःसहः ।

प्रियप्रेमानुसृत्यैव प्रययौ पुटपाकताम् ॥ ३६ ॥

अचान्तरे समभ्येत्य विप्ररूपः सुरेश्वरः ।

भृत्यार्थी दयितां पत्नीं राजपुत्रमयाचत ॥ ३७ ॥

याचितस्तेन सहसा ब्रुवं अयावियोगजाम् ।

धिया संस्तभ्य सत्त्वाब्धिः स तस्मै किततार ताम् ॥ ३८ ॥

འབྲེལ་ལ་བྱིན་པས་རབ་འབྲུགས་ཤིང་། རི་དགས་མོ་བཞིན་རྣམ་སྐྱབ་པའི།
བཅུན་མོ་ལ་དེས་བྱང་ཚུན་གྱི། བག་ཆགས་ནང་དྲ་འཛོག་ཅིང་སྐྱེས།། 89

དག་མ་ཡང་དག་ཡིད་དོན་ཅིག། བྱ་ངན་བྱ་བར་མོ་འཇམ་ས།
མཛེལ་བ་འདི་ནི་མི་ལམ་འདྲ། ལྷིང་ལྷུག་འབྲོགས་པ་བདེན་པ་མེད།། 40

གཉིས་སྐྱེས་འདི་ལ་གྲས་པ་ཡིས། བྱོད་རྩོམ་ལ་དགའ་བར་གྱིས།
གཡོ་བའི་འཛིག་དེན་བགོད་པ་ལ། དམ་བའི་ཚོས་ནི་བདེན་པའི་བྲོགས།། 41

རང་གི་སྐྱེ་བོ་སྐྱེ་བ་ལགས་པ་ཀུན་མཐོང་གཉེན་རྣམས་ཉམས་སྐྱབ་བྱང་བར་བྱུང་།
རྣམ་ཅིག་ཡོངས་སྐྱབ་པས་རྗེ་མ་ཅན་འབྱུང་བྲོགས་གྱི་འབྲེང་བ་མགྲིན་པར་
བཀོད།

ཡང་ཚོ་དང་ནི་སྲོག་དག་ཚུང་མ་བྱ་ཡིས་ཉམ་དུ་ཟད་པ་ཉིད་བྱུང་ཅིང་།
ཚོས་ལས་གཞན་པའི་ཐོབ་པ་གང་ཡང་ཡོངས་སྐྱབ་འདྲིས་པ་བདེན་པ་ཉིད་མ་ཐོབ།། 42

ཅེས་སྐྱེས་བཅུན་མོ་ལ་ཆགས་པ། ཡོངས་བདང་དེ་ཡི་བཞིན་པད་གྱིས།
མཛོས་དང་སེམས་གྱི་བདེན་པ་ཡི། ལྷོད་ཚུལ་དག་ནི་དེ་ཡིས་བརྒྱང་།། 43

འབྲེལ་བའི་བྱ་ངན་གྱིས་གདུངས་པའི། མ་རྗེས་མཐོང་ནས་སྤྱིང་རྗེས་འབྲུགས།
བདེ་སྲོགས་བདག་པོས་རང་གི་གཟུགས། ཡང་དག་བརྒྱང་ནས་དེ་ལ་སྐྱེས།། 44

བྱ་མོ་མི་དགའ་མ་བྱེད་ཅིག། ང་ནི་སྐབས་གསུམ་དབང་བོ་རྣ།
འདི་ཡིས་སློང་བ་རྣམས་ལ་བྱོད། ལྷེར་བྱུང་དེ་སྐྱེད་བདག་གིས་བསྐྱངས།། 45 .

सद्यप्रदानतरलां संचस्तां हरिणीमिव ।

सौख्यदहयितामन्तः कलयन् बोधिवासनाम् ॥ ३९ ॥

समाश्वासिहि कल्याणि न शोकं कर्तुमर्हसि ।

स्वप्नप्रणयकल्पोऽयमसत्यः प्रियसंगमः ॥ ४० ॥

शुश्रूषया द्विजस्यास्य धर्मे ते रमतां मतिः ।

विलोललोकयाचायां धर्मः स्थिरसुहृत् सताम् ॥ ४१ ॥

दृष्टाः सर्वे स्वजनसुजना बान्धवाश्चानुभूताः

न्यस्ता कण्ठे क्षणपरिमलम्बायिनी मिषमाला ।

दारे पुत्रे क्षपितमनिशं यौवनं जीवितञ्च

प्राप्तो नाप्तस्थिरपरिचयः कोऽपि धर्मादृतेऽन्यः ॥ ४२ ॥

इत्युक्त्वा वल्लभां लोभपरित्यागादुवाह सः ।

द्युतिं वदनपद्मेन धैर्य्यवृत्तिञ्च चेतसा ॥ ४३ ॥

वियोगशोकविकलां माद्रीं दृष्ट्वा कृपाकुलः ।

निजरूपं समाधाय शचीपतिरुवाच ताम् ॥ ४४ ॥

विषादं मा कथाः पुषि देवोऽहं चिदशेश्वरः ।

अर्थिभ्यस्त्वान्ददात्येष तस्मादसि मयार्थिता ॥ ४५ ॥

དེ་ནི་ཁྱོད་འདི་ཉིད་ལ་ཁྱོད། བདག་གིས་གཏམས་པར་བྱས་དེ་གཏད།
 གཞན་ལ་འདི་ཡིས་ཁྱོད་མི་སྟེར། ཇི་ལྟར་གཞན་གྱི་ཞོར་སྟེར་གུར། 46

ཁྱོད་ནི་བྱ་སྤྱིང་གཉིས་པོ་དང་། དེས་པར་སྤང་བ་བདག་གིས་བྱ།
 ཞེས་སྒྲུབ་མིག་སྟོང་ལྡན་པ་ནི། འཕྲལ་ལ་ཉིད་ཀྱི་སྤྱང་གུར། 47

དེ་ནས་བྲམ་ཟེ་བྱ་ཚ་དག། ཁྱེད་ནས་ཞོར་ནི་འདོད་པ་ཡིས།
 ཐམས་ཅད་ཤེས་ཀྱི་གྲོང་སོང་ནས། ཚགས་པ་ལས་ནི་འཚོང་བར་བཅོན། 48

རྒྱལ་པོ་འི་སྤྲས་ཀྱི་བྱ་སྤྱིང་དག། ཐམས་ཅད་ཤེས་ཀྱི་ཡོངས་ཤེས་ནས།
 མིག་ནི་མཚེ་མས་འགགས་པ་ཡིས། ཞོར་ནི་ཚེན་པོ་དག་གིས་བསྐྱུས། 49

དུས་ཀྱི་ས་བདག་ཐམས་ཅད་ཤེས། མཐོ་ངེས་གཤེགས་ཚ་གྲང་ཁྱེད་པ།
 སློན་པོ་འི་ཚོགས་ཀྱིས་གསོལ་བདབ་ནས། ཐམས་ཅད་སྐྱོལ་གྱིས་རྒྱལ་སྤྱིང་
 བཟུམ། 50

མཚོག་དུ་སྦྱིན་པ་ལ་ཞེན་པ། དུལ་བྲལ་དེ་ཡི་རྒྱལ་སྤྱིང་ནི།
 སྤུན་ཚོགས་སྤྱིང་སྟོབས་ཀྱིས་རྒྱས་པས། སྤུ་ཡང་སློང་བ་པོར་མ་གུར། 51

ཞོར་དེས་འབྱུང་ཚོགས་སྤྲིག་པ་ཅན། བྲམ་ཟེ་རྩོམ་བྱ་ཀ་དེ་ཡང་།
 བདག་གི་རང་མཐུས་སྤུན་ཚོགས་ཞེས། སྤྱི་བོ་དག་ལ་མངོན་པར་སྒྲུབ། 52

ཐམས་ཅད་སྐྱོལ་དེ་ང་ཉིད་དེ། གཉིས་སྤྱིས་དེ་ཡང་རྣམས་བྱིན་ནོ།
 དག་སློང་རྣམས་ལ་བཅོམ་ལྡན་གྱིས། འདི་གསུངས་སྦྱིན་པ་བསྐྱུན་པ་མཛོད། 53

अधुना सैव पत्युस्त्वं न्यासोभूता मयार्पिता ।
तं ददात्येष नान्यस्मै परस्वं दौयते कथम् ॥ ४६ ॥

करिष्यामि तवावश्यं दारकाभ्यां समागमम् ।
इत्युदीर्य सहस्राक्षः सहसान्तरधीयत ॥ ४७ ॥

अथ तौ दारकौ विप्रः समादायार्थलिप्सया ।
विश्वामिचपुरं गत्वा लोभादिक्रेतुमुद्यतः ॥ ४८ ॥

विश्वामिचः परिज्ञाय राजपुत्रस्य दारकौ ।
जग्राह महतार्थेन वाष्पसंरुद्धलोचनः ॥ ४९ ॥

कालेन चिदिवं याते विश्वामिचमहीपतौ ।
क्षेत्रे विश्वन्तरो राज्यं पौरामात्यगणार्थितः ॥ ५० ॥

राज्ये विरक्तस्य तस्य दानव्यसनिनः परम् ।
सत्वेन वर्द्धमानर्द्धिर्न्न कश्चित् याचकोऽभवत् ॥ ५१ ॥

तद्विप्लपूर्खविभवो ब्राह्मणः सोऽपि जम्बुकः ।
कृतघ्नः स्वप्नभावान् मे सम्यदित्यभ्यधाज्जनम् ॥ ५२ ॥

विश्वन्तरः स एवाहं देवदत्तः स च द्विजः ।
उक्तेति चक्रे भगवान् भिक्षूणां दानदेशनाम् ॥ ५३ ॥

སྤྱིན་པ་འཛིག་ཉེན་པ་རེལ་མི་རྣམས་གཉིན།
 བཀའ་ས་བརྒྱར་ནི་ཀྱན་དུ་རྒྱངས་པའི་ཉེན།
 འཛིགས་རུང་སྤྱན་བར་ཡུན་རིང་རབ་དུ་གསལ།
 བཟོད་དཀའི་སྤྲུལ་བསྡུལ་དུས་སྤྱད་བྱུགས་འབྱིན་ནོ།།

ཞེས་པ་དགོ་བའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་རྒྱལ་སེམས་དཔའི་རྟོགས་པ་བཟོད་
 པ་དཔག་བསམ་གྱི་འཁྲི་ཤིང་ལས་ཐམས་ཅད་སྒྲོལ་གྱི་རྟོགས་པ་
 བཟོད་པའི་ཡལ་འདབ་ཉི་ཤུ་ཚ་གསུམ་པའོ།།

आलम्बनं श्वधशतांवपाते
घोरान्धकारे सुषिरप्रकाशः । .
आश्वासनं दुःसहदुःसकाले
दानं नराणां परलोकबन्धुः ॥ ५४ ॥

इति श्लेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां
विश्वन्तरावदाननाम चयोविंशः पञ्चवः ॥

ཡལ་འདབ་ཉི་ཤུ་ཙ་བཞི་པ།

མཐའ་དག་འཇིག་རྟེན་སྒྲིབ་པ་སྒྲོ་སྒྲིབ་ཉི་མ་འོད་ཟེར་འབྱེད།
བདུད་ཚིའི་ཚར་མཚོག་དབབ་སྒྲིབ་སྒྲིབ་ཚོགས་པ་ཉིད་དུ་འབྲོ།
སེམས་ཅན་བསྐྱེད་པའི་སྒྲིབ་དུ་དགོ་པའི་ཟམ་སྟེགས་ཆེན་པོ་ནི།
ཁ་ཅིག་འདི་སྟོན་འགྲོ་བར་བསྐྱབས་པར་འོས་པའི་སྟེ་བ་འཛོལ།། 1

ཤུ་གུའི་གོང་ཁྱེད་དག་དུ་སྟོན། སྐལ་པོ་དཔལ་ལྷན་ཟམ་གཙང་བྱང་།
གྲགས་པའི་རི་བོང་ཅན་བསྐྱེད་པ། བདུད་ཚིའི་ཚུ་གཉེན་གཞན་པ་བཞིན།། 2

ངོ་བོས་མི་བསྐྱུན་ལ་ཆགས་དཔལ། ངོ་མཚར་བྱེད་པ་སྐྱ་ཞིག་གིས།
ཡོན་ཏན་ལྷན་པའི་ཚོགས་ལ་གཏད། དམ་པའི་ཕྱོགས་སྐྱ་རྒྱང་བར་བུས།། 3

ད་ལྟའང་མ་ལུས་ཕྱོགས་དང་ངོགས། ཉགས་སྐྱ་ཆགས་ཤིང་དབེན་ལྷན་པ།
གང་གི་གྲགས་པ་ནམ་དག་པས། ཐུབ་པའི་བདུལ་ཞུགས་སྒྲིབ་པ་བཞིན།། 4

སངས་རྒྱས་མ་ཕུ་བདག་བྱང་ཅིག། ཅེས་པའི་སྟོན་ལམ་སྟོན་བཏང་པས།
དྲི་མེད་མཚོས་པར་མི་ཡུལ་འོངས། བི་ཤུ་མའི་བྱ་མོ་ལོ།། 5

སྐྱེས་བུ་དམ་པའི་གྲགས་པ་བཞིན། ལྷ་མོ་སྐྱུ་འཕྲུལ་ཆེ་ཞེས་པ།
དེ་ཡི་ཡིད་འོང་མཚོག་དུ་གྱུར། ལྷ་པའི་ཀུ་སྐྱུ་ལྷན་པ་བཞིན།། 6

चतुर्विंशः पल्लवः ।

इसति सकललोकास्लोकसर्गाय भानुः
परमममृतदृष्ट्यै पूर्यतामेति चन्द्रः ।
इयति जगति पूज्यं जन्म गृह्णाति कश्चित् ।
विपुलकुशलसेतुः सत्त्वसन्तारणाय ॥ १ ॥

पुरा शुद्धोदनः श्रीमान् राजा शाक्यपुरेऽभवत् ।
यशःशशाङ्कजनकः सुधासिन्धुरिवापरः ॥ २ ॥

खलासक्ता स्वभावेन लक्ष्मीर्गुणिगणार्पिता ।
आश्चर्यकारिणा येन कृता सत्पक्षपातिनी ॥ ३ ॥

अद्याप्यखिलदिकृतीर्यवनासक्तैर्विवेकिभिः ।
यशोभिः शुचिभिर्यस्य मुनिव्रतमिवोद्यते ॥ ४ ॥

स्यामहं शुद्धमातेति पुरा प्रणिधितः किल ।
विश्वकर्म्मसुतो मर्त्यमाजगामामलद्युतिः ॥ ५ ॥

कीर्तिः सत्पुरुषस्येव तस्याभूद्दक्षभा परम् ।
महामायाभिधा देवी चन्द्रस्येव कुमुदती ॥ ६ ॥

དེ་ཡི་སྐྱེ་ལས་དཀྱུ་ནང་ན། མྱུང་བོ་དཀར་དང་མཁའ་ལ་འགྲོ།
 རི་བོ་འཛོག་དང་སྐྱེ་བོ་ནི། ཚེན་བོས་རབ་དུ་འདུད་པ་མཐོང་།། 7

སྐབས་དེར་བྱང་ཚུབ་སེམས་དབའ་ནི། རང་ཉིད་འཛིག་དེན་ལ་བརྩེ་བས།
 དགའ་ལྡན་རྣམ་ཡི་གནས་དག་ལས། དེ་ཡི་རྣམས་སྐྱེ་ཡང་དག་བྱོན།། 8

འཛིག་དེན་དགའ་བྱེད་བྱང་ཚུབ་སེམས། དེ་ཡིས་རྣམས་སྐྱེ་བརྒྱང་བ་ནི།
 འོ་མཚོ་འོ་རྒྱ་བས་ཀྱི་རྒྱ་བ་བཞིན། དཀར་བའི་འོད་དང་ལྡན་པར་གྱུར།། 9

བྱུ་རམ་གྱིང་སྐྱེས་རྒྱལ་བོ་འོ་བརྒྱད། དེ་ནི་རྣམས་ན་གནས་པས་དེ།
 གཏེར་དང་ལྡན་པའི་ས་གཞི་བཞིན། དག་པའི་མཚོན་ཉིད་ཀྱིས་མཚོན་གྱུར།། 10

དེ་ཡི་སྐྱེད་པ་བྱུང་གྱུར་པ། ལྷན་པའི་བསོད་ནམས་རང་བཞིན་སྐྱེས།
 ས་ན་ཀ་རའི་དྲི་བ་ཟང་ནི། *སོལ་བ་ལ་ཡང་སྐྱེ་བ་མིན།། 11

དེ་ནས་དུས་ཀྱིས་ཡང་དག་ཚོགས། ལུས་བོ་ནི་ཡི་གསལ་གནས་པའི།
 ལྷ་མོ་དེ་ལ་སྐྱེས་བལྟམས་ཏེ། ཡ་དེ་དེ་ལས་ཉིན་བྱེད་བཞིན།། 12

མ་ཡི་མངལ་གྱི་དྲི་མ་ཡིས། མ་རེག་དེ་ཡི་དཀྱུ་བཏོལ་བྱང།
 དེ་ནས་དེ་ཡི་རང་བཞིན་གྱིས། གདུང་བལ་ལུས་ནི་རྣལ་གནས་གྱུར།། 13

ཕྱིར་བྱུང་ཉིད་ན་བརྒྱ་བྱིན་གྱིས། ལྷོ་བས་གསལ་འདོད་ནས་སྐྱེད་ཅིག་ནི།
 རོ་རྩེ་སྐྱོང་བོ་འོ་སྐྱེད་བརྒྱང། དེ་ནི་རྣམས་མེད་ཉིད་དུ་གྱུར།། 14

* Here the Tibetan rendering is incorrect. རོལ་བ་ means charcoal, whereas by the Sanskrit original *अक्षुर* in Tibetan, ལྷ་མོ་ bud is meant.

सापश्यङ्गन्तिमं श्रेतं स्वप्ने कुक्षौ विहायसा ।
गतमारोह्यं शैले प्रकृतिञ्च महाजनात् ॥ ७ ॥

अचान्तरे बोधिसत्त्व स्तुषितात् चिदशाशयात् ।
गर्भं तस्याः समापेदे स्वयं लोकानुकम्पया ॥ ८ ॥

वहन्ती बोधिसत्त्वं सा गर्भे भुवननन्दनम् ।
इन्द्रं दुग्धाब्धिवेलेव बभूव पाण्डुरद्युतिः ॥ ९ ॥

इक्ष्वाकुराजवंश्येन ज्ञेन गर्भस्थितेन सा ।
भूर्निधानवतीवाभूत् भव्यलक्षणलक्षिता ॥ १० ॥

बभूव दोहदस्तस्या दानपुण्यमयोदयः ।
अङ्कुरेऽप्यविसम्बादि सहकारस्य सौरभम् ॥ ११ ॥

अथ कालेन सम्पूर्णं सा लुम्बिनीवने स्थिता ।
असूत तनयं देवी दिवाकरमिवादितिः ॥ १२ ॥

मानुर्गर्भमलास्पृष्टं कुक्षिं भिष्वा स निर्गतः ।
तां चक्रोऽथ स्वभावेन स्वस्थाङ्गीं विगतव्यथाम् ॥ १३ ॥

निर्गच्छन्नेव इहोऽसौ बलाजिज्ञासया क्षणम् ।
शक्रेण बञ्जसाराङ्गस्तस्याशक्यत्वमाययौ ॥ १४ ॥

བལྟམས་པ་ཅམ་གྱིས་བྲིའུ་དེ། རང་གི་གོམས་པ་བརྟམ་ཕྱིན་ནས།
 ཡི་གེ་རབ་གསལ་ཚོག་གིས་ནི། ཕྱོགས་སུ་ནམ་བར་བཞེགས་ཤིང་སྐྱས། 15

འདོན་པ་བཟོ་གོ་བྱང་འདས་ཤར། འཇིག་དེན་སློབ་གྲོས་རྗེས་མཐུན་ལྟེ།
 འདི་ཡང་སྐྱེ་བའི་མཐའ་དང་རྣམ། འདི་ནི་འཁོར་བ་དག་ལས་བྱང་། 16

དེ་སྐད་དེ་ཡིས་བརྗོད་པ་ན། ས་ནི་ཀུན་ཏུ་འདར་གྱུར་དེ།
 འགྲོ་བའི་སྐྱ་མ་མི་རྟེན་སྟོབས། དེ་ནི་གཟུང་བར་མ་རྣམས་བཞིན། 17

མཁའ་ཡི་ཚུ་རྒྱུན་གྱིས་བཀུས་པ། དེ་ཡི་བུགས་པ་དཀར་བའི་གཏུགས།
 སྐྱིང་སྟོབས་འཇུག་པའི་རྩ་ཡབ་བཅས། དེར་ནི་སྐྱ་ནམས་དག་གིས་གཟུང་། 18

ཐུབ་པ་གོ་ཏེ་དེ་ཡི་རིར། གནས་ལ་ཚ་བོ་མི་སྤྱིན་གྱིས།
 འོད་རྗེར་མཐོང་ནས་རབ་ཏུ་བྱིས། ལུག་དང་དང་པའི་བཅས་པའི་རི། 19

གང་གི་སྐྱུན་པས་དབུལ་བྱེད་པ། ཉི་མ་བརྒྱ་ཡི་སྤང་བ་བཞིན།
 སྤང་བ་མཐོང་བ་གང་ལས་ལགས། ཡ་མཚན་ལས་དེས་དེ་སྐད་བརྗོད། 20

སྐྱ་ཡི་སྐྱུན་ལྟན་དེས་སྐྱས་པ། བྱང་རྒྱབ་སེམས་དཔའི་སྐྱེ་བ་ལ།
 བསོད་ནམས་སྤང་བ་འདི་དག་སྐྱེས། མཉམ་གཤིན་མི་རིང་ཉིད་ན་དེ། 21

དགོ་བའི་སྐད་ཏུ་འུ་ཅག་བལྟ། ཞེས་བརྗོད་ཐུབ་པ་ཀུན་དགའ་ཞིང།
 དལ་བསོས་བདེ་བ་ཉིད་ཏུ་གྱུར། སྐྱས་བལྟམས་དེན་ཀུན་མཚོག་ཏུ་ནི། 22

जातमाङ्गः शिशुर्गत्वा स्वयं सप्तपदानि सः ।
दिशो विलोकयन्नुचे सुव्यक्ताक्षरया गिरा ॥ १५ ॥

द्वयं निर्द्वैतिः पूर्वा च गतिर्लोकेषु दक्षिणा ।
पश्चिमा जातिरप्येषा संसारादियमुत्तरा ॥ १६ ॥

इति तस्य ब्रुवाणस्य पृथिवी समकम्पत ।
तमक्षयबलं धर्तुमशक्तेव जगद्गुरुम् ॥ १७ ॥

छन्नं तस्य यशः शुभ्रं सत्त्वस्मेरं सचामरम् ।
व्योमाम्बुधाराधौतस्य जगद्गुह्यस्य देवताः ॥ १८ ॥

अस्मिन्नवसरे पृष्टः स्वस्तीयेणासिताभिधः ।
नारदेन प्रभां दृष्ट्वा किष्किन्धाद्रिस्थितो मुनिः ॥ १९ ॥

कस्मादर्कशतालोक इवालोकः प्रदृश्यते ।
तमोदरिद्रा येनेति गिरयः सगुहागृहाः ॥ २० ॥

विस्मयादिति तेनोक्तः सोऽवदद् दिव्यलोचनः ।
जातः पुण्यप्रभासोऽयं बोधिसत्त्वस्य जन्मनि ॥ २१ ॥

अचिरेणैव तं वत्स द्रक्ष्यावः कुशलाप्तये ।
इत्युक्त्वा मुनिरानन्दाद् विश्रान्तिसुखितोऽभवत् ॥ २२ ॥

སྤྲུལ་བཏམས་དོན་ཀྱན་མཚོག་དུ་ནི། ལྷུབ་པ་ཟས་གཙང་གིས་མཐོང་ནས།
 འདི་ནི་དོན་ཀྱན་ལྷུབ་པ་ཞེས། དེ་ཡི་མཚན་ཡང་བཏགས་པར་གྱུར།། 23

གཞོན་སྤྱིན་ཤྲུག་འཕེལ་ཞེས་པ། ཤྲུག་འི་གྲོང་ཁྱིམ་དག་ན་གཞས།
 བང་ལ་བདུད་པས་ཤྲུག་ཡི། བྱིས་པ་ཉེར་འཚོ་མེད་པར་འགྱུར།། 24

ལྷགས་དེ་ཡབ་ཀྱིས་ཕྱག་འཚལ་བའི། སྤྲད་དུ་གཏང་ཚོ་གསང་བ་ལ།
 དེ་ཡིས་བྱང་རྩལ་སེམས་དཔའ་དེ། མཐོང་ནས་དེ་ཡིས་ཞབས་ལ་བརྟུགས།། 25

དེ་ནས་ས་བདག་དབྱེས་པ་ཡིས། དེ་ནི་པང་དུ་སྤྲངས་ཕྱས་ནས།
 དེ་ཡི་ལྷས་ལ་མཚན་རྣམས་ནི། མཚན་མཁན་དག་གིས་རབ་དུ་བརྟུས།། 26

དེ་ནས་མཚན་ཤེས་ཡ་མཚན་ལྡན། ཀྱན་གྱིས་མི་བདག་ལ་སྦྲས་པ།
 ལྷ་གཙམ་གཞེས་དུ་འཚོག་འདི་ནི། མཚན་རྣམས་དག་གི་ཉེ་བར་མཚོན།། 27

མཚན་ཉིད་འདི་དག་རྣམས་ཀྱིས་ནི། འཁོར་ལོ་རྒྱུར་པ་བརྒྱ་བྱིན་བདག།
 ཐམས་ཅད་ངལ་བསོ་འི་སྐལ་ལྡན་ནས། བཙོམ་ལྡན་དེ་བཞིན་གཤེགས་པར་
 འགྱུར།། 28

འདི་ཡི་ཞབས་གཉིས་རབ་དུ་མཚོས། དམར་ཞིང་པ་ལྷ་བྱུར་མཉེན།
 སོར་མོ་འི་འདབ་རིང་འཁོར་ལོ་ཡིས། མཚན་ཞིང་ལོགས་པར་རབ་དུ་གནས།།
 29

མཐོ་ཞིང་ངང་པའི་རྒྱལ་པོ་བཞིན། སོར་མོ་འི་ཡུལ་འདབ་དུ་བར་ལྡན།
 དཔལ་ལྡན་ཨི་ནའི་བྱིན་པ་རྒྱང། བུས་མོ་འི་བར་དུ་ཕྱག་གིས་བརྒྱན།། 30

पुत्रजन्मनि सर्वार्थसिद्धिं शुद्धोदनः परम् ।
दृष्ट्वा सर्वार्थसिद्धोऽयमिति नामास्य निर्ममे ॥ २३ ॥

शाक्यवधननामाभूत् यक्षः शाक्यपुराश्रयः ।
यत्प्रणामेन शाक्यानां शिशवो निरुपद्रवाः ॥ २४ ॥

तत्स्थित्या प्रेषितः पित्रा प्रणामाय स गुह्यकः ।
तं बोधिसत्त्वमालोक्य निपपातास्य पादयोः ॥ २५ ॥

अथोत्सङ्गे समादाय हृष्टस्तं पृथिवीपतिः ।
लक्षणानि निमित्तज्ञैस्तस्य देहे व्यलोकयत् ॥ २६ ॥

लक्षणज्ञास्ततः सर्वे नृपमूचुः सविस्मयाः ।
देव दिव्यकुमारोऽयं लक्षणैरुपलक्ष्यते ॥ २७ ॥

जायते लक्षणैरेतै विश्वविश्रान्तशासनः ।
शक्राधिपश्चक्रवर्ती भगवान् स तथागतः ॥ २८ ॥

दीर्घाङ्गुलिदलौ चक्रलाञ्छनौ सुप्रतिष्ठितौ ।
अरुणौ चरणावस्य कान्तौ कमलकोमलौ ॥ २९ ॥

राजहंस इव प्रांशुः सज्जालाङ्गुलिपल्लवः ।
एष जानुयुगः श्रीमानाजानुभुजभूषितः ॥ ३० ॥

གསང་བ་སྐྱབས་བཅས་སྐྱང་བོ་བཞིན། ཉུ་གོ་རྩུ་ལྟར་ཚུ་ཞིང་གཤ།
གཡས་སྐྱུ་འཁྱིལ་བའི་སྐྱུ་ཡིས་མཚན། ལྷ་ཁྱིལ་དག་དང་མཚུངས་པར་མཐོང་།།31

དུལ་དང་རྩི་མའི་ཚས་མ་རེག། འཛུ་སྐྱུ་ཚུ་བོ་བཙོ་མའི་འོད།
ཕྱག་ཞབས་ཕྱག་སོ་མགོན་པའི་མཚོག། རབ་གསལ་འདབ་མ་བརྟན་མའི་
དབྱིབས།། 32

སྐྱུ་ལྟོད་དག་ཀྱང་སོང་གོ་འདྲ། ལུས་ཀྱི་ཡན་ལག་ཆེ་ཞིང་གསལ།
ཚོསས་ནི་བཞི་བཅུ་མཉམ་ཞིང་དཀར། བར་མཚམས་མེད་ཅིང་གངས་དག་
མཛོམ།། 33

ལྷགས་ཀྱང་རིང་ཞིང་སྐབ་པ་སྟེ། འབྲུག་དང་ར་ཡི་སྐྱུ་ལྟ་བུ།
སྐྱུ་མཐོང་རྗེས་བ་ཡི་འདྲ། གཙུག་དོར་རྣམ་ཅིག་སྐྱེས་པའི་དབྱ།། 34

དབྱ་ནི་གདུགས་དབྱིབས་བྱིས་པ་འདྲི། མཛོད་སྐྱུ་དཀར་མཛོམ་སྐྱོན་ཆར་མཚན།
ཐུགས་དཀར་བྲུ་ཤིས་རབ་དུ་འབར། སི་མོ་དུང་དང་ཚུ་སྐྱེས་ཕྱག།། 35

ལྷུ་པོ་ཁྱོད་ཀྱི་སྐས་པོ་འདྲི། འཁོར་ལོ་སྐྱུར་བའས་ཀུན་སུམ་ཕྱོན་ནོ།
ཡང་དག་རྗེས་པའི་བྱང་ཚུབ་དུ། མངས་ལྷུས་འགོ་བའི་སྐྱུ་མར་འབྱུར།། 36

ཞུས་བཛོད་དེ་དག་སོང་བའི་ཚོ། ས་ཡིས་བདག་པོས་དགའ་བཤོབ།
ཉིན་ཞག་བརྟན་ན་སྟོན་པ་ཡི། ཡུམ་ནི་མཐོ་རིས་དག་དུ་སོང་།། 37

གང་ཆེ་དེ་བརྟམས་ཤུག་ནསས། ཐུབ་བ་བཞིན་དུ་ཞི་བ་ཉིད།
མཐོང་བ་དེ་ཚོ་གཞིན་རྒྱ་དེ། ཤུག་ཐུབ་པ་ཞེས་བར་བྱུར།། 38

सुकौशहस्तिगुह्यश्च न्यग्रोधपरिमण्डलः ।

दक्षिणावर्त्तरोमाङ्कः परिणाहसमोन्नतिः ॥ ३१ ॥

रजोमललवास्पृष्टस्तप्तजाम्बूनदद्युतिः ।

हस्तपादांशकण्ठाग्रस्पृष्टसप्तच्छदाकृतिः ॥ ३२ ॥

सिंहपूर्वार्द्धकायश्च वृहत्स्पष्टाङ्गविग्रहः ।

षत्वारिंशत्समाप्तोत्तशुक्लदन्तः सुनासिकः ॥ ३३ ॥

दीर्घप्रतनुजिह्वश्च नेघदुन्दुभिनिस्वनः ।

अभिनीलाक्षगोपक्ष्मः संहजोष्णीषमस्तकः ॥ ३४ ॥

सितोर्णाङ्को ध्रुवोर्भागः स्वस्तिकोरःस्थलोञ्ज्वलः ।

लेखाश्रृङ्गाकहस्तोऽयं छन्नाकारशिराः शिशुः ॥ ३५ ॥

राजन्नयं ते तनयश्चक्रवर्त्ती भविष्यति ।

सम्यक्सम्बोधिसम्बुद्धः सर्वज्ञो वा भविष्यति ॥ ३६ ॥

इत्युक्त्वा तेषु जातेषु क्षेमे हर्षं महीपतिः ।

सप्तभिर्दिवसैः शास्तुर्जननी चिदिवं ययौ ॥ ३७ ॥

तस्य जन्मनि शाक्यानां मुनीनामिव शान्तता ।

दृष्ट्वा यदा शाक्यमुनिर्नामाभूत् स तदा शिशुः ॥ ३८ ॥

འདི་ནི་ལྷ་རྣམས་དག་གིས་ཡང་། ལྷ་ཞེས་གཟི་བཞིན་དག་གིས་ངེས།
 ས་ཡི་བདག་བོས་དེ་ཡི་མཚན། ལྷ་ཡི་ལྷ་ཞེས་བདག་ས་པར་གུར།། 39

དེ་ནས་མི་སྲིད་དང་འགྲོགས་དྲ་། ཐུབ་པ་ནག་པོ་དེ་ཉིད་མཐོང་།
 བྱས་པས་དཀའ་ཐུབ་ནགས་ཚལ་ནས། དེ་ནི་བལྟ་བུ་ཡངས་དག་འོངས།། 40

བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའ་སྐལ་བ་ནི། གསལ་བྱེད་ཉི་མ་འཆར་བ་བཞིན།
 མཐོང་ནས་བཞིན་གྱི་དཔལ་བྱས་པ། བསྐྱོད་དང་མཚུངས་པ་ཐོབ།། 41

ཕྱག་དང་མགོན་ཆ་བྱས་པ་ཡིས། བྱལ་བ་ཐུབ་པ་དེས་སྐྱས་པ།
 བྱལ་བོ་ཡོན་ཏན་ཚོགས་ཀྱིས་བཞིན། སྤུས་ཀྱི་ཁྱོད་ནི་དབྱེས་པར་འོས།། 42

འདི་ཡི་མཚན་དགས་འདི་དག་ནི། ཐར་བའི་དཔལ་འབྱོར་ཕྱན་ཚོགས་སམ།
 འཁོར་ལོ་སྐྱར་བའི་དཔལ་ལུང་བཞུད་། འབྲས་བུ་འདྲི་དག་བསྐྱུ་བ་མེད།། 43

འདི་ཡིས་བྱང་ཆུབ་སྤོ་ཡིས། རྫོགས་སངས་བྱས་པའི་ཆ་སྐྱེས་ཞལ།
 བསྐྱེད་འབྱུང་གནས་དག་གི་བཞིན། སྐལ་ལྷན་སེག་གི་སྡོད་དུ་གུར།། 44

བྱང་ཆུབ་འོ་མའི་བྱ་མཚོ་ཆེ། ལྷིང་སྟོབས་དག་པ་འདི་ཡི་ནི།
 གསུང་གི་བདུད་རྩི་མཁས་པ་དག། སྐལ་ལྷན་རྣམས་ཀྱི་ཉེར་འཚོར་འགྱུར།། 45

གང་གི་དུས་ནི་ཡོངས་རྫོགས་པས། འདི་ནི་མཐོང་བ་རྙེད་དཀའ་བ།
 བདག་ཉིད་གཅིག་ཤུ་འགྲོ་བ་ནི། བསོད་ནམས་ལྷན་པ་འདི་ན་བསྐྱས།། 46

देवानामपि देवोऽयमिति निश्चित्य तेजसा ।
देवातिदेव इत्यस्य नाम चक्रे महीपतिः ॥ ३९ ॥

नारदेनाथ सहितस्तस्त्वदर्शी तपोवनात् ।
तं समभ्याययौ द्रष्टुमादरादसितो मुनिः ॥ ४० ॥

स बोधिसत्त्वं बालार्कमिव कल्पप्रकाशनम् ।
दृष्ट्वा विकाशिवक्त्रश्रीर्लेभे कमलतुल्यताम् ॥ ४१ ॥

सोऽब्रवीत् विहितातिथ्यं नृपतिं प्रणतं मुनिः ।
राजन् गुणगणेनेव स्पृहणीयोऽसि ह्यनुना ॥ ४२ ॥

एतानि लक्षणान्यस्य मोक्षलक्ष्मीसमागमम् ।
वदन्ति चक्रवर्तिश्रीः फलं नैषां विनश्चरम् ॥ ४३ ॥

अस्य बोधिप्रभावेण सम्बुद्धस्य सुखाम्बुजम् ।
धन्यः पद्माकरस्येव नेत्रपात्रं करिष्यति ॥ ४४ ॥

विवुधाः शुद्धसत्त्वस्य बोधिदुग्धमहोदधेः ।
धन्या वागमृतैरस्य भविष्यन्त्युपजीविनः ॥ ४५ ॥

पुण्यभाजि जगत्यस्मिन्नेक एवासि वञ्चितः ।
एतत्सन्दर्शनं यस्य पूर्णकालस्य दुर्लभम् ॥ ४६ ॥

ཞེས་སྒྲུས་མི་བདག་ལ་སྒྲུན་ནས། མཁའ་ལས་དཀར་ཕུབ་ནགས་སོང་ཕྱེ།
ཡིད་ནི་རབ་དུ་དང་བྱས་ནས། ལུས་ནི་རབ་དུ་གཏང་བར་བསམ།།

47

ཡོངས་སུ་རྩོགས་པའི་མནང་གཞི། མི་སྤྱིན་དག་གོས་མངོན་པར་ལྷུས།
དེ་ཡིས་དེ་ལ་སྒྲུས་པ་བྱ། བུད་ཅི་གཞོན་ཉུས་སྤོན་པར་འགྱུར།།

རྒྱལ་སྐས་དེ་ལས་བུད་ཅི་ནི། རྩོགས་ནས་ནང་དང་བྲལ་བ་བྱོད།
འཁོར་བའི་རྩ་གཏོར་ལས་སྒྲོལ་འགྱུར། ཞེས་པ་སྒྲུས་ཏེ་ལུས་བཏང་གྱུར།། 49

མི་སྤྱིན་གྱིས་ནི་འབྲལ་ལ་དེ། ལུས་ཀྱིས་ལགས་པར་བྱ་བ་བྱས།
ཀུའུ་ཡན་ཞེས་བོལ་ནས། བྱུ་སྐད་བ་རྩ་མིར་སོང་།། 50

དེ་ནས་གཞོན་ཉུ་སྤྱེད་བསྐྱོངས་ཤིང་། རིག་ཀུན་ལོགས་པར་ལ་རལ་སྤྱན།
ཡི་གོ་མཁའ་པས་མངོན་པར་བྱས་པར་སྒྲུབ།། 51

སྐྱང་ཚེན་ཁྱི་ཡི་སྤོངས་མཚུངས་པར། དེ་ནི་འགོ་ལ་བྲགས་པའི་ཚོ།
ཡངས་པ་ཚན་པས་དགའ་བའི་སྒྲོད། དེ་ལ་སྐྱང་ཚེན་ཚུལ་པ་བསྐྱོངས།། 5

འབྱུང་འབྱུར་འཁོར་ལོ་སྒྲུར་བའི་ཕྱིར། དེ་ལ་སྤྱིས་སུ་འོངས་པ་ཡིས།
སྐྱང་པོ་ཚེ་དེ་ལྟ་སྤྱིན་གྱིས། ཡོངས་སུ་སྤང་བ་དག་གིས་བསམ།། 5:

སོ་གཉིས་རབ་དུ་སྐྱང་བ་དེ། དགའ་བོས་གོས་པ་བུན་དུ་བྱེར།
གཞོན་ཉུ་ཡིས་ཀྱང་དེ་སྐྱངས་ནས། རབ་དུ་གལས་སྤྱི་དེལ་འཕངས།། 51

इव्युक्त्वा नृपमामन्व्य-गत्वा व्योम्ना तपोवनम् ।
सुप्रसन्नं मनः कृत्वा देहत्यागमचिन्तयत् ॥ ४७ ॥

स पर्यन्तोपदेशाय नारदेनाभिचोदितः ।
तमुवाचामृतं वत्स कुमारः कथयिष्यति ॥ ४८ ॥

अधिगम्यामृतं तस्मान्नृपसूनोरनामयम् ।
तरिष्यसि भवाम्बोधिमित्युक्त्वा तनुमत्यजत् ॥ ४९ ॥

शरीरसक्तियां तस्य कृत्वा सपदि नारदः ।
ययौ वाराणसीं सिद्धौ स्नेहे कात्यायनाभिधाम् ॥ ५० ॥

वर्द्धमानः कुमारोऽथ सर्वविद्यासु पारगः ।
लिपिप्रवीणोऽभिनवां लिपिं ब्राह्मीं विनिर्भ्रमे ॥ ५१ ॥

नागायुतसमप्राणे तस्मिन् जगति विश्रुते ।
वैशालिकैः प्रियायास्मै प्रेषितो मत्तकुञ्जरः ॥ ५२ ॥

भविष्यति चक्रवर्तीत्यस्य प्राप्तमुपायनम् ।
देवदत्तः परिद्वेषात् तं जघान महागजम् ॥ ५३ ॥

च्युतं चकार्षं द्विदतं नन्दः सप्त पदानि तम् ।
कुमारस्तु तदुत्क्षिप्यभ्राकाराद् बहिरक्षिपत् ॥ ५४ ॥

དལ་བརྟན་དང་ས་ཡ་གཞི། མདའ་གཅིག་གིས་ནི་བས་པར་ལུག།
གཅོད་འབྲིགས་མཚན་དང་བཟུན་བཅོས་ལ། དེ་ཉིད་སྤུལ་དུ་སྤྱོད་པར་གྱུར། 55

དེ་ནས་བཟུན་མེ་ཡོན་དཔ་མཚུངས། ལྷགས་འཛིན་མ་ནི་རྒྱལ་སྤྲུལ་གྱི།
དག་པའི་ཁྲིམས་བཞིན་འཛིག་དཔ་ན། ལྷགས་པས་མཐོ་བ་སྤྲངས་པར་གྱུར། 56

སྐལ་ས་དེར་རྒྱུང་ནི་ཚེན་པོ་ཡིས། ཤིན་དུ་ཚེ་བའི་རྒྱོན་པ་ནི།
དབག་ཚད་བརྟན་པ་ནས་པར་བསྐྱེལ། རྒྱ་པོའི་སྲོལ་ནི་འགགས་པར་གྱུར། 57

ཕུར་བཟོ་དེ་ཉེ་ག་ཞེས་པ། དེ་ནི་ཤིང་ཚེན་གྱིས་བཀག་པས།
ངང་རྒྱལ་མཚས་པའི་ཕུད་མེད་བཞིན། རྒྱན་ལས་རབ་དུ་བསྐྱོལ་སྟེ་སོང། 58

རྒྱལ་པོའི་སྲས་ཀྱི་རྒྱོན་པ་དེ། རྒྱངས་ཤིང་བཅའ་ཕྱེ་འབངས་ནས་ཀྱང།
སྤྱི་གྲི་ཞི་སྤྱད་རྒྱ་ཡིས་ནི། བསྐྱོང་འབྲུགས་པ་ནས་པར་བསྐྱོལ། 59

དེ་ནས་དཔ་ཞེག་རྒྱུད་ཚལ་དུ། ངང་བ་སྐྱ་ཐུན་རྟོན་པོ་ཡིས།
རྣམ་ཕྱིན་གྱིས་དེ་བས་ད་པར་གྱུར། གཞིན་ཏུ་ཡིས་ནི་ཡང་དག་བསོས། 60

དེ་ཡི་ཚུད་པས་སྐྱ་རྒྱུན་ནི། རྣམ་པར་ཤོན་དུ་གཏུང་བར་གྱུར།
གང་ཕྱིར་རིགས་མཚུངས་ཡོན་དཔ་གྱིས། མཐོ་བ་གྲགས་མི་བཟོད་དོ། 61

ནས་ཞིག་གཞན་ཏུ་འདོད་པ་ཡི། གཞུགས་མཚུངས་རྒྱལ་པོའི་བྱ་མོ་ནི།
ས་འཚོ་ཞེས་པ་མཐོང་གྱུར་ནས། འདོད་པ་ཅི་ཡང་སྐྱེས་པར་གྱུར། 62

एकनाराचनिभिन्नसप्ततालमंहीतलः ।

छेद्यभेद्यास्त्रशस्त्रेषु स एवातिशयं ययौ ॥ ५५ ॥

ततस्तुल्यगुणां पत्नीं राजसूनुयशोधराम् ।

अवीप विश्रुतां लोके शुद्धशैल इवोन्नतिम् ॥ ५६ ॥

अचान्तरे महावातविच्युतः सप्तयोजनः ।

सरित्प्रवाहसंरोधं विदधे विपुलद्रुमः ॥ ५७ ॥

सा स्फारतरुसंरुद्धा रोहिका नाम निम्नगा ।

शैलभ्रष्टेव वनिता प्रययौ प्रतिलोमताम् ॥ ५८ ॥

राजपुत्रस्तमुत्क्षिप्य भङ्क्ता विशिष्य तद्द्रुमम् ।

न्यवारयत् प्रजामत्यजलकल्लोलविस्रवम् ॥ ५९ ॥

ततः कदाचित्तुद्याने हंसं निशितयन्त्रिणा ।

देवदत्तेन निहतं कुमारः समजीवयत् ॥ ६० ॥

सन्तापं तद्विवादेन देवदत्तोऽधिकं ययौ ।

न सहन्ते हि कुटिलास्तुल्यकुलगुणोन्नतिम् ॥ ६१ ॥

कदाचिद् गोपिका नाम कुमारं राजकन्यका ।

कन्दर्परूपमालोक्य किमप्यौत्सुक्यमाययौ ॥ ६२ ॥

རྣམ་མཁོང་གིས་ནི་བཅུ་མོ་འདི། ལྷ་སྐྱོ་ལྷ་སྐྱོ་ལྷ་སྐྱོ་ལྷ་སྐྱོ།
 འབ་དུ་བྱུང་སྐྱོ་ཉི་ཤུ་ཙམ་གྱི། ཡིད་ལ་རི་བོ་རྣམས་པར་བྱས། 63

དེ་ནས་མཚན་མཁོང་འདི་བཅས་རྣམས། མཚན་ལྷོ་གསལ་མི་བདག་ལ་སྐྱོ་བ།
 ལྷོ་སྐྱོ་ཉི་ཤུ་ཙམ་གྱི། འཁོར་ལོས་སྐྱོར་འཇུག་པར་འགྱུར། 64

དེ་ཐོས་མི་བདག་སྐྱོ་བ་ལྷོ་ཉི། འཁོར་ལོས་སྐྱོར་བའི་གནས་ཐོབ་སྐྱོད།
 འབ་དུ་བྱུང་ལ་འཇུག་པ་ཡིས། ཉིན་གྲངས་རང་བཞིན་བསམས་པར་གྱུར། 65

དེ་ལམ་ནི་ཐོས་མཁོང་འདི་བཅས། ཞི་བ་བདེན་པའི་བདེ་བའང་རིག།
 འོན་ཀྱང་འོངས་སྐྱོད་ལ་ཆགས་རྣམས། ལྷ་སྐྱོ་ལྷོ་གསལ་ལ་མཚོག་དུ་གྱུར། 66

དེ་ནས་ནས་ཞིག་སྐྱོད་ཚལ་དུ། ལྷ་སྐྱོ་ལྷོ་གསལ་ལ་མཚོག་དུ་གྱུར།
 མཚོགས་ལིང་མཚོགས་ལིང་དུ་ལྷོ་གསལ། ལིང་དུ་དག་ལ་ཞེན་ཏེ་གཤེགས། 67

དེ་ཡི་ལམ་དུ་སྐྱོ་བ་ལྷོ་ཉི། ལྷ་སྐྱོ་ལྷོ་གསལ་ལ་མཚོག་དུ་གྱུར།
 མཚོགས་སྐྱོ་བ་ལྷོ་གསལ་ལིང་བྱུང་བ། ལྷོ་གསལ་ལྷོ་གསལ་ལ་མཚོག་དུ་གྱུར། 68

དེ་ཡིས་དེ་མཚོང་རང་ལྷོ་ལ། ལྷོ་གསལ་ནས་ལྷོ་གསལ་ལ་མཚོག་དུ་གྱུར།
 ལྷོ་གསལ་ལྷོ་གསལ་ལིང་བྱུང་བ། ལྷོ་གསལ་ནས་ལྷོ་གསལ་ལ་མཚོག་དུ་གྱུར། 69

འདི་ནི་ན་ཚོད་མཚོད་ཐབ་ཀྱང། མཚོད་ནི་བཅུ་ཙམ་པར་མེ་བྱེད་ཅེས།
 ལྷོ་གསལ་ལྷོ་གསལ་ལིང་བྱུང་བ། ལྷོ་གསལ་ནས་ལྷོ་གསལ་ལ་མཚོག་དུ་གྱུར། 70

शुद्धोद्वहः सुतस्यैतां ज्ञात्वा चिन्तोचितां बधूम् ।
अपूरयद् विवाहेन मन्मथस्य मनोरथम् ॥ ६३ ॥

नैमित्तिकास्ततोऽभ्येत्य नृपमूचुः सुनिश्चयाः ।
पुञ्जस्ति चक्रवर्त्ती वा मुनिर्वा सप्तमेऽहनि ॥ ६४ ॥

तच्छ्रुत्वा नृपतिः सूनोश्चक्रवर्त्तिपदाप्तये ।
प्रव्रज्याचकितश्चिन्तां दिनसङ्ख्यामयीं ययौ ॥ ६५ ॥

खोलां सर्व्वः अत्र्यं वेत्ति शान्तस्थिरसुखामपि ।
तथापि भोगरक्तानां सम्पत्स्वेवादरः परम् ॥ ६६ ॥

ततः कदाचिदुद्यानविहाराय नृपात्मजः ।
प्रययौ रथमारुह्य बल्लगुतुङ्गतुरङ्गमम् ॥ ६७ ॥

स विवर्णं जराजीर्णं कौर्णशीर्णशिरोरुहम् ।
सुशुष्कपरुषाकारं ददर्श पुरुषं पथि ॥ ६८ ॥

स तं दृष्ट्वा निजं कायमालोक्वाचिन्तयच्चिरम् ।
अहो पर्याप्तपाकोऽयं कायस्यास्य जुगुप्सितः ॥ ६९ ॥

वयः पर्याप्तमाप्तोऽपि पर्याप्तं नाश्रयत्ययम् ।
अतीवपलितव्याजाज्जरा दृष्ट्वं हसत्यसौ ॥ ७० ॥

ཀྱི་མ་དཀོན་ལོ་དག། ཅུས་གཟེབ་ལུས་པོ་ཚུ་རྒྱས་ཀྱི།
 རྒྱན་གྱི་ཞལ་ས་པས་སྤྲོས་པ་ཅུ། རྫོང་ས་པའི་མཁའ་འགྲོ་གསོ་འཇམ་སྒྲུལ། 71

འདི་ནི་ཁྱིམ་དུ་ཅི་ཞིག་བྱེད། དཀར་ཕུབ་ནགས་སུ་ཅིས་མི་འགོ།
 གན་པོ་འི་ལུས་དང་ལྷན་ཅིག་དུ། རྫོ་ཡང་རབ་དུ་འཁུམས་པ་འཇམ། 72

གན་པོ་འཁར་བ་ལ་བཏེན་གྱི། རྫོ་ནི་ཚོས་ལ་མ་ཡོན་ན།
 ག་བས་ལུས་ནི་འཁོགས་པ་ལ། རང་བཞིན་གྱིས་ནི་དབེན་བ་མེད། 73

སོ་འབྲེང་རྒྱང་བས་ཁ་ཚུ་དག། ཟགས་པའི་ཆ་ཡི་འཁུགས་པའི་ཚོག།
 ཡི་གེ་རབ་དུ་འཁུལ་གྱུར་པ། གན་པོ་འདི་ནི་སྤྲད་པར་བྱེད། 74

ལྷ་བྱེད་ཉམས་ཤིང་ལུས་པོ་འདི། ལྷོ་བས་ནི་ལྷུས་ཤིང་ཐོས་པ་ཉམས།
 འོན་ཀྱང་རྫོང་ས་ལས་གན་པོ་ནི། གཞོན་ཏུ་མ་ཡི་མཛོས་པར་མཐོང་། 75

དཀར་པོ་འདི་ཉིད་སྤྲད་པ་ཉིད། ཡོན་ཡང་གན་པོ་ཅི་ཕྱེ་འཛོན།
 མཚོག་དུ་གཡོ་ཞིང་ཆགས་བལ་ཡང་། གང་འདི་ལུས་ལ་ཤིན་དུ་ཕངས། 76

ད་ལྟར་བསམས་ཤིང་ལུས་དག་ནི། སྤྱད་པ་ནམས་ཀྱི་ཚོགས་གྱུར་ཅི་།
 གཞོན་པ་དང་བཅས་དགའ་ས་གྱུར་པ། ད་ཡི་ཕུགས་ཡིད་བྱུང་པར་གྱུར། 77

སྤྲད་ཡང་དུས་གཞན་དག་ནདེས། རྣམ་བར་གྱུར་པའི་རོ་འདྲ་བ།
 གནག་དང་བཅས་པ་སྤྱོ་བོ་བཞིན། ཉན་ཀྱིས་ཐེབས་པའི་མི་ཞིག་མཐོང་། 78

शरीरे मन्ततस्त्रायुपाशप्रोतास्थिपञ्जरे ।

वृद्धः पुष्पाति मन्येऽहमहो मोहविहङ्गमम् ॥ ७१ ॥

सारथे किं करोत्येष किं न याति तपोवनम् ।

सङ्कोचमेति वृद्धस्य देहेन सह सा मतिः ॥ ७२ ॥

वृद्धोऽवलम्बते यष्टिं न तु धर्ममयीं धियम् ।

जराकुटिलकायस्य स्वभावो निर्विवेकता ॥ ७३ ॥

जुगुप्सां जनयत्येष वृद्धः प्रखलिताक्षरैः ।

वचोभिश्च्युतदन्ताभैर्गललालालवाकुलैः ॥ ७४ ॥

नष्टा दृष्टिः क्लेशः कायः शक्तिर्लुप्ता हता श्रुतिः ।

तथापि मोहाद्दृष्टैव वृद्धस्य तरुणी प्रिया ॥ ७५ ॥

धत्ते धवलतां वृद्धः किमेतामतिगर्हिताम् ।

लोला परं विरक्तापि यद्यस्यातिप्रिया तनुः ॥ ७६ ॥

इति चिन्तयतस्तस्य निर्वेदः समजायत ।

मन्यमानस्य सापायं कायं निचयमापदाम् ॥ ७७ ॥

पुनश्च समयेऽन्यस्मिन्नपश्यद् व्याधितं नरम् ।

विपक्वकृष्णप्रायं सपूयमिव पाण्डुरम् ॥ ७८ ॥

དེ་ཡིས་དེ་མཐོང་རང་ཉིད་ཀྱིས། ལུས་ལ་དམོགས་ཏེ་རབ་བསམས་པ།
 གྲེ་མ་ལུས་འདིར་ནད་ཀྱི་ཚོགས། ལྷན་སྐྱེས་ཁོ་ནར་རབ་དུ་བྱུང་།། 79

ཤ་ཡི་རང་བཞིན་ལུས་པོ་འདི། དམན་པ་ཡིན་ཡང་སྐད་ཅིག་གང་།
 རྩར་ཞིང་འབྲུགས་པར་མི་འགྱུར་བ། འདི་ཉིད་ཡ་མཚན་གིན་དུ་ཚེ།། 80

འདི་བསམས་བྱུགས་ནི་བྱུང་བ་སྟེ། ལུས་ལ་གེ་ཚོམ་ཞུགས་པ་ཡིས།
 རྒྱལ་སྤྱིད་ཡོངས་སྤྱོད་ཆགས་པ་ལ། བྱས་པ་དག་དང་བྲལ་བར་གྱུར།། 81

དེ་ནས་དུས་དེར་འབྲང་བ་དང་། གོས་ཀྱིས་གཡོགས་པར་གྱུར་བའི་ལུས།
 ལུས་ཀྱི་བྱ་བས་གཉེན་འདུན་གྱི། སྐྱེ་བོ་འབྲུགས་པའི་རོ་ཞིག་མཐོང་།། 82

དེ་མཐོང་འབྲལ་ལ་ཆགས་བྲལ་ཞིང་། བརྟེ་བ་སྤྱུག་བརྒྱལ་སྤོད་པས་འབྲུགས།
 འཁོར་བ་སྤྱིང་བོ་མེད་པ་ནི། ཡོངས་སུ་གཏང་བར་ཡུན་རིང་བསམས།། 83

ལས་ཀྱི་རང་བཞིན་ལྟ་བུ་ཡི། འབྲང་བ་སྤྱིང་ལ་རེག་པར་བརྒྱང་།
 རིང་དུ་འགོ་བར་ཆས་གྱུར་བ། འདི་ནི་ཡི་དགས་གནས་སུ་འགོ།། 84

གྲེ་མ་ཡུལ་ལ་གོམས་པར་ནི། ཅེ་དགའ་དག་ལ་བརྩོན་པ་ཡིས།
 མི་ནམས་དུས་མཐར་འོ་རྒྱལ་ལས། ཤིང་དང་རྩོ་བ་མཚུངས་པ་ཉིད།། 85

སྐྱེས་བུ་ནམས་ལུས་སྤྱིད་མཚོའི་སྤྱུག་བརྒྱལ་ཚུ་ཡི་ཚུ་བྱར་དང་།
 དུས་རྒྱུང་གིས་བསྐྱོད་ལས་ཀྱི་འཁྲི་ཤིང་ཅེ་ཡི་མེ་ཉོག་དང་།

सु प्रदध्यौ तमालोक्य समुद्दिश्य निजां तनुम् ।
अहो नु सहजैवास्मिन् काये रोगगणोद्गतिः ॥ ७९ ॥

इदमेव महश्चिचमियं मांसमयी तनुः ।
न याति क्लोदवैक्लव्यं क्षणं पर्युषितेऽपि यत् ॥ ८० ॥

इति ध्यात्वा स सोद्वेगः शरीरविचिकित्सया ।
बभूव राज्यसम्भोगरागे विगलितादरः ॥ ८१ ॥

अथान्यस्मिन् क्षणे माल्यवस्त्राच्छादितविग्रहम् ।
ददर्श देहसत्कारव्यग्रबन्धुजनं शवम् ॥ ८२ ॥

तं दृष्ट्वा सहसोद्वेगदयादुःखघृणाकुलः ।
चिरं निःसारसंसारपरिहारमचिन्तयत् ॥ ८३ ॥

एष प्रेतवनं याति संसक्तां हृदये वहन् ।
दौर्घां प्रस्थानयाचार्यां मालां कर्ममयीमिव ॥ ८४ ॥

अहो नु विषयाभ्यासविलासाध्यवसायिनाम् ।
नृणामन्त्यक्षणे कष्टा काष्ठपाषाणतुल्यता ॥ ८५ ॥

उद्वेगवारिभवसागरबुद्बुदेऽस्मिन्
कालानिलाकुलितकर्मसताग्रपुष्पे ।

སྐྱུ་མའི་བྱུང་མེད་མིག་ནི་རྣམ་པར་གཡོ་བ་དག་གོ་ཆ།
འདི་ལ་བདུན་པ་ཉིད་ཏུ་མངོན་པར་ཁེངས་པ་འདི་ནི་ཅི།།

86

གཞན་ལ་པན་པར་ལྡན་པ་ཅུང་ཟད་མ་བརྗོད་དེ་གསུང་བའི་ཚེས་མ་ཐོས།
དགོ་བའི་མེ་དྲོག་བསྐྱམས་པ་ཉིད་མིན་བདེན་པ་ཡི་ནི་ཚུལ་མ་མཐོང་།
ཞི་བའི་གནས་ལ་དེག་པ་མིན་ཞེས་གསལ་བར་བསམས་པ་ལ་ཆགས་གིང་།
ངལ་བསོས་སྲོག་སོང་འདི་ནི་འཕྲུལ་ལ་གཡོ་བ་མེད་ཉིད་འཛོན་པར་གྱུར།།

87

དེ་ལྟར་རྒྱལ་བོའི་བྱུ་ཡིས་ནི། ལུས་ཀྱི་མ་བདུན་པ་ཉིད་བསམས།
མ་ལུས་ཡུལ་ལ་ཆགས་པ་ཡི། མཛེན་བ་མཚོག་ཏུ་མེད་པར་གྱུར།།

88

དེ་ནས་མདུན་ཏུ་གཙང་མ་ཡི། དེས་ཀྱི་རྣམ་པར་གྱིས་སྐྱུ་ལ་བ།
རྣུང་བཟེད་ཅུང་སྐྱིག་འཛོན་པ་ཡི། རབ་ཏུ་བྱུང་བ་མཐོང་བར་གྱུར།།

89

དེ་མཐོང་ཉིད་ན་དེ་ཡི་སྒོ། རབ་ཏུ་བྱུང་ལ་མངོན་ཕྱོགས་གྱུར།
གང་ཕྱིར་འདོད་པ་མཐོང་བ་ནི། དགའ་བས་རང་བཞིན་རྒྱས་པར་གྱུར།།

90

གནས་དང་གནས་དེར་རྒྱལ་བོའི་སྐྱུ། འདོད་ཆགས་བྱལ་འབྱུར་གྱུ་རྣམས་ནི།
མཐོང་བ་ཐམས་ཅད་ཁ་ལོ་བས། ས་ཡི་བདག་པོ་དག་ལ་བཤད།།

91

དེ་ནས་ཡབ་ཀྱི་ཚོག་གི་ནི། གཞོན་ཏུ་གོང་གཟིགས་དགོ་མཚན་ལ།
འགོ་བསམ་ལས་ཏུ་གདེར་རྣམས་ནི། ལྷ་ཚོགས་བཞག་པ་མཐོང་བར་གྱུར།།

92

मायाबधूनयनविधमसंविभागे
पुंसां क एष वपुषि स्थिरताभिमानः ॥ ८६ ॥

नोक्तं किञ्चित् परहितयुतं न श्रुतं धर्मयुक्तम्
नैव घ्रातं कुशलकुसुमं सत्यरूपं न दृष्टम् ।
नैव स्पृष्टं शमपदमिति व्यक्तमासक्तचिन्ता-
विश्रान्तोऽयं वहति सहसा निश्चलत्वं गतायुः ॥ ८७ ॥

राजहनुर्विचिन्त्येति शरीरं विपदासुतम् ।
अश्लेषविषयासङ्गे परां निःश्लेषतां ययौ ॥ ८८ ॥

अथाग्ने निर्मितं देवैः स शुद्धावासकायिकैः ।
व्यलोकयत् प्रव्रजितं पाचकाषायधारिणम् ॥ ८९ ॥

तं दृष्ट्वैव बभूवास्य प्रव्रज्याभिमुखी मतिः ।
ईप्सितालोकनप्रीत्या स्वभावो हि विभाव्यते ॥ ९० ॥

वैराग्यकारणं तच्च नृपह्नोः पदे पदे ।
विलोक्य सारथिः सर्व्वं क्षितिपाय न्यवेदयत् ॥ ९१ ॥

कुमारोऽयं पितुर्वाक्यात् ग्रामालोकनकौतुकी ।
व्रजन् यथि निधानानि विदृतानि व्यलोकयत् ॥ ९२ ॥

སྐྱེས་བུས་སྒྲོན་བཀོད་བྱུང་མེད་ཀྱིས། ལོག་པས་བརྟོན་ནས་ཉེ་བར་བཞགས།
གང་ཚེ་དེ་ཡིས་མ་སྐྱབས་པ། དེ་ཚེ་ཚུ་ཡི་གཏེར་དུ་ལྷགས། 93

དེ་ནས་དེ་ཡི་ཞིང་པ་ནམས། མགོར་སྐྱེས་རྒྱལ་གྱིས་གོས་ཤིང་སྐྱ།
ལག་པ་ཀང་པ་ནམ་པར་བགས། བཀྲོས་དང་སྐྱོམ་པ་ངལ་བས་གཟིར། 94

ཐོད་པ་མི་བཟང་འཛོར་དག་གིས། ཀོ་འབྱུང་ཕྱོགས་ནི་མ་ཡིས་ཉེན།
ཉོན་མོངས་དབང་གྱུར་མཐོང་གྱུར་ནས། སྤྱིང་རྗེ་རབ་དུ་རྒྱས་པར་གྱུར། 95

བརྩེ་བས་དེ་དག་ནོར་ནམས་ཀྱིས། དབུལ་པོ་ཉིད་ནི་མིན་པར་བསྐྱབས།
བསོད་ནམས་དབྱུས་ཞེས་སྐྱང་བུ་ནམས། ཉོན་མོངས་དག་ལས་གྲོལ་བར་བྱས། 96

དེ་ནས་རྒྱལ་སྐྱས་རྗེས་འབྲང་བཅས། ཉི་མའི་འོད་ཟེར་རབ་རྒྱས་པ།
ཉོན་གྱང་ཚད་པ་ཆེན་པོ་འི་ཚེ། དེ་ནས་ཕྱིར་ནི་ལོག་པར་གྱུར། 97

ཤིང་དེ་སྐྱ་ཡིས་གཙུག་ཕུང་ཅན། བྱེན་ཕྱོགས་ཕྱོགས་ན་སྒྲོན་པོར་བྱས།
རྒྱལ་གྱི་ཚུ་ཡི་ཐོགས་རྒྱས་པས། བགས་ཚལ་གཞི་ནི་བསིལ་བར་སྐྱེབ། 98

དེར་ནི་ཤིང་དུ་ལས་བབས་ནས། ལྷན་པར་གྲགས་ཤིང་ན་རྒྱན་ནི།
ནམ་པར་འབྲུང་དེས་ངལ་གསོའི་སྐྱད། འཛོམ་བྱའི་གྲིབ་མ་བསྐྱེན་པར་གྱུར། 99

དེ་ཡི་རྒྱལ་གྱི་ཚུ་ཐོགས་རྒྱན། བསལ་བ་སྤྱིང་ཁར་འཛོན་པ་དག།
དོ་ཤལ་དག་གི་འབྲེལ་པ་ནི། ཚགས་ལྷན་སྐྱར་བས་མངོས་པ་བཞིན། 100

तत्पूर्व्वंपुरुषन्धस्तैः स्त्रीकरैरुत्थितान्यपि ।
यदा स नाग्रहीत्तानि तदा विविशुरम्बुधिम् ॥ ६३ ॥

ततः स कर्षकान् पांशुव्याप्तपाण्डुशिरोरुहान् ।
विदीर्णपाणिचरणान् क्षुत्पिपासाश्रमातुरान् ॥ ६४ ॥

इलकुहालविषमोस्त्रेखपद्मव्रणार्हितान् ।
विलोक्य क्लेशविवशान् बभूव करुणाकुसलः ॥ ६५ ॥

विधाय दयया तेषां द्रविणैरदरिद्रताम् ।
स वृषाणां वृषरतः क्लेशमुंक्तिमकारयत् ॥ ६६ ॥

ततः प्रतिनिवृत्तोऽथ सानुजः पार्थिवात्मजः ।
मध्याह्नपृथुसन्तापे तरलस्तरणित्विषः ॥ ६७ ॥

रथघोषोन्मुखशिखिश्यामीकृतदिगन्तरः ।
स्वेदवारिकणाक्कीर्णः प्रभास्निग्धवनस्थलीम् ॥ ६८ ॥

सोऽवरुह्य रथात्तत्र गण्डखलितकुण्डलः ।
विश्रान्त्यै विश्रतयशा जम्बूच्छायामशित्रियत् ॥ ६९ ॥

स बभारोरसि व्यक्तां स्वेदाम्बुकाणसन्ततिम् ।
वपुरास्त्रेषललितां हारस्येव कुटुम्बिनीम् ॥ १०० ॥

དེས་གྲིས་ཤིང་ནམས་ཐམས་ཅད་ཀྱི། གྲིབ་མ་ཡོངས་སུ་གྱུར་བའི་ཚོ།
 དེ་ཡི་སྐྱེལ་སེལ་སྤྱོད་ལོ། གྲིབ་མ་རྒྱུང་བུ་གཡོས་མ་གྱུར་། 101

དེ་ཡི་གྲིབ་མ་བསེལ་བ་དེས། གཏུང་བས་ཉོན་པ་རབ་དུ་བརྒྱུག།
 ཆགས་བྲལ་བྲག་པོ་འི་བག་ཆགས་ཀྱིས། འཁོར་བར་དགའ་བྲལ་དགའ་གི་བཞིན། 102

དེ་ནས་ས་བདག་ཕྱོགས་དེ་ཅུ། སྤྲུལ་ནི་ག་ཞིག་ས་པར་བཞེད་ལྡན་པས།
 རྒྱང་པོ་ཆེ་ལ་བྱུང་བ་ནི། རབ་འདུས་རྒྱུང་ཡབ་འབྲུག་ཅིང་འོངས། 103

གཞིན་ལྟའི་མཐུ་ལས་གྲིབ་མ་ནི། གཡོ་བ་མེད་པ་དེས་མཐོང་ནས།
 གྲུས་བས་སྤང་བྱུང་ཡང་དག་ཐོབ། རབ་དུ་བདུད་ནས་དེར་ཕྱག་འཚལ། 104

དེ་ནས་ཡབ་དང་ལྷན་ཅིག་དེ། བྱོང་བྱེད་འགྲོ་བར་བརྩོན་པ་དེ།
 བྱོང་བྱེད་མཐའ་ཡི་དུར་བྱོད་ནི། རོ་ཡིས་ཡོངས་སུ་གང་བ་མཐོང་། 105

ཞི་བའི་ནགས་ནི་མི་ཤིས་པ། རོ་ཡི་ཁིངས་མཐོང་ཆགས་བྲལ་ཅན།
 དེ་ཡིས་སྤང་ཅིག་ཤིང་ན་ནི། བརྒྱུང་ནས་ཁ་ལོ་སྐྱུར་ལ་སྐྱུས། 106

ཁ་ལོ་བ་ལྗོས་སྒོག་ཆགས་ཀྱིས། གཞོད་པའི་རང་བཞིན་ལུས་ཀྱི་སྐབས།
 མོངས་བའི་བག་མེད་ནམས་ཀྱི་ཡིད། འདི་ལྟར་མཐོང་ཡང་ཆགས་བས་བརྒྱན། 107

གཞན་གྱི་བྱུང་མེད་བརྣམས་མངོམས། མིག་ནི་གྲུས་དང་བཅས་པར་བྱུང།
 འདི་ཡི་བདེན་ལྡན་སྤོང་བའི་སྒྲེ། བྱ་རོག་གིས་ནི་གཅོད་ལ་ལྗོས། 108

छायांसु परिहृत्तासु शनकैः सर्वशास्त्रिणां ।
तस्य जम्बूतदृच्छाया न चचाल तनुस्तनोः ॥ १०१ ॥

सा तस्य शीतलच्छाया तापहान्तिमवारयत् ।
संसारविरतस्येव तीव्रवेराग्यवासना ॥ १०२ ॥

पुषदर्शनसोत्कण्ठस्तं देशमथ भूपतिः ।
आजगाम गजोत्सर्पचस्तध्रमरचामरः ॥ १०३ ॥

छायां स निश्चलां दृष्ट्वा कुमारस्य प्रभावतः ।
गौरवान्भुतसम्प्राप्तः प्रणतं प्रणनाम तम् ॥ १०४ ॥

ततः स सहितः पिबा नगरं गन्तुमुद्यतः ।
अपश्यत् पुरपर्यन्ते श्मशानं शवसंकुलम् ॥ १०५ ॥

स दृष्ट्वा क्लृण्णपाकीर्णमशिवं शिवकाननम् ।
सोद्वेगं सारथिं प्राह स्थगितस्यन्दनः क्षणम् ॥ १०६ ॥

सारथे पश्य जन्तूनां कायापायमतीं दशाम् ।
दृष्ट्वेदमपि रागाद्रं मनो मोहप्रमादिनाम् ॥ १०७ ॥

परस्त्रीदर्शनात्तृप्तं नेचमास्वाद्य सादरम् ।
अस्यासत्यवती जिह्वा पश्य काकेन लभ्यते ॥ १०८ ॥

འདི་ཡི་བྱ་མའི་ལྷེང་དུ་ནི། སེན་དམུགས་དགོད་ཅིང་བདེ་བར་གནས།
 འདོད་བས་རྒྱས་པའི་བྱ་ཚོད་ཀྱིས། བརྒྱ་གཙོད་འདོད་ལྡན་དག་གིས་བཞེན།

109

ཀང་འབྲུང་འདི་དག་གཡོ་བའི་བྱ་རོག་ཆགས་པའི་སྤྱི་བས་
སྐྱུག་ཅིང་བརྒྱལ་བ་དང་།
 རྣམ་པར་གྱུར་ཅིང་རྣགས་པའི་རོ་ཡིས་དྲི་ངས་ངས་པར་སྐྱ་ངན་སྐྱོགས་པ་བཞེན།
 ལན་གཅིག་མ་ཡིན་བྱ་ཚོད་ཀྱིས་འཛོམས་བརྒྱན་ལྡན་གྱི་མ་
གཟུགས་པའི་རོ་མཐོང་ནས།

རྒྱང་གིས་རྣམ་པར་བསྐྱོད་པའི་ཡལ་འདབ་ལག་པས་བཞེན་
རས་སྐྱིབ་པར་བྱེད་པ་བཞེན། 110

ལང་ཚོ་ལྡན་པ་གཡོ་མེད་མོས་པའི་སྤྱིང་དག་གྱུར་དུ་སྐྱོགས་
ཤིང་མགོན་པ་ངག་ལ་ཆགས།

ཅི་ཡང་ཁྲག་ལ་འདོད་པ་མངོན་པར་གསལ་ཞིད་སེན་མོ་
ཁ་ཡི་རི་མོས་ཀུན་དུ་མཚན།

ས་ཡི་མཚན་མ་སོ་ཡིས་བདོད་པའི་མཚུ་ཡི་འདབ་མ་
སྐད་ཅིག་གྱུངས་ཤིང་གྱུང་བྱས་ནས།

ཅེས་འདི་ནི་གཙོ་བོ་བྱ་བ་དག་ལ་ཤིན་དུ་ཆགས་
བས་དགའ་བར་བྱེད་པ་བཞེན། 111

ཞེས་བརྗོད་སྲིད་ལ་འཛིགས་ཅུང་ཞིང་། སྐད་བས་དགའ་དང་བྲལ་བ་སྐྱིས།
 ཉོན་མོངས་རྒྱུག་པའི་ཐབས་སེམས་ཤིང་། ཐོང་བྱིར་ནང་དུ་ལྷགས་པར་གྱུར།

112

अस्याः स्तनमुखन्यस्तनखोल्लेखंसुखस्थितिः ।

खण्डयत्यधरं यध्रः कामीव मदनिर्भरः ॥ १०६ ॥

एते दृष्टनिषक्तवायसशक्तन्निष्ठीविनः पादपाः

मूर्च्छन्तीव विपाकपूयकुणपाघ्राणेन निष्कूणिताः ।

दृष्ट्वा यध्रविदार्यमाणमसक्तत् कौर्णाद्रतन्त्रं शवम्

भूयो वातविलोलपल्लवकरैराच्छादयन्तीव च ॥ ११० ॥

श्रीवस्येवाचलस्य द्रुतहतहृदया जम्बुकी कण्ठसक्ता

रक्ताभिव्यक्तकामा कमपि नखमुखोल्लेखमाह्वयन्ती ।

आस्वाद्यास्वाद्य यूनः क्षणमधरदलं दत्तदन्तव्रणाङ्गं

सम्मानङ्गक्रियायामियमतिरभसोत्कर्षमाविष्करोति ॥ १११ ॥

इत्युक्त्वा जातविरतिर्भवतीभत्सकुत्सया ।

कलयन् क्लेशनिर्व्वाणं प्रविवेश पुरान्तरम् ॥ ११२ ॥

རི་དགས་སྐྱེས་ཞེས་རི་དགས་མིག། རི་དགས་ལས་སྐྱེས་དྲི་བཟང་ཅན།
གཞིན་རྒྱལ་ཡི་ཆས་རབ་འབར། ཡང་ཐོག་སོང་བས་དེར་དེ་མཐོང་། 113

དེ་མཐོང་ཚོན་དེ་ཡི་མིག། མཚོག་དུ་ཐོས་པ་ཡང་དག་གྱ།
སྤལ་ཉིད་དབེན་པ་དག་དང་ལྡན། ཆགས་དང་བཅས་ཤིང་གཡོ་བར་གྱུར། 114

ངོ་ཚ་བཟོད་པར་མི་བྱས་པ། འདོད་པ་བཞིན་དུ་དེ་མཐོང་བ།
ཉིད་ཀྱིས་གཞིན་རྒྱལ་དེ་དྲངས། ཤོགས་མེད་མདུན་དུ་འདུག་ནས་སྐྱས། 115

ཆགས་པས་གདུངས་པ་གང་གི་ལྷས། འདི་ཡི་རེག་པ་ལྷ་འོད་ཀྱིས།
ཟླ་ངན་འདར་འགྱུར་བྱུང་མེད་ནི། འཇིག་རྟེན་དག་ན་སྐལ་ལྡན་སྟེ། 116

རྒྱལ་པོའི་བྱ་ཡིས་འདོད་པའི་སྐྱ། ཟླ་ངན་འདར་བ་ཐོས་ཉིད་ན།
སྐྱན་གྱི་པད་ཚལ་ལྟོན་པ་བཞིན། བྱེན་དུ་ཕྱོགས་ཏེ་དེ་ལ་བལྟས། 117

དེ་ཡི་ཚོག་དང་ལྷས་དེས་ཀྱང། རབ་དུ་དང་བར་གྱུར་པ་དེས།
ལེགས་སྦྱོར་ཡོན་ཏན་འབར་བ་ཡི། དོ་ཤལ་སེམས་ཀྱང་དེ་ལ་འཕངས། 118

བལྟ་བའི་རྗེས་སུ་མཐུན་པ་ཡིས། རྒྱལ་བུའི་དགོངས་པ་ས་བདག་གིས།
ཤེས་ནས་བཅུན་མོའི་ཚོགས་གནས་སུ། དེ་ནི་སྤངས་ནས་བཀོད་པར་གྱུར། 119

དེ་ནས་བཅུན་མོ་ལྟོང་སྤྲུག་ནི། དུག་གིས་གང་བའི་ལོ་གྱུར་དུ།
རྒྱལ་པོའི་སྤྲུལ་གྱི་ཞི་བཞི། དབྱེས་པར་ནས་བར་བསམས་ཤིང་ལྷགས། 120

तच्च हृम्यगतापश्यत् तं कन्याभिजनोज्ज्वला ।
मृगजा नाम मृगजामोदिनी मृगलोचना ॥ ११३ ॥

सरागतरखा दृष्टिः श्रोत्रसञ्चारिणी परम् ।
अभूत्तद्दर्शने तस्याः सहसैव विरेकिणी ॥ ११४ ॥

सा तदालोकनेनैव बाला लज्जासहिष्णुना ।
स्मरेद्येव समाकृष्टा सखीं प्राह पुरःस्थिताम् ॥ ११५ ॥

का धन्या ललना लोके स्पर्शनास्य शशित्विषः ।
यस्या मदनसन्तप्ता तनुर्निर्वाणमेध्यति ॥ ११६ ॥

निर्वाणशब्दं श्रुत्वैव राजपुत्रः समौहितम् ।
तां ददर्शोन्मुखः पद्मवनानौव दिशन् दृशा ॥ ११७ ॥

स तस्यास्तेन वचसा वपुषा च प्रसादितः ।
हारं सुदृत्तं चित्तञ्च चिक्षेपास्यै गुणोज्ज्वलम् ॥ ११८ ॥

आलोकनानुकूल्येन भावं विज्ञाय भूपतिः ।
पुत्रस्यान्तःपुरपदै तामादाय न्यवेशयत् ॥ ११९ ॥

षष्ठां कान्तासहस्राणां दृत्तमन्तःपुरन्ततः ।
विवेश राजतनयः प्रियां शान्तिं त्रिचिन्तयन् ॥ १२० ॥

སྐབས་དེར་མི་ཡི་བདག་པོ་ལ། མཚན་མཁན་ནམས་ཀྱིས་གསལ་བར་སྒྲུབ། ་
 བྱོང་གྱིས་སྐྱེས་ནི་ཐུབ་པ་འདམ། འཁོར་ལོ་སྐྱུར་བར་ནང་མོ་འགྱུར ། 121

དེ་ནས་མི་བདག་རབ་འགྱུར་ལ། མཚོག་དུ་འཛིགས་པས་བསམས་ནས་ནི།
 བྱོང་བྱིར་སྐྱོ་སྐྱུར་འགྲོ་བ་དང། འོང་བ་ནམས་ནི་འགགས་པར་བྱས། ། 122

ཐུ་བོ་ཟས་སེགས་སྐྱུན་རྒྱ་ནམས། དེ་ཡི་སྐྱོ་ནམས་དག་དུ་བཀོད།
 རང་ཉིད་བྱོང་བྱིར་དབྱས་སྐྱེ་ནི། དམག་དང་སྐྱོན་པོར་བཅས་ཏེ་གནས། ། 123

དེ་ནས་སྐྱོ་མ་བྲགས་འཛོན་མས། བྱལ་པོ་དེ་བྱུ་ལས་སངས་ཐོབ་པ།
 རྒྱབ་རབ་དུ་ཉེ་བ་ཡིས། སྐྱོན་ཀའི་མཁའ་བཞིན་རབ་དུ་མཛོས། ། 124

དེ་ནས་བྱོང་བྱིར་སྐྱོ་སྐྱུར་བ། ཞག་ཅིག་སྐྱབ་མར་གྱུར་བའི་ཚོ།
 ཉི་མ་ཞི་བར་རབ་ཞུགས་ཤིང། ཉིན་པར་རབ་གྱུར་མངོན་སྟོགས་གྱུར ། 125

ཉི་མ་ཞི་བར་སོང་བའི་ཚོ། ཐུན་མཚམས་ཀྱང་ནི་འཁོར་བ་ལས།
 ཡུན་རིང་སྐྱུར་ནས་དུར་སྐྱིག་གིས། ལོས་ལ་བརྟེན་དེ་མི་སྐྱང་གྱུར ། 126

མ་ལུས་སྟོགས་ཀྱི་སྐྱུན་བ་ཡི། མོངས་པ་འཛོམས་བལྟན་རྒྱ་བ་ནི།
 དལ་བྱས་ཤར་བ་ནས་མཁའ་དག། སྐྱང་བས་ཁོངས་ཤིང་གཟིགས་པར་བྱས། ། 127

ཆགས་དང་གདུང་བ་ལྡན་པའི་སེམས། ཉི་མ་སོང་ཚོ་ནམ་མཁའ་ན།
 རྒྱབ་དག་པའི་སྐྱིང་ལྡན་པས། ཅི་ཡང་མ་བསྐྱུར་རབ་དང་གྱུར ། 128

अचान्तरे नरपतिं प्राहुर्नैमित्तिकाः स्फुटम् ।
मुनिर्वा चक्रवर्त्तौ वा प्रातस्ते भविता सुतः ॥ १२१ ॥

ततः सञ्चिन्त्य नृपतिः प्रव्रज्याचकितः परम् ।
अकारयत् पुरद्वारगुप्तिं रुद्धगमागमाम् ॥ १२२ ॥

द्रोणोदनमुखान् भ्रातृन् द्वारेषु विनिवेश्य सः ।
नगरस्य स्वयं मध्ये तथा सामात्यसैनिकः ॥ १२३ ॥

राजपुत्रादथ प्राप्तगर्भा देवो यशोधरा ।
वभाषे शारदौव द्यौः प्रत्यासन्नेन्दुपाण्डुरा ॥ १२४ ॥

एकराचावशेषेऽथ नगरद्वाररक्षणे ।
शमप्रवृत्तार्कमभूत् प्रव्रज्याभिमुखं दिनम् ॥ १२५ ॥

चिरं विचर्य संसारं शान्तिं याते दिवस्पतौ ।
काषायाम्बरमालम्ब्य ययौ सन्ध्यावदृश्यताम् ॥ १२६ ॥

अश्रेयाशातमोमोहविरामविमलां शनैः ।
इन्दुर्गामुदितश्चक्रे पूर्णालोकविलोकिनौम् ॥ १२७ ॥

सरागतापे नभसश्चेतसौव गत्वे रवौ ।
शुद्धेन्दुहृदयस्याभूत् प्रसादः कोऽप्यविलवः ॥ १२८ ॥

དེ་ནས་སྐབས་དེར་བཅུ་ལྔ་མོའི་ཚོགས། བཞས་པའི་པོ་བྱང་འཁོར་གྱི་ཁོངས།
རིན་ཅེག་ཁང་པར་རྒྱ་བའི་འོད། རབ་ལྷགས་ཐེ་ཚོས་དགོང་བྱེད་པར ། 129

རོ་བྱལ་སྤྱིང་བོ་མེད་གྱུར་པ། ཀྱུན་ལ་བཞེགས་ཤིང་རྒྱལ་པོའི་བྱ།
མཁའ་ལྟར་བྱི་མེད་རང་དབང་དུ། དུན་པ་རབ་དུ་རྒྱས་པས་སྦྱས། ། 130

བྱུང་མེད་རྣམས་ཀྱི་ཚོགས་པ་འདི་ནི་འདོད་པའི་མེ་ཡི་སྐར་མདའི་
གཡོག་འཁོར་དང།

དུག་པོའི་སྐྱབ་བསྐྱལ་བརྒྱ་སྐབས་དག་གིས་གདང་བའི་གྲོགས་ཡིན་
ཡོངས་སུ་གདང་བར་འོས། །

དེ་ནི་ཁྱིམ་དག་ཡོངས་སུ་བདང་ནས་ལྡོག་པའི་འོག་གི་འབྲི་ཤིང་གསེལ་བ་ཡི།
གཞིལ་རབ་དུ་ཞི་བ་བདེ་བའི་སྤྱིང་བོར་བདག་ནི་ཡོངས་སུ་འགྱུར་བར་འོས། །

131

རྒྱ་བའི་འོད་ཀྱི་རྒྱགས་པའི་རང་བཞིན་མཚན་མོ་ལང་ཚོ་རྒྱས་པ་འདི་ལ་ནི།

འདི་དག་མིག་རྣམས་གཉིད་ཀྱི་རྒྱ་ཡིས་ངེས་བྱས་གོས་རྣམས་
མལ་སྟན་དག་ལ་རྒྱང།

མི་ལས་གྱིས་བསྐྱེད་རིགས་པ་མིན་པའི་ཚོགས་སྦྱས་པ་ཡིས་
སྐབས་པ་ཀུན་དུ་གཡོགས།

མྱོས་པའི་དབྱགས་ཀྱི་རྒྱང་གིས་བསྐྱེད་པའི་མར་མེ་དག་ནི་ངོ་མཚར་
གྱུར་པ་བཞིན། ། 132

ལུས་ནི་བསྐྱེད་ཤིང་རང་དབང་མིན། འོ་ཚ་མེད་ཅིང་གོས་དང་བྲལ།

ལུས་ཅན་གཉིད་ཀྱིས་འོག་པ་དང། ཤི་ལ་ངེས་པར་བྱེ་བྲག་ཅི། ། 133

अथास्मिन्नन्तरे कान्तासन्ततान्तःपुरोदरे ।
रत्नहर्म्यप्रविष्टेन्दुद्युतिसन्दोहहासिनि ॥ १२६ ॥

निःस्मरविरसं सर्व्वं राजसूनुर्विलोकयन् ।
जगाद् गगनस्वच्छस्वच्छन्दोच्छलितस्मृतिः ॥ १३० ॥

गणोऽयं नारौणां मदनदहनोल्कापरिकरः
परित्यज्य स्तोत्रव्यसनशतसन्तापसचिवः ।
इदानीं युक्ता मे तरुतल्लताशौतल्लतरे
परित्यक्तागारप्रशमसुखसारे परिणतिः ॥ १३१ ॥

एताश्चन्द्रद्युतिमदमया यामिनार्य्यो वनेऽस्मिन्
निद्रामुद्रानियमितदृशः संस्तरसस्तवस्त्राः ।
स्वप्नोत्पन्नानुचितवचनाः केशसंश्चादितांशाः
क्षिप्रं मन्दानिलविचलितान् लज्जयन्तीव दीपान् ॥ १३२ ॥

सरलसस्तगावाणां निर्लज्जानां विवाससाम् ।
धुमानाश्च मृतानाश्च भेदः को नाम देहिनाम् ॥ १३३ ॥

ཞེས་པ་བརྗོད་ཅིང་གཤེགས་པ་ལ། དེ་ནི་བརྗོད་པར་གྱུར་པའི་ཚོ།
 བྱོང་བྱིར་སྐོ་ནི་སྤྱང་བ་ནམས། ཕན་ཚུན་གཏམ་དག་གྱུར་གྱུར་པ། 184

ཀྱེ་ཀྱེ་སྤྱ་སྤྱ་འདིར་མེལ་ཚོ། མེལ་ཚོ་ལྷན་པ་ཉེས་པ་མེད།
 རྗེ་ཡི་ཐུགས་ངོར་འཁྲུགས་པ་ཡིས། མཐའ་དག་ཉིད་ནི་མེལ་ཚོ་བྱེད། 185

འཁོར་བའི་ཁང་པར་མཁས་པ་མེལ་ཚོ་བྱེད། མངས་པའི་སྤྱན་པར་བག་མེད་
 བཞིན་པར་བྱེད།

མེལ་ཚོ་རབ་ལྷན་འཛིག་དྲན་དག་ན་འཚོ། ཤི་དང་བཞིན་ཀྱི་ལོག་ལ་བྱེ་བྲག་ཅི། 186

མཚན་མོ་རྒྱལ་སྤྱས་ཁང་བཟང་ན། བནས་པས་གཏམ་དེ་ཐོས་གྱུར་ནས།
 རང་གི་འདོད་པ་ལེགས་པ་ཡིས། ལམ་ནས་སོང་བ་བཞིན་དུ་སེམས། 137

དེ་ཡི་སྤྱང་འདས་མཚན་ཉིད་ཀྱིས། མི་ལམ་སྐད་ཅིག་བཞིན་ཀྱིས་མཐོང་།
 ལྷན་མེད་པའི་ཡི་ཤེས་ཀྱིས། བཏེར་ལ་རབ་དུ་ཉེ་བར་བསམ། 138

དེ་ནས་ལྷ་མོ་གྲགས་འཛོན་མ། འདུལ་ལ་རབ་སད་སྤྲུག་པ་ཡིས།
 དེ་དུས་མཐོང་བའི་མི་ལམ་ནི། བདག་པོ་ཉིད་ལ་རབ་དུ་བཤད། 139

རྗེ་པོ་བདག་གི་བྱི་བྱ་དུས། ཆག་དང་དཔལ་ནི་འགྲོ་བ་དང།
 ཉི་རྒྱ་དག་ཀྱང་བསྐྱབས་གྱུར་པ། མི་ལམ་དུ་ནི་བདག་གིས་མཐོང་། 140

དེ་ཐོས་དེ་ཡིས་དེར་སྤྲུས་པ། མཛོས་མ་བདེན་སྤངས་འཁོར་བ་འདི།
 མི་ལམ་ཉིད་ནི་མི་ལམ་གྱི་འང། མི་ལམ་དེ་ནི་ཅི་ཞིག་འདྲ། 141

इति तस्य ब्रुवाणस्य सञ्जाते गमनोद्यमे ।

मिथः कथा समभवन्नगरद्वाररक्षिणाम् ॥ १३४ ॥

भो भोः कः कोऽच जागर्त्ति जाग्रतो नास्ति विश्वः

प्रभुंचित्तग्रहव्यग्राः समग्रा एव जाग्रति ॥ १३५ ॥

जागर्त्ति संसारभृहे मनौषी मोहान्धकारे स्वपिति प्रमत्तः ।

प्रजागरो जीवित मेव लोके मृतस्य सुप्तस्य च को विशेषः ॥

१३६ ॥

इति हर्म्यस्थितः श्रुत्वा राक्षी राजसुतः कथाः ।

प्रस्थितं सत्येनेव निजं मेने मनोरथम् ॥ १३७ ॥

निवृत्तेर्लक्ष्यं दृष्ट्वा स स्वप्नं क्षणनिद्रया ।

अनुत्तरज्ञाननिधिं प्रत्यासन्नममन्यत ॥ १३८ ॥

ततः प्रबुद्धा सहसा चस्ता देवी यशोधरा ।

तत्कालोपनतं स्वप्नं दयिताय न्यवेदयत् ॥ १३९ ॥

पर्यङ्गाभरणाङ्गानि स्वप्ने भग्नानि मे विभो ।

श्रीर्व्रजन्ती मया दृष्टा चन्द्राकौ च तिरोहितौ ॥ १४० ॥

इत्याकर्ण्य स तामूचे मुग्धे सत्यविवर्जितः ।

संसार एव स्वप्नोऽयं स्वप्ने स्वप्नोऽपि कौटुम्भः ॥ १४१ ॥

དེ་རིང་མི་ལམ་ལྟེ་བ་ནས། འགྲི་ཤིང་སྐྱེས་པས་ནས་མཁའ་ཁྱབ། ལྷན་པོ་མགོ་ཡི་སྤྲས་སུ་བྱས། ཤར་དང་རྒྱབ་ཀྱི་ཚུ་གཏེར་གཉིས། 142

ལག་པ་གཉིས་དང་རྐང་པས་ཀྱང། ལྷོ་ཡི་རྒྱ་མཚོ་ང་ཡིས་བརྒྱང། བཟང་མོ་བདག་མིས་འདི་ནི་དགོ། བྱད་མེད་བདག་པོ་དགོ་བས་དགོ། 143

བྱང་ཚུབ་སེམས་དཔས་དེ་བཞེད་ཚོ། ཅི་ཡང་མི་སྤྲོ་བྲགས་འཛོན་མ། ལྷན་པོ་ཡང་གཉིད་ལ་མངོན་སྤྱོད་ཤི། མིག་ནི་རྒྱལ་བ་ཉིད་དུ་བྱུང། 144

དེ་ནས་བརྒྱ་བྱིན་ཚངས་ལ་སོགས། བདུན་ཅེ་སྟོད་རྣམས་ཡང་དག་འོངས། བྱང་ཚུབ་སེམས་དཔའི་སྟོ་བ་ནི། ཤིན་ཏུ་ཚུང་བ་རབ་ཏོགས་ནས། 145

དེ་དག་རྣམས་ཀྱི་རྣམ་ཡི་བྱ། ས་རི་ཚུ་གཏེར་འཛོན་བཟོད་པ། ཤིན་ཏུ་མགྲོགས་པར་བྱུང་བ་བཞི། དེ་ཡི་འགྲོ་བའི་གྲོགས་ལ་བསྐྱོས། 146

བརྒྱ་བྱིན་གྱིས་བསྐོས་གཞི་དུ་སྤྱོད་ནི། ལྷས་ཅེན་ཞེས་པས་རྣམ་སྐྱུལ་བ། ཁང་བཟང་ལ་རེག་ཐོམ་སྐས་ལ། བཤས་ནས་དེ་ནི་ཕྱི་དོལ་བྱང། 147

བདུན་པ་ཞེས་པའི་ཁ་ལ་པ། གཉིད་ནོ་སད་པར་བྱས་དེ་བོས། ལྷགས་ལྷན་ཞེས་པ་དུ་ཡི་མཚོག། དེ་ཡིས་སྟོ་བ་བཞིན་དུ་བརྒྱང། 148

དཔལ་མོ་དེ་རྒྱར་མིག་ལྷར་གཡོ་བའི། རྣམ་ཚེས་འཛོག་བྱེད་དེ་ལ་ནི། དེ་ཡི་སྤྲུག་གིས་སྤེལ་སྟོགས་ནས། བརྒྱང་ཞིང་སྟོ་བོར་རེག་པར་བྱས། 149

स्वप्नेऽद्य नाभिसञ्जाता लता व्याप्ता विहायसा ।
मेरूपधानशिरसा पूर्वपश्चिमवारिधौ ॥ १४२ ॥

भुजाभ्यां चरणाभ्याञ्च दक्षिणाब्धिर्मया धृतः ।
भद्रे स्वप्नः शुभोऽयं ते स्त्रीणां भर्तृशुभं शुभम् ॥ १४३ ॥

इत्युक्ते बोधिसत्त्वेन नोचे किञ्चिद् यशोधरा ।
पुनश्च निद्राभिमुखी बभूव मौलितेक्षणा ॥ १४४ ॥

शक्रब्रह्ममुखाः सर्वे समेत्याद्य सुधाभुजः ॥
चक्रिरे बोधिसत्त्वस्य सत्त्वोत्साहप्रपूरणम् ॥ १४५ ॥

तैर्देवपुत्राश्चत्वारः समादिष्टा महाजवाः ।
सहाया ममने तस्य भूशैलाब्धिधृतिक्षमाः ॥ १४६ ॥

शक्रादिष्टेन यक्षेण पाञ्चिकाख्येन निर्मितैः ।
स हर्म्यासक्तसोपानैरवतीर्य विनिर्ययौ ॥ १४७ ॥

सुप्तं सारथिमादाय इन्दकाख्यं प्रबोध्य सः ।
उत्साहमिव जग्राह कण्डकाख्यं तुरङ्गमम् ॥ १४८ ॥

तं तीक्ष्णरश्मिरं लक्ष्मीकटाक्षतरखं हरिम् ।
स चक्रे संयमालीनं मूर्ध्नि संस्पृश्य पाणिना ॥ १४९ ॥

གང་གི་སྐྱུ་ཡི་ཕུགས་ནམས་ཀྱང། གཡོ་བ་དག་ནི་ནམ་པར་ཀའོང།
 ཞི་བཙུན་ལེགས་པའི་ཡིད་ཀྱིས་དེས། ཅང་དང་ཕྱི་རོལ་གང་དྲུང་མཉམ། 150

དེ་ནས་སྟོབས་ནི་ཤེས་འདོད་ནས། དེ་ཡིས་ཞབས་ནི་ས་ལ་བཀོད།
 ཡ་མཚན་ལྡན་པའི་སྐྱུ་ཡི་བྱ། དེ་དག་ནམས་ཀྱིས་གཡོ་ས་རྣམས། 151

འདྲུག་པ་མད་པའི་ཏ་ལ་དེ། འདྲུག་པ་དང་ན་རྣམས་ཅམ་ཞེན།
 རང་གི་བསམ་པ་བཞིན་དུ་ནི། རྗེ་མེད་ཆེ་བའི་མཁའ་ལ་བཤེགས། 152

དཔལ་གྱི་ཚུངས་ཤུགས་རིང་བཞིན། གཡོ་བའི་རྒྱུང་ནི་རབ་ལངས་པ།
 གཙུག་ཏེར་ཐོད་ཀྱི་ཡལ་འདབ་ནི། གཡོ་ཞིང་བསྐྱུར་ཞིང་རབ་དུ་གཤེགས། 153

དེ་རྒྱན་རིན་ཅེན་འོད་ཟེར་གྱི། རི་མོས་ནམ་མཁའ་རྣམ་པར་བཀ།
 སྐྱད་པ་པ་ཏའི་འཕྲུང་བ་ཡིས། རྣམ་བཀ་རྣམས་སྐྱུར་སྐྱུར་པ་བཞིན། 154

བརྟུར་འོས་ཕོ་བྲང་འཁོར་གྱི་ལྷ། འདྲེན་བྱེད་གཡོ་བའི་ལྷ་དྲུལ།
 མཆི་མའི་ཐིགས་རྫོགས་གང་གྱུར་བ། རབ་དུ་གཤེགས་པ་དེ་མཐོང་གྱུར། 155

འཁོར་པ་བཞིན་དུ་རྣམ་རྒྱས་པའི། མི་བདག་གཉེན་བཅས་གོང་བྱེད་ལ།
 རིང་ནས་གཡམས་བསྐྱེད་མཚན་ནས་ནི། བཟོད་པར་མཚོན་ཅེས་དེ་ཡིས་སྐྱུས། 156

མཚན་མོ་སྐད་ཅིག་སྐྱབས་ལ། སྐྱེ་བོ་གཉིད་ཀྱིས་རྒྱས་བདབ་ཚོ།
 མིང་ཚེན་ཞིས་པ་རྒྱལ་བའི་གཉེན། རབ་དུ་སད་པས་དེ་མཐོང་གྱུར། 157

शमोद्यमे सुमनसा स कोऽप्यन्तर्व्वहिः समः ।
 शिशवोऽपि विमुञ्चन्ति यत्प्रभावेन चापलम् ॥ १५० ॥
 बलजिज्ञासया न्यस्तं तेनाथ चरणं क्षितौ ।
 न तं कम्पयितुं श्रेकुर्देवपुत्राः सविस्मयाः ॥ १५१ ॥
 छन्दकेन सहारुह्य निस्तरङ्गं तुरङ्गमम् ।
 स जगाहे महद्योम विमलं स्वमिवाशयम् ॥ १५२ ॥
 प्रथयौ तरलावर्त्ति-वर्त्तितोष्णीषपल्लवः ।
 संसर्पिपवनोत्सासैः शोकोच्छ्वास इव श्रियः ॥ १५३ ॥
 तस्याभरणरत्नांशुलेखाभिः शबलं नभः ।
 जग्राह स्तूपपत्तालीविचित्रमिव चौवरम् ॥ १५४ ॥
 कौर्णाश्रुविन्दुकलिता विलोलनयनोत्पलाः ।
 व्रजन्तं ददृशुर्दृश्यास्तमनःपुरदेवताः ॥ १५५ ॥
 संसारमिव विस्तीर्णं पुरं सन्वपवान्धवम् ।
 दूरात् प्रदक्षिणीकृत्य क्षम्यतामित्यभाषत ॥ १५६ ॥
 क्षपायां क्षणशेषायां जने निद्राभिमुद्रिते ।
 तं ददर्श महान्नाम प्रबुद्धो राजवान्धवः ॥ १५७ ॥

མཁའ་ལ་འགོ་བ་དེ་མཐོང་ལྟེ། རི་བོང་ཅན་དུ་དོགས་པས་སྤོགས།
 ཡུན་རིང་དབྱེད་ནས་མིག་དག་ནི། མཆི་མ་རྒྱས་པས་རྒྱང་ཆེར་སྦྱས། 158

གཞོན་ལྷ་མཚོས་བའི་རྣམ་པ་ཅན། བརྒྱ་རྒྱུ་བ་ལྟ་བུ་ལྱོད།
 རིགས་པ་བྱེད་པའི་ཆགས་བྱལ་ཉིད། རོ་མཚར་འདི་ནི་རིགས་མ་ཡིན། 159

རིགས་མཚོག་ཁྱུད་པར་དོན་གཉེར་བ། དེ་བ་ཁྱོད་ལ་གདད་པའི་ཡབ།
 རེ་བ་ཀུན་རྫོང་ཁྱོད་ཀྱིས་ནི། ཅི་སྦྱད་དེ་ཐམ་ཆད་པར་བྱེད། 160

ཅས་པ་ཤུ་ཆེན་པོའི་ཚོག། མི་བདག་སྤྲུལ་གྱིས་ཐོས་གྱུར་ནས།
 དེས་སྦྱས་བཞེན་དང་མཚའ་བ་ཡི། འབྲེལ་བ་འཚིང་བའི་ལྷགས་ཀྱི་སྦྱོག། 161

ལོག་བའི་བྱིས་ཀྱི་བདེ་བ་ལ། དགའ་བའི་ལྷས་འདི་འཇིག་པར་འགྱུར།
 ཡུལ་གྱི་དུག་གིས་གཟིར་རྣམས་ལ། ཉགས་ནི་བུ་དུང་ཚིའི་ཁང་པ་ཡིན། 162

ཡུལ་གྱི་ཚོགས་ཀྱི་འཁོར་བ་འདི་ན་བག་མེད་རབ་དུ་དགའ་ལྡན་ཞིང།
 བཞིངས་ཅན་གདོངས་ཀ་གསུམ་པ་ལག་པས་དངས་ནས་མགོ་ལ་འཆི་བ་བཞོད།
 དུག་པོའི་དུག་གི་འབྲི་ཤིང་ཡལ་འདབ་གཡོ་བའི་འཕྲེང་བས་མགྲིན་པ་
བལྟམས།

སོལ་བ་འབར་བའི་ཚོགས་ཀྱིས་གང་བའི་ངན་འགོའི་ལམ་དུ་འཇུག་པར་བྱེད། 163

མཁའ་ལ་གཤེགས་ཤིང་འདི་སྦྱས་ནས། རྒྱད་ཅིག་གིས་ནི་གོང་ཁྱོད་བརྒྱལ།
 ཡུལ་ལ་ས་གཞིར་མཛོད་གཤེགས་ཏེ། དེ་ནི་མགྲོགས་པའི་དུ་ལ་ཞེན། 164

दिवि दृष्ट्वा व्रजन्तं तं शशाङ्कशङ्कया हृतः ।
ऊचे चिरं विचार्योच्चैर्वाप्याञ्चितविलोचनः ॥ १५८ ॥

चिचमेतद् विरक्तत्वं बन्धुजीवोपमस्य ते ।
कुमारं रुचिराकार न युक्तं युक्तकारणम् ॥ १५९ ॥

वंशोत्कर्षविशेषार्थी निबद्धाशः पिता त्वयि ।
कस्मान्निराशः क्रियते सर्वाशाभरण त्वया ॥ १६० ॥

इति शाक्यस्य महतः श्रुत्वा वाक्यं नृपात्मजः ।
तमूचे बान्धवप्रीतिर्बन्धो बन्धनशृङ्खला ॥ १६१ ॥

अयं कायः क्षयं याति मिथ्यायुहसुखप्रियः ।
विषयोऽग्रविषार्त्ताणाममृतायतनं वनम् ॥ १६२ ॥

इत्साराकृष्टस्त्रिफलिफणभृग्मस्तकान्धस्तमृत्युः
कण्ठाबद्धोत्कटविषखतापल्लवालोलमालः ।
दौताङ्गारप्रकरगहनं गाहते दुग्ममार्गम्
संसारेऽस्मिन्विषयनिबन्धे सप्रमोदः प्रमादौ ॥ १६३ ॥

इत्युदीर्य व्रजन् व्योम्ना विलङ्घ्य नगरं क्षणात् ।
बहिर्भूतलसम्भेत्य स ययौ वाजिना जवात् ॥ १६४ ॥

དེ་ནས་ཤུ་གཉིས་གཙོ་ཚིན་གྱིས། ས་ཡི་བདག་པོ་དེ་ལ་སྒྲན།
 མོ་བྱང་འཁོར་དུ་བཅུན་མོ་ནམས། ལྷིང་རྗེའི་ཚོང་བྱང་བར་གྱུར། 165

དེ་ནས་ཚངས་དབང་ལོར་སྤྱིན་ལ། མོགས་པའི་རྣ་ནམས་དག་གིས་བསྐོར།
 དབག་ཚད་བཅུ་གཉིས་ཤིན་ནས་ནི། རྒྱལ་པོའི་བྱ་ཡིས་ནགས་ཚལ་སྤེལ། 166

དེ་ནས་ཏ་ལས་བབས་ནས་དེས། རྒྱན་ནམས་དག་ནི་ནས་པར་བགྲོལ།
 བཞིན་གྱི་འོད་ཀྱིས་ཀུན་དགའ་ནི། གསལ་བས་འདུན་པ་ལ་སྒྲུབ་པ། 167

ཁྱོད་ནི་ད་དང་རྒྱན་ནམས་དག། བརྒྱང་ལ་ཁང་པ་དག་དུ་སོང་།
 རྒྱུ་མའི་འཚིང་བ་འདི་དག་གིས། ད་ནི་བདག་ལ་དགོས་པ་མེད། 168

ནགས་འདིར་བདག་རང་གཅིག་པ་འདི། ཞི་བ་ཚོག་ཤེས་གཉེན་དང་ལྡན།
 རྒྱུ་པོ་གཅིག་ཤུར་ཡང་དག་སྤྱི། གཅིག་བྱ་ཉིད་དུ་ནམ་པར་སྐྱུང་། 169

མི་བཟང་ཡུལ་དང་སྤོར་བའི་ཡོངས་སྤོར་དག་གཞན་བདང་ཞིང་།
 རོ་ལྡན་དགའ་བའི་ཁྱུད་པར་ཉོན་མོངས་སྐྱེས་ས་པར་རབ་བྱགས་པ།
 ཡོངས་སུ་ཟིམ་གཞོན་སྤིད་པ་འདི་ནི་འདི་ཉིད་བདག་གི་གནས།
 འདོད་པའི་མཚེས་པ་ཞི་བ་དག་ནི་ཞི་བ་ཁོ་ན་བསྟེན། 170

ཞེས་སྒྲུབ་དེ་ཡིས་འབར་བ་ཡིས། རྒྱན་ནམས་དེ་ཡི་ལག་དུ་གཏད།
 ལྷ་དྲིལ་མཚི་མའི་ཐིགས་ཚོགས་ཀྱི། དེ་དག་སྤངས་གཏོང་བ་བཞིན། 171

महता शाक्यमुख्येन बोधितस्याथ भूपतेः ।

अन्तःपुरे च कान्तानामुद्भूतः करुणः स्वरः ॥ १६५ ॥

अथ ब्रह्मेन्द्रधनदप्रमुखैस्त्रिदशैर्दृष्टः ।

राजसूनुर्वनं प्राप गत्वा द्वादशयोजनम् ॥ १६६ ॥

अवदद्याथ तुरगात् विमुच्याभरणानि सः ।

उवाच सूचितामन्दच्छन्दकं वदमत्विषा ॥ १६७ ॥

पृष्ट्वाभरणानि त्वं ह्यथ ब्रज मन्दिरम् ।

नेदानीमस्ति मे कृत्यमेतैर्मायानिवन्धनैः ॥ १६८ ॥

वनेऽस्मिन्नहमेकाकी शमसन्तोषबान्धवः ।

एकः संजायते जन्तुरेक एव विपद्यते ॥ १६९ ॥

विषमविषययोगं भोगमुत्सृज्य रे कः

सरसरातावश्रपक्वशशापप्रदतः ।

परिभवभुवनेऽस्मिन्नेष नः सन्निवेशः

शमितमदनकान्तिः शान्तिमेव अयामि ॥ १७० ॥

इत्युक्त्वाभरणान्यस्य दौत्तान्यकैः मुमोष सः ।

त्यक्तशोकान्वितानीव मुक्तापक्वणसम्बन्धे ॥ १७१ ॥

རལ་གྲིས་གཙུག་སྤྱད་བཅད་ནས་ནི། ལྷ་མཁའ་འཁོར་གཞི་ལ་དེ་ཡིས་འཕངས།

བརྒྱ་བྱིན་གྲིས་ཀྱང་དེ་སྤངས་ནས། ལྷ་ས་པས་རྣམ་ལོ་གནས་སུ་བྱེད། 172

གང་དུ་བདག་ཉེར་ཚེ་བོ་དེས། ཉེན་མོངས་བཞིན་དུ་སྐྱབ་བཅད་པ།

དེར་ནི་དམ་པ་རྣམས་དག་གིས། དབུ་སྐྱ་སྤངས་པའི་མཚོད་དེན་བཙུགས། 173

འདུན་པ་ཡིས་ཀྱང་དུ་སྤངས་ནས། རབ་དུ་སོང་སྟེ་ཉེན་བདུན་གྲིས།

གོང་ཁྱེར་ཉེ་བ་དལ་བུས་སྟེན། ལྷ་འོན་དག་གིས་གཟེར་བས་བསམས། 174

མ་བདག་སྐྱུ་ན་ཡངས་སུ་དར། དུ་ན་སྤང་བ་ཉེད་དུ་བྱིད།

སྐྱུ་ཁྱི་ཚོ་དེ་ལྷན་པ་ཡིས། མི་བདག་བལྟ་བར་རི་ལྷར་རྒྱས། 175

དུ་ལྷར་བསམས་ནས་དུ་བདང་སྟེ། དེ་ཡི་གནས་དུ་ཉེད་བསྐྱབས་པ།

སྟེན་སྟོང་དུ་ནི་གོང་ཁྱེར་དུ། ལྷ་འོན་གཞུགས་ཙན་བཞིན་དུ་ལྷགས། 176

དེ་མཐོང་ཕོ་བྲང་སྐྱེ་བོ་ནི། མ་བདག་སྐྱོན་ཕོར་བཅས་པ་དང་།

མ་ལུས་སྐྱོགས་ཀྱི་སོ་སོར་ན། ཚོ་དའི་ཀྱ་ཙེར་མ་ཙེར་བུས། 177

མགྲིན་པ་གདུང་བའི་སྐྱ་རབ་བསྐྱེད། ལྷ་འོན་ལྷན་པ་ཀུན་གྲིས་འཇུས།

ཚགས་བྲལ་ལྷན་པའི་དུ་དེ་ནི། མཚི་མ་ཉེལ་ཞིང་སྐོག་བདང་བྱུར། 178

བྱང་རྒྱལ་སེམས་དཔའི་རིག་པ་ཡིས། བསོད་ནམས་ཐོབ་ཅིང་གཅོང་པ་དེས།

འཁོར་བ་ལས་ནི་གྲོལ་བའི་སྐྱད། བྲམ་ཟེའི་རིགས་སུ་སྐྱེ་བ་སྤངས། 179

चूडां निष्कृष्य खड्गेन स चिक्षेप नभःस्थले ।

शक्रश्च तं समादाय निनाय दिवमादरात् ॥ १७२ ॥

केशः क्लेश इवोत्कृत्तो यत्र तेन महात्मना ।

केशप्रतिग्रहं चैत्यं सद्भिस्तत्र निवेशितम् ॥ १७३ ॥

छन्दकोऽप्यश्वमादाय प्रयातः सप्तभिर्दिनैः ।

शनैः प्राप पुरोपान्तं शोकार्तः समचिन्तयत् ॥ १७४ ॥

शून्यं तुरगमादाय परित्यज्य नृपात्मजम् ।

द्रष्टुं शक्नोमि नृपतिं कथं पुत्रप्रलापिनम् ॥ १७५ ॥

विचिन्त्येति हयं त्यक्त्वा स तत्रैव व्यलम्बत ।

शून्यासनः पुरं वाजौ मूर्त्तः शोक इवाविशत् ॥ १७६ ॥

तं दृष्ट्वान्तःपुरजनः सामात्यश्च महौपतिः ।

प्रतिप्रलापमुखरा श्चक्रिरे निखिला दिशः ॥ १७७ ॥

उद्भूतार्त्तस्वरैः कण्ठैः सोत्कण्ठैः स विषादवान् ।

सर्व्वै र्यृहीतकौर्साश्रु वाजौ जीवित मत्यजत् ॥ १७८ ॥

स बोधिसत्त्वसंम्यर्शपुण्यप्राप्तिप्रविधितः ।

जग्राह ब्राह्मणकुले जन्म संसारमुक्तये ॥ १७९ ॥

གང་དུ་གཞན་ཉུང་སྒྲིག་ནི། བརྟུ་བྱིན་དག་གིས་བྱིན་པ་གླངས། ..
 དེར་ནི་ཉུང་སྒྲིག་གླངས་པ་ཡི། མཚོད་དེན་སྐྱེ་བོ་ཚེན་པོས་བྱས། 180

དེ་ལྟར་འབྱོར་བ་སྲིད་མེད་འཇུག་སྒྲིབ་སྐྱེ་བ་རབ་བྲལ་སྒྲིབ།
 སྐྱེ་བོས་དབེན་པའང་སྐྱེ་བོ་ནམས་ཀྱི་སྒྲིངས་པའི་འཁོར་ལོ་རྒྱུག་པའི་སྒྲིབ།
 ཡོན་ཏན་གྱིས་ནི་སྐྱེ་བོ་ཚགས་མཚན་ཚགས་པ་དག་དང་བྲལ་བྱུང་བ།
 དག་པ་འདོད་ཅིང་འདོད་པ་བཏང་ནས་བཟུགས་པར་འོས་པ་ཉིད་བཟུན་དེ། 181

ཞེས་པ་དག་གི་བའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་རྩལ་སེམས་དཔའི་དོགས་པ་བརྗོད་
 བ་དཔག་བསམ་གྱི་འབྲི་ཤིང་ལས་མངོན་པར་འབྱུང་བའི་དོགས་
 བ་བརྗོད་པའི་ཡལ་འདབ་སྐྱེ་ཉི་ཤུ་བཞི་པའོ།

शक्तदत्तं कुमारस्तु यच्च काषाय मग्रहौत् ।
काषायग्रहणं तच्च चैत्यं चक्रे महाजनः ॥ १८० ॥

विभवमभवदृत्त्यै जन्म जन्मप्रमुक्त्यै
विजनमपि जनानां मोहगर्तान्निवृत्त्यै ।
इति स कुशलकामः काममुत्सृज्य मेजे
गुणकृतजनरागः श्लाघ्यतां त्यक्तरागः ॥ १८१ ॥

इति श्वेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलताया-
मभिनिष्क्रमणावदानं चतुर्विंशः पञ्चवः ।

ཡལ་འདབ་སྡེ་ཉི་ཤུ་ཚ་ལྔ་པའོ།

མཚོས་པའི་མིག་གི་འཁོར་ལ་སྐྱུར་བའི་བདུན།

གང་གིས་བཀའ་ཡི་ཡུལ་དུ་བསྐྱུར་བྱས་པ།

སྲིད་པའི་མཐུ་ཡིས་ཟེལ་མནན་མངོན་པར་གྲོལ།

སྐྱེ་བའི་འཛིགས་ལས་རབ་གྲོལ་དེ་དག་གྲུལ།

དེ་ནས་དཀའ་ཐུབ་ནགས་ཚལ་དེར། བྱང་རྒྱལ་སེམས་དཔའ་དཀའ་ཐུབ་བསྟེན།

དེ་ཚོ་དེ་ཡི་ཉི་གནས་ལྡེ། བར་རྒྱ་སིར་རབ་དུ་སོང་། 2

དེ་ནས་ཐུབ་དབང་འདོད་འོས་པའི། ཤུག་ཐུབ་པ་དལ་བྱ་ཡིས།

སྡེ་གདོང་དག་གི་གྲོང་དུ་ནི། རང་ཉིད་སྡོངས་ནི་སྐྱེ་ཞིང་ག་ཤེགས། 3

དེར་ནི་བྱིམ་བདག་སྡེ་ཞེས་པའི། མངོན་པར་བརྗོད་པའི་བྱ་མོར་ནི།

གཞིན་རྒྱུ་མ་དག་དགའ་མ་དང་། དགའ་སྟོབས་ཞེས་པ་བྱང་བར་བྱུར། 4

དེ་ཡིས་ས་བདག་ཟས་གཙང་གི། སྲས་ཀྱི་བྲགས་པ་ཐོས་བྱུར་ནས།

བྱིས་བདག་དག་དུ་དེ་སྐྱབ་སྦྲད། བདུལ་ཞུགས་ལོ་ནི་བཅུ་གཉིས་བྱས། 5

འཕྲུང་བ་ལྷ་བྱའི་གཞིན་རྒྱུ་མ། རྩོམ་ཟུང་དཀའ་སྡེ་སྦྱིང་ལ་ནི།

མངོན་པར་འདོད་པ་རང་བཞིན་སྐྱེས། སྐྱུད་པ་བཞིན་དུ་དཀའ་དུ་གནས། 6

अथ पञ्चविंशतिः पल्लवः ।

जयन्ति ते जन्मभयप्रमुक्ता
भवप्रभावाभिभवाभियुक्ताः ।
यैः सुन्दरीलोचनचक्रवर्ती
मारः हतः शासनदेशवर्ती ॥ १ ॥

ततस्तपोवने चास्मिन् बोधिसत्त्वे तपोजुषि ।
तदुपस्थापकाः प्रञ्च वाराणस्यां प्रवव्रजुः ॥ २ ॥

स्पृहणीयो मुनीन्द्राणामथ शाक्यमुनिः शनैः ।
स्वयं सेनायनीग्रामं जनचारिकया ययौ ॥ ३ ॥

तत्र सेनाभिधानस्य कन्ये गृहपतेः सुते ।
नन्दा मन्दबलाख्या च चारुष्टप्ते बभूवतूः ॥ ४ ॥

शुद्धोदनस्य भूभर्तुं स्ते श्रुत्वा विश्रुतं सुतम् ।
चक्राते तद्द्विवाहार्थं व्रतं द्वादशवार्षिकम् ॥ ५ ॥

आमोदिनीनां हृदये सदा सूचवदास्थितः ।
मालानामिव बालानामंभिलाषः स्वभावजः ॥ ६ ॥

ཡང་ཡང་འོ་མ་འབྱུངས་པ་ཡིས། བ་རྣམས་འོ་མ་དེ་གཉིས་ཀྱིས།
 གླངས་ནས་ཤེལ་གྱི་སྒོ་དུ་ནི། དགོ་བའི་འོ་ཐུག་བདུལ་ལྷུགས་མཐར། 7

འོ་ཐུག་ཚོག་བཞིན་གྲུབ་ཚོ། བྲམ་ཟེའི་གཞུགས་སུ་ལྷ་དབང་དང་།
 བདུའི་ལྷན་ལྷན་ལྷ་དག་ཀྱང་། ཡུལ་དེར་ཡང་དག་མངོན་པར་འོངས། 8

མངོས་མ་དེ་དག་དགའ་བ་ཡིས། མགོན་གྱི་ཚོ་ནི་རབ་གླངས་ཚོ།
 བརྟུ་བྱིན་གྱིས་སྦྲས་ཡོན་ཏན་ཀུན། རྒྱལ་པོ་ལ་ནི་ཐོག་མར་ཡུལ། 9

བདག་ལས་ཤེ་ཞིག་ཚངས་པ་འདི། ལྷག་པས་དང་པོ་ཉིད་དུ་འོས།
 ལྷ་ཡི་རྒྱལ་པོས་དེ་བརྗེད་ཚོ། གདོང་བཞི་བ་ཡིས་རབ་སྦྲས་པ། 10

གཙང་མ་རིས་ཀྱི་ལྷ་དེ་དག། བདག་ལས་ཀྱང་ནོ་ལྷག་པ་ཡོན།
 ཚངས་པས་དེ་སྐད་སྦྲས་པའི་ཚོ། དེ་དག་གྱི་ཀྱང་མཁར་ནས་སྦྲས། 11

ནི་ར་ལྷ་ན་ཞེས་པ་ཡི། བྱང་དུ་བཞུགས་ཤིང་རྒྱུ་གནས་པ།
 བྱང་རྒྱབ་སེམས་དཔའ་དཀའ་བྱུང་གྱིས། རིང་འདི་ཀུན་ལས་བྱང་པར་འཕགས། 12

དེ་དག་ཐོས་ནས་གཞིན་བྱ་མས། བོས་དེ་རིན་ཅན་སྒོ་དུ་ནི།
 ཐོག་ནས་ཞུགས་དེ་གྲས་པ་ཡིས། བྱང་ཚེའི་འོ་ཐུག་དེ་ལ་ཡུལ། 13

བྱང་རྒྱབ་སེམས་དཔའ་དེ་གླངས་ནས། རིན་ཅན་སྒོ་དེ་དེ་ལ་གཏད།
 བྱིན་པ་འདི་ནི་སྦྲར་མི་གླངས། ཞེས་བརྗེད་དེ་དག་གིས་མ་གླངས། 14

• धेनूनां पीतदुग्धानां दुग्धन्ताभ्यां पुनः पुनः ।
 गृहीत्वा स्फटिकस्थाल्या व्रतान्ते पायसं शुभम् ॥ ७ ॥

विधिवत् पायसे सिद्धे विप्ररूपः सुरेश्वरः ।
 तं समभ्याययौ देशं देवश्च कमलासनः ॥ ८ ॥

• हर्षादतिथिभागेश्च कन्यकाभ्यां समुद्धृते ।
 शक्रोऽवदत्सर्व्वगुणोदयायात्रे प्रदीयताम् ॥ ९ ॥

• मत्तोऽयमधिकस्तावद्ब्राह्मणः प्रथमोऽपि च ।
 इत्युक्ते सुरराजेन प्रोवाच चतुराननः ॥ १० ॥

• मत्तोऽधिको देव आस्ति शुद्धावासनिकायिकः ।
 इत्युक्ते ब्रह्मणा तेऽपि जगदुग्गैगनस्थिताः ॥ ११ ॥

• सर्वप्रतिविशिष्टोऽसौ बोधिसत्त्वस्तपःकृशः ।
 नद्यां निराजनाख्यायां विगाह्य सलिले स्थितः ॥ १२ ॥

• एतंदाकर्ष्य कन्याभ्यामाह्वय मणिभाजने ।
 अवृत्तीर्थार्पितं भक्त्या तदस्मै मधुपायसम् ॥ १३ ॥

• बोधिसत्त्वस्तदादाय रत्नपात्रौ ददौ तयोः ।
 दत्तेयं न पुनर्ग्राह्येत्युक्त्वा जगद्वतु र्जं ते ॥ १४ ॥

དེ་ལ་ལྷན་དེ་ནི་ཚུ་གྲུང་། དེས་འཕངས་སྐྱ་ནམས་དག་གོས་ཐོབ།
 དེ་རྗེ་ཅན་གྱི་དེ་དག་ལས། མཁའ་རྒྱིང་གཟུགས་ཀྱིས་བསྐྱེད་ཐོབ་གྲུངས། 15

རབ་དང་བྱང་ཚུབ་སེམས་དཔའ་ཡིས། དེ་ནས་མཚོས་མ་རྒྱང་ལ་སྐྱས།
 སྐྱོན་པའི་སྐྱོན་ལམ་དག་གོས་ནི། བྱིད་གཉིས་ཅི་ཞིག་མེད་པར་འདོད། 16

དེ་ལ་དེས་སྐྱས་ཟས་གཅང་སྐྱས། མཁའས་པ་ཀུན་དུ་དགའ་བའི་གཏོར།
 རྒྱ་རྒྱ་རྒྱ་ཀུན་གྲུབ་པ་དེ། བདག་ཅག་བདག་པོར་བཅོམ་པར་འདོད། 17

དེ་དག་ཚོག་ནི་ཆགས་ལྷན་ཞིང་། འདོད་པའི་བ་སྐྱབས་སྐྱབ་པ་དེས།
 དེ་ཡི་ཕྱགས་ལ་མ་གོས་དེ། ཚུ་ཡིས་བསྐྱེད་འདབ་མ་བཞིན། 18

དེ་ཡིས་སྐྱས་པ་གཞིན་ཉུ་དེ། རབ་དུ་བྱང་བ་མ་ཐོས་སམ།
 དེ་ལ་བྱང་མེད་དཔལ་མོ་བཞིན། སིག་གཡོ་དགའ་བ་མེད་དམ་ཅི། 19

ཞེས་པ་འདོད་པ་མིན་ཐོས་ནས། ཕྱགས་རིང་བྱུངས་དེ་གཞིན་ཉུ་མས།
 སྐྱས་པ་སྐྱོན་པའི་ཚོས་འདི་ནི། དེ་ཡི་གྲུབ་སྐྱེད་ཉིད་གྲུང་ཅིག། 20

མ་མཐོང་བྱས་པ་ཡང་དག་སྐྱར། བང་ལྷགས་སྤི་རོལ་ཕྱོགས་ཚོ་ནའང་།
 དུན་རིང་གོས་པ་དེས་པར་ནི། ཕྱོགས་སྐྱུ་ལྷུང་བ་མི་སྐྱོགས་སོ། 21

དེ་དག་ཚོག་དེ་ཐོས་ནས་སྐྱོ། རབ་དང་བྱང་ཚུབ་སེམས་དཔའ་ནི།
 བགས་ཀྱི་བང་དུ་ངལ་གསོའི་སྐྱར། དེ་དག་ལ་ཉི་སྐྱིང་ནས་གཤེགས། 22

सा तेन मद्यां निक्षिप्ता नागैर्नीता प्रभावती ।
विद्योभ्याप्याहता तेभ्यस्ताक्षरूपेण वञ्चिता ॥ १५ ॥

प्रसादी बोधिसत्त्वोऽथ कन्यायुगलमभ्यधात् ।
दानस्य प्रणिधानेन भवत्योः किं समीहितम् ॥ १६ ॥

ते तमूचतुरानन्दनिधिः शुद्धोधनात्मजः ।
सर्वार्थसिद्धोऽभिमतः कुमारः पतिरावयोः ॥ १७ ॥

उद्यमं मारलौलायाः सरसं तद् वचस्तयोः ।
न लिलिम्प्य मनस्तस्य पाद्मं दलमिवोदके ॥ १८ ॥

स जगाद् कुमरोऽसौ न किं प्रव्रजितः श्रुतः ।
न तस्य लोलनयनाः प्रियाः श्रिय इव स्त्रियः ॥ १९ ॥

इत्यनौषितमाकर्ण्य दौर्घं निश्वस्य कन्यके ।
जञ्चतु दानधर्मोऽयं सिद्धौ तस्यैव जायताम् ॥ २० ॥

अदृष्टलोहसंश्लिष्टः प्रविष्टोऽन्तःपराङ्मुखः ।
न ब्राम सुचिराभ्यस्तः पञ्चपातो निवर्तते ॥ २१ ॥

इति तद्वचनं श्रुत्वा बोधिसत्त्वः प्रसन्नधीः ।
प्रयातस्ते समामन्त्य विश्रान्त्यै काननान्तरम् ॥ २२ ॥

འོ་ཐུག་བརྟུན་རྩི་ཆ་དག་གིས། ལྷོ་བས་ནི་མཚོ་གཏུ་རྒྱས་པ་ཐོབ།
 བསིལ་གྱི་བ་མཚོ་གཏུ་ཡིང་དག་གིས། རབ་མཚོ་ས་འཛོན་དག་ལ་འཛོགས།

23

དེར་ནི་སྦྱིལ་བྱུང་བ་ཅིང་ས་པ་མཚོད། དེ་ཡིས་བདེ་བར་བཞུགས་པའི་ཚོ།
 ང་རྒྱལ་བཞིན་དུ་ཅེ་མོ་ནི། རབ་དུ་མཐོ་བའི་རི་དེ་ཞིག།

24

ས་འཛོན་རྣམ་པར་ཞིག་པ་དེར། ཐུགས་ནི་བྱུང་བཞིན་དེ་ཡིས་བསམས།
 གྱེ་མ་དྲི་མེད་མ་ཡིན་པའི། ལས་འདི་བདག་གིས་ཅི་ཞིག་བྱས།

དེ་ལྟར་བརྒྱ་བསམ་དབུགས་རིང་བ། དེ་ལ་ནས་མཁམ་ལྷ་ཡིས་སྦྱས།
 དམ་པ་བྲོད་ཀྱིས་མི་འོས་པའི། ལས་ནི་ཅི་ཡང་བསྐྱབས་པ་མེད།

26

ལྷོ་ཆད་མད་པར་དག་བསྐྱབས་པ། ས་ཡི་འཛོན་པར་བཟོད་མ་གྱུར།
 སེམས་ཅན་དགོ་བ་རབ་བསྐྱབས་པ། རབ་མཐོ་རི་བོ་བརྒྱ་བསམ་སྦྱི།

27

ལྷོ་པོ་ནི་ར་ཉལ་ན་ནི། ཡང་དག་སྦྱོལ་ལ་གཡོ་མེད་ལུལ།
 བྱང་ལྷབ་སེམས་ལ་བྱུབ་སྟེར་བ། རོ་རྩེ་གདན་ཞེས་བཟོད་པར་སོང་།

28

ལྷོ་ཡོ་བབ་སྟན་པའོ་ལམ་ནས་དེ། རབ་གཤེགས་ལམ་གྱི་ས་གཞི་ལ།
 ཞབས་ནི་བཞོད་པས་གསེར་དག་གི། བརྟུ་རྒྱུད་པ་བྱུང་བར་གྱུར།

29

དེ་ནི་གཤེགས་པའི་ས་གཞི་ལ། ལྷོ་རྣམས་རབ་དུ་བཟོལ་བས་དཀྱིགས།
 མཁམ་པའི་སྦྱོད་བཞིན་སྦྱ་ལྷན་ཞིང་། རབ་དུ་པར་ཞེས་ནེམས་ཞེས་ཀྱང་།

30

पायुसामृतभागेन लब्धदिव्यबलोदयः ।

प्रच्छायतरुमुच्छाय मारुरोह महीधरम् ॥ २३ ॥

पर्यङ्कबन्ध माधाय तच्च तस्मिन् सुखं स्थिते ।

अहङ्कार इवात्युच्चशिरः सोऽद्रिर्व्यगीर्यत ॥ २४ ॥

विशीर्णभूधरे तस्मिन् स प्रदध्यौ विषण्णधीः ।

सपक्षालानि कर्माणि मया कानि कृतान्यहो ॥ २५ ॥

इति चिन्ताशतोच्छ्वासं तमूचु व्योमदेवताः ।

न त्वया विहितं साधो कर्म किञ्चिदसाम्प्रतम् ॥ २६ ॥

अच्छिन्नोत्तप्तकुशलं धर्तुं न क्षमते क्षितिः ।

स त्व मुत्तप्तकुशलः प्रोच्चशैलशताद्गुरुः ॥ २७ ॥

निरञ्जनीं समुत्तीर्य सरितं व्रज निश्चलम् ।

सिद्धिदं बोधिसत्त्वानां देशं वज्रासनाभिधम् ॥ २८ ॥

देवतादिष्टमार्गेण प्रस्थितस्यास्य भूतले ।

पादग्यासैरभूत्तस्य हेमपद्मपरम्परा ॥ २९ ॥

पृथिवी व्रजत स्तस्य प्रोक्षंसत्सलिलाकुला ।

रखन्तौ कांस्यपाचौव प्रोन्ननाम ननाम च ॥ ३० ॥

གང་གི་སྐྱོ་མེད་ཡི་ཤེས་གཏོར། འབྱུང་བ་འབྱུར་བའི་འབྲས་བུ་ཅན། །
 མཚན་མ་དེ་དང་དེ་དག་ནི། བྱང་བར་བྱུར་བ་དེ་ཡིས་མཐོང་། ། 31

ནི་ར་ཉམ་ནའི་ས་གཞི་ལ། བག་པོ་ཞེས་བྱ་ལོང་བའི་སྤྱ། །
 སངས་རྒྱས་བྱུང་བས་མིག་ཐོབ་ཅིང་། ས་ཡི་སྐྱོ་ཐོས་ངེས་པར་འཐོན། ། 32

མཚན་ཉིད་ཐམས་ཅད་རབ་རྫོགས་ཤིང་། འཛིན་ཕྱི་ལོ་འོད་ཟེར་འབར། །
 བྱང་ཚུབ་སེམས་དཔའ་དེ་མཐོང་ནས། ཐལ་པོ་སྐྱུར་བྱས་རབ་སྐྱས་པ། ། 33

པདའི་སྐྱུན་ལྡན་མཛེས་པ་ཁྲིད་ནི་ལང་ཚོ་དར་ལ་བགས་ཚལ་འདྲིར། །
 ལྷན་ཚོགས་རྣམས་ལ་འབྲལ་བའི་གདུང་བ་རབ་དུ་བྱིན་ནས་རྣམ་པར་གནས། །
 མཚུངས་མེད་ཞི་བའི་ཁྲད་པར་རབ་དུ་འབྱེད་ཅིང་ཚོག་ཤེས་སྤེ་བའི་བྱ། །
 ཁྲིད་ནི་སྲིད་བའི་མཚོ་ལས་ལྷས་ཅན་རྣམས་ཀྱི་བདེན་བའི་ཟམ་ལྷགས་འབྱུར། ། 34

ཇི་ལྟར་འདི་ནི་དགས་འདི་དག་ཐམས་ཅད་འཛིགས་
 བའི་གཡོ་བ་ཉིད་ནི་བདང་བྱས་ཤིང་།

ཇི་ལྟར་གཤམ་འགྲོད་ཚོགས་རྣམས་ཅེ་དགའི་འཁོར་
 ཡོས་ཉེ་བ་ཉིད་ཀྱི་རྣམ་པར་གནས།

གང་ཡང་སེམས་ཅན་རྣམས་ཀྱི་སྤྱིང་གི་ཡིད་བདན་
 མཚུངས་པ་ཉིད་ཀྱི་གནས་བྱུར་པ།

དེ་ལྟར་འདི་ནི་ངལ་དུ་བ་མེད་པར་བདེ་བ་སྤྱིན་པའི་སངས་རྒྱས་སྤྱི་ཡོན་སྐྱེས། ། 35

तानि तानि निमित्तानि प्रवृत्तानि ददर्श सः ।
येषामनुत्तरज्ञाननिधानसाधनं फलम् ॥ ३१ ॥

निरञ्जनाय भुवने नागोऽन्धः कालिकाभिधः ।
बुद्धोत्पादितहृग्भूमेः शब्दमाकर्ण्य निर्य्ययौ ॥ ३२ ॥

सर्वलक्षणसम्यग्ं दीप्तजाम्बूनदद्युतिम् ।
स बोधिसत्त्व मासोक्थ प्रोवाच रचिताञ्जलिः ॥ ३३ ॥

नलिननयन कान्तस्त्वं वने यौवनेऽस्मिन्
विहरसि विरहार्त्तिं सम्यदामर्पयित्वा ।
अश्रमश्रमविशेषोन्मेषसन्तोषहेतु-
र्भवसि भवसमुद्रे देहिनां सत्यसेतुः ॥ ३४ ॥

अयामुच्चन्धेते भयतरलता मय हरिणाः
यथा लीलाचक्रं विहरति समीपे खगगणः ।
ससत्वासत्त्वानां किमपि हृदयाश्वाससदनं
तथा मन्थे वैचं वपुरिद मनायाससुखदम् ॥ ३५ ॥

ཡལ་འདབ་ཉི་ཤུ་ཙ་ལ།

ལག་ལྷན་སྤྱ་གྲུ་བ་རྫོང་ལ་དགའ་ལག་བ་དག་ལ་ལག་བ་འཛོག་པར་བྱེད།
 གཙུག་ལུང་ལྷན་པའི་མཆོག་ཅིའི་རླུང་གིས་སྟོན་པའི་སྐྱ་
 དང་ལྷན་ཞིང་བདེ་བར་བྱེད།
 མིག་རྒྱར་གཡོ་བའི་རི་དགས་མོ་རྣམས་མ་དུ་ཉུ་གྲུས་
 བས་བྱེན་དུ་སྤོགས་པར་གྱུར།
 བསོད་ནམས་རབ་དང་བཞིན་འདི་ནི་རབ་དུ་ཞི་བར་འགྱུར་བའི་དུས་ཀྱི་ལུགས། ॥

36

དེ་རིང་ཁོ་ན་དག་པའི་སངས་རྒྱས་ཉིད་ཐོབ་ནས།
 འཛིག་དེན་གསུམ་པོ་ཁྱེད་ཀྱི་མ་ལུས་དོགས་པར་བ་གྱིད།
 བདུད་ཅིའི་ཟེར་གྱིས་འབྲུལ་ལ་ཀྱ་སྤང་ལྷན་པའི།
 རབ་དང་རབ་དུ་དགའ་བའི་དཀར་བ་ཚོགས་པ་བཞིན། ॥ 37

ཉིན་མོའི་མགོན་བཞིན་གཟི་བརྗིད་རབ་འབར་བྱེད་ཀྱི་
 རྣང་བས་འབྲུལ་ལ་ཕན་ཚུན་དུ།
 རབ་རྒྱས་པར་ལྷ་ལྷུས་མཚོག་གི་རྣང་བ་ལ་རེག་འཛིག་དེན་རྣམས་དག་གིས།
 རྣང་ཅི་འབྱུང་བའི་འབྲེང་བཞིན་གཏུང་ཞིང་སྐྱབས་པར་
 དེས་བཅིངས་སྡིང་ལས་ཕྱིར་བུང་བ།
 བཏི་སྐྱབས་སྟོན་པའི་འབྲེང་བ་སྐྱར་ཡང་ནང་དུ་གནས་ན་བྱེད་པར་མི་འགྱུར་རོ། ॥

38

དུལ་བས་དེ་སྐད་སྐྱ་བ་ཡི། ལྷ་ཡིས་རྒྱལ་ལ་རབ་དང་ཚོ།
 བྱང་རྒྱལ་སེམས་དཔས་པེབས་པར་སྐྱས། ལྷ་པོ་ཡང་དག་བཟའ་ནས་གཤེགས། ॥

39

करिकलभकः पद्मप्रीत्या करोति हरेः करं
 सुखयति शिखी स्निग्धासापं कलापशिखानिलैः ।
 भवति हरिणी लोलापाङ्गा पुरः प्रणयोन्मुखी
 प्रशमसमयस्येयं पुण्यप्रसादमयी स्थितिः ॥ ३६ ॥

अद्यैव बुद्धत्व मवाप्य शुद्धं
 त्वं बोधि मेघ्यत्यखिलां चिलोकौम् ।
 सद्यः प्रसादप्रमदावदातां
 कुमुदतीं पूर्य इवामृतांशुः ॥ ३७ ॥

अन्योन्यन्दिननाथदीप्तमहसः सद्यस्तवालोकनात्
 लोकानां कमलप्रबोधकलया दिव्यप्रकाशसृशाम् ।
 निर्य्याती हृदयान्निबद्धमधुपश्रेणीव संबन्धन-
 चस्तान्तर्न पुनः करिष्यति पदं मोहान्धकारावलिः ॥३८॥

इति ब्रवाणां विनया नागराजः प्रसन्नधीः ।
 बोधिसत्त्वं समाभाष्य समुत्तोर्यं नदीं ययौ ॥ ३९ ॥

རྫོང་ཇི་གདན་གཞས་བྱང་རྩལ་གྱི། ཅ་བར་དེས་ལྷིན་མ་འབྲུགས་པར།
 བརྒྱ་བྱིན་གྱིས་བྱིན་གྲུབ་ལ་རྣམས། ཅེ་མོ་གཡས་བཟུང་མལ་ལྷན་བྱས། 40

དེར་ནི་སྦྱིལ་ཀྱང་བཅས་མཛད་ནས། གཡོ་བ་མེད་པར་ངེས་པར་ཞུགས།
 བདུད་ཅིའི་རྩུ་གཏེར་བསྐྱབས་པ་ཡི། མཚུག་དུ་ངལ་གསོ་བཞིན་དུ་མཛོས། 41

བདན་ཞེང་དང་པོ་འི་དབྱིབས་ལྷན་ད། ཐུན་མང་མན་པར་བཟད་པའི་རྩན།
 མི་གཡོ་གསེར་གྱི་འོད་ལྷན་པ། ལྷན་པོ་གཞན་པ་བཞིན་དུ་མཛོས། 42

ཟག་པ་ཟད་པ་མཐར་ཐུག་པ། ལྷིལ་ཀྱང་འདི་ལ་བདག་གཞས་སོ།
 ཞེས་པའི་བདག་པ་བྱས་ནས་དེས། དན་པའི་སློ་ནི་རབ་དུ་བཅིངས། 43

དེ་ནས་སྐབས་དེར་བདུད་དག་ནི། ཞི་ལ་སྤྲུག་དོག་སྤིང་ཡིག་ཐོགས།
 ལྱུར་བ་ཉིད་དུ་མངོན་པར་འོངས། བྱང་རྩལ་སེམས་དབའ་ལ་སྦྱས་པ། 44

འཛིག་རྟེན་གཉེན་ལ་གཡོན་ཉིད་དང་། འདྲེན་མན་འདྲེན་པ་འདྲོ་ན་ཅེ།
 དུས་མིན་མེད་ཏེག་གཞོན་ལྱའི་དབྱིབས། ལྟོད་གྱི་སློ་ཡང་སུ་ཞིག་འདོད། 45

དགས་པ་བཅམ་པའི་སྣ་སྦྱིན་གྱིས། ལྟོད་གྱི་བྱང་ལྟར་རབ་དུ་སྦྱངས།
 བཅུན་མོའི་ཚོགས་ཀྱིས་འབྲེང་བ་བཀག། མི་ཡི་བདག་པོ་ཟས་གཙང་བཅིངས། 46

ཞེས་པའི་ཚོག་ནི་ཐོས་ཉིད་ན། བྱང་ལ་ཐོ་བའི་དུག་སྦྱངས་པ།
 དེ་ཡི་རྣམ་འགྲུར་མ་བསྐྱབས་པའི། སེམས་ཀྱིས་རྣམ་པར་བསམས་པར་གྱུར། 47

वज्रासतपदं प्राप्य बोधिमूलमनाकुलम् ।
दक्षिणाग्रैः कुशैश्चक्रैः शक्रदत्तैः स संस्तरम् ॥ ४० ॥

तत्रोपविश्य पर्यङ्कबद्धो निश्चलनिश्चयः ।
मन्यावसानविश्रान्तः स दुग्धाब्धिरिवावभौ ॥ ४१ ॥

असाधारः क्षमाधारः स धीरसरलाकृतिः ।
रुरुषे काञ्चनरुचिः परो नेरुरिवाचलः ॥ ४२ ॥

अस्त्रावक्षयपथ्यन्तः पथ्यङ्कोऽयम्मम स्थिरः ।
बन्धेति स संकल्पं कृत्वा प्रतिमुखीं स्मृतिम् ॥ ४३ ॥

अचान्तरे समभ्येत्य मारः संयममत्सरः ।
लैख्यहार स्तत्र तूर्णं बोधिसत्त्वमभाषत ॥ ४४ ॥

अकामकामता केयं लोके बन्धनदा मता ।
अकालकलिकाकारा मतिस्ते कास्य कामना ॥ ४५ ॥

यद्द्वैतं हतशंकेन देवदत्तेन ते पुरम् ।
निरुद्धान्तःपुरश्रेणी बद्धः शुद्धोदनो नृपः ॥ ४६ ॥

इति श्रुत्वैव वचनं शोकामर्षविषोऽन्वितः ।
अशिद्धितविकारेण चेतसा स व्यचिन्तयत् ॥ ४७ ॥

ཀྱི་མ་བདག་ལ་བདུད་དག་ནི། བར་ཚད་བྱ་བར་རབ་དུ་བཙོན།
 རོ་ཚ་མེད་ནི་གཙུག་ལུང་ལྟར། ཅེ་ཞིང་འགོ་ལ་གར་སྐྱབས་སྐྱར། 48

མཐའ་ནི་འཆི་བར་མི་རྣམས་བདུད། རྒྱུ་ཀྱིས་གཞོད་བར་རྣམས་མ་ཡིན།
 འཆི་བའི་མཚོད་སྤྱིན་གཅིག་གི་ནི། འདོད་པ་ཉིད་འདི་ལྷོད་ཀྱིས་ཐོབ། 49

མཚོད་སྤྱིན་སྤྱིན་པ་དཀའ་ཕྱབ་བལྟགས། བདག་ཉིད་ལ་ནི་བྱེད་མི་སྟོ།
 རང་གི་ཡོན་ཏན་བསྐྱབས་པ་ཡིས། བསོད་ནམས་མེ་དོག་རྩིས་ཤིང་འབྱུལ། 50

དེ་ཡིས་དེ་སྐད་སྤྱོད་ལུང་བས། ལྷན་ཅན་སེམས་ནི་འོ་སྟོག་པའི་བདུད།
 རྒྱོ་བ་དང་བཅས་རབ་སོང་སྟེ། མཐད་དུ་སྤྱོད་བ་ཡང་དག་བཅུམས། 51

དེ་ནས་ཅུ་དེའི་འབྲི་ཤིང་བཞིན། ཡིད་འོང་རབ་དུ་མཛོས་པའི་མིག།
 གཤམ་པའི་བྱང་བས་གཤམ་ལྡན་མ། ཡིད་འོང་མཛོས་མ་མཐོང་བར་གྱུར། 52

སྟོད་ཚུལ་མཛོས་པས་ངོམས་གྱུར་པ། འདོད་པའི་བྱ་མོ་གསུམ་པོ་དེའི།
 ཀྱང་པ་པདྨ་ཅན་བཀོད་ནས། དཀའ་ཕྱབ་ནགས་འདི་ཆགས་ལྡན་བྱས། 53

དེར་ནི་མིག་གིས་རི་དྲགས་མོ། འགྲིད་པའི་འགོས་ཀྱིས་སྤང་མོ་དང་།
 དེ་དག་བཞིན་གྱི་ཅུ་སྐྱེས་ཀྱིས། པདྨ་ཅན་ནི་དམན་པར་བྱས། 54

དེ་ཡི་ལྷན་ནི་ལང་ཚོ་ཡིས། བརྒྱན་ཅིང་རྗེས་སུ་ཆགས་པས་བྱུགས།
 པརྗེས་སུ་གཤམ་དང་ལྡན་པ་ཡིས། སེམས་མེད་ནམས་ཀྱང་ཆགས་པར་གྱུར།

अहो बतान्तरायं मे मारः कर्तुं समुद्यतः ।
नर्तयत्येष दुर्हतः शिखण्डिक्रीडया जगत् ॥ ४८ ॥

मार मार विरामस्ते दौर्जन्यस्य न जायते ।
एकेन हिंसायत्नेन प्राप्तेयं कम्बता त्वया ॥ ४९ ॥

यज्ञदानतपःस्नाघां नात्मनः कर्तुमुत्सहे ।
स्वगुणोदौरणम्बानं पुण्यपुष्पं हि शौर्यति ॥ ५० ॥

इति निर्भत्सितस्तेन चित्तस्तेनः शरौरिणाम् ।
सामर्षः प्रययौ मारः समारभाङ्गतोद्यमः ॥ ५१ ॥

अथादृश्यन्त ललिता लालित्याञ्चितलोचनाः ।
भ्रमद्भङ्गतरङ्गिण्यः कान्ताश्च्युतलता इव ॥ ५२ ॥

चारुतच्चरितावृता स्तिसस्ताः कामकन्यकाः ।
सरागं पादनलिनीन्यासैश्चक्रुस्तपोवनम् ॥ ५३ ॥

विलोचनेन हरिणी करिणी गतिविधमैः ।
तत्र प्राभिर्मुखांभोजैर्नलिनौ मलिनौकृता ॥ ५४ ॥

यौवनाभरणी रंगैरनुरागविलोपनैः ।
लावण्यवसगैस्तासां कामोऽभूदप्यचेतसाम् ॥ ५५ ॥

དོ་རྗེའི་གདན་ལ་བསམ་གདན་ལ། མཉམ་གཞག་གཡོ་མེད་སྤྱན་རླུང་པ།
 དེ་མཐོང་ནས་ནི་དེ་དག་རྣམས། ཡ་མཚན་བསམ་གདན་འཛིན་པར་གྱུར། 56

བྱང་རྒྱབ་སེམས་དཔའ་དྲག་པ་ལས། རྒྱགས་དང་ཆགས་པའི་རང་བཞིན་གྱིས།
 བ་ཚོད་འཕྲལ་ཉིད་ཡོངས་བདང་དེས། དམ་པའི་ངོ་ཚའི་གྲ་བ་བསྟེན། 57

ད་ནས་ད་དག་ཕྱིར་ལོག་ཏུ། སང་བས་ཡིད་ལ་ར་བ་ཆད།
 ཡིད་སྤྲུབས་གཞགས་པ་རྩོམ་པ་ཡིས། དམག་གི་ཚོགས་པ་བསྐྲུས་པར་གྱུར། 58

ཐ་དད་བཞིན་ལྡན་སོག་ཆགས་དང་། མཚོན་ཆ་ཀུན་གྱི་འཛིག་པས་བྱུང།
 བྱེ་བ་ཐུག་ནི་སྤྲུམ་ཅུ་དུག། དེ་ཡི་དབྱང་ཚེན་ཡང་དག་ཇོགས། 59

རང་ཉིད་ཁོ་ཞིང་དུག་པོ་ཡིས། རྣ་བའི་བར་དུ་མདའ་བསྟན་དྲངས།
 བདུད་གྱི་རྣམ་འགྱུར་དུག་པོ་ཡིས། བྱང་རྒྱབ་སེམས་དཔའ་ཀུན་དུ་གཅེས། 60

ད་ཡས་རབ་འཕངས་དུལ་དང་ན། དུག་དང་དོ་ལྡན་མཚོན་གྱི་ཆར།
 མཚན་དང་བརྗོད་ཡི། ཚོགས་སུ་བྱང་རྒྱབ་སེམས་ལ་གྱུར། 61

སྤྲར་ཡང་བདུད་དབྱང་གིས་འཕངས་པ། མཚོན་གྱི་ཆར་ནི་འཛིན་བཞེད་པ།
 དེ་ལ་དོ་རྗེ་ར་བའི་གནས། ལྷ་རྣམས་དག་གས་རབ་དུ་བྱས། 62

བདག་པ་ཉམས་པའི་དུན་པས་ཀྱང་། དྲིང་ངོ་འཛིན་གྱི་རྣ་བའི་ཚོར།
 འེལ་གྱི་ལྗོན་པ་འདབ་ས་ནི། དྲིལ་བུ་གསལ་པའི་སྤྲ་ལྡན་སྤྲུལ། 63

वज्रासन्नसमाधानध्याननिश्चललोचनम् ।

तं विलोक्याभवत् तासां विस्मयध्यानधारणा ॥ ५६ ॥

ता बोधिसत्त्वसंकल्पान् मद्रागमयं वयः ।

परित्यज्यैव सहसा सलज्जा-भेजिरे जराम् ॥ ५७ ॥

प्रतीपगमनात्तासामथ भग्नमनोरथः ।

मन्मथः प्रथितारम्भः सैन्यसम्भारमाददे ॥ ५८ ॥

सर्वप्रहरणैर्व्याप्तं नानाप्राणिमुखैर्भयैः ।

षट्चिंशत्कोटिविपुलं बलं तस्य समुद्ययौ ॥ ५९ ॥

स्वयमाकर्णनिष्कृष्टकापक्रूरशरासनः ।

मारः स्फारविकारेण बोधिसत्त्वं समाद्रवत् ॥ ६० ॥

शस्त्रदृष्टिस्तदुत्सृष्टा सह पांशुविषाण्मभिः ।

प्रययौ बोधिसत्त्वस्य मन्दाराम्बुजतुल्याताम् ॥ ६१ ॥

पुनर्म्भारबलोत्सृष्टा शस्त्रदृष्टिर्धृतक्षमे ।

चक्रिरे देवतास्तस्य वज्रप्रतिसमाश्रयम् ॥ ६२ ॥

स्मरोऽपि नष्टसङ्कल्पः समाधेः श्रोत्रकण्ठकम् ।

घण्टापटुरटत्पर्षं निर्न्ममे स्फटिकद्रुमम् ॥ ६३ ॥

སྤྱི་ཚེར་སྒྲོགས་པའི་ཤིང་དེ་དང་། བདུད་དཔུང་མཚན་དང་བཅས་པ་དག།
 ཉམ་མཁའི་ལྷ་ཡིས་སྤངས་ནས་ནི། ལྷགས་རིའི་ཕྱི་རོལ་རབ་དུ་འཕངས། 64

དེ་ནས་བཅོམ་ལྷན་ཡེ་ཤེས་ནི། དྲི་མེད་རབ་དང་ཡང་དག་ཐོབ།
 ཀུན་རིག་ཀུན་རོགས་སྟེ་བ་ནི། བམས་ཅད་དམ་པ་མཚོག་དུ་གྱུར། 65

དེར་ནི་སྤྲ་མེད་ཡེ་ཤེས་ཀྱིས། རྫོགས་པའི་བྱང་ཚུབ་བརྟེས་པ་དེས།
 ལས་ཀྱི་བྱ་རྒྱུ་བས་ཀྱིས་སྤུལ་བ། འབྱུང་པོ་ཀུན་གྱི་འགོ་བ་མཐོང་། 66

དེ་ནས་ཤུ་ཀྱའི་གོང་ཁྱེད་དུ། བྱང་ཚུབ་སེམས་དབའ་དཀའ་ཐུབ་ཀྱིས།
 རྩོན་མོངས་དབང་གིས་འདས་གྱུར་ཅེས། མཁའ་ལ་བདུད་ཀྱིས་རབ་དུ་བསྐྱབས། 67

དེར་ནི་རྒྱལ་པོ་ཟས་གཙང་མ། དེ་ཐོས་དོ་རྗེས་བཅོམ་པ་བཞིན།
 བྱུ་ལ་བྱས་པ་པའི་དུག་གིས་གཟེར། ས་ལ་རབ་དུ་འབྱེལ་བར་གྱུར། 68

མི་བདག་བཅུན་མོའི་ཚོགས་དང་བཅས། སྟོག་ནི་བདང་བར་བྱས་པའི་ཚོ།
 ལེགས་སྟོད་སྟོགས་སྤྱ་སྤྱང་བ་ཡི། ཉམ་མཁའི་ལྷ་ཡིས་དེར་སྐྱས་ལ། 69

བདུད་ཚི་གསོལ་ནས་ཁྱོད་ཀྱི་སྤྲས། ཡང་དག་རྫོགས་སངས་རྒྱས་ཉིད་གྱུར།
 དེ་ཡིས་གཟིགས་པ་རྣམས་ལ་ཡང་། འཚི་བས་བྱས་པའི་འཛིགས་སྤྲ་མེད། 70

མི་བདག་རྒྱུན་པོ་བཅུན་མོ་དང་། བཅས་པས་ཚོག་དེ་ཐོས་གྱུར་ནས།
 བདུད་ཚི་ས་ཡུན་བཞིན་སྐད་ཅིག་ལ། སྟོག་ནི་སྤྲར་ཡང་བྱང་བར་གྱུར། 71

तन्तारमुखरं वृक्षं मारञ्च सबलायुधम् ।
चक्रवाटे समुत्क्षिप्य चिक्षिपु व्योमदेवताः ॥ ६४ ॥

भगवानथ संप्राप्तप्रसन्नज्ञाननिर्म्मलः ।
सर्व्ववित्सर्व्वगः सर्व्वजातिस्मृतिपरोऽभवत् ॥ ६५ ॥

स तत्रानुत्तरज्ञानसम्यक्सम्बोधिमापितः ।
ददर्श सर्व्वभूतानि गतिं कर्म्मोर्म्मिनिर्म्मिताम् ॥ ६६ ॥

अथ शाक्यपुरे मारः प्रवादमसृजद्विवः ।
बोधिसत्त्वः प्रयत्नोऽस्तं तपःक्लेशवशादिति ॥ ६७ ॥

तत्र शुद्धोदनो राजा पुत्रस्त्रेहविषातुरः ।
निपपात तमाकर्ण्य वज्राहत इव क्षितौ ॥ ६८ ॥

अन्तःपुरे सहस्रे प्राणत्यागकृतक्षणे ।
सुवृत्तपक्षपातिन्य स्तमूचु व्योमदेवताः ॥ ६९ ॥

पुत्रं स्तवामृतं पीत्वा सम्यक्सम्बुद्धतां गतः ।
तेनाङ्गलोकितस्यापि नास्ते मृत्युभयं कुतः ॥ ७० ॥

इति सान्तःपुरामात्यः श्रुत्वा नरपतिर्व्वचः ।
अमृतप्रत्यागतप्राणः सुधासिक्त इव क्षणात् ॥ ७१ ॥

ཀུན་དགའི་དགའ་ལྗོན་ཆེན་པོ་དེར། ལྷ་བ་སྤྲ་གཅན་གྱིས་ཟེན་ཚོ།
 བྱང་རྒྱལ་སེམས་དགའི་བརྩན་མི་ནི། བྲགས་འཛོན་མ་ལ་སྤྲས་མཛོས་བཅས། 72

སྤྲ་གཅན་ཞེས་པ་གྱིས་པ་དེའང་། མི་བདག་དེས་བསྐྱེད་དོགས་པའི་ཚོ།
 མ་ཡིས་དག་སྤྲང་རྩོད་དང་བཅས། འཕངས་ཚོ་རྒྱལ་འཕྱོ་བར་གྱུར། 73

བཅོམ་ལྡན་འདས་ཀྱང་ཉིན་ཞག་བརྟན། སྤྲ་ནི་གཡོ་བ་མེད་པར་གནས།
 རྩོ་རྩོལ་ཀྱང་བཅེངས་པ་ཡིས། ལྷ་རྣམས་ལ་མཚན་ལྡན་པར་བྱས། 74

ཚངས་བའོ་རོགས་ཞེས་བྱ་བ་ཡོ། ལྷ་གཉིས་ཀྱིས་ནི་བསྐྱུལ་བ་ན།
 མཚོག་དུ་ཀུན་དགའ་བརྟུན་ཅི་ཡི། ཚོགས་ལྟར་མཛོས་པས་བཀའ་སྤྲུལ་པ། 75

ལྷ་རང་ལྷ་མིན་དབང་ལྷུག་བདེ། ཀང་གིས་སྤྲུག་བསྐྱུལ་དུ་ཅི་བ།
 བདེ་བར་གནས་པ་འདི་ནི་སྟོན། ཀྱི་མ་བདག་གིས་ཤེས་མ་གྱུར། 76

མཛོས་སྤྲུག་རྒྱས་ལང་ཚོ་ལྡན་པའི་ལྷས།
 བརྟུན་ཅིས་བརྒྱན་པ་མཐོ་རིས་ལོངས་སྤྱོད་ཚོགས།
 མ་ལྷས་བདང་གྱུར་རྩོལ་མེད་བདེ་འདི་ཡིས།
 འགྲན་ལྷ་སྟོང་པོ་མེད་པའི་དུལ་ཉིད་དོ། 77

མི་བཟད་ལྷུལ་གྱི་ཉོན་མོངས་འཁོར་བའི་ལམ་འགྲོན་ཀུན་དུ་གཤུང་གྱུར་ཅིང་།
 ཉོན་མོངས་ཅན་བདུག་ཞི་བས་དགའ་བ་ཉེར་གྱུར་ཅན་དན་གྱི་བ་མས་པ་ཞིན།
 དབང་པོ་མཐའ་དག་ཚོམ་པའི་བདེ་བ་འདི་ཡིས་བདག་ནི་དགའ་བ་སྤྲེས།
 ཞི་བའི་གངས་ལྡན་ནགས་སྤྲང་པ་བསོས་པ་རྣམས་བདེ་བའི་དབེ་ནི་ཅི། 78

तस्मिन्महोत्सवानन्दे बोधिसत्त्वबधूः सुतम् ।
कान्तं यशोधरास्तत राहप्रस्ते निशाकरे ॥ ७२ ॥

राहुंलाख्यः स बालोऽपि नृपतेर्जन्मशङ्किनः ।
जमन्या सशिलः शुद्धौ निश्चिन्तोऽभसि पुञ्जुवे ॥ ७३ ॥

भगवानपि सप्ताहं स्थितो निश्चलविग्रहः ।
वज्रपर्यङ्कबन्धेन देवानां विस्मयं व्यधात् ॥ ७४ ॥

स ब्रह्मकायिकाख्याभ्यां देवताभ्यां विरोधितः ।
अवदत्परमानन्दसुधासन्दोहसुन्दरः ॥ ७५ ॥

अहो वत मया ज्ञाता पूर्वमेषा सुखस्थितिः ।
यया सुरासुरैश्चर्य्यसुखं दुःखगणायते ॥ ७६ ॥

लावण्याम्भःलाविताङ्गास्तरुण्यः
पौयूषार्द्रः स्वर्गसम्भोगवर्गः ।
अस्याशेषत्यागहेलासुखस्य
स्पर्द्धाबन्धे पांशुनिःसार एव ॥ ७७ ॥

संतप्तोऽहं विषयविषमक्लेशसंसारपान्थः
क्लान्तः शान्त्याश्रितिमुपगताश्चन्दनच्छाययेव ।
संजातेयं सकलकरणव्यापिनीर्निवृत्तिर्मे
विश्रान्तानां शंमहिमवने किं सुखस्योपमानम् ॥ ७८ ॥

གནས་སྐབས་དེར་ནི་བསོད་ནམས་དག། ཡོངས་སུ་སྒྲིབ་པས་ནགས་ཚལ་དེར།
རྗེས་པ་གཤམ་བཟང་པ་དག། དོན་མཐུན་ཚེན་པོས་འོངས་པར་གྱུར། 79

སྒྲ་ཡིས་བསྐྱེད་པ་དེ་དག་གིས། ལྷན་པས་བཅོམ་ལྡན་ལ་སྤྱོད་པ་དེ།
སྤྱུག་འཚལ་ནས་ནི་བསོད་སྒྲོམས་འདི། ལྷང་བར་མཛོད་ཅེས་རབ་དུ་སྒྲིམ། 80

བརྗེ་བའི་དབང་གྱུར་ཀུན་མཁུན་གྱིས། དེ་ནི་གསལ་ན་ནས་རྣམ་བསམས་པ།
སྒྲ་རབ་རྣམས་ཀྱིས་སྒྲོད་དུ་འདི། ལྷངས་ཀྱི་སྒྲོད་སྤངས་ལག་པར་མིན། 81

ད་ལྟར་བསམས་པ་དེ་ལ་ནི། རྒྱལ་ཚེན་བཞི་ཞེས་བྱ་བའི་ལྷས།
འཕལ་ལས་བྱས་པའི་སྤྱང་བཟེད་བཞི། སྤུལ་ནས་ལྷ་ཡི་གནས་སུ་སོང་། 82

དེ་ནས་བཅོམ་ལྡན་འདས་ཀྱིས་ཀྱང་། བསོད་སྒྲོམས་རབ་དུ་བཞེས་མཛོད་ནས།
སྐབས་བསུས་དག་གི་བཀའ་ཡིས་ནི། དེ་དག་རྗེས་སུ་བརྒྱུང་བ་མཛོད། 83

ལོགས་བྱས་རྣམ་པར་རྒྱས་པའི་དབང་པོ་བསོད་ནམས་སྟེར་ལ་མཁལ།
རྒྱུད་པ་མ་ལུས་ཟེད་བྱེད་དོན་དུ་གཉེར་བའི་དབལ་བསམ་གྱིང་།
དེག་བ་ཡོངས་གྱུར་བསྐྱབ་པའི་རྗེས་མཐུན་དམ་པ་དག་གིས་གྲོགས།
སྐལ་ལྡན་འགའ་ཞིག་དག་གི་དགོ་བའི་ཚ་བས་གོབ་པར་འགྱུར། 84

ཞེས་པ་དགོ་བའི་དབང་བོས་བྱས་པའི་བྱང་རྒྱལ་སེམས་དཔའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་
པ་དབལ་བསམ་གྱི་འབྲི་གིང་ལས་བདུད་བཅོམ་པའི་རྟོགས་པ་
བརྗོད་པའི་ཡལ་འདབ་སྟེ་ཉི་ཤུ་ཚ་ལྔ་པའོ།

अस्मिन्नवसरे पुण्यपरिपाकेण तद्वनम् ।
वणिजौ पृथुसार्थेन प्राप्तौ चपुसभस्त्रिकौ ॥ ७९ ॥

देवताप्रेरितौ भक्त्या भगवन्त मुपेत्य तौ ।
प्रणजौ पिण्डपातोऽयं गृह्यतामित्यभाषताम् ॥ ८० ॥

दयाविधेयः सर्वज्ञ स्तदाकर्ण्य व्यचिन्तयत् ।
पात्रे गृहीतोऽयं न पाणौ पात्रवर्जिते ॥ ८१ ॥

इति चिन्तयतस्तस्य महाराजाभिधाः सुराः ।
दत्त्वा स्फटिकपात्राणि चत्वारि त्रिदिवं ययुः ॥ ८२ ॥

कृत्वाथ भगवान् पात्रे पिण्डपातप्रतिग्रहम् ।
अनुग्रहं तयोश्चक्रे शरण्यत्रयशासनात् ॥ ८३ ॥

विततसुकृतसाक्षी पुण्यनिक्षेपदक्षः
क्षयितविपदशेषः प्रार्थनाकल्पदक्षः ।
भवति कुशलमूलैः कस्यचिद् भाग्यभाजः
शुभपरिणतिदोक्षादक्षिणः साधुसङ्गः ॥ ८४ ॥

इति श्लेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां
मारविद्रावणावदानं नाम पञ्चविंशः पल्लवः ॥

ཡལ་འདབ་ཉི་ལུ་ཚ་རྒྱལ་པ།

སེམས་པའི་སྤྲོད་རྒྱལ་དང་ལྷན་ཡོན་ཏན་སྤྲོད་པར་འེས་གྱུར་ཅོང་།

རིན་ཅེན་འོད་ཟེར་རྣམས་དག་པམ་པའི་སྤྲོད་བ་རྒྱལ་པར་བྱེད།

ནད་མེད་སྤྱོད་ཤིག་རང་བཞིན་འགྲོ་བའི་རྒྱན་ནི་སྤྲོད་བྱེད་པ།

གང་ཞིག་དག་པས་རྗེས་འབྲེལ་མིང་ཅེན་རིགས་དེ་འགའ་ཞིག་ཡིན། 1

མེར་སྐྱེའི་གཞིར་ནི་ཉུ་གྲོ་དྲའི། ཀྱུན་དགའ་ར་བར་བཅོམ་ལྷན་འདས།

དེ་བཞིན་གཤེགས་པ་བཞུགས་ལ་སྤོན། ཤུ་ཀྱ་རྣམས་ཀྱིས་རང་རིགས་ལྷུས། 2

དེས་རྗེས་དེས་ཀྱང་མོ་གལ་བུ། དེ་ལ་རྗེ་མེད་ཡེ་ཤེས་ཀྱིས།

གཟིགས་པ་བསྐྱེས་ནས་མདུན་དུ་ནི། རང་གི་རིགས་འཁྲུངས་གསུང་བར་
བསྐྱེས། 3

དེ་ཡི་ཡེ་ཤེས་སྤྲོད་ཀྱིས་ནི། འདས་པ་དེ་ཉིད་ཇི་བཞིན་གཟིགས།

ཡང་དག་དྲན་བས་དེ་རྣམས་ལ། ལྷོས་པ་ཤུ་ཀྱ་བྱུང་བ་ཉིན། 4

མ་ལུས་འཇམ་ཏན་འདེན་སྤོན། རྒྱ་ཡོང་རང་བཞིན་གཅིག་ཉིད་དུ།

གནས་ཚེ་རྒྱུང་གིས་བསྐྱབས་པ་ལས། རྒྱ་ནི་འོ་མ་བཞིན་དུ་གྱུར། 5

རྒྱ་དེར་སྤྲོད་པོ་ཉིད་ཀྱིས་ནི། དལ་བྱས་སྤྲོད་བྱུར་པའི་ཚོ།

ཁ་དོག་རོ་དང་རིག་དང་སྤྲོད། རྗེ་ཡི་རང་བཞིན་མ་གཞིར་གྱུར། 6

अथ षड्विंशः पल्लवः ।

वंशः स कोऽपि विपुलः कुशलानुबन्धौ
यश्चारुत्तमुचितं गुणसङ्ग्रहस्य ।
रत्नं विशुद्धरुचिस्तुचितमत्प्रकाशं
मुक्तामयं जगदलङ्करणं प्रसूते ॥ १ ॥

न्यग्रोधारामनिरतं पुरा कपिलवास्तुनि ।
शाक्याः स्ववंशं पप्रच्छु भृगवन्तं तथागतम् ॥ २ ॥

तै पृष्टः स्वकुलोत्पत्तिं स मौङ्गल्यायनं पुरः ।
वक्तुं न्ययुक्तं कृत्वास्य विमलज्ञानदर्शनम् ॥ ३ ॥

स विलोक्य यथातत्त्वमतौतं ज्ञानचक्षुषा ।
तानवोचत संस्मृत्य श्रूयतां शाक्यसम्भवः ॥ ४ ॥

अशेषेऽस्मिन् जलमये जगत्येकार्णवे पुरा ।
स्थिते पवनसंस्पर्शात् पयः पय इवाभवत् ॥ ५ ॥

जले तस्मिन् घनतया याते कठिनतां शनैः ।
अभूद्दर्शारसस्पर्शशब्दगन्धमयौ मही ॥ ६ ॥

དེར་ནི་ལས་དག་ཡོངས་ཟད་པས། འོད་གསལ་ལྷ་ལས་སྐྱུང་གུར་པ།
 དེ་མཚུངས་ཁ་དོག་ཡང་དག་ཀྱས། སེམས་ཅན་སྤིང་སྤོབས་སྤོབས་སྐྱབ་པ། 7

རོ་ལ་ཆགས་པས་རབ་སྐྱོངས་པས། མཚུབ་མོར་རོ་ནི་བྱང་བྱས་ནས།
 ཁ་ཟས་སྐྱོན་གྱིས་སྤྱི་བ་དང་། ཅུབ་ཅིང་ཁ་དོག་འན་པར་གྱར། 8

དེ་དག་རྣམས་ཀྱིས་ལ་ནི། དེ་མ་གྱིས་ས་ལྷ་འབྱུངས་པར་གྱར།
 ལྷན་པས་རྣམ་པར་བཅོམ་རྣམས་ཀྱིས། ཞིང་དང་ཁང་པ་ཡོངས་སྐྱ་བཟུང་། 9

དེ་དག་ཉམས་སྐྱུངས་སྤོང་བ་ལ། རྒྱལ་རིགས་ཚུལ་དང་ལྡན་པ་ནི།
 སྐྱེ་བོ་སང་བོས་བཀུར་གྱར་པ། ཀུན་གྱིས་བཀུར་བ་ཞེས་པ་བྱུང་། 10

དེ་ཡི་རིགས་བརྒྱད་ཚེན་པ་ལ། དཔལ་ལྷན་མ་བདག་གསེས་སྐྱུང་འཕགས།
 བྲགས་པའི་མེ་དོག་ཉམས་མེད་བྱུང་། ཚུ་གཏེར་ལ་ནི་ཡོངས་འདུ་བཞིན། 11

དེ་ཡི་སྐྱས་གྱུར་འཁོར་ལོ་རྒྱུར། སྐྱེ་གནས་སྐྱེས་མིན་ངལས་ཏུ།
 བང་གི་རིགས་བརྒྱད་འགྲོ་བ་ན། བུ་གསེབ་གཙམ་ཉིད་ལྡན་ཚེན་པོ་བྱུང་། 12

དེ་ཡི་རིགས་ནི་སྤོང་ཕྲག་གོ། རིགས་ལས་མ་བདག་ཀྱི་ཀྱུང་།
 བང་གི་ཐུགས་ནི་བཅོམ་ལྡན་འདས། འོད་སྐྱུངས་དག་གིས་དང་བར་མཚན། 13

དེ་བརྒྱད་བྱ་རམ་གཤིང་པ་བྱུང་། དེ་ལ་ཡང་ནི་འཕགས་སྐྱེས་པོ།
 དེ་ཡི་བྱ་ནི་ལྷ་བོ་ལ། དགའ་བས་སྐྱ་བོ་གནས་ནས་བསྐྱད། 14

तस्यांभास्वरा देवाश्च्युताः कर्मपरिक्षयात् ।
तत्तुल्यवर्णसम्भूताः सत्त्वाः सत्त्वबलाधिकाः ॥ ७ ॥

अङ्गुल्या रसमास्वाद्य तत्तृष्णातौव्रमोहिताः ।
आहंरदोषात् सम्प्रापुर्गुरूक्षविवर्णताम् ॥ ८ ॥

अन्नप्रसविनी तेषां क्रमेणाभूद् वसुन्धरा ।
तमोभिश्च विलुप्तानां श्लेचागारपरिग्रहा ॥ ९ ॥

ततस्तेषां क्षतत्राणात् क्षत्रियः क्षितिपालने ।
महासम्मतनामाभूज्जनस्य महतो मतः ॥ १० ॥

तस्यान्वये महत्यासौनृपः श्रीमानुपोषधः ।
अम्बानकीर्तिकुसुमः पारिजात इवोदधौ ॥ ११ ॥

चक्रवर्ती सुतस्तस्य मान्याताभूदयोनिजः ।
जगत्येकातपचस्य यस्य वंशो महानभूत् ॥ १२ ॥

वंशे सहस्रवंशस्य ह्यकिस्तस्याभवन्नृपः ।
चित्तप्रसादमकरोद् भगवान् यस्य काश्यपः ॥ १३ ॥

इक्ष्वाकुरम्बये तस्य तस्य चाभूद् विरूढकः ।
प्रौत्या कनौयसः सूनोर्ज्येष्ठा स्तेन विवासिताः ॥ १४ ॥

དེ་ནས་གཞིན་ལྷ་ཐམས་ཅད་ནི། གཅིག་དུ་འདུས་ནས་རང་ཡུལ་ལ།
 ཆགས་དང་བྲལ་བས་ཐུབ་པ་ཆེ། སེར་སྐྱེ་ཞེས་པའི་གནས་སྤྱོད་མོང་། ། 15

བྱིས་པ་སྐྱ་ཆེན་སྐྱོགས་པ་ཡིས། བསམ་གཏན་དུས་ཀྱི་གོགས་བྱེད་པ།
 དེ་དག་གོང་ཁྱེར་གཞན་དུ་ནི། སེར་སྐྱེ་བའི་གཞི་ཞེས་དེ་ཡིས་སྤྲུལ། ། 16

དུས་ཀྱི་ས་བདག་བྱུ་ལ་ནི། མཉེས་གཤིན་རྗེས་སྤྱོད་གཏང་བ་ཡིས།
 རྩོན་པོ་རྣམས་ལ་གཞིན་ལྷ་ནི། དེ་དག་བྱེད་ལ་ཤོག་ཅེས་སྤྲུལ། ། 17

རྩོན་པོས་དེར་སྤྲུས་རྒྱལ་པོ་ལགས། དེ་དག་ཀུན་གྱི་སྤོང་མཚོག་ཐོབ།
 བྱ་ཚ་སྤྲེས་ཤིང་དབལ་འབྱོར་ཆེ། སྤྲར་ཡང་དགུག་པར་མི་རྣམས་མོ། ། 18

དེ་དག་རྣམས་ཀྱི་པ་ཡིས་དེར། ལྷས་སམ་མི་ལྷས་རྣམ་བསམས་ཚོ།
 དེ་དག་ལྷ་ཀྱའི་སིང་ཅན་གྱུར། དེ་རྣམས་རིགས་ལ་སི་ཡི་གོང་། ། 19

དེ་ཡི་རིགས་ལས་ས་སྤྱོད་ནི། རྩོང་ཐུག་ལྲ་པ་ལྲ་འདས་ཚོ།
 དབལ་ལྷན་ས་ཡི་བདག་པོ་ནི། ཤིང་དྲ་བཅུ་པ་བྱུང་བར་གྱུར། ། 20

དེ་ཡི་བརྒྱུད་ལ་སིང་གོ་འགྲམ། ས་ཡི་བདག་པོ་བྱུང་གྱུར་དེ།
 བཤ་ཞིག་སིང་གོ་བཞིན་དུ་ནི། རྒྱལ་པོ་སྤྱང་པོས་གཡུལ་མི་བཟོད། ། 21

དེ་སྤྲུས་ཐུ་བོ་ཟས་གཙང་སྤྲེ། གཞན་ནི་ཟས་དཀར་དེ་ཡི་ནི།
 རྗེས་སྤྲེས་བྱེད་པོ་ཟས། བདེད་ཅི་ཟས་ནི་གཞིན་ལྷ་འོ། ། 22

रूकौभूय ततः सर्व्वं स्वदेशविगतस्पृहाः ।

कुमाराः कपिलास्थस्य महर्षेराश्रमं ययुः ॥ १५ ॥

ध्यानंकालान्तरायाणां बाल्यादुच्चैः प्रलापिनाम् ।

सोऽन्यत्र निर्ममे तेषां पुरं कृपिलवास्त्विति ॥ १६ ॥

कालेन पुत्रवात्सल्यादनुतापेन भूपतिः ।

अनीयन्तां कुमारास्ते सच्चिवानित्यभाषत ॥ १७ ॥

तमूचु मन्त्रिणः सर्व्वे राजन् प्राप्तपुरोत्तमाः ।

प्रत्यानेतु मशक्यास्ते जातापत्यपृथुश्रियः ॥ १८ ॥

इति तेषां पितु स्तत्र शक्याशक्यविचिन्तने ।

बभूवुः शाक्यसंज्ञास्ते नृपुरस्तेषु वंशकृत् ॥ १९ ॥

तद्वंशेषु पञ्चपञ्चसहस्रेषु महीभुजाम् ।

अतौतेषु क्षितिपतिः श्रीमान् दशरथोऽभवत् ॥ २० ॥

तस्यान्वये सिंहहनु र्बभूव पृथिवीपतिः ।

न रणे सिंहमिव यं सेहिरे राजकुञ्जराः ॥ २१ ॥

ज्येष्ठः शुद्धोदनस्तस्य सुतः शुक्लोदनः परः ।

द्रोणोदनस्तदनुजः कनीयानमृतोदनः ॥ २२ ॥

བྱ་མོ་བཞི་ལྟེ་གཙང་ཞེས་དང་། དཀར་གྱི་བདུད་རྩི་དེ་བཞིན་ནོ།
 ཟས་གཙང་སྤྲུལ་ནི་བཙོམ་ལྡན་འདས། དེ་བཞིན་གཞན་ནི་དགའ་བོ་འོ།། 23

དོན་སྤྲུལ་དཀར་སྤྲུལ་གཉིས་ནི། སྐར་རྒྱལ་ཞེས་དང་བཟང་ལྡན་ན།
 བྱེ་བོ་ཟས་ཀྱི་སྤྲུལ་གཉིས་ནི། མ་འགག་དེ་བཞིན་ཆེན་པོ་འོ།། 24

ཀུན་དགའ་བོ་དང་ལྷ་སྤྲུལ་སྤྲུལ་ཞེས། བྱ་བ་བདུད་རྩི་ཟས་ལ་འབྱུངས།
 ལེགས་པར་རབ་རྟོགས་གཙང་མའི་བྱ། དཀར་མའི་བྱ་ནི་འཕྲེང་བ་ཅན།། 25

བཟང་བོ་བྱ་བོ་མ་ཡི་བྱ། ཡངས་པ་ཅན་ཡང་བདུད་རྩི་འི་བྱ།
 གང་ལ་རིགས་ནི་རབ་གནས་པ། སྤྲུལ་གཙང་འཛིན་ནི་བཙོམ་ལྡན་སྤྲུལ།། 26

ཞེས་པ་རབ་གསལ་ལ་ཡ་ཤེས་རང་བཞིན་དོས།
 རིགས་ནི་རི་ལྡན་བཤད་བཞིན་ཐོས་གྱུར་ནས།
 མཚོག་གྱུར་ཁྱད་པར་དག་པ་ཤུ་ཀྱ་རྣམས།
 བཙོམ་ལྡན་མཐུ་ཡིས་རབ་དུ་འབྱུངས་པར་གྱུར།། 27

ཅས་པ་དག་བའི་དབང་པོས་བྱས་བའི་བྱང་རྒྱལ་སེམས་དཔའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་
 པ་དཔག་བསམ་གྱི་འགྲི་ཤིང་ལས་ཤུ་ཀྱ་བྱང་བའི་རྟོགས་པ་
 བརྗོད་པའི་ཡལ་འདབ་ཉི་ཤུ་ཚ་རྒྱལ་པའོ།།

कन्याश्चतस्रः शुद्धाख्या शुक्ला द्रोणामृता तथा ।
शुद्धोदनस्य भगवान् सूनु नन्द स्तथापरः ॥ २३ ॥

शुद्धोदनस्य तनयौ द्वौ तिष्याख्योऽथ भद्रिकः ।
द्रोणीदनस्य द्वौ पुत्रावनिरुद्धो महांस्तथा ॥ २४ ॥

आनन्ददेवदत्ताख्यावमृतोदनसम्भवौ ।
शुद्धासुतः सुप्रशुद्धः शुक्लासूनुश्च मालिकः ॥ २५ ॥

द्रोणापुत्रश्च भद्राणि वैशाख्याख्योऽमृतासुतः ।
राहुलो भगवत्सूनु र्यस्मिन् वंशः प्रतिष्ठितः ॥ २६ ॥

इत्युज्ज्वलज्ञानमयेन तेन
वंशं यथावत् कथितं निशम्य ।
शाक्या बभूवु भगवत्प्रभावैः
सम्भावितोत्कर्षविशेषशुद्धाः ॥ २७ ॥

इति श्लेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां
शाक्योत्पत्तिर्नाम षड्विंशः पञ्चवः ॥

ཡལ་འདབ་ཉི་ཤུ་ཚ་བརྟན་པ།

གོས་དག་ལྷ་ཅིའི་དྲི་ངད་ལྷན་པ་བཞེན།
སྤྱིས་བྱ་སྤྱིང་སྤོབས་དབེན་པའི་གཉེན་ལྷན་པ།
བསོད་ནམས་ཉི་བར་རྫོགས་པའི་མཐུ་ཚེན་གང་
ཅི་ཡང་དེ་ནི་ལྷས་བརྒྱར་མེད་མི་གྱུར།།

1

གྲོང་ཁྱེར་རྒྱལ་པོའི་ཁབ་ཀྱི་ནི། འོད་མའི་ཚལ་གྱི་ནགས་ནང་ན།
སྲོག་ཚགས་འགྲོ་ཀུན་ཡོངས་གདུང་ལ། རྒྱལ་བ་ཐུགས་རྗེའི་མཚོ་བཞུགས་ཚོ།།

2

གང་གི་ཞོར་གྱིས་ཞོར་སྤྱིན་ནི། ཞོར་གྱི་དྲིགས་པས་ལང་བ་འསྲོག།
དཔལ་ལྷན་གྱུ་འཛོལ་ཞེས་བྱ་བ། ས་བདག་ཅམ་པར་བྱང་བར་གྱུར།།

3

དེ་ཡི་བྱ་ནི་བཅས་གྱུར་པ། ཡིད་ལ་རེ་བ་བརྒྱ་ལྷན་པའོ།
ཞོར་རྣམས་འདོད་པས་ཐོབ་པ་ཡི། རྣམ་པར་འབྱོར་བ་བདེ་བའི་གོགས།།

4

གྲུ་བཞེན་དག་ལས་སྐྱས་གྱུར་ཅང་། བྱ་སྐྱས་པ་ཡ་ཚོ་ནད་།
དགའ་བས་བྱེ་བ་ཉི་ཤུ་ནི། དབུལ་པོ་ལ་བྱིན་གང་གི་ཚོ།།

5

གྲུ་བཞེན་བྱ་བ་ཉི་ཤུ་ཞེས། ད་ཚེ་བྱས་པ་ད་གྲགས་གྱུར།
གང་གིས་རིགས་ནི་རྣམ་བརྒྱན་པ། ལེགས་བྱས་ཀྱིས་ནི་འབྱོར་བ་བཞེན།།

6

शप्तविंशः पल्लवः ।

स कोऽपि सत्त्वस्य विवेकबन्धोः
पुण्योपसन्नस्य महान् प्रभावः ।
नापैति यः कायशतेषु पुंसः
कस्तूरिकामोद इवांशुकस्य ॥ १ ॥

जिने सर्व्वजयज्जन्तुसन्तापकरुणाहृदे ।
पुरे राजगृहे वेणुवनान्तरविहारिणि ॥ २ ॥

श्रीमानभुद् भूमिपति श्रम्यायां पोतलाभिधः ।
जहार धनदर्प्यान्धं धनेन धनदस्य यः ॥ ३ ॥

अजायत सुतस्तस्य मनोरथशतान्वितः ।
धनाना मीप्सितावाप्त्यै सुखसख्यो विभूतयः ॥ ४ ॥

श्रवणक्षेण जातस्य स हूनो स्तस्य जन्मनि ।
प्रौढ्या ददौ दरिद्रस्य कोटीनां विंशतिं तदा ॥ ५ ॥

स. श्रोणकोटीविंशत्यः शिशुः ख्यात स्तदाभवत् ।
विभवः सुकृतेनैव येन वंशो विभूषितः ॥ ६ ॥

ནོར་རྣམས་ཀྱན་དང་ལྷན་ཅོག་དུ། རིག་པ་ཐོབ་ཅིང་འཕེལ་བར་གྱུར།
 བ་ཡི་ལྷགས་རྣམས་བརྒྱང་བ་ཡིས། བདེ་བ་ཉིད་དུ་ངལ་གསོ་བྱས། 7

ནམ་ཞིག་ཉི་མའི་དཀྱིལ་འཁོར་ལས། ཉི་མའི་ཚོགས་བཞིན་མདུན་དུ་ནི།
 མོ་གལ་གྱི་བྱ་བ་བས་ནས། འདོས་པ་ལ་ནི་དེ་ཡིས་སྦྱས། 8

ཕྱོགས་མཚམས་རབ་དུ་གསལ་བྱེད་པ། ཉི་མ་འདྲ་བ་ཁྱོད་ནི་སྤ།
 སྐབས་གསུམ་དབང་ངམ་རི་བོང་ཅན། ལྷ་འམ་ནོར་གྱི་དབང་པོ་འམ། 9

དེ་ལ་དེས་སྦྱས་བདག་ནི་ལྷ། མ་ཡིན་སངས་རྒྱས་བཅོམ་ལྷན་འདས།
 ཡོན་ཏན་དཔལ་ལྷན་ལྷ་དབང་གིས། ཕྱག་བྱེད་དག་གི་སྦྱོབ་སྐུ་ཡིན། 10

ཐུབ་ཚན་དེ་ལ་བྱེད་ཀྱིས་ནི། རི་མེད་བསམ་དུ་སྦྱས་ས་རབ་དུ་སྦྱེལ།
 མྱིང་སྟོབས་དག་ཅིང་རྒྱས་པ་ལས། ཐོབས་པའི་ལོངས་སྟོན་བཅོམ་ལྷན་མཉེས། 11

ཞེས་པ་བཅོམ་ལྷན་འདས་ཀྱི་མཚན། གོ་བཞིན་རྣ་བར་སོང་བ་ཡིས།
 ཉི་མ་ལ་གྲུས་རིགས་ཡིན་ཀྱང་། སྤྱ་ལོང་རབ་དུ་རྒྱས་པར་གྱུར། 12

སྟོན་སྟེའི་བག་ཆགས་ཀྱིས་སྦྱར་བའི། རང་བཞིན་གང་ལ་གང་གནས་པ་རི།
 དེ་ལ་དེ་ནི་བརྗོད་པས་ཀྱང་། གསལ་བ་ཉིད་དུ་དོགས་པར་གྱུར། 13

དེ་ཡིས་དེ་ལ་ཚོས་པའི་སྟོན། མཐུ་རིས་སྤྱི་བོ་ལ་འདས་པ།
 ཉི་ཤ་གྲུས་པས་ཆགས་པ་དང་། དད་ལྷན་སེམས་ཀྱི་རབ་དུ་བསྐྱར། 14

प्राप्तविद्यः स सर्वार्थैः सह वृद्धिमुपागतः ।
चकार सुखविश्रान्तिं व्यवहारधरः पितुः ॥ ७ ॥

स कदाचित् प्रभापुञ्जमिव सूर्यस्य मण्डलात् ।
अवतीर्णं पुरप्राप्तं मौञ्जल्यायनमब्रवीत् ॥ ८ ॥

को भवानर्कसंकाशः प्रकाशितदिगन्तरः ।
चिदग्नेशः शशाङ्को वा देवो वा द्रविणेश्वरः ॥ ९ ॥

स तं बभाषे न सुरः शिष्यो भगवतस्त्वहम् ।
बुद्धस्य विबुधाधोशब्दमानगुणत्रियः ॥ १० ॥

स्वच्छं तस्य प्रयच्छन्तं पिण्डपातं महामुनेः ।
सत्त्वशुद्धोदयावाप्तं भोग्यं भगवतः प्रियम् ॥ ११ ॥

इति श्रीणस्य भगवन्नाम्ना श्रवणगामिना ।
रविभक्तस्य जात्यापि रोमाञ्चः समजायत ॥ १२ ॥

प्राग्जन्मवासनायुक्तः स्वभावो यस्य यः स्थितः ।
स तस्योद्गिरणेनापि स्फुट एव विभाव्यते ॥ १३ ॥

स तस्मै विंशतिस्थालीभागं माकजनोचितम् ।
प्राद्विणोद्भक्तिसंसक्तश्रद्धायुक्तेन चेतसा ॥ १४ ॥

དཀྱིལ་གྱིས་པས་སྤྱོད་ཚོགས་དཔལ། སྤྱོད་པ་དང་དག་མཐའ་དག་ནི།
 ལྷག་པར་རྗེས་སྤྱོད་འཛིན་བཙོན་པའི། བཙོན་ལྷན་རང་གིས་བཞེས་པར་གྱུར། 15

གནས་སྐབས་དེར་ནི་གྱིས་པ་ཡིས། སྤྱོད་པོ་གཟུགས་ཅན་སྤྱོད་པོ་ནི།
 མི་བདག་ལ་འོས་ཚོས་པའི་སྤོད། རང་གིས་བཟུང་ནས་བྱུང་བར་གྱུར། 16

གྲོ་བཞིན་གྱིས་སྤྱོད་པ་ལོངས་སྤྱོད་ཀྱི། རྩོད་བཟང་དེར་ནོ་ས་བདག་གོས།
 ཚོར་ནས་བརྒྱ་བྱིན་གྱིས་སྤྱོད་པ། ཐམས་ཅད་མཚོག་ལྷན་ཡིན་པར་བསམས། 17

སྤྱོད་བཟེད་ལྷག་མ་བཙོན་ལྷན་གྱིས། བྱིན་ནས་ས་ཡི་བདག་པོ་བྱུངས།
 ཟས་དེ་གོ་བཞིན་གྱིས་སྤྱོད་པར། ཐོས་ནས་ཡ་མཚན་འཛིན་པར་གྱུར། 18

དེ་ནས་མི་དབང་བཙོན་ལྷན་ལ། ཕྱག་འཚལ་སྤྱོད་པོའི་པོ་བྱུང་དུ།
 རབ་དུ་སོང་ཕྱོ་གོ་བཞིན་གྱིས། སྤྱོད་ཚོགས་མཚོག་དུ་རྒྱས་པར་བསམས། 19

རང་ཉིད་དེ་ནི་ལྷ་རྩ་འགོ། གྲགས་ཚན་དེ་ན་བལྟ་བར་འོས།
 རྗེས་བཙམ་དུ་ལྟར་ངས་བྱས་ནས། དེ་ཡིས་བགྱོད་པ་ཚོམ་པར་བལྟལ། 20

ས་བདག་རང་ཉིད་འོང་བར་ནི། བཙོན་པ་ལྷགས་ཤེས་གྲུ་འཛིན་གྱིས།
 ཤེས་ནས་དབེན་པ་དག་དུ་བྱ། གོ་བཞིན་བྱེ་བ་ལ་སྤྱོད་པ། 21

མི་བདག་རིགས་ཀྱི་དཔལ་འཕྲོ། སྤྱོད་པ་ལྷ་རྩ་འོང་ཞེས་པ།
 འདི་ནི་མཚོག་དང་བྱུང་བར་དུ། རྗེས་དང་བཙམ་པར་བདག་གིས་དོགས། 22

ततस्तं प्रेषितं तेन भगवान् भक्तिसंसदा ।

अनुग्रहाग्रदृश्यः समग्रं स्वयमग्रहीत् ॥ १५ ॥

अस्मिन्नवसरे भक्त्या स्थालीभागं नृपोचितम् ।

समादाय स्वयं राजा विम्बिसारः समाययौ ॥ १६ ॥

श्रीणप्रहितभोगाना मामोद न्तश्च पार्थिवः ।

आघ्राय शक्रप्रहितं सर्व्वं दिव्य ममन्यत ॥ १७ ॥

पाञ्चश्रेष्ठं भगवता दत्त मास्वाद्य भूपतिः ।

श्रीणेन प्रेषितं श्रुत्वा तदनु विस्मयं ययौ ॥ १८ ॥

भगवन्तं प्रणम्याद्य राजधानीं नरेश्वरः ।

प्रविश्याचिन्तयत् स्फीतां दिव्यां श्रीणस्य सम्पदम् ॥ १९ ॥

गच्छामि तं स्वयं गत्वा द्रष्टव्योऽसौ महायशाः ।

इति निश्चित्य सचिवैः स याचारम्भ मादिशत् ॥ २० ॥

पोतलः क्षितिपं ज्ञात्वा स्वयमागमनोद्यतम् ।

नीतिज्ञं पुत्र मेकान्ते श्रीणकोटी मभाषत ॥ २१ ॥

पुत्र त्वां द्रष्टु मायाति वर्णाश्रमगुरुर्नृपः ।

इत्येष मृश मुत्कर्षः सदोषः प्रतिभाति मे ॥ २२ ॥

ས་དབང་མཚོན་ཆ་ཉིད་གྱུར་ན། གཤེགས་པ་སྦྱོར་བར་བརྩོན་པ་ཡང་།
 ཐོག་པ་མེད་པར་འཇོམས་གྱུར་ཏེ། རྒྱུད་ལས་འཕོས་པའི་མདའ་བཞིན་ནོ། 23

ཤིན་དུ་ཁངས་པ་གཡོག་རྣམས་ཀྱི་འང་། དག་པོ་འོས་སྤྱུ་གྱུར་ཡིན་ན།
 མངོན་པར་ཁངས་པ་གཅིག་བྱ་ཡི། ས་ཡི་བདག་པོ་སྤྱར་ཡང་ཅི། 24

གཟུགས་དང་ན་ཚོད་སྐལ་བཟང་དང་། མཐུ་དང་འབྱོར་པ་ཐོས་པ་ལ།
 འགྲན་ལས་རང་གི་བྱ་དག་ཀྱང་། །ཁད་འཕགས་སྤྱོ་བོས་སི་བཟེད་དོ། 25

སྤང་བའི་རང་བཞིན་སྤྱོ་བོ་ལ། ཡོན་ཏན་བསྐྱིབས་པས་འཚོ་བྱ་བ།
 ཡོན་ཏན་བསྐྱིབས་པའི་བདུ་ནི། ཅ་ཟེར་ཅན་གྱི་ཡིད་དུ་འོང་། 26

འཕྱར་བ་སྤྱ་ཡིས་སྤང་བྱ་མིན། སབ་དུང་སྤྱ་ཡིས་སྤྱིང་སྤྱུག་མིན།
 རྩོན་པ་རེངས་པ་རྒྱུང་གིས་སྤྱེལ། སང་དུ་ཉུང་བ་སྤྱང་བར་བྱེད། 27

མངོན་པར་འགྲོ་འོས་ས་སྤྱོང་དེ། གལ་ཏེ་བྱོད་ཅན་རང་ཉིད་འོངས།
 དེ་ལ་བྱོད་དེགས་སྤངས་པ་འདི། དག་ལེགས་སྤྱད་དུ་མི་འགྱུར་རོ། 28

དེ་སྤྱད་འདི་ནས་རང་སོང་སྟེ། རྒྱ་སྐར་སྤང་བོ་དང་མཚུངས་པའི།
 དོ་ཤལ་སྤྱིས་སྤྱ་བྱིན་ནས་ནི། ཕྱག་འོས་གཙོ་ལ་ཕྱག་འཚམ་བྱེས། 29

ཞེས་པ་པ་ཡི་ཚོག་ཐོས་ནས། ལྟོ་བཞིན་བྱེ་བ་རིན་ཅེན་གྱིས།
 རྣམ་པར་བརྒྱན་པའི་བྱུ་ཞིན་ཏེ། ས་ཡི་བདག་པོ་ལྟ་བུ་སོང་། 30

क्षितौशा लक्ष्मतां यातं पक्षपातोद्यता इव ।

अविलम्बित माघ्नन्ति शरा इव गुणच्युताः ॥ २३ ॥

मृत्यानामपि विद्वेषो भवत्यतिशयोक्तितः ।

अभिमानैकसाराणां किं पुनः पृथिवीभुजाम् ॥ २४ ॥

रूपे वयसि सौभाग्ये प्रभावे विभवे श्रुते ।

स्वसुतस्यापि संघर्षात् नोत्कर्षं सहते जनः ॥ २५ ॥

जने द्वेषमये पुत्र युष्माच्छाद्य जीव्यते ।

आच्छादितगुणः पद्मः प्रियस्तीक्ष्णरुचेरपि ॥ २६ ॥

उद्धतः कस्य न द्वेष्यः प्रणतः कस्य न प्रियः ।

द्रुमं पातयति स्तब्धं नम्रं रक्षति मारुतः ॥ २७ ॥

स चाभिगम्यो भूपाल त्वां यदि स्वयमेष्यति ।

तदेष दर्पमोहस्ते श्रेयसे न भविष्यति ॥ २८ ॥

तस्मादितः स्वयं गत्वा प्रणम्यं प्रणम प्रभुम् ।

नक्षचराशिसदृशं दत्त्वा हारमुपायनम् ॥ २९ ॥

पितुः श्रुत्वेति वचनं श्रोतृकोटी महीपतिम् ।

प्रययौ नावमारुह्य द्रष्टुं रत्नविभुषितः ॥ ३० ॥

རྒྱལ་པོ་འི་པོ་བྲང་སོང་ནས་དེས། སྤང་ཅིང་མཐོང་ནས་རྒྱལ་པོ་ལ།
 ཕྱག་འཚལ་དོ་གལ་དེ་ལ་ཕྱལ། དཔལ་ནི་དགའ་ནས་དགོད་པ་བཞིན། 31

མི་བདག་མཚོའ་བའི་སྤུན་གྱིས་ནི། ཀང་པ་གསེར་གྱི་པ་སྤུ་མཚན།
 རང་ཉིད་འོངས་པ་དེ་མཐོང་ནས། ཡ་མཚན་ལས་ནི་འདི་སྤང་སྤྲུས། 32

ཀྱེ་མ་བསོད་ནམས་མཐུ་ཚེན་ལྟན། བང་དང་ཕྲད་པ་ཅམ་ཉིད་ན།
 སེམས་ཀྱི་སྤྲོད་ཚུལ་རབ་དང་བ། སེམས་ཅན་གཉེན་ཁྱོད་ཅི་ཞིག་གོ། 33

ཡོན་ཏན་ལས་ནི་དབང་ཕྱུག་མཚོག། དབང་ཕྱུག་ལས་ནི་བདེ་བ་མཚོག།
 བདེ་བ་ལས་ནི་ནད་མེད་མཚོག། ནད་མེད་ལས་ནི་ལེགས་པའི་གྲོགས། 34

དགོ་བ་ཁྱོད་ཀྱིས་བཅོམ་ལྡན་འདས། འོད་མའི་ཚལ་ན་ཅང་མཐོང་ངས།
 དེ་ཡི་ཞབས་པད་རྒྱང་དག་ལ། བརྟ་བར་འོས་པ་བདག་འདོད་དོ། 35

སྤྱེ་བོ་ལེགས་ལས་ཕྱོགས་སྤྱང་བ། ས་ཡི་མགོན་པོས་འདི་བརྗོད་ཚོ།
 ལྷོ་བཞིན་བྱེ་བ་ཉི་ཤུས་ཀྱང་། བྱས་པས་དེ་དག་ལ་སྤྲུས་པ། 36

སྤྱེ་བཅོག་ཁྱོད་ཀྱི་བཀའ་དྲན་ན། མཚུངས་མད་དག་བ་འདྲ་ཉིད་ལས།
 ད་ལྟ་བདག་གིས་བཅོམ་ལྡན་ནི། བརྟ་བར་རིགས་པ་ཉིད་ཀྱི་ལྷུང་། 37

ཞེས་བརྗོད་དེ་དང་ལྷན་ཅིག་དུ། ལྷགས་ལ་མཁས་པ་ས་ཡི་བདག།
 བྱས་པས་དེ་བཞིན་གཤེགས་པ་ནི། བརྟ་ཅུ་ཀང་མ་ཉིད་ཀྱིས་སོང་། 38

स राजधानीमासाद्य प्राप्य दृष्ट्वा च भूपतिम् ।
ददौ हारं प्रणम्यास्मै हर्षहासमिव त्रियः ॥ ३१ ॥

तं दृष्ट्वा स्वयमायातं नृपतिः स्निग्धया दृशा ।
हेमरोमाङ्कचरणं विस्मयादित्यभाषत ॥ ३२ ॥

अहो पुण्यमहेशाख्यः कोऽपि त्वं सत्त्वबान्धवः ।
यस्य संदर्शनेनैव मनोवृत्तिः प्रसौदति ॥ ३३ ॥

गुणोभ्यः परमैश्वर्यं मैश्वर्यात् सुखमुत्तमम् ।
सुखेभ्यः परमारोग्यं मारोग्यात् साधुसङ्गमः ॥ ३४ ॥

अपि दृष्टस्त्वया साधो भगवान् वेणुकानने ।
तत्पादपद्मयुगलं द्रष्टुमर्हसि मे मतः ॥ ३५ ॥

इत्युक्ते क्षितिनाथेन सौजन्यात् पक्षपातिना ।
तं श्रोणकोटीविंशोऽपि प्रणयात् प्रत्यभाषत ॥ ३६ ॥

अस्मादतुल्यकल्याणात् प्रसादाद्देवदेव ते ।
अधुना योग्यता याता भगवद्दर्शने मम ॥ ३७ ॥

इत्युक्ते तेन सहितः प्रतस्थौ स्थितिकोविदः ।
भक्त्या तथागतं द्रष्टुं पद्भ्यामेव महीपतिः ॥ ३८ ॥

གྲ་བཞིན་སྐྱེས་པའི་ཉིན་པར་ནས། ས་ལ་ས་རབ་རྐང་པ་ཡིས།
 འགྲོ་ཚོ་གཡོག་པོས་ཚེན་པོ་ལ། འོས་མའི་གོས་ཀྱིས་ས་བཞི་གཡོགས། 39

བཅོམ་ལྷན་ལ་གྲུས་དུལ་བ་དང་། ས་བདག་ལ་ཡང་རྗེས་སྤུལས།
 ངོ་རྩ་བཞིན་དུ་གཡོག་རྣམས་ཀྱི། ས་ལ་གོས་ནི་འགོ་བས་པ་རྫོགས། 40

དེ་ནས་གོས་ནི་རྫོགས་པའི་ཚོ། ལྷ་ཡི་གོས་ཀྱིས་ས་བཞི་གཡོགས།
 བསོད་ནམས་ལྷན་པའི་ཉེར་མཁོ་རྣམས། འབད་པ་མེད་པར་སྤུན་སྤུམ་ཚོགས། 41

ལྷ་ཡི་གོས་རྣམས་བརྫོགས་ནས་ནི། དེ་ཡིས་ས་ལ་རྐང་བཞག་ཚོ།
 རི་ནགས་རྒྱ་མཚོ་དང་བཅས་པ། གཡོ་མེད་ས་བཞི་རྣམ་པར་གཡོས། 42

དེ་ནས་ས་བདག་དང་འགོགས་དེ། རྒྱལ་བའི་གནས་སུ་སྤྱིན་པ་དེས།
 བཅོམ་ལྷན་འདས་ལ་རབ་བལྟས་ཤིང་། དེ་ཡི་ཞབས་ལ་སྤྱལ་འཚལ་བྱས། 43

དགའ་དང་ཞི་ཞིང་དབེན་ལྷན་པ། མདུན་ན་གནས་པ་དེ་ལ་ནི།
 བཅོམ་ལྷན་འདས་ཀྱིས་གཟིགས་པ་ཡིས། བདུད་རྩིས་མངོན་པར་
 དབང་བསྐྱར་མཛད། 44

ཁམས་དང་བསམ་པ་བག་ལ་ཉལ། རང་བཞིན་དག་ཀྱང་སྤྱད་ནས་དེ།
 བདེན་པ་ཡང་དག་དོགས་པའི་སྤྱད། དེ་ལ་ཚོས་ནི་བསྟན་པ་མཛད། 45

དེ་ཡི་འཇིག་ཚོགས་ལྟ་བུའི་རི། ཙུ་མ་ཉི་ཤུ་ལྷན་པ་ན།
 ཡེ་ཤེས་དེ་རྗེ་དེ་ཡིས་བཅོམ། རྒྱན་དུ་ཞུགས་པའི་གནས་ལ་རིག། 46

अस्पृष्टपादस्य भुवा श्रोणस्याजन्मवासरात् ।
महाहवस्त्रैः प्रस्थाने मृत्यैराच्छादिता मही ॥ ३९ ॥

भगवद्भक्तिविनयाद् गौरवाच्च स भूपतेः ।
वस्त्राण्यवारयद् मृत्यै स्तज्जमान इव स्त्रिता ॥ ४० ॥

वारितेष्वथ वस्त्रेषु दिव्यवस्त्रैर्घृता मही ।
अप्रयत्नोपकरणाः सम्पदः पुण्यशालिनाम् ॥ ४१ ॥

निवार्य दिव्यवस्त्राणि भूमौ तेनार्पिते पदे ।
विचचालाचला पृथ्वी सशैलवनसागरा ॥ ४२ ॥

ततः स भूमिपतिना सह प्राप्य जिनाश्रमम् ।
भगवन्तं विलोक्यास्या विदधे पादवन्दनम् ॥ ४३ ॥

उपविष्टस्य तस्याग्रे हृष्टस्यालोकनामृतैः ।
चक्रे शमविवेकस्य भगवानभिषेचनम् ॥ ४४ ॥

आशयानुशयं धातुः प्रकृतिञ्च विचार्य सः ।
सत्यसन्दर्शनायास्य विदधे धर्मदेशनाम् ॥ ४५ ॥

सत्कायदृष्टिग्रीलोऽस्य तथा विंशतिशृङ्गवान् ।
ज्ञानवज्रेण निर्भिन्नः श्रोतःप्राप्तिपदस्पृशः ॥ ४६ ॥

དེ་ནས་དེ་ཡི་ལྷས་ལ་ནི། རབ་བྱང་སྐྱེས་ཚེ་སི་ཡི་བདག།

ཡ་མཚན་གྱང་པས་བཅོམ་ལྡན་ལ། རྒྱལ་འཚལ་འཕྲལ་ལ་རང་ཉིད་སོང་། 47

གྲོ་བཞིན་བདུལ་ལྷགས་དྲག་ལྡན་ཡང་། བག་ཆགས་རྣལ་འབྱོར་བྱེད་ལས།

ནམ་ཞིག་གཉེན་དང་ཡོངས་སྤོད་ཀྱིས། བདེ་བ་དྲན་པ་སྐྱེས་པར་གྱུར། 48

བཅོམ་ལྡན་འཇུག་དང་བཅས་པ་དེས། སྤྱོད་ས་པ་དེ་བོས་བཀའ་སྐྱུལ་པ།

སེམས་ནི་ཀུན་དུ་ཡོངས་ལྷམ་པ། རྫོད་ཀྱིས་ཡོངས་སུ་དོག་འདི་ཅི། 49

དུལ་བའས་ཤིན་དུ་དྲངས་པ་ཡི། རྒྱུད་མང་དབྱངས་དང་བྲལ་བ་ཡིན།

མཉམ་པ་ལས་ནི་སྐྱོ་སྣོན་འགྱུར། དེ་སྤྱད་མཉམ་པ་བཞེན་པར་བྱ། 50

ཞེས་པ་བཅོམ་ལྡན་འདས་ཀྱི་བཀའ། སྤྱི་ནང་གཏུང་བ་རྣམ་པར་སྤྱངས།

ཐམས་ཅད་ཞི་བ་ཉེ་བར་གྱུར། དེ་ཡིས་དྲི་མེད་ཡེ་ཤེས་ཐོབ། 51

དེ་ཡི་མད་བྱང་བྱུབ་པ་དེ། མཐོང་ནས་ཡ་མཚན་ཚེ་བ་ཡི།

དག་སྤོང་ཀུན་གྱིས་བཅོམ་ལྡན་ལ། དྲིས་ཤིང་དེས་ཀྱང་བཀའ་སྐྱུལ་པ། 52

གྲོ་བཞིན་གྱིས་ནི་དག་པའི་ལས། སྐྱོ་བ་གཞན་ལ་བསྐྱབས་པ་ཉོན།

གང་སྤྱིར་བསོད་ནམས་མིན་པ་ཡི། མཐུ་ལྡན་མད་བྱང་ཕུན་ཚོགས་མིན། 53

སྤོན་ཚེ་ཡང་དག་རྫོགས་སངས་རྒྱས། བཅོམ་ལྡན་བདེ་གཤེགས་རྣམ་པར་

གཞིགས།

གཉེན་ལྡན་ཞེས་པའི་གྲོང་ཁྱིམ་དུ། རྫོང་ས་ནི་རྒྱ་ཞིང་གཤེགས་པར་གྱུར། 54

प्रब्रज्जायां ततस्तस्य जातायां सहसा स्वयम् ।
भगवन्तं प्रणम्याथ विस्मितः प्रययौ नृपः ॥ ४७ ॥

तौब्रह्मंतेऽपि श्रोणस्य कदाचित् समजायत ।
वासनाशेषसंस्काराद् बन्धुभोगसुखस्मृतिः ॥ ४८ ॥

स तमाह्वय भगवान् विलक्षं प्राह सस्मितः ।
कोऽयं परिवितर्कस्ते प्रतिसंलीनचेतसः ॥ ४९ ॥

विस्मिष्टात्यन्तकृष्टा वा तन्त्रौ भवति विस्वरा ।
समा माधुर्यमायाति तस्मात् साम्यं समाश्रयेत् ॥ ५० ॥

इत्यादेशाद् भगवतः सर्व्वसाम्यमुपागतः ।
स प्राप विमलज्ञानं पश्चात्तापविवर्जितः ॥ ५१ ॥

तस्य तामद्गुतां सिद्धिं विलोक्य पृथुविस्मयाः ।
पप्रच्छं भिक्षवः सर्व्वे भगवन्तं स चाभ्यधात् ॥ ५२ ॥

श्रोणस्य श्रूयतां श्रेयःकर्म जन्मान्तर्गर्जितम् ।
नद्यापुष्ट्यानुभावानां भवन्त्यद्भुतसम्पदः ॥ ५३ ॥

विपश्यौ भगवान् सम्यक्संबुद्धः सुगतः पुरा ।
पुरौ बन्धुमतीं नाम ज्ञानधारिकया ययौ ॥ ५४ ॥

དེར་ནི་ལེགས་བྱས་བྱས་པ་ཡིས། གཞན་ལ་ཉེ་བར་མགོན་དུ་གཉེར།
 ཉིན་རེ་རེས་ཀྱིས་དེ་དག་གི། བྱིས་དུ་རྗེས་འབྲང་བཅས་པ་གཤེགས། 55

དེ་ནས་དབང་པོ་འི་རྒྱ་ཞེས་པ། བྲམ་ཟེའི་བུ་ནི་དབུལ་པོ་ཡི།
 རེས་ལ་བབ་ཚེ་འབད་པ་ཡིས། དེ་ལ་འོས་པའི་བཟའ་བ་སྤྱར། 56

དེ་ཡི་འབད་པ་ཚེན་པོ་ཡིས། བྱས་པས་གཙང་མར་སྤྱར་བའི་རྩས།
 བོས་ཀྱི་ཞོར་འཛོན་གཤེགས་བྱས་ནས། རབ་དུ་བདུད་དེ་དེ་ལ་སྤུལ། 57

ཡངས་སྤོད་དེ་ཡི་སྒྲུབ་ལམ་གྱས། གྲོ་བ་ཞེན་བྱ་བ་རྩ་རྩ་བུ།
 བསེར་གྱི་སྤྲེ་ཡི་རྒྱང་པ་ཅན། ཞོར་ཚེན་འདིར་ནི་དེ་གྱུར་དོ། 58

བོས་དང་བྲལ་བའི་ས་གཞི་ལ། འདི་ཡིས་ནས་ཡང་རིག་པ་མེད།
 འདི་ཉིད་ཕྱིར་ན་དེ་ཡིས་ནི། རྒྱང་པས་རེག་ལ་ས་གཤེགས་གྱུར། 59

ཅས་པ་བདེ་གཤེགས་གསུང་ནི་བདུད་ཚི་ལྟར་དཀར་བ།
 ཚེས་ཀྱི་འོད་བཞིན་རབ་དུ་གསལ་བའི་རང་བཞིན་དག།
 དགོ་སྤོང་ཚོགས་ཀྱི་བྱུགས་ནི་ནས་པར་མི་གཤེང་བས།
 མཚོག་དུ་འབྲངས་ནས་དེག་བ་བཏན་པའི་སྤྲོད་དུ་གྱུར། 60

ཅས་པ་དགོ་བའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་རྒྱལ་སེམས་དཔའི་དོགས་པ་བརྗོད་
 པ་དཔག་བསམ་གྱི་འབྲི་ཤིང་ལས་གོ་བཞིན་བྱེ་བ་ཉི་ཤུ་པའི་དོགས་
 པ་བརྗོད་པའི་ཡལ་འདབ་ཉི་ཤུ་ཚ་བདུན་པའོ།།

तच्च भङ्ग्या सुकृतिभिर्भक्तायोपनिमन्वितः ।
वारेण प्रत्यहं गेहं ययौ तेषां सहानुगः ॥ ५५ ॥

ततो दरिद्रः संप्राप्तवारो ब्राह्मणदारकः ।
इन्द्रसोमाभिधश्चक्रे यत्नात्-तद्योग्यभोजनम् ॥ ५६ ॥

स प्रयत्नेन महता भोज्यं भक्तिपविषितम् ।
आच्छाद्य वस्त्रैर्वसुधां प्रह्वस्तस्मै न्यवेदयत् ॥ ५७ ॥

तद्भोगप्रणिधानेन ज्ञातः सोऽयं महाधनः ।
सौवर्णरोमचरणः श्रोणकोटौ सुरोपमः ॥ ५८ ॥

न वस्त्ररहिता भूमिः स्पृष्टानेन कदाचन ।
कम्पस्तच्चरणस्पर्शादत एवाभवद् भुवः ॥ ५९ ॥

इति सुगतवचः सुधावदातं
दशनमयूखं मिवोन्मिषत्स्वभावम् ।
प्रणिहितहृदयः परं निपीय
स्थिरकुशलाय बभूव भिक्षुसंघः ॥ ६० ॥

इति श्लेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां
श्रोणकोटौविंशावदानं सप्तविंशः पल्लवः ॥

ཡལ་འདབ་སྟེ་ཉི་ལུ་ཙ་བརྒྱད་པ།

མི་བསྐྱེན་སྐྱེ་བོ་ངན་པའི་གཞོན་པ་བཟོད་པ་དཀའ་ཚེན་བོ་ཡིས།
བསམ་པ་ཆེ་རྣམས་བསམ་པ་རྣམ་པར་འགྱུར་བ་ཉིད་མ་ཡིན།
སྐྱུལ་གྱི་རབ་བསྐོར་ས་འཛོལ་དག་གིས་དུག་གསུམ་པར་གྱུར་མོད་ཀྱང་།
རྒྱ་མཚོ་སྤིང་ལས་བདུན་རྩེའི་རང་བཞིན་རབ་དུ་གཏོང་བ་མིན།

1

སྟོན་ཚོ་གོང་ཁྱེར་རྒྱལ་ཤེའི་ཁབ། ཀལ་ལན་ད་ཀའི་གཞུང་ཞེས་པ།
འོད་མའི་ཚལ་ནི་ཡིད་འཕྲོག་ན། བཅོམ་ལྷན་འདས་ནི་རྣམ་པར་བཞུགས།

2

དར་ན་རྒྱལ་པ་དག་མང་རྣམས། རྣམ་པར་སྐྱབས་བྱུང་རལ་གྱི་འགྲིན།
གཟུགས་ཅན་སྤིང་བོ་དག་གི་བྱ། མ་སྐྱེས་དག་ཞེས་བྱ་བར་གྱུར།

3

སྣམ་བྱིན་ཞེས་པ་ལྟ་གཏུ་རིགས། དེ་ཡི་སྤིང་གི་གྲོགས་པོར་གྱུར།
གང་གིས་ངན་པའི་སྐྱབས་ཀྱིས་དེ། རོ་ལངས་བཞིན་དུ་བྱུང་བོར་གྱུར།

5

དེ་ཡིས་ནས་ཞིག་ས་ཡི་བདག། མདུན་སར་བདེ་བར་འཁོད་ལ་སྐྱས།
རྒྱལ་བོ་བདག་གིས་ཁྱེད་བཞེན་པའི། འབྲས་ནི་ད་དུང་གྲུབ་པ་མེད།

བདེ་བར་ཡིད་གཟུགས་གྲོགས་དག་ནི། ཡན་ཅུན་ཡིད་ལ་རེ་བ་སྐོང་།
རྒྱན་གྱིས་རིས་གྲོ་བྲལ་བ་ལ། གྲོགས་ཀྱི་སྐྱེ་ནི་རབ་དུ་འཇུག།

अष्टाविंशः पञ्चवः ।

दौर्जन्यदुःसहविशालखलापकारै-
र्नैवाशये विहृतिरस्ति महाशयानाम् ।
व्यालोखणद्वितिभृदाकुलितोऽपि सिन्धु-
र्नैवोत्ससर्ज हृदयादमृतस्वभावम् ॥ १ ॥

पुरे पुरा राजगृहे भगवान् वेणुकानने ।
कलन्दकनिवासाख्ये विजहार मनोहरे ॥ २ ॥

तत्र विचासितानेकशत्रुनिस्त्रिंशवान्धवः ।
अजातशत्रुनामाभूत् विम्बिसारसुतो नृपः ॥ ३ ॥

शाक्यवंशः सुहृत् तस्य देवदत्ताभिधोऽभवत् ।
क्षुद्रमन्त्रेण यस्यासौत् स वेताल इवोत्कटः ॥ ४ ॥

स कदाचित् सुखासीनं रघुः प्राह महीपतिम् ।
न राजन् फलितोऽद्यापि ममापि त्वत्समाश्रयः ॥ ५ ॥

मिथ्योपचाररहितः सुखनिर्यन्त्रतन्त्रयोः ।
मिथो मनोरथवाणान्मिचशब्दः प्रवर्तते ॥ ६ ॥

གང་འདི་འོད་མའི་ནགས་ཚལ་ན། ཤ་ཀྱའི་དགོས་སྤོང་བདེར་གནས་པ།
དེ་བས་ད་ལྷ་ཡིས་ལྷག་བྱས་པ། དེ་ཡི་གནས་ནི་ཐོབ་པར་འདོད། 7

གང་གོས་དགའ་བོ་མི་ཚོས་ས་དང་། གང་གོས་གྲགས་པ་མི་འཕྲབ་དང་།
གང་གི་ཁོངས་པ་མི་འཕེལ་བ། གོགས་ཀྱི་སྤུན་ཚོགས་དེ་ཡིས་ཅི། 8

ནོར་ཚན་ཞེས་པའི་གོང་ཁྱེར་བས། དེ་ནི་ཟས་ལ་མགོན་དུ་གཉེར།
རྩལ་འཚོས་ཅན་དེ་དགོས་སྤོང་དང་། ལྷན་ཅིག་ནང་པར་གོང་ཁྱེར་འོངས། 9

རྒྱལ་པོ་འོ་ལས་དུ་རབ་ཞུགས་པ། དེ་ལ་སྤྱང་ཚེན་ནོར་སྤྱང་ནི།
ཁྱོད་པས་ལོང་བཞེན་གསུམ་པ་དེ། མངོན་སུམ་རབ་དུ་གཏང་བར་བྱོས། 10

ལྷ་སྤྱན་གྱིས་ནི་དེ་སྤྲོས་ཚེ། མ་བདག་གོགས་ལ་མཉམ་གཤམ་པས།
སངས་རྒྱས་མཐུན་ཉི་བསམས་བྱས་ནས། གདོང་སྤྲད་ཅི་ཡང་མི་སྤྲུགུར། 11

རྒྱལ་པོ་འོ་གོགས་ཀྱིས་ངན་རྒྱགས་པའི། ལྷ་སྤྱན་དག་ཀྱང་ཕྱིར་བུང་ནས།
སྤྱང་པོ་འོ་སྟོན་པོ་ཚེན་པོ་ལ། དོ་ཤལ་རེན་པར་བྱིན་ནས་སྤྲོས། 12

དགོས་སྤོང་དགོས་སྤོང་བརྒྱས་བསྐྱེར་ནས། བང་པར་གོང་ཁྱེར་འོང་པར་བྱུང།
དེ་ལ་ཁྱོད་ཀྱིས་སྤྱང་པོ་ཚེ། གཏང་བར་བྱོས་ཤིག་ས་བདག་གསུང་། 18

ལྷས་བྱིན་ཚོགས་ཐོས་གཉིས་འཕྱང་གི། བདག་པོས་དེ་བཞེན་ཞེས་པ་སྤྲོས།
གང་ཕྱིར་ལྷག་དང་ཚོངས་པའི་འཕྲེང་། གཅིག་སྟོང་རྗེས་སུ་སྤྱང་བ་ཉིད། 14

य० एष शाक्यश्रमणः सुखे वेणुवने स्थितः ।
तं हत्वा प्राप्तुमिच्छामि तत्पदं देववन्दितम् ॥ ७ ॥

क्षीयते न यथा शत्रुं क्षीयते न यथा यशः ।
वर्द्धते न यथा मानः किं तयो मित्रसम्पदा ॥ ८ ॥

महाधनाभिधानेन तत्पौरेण निमन्त्रितः ।
स पुरं प्रातरागन्ता दाम्भिकः सह भिक्षुभिः ॥ ९ ॥

राजमार्गं प्रविशतः स तस्य ब्यालकुञ्जरः ।
उत्सृज्यता मभिमुखः क्रोधान्धो धनपालकः ॥ १० ॥

इत्युक्ते देवदत्तेन नृपति म्मित्रवत्सलः ।
बुद्धप्रभावं सञ्चिन्त्य नाह किञ्चिदवाङ्मुखः ॥ ११ ॥

देवदत्तोऽपि निर्गत्य राजसौहार्ददुर्मदः ।
प्राह हस्तिमहामार्चं हारं दत्त्वास्य तोषणम् ॥ १२ ॥

श्रमणः प्रातरागन्ता पुरं भिक्षुशतैर्दृतः ।
प्रेरणीयुः स्वया तस्मै गज इत्याह भूपतिः ॥ १३ ॥

देवदत्तवचः श्रुत्वा तथेत्यूचे द्विपाधिपः ।
श्रेणी हि नेषमूर्खाणा नेकयातानुपातिनी ॥ १४ ॥

ཐམས་ཅད་མཐུན་པས་སྡིག་ཅན་གྱི། བཅས་ཀྱི་བསམས་པ་མཐུན་མོད་ཀྱང་།
དགོས་ལོང་ལྟ་བུ་དག་དང་ནི། ཐབས་ཅིག་ཡང་དག་ཤོན་པར་གྱུར། 15

དེ་ནས་སྤང་ཆེན་བདག་པོ་ཡི། ལམ་དུ་བསྐྱུན་པ་ཀྱི་སྤང་པོ་ཆེ།
དྲག་པོ་ཁང་བཟང་ཀང་འཕྲང་འཛོམས། རྩོམས་ལོང་བས་དེ་མདུན་བརྒྱུགས། 16

ཡོངས་སུ་འདིས་ལས་ལྷགས་ཀྱི་ནི། ལྷི་བ་ཡིས་ཀྱང་དབང་མི་འགྱུར།
མི་བསྐྱུན་རིག་བྱེད་ལྡན་པ་བཞིན། སྤང་དང་གྲགས་པས་དྲི་མར་བུས། 17

ལན་གཅིག་མིན་པར་ན་བསྐྱོད་པས། བདེན་པའི་གདུང་བ་ལ་ཆགས་པ།
བྱང་བ་རྣམས་ཀྱི་སྲིག་འཕྲིག་བྱེད། བདག་པོ་འདྲན་པས་གཤོག་གི་བཞིན། 18

ཁང་པའི་ཉེར་འཛོམས་ཤིང་རྣམས་ནི། འཛོམས་པ་དེ་ཡིས་མངོན་པར་བརྒྱགས།
འཛིག་དེན་འཕལ་ལ་བྱོས་པའི་ཚོ། ལྷ་ཉེས་པ་ཆེན་པོ་བྱང་། 19

དེ་ཡི་རྣམས་རབ་བསྐྱོད་རྩེ་དུས་ཀྱིས་སྤངས་པའི་རྒྱང་གི་
རབ་ཟགས་ལི་ཁྲིའི་རྒྱན་གྱི་ཚོགས།

བྱང་མེད་འཛིགས་པའི་ཤོས་དམར་རྒྱང་བ་ལྟ་བུར་སྦྱོད་
པས་གྲུལ་པོ་འི་མམ་ནི་ཁངས་གྱུར་ཅིང་།
རབ་གདུམ་དབྱུག་པ་སྤང་འདའི་སྣ་ནི་གཡལ་བ་མོ་འི་ཚོགས་

འབྲེད་ཕྱོགས་ཀྱི་བྱང་མེད་འཛིགས་པ་ཡིས།
གདུང་བར་གྱུར་པའི་ལན་བུའི་འོད་ལྗང་བྱང་བའི་ཚོགས་
གཏིབས་རྣམ་པར་འབྲུལ་པ་ཀུན་སྤངས་གྱུར། 20

གྲོང་ཁྲིམ་བཅོམ་པས་རབ་གདུངས་ཏེ། ལྷེ་བོ་ཀུ་ཚོས་འབྲུགས་པའི་ཚོ།
རབ་བྱོས་སློ་ལྡན་རྣམས་བྱིན་ནི། བ་གས་ཅེ་ལྡན་རྩེ་དུ་འཛོགས། 21

ज्ञात्वापि तमभिप्रायं सर्वज्ञः पापचेतसाम् ।
प्रातः समाययौ सार्द्धं भिक्षूणां पञ्चभिः शतैः ॥ १५ ॥

अथ हस्तिपकोत्सृष्टः कृष्टप्रासादपादपः ।
तमभ्यधावदाबिद्धः क्रोधान्धः क्रूरकुञ्जरः ॥ १६ ॥

अनायत्तः परिचयादङ्कुशस्य गुरोरपि ।
खलविद्धानिव द्वेषी मदेन मलिनौकृतः ॥ १७ ॥

सेवाव्यसनसक्ताना मंसंश्लक्ष्णं चापलात् ।
प्राणापहारौ भङ्गाणां मृत्यानामिव दुष्पतिः ॥ १८ ॥

मन्दगोपद्रवे तस्मिन् द्रुमद्रोहिण्यभिद्रुते ।
विद्रुते सहसा लोके हाहाकारो महानभूत् ॥ १९ ॥

तस्याञ्चत्कर्षतालानिलतुलितसरत्सान्द्रसिन्दूरपूरैः
संपूर्णं राजमार्गं च्युतचकितबधूरक्तवस्त्रासमानैः ।
उद्दण्डोच्चण्डशुण्डमण्डवल्गुसत्साध्वसायासिताशा
ब्यालोलालकाभ ध्रमरमिलद्विध्रमः संध्रमोऽभूत् ॥ २० ॥

पुरप्रमाथव्यथिते जने कोलाहलाकुले ।
आरुरीह महाहर्म्यं देवदत्तः प्रमत्तधीः ॥ २१ ॥

དེ་ནི་བཅོམ་ལྷན་འཛིན་པ་ལ། མཚོག་དུ་བལྟ་ནི་འདོད་པར་གྱུར།

ཡོན་ཏན་ཅན་རྣམས་རབ་བཅོམ་པས། གཏུམ་བོ་དག་ནི་ཡོངས་སུ་ཚོམ། 22

དེར་ནི་སྤང་པོས་རབ་སྐྱབ་ནས། དགོ་སྤོང་ཐམས་ཅད་བྲོས་པའི་ཚེ།

དགོ་སྤོང་ཀྱུན་དགའ་གཅིག་སུ་ཉིད། བཅོམ་ལྷན་འདས་ཀྱིས་ཉེ་འཁོར་གྱུར། 23

བཅོམ་ལྷན་འདས་ཀྱི་སྤྱབ་ལས་དེར། གདོང་ལྡ་ལྷན་པ་ལྡེའམ་ལྟེ།

འཛིགས་སུ་རྩང་བའི་རལ་པ་ཅན། དེ་ཡི་སེན་མོ་འི་འོད་ཚོགས་བཞིན། 24

དྲིགས་པའི་རྩེད་བྱེད་རྫོག་བྱེད་པ། དེ་ཡི་དྲི་ཚོར་གཉིས་འབྲུང་ནི།

རྩ་དང་གཅི་བ་ཟུག་བྱེད་ཅིང་། འསྐལ་ལ་ཉིད་དུ་སྤྱིར་བྱོགས་གྱུར། 25

སོ་ལྷན་དྲིགས་པས་དབུལ་བ་ཉིད། ཐོབ་ཅིང་མགོགས་པས་བྲོས་པས་དེར།

སྤྱིགས་བརྒྱ་རྣམས་ནི་སྤྱིག་བྱེད་ཀྱིས། རབ་དུ་འབར་བ་མཐོང་བར་འགྱུར། 26

དེ་ཡིས་འགོ་བ་མེ་འབར་ཞིང་། འབར་བའི་དྲ་བས་དྲིགས་མཐོང་ནས།

རྫོན་པའི་ཞབས་ཀྱི་བདུན་དྲང་། བསྐལ་བ་དག་དུ་ཉེ་བར་སོང་། 27

སྲོད་པ་སྤྲོན་ཞུས་མེད་ནི་བསམ་གཏན་བཞིན་གྱི་མཛོས་པ་

རབ་དུ་ཉམས་གྱུར་ཅིང་།

ཉོན་མོངས་དྲེ་བའི་དབུགས་མོད་དེ་ཡི་ལག་པ་ཆགས་པས་

ཡོང་བ་དག་གིས་ནི།

མང་དུ་མཚོད་པ་ཚོས་བཞིན་བཀའ་པ་ཉེར་གནས་སྤྱིན་པས་

དམན་པའི་སྤྱང་ཚི་འཕྲུངས།

ཅ་ཅོ་སྤྱོད་པར་སོང་ཞིང་ཡོངས་གཏུངས་དམན་པར་སོང་།

སྤྱི་ཁྲར་ལྟར་སྤྱོད་པར་གྱུར། 28

भगवद्गृहणं द्रष्टुं सोऽभवद्गृहमुत्सुकः ।

उन्मूलनेन गुणिनां मातङ्गः परितुष्यति ॥ २२ ॥

विद्रुतेषु गजचासात् तेषु सर्वेषु भिक्षुषु ।

आनन्द एक एवाभूत् भिक्षु भगवतोऽन्तिके ॥ २३ ॥

तत्र पञ्चाननाः पञ्च निर्ययु भगवत्करात् ।

करालकेशरसटा स्तन्नखांशुचिता इव ॥ २४ ॥

द्विप स्तन्नन्ध माघ्रायं दर्प्यापस्मारवारणम् ।

अभूत् सुतशकृन्मूत्रः सहसैव पराङ्मुखः ॥ २५ ॥

जवेन विद्रुत स्तत्र दन्ती दर्प्यदरिद्रताम् ।

प्राप्तः प्रदीप्तदहनाः स ददर्श दिशो दश ॥ २६ ॥

स विलोक्य जालवह्निज्वलज्वालाकुलं जगत् ।

पादपद्मान्तिकं शास्तुः शीतलं समुपाययौ ॥ २७ ॥

संकोचाभिरुचेः सचिन्तमनसः प्रध्वस्तवक्त्रद्युते-

हैन्यपन्नविहीनदानमधुपप्रारब्धकोलाहलः ।

लोभान्धस्य महाव्ययोत्सव इव क्लेशोष्मनिश्वासिन-

स्तस्याभूत् परितापनिश्चयगते भारायमाणः करः ॥ २८ ॥

སྟོན་པ་ཐུགས་རྗེའི་རྒྱ་མཚོ་ཡི། ཞབས་ཀྱི་རྩུང་དུ་འོངས་གྱུར་ཅིང་།
འཛིགས་པ་དེ་ལ་འཁོར་ལོ་དང་། བཀྲ་ཤིས་ཀྱིས་མཚན་ཕྱག་གིས་རེག། 29

བྱམ་པར་ཕྱག་བཀོད་དེ་ལ་ནི། བཅོམ་ལྷན་རྒྱལ་བས་བཀའ་སྦྱལ་པ།
གནས་སྐབས་དམན་པ་འདི་ཉིད་བྱ། རང་ལས་ཉིད་ཀྱིས་ཐོབ་པ་ཡིན།། 30

ཁྱད་ལུས་ཤ་ཡི་རི་བ་ནི། དབན་པའི་སྦྱང་བ་དག་གི་སྒྲིན།
ཚོངས་པའི་ཚོགས་ཀྱིས་ཁྱར་གྱུར་པ། སྤྱི་བས་མཚོག་དུ་བསྐྱུན་པ་ཡིན།། 31

བཅོམ་ལྷན་སྦྱིང་རྗེས་བརྒྱན་པས་འདི། བརྗོད་ཚེ་འཛིགས་པའི་སྤང་བོ་དེ།
ཡིད་བདན་ཐོབ་ནས་གདགས་ཐག་གིས། བདག་བཞིན་གཡོ་མེད་ཉིད་དུ་གྱུར།། 32

ལྷས་བྱིན་གྱི་ཉི་བདག་པ་དང་། སྤང་བོ་དྲག་པོ་ཚེན་པོ་ཡང་།
ཉམས་ཚེ་གོགས་མེད་དགའ་བ་ཡིས། སྦྱོ་བོ་ཡ་མཚན་སྦྱིས་པར་གྱུར།། 33

དེ་ནས་ཀྱིས་བདག་ཀྱིས་དུ་ནི། ཟས་ནི་རབ་དུ་སྤང་མཛད་ནས།
དགོ་སྦྱོང་དག་དང་ཐབས་ཅིག་དུ། བཅོམ་ལྷན་གསལ་སུ་གཤེགས་པ་ཚེན་གྱུར།། 34

སྤང་བོ་འི་དབང་ཡང་མཛོན་བདུད་དེ། རྒྱལ་བའི་ཞབས་ཀྱི་པདྨ་ལ།
ལག་པས་རེག་པར་བྱས་ནས་ནི། སྤང་བོས་ལུས་ནི་བདང་བར་གྱུར།། 35

རྒྱལ་ཚེན་བཞི་པའི་ལྷ་དག་དུ། ཉ་བར་འབྲུངས་ཤིང་མཛོས་པ་ནི།
དྲི་མ་མེད་དེ་འགྲུལ་ཉིད་ལ། བདེ་བར་གཤེགས་པ་ལྷ་རྩ་འོངས།། 36

ॠं पादमूलमायान्तं भौतं कारुण्यसागरः ।

शास्ता करेण पस्पशं चक्रस्वस्तिकलक्षणा ॥ २९ ॥

कुम्भंविन्द्यस्तहस्त स्तं प्रोवाच भगवान् जिनः ।

पुत्रं स्वकर्मणैवेमां प्राप्तोऽमित्वमिमां दशाम् ॥ ३० ॥

विवेकालोकजलदः कायोऽयं मांसभूधरः ।

भारस्ते मोहसम्भारः पापादुपनतः परः ॥ ३१ ॥

इत्युक्ते करुणाद्रिण भौतो भगवता गजः ।

स लब्धश्चास मालानलौनो निश्चलतां ययौ ॥ ३२ ॥

देवदत्तस्य संकल्पे कुञ्जरे च महोत्कटे ।

भग्ने निविघ्नहर्षोऽभूत् समुद्धताद्भुतो जनः ॥ ३३ ॥

ततः कृत्वा गृहपते गृहे भोज्यप्रतिग्रहम् ।

भगवान् भिक्षुभिः सार्द्धं काननं गन्तुमुद्ययौ ॥ ३४ ॥

अभिसृत्य गजेन्द्रोऽपि जिनस्य चरणाब्जयोः ।

कृत्वा करेण संस्पर्शं वपु स्तत्याज कौञ्जरम् ॥ ३५ ॥

चतुर्महाराजिकेषु देवेषु विषदद्युतिः ।

उपपन्नः स सहसा सुगतं द्रष्टुमाययौ ॥ ३६ ॥

རང་གི་བསྟོ་གནས་ཕྱིན་གྱུར་པའི། བཅོམ་ལྷན་འདས་ལ་མངོན་ཕྱོགས་དྲ།

ཞོར་བུའི་རྣ་ཆ་རབ་འབར་བ། ཉི་མ་འདྲ་བ་དེས་ཕྱག་འཚལ།། 37

དེ་ཡོད་དཔུང་རྒྱན་ཅོད་པན་གྱི། འོད་ཀྱི་ཡལ་འདབ་རྒྱས་གྱུར་པ།

སྤྱིན་གྱི་འཕྲོང་བ་བརྒྱ་བྱིན་གྱི། བཞུ་ཡིས་ཁྱབ་པ་བཞིན་དུ་མོས།། 38

སྤྱིག་པ་བྲལ་དེས་སྟོན་པ་ཡི། མདུན་དུ་དུལ་བས་འཁོད་ནས་ནོ།

ལྷ་ཡི་མེ་དྲོག་སྤྱིང་ཕྱོབས་བཞིན། དཀར་བས་གདོར་ནས་དེས་སྤྱིས་པ།། 39

ཡོངས་སྤྱ་སིས་པའི་གནས་གྱུར་པ། བཅོམ་ལྷན་ཁྱོད་ཀྱི་ཞབས་དག་གི།

པརྟོ་ལ་ནི་རིག་པས་བདག། སྐབས་ངན་སྤྱུག་བསྐྱལ་གདུང་བ་ཞི།། 40

ཀྱི་མ་བཅོམ་ལྷན་གཞིགས་པ་གདུང་བའི་དུག་སྟོན་ཚ་བ་ཞི་བར་བྱེད།

ཅི་ཡང་བདུད་ཅིའི་ཆར་བ་ཞི་ཞིང་བསྐྱགས་འོས་འཇམ་ཞིང་ཡིད་དུ་འོང།

གང་གིས་གསལ་བར་རིག་པས་མཚོག་དུ་རྩལ་བའི་རྣམ་འགྱུར་གཞོད་པ་དག།

རྣམ་པར་བདང་ནས་སྤོངས་པའི་ཕྱོགས་ཀྱང་ནང་དུ་རབ་དུ་ཞི་བ་སྟོན།། 41

དེ་སྐད་བརྗོད་པར་བྱེད་དེ་ཡིས། སྲིད་པ་ཞི་སྤྱད་བཅོམ་ལྷན་གྱིས།

ཡང་དག་བདེན་པ་མཐོང་བྱེད་པ། དག་པའི་ཚོས་ནི་བལྟན་པར་མཛོད།། 42

དཔུ་རྒྱན་སྤྱད་འོད་དཀར་བའི། མགོ་ཡིས་སྟོན་པའི་ཞབས་དག་ལ།

ཕྱག་འཚལ་སྲིད་པའི་འཕྱལ་པ་ལ། དགོད་པ་བཞིན་དུ་དེ་རབ་སོང།། 43

स्र मांश्रमपदं प्राप्तं भगवन्त मुपेत्य सः ।
प्रणनामार्कसंकाशं प्रदौप्तमणिकण्डलः ॥ ३७ ॥

तस्य केयूरमुकुटप्रभापल्लवपूरिताः ।
शक्रंचापैरिव व्याप्ता विरेज् घनराजयः ॥ ३८ ॥

विनयादुपविश्याग्रे स शास्तुः सस्तकल्मषः ।
तं दिव्यपुष्पैराकौर्यै सत्वशुभ्रै रभाषत ॥ ३९ ॥

भगवन् भवतः पादेषुसंस्पर्शनेन मे ।
दुःशादुःखसन्तापः शान्तः सस्तोषशालिनः ॥ ४० ॥

शमस्त्राघ्या कापि व्यसनविषदोषोष्मशमनी
सुधादृष्टि र्दृष्टि र्वत भगवतः स्निग्धमधुरा ।
यथा स्पृष्ट स्पृष्टं खरतरविकारव्यतिकरं
विमुचन्तः शान्तिं श्रयति हतमोहः पशुरपि ॥ ४१ ॥

इति तस्य ब्रुवाणस्य भगवान् भवशान्तये ।
सत्यदुर्गतसंशुद्धां विदधे धर्मदेशनाम् ॥ ४२ ॥

मौलिमुक्तांशुशुभ्रेण शिरसां चरणद्वयम् ।
स शास्तुः प्रययौ नत्वा हसन्निव भवधमम् ॥ ४३ ॥

བཞིན་རས་ནམ་མཁའི་རྒྱ་བའི་གཞི། རབ་གསལ་བྱས་ནས་དེ་སོང་ཚེ།
 དགོས་པ་གིས་དེས་བཅོམ་ལྡན་གྱི། དེ་ཡི་བྱུང་བའི་མཐའ་བཀའ་སྣུལ། 44

སྤྲོད་ཀྱིས་གཞན་ལ་སྟོན་པ་ནི། འད་སྤྱངས་ཞུས་པའི་བསྟན་པ་ལ།
 རབ་དུ་བྱུང་བར་བྱུང་ཀྱང་འདྲི། བསྟན་པའི་གནས་ལ་གསུམ་མ་གྱུར། 45

མ་གྲུས་པ་ལས་སྤྱང་བོ་ཡི། ཡོངས་སྟོན་ཉིད་དང་དགོ་འདུན་ནི།
 བསྟན་ལས་བདེན་པའི་ལྟ་སྟོབས་ཀྱིས། མཚུགས་དུ་བསྟན་པ་འཛིན་པ་ཐོབ། 46

སྤྱི་བ་ལྟ་མར་བསྐྱུ་བས་བའི་ལས། ལྷ་ཞིག་གིས་ཀྱང་མི་རྒྱོགས་སྟེ།
 གྲུས་པར་སྤྲོད་བྱས་སེམས་ལྡན་ལ། ལས་ཀྱི་ཉེ་བར་བསྟན་ནས་འབྲེལ། 47

འཛིགས་བྱུང་གཞོན་པ་དེ་ལ་ནི། དགོས་པ་ཀྱན་གྱིས་བདག་བདང་བ།
 དེར་ཡང་ཀྱན་དགའ་བོས་མ་ཡིན། སྟོན་ཚེ་འགྲོགས་པ་མཉམ་པར་གྱིས། 48

རི་བོང་མཚན་མ་ལྟར་བསེལ་མཚོར། གང་བ་གང་བའི་བཞིན་ཞེས་བའི།
 འང་བའི་རྒྱལ་བོ་སྤྲོད་དང་ནི། ཡིད་དུ་འོང་བར་སྟོན་གྱུར་ཏོ། 49

ནམ་ཞིག་ག་ར་ན་སིན། ས་ཡི་བདག་པོ་ཚངས་བྱིན་གྱིས།
 ཚངས་པ་ལྡན་པའི་རྒྱུ་ནི། དགའ་བར་གང་བའི་བཞིན་གྱིས་སྟོན། 50

གཤོ་བའི་པདྨ་སྤྲོད་དགྲིགས་པ་ཡི། ཟེ་འབྲུས་ཡོངས་སུ་སེར་བ་དེ།
 འང་པ་དག་ནི་ལྟ་བརྒྱུ་དང་། མཚོ་སྐྱེས་ཅན་དེར་རྣམས་པར་རོལ། 51

गते तस्मिन् मुखशशिप्रकाशितनभस्तले ।

भगवान् भिक्षुभिः पृष्ट स्तद्वृत्तान्त मभाषत ॥ ४४ ॥

पूर्वकल्पान्तरे शास्तुः काश्यपाख्यस्य शासने ।

अभूत् प्रव्रजतोऽप्येष शिक्षापदनिरादरः ॥ ४५ ॥

अनादरात् कुञ्जरता भोगः संघोपसेवनात् ।

सत्यदृष्टिबलेनान्ते संग्रामः शासनग्रहः ॥ ४६ ॥

प्राग्जन्मविहितं कर्म कस्यचिन्न निवर्त्तते ।

कर्मोपदिष्टसम्बन्धभक्तिभोगैः सचेतसः ॥ ४७ ॥

तस्मिन् व्यतिकरे घोरे सर्वे स्त्यक्तोऽस्मि भिक्षुभिः

नत्वानन्देन तत्रापि श्रूयतां पूर्वसंगतिः ॥ ४८ ॥

शशाङ्कशौतिसरसि आतरौ रुचिरौ पुरा ।

पूर्णमुखः सुखश्चेति राजहंसौ बभूवतुः ॥ ४९ ॥

कदाचिद् ब्रह्मदत्तस्य वाराणस्यां महीपतेः ।

ब्रह्ममर्षौ पुष्करिणीरम्यां पूर्णमुखो ययौ ॥ ५० ॥

स तस्यां लोलकमलकिञ्जल्कपरिपिञ्जरः ।

विजहार सरोजिन्यां हंसानां पञ्चभिः शतैः ॥ ५१ ॥

སྤོན་གྱི་བསོད་ནམས་མཐུ་ཡི་ནི། རྒྱད་འཕགས་གཟུགས་རབ་འབར་བ་དེ། .

བྱ་བ་དོར་བའི་སྤྱོད་བོ་ཡིས། གཡོ་མེད་མིག་གིས་མཐོང་བར་གྱུར། 52

དེ་ནི་དེར་གནས་ས་བདག་གིས། ཐོས་ནས་དེ་དག་བལྟ་འདོད་པས།

རྒྱ་ཡིས་འཚོ་བ་མཁས་པ་དག། ད་གཟུང་སྤྱད་དུ་བཏང་བར་གྱུར། 53

པདྨ་ཅན་གྱི་རོལ་བའི་འཇུག། དགའ་བའི་འོད་ཟེར་དེ་བཟུང་ཚོ།

ངང་པ་ལྡ་བརྒྱ་དག་གིས་ནི། དེ་བཏང་མགྲོགས་པར་རབ་དུ་སོང་། 54

གཅིག་ནི་དེ་ལ་གཞུང་བཟང་བས། བཅིངས་པ་མེད་ཀྱང་བཅིངས་པ་བཞིན།

མཚོའ་བའི་ཞགས་པས་དབང་བྱས་ནས། དེ་ཡི་དོན་དུ་གཏུང་ཞིང་གནས། 55

དེ་ནས་རྒྱལ་པོས་ངང་པ་ཡི། རྒྱལ་པོ་དེ་ཡིས་བཟུང་བ་དང་།

གཉིས་པ་མཚོའ་བས་བཅིངས་པ་ཡང་། མཐོང་ནས་ཡ་མཚན་དེ་དག་བཏང་། 56

ངང་པ་གང་བའི་བཞིན་དེ་བདག། དེ་ཡོས་རྗེས་འབྲང་ཀུན་དགའ་བོ།

དེས་ན་རིང་ཡང་བདག་བཏང་ནས། སོང་བའི་དག་སྤོང་ངང་པ་ཉིད། 57

གང་གི་གྲགས་པ་ཕ་རོལ་གྱིས། ཡིད་ཀྱི་སྤོགས་པ་ལ་བྲིས་པ།

བྲེལ་ཁྲིམ་སྤོན་དུས་ན། ས་བདག་ཨ་ཏ་ཞེས་པ་བྱུང་། 58

སྤོང་དང་གཡུལ་འབྱེད་ལྷོ་ཕྱོགས་པ། གཡུལ་གྱི་དུས་སུ་སྤོན་འབྱོཞིང་།

ལག་བའི་མཚན་ཞེས་གྲགས་པ་ནི། དེ་ཡི་བསྐྱེད་མེད་གྲོགས་པོར་གྱུར། 59

पूर्वंपुण्यानुभावेन तं रू

ददर्श कार्याण्युत्सृज्य जनो निश्चललोचनः ॥ ५२ ॥

तं श्रुत्वा भूपति स्तत्र स्थितं तद्दर्शनोत्सुकः ।

कुशलान् ग्रहणे तस्य व्यसृजज्जालजौविनः ॥ ५३ ॥

तस्मिन् गृहीते नलिनिलीलास्मितसितत्वषि ।

शतानि पञ्च हंसानां त्यक्त्वा तं प्रययुर्जवात् ॥ ५४ ॥

एकस्तु तस्य सौजन्यादबद्धोऽपि सुबद्धवत् ।

तदर्थं व्यथितस्तस्थौ प्रेमपाशवशौकतः ॥ ५५ ॥

ततस्तैः प्रापितं राजा राजहंसं विलोक्य तम् ।

स्नेहबद्धं द्वितीयञ्च विस्मितस्तावलोकयत् ॥ ५६ ॥

हंसः पूर्णमुखः सोऽह मानन्दस्तस्य चानुगः ।

गतास्तदद्य च त्यक्त्वा मां हंसा एव भिक्षवः ॥ ५७ ॥

पूर्वस्मिन्नभवत्काले वारणस्यां महीपतिः ।

तुट्टिर्नाम मनःपट्टे लिखितं यद्यशः परैः ॥ ५८ ॥

सहस्रयोधस्तस्याभूद् दाक्षिणात्यो निरत्ययः ।

करदण्डौति विख्यातः संग्रामाग्रेसरः प्रियः ॥ ५९ ॥

མཁ་ཞིག་འཛིགས་རྒྱུ་ལ་ཞུགས་ཚེ། རྒྱུ་པོ་ལྟ་བུ་དག་གོས་ནི།
མི་བདག་དེ་བཏང་འཛིགས་ནས་སོང་། ལག་པའི་མཚོན་གྱིས་གཏང་མ་གྱུར།།60

ས་སྐྱོང་དེ་ནི་ང་ཉིད་དེ། རྒྱུ་པོ་དེ་དག་དག་སྐྱོང་རྣམས།
ལག་པའི་མཚོན་དེ་ཀུན་དགའ་པོ། འདི་ཉིད་ང་ནི་གཏང་མ་གྱུར།། 61

སྤྲོད་གྲུ་སྒྲུ་བ་བཞུགས་ལ་ཡང་། བདག་ནི་སེང་གོ་བློན་པར་སྐྱོང་།
ལྷ་སྐྱེས་གཡོག་གིས་སྤང་ཅིག་ལ། སྤངས་པ་གང་དེ་དག་སྐྱོང་རྣམས།།

ལྷ་སྐྱེས་གཡོག་གི་སྤོར་མ་ཡོས། རང་ཉེ་བཞུགས་ནས་བདག་ཐར་བྱས།
དེ་ཉིད་ཀུན་དགའ་པོ་འདི་སྤྲེ། ད་ལྟ་བདག་གི་རྗེས་འབྲང་གྱུར།། 63

སྤོན་ཚེ་དེ་དགས་ཀྱི་ཡི་བདག། རྒྱ་ཡི་ཞགས་པས་བཅིངས་པར་གྱུར།
དེ་ཡི་རྗེས་འབྲང་དེ་དགས་རྣམས། སྤོད་ལྷན་འོངས་པས་སྤྲོག་ནས་བྱོས།། 64

མིག་ཅུ་ལྷན་པའི་དེ་དགས་མོ། རྗེས་སུ་ཅགས་པས་མ་བཏང་སྤེ།
མཚོའ་བའི་ལྷགས་སྤོག་གིས་བཅིངས་པས། གཡོ་བ་མེད་པར་གྱུར་བ་བཞིན།།65

དེ་ནས་སྤོད་ལྷན་འོངས་གྱུར་ཅིང་། དེ་དགས་སོད་པར་བརྩོན་མཐོང་ནས།
དེ་ཡིས་སྤྲོས་པ་བྲོག་མར་ནི། མདའ་ཡིས་བདག་གི་འཚོ་བ་སྤོགས།། 66

ཞེས་པ་དེ་ཡི་གསལ་བ་ཡི། ཚོག་དང་མཚོའ་བས་མཚར་སྐྱེས་པ།
རྩོན་པ་དེ་ནི་བྱམས་པ་ཡིས། དེ་དགས་དེ་དགས་མོར་བཅས་བཏང་།། 67

कदाचिद् घोरसमरे पञ्चामात्यशतानि तम् ।
वृषं त्यक्त्वा ययुर्भौत्या करदण्डी तु नात्यजत् ॥ ६० ॥

अहमेव स भूपालः सचिवा स्ते च भिक्षवः ।
करदण्डी स एवाय मानन्दो न जहाति माम् ॥ ६१ ॥

जन्मान्तरेऽपि सिंहोऽहं मासं कूपे निपातितः ।
उपेक्षितः क्षणाद् मृत्यैः शृगालै र्योऽद्य भिक्षवः ॥ ६२ ॥

एकेन च नखैः खातं-दीर्घं कृत्वास्मि मोक्षितः ।
जम्बुकेन स एवाय मानन्दोऽद्य ममानुगः ॥ ६३ ॥

कूटपाशनिबद्धस्य मृगयूथपतेः पुरा ।
लुब्धकागमने एव जग्मुस्तदनुगा मृगाः ॥ ६४ ॥

अनुरक्ता न तत्याज तं मृगौ साश्रुलोचना ।
प्रीतिशृङ्खलया बद्धा याता निस्पन्दतामिव ॥ ६५ ॥

अथ लुब्धक मायान्तं दृष्ट्वा मृगबधोद्यतम् ।
सावदन्मस्य वाणेन प्रथमं हर जीवितम् ॥ ६६ ॥

इति स्पृष्टगिरा तस्याः स्नेहेन च स विस्मितः ।
सुमोच लुब्धकः प्रीत्या हरिणं हरिणीसखम् ॥ ६७ ॥

དེ་དགས་ཁྱུ་ཡི་བདག་དེང་། དེ་དགས་མོ་དེ་ཀུན་དགའ་བོ།
 དེ་ལྟར་མཛའ་བའི་འབྲེལ་པ་འདི། རྣམ་གྱི་སྤྱོད་པས་རྗེས་སུ་ལྷགས།།

68

ཞེས་པ་བད་གཤགས་གསུང་ཐས་དགོ་སྤོང་ནི།
 དེ་དག་ཐམས་ཅད་ངོ་ཚས་ལྷན་པ་བཞིན།
 འདོད་པས་བརྟན་པས་ཀུན་དགའ་དང་བཅས་པར།
 འདོད་ཀྱིས་མངོན་དགའ་ཀུན་དགའི་བཞིན་པར་བལྟས།།

69

ཞེས་པ་དགོ་བའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་དོགས་པ་བརྗོད་
 པ་དཔག་བསམ་གྱི་འབྲི་གིང་ལས་ནོར་སྤོང་གི་དོགས་པ་བརྗོད་
 པའི་ཡལ་འདབ་ཉི་ཤུ་ཚ་བརྒྱད་པའོ།།

मृगयूयपतिः सोऽह मानन्दः सा कुरङ्गिका ।
इत्येष प्रीतिसम्बन्धः प्राग्वृत्त मनुवर्त्तते ॥ ६८ ॥

श्रुत्वेति वाक्यं सुगतस्य सर्व्वे
लज्जानिलीनो इव भिक्षवस्ते ।
सानन्द मानन्दमुखारविन्दं
प्रभाभिरामं ददृशुः स्पृहार्द्राः ॥ ६९ ॥

इति श्वेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां
धनपालावदानं अष्टाविंशः पल्लवः ॥

ཡལ་འདབ་ཉི་ཤུ་ཚ་དགུ་བ།

གང་ཞིག་སྐྱོད་སྐྱོབ་ས་ལྷན་བའི་སྐྱོད་སྐྱོབ་ས་ཀྱི།
ཁྱད་པར་སེམས་ཅན་ཤམས་ཅད་བདེ་བའི་སྐྱོ།
ལུས་ནི་ཞིག་ཀྱང་གྲོ་བའི་མེ་ཞུས་ས་དག།
སེམས་ཏུ་ཞི་བར་འགྱུར་དེ་སྐྱུལ་གྱུར་ཅིག་།

ཚོས་བསྐྱེད་པ་ལ་མངོན་འདུག་པ། དག་སྐྱོང་གོར་ཤོ་ལྷུ་ཡི།
གདམ་གྱི་ཉན་ལ་དག་སྐྱོང་གིས། དིས་ཤིང་བཙོས་ལྷན་གྱིས་བཀའ་སྐྱུལ། 2

བར་ཏེ་སི་དག་ཏུ་ནི། ས་དད་ག་ཚངས་པ་བྱིན་གྱི་བུ།
ཀྱ་ཤི་སེམས་པ་ཞེས་པ་དང་། དས་ཀྱི་ས་ཞེས་བྱ་བ་བྱུང་། 3

གྲུལ་ཚབ་དབང་ནི་བསྐྱར་འཛིན་པ། གཞིན་ཏུ་ཀྱ་ཤི་སེམས་པ་ཡིས།
གྲུལ་སྐྱོད་ཚོས་དང་ཚོས་སིན་གྱི། རང་བཞིན་ལྷན་རིང་དབྱེད་ནས་བསམས། 4

ཡང་ཚོ་སྐྱོད་ཅིག་འཛིན་པ་དང་། སྐྱོག་ནི་ཆ་སྐྱོབ་ས་གཤེ་བའི་ཚོ།
གྲུལ་སྐྱོད་སྐྱོ་ལས་བག་ས་ཡིན། ཚངས་པའི་ཚ་འདིར་བདག་སྐྱོ་སེང་། 5

ཆགས་པའི་ཚོ་འདི་རབ་མང་ཞིང་། ཡང་ཡང་སྐྱུ་དང་སྐྱོངས་རང་བཞིན།
འཛོེས་པ་སྐྱོང་བོ་མེད་པ་ལ། འཕྱོན་ས་ཏུ་ཞིང་བའོན་པ་མེད། 6

जनचिंशः पञ्चवः

जयति स सत्त्वविशेषः
सत्त्ववतां सर्वसत्त्वसुखहेतुः ।
देहदलनेऽपि शमयति
कोपाग्निं शान्तिं मुञ्चै र्यः ॥ १ ॥

धर्मोपदेशे भगवान् कौण्डिन्यस्याग्रवर्तिनः ।
मिश्रोः कथाप्रसङ्गेन पृष्टो भिक्षुभि रभ्यधात् ॥ २ ॥

ब्रह्मदत्तस्य तनयो वाराणस्यां महीपतेः ।
काशिसुन्दरनामा च कालभूश्च बभूवतुः ॥ ३ ॥

यौवराज्यभरैकार्हः कुमारः काशिसुन्दरः ।
धर्माधर्ममयं राज्यं विचार्याचिन्तयच्चिरम् ॥ ४ ॥

क्षणक्षयिणि तारुण्ये जीविते वीचिचञ्चले ।
राज्ये स्वप्नविवाहेऽस्मिन् मोहमूले न मे मतिः ॥ ५ ॥

रागप्रलापबहुले मायामोहमहे मुहुः ।
वेश्यारोदननिःसारे संसारे नास्ति सत्यता ॥ ६ ॥

དེ་སྐྱོད་ཁྱིམ་ནས་ཁྱིམ་མང་པར། བདག་ནི་སྲིག་མེད་རབ་དུ་འབྱུང་།
རལ་གྲིས་གཅོད་ལ་རེག་གུར་པའི། རྣམ་པར་འབར་ལ་ཆགས་པས་ཅི། 7

དེ་ལྟར་རྣམ་བསམས་སྐྱལ་པོ་འི་བྱ། རྫི་མེད་དཔེན་པའི་བསམ་པ་ཅན།
ནགས་སུ་འགོ་བར་འདོད་པ་ཡི། ས་སྐྱོང་ལ་ནི་མངོན་སྲོགས་སྦྱས། 8

སྐྱལ་པོ་བདག་ལ་ལངས་སྐྱོད་ཀྱིས། ཚོགས་འདི་ཉི་བར་མཁེ་བ་མད།
སྐྱལ་ཚབ་དབང་ནི་བསྐྱར་འོས་པའི། ཀུན་དུ་ཚོམ་པ་རི་རྒྱོག་པར་མཛོད། 9

ཡལ་ལགས་གསེད་འཚིང་འཛིགས་དང་རྒྱང་། སྐྱོད་བྱུང་སྐྱལ་པོ་འི་སྐྱུན་སྐྱུམ་
ཚོགས།
ཁྱོ་བའི་མེ་ཡིས་རབ་གདུངས་པ། འདི་དག་བདག་ནི་ཡོངས་མི་འདོད། 10

དུར་ཁྱོད་སེ་ཡི་རྩེ་མོ་བཞིན། །ལྷན་དུ་དྲག་པོ་འི་སྐྱོད་པས་ཁྱབ།
རབ་དུ་འབར་བས་ས་དག་དཔལ། སུ་ཡི་ཆགས་བྲལ་སྐྱེད་མི་བྱེད། 11

གདུགས་ཀྱི་སྐྱང་བ་ཡང་དག་བསྐྱབས། ར་ཡལ་དག་གི་རྒྱུང་གིས་བསྐྱོད།
སྐྱུགས་པས་སྐྱོས་པ་ས་ཡི་དབང་། སྲིག་པ་དག་གི་གཡང་ལ་རྒྱང་། 12

འཇམ་པའི་ཡོངས་སྐྱོད་གོས་གོམས་པ། །ལྷན་དུ་གཞོན་པ་ས་བདག་གི།
ལུས་ལ་མཇུག་དུ་ཉེན་མངས་ཀྱི། རྩ་རྩ་མི་བཟུང་འབབ་པར་གྱུར། 13

སྐྱུན་དུ་བསམ་པའི་གདུང་བ་དང་། སྐྱོད་ས་དྲག་པོ་འི་ཚེ་ངེ་ཅན།
སྐྱལ་སྲིད་རིམ་བསྐྱེན་འདི་རྣམས་ཀྱི། རྫོངས་གིང་བསྐྱལ་བ་མི་རྒྱོགས་སོ། 14

प्रवृत्त्या मनघा स्तस्माद्गारादनगारिकम् ।
निस्त्रिंशदृत्तिसंसक्ताभिरागः किं विभूतिभिः ॥ ७ ॥

राजहंनु विचिन्त्येति विवेकविमलाशयः ।
उवाचाभ्येत्य भूपाल मरण्यगमनोत्सुकः ॥ ८ ॥

मम सम्भोगवर्गोऽयं राजन्मैवोपयुज्यते ।
यौवराज्याभिषेकार्हः समारम्भो निवार्यताम् ॥ ९ ॥

क्रोधाग्निताः सुतरा मेता स्तात न मे मताः ।
बद्धबन्धभयायासजनन्यो राजसम्पदः ॥ १० ॥

ब्याप्ताः क्रूरतराचारैर्ज्वलिताः पार्थिवत्रियः ।
कुर्वन्ति कंस्य नोदेगं श्मशानाग्निशिखा इव ॥ ११ ॥

द्वचसंछादिता लोकाश्चामरानिललोलिताः ।
पतन्ति पातकश्वभ्रेमदक्षीवाः क्षितीश्वराः ॥ १२ ॥

मृदुभोगांशुकाभ्याससुकुमारे महौभुजाम् ।
काये पतति पर्यन्ते क्लेशः कुलिशदारुणः ॥ १३ ॥

चिन्तासन्ततसन्तापतीव्रतृष्णाप्रलापिनाम् ।
राज्यज्वरजुषां नैषां मोहमूर्च्छा निवर्तते ॥ १४ ॥

གནས་དང་གནས་སུ་ལྷེ་གཉིས་པ། འཁྲོག་ཅིང་རིན་ཅེན་སྒྲོན་མ་ཅན།
 སྒྲོན་ཁངས་ལ་བཟླ་རྒྱལ་པོ་ཡི། བྱ་བ་གཞན་དག་གསོད་པ་ཡིན།། 15

མི་བདག་བརྒྱ་ལྷག་ཤིག་ལྡན་མ། བདག་ལ་གཞན་དུ་མི་འགྲོང་སེམས།
 ཞེས་བཞིན་ས་དབང་དག་གི་དབལ། རོ་གལ་ཇ་ཡབ་དག་གིས་དགོད།། 16

འདས་པའི་ས་བདག་དྲན་པ་ལས། རྒྱལ་པོའི་དཔལ་ནི་རྫོངས་པས་བསྐྱིབས།
 རྒྱང་ཡབ་ཀྱིས་གསལ་བྱས་ས་རིངས་དང་། སྤྱི་གམ་ཆེ་མའི་རྒྱན་ལྡན་བཞིན།། 17

དེ་སྤྱད་རབ་དུ་བྱུང་བ་ཡིས། རྐྱེ་བོའི་ལྷགས་ནི་རྣམ་སྤངས་ནས།
 ཚོག་ཤེས་བསེལ་བའི་གྲིབ་མ་ཅན། ཡོངས་གདུངས་ཞི་བའི་རྣགས་སུ་འགྲོ།།18

དག་དུ་གཞོད་པའི་ལྷས་འདི་ཡང་། ལལ་གསོ་མེད་པ་འཁོར་བ་ཡི།
 ལམ་གྱི་འགྲོན་པོས་བསྐྱར་དཀའ་ན། ས་ཡི་ཁར་ལྷ་སྤྱད་ཡང་ཅི།། 19

ཞེས་པ་མཚོག་དུ་མི་སྒྲུན་པ། བྱ་ཡི་ཚོག་ཐོས་ས་ཡི་བདག།
 རབ་དུ་འབྱུང་བའི་སྤྱི་ཡིས་འཛིགས། སྤངས་ལྡན་པས་དེ་ལ་སྤྱོད།། 20

ཚེན་པོར་གྱུར་པའི་རིགས་འདི་དང་། ཡང་དག་རྒྱལ་སྤིད་འཕེལ་བའི་སྤྱད།
 པོ་བདག་གིས་བྱ་བྱོད་ལ། རི་བ་མཚོག་དུ་རྣམ་པར་བཅུངས།། 21

མཉེས་གཤེན་བདག་གོས་བདག་པ་ནི། རུས་མན་ཉམས་པར་བྱ་མ་འདྲེས།
 བགས་སུ་བྱོད་གྱི་ལང་ཚོ་འདི། གསར་དུ་མཛོས་ས་འོས་མ་ཡིན།། 22

वक्राणां रत्नदीप्तानां द्विजिह्वानां पदे पदे ।
छिद्रसंदर्शिनानां राज्ञां व्यापारः परमारणम् ॥ १५ ॥

नृपवंशशतोच्छिष्टां मन्यते मा मनन्यगाम् ।
इतीव श्रीः श्लितीशानां हारचामरहासिनी ॥ १६ ॥

व्यञ्जितव्यजनोच्छ्वासा लक्ष्मी मुक्ताश्रुसन्ततिः ।
राज्ञां मोहाभृतातीतभूपतिस्मरणादिव ॥ १७ ॥

तस्माद् व्रजामि प्रव्रज्याविवर्जितजनस्थितिः ।
सन्तोषशौतलच्छायं सन्तापशमनं वनम् ॥ १८ ॥

अविश्रान्तस्य संसारपथपान्यस्य दुर्ब्वहः ।
कायोऽस्य यत् सदापायः किं पुनः पृथिवीभरः ॥ १९ ॥

इति पुत्रवचः श्रुत्वा भूपति र्दृशमप्रियम् ।
प्रव्रज्याशब्दचकितः सोद्वेग स्त मभाषत ॥ २० ॥

अस्य वंशस्य महतः साम्राज्यस्य च वृद्धये ।
आशान्निवृद्धवृद्धेन त्वयि पुत्र मया परम् ॥ २१ ॥

वत्स सकल्पभङ्गं मे न काले कर्तुमर्हसि ।
इदन्तव महच्छायं यौवनं न वनोचितम् ॥ २२ ॥

དམ་པའི་སྐབས་ཀྱི་གོས་ས་པར་ལྷན། ལེགས་པའི་ལྷ་བ་ལ་ཆགས་པ།
 དབང་བོ་ཕྱལ་བའི་མི་བདག་ནི། ཀུན་དུ་ནགས་མེད་དཀའ་ཕྱབ་ཡིན།། 23

རང་གནས་ཡིན་ཡང་མཚོ་སྐྱེས་ནི། གོས་པ་མེད་པར་རྩལ་གནས།
 ཉགས་ནང་ཡིན་ཡང་སྤང་བ་མེད། ལུང་མེད་ཀྱང་པས་བསྐྱེད་པ་མཐོང་།། 24

རང་བྱིན་རྩེད་སྤེལ་ལོངས་སྤྱོད་ཀྱིས། རི་སྤྱོད་མེག་ནོ་སྤྱོས་རྒྱང་བ།
 དེ་སྤྱོད་ཡུལ་ནི་འདི་དག་ནམས། ལྷན་ཅིག་ཡོངས་སུ་གཏང་བར་ཉུས།། 25

རང་གི་སྐྱེ་བོ་ནང་གི་ནི། བདེ་བ་ཡོངས་བདང་བྱིས་ལས་འཕྱོན།
 ཉམས་སྤོང་ཡོངས་སྤྱོད་བྲལ་བ་ཡིས། ཉེན་མོངས་སྐྱེ་བོས་མི་བཟོད་དོ།། 26

བྱིས་དུ་ཚོས་ནི་བདེ་བ་ཡིས། ཉན་དང་དྲན་དང་སྐྱབ་པར་བྱེད།
 ཉགས་སུ་སྐྱེས་པོ་ནམས་ཀྱིས་ནི། ཉན་དང་དྲན་དང་བྱ་བ་བསྐྱས།། 27

ཅ་ཡི་ཚོགས་ཀྱི་ཁབ་ཅེ་ཡིས། ཀྱང་པར་མ་སྐྱེས་ཟེག་བྱེད་པ།
 དེ་ལས་འཛིག་རྟོན་པ་རེལ་དུ། ལྷུག་པསྤེལ་གཞན་པ་ཅི་ཞིག་འབྱུང་།། 28

སྐྱེ་བ་ཟ་བ་ནམས་ལ་ལྷ། དགས་པ་རུས་པའི་ལྷག་མར་གུར།
 དག་དུ་གཞན་གྱི་བྱིན་པ་ཟ། དཀའ་ཕྱབ་ཅན་ནམས་མི་དགས་བཞིན།། 29

བྱ་ཀུ་ནགས་ན་གནས་པ་ནི། རྱལ་གྱི་གོས་དང་མཚུངས་པ་སྟེ།
 ཚངས་པར་སྤྱོད་པ་སྤོང་བ་ནི། རྩལ་ལྷན་འབྱུང་གནས་སྐྱེས་ས་པ་ཡིན།། 30

सम्भन्वाभ्यासयुक्तानां शक्तानां साधुदर्शने ।
जितेन्द्रियाणां सर्व्वच नृपाणा मवनं तपः ॥ २३ ॥

स्वपदेऽपि सरोजस्य निःसङ्गसलिलस्थितिः ।
दृष्ट्वा वनेऽप्यशोकस्य ललनाचरणादृतिः ॥ २४ ॥

स्वगेहसुलभैर्भोगैर्यावद्दृष्टिविसृचिका ।
तावदेते परित्यक्तुं शक्यन्ते विषयाः क्षणम् ॥ २५ ॥

सुखं मन्तः परित्यज्य स्वजनं गृहनिर्गतः ।
अभ्यस्तभोगविरहक्लेशं न सहते जनः ॥ २६ ॥

श्रूयते स्मर्य्यते धर्मः क्रियते च सुखाद् गृहे ।
वने शुष्यन्ति शुष्काणां श्रवणस्मरणक्रियाः ॥ २७ ॥

ध्वस्तक्षतजपादस्य दर्भसन्दर्भश्रुचिभिः ।
ततः किं दुःखं मपरं परलोके भविष्यति ॥ २८ ॥

भुञ्जानं जन मीक्षन्ते याता श्वर्मास्थिशेषताम् ।
परदत्तं सदाश्रन्ति प्रेता इव तपस्विनः ॥ २९ ॥

वने निवसनं पुत्र पाशुप्रावरणं समम् ।
पालनं ब्रह्मचर्य्यस्य मकराकरशोषणम् ॥ ३० ॥

ནགས་སྲིག་མེ་ཡི་དུ་བ་རབ་རྒྱས་ཁྲོ་གཉེར་ལྷན་པའི་བཞིན།
 བ་ལྷང་གནས་དང་འབྲུག་པའི་སྤྱུག་ནི་སྤྱུག་པོར་གྱུར་པའི་ཁྲིམ།
 སེང་གིས་བསང་པའི་སོ་གཉེས་ཁྲག་གིས་དམར་པོར་བྱས་གྱུར་པའི།
 ནགས་སུ་ཁྲིམ་བཏང་ནས་ནི་སུ་ཞིག་དགའ་བ་འབྱུང་བར་འབྱུར།།

31

འདོད་ལྷན་དག་ནི་དུལ་བ་འདོད་ཅིང་དུལ་བ་དང་ལྷན་སྡོ་བསངས་
 ཚེ་དགའ་དམ།
 ཚེས་པ་ཤིན་དུ་དྲག་པོའི་བདུལ་ལྷགས་ལ་དགའ་བཞུས་པར་
 གྱུར་བ་ཟས་དག་འདོད།།

32

བདག་ནི་ཡོངས་སུ་པོར་ནས་བུ། ནགས་སུ་འགྲོ་བར་མི་འོས་སོ།
 ཁྲིད་ནི་ནགས་ན་གནས་པ་དག། དག་ནམས་ཡིད་ལ་རེ་བ་ཡིན།།

33

སྤྲོད་པ་གསལ་བར་དགའ་བྱེད་པ། རྒྱལ་པོའི་སྤྱན་ཚོགས་ང་རྒྱལ་ཅན།
 བཏང་ནས་སྤྲར་ཡང་མི་འོང་སྟེ། དལ་གྱི་དག་གིས་འཁྲི་ཤིང་བཞིན།།

34

པ་ཡིས་ལན་མང་དེ་བརྗོད་ཀྱང་། དེ་ནི་ངེས་པ་ལས་མ་གཡོས།
 བདག་ཉིད་ཚེ་པོའི་བརྟན་པ་ནི། དོ་རྗེ་རིན་ཅེན་ཅེ་མོ་མཚུངས།།

35

མ་དང་ལྷན་པ་ནམས་དང་ནི། གཉེན་དང་གྲོང་པ་ཚེ་ནམས་ཀྲོམ།
 གསོལ་བ་བཏབ་ཀྱང་ཉིན་གསུམ་དེ། ཟས་དང་སྤྲོ་བ་མེད་པར་གྱུར།།

36.

दावाग्निधूमविकटधुकुटीमुखेषु
 गोनासवासघनधूकगुहायृहेषु ।
 सिंहाहतद्विरदलोहितलोहितेषु
 त्यक्त्वा यृहं भवति कस्य धृति र्वनेषु ॥ ३१ ॥

कामौ संयम मिच्छति स्मरति च श्यामारतेः संयमी
 तृप्त स्तीव्रतरव्रतेषु रमते भक्ष्यं क्षुधा कांक्षति ।
 एकाकी जन मीहते जनवनोद्वेगौ वनं वाञ्छति
 त्यक्त्वा न्वेषणतत्पराः पुनरपि प्राप्यावमानं जनाः ॥ ३२ ॥

न.मां पुत्र परित्यज्य गहनं गन्तुमर्हसि ।
 भवन्तु तव शत्रूणां वनवासमनोरथः ॥ ३३ ॥

व्यक्तमौक्तिकहासिन्यः करवाललता इव ।
 त्यक्त्वा न पुनरायान्ति मानिन्यो नृपसम्पदः ॥ ३४ ॥

इत्युक्तोऽप्यसक्तत् पिषा निश्चयान्न चचाल सः ।
 वज्ररत्नशिखाकल्पः संकल्पो हि महात्मनाम् ॥ ३५ ॥

जननीभि रमात्यैश्च बन्धुपौरमहत्तमैः ।
 स प्रथितोऽप्यमूनौ निराहारो दिनचयम् ॥ ३६ ॥

ཉུལ་པོར་སྟོན་དམ་དགའ་ཕུབ་ཅན། འདི་ནི་རང་གི་འདུན་པས་འཚོ།
འཇིག་རྟེན་འདི་ནི་འདོད་རྗེས་འཇུག། ཅེས་པ་རྟོན་པོས་རྒྱལ་ལ་སྦྱས།། 87

མཚིམ་དང་བཅས་ས་སྐྱོང་གིས། ཇི་ཞིག་ལྟར་ལྟས་གནང་ནས་དེས།
མི་སྦྱས་གྲོང་ཁྲིའི་པ་རྣམས་ཏུ། ཕུབ་པའི་དགའ་ཕུབ་ནགས་སུ་སོང་།། 88

ཆགས་བྲལ་ཡོངས་སུ་སྦྱིན་པ་ཡིས། དེར་ནི་སེམས་ཅན་ཐམས་ཅད་ལ།
བྱས་ས་པས་དག་བྱས་བཅེ་བ་དག། དཔེན་པའི་གྲོགས་སུ་དེ་ཡིས་བསྟེན།། 89

དེ་ཡི་མཐུ་ཡིས་དེ་དག་དུ། རྒྱལ་ས་ན་གནས་པ་ཐམས་ཅད་ཀྱིས།
རང་བཞིན་ཁོན་གྱི་མི་སྦྲངས་ནས། སེམས་ཀྱི་སྟོན་ཚུལ་བསེལ་བར་གྱུར།། 40

རི་དྲུགས་ཚོགས་ལ་རབ་ཆགས་རྡོན་པ་རྣམས་ཀྱི་སྟོག་ཆགས་གསོད་
བ་རབ་བདང་ཞིང་།

སང་པོས་སྤྱང་ཆེན་འཛོམས་པ་དང་བྲལ་ཡན་ལག་ཀུན་གྱིས་འགྲོགས་
བར་གྱུར་བ་ལ།

དེར་ནི་རྡོན་པའི་བྱད་མེད་མུ་དྲིག་ཚོགས་རྣམས་སྦྲངས་པའི་ཞེད་
སྐབས་མ་བྱ་ཡི།

གོས་ཀྱི་དབྱུང་ཞིང་ཤུགས་རིངས་དང་ལྷན་ཆགས་བྲལ་མཚུ་ནི་
རབ་དུ་བསྐྱམས་པར་འགྱུར།། 41

ཅུ་གཏེར་སྐེ་རགས་ཅན་ས་བདང་། འབྱུང་བོ་ཀུན་ལ་བཟོད་པ་བསྟེན།
བཟོད་པ་སྦྱབ་ཞེས་པར་ནི། ཀུ་འདི་མཛོམས་པ་དེ་གྲགས་གྱུར།། 42

སྐབས་དེར་ས་གཞི་མཐུ་བ་ཡི། ཚངས་པས་བྱིན་ནི་མཐོ་རིས་སོང་།
འབྱུང་བོ་རྣམས་ཀྱི་སྤྱང་བཞིན། དུས་ཀྱི་ས་ནི་ས་སྐྱོང་གྱུར།། 43

राजभोगौ तपस्वी वा जीवत्प्रेष निजेच्छया ।
कामानुवर्ती लोकोऽय मित्यूषुः सचिवा नृपम् ॥ ३७ ॥

स कथञ्चिदनुज्ञातः साश्रुनेत्रेण भूभुजा ।
घर्यौ पौरजनाक्रन्दमौनी मुनितपोवनम् ॥ ३८ ॥

वैराग्यपरिपाकेण तत्र मैत्रीपविचिताम् ।
मेजे स सर्व्वसत्त्वेषु विवेकदयितां द्याम् ॥ ३९ ॥

बभूवु स्तत्रभावेण तत्र सर्व्ववनौकसाम् ।
जातिवैरानलव्यागशीतला श्वित्तदृत्तयः ॥ ४० ॥

त्यक्ते प्राणवधे प्रसक्तहरिणीवृन्दैः पुलिन्दैः परं
सिंहै र्व्वारणदारणव्युपरमे सर्व्वान्नसङ्गीकृते ।
मयूरावरसै र्दरिद्रजघना मुक्ताकलापोञ्जिता-
स्तचोच्छ्वासविरागशुष्यदधरा जाताः किराताक्रमाः ॥ ४१ ॥

क्षमां त्यक्त्वाब्धिवसनां सर्व्वभूतक्षमाश्रितः ।
सोऽभवत् क्षान्तिवादीति विश्रुतः काशिसुन्दरः ॥ ४२ ॥

अचान्तरे महीदुर्षे ब्रह्मदत्ते दिवं गते ।
उद्वेग इव भूतानां भूपालः कलिभू रभूत् ॥ ४३ ॥

དེ་ནས་རབ་མང་བུང་བའི་ཚོགས། གཡོ་བའི་སློན་འབྲོག་བཞིན་རས་ལོག།
ཐུབ་པའི་དུལ་བ་ལ་སྒང་བའི། དཔྱིད་ནི་ཡང་དག་བུང་བར་གྱུར། 44

དེ་དགས་མིག་ཅན་ཁངས་པ་དག། ཉམས་པའི་ཕོ་ཉ་ཅུ་དཀྱི།
རབ་དུ་རྒྱས་དག་ཆགས་པ་ཡིས། རྩོས་པའི་རྒྱ་ཡི་འོད་ཀྱིས་མཛོས། 45

ལྷ་ངན་མེད་པ་དམར་པོ་ལ། ལྷགས་གནས་འབྲེ་ཤང་གས་འབྲུད་དགས།
སྤག་དོག་ཅན་བཞིན་མེ་ཏོག་རྣམས། མ་ལ་ཡ་ཡི་རྒྱང་གིས་སྒོགས། 46

ཁྲ་བུག་གིས་རྒྱས་སྤྱེད་མོས་ཚལ། ལང་ཚོ་རྒྱས་པ་དེ་ཡི་ཚོ།
ནགས་ཚལ་བཟུ་བའི་ལྷ་དུ་མོ་ལ། རྒྱལ་པོ་བཅུ་མོ་འི་ཚོགས་བཅས་སོང་། 47

ཁ་དག་སྒྲ་ཚོགས་མེ་ཏོག་རྣམས། རྒྱང་བའི་ཚོགས་ཀྱིས་རབ་སྤྱོས་པ།
དགའ་བའི་ནགས་ཚལ་བཟུ་ཞིང་དེ། དལ་བུས་དགའ་བུབ་ནགས་སུ་ཕྱིན། 48

ནགས་ཀྱི་ས་གཞི་མཛོས་པ་དེར། མཛོས་པའི་གྲོགས་དང་ཡུན་རིང་དུ།
རོལ་ཞིང་ཅེ་དགའ་ངལ་གསོ་བས། རྣམ་ཅིག་གཉིད་ནི་ཐོབ་པར་གྱུར། 49

སྤོན་མེད་མེ་ཏོག་འཇུག་པ་ཡི། སློ་མ་རབ་དུ་འབྲུ་ཞིང་དེར།
བཅུ་མོ་འི་ཚོགས་ཀྱིས་བུད་མེད་རྣམས། གཡོ་བའི་འབྲི་ཤིང་བཞིན་དུ་སོང་། 50

རྣམས་དེར་བཟོད་པ་སྤྱོད་པ་ནི། དཔེན་པའི་གནས་ན་རབ་དབྱེས་པས།
ཞི་བ་ཇིས་སུ་སེམས་བྱེད་ཅིང་། གཅིག་དུ་གཡོ་བ་མེད་པར་གནས། 51

अथादधमद्भृङ्गधूमङ्गमलिमाननः ।
मुनिसंयमविद्वेषो वसन्तः प्रत्यदृश्यत ॥ ४४ ॥

मदनीन्मादभूतस्य प्रोद्भूतस्य मृगौदृशाम् ।
मानविध्वंसदूतस्य चूतस्य रुद्रे रुचिः ॥ ४५ ॥

रक्ताशोकस्य पार्श्वस्थलतालिङ्गनशंकितः ।
ईर्ष्यालुरिव पुष्याणि जहार मलयानिलः ॥ ४६ ॥

उद्यानयौवने तस्मिन् काले कोकिलसंकुले ।
सान्तःपुरो नृपः प्रायाद् वनालोकमकौतुकी ॥ ४७ ॥

नानावर्णपतत्पुष्पप्रकारप्रचितानि सः ।
पश्यन् वनानि रम्याणि शनैः प्राप तपोवनम् ॥ ४८ ॥

वनस्थलौघु कान्तासु तत्र कन्यासख स्थिरम् ।
विहृत्य रतिविश्रान्तः क्षणं निद्रा मवाप्तवान् ॥ ४९ ॥

अपूर्वकुसुमसमेरा शिखाना स्तत्र मञ्जरीः ।
अन्तःपुराङ्गना शेरुः संचारिण्यो लता इव ॥ ५० ॥

अचान्तरे क्षान्तिवादी विविक्तोद्देशनिर्दृतः ।
एकान्ते निश्चल स्तस्थौ शान्ति मन्त विचिन्तयन् ॥ ५१ ॥

མི་དམན་ཀུན་དགའ་ལ་ལྷོ་ཞིང་། མཁས་པ་རྣམས་ཀྱིས་ཕྱག་བྱེད་ལོས།
 རིད་ཀྱང་མཛོས་སྤྱུག་མ་ཉམས་པ། ཐོག་མའི་རི་བོང་ཅན་ཤར་བཞིན། 52

ཡིད་ལོང་ཡོངས་སུ་གྱུར་བ་ཡི། རི་མོའི་དཔྱིབས་ནི་མཛོས་པ་དག།
 རི་མོ་རྫོང་བའི་རྩལ་གྱིས་ནི། གཟུགས་ཀྱིས་སྤོངས་པར་མ་གྱུར་བའོ། 53

སེམས་ཀྱི་མེ་ལོང་དག་བྱེད་པ། དེ་མཐོང་རྒྱལ་པོའི་བཅུན་མོའི་ཚོགས།
 དེ་དག་རི་མོ་བྱིས་པ་བཞིན། དེ་ཉིད་དུ་ནི་གཡོ་མེད་གནས། 54

དེ་ནས་མི་བདག་སྐྱར་སད་བས། མདུན་དུ་བཅུན་མོ་མཐོང་མ་གྱུར།
 ཉགས་སུ་བལྟས་པས་ཐུབ་པ་ལ། ཡོངས་སུ་བསྐྱོར་ནས་གནས་པ་མཐོང་། 55

དེ་མཐོང་ཉིད་ཀྱི་ལག་འགྲོ་ནི། དབུགས་མོད་སྤྱུག་དོག་དུག་གིས་འབྲུགས།
 ཉལ་ཉལ་བཞིན་དུ་ནི། རབ་གྲགས་ཚོགས་གི་རྩལ་གྱིས་སྦྱོས། 56

ཐུབ་པའི་མཚན་མར་བཅོས་པ་ཡི། ཚས་ཀྱིས་མཚར་བ་ཁྱོད་འདྲ་སུ།
 རྫོན་པོ་རྣམས་ཀྱི་རྫོང་འཕྲོག་ཁྱོད། དེས་པར་བྱུང་མེད་རྣམས་ལ་འབྲིད། 57

གཞན་གྱི་བྱུང་མེད་འཕྲོག་བསྟན་ནམ། དེ་མི་བགགས་རྫོགས་བརྣམས་པ་དང་།
 དྲང་པོའི་ཡིད་རྟེན་དགའ་ཐུབ་ནི། གཡོ་རྫུ་ཅན་གྱི་ཐབས་མཚོགས་ཡིན། 58

ཁ་དངར་རྫུ་ལྷན་ཤང་བྱུན་ཅན། ཁྱོད་ཀྱི་བགས་པ་གནས་ཀྱི་ནི།
 དག་གི་རྫོན་པ་བཅད་པ་བཞིན། ཀྱི་མ་མོངས་པ་སྤྱིད་པ་ཡིན། 59

अमन्दानन्दविष्यन्दी वन्दनीयो मनौषिणाम् ।
कशोऽप्यकशसौन्दर्यः शशीव प्रथमोदितः ॥ ५२ ॥

परिणाममनोज्ञेन रेखासंस्थानशोभिना ।
पुराणचिचरूपेण नैव श्रुन्यो तदाकृतिः ॥ ५३ ॥

त दृष्ट्वा राजललना श्चिददप्यणमाज्जनम् ।
तचैव निश्चला स्तस्यु स्ता श्चिचलिखिता इव ॥ ५४ ॥

प्रबुद्धोऽथ नृपः क्षिप्रं नापश्यद्वयिताः पुरः ।
ददर्श वन मन्विष्य परिवार्य स्थिता मुनिम् ॥ ५५ ॥

भुजङ्ग स्ता विलोक्यैव श्वसन्नीर्घ्याविषाकुलः ।
त्रिससर्ज वंचोरूपहलाहलमिवोत्कटम् ॥ ५६ ॥

कस्त्वं मुनिव्यञ्जनया चिचकचिममाचया ।
मुष्णासि मुग्धहृदया नूनं नारौप्रतारकः ॥ ५७ ॥

परस्त्रीहरणे ध्यानं जप स्तद्विघ्नवारणे ।
धूर्तानां परमोपायः सरलाश्वासनं तपः ॥ ५८ ॥

मुखमाभ्युर्थधूर्तस्य वृत्ति र्व्वल्कलिन स्तव ।
अहो नु मोहजननौ वने विषतरोरिव ॥ ५९ ॥

ཐུབ་པར་བདག་པ་ལྟ་བུའི་ཆས། ལྷོད་པ་སྐྱར་ཡང་འདི་འདྲ་བ།
 བུ་ལོ་དེ་ཉིད་ཚུལ་ཚོས་ཀྱིས། བསྐྱབས་པའང་སྤྲོ་ཞིག་དག་གིས་རིག། 60

ས་བདག་ཁྱོད་ལས་འདི་བརྗོད་ཚེ། ཁྱོད་མེད་པལ་པའི་བསམ་པ་ཅན།
 བརྗོད་པ་སྐྱུ་བས་ནམ་འགྲུར་དང་། བལ་བའི་ཡིད་ཀྱིས་དེ་ལ་སྐྱས། 61

བདག་ནི་ཐུབ་པ་བརྗོད་པ་སྐྱུ། བདག་པ་དོགས་པ་བྱ་མི་འོས།
 མངོས་མ་འདི་དག་ནམས་དང་ནི། འབྲི་ཤིང་དག་ལ་བྱེ་བྲག་མེད། 62

ཅེས་པ་དེ་ཡིས་བརྗོད་ཐོས་ནས། ད་ནི་བྱོད་ཀྱི་བརྗོད་པ་བལྟའོ།
 ཞེས་པ་བརྗོད་ཅིང་མི་བདག་གིས། རལ་གྱིས་དེ་ཡི་ལག་གཉིས་བཅད། 63

བརྗོད་པའི་ངང་ཚུལ་ཁྱད་པར་དུ་འང་། རྣམ་འགྲུར་མེད་པ་དེ་མཐོང་ནས།
 རབ་ཞི་ལ་ཡང་ཁྱོད་ལྟ་བུས། དེ་ཡི་རྒྱུ་པ་གཉིས་ཀྱང་བཅད། 64

ལས་དུ་དག་བ་མིན་པ་སྟེར། ལྷུ་ཡིས་སྤུན་ནི་འབྲིན་པར་བྱེད།
 མཚུག་དུ་ལུས་ནི་ཡོངས་སུ་གཙོད། མི་བསྐྱུན་པ་རྣམས་ཀྱི་བཞིན་ནོ། 65

བདེགས་པར་གྱུར་ཀྱང་བརྗོད་པར་ཆགས། སྤང་བོ་བཅད་ཀྱང་སྐྱུ་བཅད་ལྟན།
 དྲག་བོར་གདུངས་ཀྱང་བསིལ་བར་གནས། དྲང་བོ་རྣམས་ཀྱང་ཐང་ཤིང་བཞིན། 66

ལག་པ་རྒྱུ་པ་དེས་བཅད་པའི། གདུང་བ་དྲག་བོ་བརྣམས་བྱས་ནས།
 ཁྱོད་ལས་འབྲུགས་པའི་ཡིད་དག་ནི། བརྗོད་པས་བསྐྱུངས་ཤིང་དེ་ཡིས་བསམས། 67

मुनिकल्पसमाकल्प शरितं पुनरौदृशम् ।

सिद्धिं सम्भाविताम्वापि वेत्ति क स्तत्त्व मान्तरम् ॥ ६० ॥

इत्युक्ते भूभुजा क्रोधादक्रोधमधुराशयः ।

निर्व्विकारेण मनसा क्षान्तिवादी जगाद तम् ॥ ६१ ॥

क्षान्तिवादी मुनिरहं न मां शंकितुमर्हसि ।

एतासु निर्व्विशेषो मे कान्तासु च लतासु च ॥ ६२ ॥

इति तेनोक्त माकर्ष्य क्षान्तं पश्यामि तेऽधुना ।

इति ब्रूवाण श्विच्छेद इस्तौ तस्यासिना नृपः ॥ ६३ ॥

विशसेऽपि क्षमाशीलं निर्व्विकारं विलोक्य तम् ।

चकर्त्त चरणौ तस्य प्रशमाय समत्सरः ॥ ६४ ॥

प्रदिशन्त्यशिवं मार्गं जिह्वया दूषयन्ति च ।

सुम्पन्त्यङ्गानि पर्यन्ते खलाः कौश्लेयका इव ॥ ६५ ॥

ताडनेऽपि क्षमासक्ताः स्तन्धच्छेदेऽपि मौनिनः ॥

शीतला स्तौब्रतापेऽपि सरलाः सरला इव ॥ ६६ ॥

निर्दत्तपाणिचरणः स संस्तभ्य पृथुव्यधाम् ।

रक्षन् मन्यमनःक्षोभं क्षमया समचिन्तयत् ॥ ६७ ॥

རི་རྩུང་འདི་ཡིས་ལས་གཞན་རྣམས། བདང་ནས་བདག་གི་ལུས་བཅད་པ།
དེ་བཞིན་བདག་གིས་འཁོར་བ་ཡི། མི་བཟོད་ཉོན་མོངས་གཙོད་གྲུང་ཅིང་། 68

མི་བདག་ཁོ་བས་མོངས་པ་ཡིས། ཐུབ་པ་སྐྱུན་ལྡན་མ་གཤིས་པར།
གྲོང་ཁྲིམ་སོང་ཚེ་དལ་གྱིས་ས། ལྷ་འདུན་བཞིན་རྒྱ་མར་གྲུང་། 69

དེ་ནས་དེ་ཡི་བཟོད་པའི་ལྷ། དེ་སྐྱུག་བསྐྱེད་བས་རྒྱལ་ལ་བྲོས།
གྲོང་ཁྲིམ་དུ་ཉི་ཤུ་གོ་དང་། ཡམས་དང་ཆར་མེད་ཉེར་འཚོ་བུས། 70

རྒྱལ་པོས་ཐུབ་ལ་གཞོད་བུས་ལ། ལྷ་རྣམས་བྲོས་དེ་བསྐྱེད་པའི་སྐྱོན།
མཚན་མ་མཁའ་ལས་གཤིས་ནས་ནི། དེ་ལ་དང་པར་བྱེད་དུ་སོང་། 71

དེ་ཡོ་ཞབས་གཉེས་ལ་བདུད་ནས། བཟོད་པ་མཚོད་ཅེས་བརྗོད་ནས་ད།
ཕྱི་ནས་འགྲོད་པའི་ལྷ་འདུན་གྱིས། སེམས་དང་འབྲེལ་བ་བཞིན་དུ་གྲུང་། 72

བཟོད་པ་སྐྱེ་བས་དེར་སྐྱེས་པ། བདག་ལ་ཁོ་བ་རྒྱུང་བུའང་མེད།
ལས་ཀྱི་རི་མོས་ཡོངས་བཅད་པས། རྒྱལ་པོ་འདི་འདྲ་སྤོང་བྱ་ཉིད། 73

ཐམས་ཅད་ཟླ་བུད་རང་དབང་དུ། ངས་པར་སྤོང་བྱ་རྩི་བ་ཡིན།
བདན་མིན་ཡོན་དན་མིན་དོན་མིན། དཀའ་ཐུབ་མ་ཡིན་རྗེས་མིན། 74

སྤྱི་བའི་གཞི་ལ་རྩ་བའི་སྤྱོད་ས་ཆེ་ལྷན་པ་རང་གི་ལུས།
གསལ་སྤྱོད་དག་གི་འབྲས་བུ་དུས་ཀྱི་ཡོངས་སྤྱོད་ལྷན་པ་ནི།

त्यक्तान्यकर्मणानेन ष्छिन्नान्यङ्गानि मे यथा ॥
संसारविषमक्लेशच्छेदं कुर्यामहं तथा ॥ ६८ ॥

कोपमीहादवज्ञाय नृपतौ धातरम्मुनिम् ॥
पुरीं प्रयाते रजसा शोकम्बानेव भूरभुत् ॥ ६९ ॥

तत स्तदुःखकुपिता राज्ञे तत्क्षान्तिदेवता ॥
चक्रे नगर्यां दुर्भिक्षमरकाट्टष्टिविष्ववम् ॥ ७० ॥

नैमित्तिकोभ्यो विज्ञाय राजा मुनिपराभवात् ॥
देवताकोपजं दोषं तं प्रसादयितुं ययौ ॥ ७१ ॥

निपत्य पादयोस्तस्य क्षमस्वेत्यभिधाय सः ॥
पश्चात्तापविषादेन निश्चेतन इवाभवत् ॥ ७२ ॥

त मव्रवीत् क्षान्तिवादी राजन् मन्युर्न मेऽपि ।
कर्मरेखापरिच्छेदादौदृशौ भवितव्यता ॥ ७३ ॥

सर्व्वाणि न गणयति स्वच्छन्दा भवितव्यता ।
न धैर्यं न गुणं नार्थं न तपो नापि गौरवम् ॥ ७४ ॥

अन्त्रस्थितप्रसववौजपरम्पराणि
भिन्नानि कालपरिपाकविचिचितानि ।

ནམ་པར་བཀྲ་ཞིང་ཐ་དད་གྱུར་པ་རྒྱུད་མར་སྦྱོར་བ་ཡི།
 ས་པོན་ནང་ན་གནས་པ་སྦྱོར་པོ་ནམས་ཀྱིས་སྦྱོར་བ་ཡིན།། 75

དེ་སྦྱོར་ས་བདག་ཁྱོད་ལ་བདག། རྣམ་འགྲུར་ཅི་ཡང་ཡོད་མ་ཡིན།
 བདེན་པ་འདི་ཡིས་བདག་གི་ཁྲི། འོ་མ་ཉིད་དུ་གྱུར་ལ་ལྟོས།། 76

ཡན་ལག་བཅད་ཀྱང་བདག་གི་ཡིད། གལ་ཏེ་སྤྲིག་མེད་གྱུར་བ་ན།
 བདེན་པ་དེ་ཡིས་བདག་གི་ནི། ཡན་ལག་དེ་དག་འགྲུར་བར་ཤོག། 77

ཅེས་པ་དག་པའི་སློབ་ལྡན་དེས། མཚོག་དུ་བདེན་པ་བརྗོད་པ་ལས།
 འགྲུལ་ལ་ཡན་ལག་དེ་དག་ཉིད། འགྲུར་ནས་རྣལ་དུ་གནས་པ་ཐོབ།། 78

དེ་ནས་མི་བདག་ཅོད་པ་ན་ནི། ཞབས་ལ་རེག་པས་དེ་ལ་སྦྱོས།
 ཐུབ་པ་ཁྱོད་ནི་མཐུ་ཚེན་པོ། དེ་ལས་དཀའ་ཐུབ་ཀྱིས་ཅི་བཞེད།། 79

སྤངས་པས་ལང་བ་སྤྲིག་པ་ཡིས། གཡང་ལ་སྤྱང་བར་གྱུར་པ་བདག།
 ཉིད་རྗེའི་གཏོར་ཁྱོད་བསོད་ནམས་ཀྱི། ལག་པའི་འཆེས་ལས་གདོན་པར་འོས།། 80

ས་དབང་གིས་དེར་གསོལ་བདབ་པའི། ཐུབ་པས་དེ་ལ་ལན་སྦྱོས་པ།
 བྱིང་པ་རྣམས་ནི་ལེགས་བསྐྱེད་དང་། བཅོངས་པ་རྣམས་ཀྱང་དགོལ་བ་དང་།། 81

འཛིགས་པ་རྣམས་ནི་དབུགས་དུ་བྱུང་དང་། རྣམ་པར་མོངས་རྣམས་ཐར་བྱའི་སྦྱོར།
 རྒྱལ་པོ་སྦྱོར་མེད་ཡང་དག་པར། རྗོགས་པར་བྱང་ཚུབ་བདག་དོན་ཉེར།། 82

जन्मस्थले विपुलमूलबलस्य जन्तु
भुंक्ते फलानि निजकर्ममहीरुहस्य ॥ ७५ ॥

त्वयि तस्मान्न मे कश्चित् विकारोऽस्ति महीपते ।
सत्येनानेन मे पश्य रुधिरं क्षीरतां गतम् ॥ ७६ ॥

अङ्गच्छेदेऽप्यकलुषि बभूव यदि मे मनः ।
सत्येनैतेन श्लिष्टानि तान्येवाङ्गानि सन्तु मे ॥ ७७ ॥

इति शुद्धधिय स्तस्य तीव्रसत्योपयाचनात् ।
श्लिष्टान्यङ्गानि तान्येव सहसा स्वास्थ्य माययुः ॥ ७८ ॥

मुकुटस्पृष्टचरण स्त मुवाच नृप स्ततः ।
मुने महाप्रभावोऽसि तपसा तत् किमिच्छसि ॥ ७९ ॥

पुण्यहस्तावलम्बेन मोहान्धं करुणानिधे ।
पापावसाने पतितं मां त्व मुहूर्त्तुं मर्हसि ॥ ८० ॥

इत्यर्थितः क्षितौशेन प्रत्यभाषत तं मुनिः ।
सन्तारणाय मग्नानां बद्धानामपि मुक्तये ॥ ८१ ॥

आश्वासनाय भीतानां निर्वाणाय विमुह्यताम् ।
राजन्ननुत्तरां सम्यक्संबोधि महमर्थये ॥ ८२ ॥

སྐྱ་སེད་ཡང་དག་ཚོགས་པ་ཡི། བྱང་རྒྱལ་གང་ཚོ་བདག་གིས་ཐོབ།
 དེ་ཚོ་ཡེ་ཤེས་རལ་གྱི་ཡིས། རྟོད་ཀྱི་སྲིངས་པ་གཅད་པར་བྱ། 83

ཐུབ་པས་དེ་བཞེད་དེ་ལ་ནི། །ཁམས་བདེ་བྱས་ནས་རང་གནས་སོང་།
 རྒྱལ་པོའི་གནས་སུ་སྲི་བདག་ཀྱང་། དེ་ཉིད་ཡིད་ལ་སེམས་ཤིང་སོང་། 84

བཟང་པ་སྐྱ་བ་དེ་ཉིད་ང་། དུས་སུ་ཀཾ་རི་ཉུ་འདི།
 ད་ལྟ་ཡང་དག་ཚོགས་བྱང་རྒྱལ། ཐོབ་ནས་བདག་གིས་འདི་བསྐྱེད་ཏེ། 95

ཞེས་པ་བདེ་གཤེགས་ཞལ་གྱི་བརྒྱ་ལས་འབྱུངས་པ། .
 ཡིད་འོང་སྐྱང་ཅིའི་གཞུགས་བརྟན་རབ་དུ་དང་བའི་གསུང་།
 བྱང་པའི་ཚོགས་བཞེད་དག་སྐྱོང་ཚོགས་ཀྱིས་རབ་འབྱུངས་ནས།
 རབ་དུ་དགའ་བ་རྒྱས་པ་ཅི་ཡང་བྱུང་བར་གྱུར། 86

ཅེས་པ་དག་བའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་རྒྱལ་སེམས་དབའི་དོགས་པ་བཞེད་
 པ་དཔག་བསམ་གྱི་འཁྲི་ཤིང་ལས་ཀ་ཤིའི་སེམས་པའི་དོགས་
 པ་བཞེད་པའི་ཡལ་འདབ་ཉི་ཤུ་ཙ་དགུ་པའོ།།

यदा तु सम्यक् संबोधिं ता मवाप्नोष्यनुत्तराम् ॥
मोहच्छेदं करिष्यामि तदा ज्ञानासिना तव ॥ ८३ ॥

प्रययौ मुनिरित्युक्त्वा त मामन्व्य स्व माश्रमम् ।
तमेव मनसा ध्यायन् राजधानीं नृपोऽप्यगात् ॥ ८४ ॥

ज्ञान्तिवादी स एवाहं कौण्डिन्यः कालभूरयम् ।
आसाद्य सम्यक्संबोधिं मुहुतोऽयं मयाधुना ॥ ८५ ॥

इति सुगतमुखारविन्दनिर्मित-
मधुरमधुप्रतिमं वचः प्रसन्नम् ।
धमरभव इवोदितप्रमोदः •
किमपि बभूव निपौय भिक्षुसंघः ॥ ८६ ॥

इति श्लेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां
काशीसुन्दरावदानं नाम जनचिंश पञ्चपः ।

ཡལ་འདབ་སྐྱུ་བཅུ་པ།

སེམས་ཅན་སྤྱིང་ལོ་དྲུང་ཞིང་ཡོགས་སྤྱད་བསོད་ནམས་

གནས་དེ་སྤྱི་ཡང་ཕྱག་བྱར་འོས།

ཚོས་ལམ་བཟོད་པའི་གོགས་དང་ལྷན་དྲུང་ན་པར་སྤྱོད་དེ་

སྤྱི་ཡང་སྤྱད་པར་འོས།

གང་གི་སྤྱོད་པ་བཟུ་བ་ནམ་དཔུད་ཡུན་རིང་སྤྱི་ཡོང་རྒྱས་པས་བྱགས་བྱུར་པ།

དེ་དག་བཟུགས་ན་སྤྱི་ལོ་མིག་ཅུ་ལྷན་ཞིང་མི་སྤྱི་ཉིད་དྲུ་མཚུངས་པར་བྱུར། 1

དགོ་སྤོང་ནམས་ཀྱིས་ལྷ་སྤྱིན་གྱི། ལྷ་ལ་མངོན་དྲིས་བཅོམ་ལྷན་གྱིས།

སྤོན་གྱི་བྱུང་བའི་མཐའ་དག་ལ། བདེན་པའི་མཐའ་ནི་བཀའ་སྤྱུལ་པ། 2

པར་ཁ་སིར་མི་ཡི་དབང་། དབང་པ་འེ་སྤྱི་ཚན་ཞས་པ་བྱུང་།

གང་གི་དཔལ་གྱིས་ས་ཡི་དབང་། ཐམས་ཅད་སྤྱེངས་པ་ཉིད་དྲུ་བྱུར། 3

དེ་ཡི་ལྷ་མོ་བྱགས་པ་བཞིན། ཡིད་འོང་རྒྱ་བའི་འོད་ཅེས་བྱུར།

གང་གིས་བདེན་པ་མཐུ་ཡིས་ནི། མི་ལམ་བདེན་པ་ཉིད་དྲུ་བྱུར། 4

དུས་དང་ནགས་སྤྱི་རེ་དགས་གྱི། ལྷ་ཡི་བདག་པ་བྱུང་བྱུར་པ།

གསེར་གྱི་ཡོགས་ཞེས་བྱ་བའི་མིང་། ཐོབ་ཅིང་གསེར་གྱི་རང་བཞིན་སྤྱང་། 5

སྤྱི་དྲུག་དེ་ཤལ་གསལ་པ་འེ་ཁོངས། རིན་ཅེན་མཐོང་གིས་སྤྱིས་འདྲའི་འོད།

གང་གི་མིག་གི་རྩི་ས་ནི། ནགས་གྱི་དཔལ་གྱི་རྒྱན་དྲུ་མངོས། 6

चिंश पञ्चवः ।

स्नाथः कोऽपि स सत्त्वसारसरलः सौजन्यपुण्यस्थिति-
निन्द्यः कोऽपि स धर्ममार्गगमने विघ्नः कृतघ्नः परम् ।
चित्रं यच्चरितं विचार्य सुचिरं रोमाञ्च चर्चाचित-
स्तुल्यं याति जनः सवास्पनयन स्तद्वर्णने मूकताम् ॥ १ ॥

देवदत्तप्रसङ्गेन भिक्षुभिर्भगवान् पुरा ।
पृष्टः कथा मकथयत् पूर्ववृत्तान्तसंश्रयाम् ॥ २ ॥

महेन्द्रसेननामाम्भूद् वाराणस्यां नरेश्वरः ।
ययुः क्षितौश्वराः सर्वे यस्य लक्ष्म्या विलक्षताम् ॥ ३ ॥

चन्द्रप्रभाभवत्तस्य दिव्यकौर्त्तिरिव प्रिया ।
यस्याः पत्युः प्रभावेण स्वप्नाः सत्यत्व माययुः ॥ ४ ॥

बभूव समये तस्मिन् मृगयूथपतिर्वने ।
सुवर्णपार्श्व इत्याप्तनामा हेममयच्छविः ॥ ५ ॥

नीलरत्नोदरास्फारमुक्ताहारनिभप्रभा ।
अभूद्दृष्टिच्छटा यस्य भूषणां काननश्रियः ॥ ६ ॥

བྱ་ཐུའི་འབྲི་ཤིང་རྩ་ཚོ་དང་། རིན་ཅན་བཀྲ་བའི་པགས་པས་གྲུས།
 འོ་མཚར་བུད་ཅིའི་ཚུ་གཏེར་གྱི། བ་རྒྱལས་དེ་ཡི་འོད་ཟེར་མཛེས། 7

བྱང་རྒྱལ་སེམས་དཔར་ལྷགས་གྱུར་པ། དེ་ཡི་གཟུགས་ནི་མཛེས་པར་གྱུར།
 བའང་ཕྱིར་ལོགས་བྱས་རི་མོ་ཡི། དང་པོ་འི་མཚན་ཉིད་གཟུགས་བཟང་ཉིད། 8

དེ་ཡི་གོ་གས་པོ་བྱ་རོག་ནི། གན་པོ་རིང་དུ་མཐོང་བར་གྱུར།
 རོན་པ་འཚོལ་བས་འཇིགས་པ་ཡིས། དེ་ནི་མཚོག་དུ་ཕྱོགས་རྣམས་ལྟ། 9

དེ་དག་ཕན་ཚུན་དགའ་བ་ཡི། བཏམ་གྱིས་དབེན་པར་རྣམ་པར་ཅེན།
 དུད་འགོལ་ཡང་སྤུ་མ་ཡི། བསོད་ནམས་རྣམས་ཀྱི་མི་སྐད་འབྱུང་། 10

ནས་ཞིག་ཚུ་ནི་འཚོལ་བྱེད་ཅིང་། ལྷ་ཡི་མགོན་དེ་རྗེས་འབྱང་བཅས།
 ལྷ་བའི་འཕྲིང་ལྡན་ཚུ་ལྷུང་གིས། འཇུག་འོགས་དག་དུ་སོང་བར་གྱུར། 11

དེ་ཡི་ཚོང་འཛི་སྐྱ་དག་ནི། ཤིན་དུ་ཚེ་ཞིང་རིང་བ་ཐོས།
 རི་དགས་ཐམས་ཅད་མགྲིན་པ་ནི། འཁྲོག་པའི་རྣམ་འཕྲུལ་ལྡན་པས་བྱོས། 12

གསེར་གྱི་ལོགས་ནི་དེ་ཡི་ཚོ། བརྗེ་བའི་ཞལས་པས་དབང་དུ་བྱས།
 མདའ་ཡིས་གནད་དུ་ཕྱུག་པ་བཞིན། དེ་ཉིད་ཀྱི་ནི་གཡོ་མེད་གནས། 13

དེ་ནི་གདོན་པར་ཆས་པ་དག། བྱ་རོག་རིང་དུ་མཐོ་བ་ནི།
 མཐོང་ནས་དེ་ལ་སྐྱས་པ་གོ་གས། ལྷོད་ཀྱི་བརྗོན་པ་འདི་མི་རིགས། 14

प्रवासवस्त्रिभृङ्गस्य चिचरत्तचितत्वचः ।
तस्याश्चर्यसुधाभोधिलहरौ हरुचे रुचिः ॥ ७ ॥

बोधिसत्त्वावतारस्य तस्य कान्त मभूद् वपुः ।
पूर्वं सुकृतचिचस्य लक्षणं हि सुरूपता ॥ ८ ॥

दीर्घदृष्टिर्बभूवास्य वयस्यो दृष्टवायसः ।
लुब्धकान्वेषणचासे दिग्वल्लोकनतत्परः ॥ ९ ॥

तौ कथाभिर्भिद्यः प्रीत्या विविक्तेषु विजहृतुः ।
प्राक्पुण्यैर्जायन्ते वाणी तिरश्चामपि मानुषी ॥ १० ॥

स कदाचिज्जलान्वेषी यूथनाथः सहानुगैः ।
तटिन्या देणुमालिन्याः पुलिनं समुपाययौ ॥ ११ ॥

तस्य तारतरं श्रुत्वा दीर्घं माक्रन्दनिस्वनम् ।
हरिणा दुद्रुवुः सर्व्वे ग्रीवावलनविभ्रमैः ॥ १२ ॥

सुवर्णपांश्वस्तु तदा कृपापाशवशीकृतः ।
तत्रैवं निश्चलस्तस्थौ मर्म्मविद्ध इवेषुणा ॥ १३ ॥

तदुद्धरणसन्नद्धं दीर्घदृष्टिं विलोक्य तम् ।
काकः प्रोवाच न सखे युक्तोऽयं न्ते समुद्यमः ॥ १४ ॥

གྲུན་པའི་དུས་ན་མེ་དོག་མཚུངས། དེ་ནི་བྱས་པ་ནི་དེ་ལྟར།
 མི་བསྐྱུན་རང་གི་ལུས་ཀྱི་གོགས། འདི་དག་བྱས་པ་མི་བསམ་མོ། 15

ད་དག་བྱ་རྒྱུ་གིས་བརྗོད་ཀྱང་། ལྷོང་ལྷོང་སྐྱུས་ཤང་བྱང་བ་ད།
 ཅུ་བོ་ལ་ནི་ལྷུང་བ་ཅུ། ཞུགས་ནས་དེ་ནི་ཐར་པར་བྱས། 16

དགས་མད་དེ་ཡོ་བྱ་དག་གིས། དེ་ཡི་བཅིངས་པ་རྣམས་བཀྲོལ་ནས།
 ཞེ་ཅིང་རྐང་པར་བཀྲུགས་བྱས་ཏེ། འགྲོ་བར་བཙོན་པ་དེ་ལ་སྦྱས། 17

གོགས་པོ་ཁྱེད་ཀྱིས་སྤུལ་ལ་ཡང་། བདག་ནི་འདིར་གནས་སྤྱོད་མི་བྱ།
 བགས་པ་ལ་ཆགས་ཅོད་པ་ནི། གསེར་གྱི་འོད་ཅན་བདག་དོན་གཉེར། 18

དེ་ཡོ་དུལ་བས་དེ་བརྗོད་ཚེ། བྱ་བྱ་ཅན་ཞེས་བྱ་བ་དས།
 དེ་ལ་ལྷུག་འཚལ་བལྟོད་པས་བལྟོད། དེ་དེ་བཞིན་ཞེས་བརྗོད་ནས་སོང་། 19

སྐབས་དེར་མཚན་མོ་མི་ལས་དུ། མི་བདག་བཙུན་མོ་རྒྱའོད་ཀྱིས།
 དེ་དགས་དམ་ཚོས་སྦྱས་བྱེད་ཅིང་། ལྷན་ལ་འཁོད་པ་དེ་མཐོང་གུར། 20

དེ་ནས་བདེན་མི་སྣ་མོ་དེ། རབ་སང་མི་ཡི་བདག་ལ་སྦྱས།
 ལྷ་གཅིག་བདག་གི་མི་ལས་དུ། མད་བྱུང་གསེར་གྱི་དེ་དགས་མཐོང་། 21

དེ་དགས་དེ་ནི་མངོན་སྤྲུལ་དུ། བྱུར་པ་མཐོང་བ་བདག་འཚལ་ལོ།
 དེ་དགས་མཚན་མ་དེ་མཚོན་མ་ལས། ལྷ་གཅན་དེགས་པས་འགོད་པ་བཞིན། 22

पुष्योपमा विपत्काले कृतार्थाः कुलिशोपमाः ।
कृत मेते न मन्यन्ते स्वकायमुद्धदः खलाः ॥ १५ ॥

इत्यसौ वार्यमाणोऽपि काकेन करुणाकुलः ।
अवतीर्याशु सरितं सरल स्त मत्तारत ॥ १६ ॥

विमुच्य बन्धनान्यस्य स शृङ्गाभ्या मशङ्कितः ।
तं पादपतितं दीन मवदद् गन्तुमुद्यतम् ॥ १७ ॥

न त्वया कथनीयोऽह मचस्यः कस्यचित् सखे ।
प्रार्थयन्ते सुवर्णं मां चर्मलुब्धा हि लुब्धकाः ॥ १८ ॥

इत्युक्त स्तेन विनयात् तत्तथेत्यभिधाय सः ।
ययौ कुटिलकाख्य स्तं प्रणम्य प्रस्तुतस्तुतिः ॥ १९ ॥

अचान्तरे नरपतेः पत्नी चन्द्रप्रभा निशि ।
स्वप्ने ददर्शासनस्थं मृगं सङ्घर्षवादिनम् ॥ २० ॥

सत्यस्वप्नाथ सा देवी प्रबुद्धा नृप मब्रवीत् ।
सुवर्णहरिणः स्वप्ने देव दृष्टो मयाद्भुतः ॥ २१ ॥

त महं द्रष्टुं मिच्छामि साक्षादुपगतं मृगम् ।
अङ्गादिव मृगाङ्गस्य निर्गतं राहुशंखया ॥ २२ ॥

ལྷ་མིས་གཙུགས་པས་དེ་བརྗོད་ཚེ། མཚོའ་སྐད་ས་ཡི་བདག་བོ་ཡིས།
 རོར་ནམས་ཕྱིན་ནས་རྡོ་པ་དག། རི་དགས་གཟུང་བའི་སྐད་དུ་བཏང་། 23

དེ་ནས་རྡོ་པ་དེ་དག་ནམས། ནགས་སྐུ་བཙལ་ནས་ཕྱིར་ལོག་སྟེ།
 འདར་དང་བཙས་པས་མི་བདག་ནི། འབྲས་མེད་འོངས་པས་ཁྲོས་ལ་སྐྱས། 24

ལྷ་གཅིག་རི་ཡིས་རྒྱས་པ་ཡི། འགྲོ་བ་འདི་རྙོད་ནམ་པར་བཙལ།
 ངལ་གསོ་མེད་པར་བདག་ཅག་འབྲུགས། དེ་ལྟའི་རི་དགས་རྙེད་མ་གུར། 25

མིག་ནི་ངོ་མཚར་བཀོད་པ་ཡིས། འགྲུགས་པ་རབ་དུ་མཚོས་པའི་མིག།
 གསེར་གྱི་རི་དགས་མི་ལམ་དུ། ཡོངས་རྫོགས་གཟུགས་འདི་ག་ལ་ཡོད། 26

ལྷ་གཅིག་གལ་ཏེ་ཡིད་ཀྱིས་ནི། དག་མཚན་དེ་ལ་དབྱེས་པ་ན།
 བཟོ་བོ་མཁས་པ་ཁ་ཅིག་དག། གསེར་གྱི་རི་དགས་བབྱིད་དུ་སྟོལ། 27

ཞེས་པ་ཐོས་ནས་མ་བདག་ད། ལྷ་ལྷོ་རབ་མང་ལྟར་བྱད་ཅེག།
 རི་དགས་འཚོལ་བའི་བདག་པ་ལ། མངོན་པར་ཞེན་པ་ཉིད་དུ་གྱུར། 28

དེ་ནས་ལོར་མང་སྟེར་ཐོས་ནས། རྡོ་པ་པས་ཀྱང་ལོར་ལེན་ལ།
 བཀའ་ཚགས་སློའ་ལྟ་བུ་གྱུ་ཅན། མི་བདག་ལ་སངོན་ཕྱོགས་ནས་སྐྱས། 29

ལྷ་གཅིག་བཀའ་རྒྱན་མཚོན་ཅིག་དང་། རི་དགས་བདག་གིས་བལྟན་པར་ཕྱ།
 གསེར་གྱི་རི་དགས་རི་དགས་དེ། ནགས་སྐུ་བདག་གིས་མཐོང་བར་གྱུར། 30

इत्युक्तः प्रणयात् प्रीतो देव्यां च पृथिवीपतिः ।
मृगग्रहाय व्यसृजत् सुब्धकान् द्रविणप्रदः ॥ २३

ततः प्रतिनिवृत्ता स्ते वनमन्विष्य सुब्धकाः ।
निष्फलागमनक्रुद्धं सकम्पा जगदु नृपम् ॥ २४

इयन्ती जगती देव विचिता निचिताचलैः ।
भ्रान्ता वय मविश्रान्ता न लभ्य स्तद्धिधो मृगः ॥ २५

आश्चर्यरचनाकृष्टलोचनश्चारुलोचनः ।
स्वप्नसम्यन्नरूपोऽसौ हिरण्यहरिणः कुतः ॥ २६ ॥

मनो विनोद्गमे तस्मिन् यदि देव प्रसीदति ।
कुर्वन्तु काञ्चनमृगं कुशलाः केऽपि शिल्पिनः ॥ २७ ॥

इति श्रुत्वा स नृपतिर्ददन् बहुतरं धनम् ।
मृगान्वेषणसङ्कल्पे बभूवाभिनिवेशवान् ॥ २८ ॥

ततः कुटिलकोऽभ्येत्य नृपं श्रुत्वा बहुप्रदम् ।
उवाच द्रव्णिणादाने सुब्धकेभ्योऽपि सुब्धधीः ॥ २९ ॥

प्रसादः क्रियतां देव मृगं सन्दर्शयाम्यहम् ।
दृष्टः कनकसारङ्गः सारङ्गः स मया वने ॥ ३० ॥

ཅེས་པ་ཐོས་ནས་ས་ཡི་བདག། རབ་དུ་དགའ་བའི་མིག་རྒྱས་པས།
 བཟང་པོ་སྟོན་ཅིག་གང་ན་དེ། གང་ན་དེ་ཞེས་ཡང་ཡང་སྐྱས།། 31

དེ་དགས་ལམ་ནི་སྟོན་བྱེད་པ། དེ་ཉིད་སྟོན་དུ་འགྲོ་བར་བྱས།
 དཔུང་བཅས་དེ་ནི་དྲི་མེད་གདུགས། ལྷ་ཤར་རི་བོ་བཞིན་དུ་སྟོང་།། 32

དེ་ནས་སྐྱང་པོ་དྲ་འགྲུས་ཀྱིས། བསྐྱངས་པའི་རྒྱལ་གྱི་མགས་ཁངས་པ།
 ཤིང་ཅེར་གནས་པའི་བྱ་རོག་ནི། རིང་དུ་མཐོང་བས་མཐོང་བར་གྱུར།། 33

དེ་ཡིས་དེ་དགས་ལྷུ་ཡི་བདག། གསར་བྱ་ལྡགས་ལ་མངོན་སྟོགས་སྐྱས།
 བདག་གིས་པན་པ་སྟོན་བརྗོད་དེ། རྟོན་གྱིས་མཉམ་མིན་བྱས་པ་མིན།། 34

བདག་གིས་བརྟེན་གྱང་རྟོན་གྱིས་ནི། གང་ལ་སྟོག་ནི་བྱིན་པ་སྟེ།
 རྟོས་བྱ་འདི་དེ་བོ་བཞོས་ཤིང་། གཞུ་བརྒྱང་ནམས་དང་སྟོན་ཅིག་འོངས།། 35

དེ་ནི་འཇིགས་པ་བྱུང་ཚེ་ཀུའི། གང་དུ་འགྲོ་བྱ་ཅི་ཞིག་བྱ།
 མན་པ་ཅི་ཞིག་སྟོ་བར་བྱ། མཉམ་དུ་འཆི་བར་བྱ་འམ་ཅི།། 36

བྱས་པ་མི་གཞོས་རྒྱངས་གཞོད། སྟོག་ལ་ཆགས་པའི་ངན་བ་འདི།
 རྟོན་གྱིས་བདག་ཉིད་ཉམས་བུའི་སྐྱོད། དུག་གི་ཀང་འཕྱང་བསྐྱངས་སྐྱར་གྱུར།། 37

བྱས་པ་མི་གཞོའི་དྲ་གདོང་མེ། རང་གི་ལྷས་ཀྱི་གནས་དག་གྱང་།
 ཡོངས་སུ་སྐྱད་པས་མི་རོམས་དེ། སྟོག་ཆགས་བཅས་པའི་རྒྱ་མཚོ་འཕྱངས།། 38

इत्याकर्ण्य क्षितिपतिः प्रहर्षोत्फुल्ललोचनः ।
भद्र सन्दर्शय कासौ कासावित्यवदन्मुहुः ॥ ३१ ॥

तमेवग्रेसरं कृत्वा मृगमार्गप्रदर्शकम् ।
ससैन्यः स ययौ स्वच्छब्दवचन्द्रोदयाचलः ॥ ३२ ॥

दौर्घहृष्टिर्ददर्शाद्य काक स्तरुशिरःस्थितः ।
गजवाजिब्रजोदीर्घरेणुप्रावरणं वनम् ॥ ३३ ॥

सुवर्षंपार्श्वं मभ्येत्य जगाद् मृगयूथपम् ।
हितं मुक्तं मया पूर्वं न श्रुतं न कृतं त्वया ॥ ३४ ॥

स एष पुरुषः प्राप्तः सन्नहैः सह धन्विभिः ।
मया निष्करितेनापि संहारेण न तृप्यते ॥ ३५ ॥

अधुना क्व नु गन्तव्यं किं कर्तव्यं भयोद्भवे ।
हितं किं मनुवर्तव्यं तुल्यं मर्त्तव्यमेव वा ॥ ३६ ॥

कृतघ्नः क्रूरचरितः क्षुद्रोऽयं सङ्घपातकः ।
त्वयैवात्मविनाशाय रक्षितो विषपादपः ॥ ३७ ॥

स्वशरीरप्रदस्यापि संहारेण न तृप्यते ।
ससत्त्वसागरग्रासी कृतघ्नो वाङ्मवानलः ॥ ३८ ॥

བྱས་མི་གཞོལ་པན་པ་དང་། བྱ་བྱུང་བདག་ལ་ཡིད་གཅུགས་དང་།
 ངན་པ་རྣམས་ལ་གདམས་ངག་ནི། བྱད་པོ་འི་སློན་ནི་འབའ་ཞིག་ཡིན།། 39

ཞེས་པ་བྱ་རོག་གིས་བཤད་ཚེ། ས་ཡི་བདག་པོ་ཉི་བར་འོངས།
 བྱད་ལ་པན་པའི་དུས་ལ་ནི། བབ་པ་བྱུ་ཡི་བདག་པོས་བསམས།། 40

དཔའ་བོ་རྣམས་ཀྱི་སྤྲི་འདི་ཡིས། བགས་ཚལ་ཚེན་པོ་བསྐྱར་ནས་ནི།
 བདག་གི་ཞེས་ལ་རི་དགས་རྣམས། ཡུད་ཅམ་ཉིད་ཀྱི་མེད་པར་བྱེད།། 41

དེ་སྤྲོད་དཔུང་གི་གཙོ་བོ་དང་། ཉི་བར་རང་ཉིད་འགྲོ་བར་བྱ།
 བདག་ཉིད་གཅིག་སྤུ་གསོད་གྱུར་ལ། རི་དགས་འདི་ཀྱན་འཚོ་གྱུར་ཅིག།། 42

དེ་ལྟར་ངེས་བྱས་རི་དགས་དེ། ས་བདག་དང་ནི་ཉི་བར་སོང་།
 བཞུགས་སློབ་ཡོངས་སུ་སློབ་པ་ལ། བདག་ཉིད་ཆེ་རྣམས་སློབ་ནི་ཅུ།། 43

མདུན་དུ་མགྲོགས་པར་འོང་བ་དེ། མཐོང་ནས་བྱ་བྱུ་ཅན་དགའ་བས།
 བྱལ་ལ་མགྲོགས་པར་དེ་འདི་ཞེས། ལག་པ་དག་གིས་རིང་ནས་བལྟན།། 44

དེ་ཚེ་བྱ་རོག་དམན་པ་ནི། དེ་རྩ་ལྷུང་བ་ལྟ་བུ་ཡིས།
 དེ་ཡི་ལག་པ་སློབ་པ་ཡིས། ཀྱང་འཕྲུང་ཡལ་འདབ་ཡོངས་སུ་རྒྱུང་།། 45

རི་དགས་ཀྱིས་བཤད་དེ་ཡི་སྤྲོད། མི་བདག་ལ་མཚན་ལྡན་པས་བྲོས།
 ཞལ་ནས་བྱས་པ་མི་གཞོལ་འི། སྤྲོད་ཚུལ་སྤྲོད་ཅེས་མ་ཅོར་གྱུར།། 46

उपकारः कृतघ्नेषु विश्वासः कुटिलात्मसु ।

उपदेशश्च मूर्खेषु कर्तुं दोषाय केवलम् ॥ ३६ ॥

इति काकेन कथिते प्रत्यासन्ने च पार्थिवे ।

अचिन्तयत् प्राप्तकालं हितं यूथस्य यूथपः ॥ ४० ॥

सुभटानामियं सेना विगाहेद् गहनं महत् ।

करोति मत्प्रसङ्गेन सुहृत्तनैव निर्द्वगम् ॥ ४१ ॥

तस्मात् सैन्यप्रधानस्य गच्छामि स्वयमन्तिकम् ।

एकस्यैव बधो मेऽस्तु सर्वे जीवन्त्वमौ मृगाः ॥ ४२ ॥

इति निश्चित्य स ययौ समीपं भूपते र्मृगः ।

परप्राणपरिचाणे तृणं प्राणा महात्मनाम् ॥ ४३ ॥

तमायान्तं द्रुतं दृष्ट्वा हृष्टः कुटिलकः पुरः ।

सोऽयमित्याशु पाणिभ्यां रात्रे दूरे व्यदर्शयत् ॥ ४४ ॥

तत्क्षणे द्रोणशापेन वज्रेणैव निपातिता ।

करौ परिच्युतौ तस्य पापपादपपञ्चवौ ॥ ४५ ॥

तद्दृष्टं विस्मितः श्रुत्वा मृगेन कथितं नृपः ।

अभूत् कृतघ्नचरिते धिक्कारमुखराननः ॥ ४६ ॥

དེ་ནས་ས་བདག་དབྱེས་པ་ཡིས། རྗེས་ཤིན་དུ་ཆེ་བ་དང་།
 འབྲོར་བ་མཚོག་གི་རི་དགས་དེ། རང་གི་བྱོང་ཁྱིམ་དག་དུ་ཁྱིམ་། 47

དེ་ནས་རྒྱལ་བའི་པོ་བྱང་ཕྱོག་། དེ་ནས་རིན་ཅན་ཁྲི་སྐྱེན་ཕྱུལ།
 དེ་ཡི་མདུན་དུ་མི་ཡི་བདག། བཅུན་མོ་སློན་པོའི་ཚོགས་བཅས་འཁོར་། 48

བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའ་རི་དགས་དེའི། མཚོག་གི་སློ་ཡིས་མདུན་སྐྱོད་དེར།
 ཚོས་བཅུན་གང་གི་སྐྱེ་བོ་ལྷམས། བསྐྱབ་བའི་བཀམས་དང་ལྷན་པར་གྱུར་། 49

ང་ཉིད་སློན་གྱི་དུས་ན་ནི། རི་དགས་གསེར་གི་ལོགས་དེར་གྱུར།
 མ་ཅུངས་གྲུ་གྲུ་ཅན་གྱུར་གང་། དེ་ཡང་ད་ལྟ་སྐྱེས་ཕྱིན་ནོ། 50

དེ་ནས་བཅས་ལྷན་སྦྲིད་པའི་འཛིགས་པ་འབྲུད་པར་བྱས་པས་སྦྱང་སྦྱོབས་ནོ།
 གྲུ་ཆེ་མཚོས་པའི་སློན་ཆུལ་ལོགས་སྐྱེད་ལ་འོས་རབ་ཞིའི་རང་བཞིན་དོག།
 དེ་སྐད་བཤད་པ་བྲོས་ནས་བསོད་ནམས་དག་ནི་ཡོངས་སུ་སྦྱིན་གྱུར་པའི།
 དཔེན་པས་མཚོས་པའི་དགོ་སློང་ཚོགས་དེ་དགོ་བའི་སྐད་དུ་ཅི་ཡང་གྱུར་། 51

ཅེས་པ་དགོ་བའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་པ་
 དཔག་བསམ་གྱི་འཁྲི་ཤིང་ལས་གསེར་གྱི་ལོགས་གྱི་རྟོགས་པ་
 བརྗོད་པའི་ཡལ་འདབ་སྐྱུ་བུ་པའི་།

ततः क्षितिपतिः प्रीत्या विभूत्या परया मृगम् ।
तं निनाय खनगरीं गौरवेण गरीयसा ॥ ४७ ॥

रांजधानी मद्यासाद्य तस्मै रत्नासनं नृपः ।
दत्त्वा सान्तःपुरामात्य स्तस्याग्रे समुपाविशत् ॥ ४८ ॥

स बोधिसत्त्वो हरिण स्तस्यां पर्षदि दिव्यधीः ।
धर्मं दिदेश येनाभूज्जनः शिक्षापदान्वितः ॥ ४९ ॥

सुवर्षपार्श्वः सारङ्गः-सोऽयमेवाभवं पुरा ।
योऽभवत् कुटिलः क्रूरो देवदत्तः स चाधुना ॥ ५० ॥

इति सुहृत्तचित्तं भगवता भवभौतिभिदा
कथित मुन्दारसत्त्वरुचिरस्य ततश्चरितम् ।
प्रशममयं निशम्य कुशलाय स भिक्षुगणः
किमपि बभूव पुण्यपरिपाकविवेकरुचिरः ॥ ५१ ॥

इति श्वेतेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां
सुवर्षपार्श्वविदानं चिंशः पञ्चवः ॥

ཡལ་འདབ་སྐྱུ་ཅུ་ཅུ་གཅིག།

འཛིག་རྟེན་དག་ན་ཡོངས་སུ་མཚོན་བྱེད་མངོན་སུམ་མཚན་ཉིད་ཀྱིས།
སྐྱེ་བོ་བཟང་དང་ངན་པའི་བྱེད་པར་འདི་དག་ལེགས་པར་མཚོན།
ཉི་མས་ཐམས་ཅད་རྣམས་ལ་རྟེན་ལ་བ་རྣམས་པར་སྐྱུབ།
སྐྱུ་ཅུ་ཅུ་ལས་འགོ་བཅས་ལྷན་ལྷན་ལྷན་ལྷན་པར་བྱེད། 1

ཐམས་ཅད་མཁུན་པས་སྐྱེན་བྱུང་མཐའ། མ་ལྷན་པར་ལཱ་ལས་བྱེད་ཅིང་།
གཏམ་འདི་ཉིད་ལས་རབ་བཅུ་མས་དེ། བཅོམ་ལྷན་འདས་ཀྱིས་སྐྱུ་ཅུ་ཅུ་ལ། 2

གོང་བྱིར་པ་འལ་ཡི་བྱ། ཞེས་པར་མི་བདག་ས་ཡི་ནི།
འབྱར་འཛིག་འབྱར་འཛིག་ཅེས་བྱ་བ། བསོད་ནམས་སྐྱེན་ཚོགས་གནས་སུ་གྱུར། 3

དེ་ཡི་སྐྱུ་ཅུ་ལོ་ཡོན་ཏན་གྱིས། ཚོགས་ཀྱིས་མཐོ་བ་དག་བྱེད་དང་།
གཉིས་པ་ཡོན་ཏན་མེད་པ་ཡང་། མི་དག་བྱེད་ཅེས་བྱ་བར་གྱུར། 4

དག་བྱེད་སྤོང་བ་ཐམས་ཅད་ཀྱི། ལྷོང་རྒྱ་ཡི་ནོ་དཔག་བསམ་ཤོང་།
སྐྱེན་པའི་རྩལ་གྱི་ཡབ་ཀྱི་དབུ། གདུགས་ཀྱི་ལྷག་མ་ཉིད་དུ་བྱས། 5

དེ་ལས་བདག་བསོད་ནམས་སྐྱེས། ཡིད་དགའ་མ་ཞེས་བྱ་བ་ཡི།
རང་གི་བྱ་བོ་སྤོང་ཡིག་དང་། ཚོགས་ཀྱི་ལོ་ཉ་བཏང་ནས་བྱིན། 6

एकचिंशः पञ्चवः ।

प्रत्यक्षलक्षणपरीक्षित एष लोके
संलक्ष्यते सुजनदुर्जनयो विंशेषः ।
अर्कः प्रकाशविशदं विदधाति विश्व-
मन्धीकरोति निखिलं जगदन्धकारः ॥ १ ॥

सर्व्वज्ञः पूर्व्वदृष्टान्त मशेष मवलोकयन् ।
अस्मिन्नेव कथारम्भे भगवान् पुनरब्रवीत् ॥ २ ॥

नृपः पाटलिपुत्राख्ये पुरे भूमिपुरन्दरः ।
अभूत् पुरन्दरो नाम मन्दिरं पुण्यसम्पदः ॥ ३ ॥

कल्याणकारी तस्याभूत् स्रुतु गुणगणोन्नतः ।
अकल्याणाभिधानश्च द्वितीयो निर्गुणः सुतः ॥ ४ ॥

कल्याणकारी सर्व्वार्थिकरुणाकल्पपादपः ।
हृत्वावशेषा मकरोद् दानशीलः अत्रियं पितुः ॥ ५ ॥

तस्मै मनोरमां नाम पुण्यसेनो महीपतिः ।
दूतं विसृंज्य लेखेन स्वसुतां वचसा ददौ ॥ ६ ॥

དེ་ནས་ལེན་ལ་ཉི་བའི་ཚོ། རྒྱལ་ལ་རྒྱལ་སྐྱུལ་གྱིས་སྐྱུལ་བ།

ཡབ་གཅིག་བག་མ་ལེན་བ་འདི། ད་ལྟ་བདག་ལ་ཐོབ་འདོད་མེད། 7

མཉམ་གཤེན་ཡངས་བ་ཉིད་གྱིས་ངན། བདག་ནི་སྤྱིན་ལ་ཞེན་པ་ཡིས།

དགའ་བས་དཔལ་འབྱོར་གྲག་དུ་གྲངས། ཁྱོད་གྱི་མཛོད་ནི་ལྗོངས་པར་བྱས། 8

ད་སྐྱེད་ཅུ་གཏེར་ཚན་པོ་ནི། གཟིངས་གྱིས་ཡང་དག་བསྐྱེད་ནས་བདག།

མཚོག་གི་རིན་ཅེན་སྐྱབ་བརྩོན་པས། རིན་ཅན་གླིང་དུ་ངེས་བར་འགྲོ། 9

མཚོག་གི་སྤུན་ཚོགས་ཐོབ་ནས་ནི། བདག་གིས་རྒྱང་མ་གྲང་བར་བགྱི།

ནོར་མེད་དག་གི་རྒྱང་མ་ནི། བདེ་བའི་སྤུན་ཚོགས་སྐྱབ་ལ་སྦྱེད། 10

ཅེས་བརྗོད་དེ་ཡིས་ཡབ་གྱི་བཀའ། ཐོབ་ནས་ཞབས་ལ་ཕྱག་འཚལ་དེ།

བ་རྒྱབས་གཡོ་བས་ནས་མཁའ་ལ། འཁྱུད་བ་རྒྱ་ཡི་གཏེར་དུ་གྲུགས། 11

ཡོན་ཏན་མེད་པ་ཡོན་ཏན་ལ། སྤང་བས་ནང་དུ་འཁྱུ་སེམས་གིང་།

གཞུང་བཟང་དུ་སྦྱོན་རྗེས་སྦྱེས་བའི། སྤུན་རྒྱ་དེ་ནི་དེར་རྗེས་འབྲང་། 12

ཐུ་བོས་དེ་ལ་སྐྱུལ་བ་ཅུ། རྒྱ་མཚོར་ལས་གྱིས་ནས་སྐྱེད་པས།

གཟིངས་ནི་ཞིག་པར་གྱུར་བ་ན། ཁྱོད་གྱི་སྤྱག་པར་བདག་གྲང་བ། 18

ཞེས་བས་སྤུན་རྒྱ་ཡིད་བརྟན་བྱས། དེ་བཞིན་ཞེས་དེས་དེ་ལ་སྐྱུལ།

སྦྱོན་ཚུམ་གཡོ་ཅན་མི་བསྐྱབ་བ། དཔ་དུད་ཉིད་ལ་ཡང་དག་བརྟེན། 14

प्रत्यासन्नविवाहोऽथ नृपं राजसुतोऽभ्यधात् ।
प्राप्तः परिखय स्नात सम्प्रत्येष न मे मतः ॥ ७ ॥

वात्सल्यपेशलतया मदात्ताः प्रकृतिश्रियः ।
मया दानव्यसनिना क्रीष स्ते शुषिरीकृतः ॥ ८ ॥

तस्मात् प्रवहणेनाहं समुत्तीर्य महोदधिम् ।
रत्नद्वीपं ब्रजाम्येव दिव्यरत्नार्जनोद्यतः ॥ ९ ॥

दिव्यसम्पद् मासाद्य करिष्ये दारसंग्रहम् ।
कलत्रं महतार्थस्य चासनं सुखसम्पदाम् ॥ १० ॥

इत्युक्त्वा स पितुः प्राप्य शासनं चरणानतः ।
जगाहे जलधिं खोलकल्लोलालिङ्गिताम्बरम् ॥ ११ ॥

धाता त मनुवराज सौजन्यव्यञ्जनोऽनुजः ।
निर्गुणः सगुणद्वेषद्रोह मन्त विचिन्तयन् ॥ १२ ॥

ज्येष्ठ स्त मववीद् वत्स समुद्रे कर्मविल्लवात् ।
अहं प्राद्य स्वया स्वान्ये जाते प्रवहणक्षये ॥ १३ ॥

इति धाया कृताञ्चास स्तयेत्यूषे स तं शठः ।
दोषोद्यतः प्रलयितां खलः समबलम्बते ॥ १४ ॥

དེ་ནས་གཟིངས་ལ་ཞོན་བྱས་དེ། བསོད་ནམས་བཞིན་དུ་རྗེས་མཐུན་པར།
 འགྲོ་བའི་རླུང་གིས་རིན་ཅེན་གྲིང་། མི་ཡི་བདག་པོའི་སྐྱས་ཀྱིས་ཐོབ། 15

རིན་ཅེན་སེམས་ཀྱིས་སེམས་རབ་རྗེས་ནས། རྒྱལ་པོའི་སྐྱས་དག་དལ་བྱུ་ཡིས།
 སྐྱར་ལོག་ཚོན་གཟིངས་དག་ནི། རླུང་གི་སྤོབས་ཀྱིས་ལྷུང་དུ་ཞིག། 16

གཟིངས་ནི་ཞིག་པ་དེ་ཡི་ཚོ། སྤོན་གྱི་གྲོས་ཀྱི་སྐྱུན་རྒྱ་དེ།
 མ་རྒྱུན་པར་ལག་འགྲོ་ལྟ་བུ་ཡི། རྗེས་སྐྱེས་གཡོ་ཅན་དེ་ཡིས་བརྒྱང་། 17

ལས་ཀྱི་རླུང་གིས་ལྷུང་བསྐྱར་པས། རྒྱལ་པོའི་བྱུ་ཡི་ངོགས་ཕྱིན་ནས།
 ལོ་བའི་མོ་ཉ་དང་པོ་ཉིད། འཕྲལ་ལ་གཉིད་དུ་སོང་བར་གྱུར། 18

ཉལ་དེ་ཡི་རིན་ཅེན་ནི། བཅངས་ནམས་རྒྱ་བ་མ་ཅུངས་དས།
 མ་ཐོང་ནས་གདུང་བའི་ཁྲུང་བྱར་ནི། རབ་དུ་འབྲོག་པའི་བྱ་བ་བརྩམས། 19

དེ་ཡིས་བརྟན་པར་བཅིངས་པ་དེ། མིག་གི་ཆ་སྐྱེས་རབ་ཕྱུང་ནས།
 འཇིགས་པའི་མཚོ་ལས་སྒྲོལ་བྱེད་དེ། མིག་གི་འབྲས་བུ་མེད་པར་བྱས། 20

རིན་ཅེན་བྱེད་ནས་དེ་སོང་ཚོ། རྒྱལ་པོའི་ནི་གཟི་བྱིན་ཉམས།
 སྐྱང་པོས་ཆ་སྐྱེས་དུག་གས་པ་ཡི། བསྐྱེད་འབྱུང་གནས་བཞིན་དུ་གྱུར། 21

ཉི་ས་རྒྱ་བ་སྐྱངས་པ་ཡི། བག་ཕྱོགས་མཚན་མོ་རྩོམ་པ་བཞིན།
 བྱུང་ན་སྐྱུན་པ་དུག་པོས་བསྐྱིབས། དེ་ནི་རྒྱང་བ་མེད་པར་གྱུར། 22.

ततः प्रवह्यारूढः पवनै रनुकूलताम् ।

यातैः पुष्यैरिव प्राप्य रत्नद्वीपं नृपात्मजः ॥ १५ ॥

दिथ्यरत्नानि सम्प्राप्य प्रत्यावृत्ते ततः शनैः ।

राजपुत्रे प्रवह्यं द्रागभञ्जत् प्रभञ्जनः ॥ १६ ॥

भग्ने प्रवह्ये तस्मिन् धातरं पूर्वसम्बिदा ।

स जग्राह शठः कण्ठे तं भुञ्जन् इवानुजः ॥ १७ ॥

कर्मावातेरित स्तूर्खं क्लृप्तं प्राप्य नृपात्मजः ।

अवाप सहसा निद्रा मान्द्यप्रथमदूतिकाम् ॥ १८ ॥

तस्य सुप्तस्य रत्नानि दृष्ट्वा बह्वान्यथानुजः ।

प्रहर्तुं व्यसनच्छिद्रे क्रूरः समुपचक्रमे ॥ १९ ॥

उत्पाद्य गाढबहस्य स तस्य नयनाम्बुजम् ।

तं तारकं भयाम्भोधौ चकार गततारकम् ॥ २० ॥

आत्तरत्नि गते तस्मिन् वाजसूनु र्गतद्युतिः ।

मातङ्गोन्मूलिताम्भोज इवाभूत् कमलाकरः ॥ २१ ॥

स बभूव निराशोकः शोकतीव्रतमोदतः ।

छण्णपक्ष्णपारम्भ इव सूर्योन्दुवर्जितः ॥ २२ ॥

དེ་ནས་བ་སྐྱང་ཇི་བོ་འི་བདག། བཞས་དེར་ཡང་དག་འོངས་པ་ཡིས།
 རྒྱལ་སྤྱུལ་ལོང་བ་མཐོང་ནས་ནི། དེ་ཡི་གདུང་བ་འཕོས་པར་གྱུར། 23

དེ་ནི་དེ་ཡི་རང་བཞས་སྐྱངས། རིས་གྲོ་མཚོག་གིས་རབ་དུ་བསྐྱངས།
 དེ་ཡི་ཡོན་ཏན་ལེགས་སྤྱོད་དང་། མཚོའ་བ་འབབས་པས་དབང་བྱས་གྱུར། 24

དེར་ནི་བྱ་ངན་ནད་ཞིའི་སྤྲད། དག་དུ་སེམས་ནི་དགའ་བྱེད་པའི།
 གི་ཕྱང་སྤོན་དུ་གོས་ས་གྱུར་པ། དབྱངས་ལ་མཁམས་པ་དེ་ཡིས་སྐྱངས། 25

དམ་པའི་གོགས་དང་རྒྱ་ཆེ་དབེན་པའི་གཏམ་གྱི་མངོན་སྲོལ་དང་།
 སྤྱན་ངག་བདུང་བ་སྤྱིང་སྤྱུག་གོགས་རྣམས་མཚོའ་བས་ཅེ་བ་དང་།
 གི་ཕྱང་སྤོན་སྤྱན་མེ་དོག་མཚོས་པའི་ནགས་ཀྱིས་གཞས་པ།
 ཡིད་ནི་བྱ་ངན་མེ་ཡིས་གདུངས་རྣམས་བདུད་ཅིར་ལྷགས་པ་ཡིན། 26

བ་སྐྱང་ཇི་ཡི་བདག་པོ་དེའི། ཅུང་མ་གི་ཕྱང་སྤྱུ་མཁམ་མས།
 རྒྱལ་བོ་འི་བྱ་མཐོང་དེ་ནས་ནི། མངོན་པར་འདོད་ལྡན་ཉིད་དུ་གྱུར། 27

དག་དུ་གྲུ་གྲུ་ལྡན་མ་དེའི། གི་ཕྱང་གིས་ནི་གདམས་བྱས་བཞིན།
 ཆགས་པ་གསུང་པས་བརྒྱལ་བྱེད་ཅིང་། འདོད་དང་ལྡན་པས་ཡང་དག་
བསམས། 28

སྐལ་བཟང་འདི་ལ་བདག་གི་ནི། མིག་དང་སེམས་ཀྱང་ཡིན་དུ་ཆགས།
 གལ་ཏེ་མཚོའ་བར་མ་གྱུར་ན། བདག་གི་གདུང་བ་སྤོན་མི་འགྱུར། 29

अध्वान्तरे समायात स्तं देशं गोकुलाधिपः ।
राजपुत्रं विद्वोक्त्यान्ध मभूत् संक्रान्ततद्यथः ॥ २३ ॥

स तं नीत्वा स्वनिर्णयं परिचर्यापरः परः ।
तस्यांसीद् गुणसौजन्यज्ञेहावेशवशीकृतः ॥ २४ ॥

तच्च शोकरुजां शान्त्यै सदा चेतोविनोदिनीम् ।
वीणां स्वरप्रवीणोऽसौ पूर्वाभ्यस्ता मवादयत् ॥ २५ ॥

सत्सङ्गमः पृथुविवेककथाभियोगः
क्राव्यासवः प्रियमुह्यत्प्रणयो विहारः ।
वाणास्वनः कुसुमकान्तवनान्तवासः
शोकाप्रितप्तमनसा ममृतावगाहः ॥ २६ ॥

तस्य गोपपतेः पत्नी गीतवीणाविषद्वयणा ।
पश्यन्ती राजतनयं प्रययौ साभिलाषताम् ॥ २७ ॥

कृतोपदेशा सततं कुटिला वीणयेव सा ।
मूर्च्छन्ती नवरागेण सोत्काण्ठा समचिन्तयत् ॥ २८ ॥

सुभगोऽयं ममात्मीव ह्यग्नि चित्ते च वर्त्तते ।
निवर्त्तते न मे तापः प्रेम्नि चेन्न प्रवर्त्तते ॥ २९ ॥

ཡང་ཡང་སེན་སོ་བདེ་བ་ཡིས། ལྷ་བྱེད་ཆགས་ལྡན་པེ་ཕྱང་འདི།
 བསོད་ནམས་ཀྱིས་ནི་འདི་ཡི་ཕང་། འཛོག་འོས་ཉིད་གྱུར་སྐལ་བ་བཟང་། 30

ཞེས་བསམས་དེ་ཡི་དལ་བྱ་ཡིས། འདྲོང་བཅས་ལག་པའི་ཡལ་འདབ་ཀྱིས།
 དེ་ལག་པད་ལ་རིག་བྱེད་ཅིང་། རྣམ་འགྱུར་ལྡན་པས་དེ་ལ་སྦྱས། 31

ཁྱོད་ལ་སོང་བའི་བདག་ཡིད་འདི། མཛེའ་བོ་བྱས་བམི་ཤེས་བཞིན།
 བྱད་མེད་ནམས་ལ་རྙེད་སྒྲིབ་པའི། ལེགས་སྤྱང་ངོ་ཚ་མི་དྲན་ནོ། 32

འདོད་པས་འཕངས་པའི་བྱད་མེད་ནི། ངོ་ཚ་བུལ་བའི་སྤྱོས་བ་དག།
 རིགས་སྤོད་ལ་མེད་ཁྲིམས་ལ་མེད། ཐོ་ཚོས་ལ་མེད་ཁེངས་ལ་མེད། 33

བདག་གི་བདེ་བ་པ་མཛེའ་བ་ཡིས། འབྲས་བུ་ལྡན་པར་བགྱི་བར་འོས།
 བྱད་མེད་ནམས་ནི་བཟུན་བ་ན། ལྷ་བཞིན་གཙུགས་པ་ཉིད་ཏུ་འགྱུར། 34

ཞེས་པ་དབྱངས་དང་བུལ་གྱུར་ཅིང་། མ་བཟུམས་དེ་ཡི་ཚོག་ཐོས་ནས།
 གཡོན་མ་དེ་ལ་གྱུལ་བོ་འི་བྱ། བང་གི་བྱེད་པ་སྦྱག་པས་སྦྱས། 35

ལྷ་མ་གཅིག་ཚུལ་ཁྲིམས་ཡོངས་གདོང་བ། འདི་ནི་དམ་བའི་རིགས་པ་མིན།
 སྤྱི་བ་པའི་དུག་གིས་རིག་གྱུར་པ། ཚུལ་ཁྲིམས་ཉམས་པའི་སྤྱོད་བསྐྱོད། 36

གང་ཞིག་གཞན་གྱི་བྱད་མེད་ལ། ལྷས་ཀྱིས་ཡོངས་འཁྱུར་བདག་གིར་བྱེད།
 འདི་ནི་དུལ་བའི་སེ་སྤེ་ལ། བྱེ་མ་ལེབ་བཞིན་སྦྱར་ཡང་འཁྱུར། 37

धन्येयं नखसम्पातैः क्णन्ती रागिणी मुहुः ।
यातास्य वल्लकौ पुण्यै रङ्गारोहणयोग्यताम् ॥ ३० ॥

इति संचिन्त्य सा स्वैरं तमुवाच सविभ्रमम् ।
स्पृशन्ती तत्कराभोजं सकर्म्यकरपल्लवा ॥ ३१ ॥

ललनासुलभां लज्जां ममेदं त्वन्नतं मनः ।
अक्षतञ्च इव प्रीतिं न संस्मरति मानद ॥ ३२ ॥

न शीलं न कुलाचारं नाभिमानं न संशयम् ।
अपेक्षन्ते स्मरश्चिन्ता वैलक्ष्यरहिताः स्त्रियः ॥ ३३ ॥

प्रणयान्मम सकल्पं सफलं कर्तुं महंसि ।
भवन्ति मानिताः प्रीत्यै देवता इव योषितः ॥ ३४ ॥

इति तस्य वचः श्रुत्वा भिन्नस्वरविशृङ्खलम् ।
चपलां राजपुत्र स्तीं चस्तान्तःकरणीऽवदत् ॥ ३५ ॥

नेयं मातः समुचिता सतः शीलपरिच्युतिः ॥
धिक्षिष्विषविषस्पृष्टं नष्टशीलस्य जीवितम् ॥ ३६ ॥

पराङ्गनापरिषङ्ग मङ्गै रङ्गीकरोति यः ।
आलिङ्गति पतङ्गोऽयं नरकामिशिखां पुनः ॥ ३७ ॥

གཞན་ལ་པན་བ་ལ་ཆགས་ཤོང་། གཞན་གྱི་བྱད་མེད་ལ་གྱུས་བྲལ།
 གང་ཡང་འཚོ་མེད་ལ་ཆགས་པ། དེ་དག་འཚོ་ལ་གཞན་ནི་ཤི།། 38

དེ་སྐད་དེ་ཡིས་བརྗོད་ཐོས་ནས། ཡིད་ཀྱི་ཤིང་དྭ་ཆག་པར་གྱུར།
 གང་ཕྱིར་བྱད་མེད་མཛེལ་བ་ནི། བཀག་པ་ཤི་བ་ཉིད་ལས་སྐྱབ།། 39

དེ་ནས་ཡིད་ལ་རེ་བ་དག། ཉམས་པར་གྱུར་ཚོ་ལག་འགོ་མ།
 དེ་ཡི་རང་བདག་ལ་ཕྱོགས་དེ། ཁྲོ་བའི་དུག་སྐྱུག་བཞིན་སྦྱས་པ།། 40

དགོ་བ་དྲང་པོ་ཁྲོད་ཀྱིས་ནི། མཚོག་དུ་མཉེས་གཤེན་སྦྱོན་དུ་གྱུར།
 གང་ཕྱིར་ངང་རྩལ་མི་ཤེས་པ། ཁྲིམ་ནི་དང་དབང་ཅན་སྐྱུ་ཞིག།། 41

གཞན་ལ་མཚོག་དུ་ཡིད་བདན་གྱིས། རེག་པ་ཁྲོད་ཀྱི་མཛེས་པ་མིན།
 སྦྱས་པ་ཡི་ནི་སེམས་དང་ཞོར། སྐྱེ་བོ་སྐྱུ་ཡི་སྐྱུ་ཡིས་ཤེས།། 42

ཁྲོད་ཀྱི་ཁྲིམ་བརྒྱུང་ལོང་བ་དེ། གཞན་གྱི་རྒྱུང་མའི་མིག་སྟོང་པ།
 བཀྲེན་པ་ལོང་བའི་གྲོགས་པོ་དག། དེ་ཡི་འབྲས་བུ་རིགས་པ་བཟུ།། 43

ངེ་ཡི་དབེན་པར་འགྲོགས་པ་ལ། དེ་རིང་མཚོག་དུ་བདག་དོན་གཉེར།
 གལ་ཏེ་འདི་ལ་མིག་ཡོད་ན། བདག་གིས་ཐར་པར་ཅི་ལྟར་འགྲུང།། 44

དེ་ཡིས་དེ་སྦྱས་བ་སྤྲོད་ཇི་དེ། བདག་དེ་ཁྲོ་བས་མཚོག་དུ་གདུངས།
 དེ་ནི་རིང་དུ་བསྐྱད་བྱས་ནས། ཁྲིམ་དང་སེམས་ཀྱང་བྲང་བར་བྱས།། 45

परीपकारनिरताः परदारनिरादराः ।

येऽप्यहिंसाव्यसनिन स्ते जीवन्ति मृताः परे ॥ ३८ ॥

इति तेनोक्त माकर्ष्य साभूद् भग्नमनोरथा ।

निधनाभ्यधिकः प्रीतिप्रतिषेधो हि योषिताम् ॥ ३९ ॥

ततः स्वपति मभ्येत्य भुजङ्गौ भङ्ग मागते ।

मनोरथे मन्युविषं वमन्तीव जगाद सा ॥ ४० ॥

परवत्सलता सांधो दोषाय सरलस्य ते ।

कोह्यविज्ञातशैलानां स्वाधीनीकुरुते गृहम् ॥ ४१ ॥

परेषु भृशमाश्वासं स्पृशत स्ते न शोभनम् ।

गुप्तचित्तञ्च वित्तञ्च जनो जानाति कस्य कः ॥ ४२ ॥

परदारसहस्राक्ष स्वयान्धः स गृहे धृतः ।

दौनान्धजनवात्सल्यात् पश्य तस्योचितं फलम् ॥ ४३ ॥

अद्याहं तेन विजने सङ्गमे भृशमर्थिता ।

यद्यस्य नयने स्यातां स्यात् कथं मे पलायनम् ॥ ४४ ॥

इत्युक्तः सं तथा कोपात्तप्तो गोपपति र्भृशम् ।

दूरे निष्काश्य तं चक्रे मेहं चित्तञ्च शीतलम् ॥ ४५ ॥

གང་ཞིག་པ་ཡིས་བྱ་གཏོང་ཞིང་། སྤྱིང་དུ་སྐྱུག་པས་གྲོགས་གསོད་གང་།
 གཉིན་རྣམས་གཅོད་པ་རལ་གྱི་རྒྱན། དེ་དག་ཚུང་མའི་སྤོད་ཚུལ་ཡིན།། 46

གང་ཞིག་སྤྲིན་འབྲོག་མིག་དག་ནི། གང་ཞིག་ནི་ཞིང་གང་ཡང་གཡོ།
 གང་ཡང་རྒྱ་མ་སྲ་གྱུར་བ། དེ་ཀླན་བྱད་མེད་སྤྱིང་ལ་ཡོད།། 47

ཡབ་ནི་མཐོ་རི་གཤེགས་གྱུར་ཏེ། དོན་མཐུན་རྣམས་ཀྱི་དལ་བྱ་ཡིས།
 ལམ་བསྐལ་སྐྱོན་ལྷ་མི་བདག་དུ། བྱུར་ཅེས་དགོ་བ་བྱེད་པས་ཐོས།། 48

དེ་ཡིས་གྲོས་པོ་ས་ཡི་བདག། བསོད་ནམས་སྤེ་ཡི་གྲོང་ཁྲིར་ནི།
 ལམ་རིང་ཉོན་མོངས་རབ་ཞི་བའི། གྲོགས་པོ་དུས་ཀྱི་ཐོབ་མར་གྱུར།། 49

གནས་སྐབས་དེར་ནི་དེ་དག་དུ། ས་བདག་སྲས་མོ་ཡིད་དགའ་མ།
 གང་ལ་ཚོག་གི་སྤོན་བྱིན་པ། དེ་ནི་ཚུ་གཏོར་སྐྱུང་ཐོས་ཚོ།། 50

མི་ཡི་དབང་པོ་རྣམས་པོས་ཏེ། རིམ་བཞི་བཞིན་འཁོད་པ་ལ།
 རིན་ཅན་བཞེན་པར་ཞེན་ནས་ནི། རང་ཉིད་ཁྱོད་འདས་ས་ཅུ་འོང་།། 51

དལ་བྱས་མིག་ནི་མཛོས་མ་དེས། ས་སྤྱོད་རྣམས་ལ་བལྟས་པ་ན།
 དེ་ནི་འདོད་དགའ་སོང་གྱུར་བ། ལྷུལ་པོ་འི་སྲས་དེ་མཐོང་བར་གྱུར།། 52

དེ་ནི་ལོང་ཡང་འབྲལ་ལ་དེའི། མིག་གི་སྤྱིང་སྐྱུག་ཉིད་དུ་གྱུར།
 སྤོན་གྲིས་ལོང་ཡང་གཟའ་ནང་ན། ཀྱུ་ཚུད་ལྡན་ལ་ལྷ་བ་སྐྱུག།། 53

पिता त्यजति यत्पुत्रं सुहृन्मित्रं निहन्ति यत् ।
बन्धुच्छेदासिधाराणां तद्दाराणां विजृम्भितम् ॥ ४६ ॥

ध्रुवो हृशो र्यत् कौटिल्यं यत्तैश्चापं यच्च चापलम् ।
कुचयो र्यच्च काठिन्यं तत्सर्वं हृदि योषिताम् ॥ ४७ ॥

कल्याणकारिसार्थेन पथः सन्तारितं शनैः ।
पितरि चिदिदं याते शुश्राव धातरं नृपम् ॥ ४८ ॥

स पुरं पुण्यसेनस्य श्वशुरस्य महीपतेः ।
कालेन प्राप दूराध्वलेशप्रशमबान्धवम् ॥ ४९ ॥

अचान्तरे सुता तच्च महीभर्तुं मनोरमा ।
वाचा दत्ता पुरा यस्मै तस्मिन्नब्धिच्युते श्रुते ॥ ५० ॥

आहूतेषु नरेन्द्रेषु निविष्टेषु यथाक्रमम् ।
आरुह्य रत्नशिविकां स्वयम्बरभुवं ययौ ॥ ५१ ॥

विलोकयन्ती भूपालान् सा शनैश्चललोचना ।
यदृच्छयागत नत्त राजपुत्रं ददर्श तम् ॥ ५२ ॥

अन्धोऽपि तस्याः सहसा स ययौ प्रियतां हृशोः ।
ग्रहमध्ये कुमुदत्या मेघान्धोऽपि प्रियः शशौ ॥ ५३ ॥

ལོང་བ་གདམས་པ་མི་བདག་རྣམས། རོང་བ་འབྲས་བུ་མེད་པ་ལས།
སྐྱེངས་ཤིང་ལོག་ནས་སོང་བའི་ཚོ། བྱ་མོ་ས་བདག་གིས་ཕྱིར་བསྐྱོད། 54

མིག་ཡངས་མ་དེས་དོ་ཤལ་ཡང་། དེ་ཡིས་མགྲིན་བར་ཡོངས་འཕངས་ནས།
དེ་ལ་དལ་བྱས་སྟོན་པའི་སྐྱེ། བདག་ནི་ཁྱོད་ཀྱི་དབང་ཞེས་སྐྱས། 55

དེ་ཡང་བྱད་མེད་སྟོད་ཚུལ་གྱིས། འཇིགས་ཏེ་དབེན་བར་དེ་ལ་སྐྱས།
བྱད་མེད་ཤེས་རབ་ཀྱིས་དབུལ་ན། ཁྱོད་ཀྱིས་འདིར་ནི་རིགས་མའི་བྱས། 56

གྲུལ་པོ་དྲན་པའི་སྟིང་སྤྲུག་གོགས། བདུད་སྤྲོད་རྣམས་འཁོད་པའི་ཚོ།
སྐྱེ་བ་དོན་མེད་ལོང་བ་བདག། ཁྱོད་ཀྱིས་ཅི་ཡི་སྤྲད་དུ་གདམས། 57

མིག་ལྡན་རྣམས་ཀྱི་འང་རྒྱང་མ་ནི། གཞན་གྱི་བཞིན་རས་རྣམ་བར་ལྟ།
ལོང་བའི་རྒྱང་མ་ཉིན་མོ་ཡང་། གཞན་ལ་མངོན་བགྱོད་སྤྲོས་ཅི་དགོས། 58

བདག་ལ་བྱ་མེད་བྱད་མེད་ཀྱིས། དེ་ལ་བདག་ནི་ཡིད་ཆེས་མེད།
བྱད་མེད་ཐུར་བགྱོད་གྲུ་གྲུ་ཅན། རིགས་དང་འཇུག་ངོགས་རྒྱང་བར་བྱེད། 59

ཅས་པའི་ཚོགས་རྩལ་དས་སྐྱས་པས། མ་བདག་བྱ་མང་ཚ་གཡམས།
དེས་སྐྱས་མགོན་པོ་ཐམས་ཅད་དུ། དོགས་པ་བགྱི་བར་མི་འོས་སོ། 60

གཡ་ཏེ་བྱད་མེད་འགའ་ལ་སྟོན། མཐོང་བས་ཤིན་དུ་དོགས་པ་ཁྱོད།
དེ་ཡི་ཁྱབ་པས་སྟོན་མེད་ལ། སྤྲོད་འབྲིན་འདི་ནི་ཇི་ལྟར་བྱེད། 61

दृपेषु प्रतियातेषु विलम्बेषु फलागमात् ।
महीपतिसुतान्तस्तं वद्रे गुणविनिर्गतम् ॥ ५४ ॥

सांपि हारं परिस्त्रिप्य कण्ठे तस्यायतेक्षणा ।
शनकै र्मधुरालापा त्वद्वशास्मीत्युवाच तम् ॥ ५५ ॥

स्त्रीवृत्तचकितः सोऽपि विजने ता मभाषत ।
प्रज्ञादरिद्रया नेदं स्त्रिया युक्तं कृतं त्वया ॥ ५६ ॥

स्मरसौहार्दमिषेषु वदनेषु राजसु ।
स्थितेषु बन्धजन्मान्धः कस्मादस्मि दृत् त्वया ॥ ५७ ॥

अन्यवक्त्रावलोकित्यो जाया श्चक्षुष्मतामपि ।
वधूः किं पुनरन्धस्य दिनेऽप्यन्याभिसारिका ॥ ५८ ॥

ललनाभि र्म मे कृत्यं प्रत्यय स्तासु नास्ति मे ।
कुलकूलनिपातिन्धो निम्नगाः कुटिलाः स्त्रियः ॥ ५९ ॥

इत्युक्ता तेन परुषं लज्जालोला नृपात्मजा ।
तमूषे श्लथ सर्व्वच न शक्नां कर्त्तुं मर्हसि ॥ ६० ॥

दृष्टदोषः कचिन्नार्यां यदि त्व मतिशक्तितः ।
अदुष्टापि त्वया नाम तद्यात्ता क्रियते कथम् ॥ ६१ ॥

གལ་ཏེ་ཁྱོད་ཉིད་ལ་དགའ་ཞེང་། ཡིད་ཀྱི་སྐྱབས་མོ་གཞན་མེད་ན།
 བདེན་པ་དེ་ཡིས་ཁྱོད་ཀྱི་མིག། གཅིག་ནི་དྲི་མ་མེད་བྱུང་ཅིག།། 62

མིག་བརྗང་མས་ནི་བརྗོད་ཅམ་ལས། དེ་ཡི་ལྟ་བུའི་གཡས་པ་ནི།
 བརྗོད་པ་ལྟ་བུ་དག། བདེན་པའི་མཐུ་ཡིས་བྱུང་བར་བྱུང་།། 63

དེ་ནས་མིག་བརྗང་མ་དེ་ལ། རབ་དུ་དང་ནས་དེ་ཡི་བཞིན།
 རྩ་སྐྱེས་མཛེས་སྐྱུག་ཡོན་ཏན་གྱིས། མཚན་བསྐྱེད་རབ་དགའ་བྱུལ་བུས་སྐྱས།། 64

གང་ལ་སྐྱོ་མའི་ཚོག་གིས་སྒོམ། ཁྱོད་ནི་རབ་དུ་བྱིན་བྱུང་པ།
 རྐལ་བ་བརྗང་མོ་གྲུལ་པོའི་བུ། དག་བྱེད་དེ་ནི་ང་ཉིད་ཡིན།། 65

དེ་ཉིད་བདག་ཡོན་མེག་ལྱུང་ལ། གལ་ཏེ་ངས་པར་ཁོན་མེད་ན།
 བདེན་པ་དེ་ཡིས་བདག་གི་མིག། གཞན་པ་ནལ་དུ་གནས་བྱུང་ཅིག།། 66

ཅས་བའོ་བདན་པ་བརྗོད་པ་ལས། འཕྲུལ་ལ་ཉིད་དེ་དེ་ཡིས་མིག།
 གཉིས་བའི་སེམས་དང་རྣམ་ཅག་དུ། དྲ་མ་དག་དང་བྲལ་བ་ཐོབ།། 67

དེ་ནས་སྒྲོད་རྩལ་རིག་པ་ཡིས། ས་ལ་སྒྲོད་པ་བསེད་ནམས་སྡེས།
 སྒྲོང་གོགས་བུས་ཏེ་རང་གིས་ནི། སྐྱུལ་སྲིད་མཛེས་མ་ལྡན་དེས་ཐོབ།། 68

གང་ཞིག་དག་བྱེད་དེ་ནི་ང་། ལུ་བོ་དེ་ཡང་རྩ་སྐྱེན་དེ།
 སྒོམ་གྱི་མཐུ་དེས་ད་ལྟ་ཡང་། རྣམ་པ་དག་ནི་དེ་ལྟར་བྱུང་།། 69

त्वय्येव यदि मे प्रीति रनन्यशरणं मनः ।
तेन सत्येन ते मेच मेकं भवतु निर्मलम् ॥ ६२ ॥

इत्युक्तमात्रे सुदृशा दक्षिणन्तस्य लोचनम् ।
सत्यानुभावेनाभूत्तत् प्रफुल्लकमलोपमम् ॥ ६३ ॥

राजपुत्रः प्रहृष्टोऽथ तां प्रसाद्य सुलोचनाम् ।
उवाच तन्मुखांभोजलावण्यगुणविस्मितः ॥ ६४ ॥

कल्याणकारी सुभगः स एवाहं नृपात्मजः ।
यस्मै पुरा त्वं मुहुरा वचसा प्रतिपादिता ॥ ६५ ॥

स एवाहं यदि परं निर्व्वैरः पाटने दृशः ।
तेन सत्येन नयनं स्वस्थं भवतु मेऽपरम् ॥ ६६ ॥

सत्योपयाचनेनेति सहसैवास्य लोचनम् ।
द्वितीयमपि वैमल्यं मवाप सह चेतसा ॥ ६७ ॥

ततो विदितदृत्तेन पुण्यसेनेन भूभुजा ।
कृतस्युहायकः प्राप स्वराज्यं स प्रियासखः ॥ ६८ ॥

कल्याणकारी यः सोऽहं देवदत्तः स चानुजः ।
तेन पूर्व्वानुभावेन तद्विधोऽद्यापि वर्त्तते ॥ ६९ ॥

དེ་ལྟར་བྱང་ཚུབ་སེམས་དཔའི་སྤྱོད་པ་ནི།
 རྒྱུ་མེད་གྱུ་ཚེར་པལ་དང་མི་བསྐྱུན་པའི།
 སྤྱོད་ཚུལ་ངན་པ་ཐོས་ནས་དག་སློང་ནསས།
 དེ་ལ་མཚུངས་པར་མཚུངས་མེད་ཡ་མཚན་གྱུར།།

70

ཅེས་པ་དགོ་བའི་དབང་བོས་བྱས་པའི་བྱང་ཚུབ་སེམས་དཔའི་རྫོགས་པ་བརྗོད་པ་
 དཔག་བསམ་གྱི་འཁྲི་ཤིང་ལས་དག་བྱད་ཀྱི་རྟོགས་པ་བརྗོད་སྐབས་
 ཡལ་འདབ་སྐྱུམ་ཅུ་ཙ་གཅིག་པའོ།།

इत्युदार मुपकारनिर्म्मलं
बोधिसत्त्वचरितं निशम्य ते ।
भिक्षवः खलविषेष्टितश्च त-
त्तुल्य मप्रतिमविस्मयं ययुः ॥ ७० ॥

इति क्षेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां
कल्याणकार्यवदानं एकचिंशः पञ्चवः ॥

ཡལ་འདབ་སྐྱུ་མ་ཅུ་ཅ་གཉིས་པ།

སྐྱེ་བོ་དམ་པའི་གཡོན་ཕྱོགས་གཡོན་པ་ནམས།
 བལ་ཚེར་དམན་ལ་ཆགས་དང་ལྷན་པར་གྱུར།
 མཚམས་ནི་དམར་ལྷན་ལྷན་པ་མངོན་ཕྱོགས་པའི།
 ས་འཛོན་དག་ལས་ཉི་མ་འཕེན་པར་བྱེད།།

1

སྐྱེ་བ་གཞན་མང་ལ་བདེན་པ། ལྷ་སྐྱོན་དག་གི་སྤོང་བུ་ནི།
 བཤད་ཀྱང་བཅོམ་ལྷན་ཡེ་ཤེས་ཀྱི། རྒྱ་མཚོས་སྤྲོད་ཡང་བཀའ་སྣུལ་པ།

2

ཀ་ལིང་ཀ་ཡི་ཡུལ་དུ་སྡོན། མི་བདག་དག་ནི་ཉམས་བྱེད་པ།
 བྱངས་མེད་རྣམ་གཞོན་བྲགས་པ་ཅན། དཔལ་ལྷན་ལྷ་ངན་མེད་ཅེས་གྱུར།།

3

དེ་ཡི་སྲས་ནི་མཚུངས་པ་བཞི། ལོ་མ་རབ་དུ་ལོ་མ་དང་།
 རྗེས་སྐྱེ་ལོ་མ་ཁྱད་པར་གྱི། ལོ་མ་ས་ལ་གྲགས་པར་གྱུར།།

4

ལང་ཚོས་རྒྱགས་པ་དེ་དག་རྣམས། རྒྱང་མར་བཅས་པ་པ་མས་བསྐྱད།
 རྣམ་འགྱུར་གཞོན་པ་ལྷན་པ་ཡིས། བྱ་ཡིས་བྱ་ལ་བྱམས་བའང་འཛིགས།།

5

དེ་རྣམས་རིས་གྲིས་ལས་བརྒྱགས་ཟད། བཟོད་དཀའ་གནས་སྐབས་ངོན་
 བ་བཞིན།
 བགས་ཚལ་སྐྱབ་པོར་ཕྱིན་གྱུར་ནས། བཀྲས་པས་ཉིན་པས་ཡང་དག་ལོས་མས།།

द्वाविंशः पञ्चवः ।

वामाः सज्जनवामाः
प्रायेण भवन्ति नीरोगिण्यः ।
तिमिरोन्मुखी सरागा
द्विपति रविं भूधरात् सन्ध्या ॥ १ ॥

देवदत्तस्य चरिते बहुजन्मान्तराश्रये ।
कथितेऽपि पुनः प्राह भगवान् ज्ञानसागरः ॥ २ ॥

पुरा कलिङ्गविषये नृपतिः शत्रुभङ्गकृत् ।
श्रीमानभूदंशोकाख्यः प्रस्थातासंख्यविक्रमः ॥ ३ ॥

तस्य शाखः प्रशाखश्च चत्वारः सदृशाः सुताः ।
अनुशाखो विशाखश्चेत्यभवन् भुवि विश्रुताः ॥ ४ ॥

तारुण्यमत्ता स्ते पिप्पा सपत्नीकाः प्रवासिताः ।
स्रविकाररुनिकारेण पुषस्रहोऽपि नश्यति ॥ ५ ॥

ते शनैः श्लीणपाथेया दुर्दशामिव दुःसहाम् ।
विकटा मटवीं प्राप्य क्षुत्क्षामाः समचिन्तयन् ॥ ६ ॥

གྲུང་དུས་བྱད་མེད་འདི་དག་ཀྱང་། ལོང་བྱ་འཆིང་བའི་ལྷགས་སྒྲོག་མྱེ།
སྤྱ་ཡིས་འབད་རྩིད་ལོ་མ་ཡི། ཟས་ལའང་སྐལ་བ་འཛོལ་ཅིང་འཁོད། 7

དེ་ལྟར་བསམས་ནས་དེ་རྣམས་ཀྱི། བྱད་མེད་གསལ་ད་པར་ངེས་པ་བྱས།
སྐལ་བ་གནས་སྐབས་ངན་པ་ཡིས། བསྐྱབས་ལ་སློལ་ནི་འཛིགས་ཅུང་སྒྲི། 8

སྤྱིག་པའི་བརྟག་པས་འཛིགས་པ་ཡི། རྒྱད་པར་ལོ་མ་དེ་ནང་ནས།
བཙེ་བས་ཅུང་མ་བྱིར་ནས་ནི། བ་དད་དག་དུ་བྲོས་དེ་སོང་། 9

སྒྲོན་ལྷན་མ་ཞེས་བྱ་བ་དེ། མཚོག་དུ་རྣམ་པར་འབྱུགས་གུར་ཅིང་།
ལམ་རིངས་རྒྱགས་པའི་ངལ་དུ་བ་ཀྱིས། བརྒྱལ་ནས་ས་ལ་ངེས་པར་འབྱུལ། 10

དེ་ནས་དེ་ཡི་སྒྲོག་འཛིགས་ཚེ། བདག་པོ་སྒྲིང་རྗེས་བརྒྱན་པ་ཡིས།
སྤྱི་པོ་སྤྱག་པ་ལས་བྱུང་བ། རང་གི་བྲག་ནི་འཕྱུང་དུ་བཅུག། 11

བྲག་འཕྱུངས་འཚོ་བ་ཐོབ་གུར་དེ། སྒྲིང་སྒྲོབས་རྒྱ་མཚོས་རང་ཉིད་ཀྱིས།
ཡན་ལག་ངེས་པར་བཅད་པ་ཡི། འ་ཡིས་སྒྲོག་ནི་བརྟན་པར་བྱས། 12

ཅུ་མེད་འཛིགས་ཅུང་དཔོན་པ་དག། རིམ་གྱིས་བསྐྱལ་ནས་དེ་དག་གིས།
ཤིང་གི་གྲིབ་མཚོག་སྤྱོད་བསངས་ཅན། རི་ཡི་རྒྱང་གི་ངོགས་སུ་སྤྱི་བཤ། 13

དེ་དག་དེར་ནི་ངལ་གསོ་ཚེ། ཀྱང་ལག་བཅད་པའི་མི་ཞིག་ནི།
ཅུ་པོ་མཁོགས་པས་བྱིར་བཞིན་དུ། ཚོང་དག་པོས་འདེབས་ཤིང་བྱུང་། 14

स्ताः स्त्रियो विपत्काले गुल्फबन्धनशृङ्खलाः ।
 कञ्चलब्धे च भागिन्यः स्थिताः पर्णाशनेऽपि नः ॥ ७ ॥

इति चिन्तयतामासीत् तेषां स्त्रीवधनिश्चयः ।
 दुर्हशादग्धभाग्यानां घोरा संजायते मतिः ॥ ८ ॥

तेषां मध्याद् विशाखस्तु पापसंकल्पशंकितः ।
 भार्या मादीय कृपया पलाय्य प्रययौ पृथक् ॥ ९ ॥

सा कलङ्कवती नाम भृशं वैक्लव्य मागता ।
 दूराध्वभावनश्रान्ता मूर्च्छिता न्यपतद् भुवि ॥ १० ॥

ततः सां कङ्कणाद्रेण भर्षा प्राणक्षयक्षणे ।
 शिरावेधसमुद्भूतं पायिता निजशोणितम् ॥ ११ ॥

तां रक्तयानसंप्राप्तजीवितां सत्वसागरः ।
 स्वाङ्गं निष्कृत्य मोसेन प्राणवृत्ति मकारयत् ॥ १२ ॥

निर्जीलां घोरकान्तारं समुत्तौर्ये क्रमेण तौ ।
 ब्रह्माक्षयदृश्यामं प्राप्तौ गिरिनदीतटम् ॥ १३ ॥

विश्रान्तयो स्तयो स्तच कृतपादकरो नरः ।
 तीव्राक्रन्वी नदीवेगेनोत्थमानः समाययौ ॥ १४ ॥

འོ་བརྒྱལ་འཕོངས་པ་ལ་བཞེན་དེ། མཐོང་བ་ཉིད་ན་སྦྱིང་རྗེས་འབྱུང།
 བྱང་པར་ལོ་མ་རྩུར་ལྷགས་ནས། དབྱང་པ་དག་གིས་ཐར་པར་བྱས།། 15

དེ་ནས་རྩུ་དང་ཚ་བ་དང་། འབྲས་བུ་དག་གིས་སློབ་སྦྱོར་བྱུང་།
 ཉི་མ་འགའ་ཡིས་བཅད་པ་བསོམས། དེ་ཡིས་དེ་ནི་གདུང་མེད་བྱས།། 16

བསོམས་ཀྱང་བགོད་པ་མ་ཚང་བས། གང་དུ་ཡང་ནི་འགོ་མ་རྒྱས།
 དེར་ནི་དེར་གནས་དུས་སྟེན། དེ་ཡི་རྩུང་མ་བཟའ་བ་ལྟེན།། 17

རྒྱལ་པོ་འི་བྱ་ནི་རྩུང་མ་ལ། ཡང་དག་འགྲུགས་པ་ཉུང་བར་གྱུར།
 པལ་ཚེར་རྒྱལ་འདོད་དཔའ་བོ་ནི། སང་གོ་བཞིན་དུ་འབྲིབ་པ་ཉུང་།། 18

དལ་གྱི་སྦྱོན་མཚོག་འོ་དག་ནི། ཟས་གྱི་ལུས་ནི་ཡོངས་རྫོགས་པ།
 ཉམས་གྱུར་དེ་དང་དེ་ཡི་ནི། རྩུང་མས་འབྲིབ་ལ་ཆགས་པར་བྱས།། 19

མཚོང་བའི་སྤྱུལ་གྱི་མ་བུགས་ཤིང་། ཡོན་ཏན་སྲད་བྱས་མ་བཅིངས་ལ།
 རྗེས་རྒྱུ་མས་མ་སྦྱོར་བ། བྱད་མེད་རང་འདོད་མེད་པས་བདེ།། 20

མཚན་མོ་སྦྱོར་མེད་ལྷ་རྒྱས་མ། དེ་ནི་དེ་དང་རོལ་པ་ན།
 དོགས་མེད་འབྲིབ་པས་མ་ཚོམས་པར། བདག་པོ་གོགས་སྟེན་གྱི་པར་བས་ལས་མས།། 21

དེ་ནས་བདག་པོ་གཡེམ་མ་དེས། གསད་པའི་གྲོས་ནི་བྱས་པར་གྱུར།
 སློབ་པ་དག་ལ་བསྐྱབ་མཁས་པ། བྱད་མེད་སློབ་པ་ཚན་རྣམས་ལོ།། 22

दृष्ट्वैव करुणास्त्रिष्टः कष्टां विपद् माश्रितः ।

विगाह्य सरितं दोर्भ्यां विशाखस्त मतारयत् ॥ १५ ॥

ततः प्रत्यागतप्राणं तोयमूलफलादिभिः ।

स तं चक्रे दिनैरेव संरुद्धच्छेदनिर्व्यथम् ॥ १६ ॥

स्वस्थोऽपि गतिवैकल्यान्मैव गन्तुं क्वचित् क्षमः ।

स तस्थौ तत्रं तत्पत्न्या काले क्लितभोजनः ॥ १७ ॥

राजपुत्रस्तु जायाया भभूद् विरलसङ्गमः ।

सिंहाल्परतयः शूराः प्रायेण विजिगीषवः ॥ १८ ॥

दिव्यौषधिरसाहारपरिपूर्णतनुः शनैः ।

तत्पत्नी विकलायास्मै चकार सुरतस्पृहाम् ॥ १९ ॥

क्षेहेन नोपलिप्यन्ते न बध्यन्ते गुणेन च ।

गौरवे नच सज्जन्तिं स्वेच्छास्पर्शसुखाः स्त्रियः ॥ २० ॥

सा तेन निशि निःशब्दं रममाणा घनस्तनौ ।

निःशंखसुरतावृत्ता पतिं विघ्न ममन्यत ॥ २१ ॥

सा पत्युः स्वैरिणौ तेन विदधे बधसम्बिदम् ।

पापेषु शिष्याकुशलाः कंलुषाः क्लिष्ट योषितः ॥ २२ ॥

རང་གི་མགོ་པོ་མཚུངས་མེད་ནི། བ་བར་སྟོན་ཅིང་སྐྱ་ལྡན་དེས།
 དབྱལ་བར་སྲིག་པ་བྲིས་པ་བཞིན། རས་ཀྱི་འདབ་མས་བཅིངས་པ་བྱས། 23

དེ་ཡི་མགོ་ཡི་ནད་ཀྱིས་ནོ། ཉག་དུ་གདུངས་པས་ས་བདག་སྲས།
 ལྷིང་རྗེས་དེ་སྐྱར་བཅོས་པ་ཡིས། རིག་པ་དེ་དེ་སེམས་པར་གྱུར། 24

ལྷ་ངན་བསམས་པ་བྱིངས་དེ་ལ། དེ་ཡིས་འཁྲུན་བཞིན་རང་སྐྱས་པ།
 འཁྲུགས་གདུང་བྱང་བ་སྐྱ་སྐྱོགས་པའི། །ཁ་བས་ཉེན་པའི་པད་ལྡན་བཞིན། 25

ནམ་པ་དེ་ལྷའི་མགོ་ནད་སྟོན། བདག་ནི་གཞོན་ལྷ་མ་ལ་གྱུར།
 སྐན་པ་ནམས་ཀྱིས་དོ་བ་ནི། ལྷ་བ་བསྐྱས་ནས་ནམ་པར་བསྐྱོབ། 26

རི་བོ་འདི་ཡིས་གཡང་ས་འདི། དོ་བ་ཡི་ནི་ལྷན་གྱིས་ཁྲབ།
 གཡལ་ཏེ་རྣམ་ན་ཐག་པ་ལ། ཐོབས་ལ་ཁྱོད་ཀྱིས་སྐྱང་བར་མཛོད། 27

བདག་གིས་ཁྱོད་ཀྱི་དབྱང་ཐག་ནི། ལག་པ་གཉིས་ཀྱིས་གཟུང་བར་བྱ།
 ཅུང་མས་དེ་སྐྱས་རྒྱལ་སྲས་ཀྱིས། མཛོད་ལས་དེ་བཞིན་ནོ་ཞེས་སྐྱས། 28

དེ་ནས་དེ་ལག་གིས་བཟུང་བའི། ཐག་པར་དལ་བྱས་འཚོལ་བྱས་ཏེ།
 རི་ཡི་ཅུ་རྒྱུང་བྲག་ལ་བདེ་བས། ལྷ་སྐྱོགས་ངོགས་སུ་དེ་ཡིས་བབས། 29

སྐན་ནི་ལེན་ལ་ཆགས་པ་ན། དེ་ཡིས་དབྱང་ཐག་ངེས་པར་བདང་།
 གཡང་ས་ཆེན་པོ་བྱད་མེད་ཀྱིས། སེམས་ལྟར་གཡོ་བའི་ཅུ་དེར་སྐྱང་། 30

स्र शिरःश्रूल मतुलं वदन्ती स्वस्य छद्मना ।
चक्रे लिखितपापास्या ललाटे पट्टबन्धनम् ॥ २३ ॥

तस्योः शिरोरुजां तीव्रां व्यतीतः पार्थिवात्मजः ।
कारुण्यात्तत्प्रतीकारे तां तां युक्ति मचिन्तयत् ॥ २४ ॥

विषादचिन्तास्तिमितं श्वसन्तं सा जगाद् तम् ।
श्रीतार्त्तकूजदधमरा हिमम्बानेव पद्मिनी ॥ २५ ॥

एवंविधं मे कन्यायाः शिरःश्रूलं पुरांभवत् ।
पाषाणभेदलेपेन भिषग्भिश्च निवारितम् ॥ २६ ॥

पाषाणभेदव्याप्तोऽयं प्राग्भागोऽस्य महीभृतः ।
रक्त्वावतीर्थ्य भवता गृह्यतां यदि शक्यते ॥ २७ ॥

धारयिष्यामि पाणिभ्या मह मालम्बनं तव ।
इत्युक्तः प्रणयात् पत्न्या तथेत्याह नृपात्मजः ॥ २८ ॥

तत्पाणिधृतरक्त्वाद्य विहितालम्बनः शनैः ।
सोऽवतूर्ध्वः शिलास्फालगर्जद्गिरिनदीतटम् ॥ २९ ॥

मेषजादानसंसक्तः संत्यक्तालम्बन स्तया ।
स पपात महाशब्धे स्त्रीचित्तचपलाभसि ॥ ३० ॥

དེག་བའི་ལས་ཀྱི་སྒྲུབ་མ་ལས། དེ་ཡི་ལྷན་ཉིད་ཞིག་མ་གྱུར།
 ལྷན་གྱིས་རབ་དུ་བྱེད་བྱེད་ཅིང་། བདུན་པ་ཡིས་ནི་ཡུན་རིང་བསམས། 31

རང་གི་སྤྱོད་མཁུ་ནི་བྱུང་མེད་ཀྱིས། སེམས་མཚུངས་འཁོར་མོ་སྤྱོད་བྱུང་ཅིང་།
 འདག་གི་བྱུང་མེད་ངེས་པ་ལ། འདི་ལས་གདམས་ངག་བྱས་མིན་ནས། 32

རབ་རྒྱས་སློལ་ཡིས་དོགས་པར་དགའ་ཞིང་མི་ལས་ཀྱན་དོག་དང་མཚུངས་ལ།
 ཆགས་དང་སྤང་བའི་གདུང་བ་མི་བཟད་ཉོན་མོངས་ནས་པར་འགོད་ལ་ཆགས།
 ངེས་པར་འདོད་པ་ལས་ནི་སྐྱེ་བོ་མཐའ་དག་མོངས་པར་རབ་འཇུག་པ།
 ལྷན་བྱུང་མེད་དག་ནི་སྐད་ཅིག་ཡོངས་སུ་འདྲིས་པའང་སྐྱུང་བར་བྱེད། 33

ད་ལྟར་ངས་པར་སེམས་བྱེད་ཅིང་། ཤིན་དུ་ཆེ་བའི་ཚུ་ཡི་རྒྱན།
 ལེགས་བྱས་ལྷ་བྱས་བྱོང་བྱེད་ནི། བྱས་ཀར་ཅན་དུ་དེ་ཡི་བྱིན། 34

གནས་སྐབས་དེ་ཡི་ཚེ་ན་དར། མོ་བདག་སྲས་མེད་ནངས་གྱུར་བའོ།
 ལྷོན་པོ་ཆེན་པོ་མཚན་མཁའན་གྱིས། མཚན་བཟང་ལྷན་པ་དེ་བརྒྱུང་གྱུར། 35

དེ་དག་གིས་དེ་ཚོ་ག་བཞིན། བཀྲ་གིས་ཚུ་ཡིས་དེ་དབང་བསྐྱར།
 མན་བྱུང་བྱུང་མེད་སྤྱོད་མཐོང་བས། བག་མ་ལེན་ལ་སྤང་བར་གྱུར། 36

བྱང་ཚུབ་སེམས་དབས་སྤངས་པ་ཡིས། དེ་ལ་སྤྱན་ནི་ལྷས་པ་ཞེན།
 དུས་སུ་སྤྱོད་ལམ་མ་དག་ཀྱང་། འཚོ་བ་ཆད་པས་འཇུགས་པར་གྱུར། 37

शुभस्य कर्मणः श्रेष्ठादभद्रतनुरेव सः ।

उद्धमानः प्रवाहेण धीरश्चिरमचिन्तयत् ॥ ३१ ॥

नारोचित्ताभमावर्त्तं दर्शयन्त्या निजाशयम् ।

मम स्त्रीनियमे नूनमुपदेशः कृतोऽनया ॥ ३२ ॥

दुर्विज्ञेयप्रततमतिभिः स्वप्नसंकल्पकल्पा

रागद्वेषव्यसनविषमायासविन्याससक्ताः ।

कांमात् कामौ सकलजनतामोहने संप्रवृत्ताः

यातायैव क्षणपरिचितस्यापि मायाः स्त्रियश्च ॥ ३३ ॥

इति संचिन्तयन्नेव नदीवेगेन भूयसा ।

प्रापितः सुंक्रतेनेव स पुरौ पुष्करावतौम् ॥ ३४ ॥

तस्मिन्नवसरे तत्र निष्पुत्रे नृपतौ मृते ।

निमित्तज्ञैर्महामात्यैर्गृहीतः स सुलक्षणः ॥ ३५ ॥

अभिषिक्तः स तैस्तत्र विधिवत् मङ्गलोदकैः ।

अभूद्दृष्ट्वा हविर्देवौ दृष्टस्त्रीचरितामृतः ॥ ३६ ॥

कलङ्कवन्त्यपि गिरौ बोधिसत्त्वविवर्जिते ।

मन्दबोध्यैर्घाधिः काले दृष्टिच्छेदाकुलाभवत् ॥ ३७ ॥

གྲོང་དང་གྲོང་བྱིར་ལས་དུ་དེས། སྲག་ལ་ཡན་ལག་ཉམས་པ་བཞོད།
བདག་པོའི་བདུལ་ལྷགས་ལྷན་ཚོག་གིས། རྒྱུ་པོ་ནམས་ལ་བསོད་སྟོམས་

བསྐྱེདས། 38

བདག་པོའི་བདུལ་ལྷགས་ལ་གྲུས་པས། ཀྱན་གྱིས་དེ་ལ་མང་དུ་བྱིན།
ལོག་པའི་ཚུལ་བྲིསས་བརྗོད་པས་ཀྱང་། སྐད་པ་ལ་ནི་འབྱོར་བསྐྱེད།

39

དག་བྱེད་ཀྱན་གྱི་ཕྱག་འཚལ་མ། དེ་ཡིས་དལ་བྱས་བསྐོར་ཞིང་བྱིན།
གྲོང་བྱིར་བསྐྱར་ཅན་དུ་ནི། མི་བདག་སྐོར་དང་ཉེ་བར་སོང་།

40

རྒྱལ་པོ་བྱུང་མེད་སྟོན་ལ་སྤང་། བདག་བྲིསས་ལྷན་ལ་ཕྱག་འཚལ་འབྱུར།
ཞེས་བསམས་དེ་ལ་གྲུས་པ་ཡི། མདུན་ན་འདོན་གྱིས་རྒྱལ་ལ་སྐྱས།

41

རྣམ་གཅིག་ཕྱལ་གཞན་རིང་པོ་ནས། བདག་པོའི་བྲིསས་ལྷན་སུ་ཞིག་ཡོངས།
གང་ཞིག་ཀྱང་པ་བཞོད་པ་ཡིས། འབྱུང་པོའི་ཕྱུམ་ནི་དག་པར་བྱེད།

42

རྣམ་གཅིག་བདག་པོ་ཕྱག་བཞོད་པའི། གཙང་མ་དེ་ལ་གཟིགས་པར་མཛོད།
བདག་བྲིསས་ལྷན་པ་རབ་བདུད་ནས། རྒྱུས་པ་ནམས་ནི་ཚོ་འཕེལ་འབྱུར།

43

དེ་སྐད་མདུན་ན་འདོན་གྱིས་དེ། བལྟ་བར་ལྷགས་པའི་མི་བདག་གིས།
དེ་ལ་སྐྱས་པ་བྲམ་ཟེ་དག། བྱང་པོ་བྲོད་གྱིས་ཡོངས་མི་ཤེས།

44

བྱང་མེད་མཛོད་ཞེས་འདི་རབ་བྲགས། ཟོལ་མེད་ཅེས་པ་རྩོད་གྲོས་འབྱུལ།
གཙང་ཞེས་མཁའ་ཡི་མེདོག་ཐོབ། བྱང་མེད་སྲིག་ཅེས་ཐེ་ཚོས་མེད།

45

स्कन्धे भग्नङ्ग मारोप्य सा ग्रामपुरवर्त्मसु ।

जनं पतिव्रतास्तीति गिरा भिक्षा मयाचत ॥ ३८ ॥

पतिव्रतागौरवेण सर्व्वं स्तस्यै ददौ बहु ।

मिथ्याशीलप्रवादोऽपि सूते विपदि सम्पदम् ॥ ३९ ॥

अटन्ती सा शनैः प्राप्ता नगरीं पुस्करावतीम् ।

सतीति वन्दिता सर्व्वे नृपद्वारान्तिके ययौ ॥ ४० ॥

राजा स्त्रीदृष्टविद्वेषी वन्दते तु पतिव्रतम् ।

इति संचिन्त्य तद् भक्त्या नृपं प्राह पुरोहितः ॥ ४१ ॥

दूरदेशान्तराद्देव प्राप्ता कापि पतिव्रता ।

ययेयं चरणन्यासै र्भूतधात्री पविचिता ॥ ४२ ॥

हे देव पश्य तां साध्वीं स्कन्धारोपितभर्तृकाम् ।

पतिव्रताप्रणामेन पुंसां मायु र्विबर्द्धते ॥ ४३ ॥

नृपः पुरोहितेनेति तत्सन्दर्शन मर्थितः ।

त मुवाच न जानीषे ब्राह्मणः सरलो भवान् ॥ ४४ ॥

स्निग्धा स्त्रीति प्रवादोऽयं निर्व्याजिति मतिश्चमः ।

सतीति व्योमपुष्पाप्तिः पापा स्त्रीति न संशयः ॥ ४५ ॥

འབྲས་བུ་མེད་ཅིང་བཅད་ལ་སྐྱེ། སྐྱེ་བོ་འགྲོགས་ལ་བྱང་བོར་འབྱུར།
 འབྲེལ་བ་ཅུ་མེད་བྱུད་མེད་ནི། བེ་ད་ས་ཡི་འབྲི་ཤིང་བཞིན།། 46

འབྲེད་འཁྲུག་གཅིག་པོ་འེ་ཚུལ་སྐྱིམས་ཅན། རང་བཞིན་ཉིད་ཀྱིས་ཚུལ་
སྐྱིམས་འཆལ།
 བྱད་མེད་ལ་འདུད་བྱད་མེད་འདུད། བྱད་མེད་ལ་འདུད་འདུད་དོ་འདུད།། 47

བྱད་མེད་སྐྱེད་ཚུལ་སྐྱོན་མཐོང་བ། དེ་བསམས་གཏུང་བའི་བདག་ཉིད་ཅན།
 བདག་ནི་རིན་ཅེན་གྱིས་གང་བའི། ས་གཞི་འདི་ལའང་ཡོངས་མི་སྲིད།། 48

རི་ཡི་རི་དགས་ཅུང་མ་ལྟར་མངས་པ་རལ་བསྐྱུ་ལ་མཚམ་དུ་སྐྱོན།
 ལྷས་ནི་ནམ་པར་སྐྱིན་ལ་ཆགས་ཤིང་སྐྱེས་བུ་ནམས་ཀྱི་སྲོག་ཀྱང་འབྲོག།
 མེ་དོག་སྦྱང་ལ་འཛིགས་པར་བྱེད་ཅིང་མ་ཡི་ནང་དུའང་ནམ་པར་འཇུག།
 བྱང་ཞིང་གྲུ་བྱུ་བྱུད་མེད་ནམས་ནི་ནམ་པར་དབྱང་བ་བརྒྱས་མི་ཤེས།། 49

དེ་ལྟ་ན་ཡང་གལ་དེ་ཉོད། འབད་ན་བྱུད་མེད་དེ་བཟུ་བྱ།
 ཞེས་བཞེད་མི་ཡི་དབང་བོ་ཡིས། ཡང་ཐོག་འཛོགས་ནས་དེ་ལ་བཟུས།། 50

ཡན་ལག་བཅད་པའི་གྲོགས་ལུན་མ། སྲིག་ཅན་མ་དེ་ཡོངས་ཤེས་ནས།
 སྐྱོན་བོ་ནམས་ལ་ས་བདག་དེས། དེ་ཡི་སྐྱོད་མཐུན་ངེས་པར་བཤད།། 51

དེས་ཀྱང་མི་བདག་ཡོངས་ཤེས་ནས། མྱེད་ཅིག་གཤོང་དུད་སྲིག་ཅན་མ།
 སྐྱེ་བོ་ན་བ་བསྐྱེདས་ནམས་ཀྱིས། ལྷར་དུ་བསྐྱེད་དེ་རབ་དུ་སོང་།། 52

निष्फला श्यामिरोद्दिष्टः सरला जनसङ्गमे ।
नार्थो वेतसवस्त्र्य इव निर्मूलबन्धनाः ॥ ४६ ॥

मेदद्रोहैकशीलाभ्यो दुःशीलाभ्यः स्वभावतः ।
नमः स्त्रीभ्यो नमः स्त्रीभ्यो वमः स्त्रीभ्यो नमोनमः ॥ ४७ ॥

दृष्टस्त्रीदृष्टदोषाय तच्चिन्ताव्यथितात्मने ।
अप्येषा पृथिवी मच्चं रत्नपूर्णा न रोचते ॥ ४८ ॥

नगमृगबधूमुग्धा स्तीक्ष्णाः परं परवच्चने
तनुवितरणे सक्ताः पुंसां हरन्ति च जीवितम् ।
दधति च भयं पुष्पायाते पिबन्ति च पावकं
सरलकुटिला नैव ज्ञाता विचारशतैः स्त्रियः ॥ ४९ ॥

तथापि यदि निर्व्वन्ध स्तव पश्यामि तां स्त्रियम् ।
इत्युक्त्वा हर्म्यं मारुह्य तां ददर्श नरेश्वरः ॥ ५० ॥

तामेव स परिज्ञाय पापां कृत्तांगसङ्गिनीम् ।
सचिवेभ्यः क्षितिपति स्तद्दृष्टान्तं न्यवेदयत् ॥ ५१ ॥

नृपं सापि परिज्ञाय पापा क्षण मधोमुखी ।
निरस्ता प्रययौ तूर्णं पिहितश्रवणैर्जनैः ॥ ५२ ॥

བྱད་པར་ལོ་མ་ཞེས་པའི་མི་དབང་སྣམ།
 དེ་བདག་དེ་ཡི་རྒྱང་མ་དེ་རྩ་སྤྱིན།
 ཞེས་པའི་བྱང་རྒྱལ་གྲུལ་བས་བཤད་ཐོས་ནས།
 དག་སློང་ནས་ས་གྲིས་དེ་ཡི་སློང་བསྟན། ॥

ཅས་པ་དག་བའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་རྒྱལ་སེམས་དཔའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་
 པ་དབག་བསམ་གྱི་འབྲི་ཤིང་ལས་བྱད་པར་ལོ་མའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་
 པའི་ཡལ་འདབ་སྲུང་ཅུ་ཅ་གཉིས་པའོ། ॥

विशाखनामा नरनाथसूनुः
सोऽहं वधुः सास्य च देवदत्तः ।
श्रुत्वेतिवृत्तं कथितं जिनेन
भिक्षुव्रज स्तचरितं निमिन्द ॥ ५३ ॥

इति श्वेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां
विशाखावदानं द्वाचिंशः पञ्चवः ॥

ཡལ་འདབ་གསུམ་ཙུ་ཙུ་སུམ་པ་

བསོད་ནམས་རབ་ཞི་བདུད་ཚིའི་རང་བཞིན་མཐུ།

དེ་ནི་དག་པའི་བདག་ལ་ཅི་ཡང་ཡོད།

གང་གི་མཐུ་ཡིས་མ་རུངས་པ་རྣམས་ཀྱང་།

འཕྲལ་ལ་ཁོ་བའི་དག་ནི་རབ་དུ་གཏོང་། །

1

དེ་བཞིན་གཤེགས་པ་རྒྱལ་བྱེད་ཚལ། ཀུན་དགའ་ར་བར་སྤོན་བཞུགས་གིང་།

དེ་ཡི་དགའ་ཡིས་དགོ་སྤོང་ཚོགས། རི་དང་ནགས་ལ་རྒྱ་བའི་ཚོ། །

2

རི་རབ་ལྷན་པའི་ངོས་ལ་ནི། འདུག་ནས་བསམ་གཏན་སྤོང་བྱེད་པ།

དགོ་སྤོང་ཉམ་རུང་བཞིན་རས་ནི། མཛོས་བལ་སྐྱ་བོ་རྣམ་དག་འོང་། །

3

དེ་ནས་བཅོམ་ལྷན་ཞབས་པད་ལ། མངོན་པར་ཕྱག་འཚལ་དེ་དག་གིས།

ལུས་ནི་ཉམ་རུང་རུང་བའི་རྒྱ། དགོ་སྤོང་རྣམས་ཀྱིས་དྲིས་ནས་སྦྱས། །

4

མཁའ་ལྗིང་གིས་ཀྱང་གཞས་དགའ་བའི། ལྷ་ནི་དགའ་བོ་ཉེར་དགའ་དག།

ལྷན་པོ་ལ་ནི་ལན་གསུམ་དུ། བསྐོར་ཅིང་གཅིངས་ནས་རྣམ་པར་གཞས། །

5

དེ་དག་དག་དུ་དུག་གི་དབྱགས། མེ་ཡིས་རྒྱས་པ་ལན་གསུམ་སྤོ།

རིག་པས་དོ་བ་རྣམས་དག་ཀྱང་། འཕྲལ་ལ་ཉིད་དུ་ཐལ་བར་བྱེད། །

6

चयस्त्रिंशः पञ्चवः ।

स कोऽपि पुण्यप्रशमानुभावः
शुद्धात्मना मस्यमृतस्वभावः ।
यस्य प्रभावेण भवन्ति सद्यः
क्रूरा अपि क्रोधविषप्रमुक्ताः ॥ १ ॥

पुरा तथागते जेतवन्नारामविहारिणि ।
तंदाज्ञया भिक्षुगणे गिरिकाननचारिणि ॥ २ ॥

सुमेरुपरिषण्डायां स्थित्वा ध्यानपरायणाः ।
आययु र्भिक्षवः पाण्डुविच्छायवदनाः कृशाः ॥ ३ ॥

तेऽथ कृत्वा भगवतः पादपद्माभिवन्दनाम् ।
जच्चिरे भिक्षुभिः पृष्टा देहदौर्वल्यकारणम् ॥ ४ ॥

सुमेरुं चिंगुणावृत्त्या वेष्टयित्वा व्यवस्थितौ ।
अदृष्टौ वैनतेयस्य नागौ नन्दोपनन्दकौ ॥ ५ ॥

तौ सदा त्रिविधोच्छ्वासं सृजतः कौर्णपावकम् ।
भवन्ति भस्म स्पर्शेन सद्यसैव शिला अपि ॥ ६ ॥

དེ་ཡི་དུག་གི་དབྱུགས་ཀྱིས་ནི། བསམ་གཏན་སྤོར་བ་བདག་ཅག་བསྐྱབས། །
བཞིན་མཛེས་ཁ་དོག་བྲལ་བ་དང་། རིང་བ་འབའ་ཞིག་ཉིད་དུ་གྱུར། 7

ཅེས་དེ་བཤད་ཚེ་དག་སྤོང་གི། ཚོགས་ཀྱི་མདུན་བརྒྱགས་སྟོན་པ་ཡིས། །
སྤྱད་གཤམ་འདུལ་བ་ལ་འོས་པར། མོ་གལ་གྱི་བྱ་ལ་བསྟན། 8

སྤོར་བས་མི་སྣང་དབྱིབས་ཅན་དེས། ལྷོག་གི་མཁའ་ལ་འབྱུང་བ་ཡི། །
རི་རབ་སྒྲུན་པོར་ཡང་དེ་ཕྱིན། སྤྱད་བང་དག་ནི་ཉལ་བ་མཐོང་། །

དེ་ཡིས་དལ་བྱས་བསྐྱང་བ་ལས། གང་ཚེ་དེ་དུག་མ་སད་པ། །
དེ་ཚེ་དེ་ནི་སྤྱོད་ཚེན་གྱི། ལུས་སྤྱ་གྱུར་ནས་ཡང་དག་བཅིངས། 10

དེ་ཡིས་བསྐྱམས་པས་རབ་སད་དེ། འཛིགས་རུང་དབྱིབས་དེ་མཐོང་གྱུར་ནས། །
འཛིགས་པས་ནས་པར་འབྱུགས་གྱུར་དེ། མི་ཡི་གཞུགས་ཀྱིས་རབ་དུ་བྱོས། 11

དེ་ནས་པན་ཚུན་འཕྲོས་བྱེད་པ། དེ་ལ་མོ་གལ་གྱི་བྱས། །
སྤྱ་ཡི་གཞུགས་ནི་ཡོངས་བདེང་ནས། རང་གི་གཞུགས་སྤྱ་བྱས་དེ་སྐྱས། 12

སྤྱ་དག་མགོགས་པར་གང་དུ་འགོ། འཛིགས་པ་འདི་ནི་ཡང་དག་ཐོང་། །
གང་གིས་བྱེད་ཅག་འཛིགས་བྱེད་པའི། སྤྱ་དེ་དེ་ན་མི་གནས་སོ། 13

དེ་ཡི་འཛིགས་པས་གལ་དུ་བྱེད། རྣམ་ཀུན་བདན་པ་མང་ཉེད་ན། །
སྤྱ་བས་སྤྱ་འོས་པ་སངས་རྒྱས་ལ། མངོན་པར་བྱུག་འཚལ་ཅི་མི་བྱེད། 14

वय न्तद्विषनिश्चासै र्निदग्धा ध्यानयोगिनः ।

विवर्षवदनच्छायाः केवलं क्लृप्तां गताः ॥ ७ ॥

इति तैः कथिते शास्ता भिक्षुसंघार्थितः पुरः ।

नागयी र्दमने योग्यं मौद्गल्यायन मादिशत् ॥ ८ ॥

स सुमेरुं समासाद्य ऋङ्गै रालिङ्गिताम्बरम् ।

सुप्तौ ददर्श नागेन्द्रौ योगेनान्तर्हिताकृतिः ॥ ९ ॥

योध्यमानौ शनै स्तेन बुबुधाते यदा न तौ ।

तदा मङ्गानागवपु भूत्वा स समवेष्टयत् ॥ १० ॥

प्रबुद्धौ पीडितौ तेन दृष्ट्वा तं भौषणाकृतिम् ।

विद्रुतौ नररूपेण तस्थतु भयविह्वलौ ॥ ११ ॥

नागरूपं परित्यज्य कृत्वा रूपं स्वकं ततः ।

पलायमानावन्योन्थं तौ मौद्गल्यायनोऽवदत् ॥ १२ ॥

नागौ क्व गम्यते तूर्णं भयं संत्यज्यता मिदम् ।

न स नागाः स्थित स्तत्र येन विद्रावितौ युवाम् ॥ १३ ॥

सर्व्वथा यदि नास्त्येव तद्भयाद् युवयो धृतिः ।

क्रियते किं शरथस्य न बुद्धस्याभिवन्दनम् ॥ १४ ॥

ཅེས་དེས་བརྗོད་ཐོས་དུལ་བ་ཡིས། དེ་དག་གིས་ནི་དེ་ལ་སྐྱུས།
འཕགས་པ་བཅོམ་ལྷན་བསྟན་པ་ཡིས། བདག་ཅག་ལ་ནི་བཀའ་རྒྱན་མཛོད། 15

ཅེས་སྐྱུ་ལྷོ་དབང་བ་དག། བཅོམ་ལྷན་འདས་ཀྱི་དབང་ཁྱེད་ནས།
དེ་དག་ལོ་རྒྱུས་བཤད་ནས་དེ། དེ་ལ་ཕྱག་འཚལ་ཉེ་བར་འབྱོད། 16

དེ་ནས་ཀྱང་དབང་སྐྱབས་སོང་ཞིང་། རིན་ཅེན་འོད་ཀྱིས་ས་བཞི་དག།
བརྒྱན་པས་ཕྱག་འཚལ་བྱས་པ་ལ། བཅོམ་ལྷན་འདས་ཀྱིས་བཀའ་སྐྱུལ་བ། 17

བསྐྱབ་པའི་གནས་ནི་ཡང་དག་ཐོབ། འབྲུང་པོ་ཀུན་ལ་འཛིགས་མེད་སྟེར།
སྐྱབས་ཀྱི་གྲོགས་ནི་ཐོབ་པ་ལས། ད་ནི་བྱེད་ཅག་འཛིགས་པ་མེད། 18

ཅེས་ནི་ཡང་དག་གཟིགས་ཅེས་གྱིས། དེ་དག་སྦྱོན་དང་སྲང་བ་དང་།
བྲལ་བ་བཅོམ་ལྷན་འདས་ཀྱིས་མཛོད། དེ་ལ་ཕྱག་འཚལ་སོང་བར་གྱུར། 19

བསམ་པ་ཆེ་རྣམས་ཡན་ལག་མཐོང་ཉིད་ན།
སྲང་བའི་དུག་ཚན་གཏུང་བས་གཅོས་པ་ཡང་།
འོད་ཀྱི་ཟློལ་གྱི་ལུས་ལ་ཆགས་པ་ཡིས།
ཞི་བའི་བདུད་ཅི་བསིལ་བ་ཉིད་དུ་འགྱུར། 20

དེ་ལི་སྒྲོན་གྱི་བྱུང་བའི་མཐའ། མཐུ་ཡི་ཡ་མཚན་དག་སྦྱོང་གིས།
དྲིས་ཤིང་རྒྱལ་བ་བཅོམ་ལྷན་འདས། བསམ་ཅད་གཟིགས་པས་དེ་ལ་གསུངས།

इति तेनोक्त माकर्ण्य विनयात्तौ तमूचतुः ।
प्रसादः क्रियतामार्य्य भगवद्दर्शनेन नो ॥ १५ ॥

इति ब्रुवाणौ नागेन्द्रौ नीत्वा भगवतोऽन्तिकम् ।
स तद्वृत्तान्त मावेद्य प्रणम्य समुपाविशत् ॥ १६ ॥

भगवानथ नागेन्द्रौ बभाषे शरणागतौ ।
प्रणाम च्चक्रंतू रत्नप्रभाभूषितभूतलौ ॥ १७ ॥

शिक्षापदानि संप्राप्यं सर्व्वभूताभयप्रदौ ।
शरणप्राप्तिसमयाद्धुना निर्भयौ युवाम् ॥ १८ ॥

इत्यालोकनमाचेण दोषद्वेषविवर्जितौ ।
कृतौ भगवता सम्यक् जग्मतु स्तं प्रणम्य तौ ॥ १९ ॥

संदर्शनेनैव महाशयानां
प्रभापदेशेन शरीरलम्बैः ।
हिंसा अपि द्वेषविषोषतप्ताः
शृणामृतैः शीतलतां व्रजन्ति ॥ २० ॥

तत्पूर्व्वज्जम्बवृत्तान्तं भिक्षुभि भगवान् जिनः ।
प्रभावविस्मयात् पृष्टः सर्व्वदर्शी जगाद तान् ॥ २१ ॥

བར་ཉ་སིར་མི་ཡི་དབང་། དཔལ་ལྷན་གྱི་ཀའ་ཞེས་པ་སྟེན།
 བཅོམ་ལྷན་འོད་སྤངས་ཞེས་པ་ལས། ཚོས་ཀྱི་བསྟན་པ་ཐོབ་པ་ལྟར། 22

དེ་ཡི་སྟོན་པོ་དགའ་བོ་དང་། ཉེར་དགའ་དགའ་ལ་རྒྱལ་སྲིད་གཏང་།
 བྱང་རྒྱལ་ལ་ནི་ཡང་དག་ཆགས། བདེན་པ་མཐོང་ལ་དགའ་བར་གྱུར། 23

དེ་ཡི་སྟོན་དེས་རྒྱལ་སྲིད་ནི། ཚོས་དང་ཚོས་མིན་རང་བཞིན་དང་།
 འོད་སྤངས་ལ་ཡང་བཅུག་ལག་ཁང་། ཡོ་བྱད་ཀྱན་དང་ལྷན་པར་བྱས། 24

དུས་ཀྱིས་འདི་དག་དགའ་བོ་དང་། ཉེ་དགའ་ལྷུ་ཡོ་དབང་བོར་སྐྱས།
 བཅུག་ལག་ཁང་སྤལ་བ་སོད་ནམས་ཀྱི། ལྷན་པོས་འཛིན་དེ་ཡི་བཞན། 25

དེ་ལྟར་གདེངས་ཅན་མཚོག་གི་སྲིད་པ་ལྷས་གཞན་དག།
 ཡོངས་གྱུར་ལེགས་སྲིད་ཡོངས་འདིས་རྒྱལ་བས་གསུངས་པ་དག།
 ཞི་བའི་རྒྱལ་ལྷན་ཐུབ་མཚོག་ཚོགས་ཀྱིས་ཐོས་གྱུར་ཏེ།
 དུག་འཛིན་ངེས་པར་ཞི་བའི་ཡོན་ཏན་བསྟོད་པར་གྱུར། 26

ཅེས་པ་དག་བའི་དབང་བོས་བྱས་པའི་བྱང་རྒྱལ་སེམས་དཔའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་
 པ་དཔག་བསམ་གྱི་འབྲི་ཤིང་ལས་དགའ་བོ་ཉེ་དགའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་
 པའི་ཡལ་འདབ་ལྷེ་གསུམ་ཅུ་ཙ་སུམ་པའོ།།

क्रिक्किर्नाम पुरा श्रीमान् वाराणस्यां नरेश्वरः ।
काश्यपाख्याद् भगवतः प्राप्तवान् धर्मशासनम् ॥ २२ ॥

अमात्ययोः स विन्ध्यस्य राज्यं नन्दोपनन्दयोः ।
बभूवर्ष बोधिसंसक्तः सत्यदर्शननिर्वृतः ॥ २३ ॥

धर्माधर्ममयं राज्यं कृत्वा तौ तस्य मन्त्रिणौ ।
सर्वोपकरणै र्युक्तं विहारं काश्यपाय च ॥ २४ ॥

कालेन जातौ नागेन्द्रावेतौ नन्दोपनन्दकौ ।
विहारार्पणपुण्येन पदं मेरु रभूत्तयोः ॥ २५ ॥

इति जिननिगदितफणिवरचरितं
परतनुपरिणतिपरिचितसुकृतम् ।
श्रुतवति शमनयमुनिपरिनिवहे
विषधरनियमनगुणनुतिरुदभूत् ॥ २६ ॥

इति श्वेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां
नन्दोपनन्दावदानं चयस्त्रिंशः पञ्चवः ॥

ཡལ་འདབ་བསུམ་ཚུ་བཞི་པ།

གང་ཞིག་ལོར་གྱི་ཆ་ཤས་ཚུང་དུ་འི་རྣམས།
གཞན་ལ་ཕན་པར་བསྐྱོས་ས་པས་བྱིན་གུར་པ།
ཡོན་ཏན་བདག་པ་ཡོངས་སུ་མི་རྟོག་པས།
བསོད་ནམས་དེ་ནི་བྱད་པར་གུར་པ་ཡིན།།

1

དེ་ནས་འགའ་ཞིག་འདས་དུས་ན། བཅོམ་ལྷན་འདས་ཀྱི་དྲུང་དུ་ནི།
ཚོས་སྟོན་པ་ལ་དགའ་བོ་དང་། ཉེ་དགའ་ཉན་དུ་འོངས་པའི་ཚོ།།

གྲུལ་པོ་གསལ་གྲུལ་བཅོམ་ལྷན་ལ། བལྟ་བའི་སྐད་དུ་ཉེ་བར་འོངས།
དེ་དག་གིས་ནི་བསྟེན་བཀུར་དང་། ཕྱག་མ་བྱས་པས་བྲོས་པར་གུར།།

3

གྲུལ་ལ་ཕྱག་འཚལ་དེ་སོང་ནས། དེ་དག་ཚད་པས་གཅད་པར་བསམས།
དེ་དག་གིས་ཀྱང་མཁའ་སོང་ལྷ། དེ་ལ་མཚོན་གྱིས་ཆུ་པ་པཔ།།

4

ཀུན་མཁུན་གྱིས་བསྐྱུལ་མགྲོགས་པར་ནི། མོ་གལ་གྱི་བྱ་སོང་ནས།
མི་བདག་གི་ནི་མཚོན་ཆར་དེ། བརྒྱ་ལྷན་འཕྲུང་བར་བྱས།།

5

སྐར་ཡང་ས་ཡི་བདག་པོ་ཡིས། བཅོམ་ལྷན་འདས་ཀྱི་དྲུང་དུ་ཕྱིན།
གདེངས་ཅན་དབང་པོ་འོངས་པ་ལ། དེ་ཡི་བཀའ་ཡིས་བརྗེད་གསོལ་བྱས།།

6

चतुस्त्रिंशः पक्षपः

दत्तः परहितभावनया
यदि तनुधनकणशेषः ।
अपरिक्षयगुणकल्पनया
भवति सुपुण्यविशेषः ॥ १ ॥

अथ व्यतीते कस्मिंश्चित् काले भगवतोऽन्तिके ।
नन्दोपनन्दयोर्धर्मदेशनां श्रोतुमाययौ ॥ २ ॥

राजा प्रसेनजिद्द्रुष्टुं भगवन्तमुपागतः ।
ताभ्यामकृतसत्कारप्रणामः कोपमाययौ ॥ ३ ॥

स प्रणम्य जिमं गत्वा प्रदध्यौ निग्रहं तयोः ।
शस्त्रवृष्टिं संसृजन्तौ तौ च व्योम्ना समागतौ ॥ ४ ॥

सर्वज्ञप्रेषितस्तूर्णं मौद्गल्यायन एत्यताम् ।
शस्त्रवृष्टिं नरपते शक्रे पद्मोत्पलावलिम् ॥ ५ ॥

पुनर्गत्वा भगवतः समीपं पृथिवीपतिः ।
संग्राप्तौ क्षमयामास तस्यादेशात् फणौश्वरौ ॥ ६ ॥

དེ་ནས་ས་བདག་གིས་གསོལ་དེ། རྒྱལ་པོ་འི་ཁང་པར་བཅོམ་ལྷན་འདས།
 དགོ་སྤོང་ཚོགས་བཅས་གྲུས་པ་ཡིས། གཙང་མའི་བཤོས་ནི་གསོལ་དུ་
 བཤེགས། 7

ཁ་ཟས་འཚོད་པར་བྱེད་ཚེ་དེར། མཚན་མོ་མེ་ཡི་ཉེར་འཚོ་སྐྱེས།
 འཕྲུལ་ལ་རྒྱལ་བའི་མཐུ་ཡིས་ནི། རབ་དུ་ཞི་བ་ཉིད་དུ་གྱུར། 8

བཅོམ་ལྷན་གསོལ་ནས་བཤེགས་པའི་ཚེ། རང་གོ་གྲོང་དུ་ས་བདག་གོས།
 མཚན་མོ་མེ་ནི་འབར་བ་ལ། ཚད་པའི་གོས་ཀྱིས་དགག་བསྐྱེས། 9

སྐབས་དེར་བྱིས་བདག་ལེགས་སྐྱོན་གྱི། བྱ་ནི་རྩུ་འཕྲུལ་ལྟོ་བོ་ས་ཞེས་པ།
 ལང་ཚོ་ལྷན་པ་རྒྱན་སྐྱོན་གྱིས། རྒྱལ་པོ་ཡིས་ནི་མངོན་པར་བསམ། 10

སྐྱོན་དུ་བཅོམ་ལྷན་ལྟོན་པ་ཡིས། བསྐྱེད་བཞེས་སུ་བརྒྱང་བས་དེ།
 ཡེ་ཤེས་བདེན་ཐོབ་བྱ་ཡི་ནི། སྐྱུག་བསྐྱེད་གྱིས་ཀྱང་སྐྱུག་མིན་གྱུར། 11

བྱད་མེད་རང་གི་ནོར་མང་པོ། བཤེན་པ་ནས་ས་ལ་དེས་རབ་བྱིན།
 ཤིན་དུ་ཆགས་ལས་དལ་བྱས་དཔལ། བ་ཆ་གཅིག་གི་རྣམས་མར་བྱས། 12

དེ་ནས་པ་ཆའི་རྗེད་པའི་ཚོས། མ་ལུས་རྒྱང་ཅུ་བྱིན་ནས་བྱས།
 དེ་ནི་བྱིས་ལེགས་སྐྱེར་ཞེས་གྱུར། བྱིས་ནི་ཤིན་དུ་རྒྱང་ཅུར་བརྗོད། 13

ནས་ཞིག་བལྟ་བལ་ལོངས་ཤིང་། མདུན་འཁོད་རྒྱང་ཅུ་སྐྱིན་པ་ཡིས།
 མིང་གིས་ངོ་ཚར་གྱུར་དེ་ལ། བཅོམ་ལྷན་བརྗེ་བས་བཀའ་སྐྱུལ་པ། 14

अर्थाथितः पार्थिवेन भगवान् राजमन्दिरम् ।
भक्तिपूतं ययौ भोक्तुं भक्तं भिक्षुगणैः सह ॥ ७ ॥

भक्ष्येषु पच्यमानेषु रात्रौ तत्राग्निविल्वः ।
जातो जिनप्रभावेण सहसा-शान्ति माययौ ॥ ८ ॥

भुक्त्वा गते भगवति क्षितिपः स्वपुरेऽभ्यधात् ।
ज्वलनज्वालनं रात्रौ वारयन् दण्डसंविदा ॥ ९ ॥

अचान्तरे गृहपतिः सुदत्तस्यात्मजो युवा ।
मिथ्यादोषादृद्धिवलो नाम राज्ञाभिघातितः ॥ १० ॥

पूर्वं भगवतः शास्तुः शासनानुग्रहेण सः ।
लब्धज्ञानधृतिः पुत्रदुःखेऽप्यासौददुःखितः ॥ ११ ॥

अपुत्रः स्वधनं भूरि दौनेभ्यः प्रतिपाद्य सः ।
चकारातिरसादेकपणशेषं शनैः त्रियः ॥ १२ ॥

पणलाभकृताशेषधर्मः स्वल्पप्रदोऽथ सः ।
अभूदृष्टही सुदत्ताख्यो गृहं हि स्वल्पमुच्यते ॥ १३ ॥

कदाचिद्दर्शनायातं भगवान् पुरतः स्थितम् ।
तं स्वल्पदानमात्रैव लज्जितं दययावदत् ॥ १४ ॥

བྱིས་བདག་སྤྱིན་པ་རྒྱུད་ཅུ་ལ། ངོ་ཚོ་བགྱི་བར་མི་འོས་སོ།
 དད་པས་སྤྱིན་པ་བྱིན་པའི་ཐོགས། གསེར་གྱི་རི་བོ་མཚུངས་པར་གྱུར། 15

སྤོན་ཚོ་གཉིས་སྟེས་བེ་ལ་མས། འིན་དུ་མང་བ་རབ་དུ་བྱིན།
 དད་པ་དང་བྲལ་བུན་མོང་བས། དེ་བཞིན་དུ་ནི་འཕེལ་མ་གྱུར། 16

སྤུ་ཞིག་འཛམ་གླིང་གཏོགས་པ་ཡིས། འགྲོ་ཀུན་གྲས་པས་གསོལ་བྱེད་དང་།
 སྤུ་ཞིག་བྱང་རྒྱུ་ལྡན་ཞིག་ལ། དེ་ཡི་བསོད་ནམས་དེ་བས་རྣམས། 17

ཅེས་པ་བཅོས་ལྡན་འདས་ཀྱིས་གསུངས། བདེན་པ་ཐོས་ནས་མངོན་དགའ་ཞིང་།
 དེ་ལ་ཕྱག་འཚལ་བྱིས་བདག་ནི། རང་གི་ཁང་པར་རབ་དུ་སོང་། 18

མཚན་མོ་མར་མེ་བཏང་ནས་དེར། བཅོས་ལྡན་རྗེས་བསྟན་ཤོག་པ་ན།
 མེ་ནི་རབ་བསྐྱབས་ཆད་པའི་སྟེན། དེ་ནི་རྒྱལ་པོའི་སྟེས་བྱས་བརྒྱུང་། 19

ཆད་པའི་དངོས་པོ་མེད་པ་ན། བཅོན་ཁང་དག་དུ་བཞག་ལྟེ་བཅིངས།
 མཚན་མོ་བརྒྱ་བྱིན་ཚངས་པ་སོགས། ལྷ་རྣམས་དེ་ལ་བལྟ་བུ་འོངས། 20

དེ་དག་གིས་གསོག་ཅོད་ཡོང་ཞེས། གང་ཚོ་དེ་ཡིས་མ་སྤྲངས་པ།
 དེ་ཚོ་དེ་ཡི་ཁང་པར་ནི། ཚོས་བསྟན་པ་ལས་བསགས་པ་འཕེལ། 21

དེ་ཡི་སྐྱེ་ཡིས་རྒྱལ་པོས་ཀྱང་། སྤོང་བྱིར་རབ་དུ་འབར་མཐོང་ནས།
 བཅོན་ར་ནས་ནི་དེ་བཏང་ཚོ། གང་དུ་འང་མེ་ནི་མཐོང་མ་གྱུར། 22

अक्षपदानं गृहपते र्म लज्जां कर्तुं मर्हसि ।
याति अर्हार्पितो दामकणः कनकशैलताम् ॥ १५ ॥

पुरा बहुतरं दत्तं वेलमेन द्विजन्मना ।
अर्हार्विरहसामान्यान् तया वृद्धि माययौ ॥ १६ ॥

यः सर्व्वं भोजयेद्भक्त्या जम्बुद्वीपगतं जनम् ।
यश्चैकं बोधिसंयुक्तं तस्य पुण्यं ततोऽधिकम् ॥ १७ ॥

इति वाक्यं भगवत स्तथ्यं श्रुत्वा विनन्द्य च ।
मिजगेहं गृहपतिः प्रययौ प्रणिपत्य तम् ॥ १८ ॥

दौपं दत्त्वा पठन् राचौ तच्च बुद्धानुशासनम् ।
दण्डाय राजपुरुषैः स नीतोऽग्निप्रवर्त्तनात् ॥ १९ ॥

दण्डस्य सम्भवात् बद्धं बन्धनागारवर्त्तिनम् ।
तं द्रष्टु मांययु देवा राचौ शक्रब्रह्मादयः ॥ २० ॥

स तै र्धनं गृहाणेति प्रार्थितो नाग्रहीद् यदा ।
तदा धर्मोऽप्रदेशोऽयं प्रवृत्तस्तस्य मन्दिरे ॥ २१ ॥

राजापि तत्प्रभावेण हृष्टा प्रज्वालितं पुरम् ।
मुक्त्वा तं बन्धनागारान्न ददशं जलं क्वचित् ॥ २२ ॥

ནས་ཞིག་བདེ་གཤེགས་བལྟ་བུ་ནི། རྩོན་ནས་དེ་མདུན་འབྱོར་བ་དེས།
 མི་བདག་རྒྱལ་ལ་ཕྱག་འཚལ་སྤྲད། རྩོན་ནས་འོངས་པ་མགོང་བར་གྱུར། 23

དེ་ཡི་སྤྱོད་དུ་བཅོམ་ལྡན་ལ། ཕྱག་བྱས་ས་ཡི་བདག་ལ་མིན།
 འགྲོ་བས་མཚོན་འོས་སྤྱོད་དུ་ནི། གཞན་ལ་མཚོན་པར་འོས་པ་མིན། 24

མི་བདག་རྒྱལ་ལ་རབ་བདུད་ནས། རང་གི་གྲོང་ཁྱིམ་དག་དུ་སོང་།
 བྱིས་བདག་རང་གི་གྲོང་ཁྱིམ་ལས། གཞན་དུ་སྐྱབས་ཞེས་བཀའ་ཡི་བསྐྱོས། 25

ད་ནས་ལོགས་སྤྱོད་དག་ལ་སྟེ། རབ་དུ་དད་པས་མི་བདག་ལ།
 སྲོག་ཆགས་སྒྲ་མོ་རབ་སྤྱོས་ཏེ། སོ་ཡི་དུག་གིས་འབྲུགས་པར་བྱས། 26

དེ་དག་གིས་བདབ་མི་བདག་དེ། སྤོན་པོ་བཅུན་མོ་འི་རྗེས་འབྲང་བཅས།
 རྩོན་ནས་རྒྱལ་བའི་བསྟན་པ་ལས། ལོགས་སྤྱོད་ལ་ནི་དང་བར་བྱས། 27

དེ་ལྟར་དག་དུ་ཉེ་བར་གནས་པས་མཚོག་གི་བདུད་ཚི་དག་གི་ཚོགས།
 བྱིས་གི་བདག་པོ་ལོགས་སྤྱོད་དེ་ཡིས་བཅོམ་ལྡན་གྱིས་གསུངས་ཞི་བ་བསྟེན།
 རྒྱ་མེད་ཡིད་ལྡན་ནམས་ཀྱི་མཐའ་རྩ་གནས་པས་དབེན་པའི་གཏེར་ཆེན་ནི།
 རང་གི་བཞིན་དུ་གོགས་དང་ཉོན་མོངས་ངལ་དུ་བ་ནམ་པར་སྤངས་པས་འཕྲོབ། 28

ཅེས་པ་དག་བའི་དབང་པོས་བྱས་བའི་བྱང་རྒྱལ་སེམས་དབའི་དོགས་པ་བརྗོད་པ་
 དཔག་བསམ་གྱི་འབྲི་ཤིང་ལས་བྱིས་བདག་ལོགས་སྤྱོད་གྱི་དོགས་
 པ་བརྗོད་པའི་ཡལ་འདབ་སྟེ་གསུམ་ཅུ་ཙ་བཞི་པའོ།

स गतः सुगतं द्रष्टुं कदाचित्तत्पुरः स्थितः ।
 नृपं जिनप्रणामाय प्राप्तं पश्चाद् व्यलोकयत् ॥ २३ ॥

अग्नें भगवतश्चक्रे प्रणयं न स भूपतेः ।
 जगत्पूज्यस्य पुरतः पूजा मर्हति नापरः ॥ २४ ॥

जिन मामन्त्य नृपतिः प्रणतः स्वपुरं गतः ।
 विवासनं गृहपतेरादिदेश निजात् पुरात् ॥ २५ ॥

प्रसादिनौ सुदत्तस्य देवता नृपतिं ततः ।
 क्षुद्रजन्तुभि रंतस्त्ष्टै चक्रे दंशविषाकुलम् ॥ २६ ॥

स चस्त स्तै र्दपः प्राप्तः सामात्यान्तःपुरानुगः ।
 गत्वा प्रसादयामास सुदत्तं जिनशासनात् ॥ २७ ॥

इति स सततप्रत्यासत्त्या परामृतनिर्भरं
 भगवदुदितं शान्तिं मेजे सुदत्तगृहाधिपः ।
 स्वमिव लभते विघ्नायासप्रयासविवर्जितं
 विमलमनसामन्तेवासौ विवेकमहानिधिम् ॥ २८ ॥

इति श्वेतेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां
 गृहपतिसुदत्तावदानं चतुस्त्रिंशः पञ्चवः ॥

ཡལ་འདབ་ཉི་གསུམ་ཅུ་ལྔ་ལྔ་པ།

རྒྱན་པའི་གྲགས་སུ་སྐད་ཅིག་སུ་བྱུང་པ།
དེ་དག་སྦྱིན་བདག་འབྲས་བུ་མཚུངས་པ་འབྲོབ།
གཞན་ལ་ཕན་པར་བརྩོན་པར་ལྷགས་རྣམས་ཀྱི།
གྲོགས་སུ་བསོད་ནམས་ལས་མེད་མི་འབྱུང་རོ།།

བཅོམ་ལྷན་རྒྱལ་བ་མཉེན་ཡོད་ཀྱི། རྒྱལ་བྱེད་ཚལ་ནི་དགའ་བར་སྟོན།
མགོན་མེད་ཟས་སྦྱིན་གཙུག་ལག་ཁང་། ཀུན་དགའ་ར་བར་མངོན་དགེས་ཚོ།། 2

ཀོ་ཤམ་བིར་བད་ས་ཡི། མི་བདག་འཆར་བྱེད་ཅེས་པ་བྱུང་།
དིགས་འཛོན་བུ་མེདི་སྦྱི་བ་ཡིས། ད་ལྟའང་གང་གིས་གྲགས་པ་སྦྱོགས།། 3

དེ་ཡི་ཡུལ་དུ་བྱིས་པ་ནི། ལས་མཐའི་འབྱུང་གནས་ཀྱིས་འཚོ་བ།
ནོར་བཟང་ཞེས་བྱ་ནོར་དག་ནི། ལྷུ་བལ་རྣམ་པར་མཁམས་པར་བྱུང་།། 4

ནས་ཞིག་བྱ་བ་དོན་གཉེར་ཞིང་། མདུན་སར་འོངས་པ་མི་བདག་གིས།
ཚོགས་ཉིད་ཀྱིས་ནི་ཡོངས་ཤམ་ནས། བྱས་པ་བསྐྱེད་དེ་དེ་ལ་སྦྱས།། 5

བྱིས་བདག་གསེར་ནི་ཡོངས་བསམས་པ། བྱིད་ཀྱི་དབྱངས་ནི་བདག་གིས་ཤེས།
སོག་པ་ཤེས་པ་བྱོད་ལ་ནི། གསེར་གྱི་གཏོར་ཚེན་ཡངས་པ་ཡོད།། 6

पञ्चविंशः पल्लवः ।

फलं समानं लभते स दातु-
र्याति क्षणं दानसहायतां यः ।
परोपकारप्रणयोद्यतानां
नापुण्यकर्मा सचिवत्व मेति ॥ १ ॥

रम्ये पुरा भगवति आवस्थ्यां जेतकानने ।
अनाथपिण्डदारांमविहाराधिरते जिने ॥ २ ॥

कौशाभ्यां वत्सन्दपति बभूवोदयनाभिधः ।
गायत्याद्यापि यत्कौर्त्तिं विद्याधरबधूजनः ॥ ३ ॥

अभवद् विषये तस्य कर्मान्ताकरजीवनः ।
गृहस्थः सुधनो नाम धनाधानविषक्षणः ॥ ४ ॥

नृपः कदाचिदास्थाने तं कार्यार्थिन मागतम् ।
वचसैव परिज्ञाय जगाद् विहितादरः ॥ ५ ॥

ज्ञानाम्यहं गृहपते त्वां हिरण्योपचितस्वरम् ।
विपुलः सचयस्य सुवर्णनिधि रस्ति ते ॥ ६ ॥

རྒྱལ་པོས་འཇུག་བཅས་འདི་བརྗོད་ཚེ། དེ་ལ་ཕལ་སྤྱད་དེས་སྦྱས་པ།
 རྒྱལ་པོ་བདག་གི་བྱིས་ན་གསེར། བསགས་པ་བདེན་པར་ཡོད་བཞིན། 7

མཉེས་གཤེན་ཡངས་པ་དམ་པ་ཡི། སྦྱོད་ཚུལ་བསམ་པ་ལ་ཆགས་ལྟ།
 ཡབ་ཁྱོད་ཀྱིས་ནི་བསྐྱེད་པ་ཡི། སྦྱོ་བོ་འདི་ལ་ཅི་ཞིག་མེད། 8

གཤམ་ཏེ་མི་བདག་བརྟེ་བ་མེད། ཟང་ཟིང་ལ་སྦྱོམ་སྤྱལ་ལྟར་འབྱུར།
 ཞོར་ལྡན་ནམས་ནི་ཞོར་མེད་འབྱུར། ཞོར་མེད་ནམས་ནི་འཚི་བར་འབྱུར། 9

མི་བདག་ཚོས་ཀྱི་ཞོར་ལྡན་ན། དགས་པ་མེད་པས་སྦྱོ་བོ་ནམས།
 ཞོར་བསྐྱེད་བསྐྱེད་པ་འང་འགོད་བྱེད་ཅིང་། བགས་པ་གསལ་བར་ལོངས་
 སྦྱོད་བྱེད། 10

རྒྱུ་ལྡན་དེ་ཡི་ཚོག་དག་ནི། སྤུན་ཚོགས་ས་བདག་གིས་ཐོས་ནས།
 སོ་ཡི་འོད་ཀྱིས་བཀའ་དྲིན་ནི། གསལ་བར་བྱེད་བཞིན་དེ་ལ་སྦྱས་། 11

བདག་གི་བྱ་བའི་རྒྱུ་པོར་ནི། རྒྱུ་བྱོས་ལྡན་པ་ཁྱོད་འབྱུར་འོས།
 རྒྱུ་སྤྱོད་པས་ལྡན་པ་ཁྱོད་ལྟ་བུས། འཛིན་བྱེད་ཁྱེད་ནི་འཛིན་པར་བྱེད། 12

དེ་སྐད་རྒྱལ་པོའི་ཚོག་ཐོས་ནས། ཞོར་བཟང་གིས་ནི་དེ་ལ་སྦྱས།
 བདག་གི་རྒྱལ་པོའི་གཡོག་འཁོར་ལ། མདུན་སར་མཛོས་པའི་སའས་པ་མིན། 13

གཡོག་ནི་སྦྱོས་བྱ་ནམས་དག་གི། རང་དབང་སྦྱེད་ཚལ་ནས་བར་གཅན།
 བདེ་བའི་གཞིན་དང་བདེ་བའི་འཚོང་། འཁོར་བའི་སྤྱལ་བསྐྱེད་པ་གྱིན་
 འཛིན་པ་ཞེས། 14

इत्युक्तः सस्मितं राज्ञा स त मूषे कृताञ्जलिः ।
सत्यमेत्येव मे राजन् गृहे काञ्चनसञ्चयः ॥ ७ ॥

सद्वृत्तचिन्तानिरते देवे वात्सल्यपेशले ।
किञ्चा नास्ति जनस्यास्य पितरि त्वयि गोप्तरि ॥ ८ ॥

धनिनो यान्त्यधनतां निधनं यान्ति चाधनाः ।
व्याघ्रतां याति चेद् भ्रूढदामिषाघ्राणनिर्घृणः ॥ ९ ॥

निःशकै रर्ज्यते वित्त मार्षितञ्च विभज्यते ।
विभक्तं भुज्यते स्पष्टं जने धर्म्मधने नृपे ॥ १० ॥

उपपन्नं वचः श्रुत्वा धीमत स्तस्य भूपतिः ।
तमूषे दंशनोद्योतैः प्रसादं दशंयन्निव ॥ ११ ॥

मतिमान् कार्यसचिव त्वं मे भवितुमर्हसि ।
धीधुर्यै त्वदिधैरेव धार्यते धरणीभरः ॥ १२ ॥

इति राजवचः श्रुत्वा सुधन स्त मभाषत ।
न वयं राजसेवासु सभामण्डलपण्डिताः ॥ १३ ॥

स्वाङ्गुद्योधानविच्छेदः सुनिद्रासुखविक्रयः ।
सेवा हि पुंसां संसारदुःखदैव्यभयङ्करः ॥ १४ ॥

གཡོག་པོ་དག་ནི་ཀང་ལྷེགས་བཞིན། དག་དུ་འོག་ན་གནས་པ་ཡི།
 མགོ་ལ་དབང་ལྷུག་ཞབས་བཀོད་ན། བྱ་བ་བྱས་པ་ཉིད་དུ་འགྱུར། 15

གཡོག་གི་ཉེན་མེད་ས་ངལ་དུ་བ་གྱིས། ལུན་ཚོགས་ཐོབ་པའང་ལོངས་སྤོད་ཀྱང་།
 སྤྲ་མ་ཅན་དང་འགྲོགས་པ་ཡི། རྩོམ་པོ་སྤྲིན་མ་འཁྲོག་པོས་གཡོ། 16

གཟུང་དཀའི་གདོན་བཞིན་མི་བདག་གི། ལུན་ཚོགས་དྲུག་དྲུག་གཟུང་དཀའ་བ།
 འདི་དག་རབ་དུ་འབད་པ་ཡི། བཟུང་ཡང་ངེས་པར་མི་གནས་སོ། 17

འབྱོར་པ་གསར་པ་གསར་པ་ནི། འདུ་འབྲལ་མཚའ་གཟུགས་རྩོམ་པ་དག།
 མི་བརྗོད་སྤྲད་འཚོང་མཚོས་པ་བཞིན། རྣམ་ཅིག་དགའ་བར་བྱ་བ་ཡིན། 18

ཞེས་སྐྱེས་རབ་དུ་བཀག་གུར་ཀྱང་། རྒྱལ་པོས་དེ་ནི་རྫོན་པོར་བྱས།
 རྩོམ་པོ་མཚོག་དུ་བཞེད་པ་ལ། ངེས་པར་སྤྲ་ཞིག་འདའ་བར་བྱེད། 19

རྒྱལ་པོས་ཀུན་གྱི་གཉེར་གཏད་ཅིང་། འིན་དུ་ཆེ་བའི་གནས་ཐོབ་ལྷེ།
 རྣམ་པར་སྤང་བས་སུན་འབྱིན་པའི། རྫོན་པོ་རྣམས་ཀྱིས་བརྗོད་མ་གྱུར། 20

སྤྲ་མ་ཅན་གྱིས་བསྐྱལ་བ་ཡི། རྒྱལ་པོས་ཚོས་ནི་བདག་འདོད་ནས།
 དམ་བའི་བྱ་བ་མིན་པའི་ལས། ཡང་ཡང་བསྐྱོས་ཀྱང་དེས་མ་བྱས། 21

དེ་ནས་མི་བདག་འབྱོར་གྱིས། དེ་ནི་གསོད་དུ་བསྐྱལ་བར་གྱུར།
 དེ་ལྟར་ཡང་ཚོས་མིན་དང་། ཡང་དག་ལྟར་པའི་བཀའ་མ་མཚོས། 22

ईश्वरै मस्तकग्यस्तचरणः कृतकृत्यताम् ।

पादपीठ इवायाति सेवकोऽहंस्थितः सदा ॥ १५ ॥

सेवायासप्रयासेन प्राप्तानामपि सम्यदाम् ।

सम्भोगः पिशुनासङ्गौ प्रभुधूभङ्गभङ्गुरः ॥ १६ ॥

एताश्च नावतिष्ठन्ते प्रयत्नेन धृता अपि ।

दर्पोग्रदुर्ग्रहग्राहदुर्ग्रहा नृपसम्पदः ॥ १७ ॥

क्षयं नवनवश्लेषविश्लेषप्रणयोद्यताः ।

अवारवाररमणीरमणीया विभूतयः ॥ १८ ॥

इत्युक्तप्रतिषेधोऽपि स राज्ञा सचिवः कृतः ।

अतिक्रामन्ति को नाम प्रभविष्णोः समौहितम् ॥ १९ ॥

प्राप्तप्रौढपदं राज्ञा नीतं सर्वाधिकारिताम् ।

विद्वेषदूषिताः सर्वे मन्त्रिण स्तं न सेहिरे ॥ २० ॥

धर्मजिज्ञासया राज्ञा पिशुनपेरितेन सः ।

नैवाकरोदसत्कार्यं नियुक्तोऽपि पुनः पुनः ॥ २१ ॥

आघातं प्रेक्षितः सोऽथ मिथ्याकोपेन भूभुजा ।

तथाप्यधर्मसंयुक्तं न शासनं मतन्यत ॥ २२ ॥

སྐྱེ་བ་གཅིག་ཉིད་བདེ་བའི་སྤྲོད། སྐྱེ་བ་བརྒྱ་མང་ཉམས་འགྲུང་བ།
 སྤྲོད་པའི་ལས་ནི་དག་བ་བདག། མི་བགྱིད་དེ་ཞེས་དེ་ཡིས་སྦྱས། 23

ཚོས་ཀྱི་འཇིགས་ཤིང་ཚོ་འགྲང་གཙང་། དེ་ནིས་བདག་གིས་རབ་བདང་།
 སྤྲོད་བ་ལྷམས་ནི་མ་ལུས་ལ། ལྷན་ཚད་མེད་པའི་སྤྱི་ཁང་བུས། 24

གྲགས་སྟོན་ལྡན་པ་དེ་ཡིས་ནི། སྤྱི་ཁང་ཀུན་དུ་གྲགས་པའི་ཚོ།
 དབག་བསམ་ཤིང་ལ་སྤྱིས་བུ་ལྷམས། གྲུ་བ་མཚོག་དུ་རྒྱང་བར་གྱུར། 25

གནས་སྐབས་དང་ན་ཕྱབ་པའི་ཚོགས། འཇུག་འགས་དེ་ན་གཉེར་སྟེ་སྤྱགས་ནས།
 འོངས་པ་འབྲོག་དགོན་ཉམས་ང་བ། སྐྱེ་བ་མེད་པའི་གནས་སུ་ཞུགས། 26

དེར་ནི་ཐམས་ཅད་སྐོས་པས་གཟིར། བརྒྱལ་ཞིང་མལ་སྟན་ལ་བདེན་པས།
 སེམས་མེད་ལ་ཡང་སྤོངས་པ་ལས། སྐད་ཚེན་ཅུ་མི་རབ་དུ་སྤྲངས། 27

སྟེ་དང་འི་ཟ་ཀླ་ལྷམས་ལས། བཙེ་བའི་རྩ་གདེར་སྟེ་ཞིག་འདིར།
 གང་གནས་དེ་ཡི་བདག་ཅག་ལ། རྩ་རབ་རྩོལ་ཞེས་དེ་ཡིས་སྦྱས། 28

དེ་ནས་རྟོན་ཅན་དཔུང་རྒྱན་ཅན། གསེར་གྱི་དྲིལ་རྒྱང་སྦྱ་སྦྱགས་ཤང་།
 ལག་པས་གསེར་གྱི་རྩ་སྟོད་བརྒྱང་། ཤིང་གི་དབུས་ནས་བྱུང་བར་གྱུར། 29

ལག་པའི་བདུས་བདུད་དེ་ལས། བདུད་ཅི་བྱང་བཞིན་དེ་དག་གིས།
 མགྲིན་པའི་བར་དུ་རྩ་འགྲུངས་ནས། འཚོ་བ་ཐོབ་ཅིང་དགའ་བར་གྱུར། 30

एकजन्मसुखायैव बहुजन्मशतार्हितम् ।

न साधुनिन्दितं कर्म करोमीति जगाद् सः ॥ २३ ॥

भयधर्मोपधाशुद्धः प्रतिमुक्तः स भूभुजा ।

दानसच मविच्छिन्न मकरोदखिलार्थिनाम् ॥ २४ ॥

सर्वेषु विश्रुते तस्य दानसचे यशस्विनः ।

कल्पवृक्षादरः पुंसां परं प्रतनुतां ययौ ॥ २५ ॥

अचान्तरे मुनिगणास्तौर्यार्था दक्षिणापयात् ।

आगताः कृच्छ्रकान्तार मविशन् निर्जनं वनम् ॥ २६ ॥

तत्र तृष्णातुराः सर्वे मूर्च्छिताः शयनाश्रिताः ।

अथाचन्त अलं मोहादुच्चैर्निश्चेतनानपि ॥ २७ ॥

देवगन्धर्व्वनागेभ्यः कश्चिद्योऽप्य दयांबुधिः ।

स्थितः प्रयच्छतु जलं सोऽस्माक मिति ते ऽब्रुवन् ॥ २८ ॥

ततः स रत्नकेयूरकणककणसङ्घनिः ।

भुजस्थेऽमृत्कार स्तरमध्याद् विनिर्ययौ ॥ २९ ॥

ते तस्माद्मृतास्वादं पाणिपद्मावनामितात् ।

आकण्ठं सखिलं पीत्वा जहंपु ह्यन्धजीविताः ॥ ३० ॥

ཡམ་མཚན་ལྟན་པ་དེ་དག་ནམས། ཚས་དེ་སྐྱར་ཡང་མངོན་ཕྱོགས་དེ།
 མི་མཐོང་གིང་གི་གནས་དག་ལས། དེས་འཕྱོན་བྱོད་ནི་སྲུ་ཞེས་དེས། 31

དེ་ཡིས་སྐྱུས་པ་མཉམ་ཡོད་ན། ལྷན་པར་གྲགས་པ་དཔལ་གྱི་གནས།
 མཐོན་མེད་ཟས་སྒྲིན་ཞེས་བྱ་བ། ཀུན་སྣང་གིས་གྱི་བདག་པོ་ཡོད། 32

ཚོས་བྱ་བ་དག་དེ་ཡིས་ནི། བྱིས་དང་ཉེ་བར་གནས་པས་སྡོན།
 དཔུང་བ་བསྐྱངས་ནས་སྡོང་རྣམས་ལ། དེ་ཡི་བྱིས་ནི་དཔལ་དུ་བསྟན། 33

བསོད་ནམས་དེ་ཡི་རྣམ་ཉིད་ན། ཐབ་ཅང་ད་ལྟ་བདག་འདྲར་གནས།
 སྡོང་བའི་རྗེས་མཐུན་དཔུང་བ་དེས། དདག་གི་གཡས་པ་འདི་མཛོས་སོ། 34

ཐུབ་པ་དེ་དག་དེ་ལ་ནི། ཁམས་བདེ་བྱས་ནས་སྐྱར་སོང་བ།
 ཉགས་སྲུ་བཀྲེས་པས་ཀང་འཕུང་མཚོག། མཛོས་གིང་གྱི་བ་བསིལ་ལྟན་པ་མཐོང་། 35

དེ་བཞིན་ཉིད་དུ་དེ་དག་གིས། དེ་ལ་ཡང་ནི་བཟའ་བ་གྲངས།
 ཡ་མཚན་བྱེད་པ་ཟབ་མོ་ཡི། རྟན་ཀྱང་རབ་དུ་བྱུང་གྱུར་དེ། 36

རྗེང་བྱ་འདི་ཡི་འཇུག་ངོགས་ཀྱི། འགྲམ་ན་བཟའ་བ་རྣམ་ཡི་ཟས།
 ཡོངས་རྗོགས་ཡོད་ཀྱི་དེར་སོང་ལ། གང་ཞེག་འདོད་པ་གསོལ་བར་མཛོད། 37

དེ་རྟན་དེས་བསྟན་དེ་དག་གིས། མཚོག་གི་བཟའ་བ་རྗེས་ནས་ནི།
 མཚོག་གི་གིང་ལ་གནས་དེ་ལ། བྱོད་སྲུ་ཞེས་པ་རབ་དུ་དེས། 38

प्रार्थितः पुन रभ्येत्य प्रपञ्चु स्ते सविस्मयाः ।
अदृश्यदृशन्निलया दुङ्गुतं को भवानिति ॥ ३१ ॥

सोज्ज्वौद् विश्रुतयशाः आवस्त्या माशयः त्रियः ।
अनाथपिण्डदो नाम सर्व्वदोऽस्ति गृहाधिपः ॥ ३२ ॥

सौचिकेन मया पूर्व्वं तद्गृहान्तिकवासिना ।
भुज मुहम्य.तद्वेश्म दक्षितं नित्य मर्थिनाम् ॥ ३३ ॥

तेन पुण्येन देवत्वं प्राप्तोऽथ विहराम्यहम् ।
बाहु र्भम विभात्येष दक्षिणः सोऽर्थिदक्षिणः ॥ ३४ ॥

ते त मामन्त्य मुनयः पुनः संप्रस्थिता वने ।
क्षुधिताः क्षिग्धसञ्चायां ददशुः पादपं परम् ॥ ३५ ॥

तमप्युच्चै रयाचन्त भोजनं तद्वदेव ते ।
उच्चचार च गम्भीरा वाणी विस्मयकारिणी ॥ ३६ ॥

अथ पुष्करिणीतीरे द्रोण्यां दिव्यान्नभोजनम् ।
सम्पूर्णं मस्ति तद्गत्वा भुज्यतां यदभीषितम् ॥ ३७ ॥

इति तेन समादिष्टं भुक्त्वा ते दिव्यभोजनम् ।
को भवानिति पप्रञ्चु स्तं दिव्यतरुसंश्रयम् ॥ ३८ ॥

དེས་ཀྱང་སྐྱེས་པ་མཉམ་ཡོད་ན། བྱིས་བདག་མགོན་མེད་ཟས་སྦྱིན་ཡོད།
དེ་ཡི་དགོང་དྲན་མཚོན་ལ་བདག། བྱས་ཟེ་རིས་གོ་ལ་མཁས་བས།

39

ཡོངས་སུ་སྦྱད་པ་བཞི་ཡིས་ནི། ཞོ་ཡི་བྱམ་པ་འགྲིམ་བྱེད་ཅིང་།
དེ་དག་གསོལ་བ་མཐར་ཕྱིན་ཚེ། ཟས་སྐྱབ་ཅུང་ཅུ་ཟ་བར་གྱུར།

40

དགོ་སྤོང་ནམས་ལ་རྒྱལ་པོ་འདི་ཟས། ཞེས་རྒྱ་ཆེ་ལྡན་པ་དང་།
བདག་ཉིད་ལ་ནི་ཟས་ངན་དག། མཐོང་ནས་བདག་ཡིད་སྦྱོར་བར་གྱུར།

41

མགོན་མེད་ཟས་སྦྱིན་ཚེ་གཤིས་ནི། ཟས་ལ་གྲས་པ་འདི་བསམ་པ་ཡིས།
ཡན་ལག་བརྒྱད་ལྡན་གསོ་སྦྱོང་གི། བདུལ་ཞུགས་དེ་ནས་བདག་གིས་སྤངས།

42

དེ་ནས་བདུལ་ཞུགས་མ་ཇོགས་པས། སྲིད་པས་བདག་གིས་མཚན་མོ་ཟེས།
དེ་ཡིས་བདག་ནི་འཇིག་རྟེན་དུ། གསོ་སྦྱོང་ཉམས་པར་རྣམ་པར་གྲགས།

43

བདུལ་ཞུགས་ཉམས་པ་དེ་ཡིས་ཀྱང་། བདག་ན་སྐྱ་ཡི་བྱ་ཉིད་གྱུར།
དེ་ཡི་ཚོག་དེ་ཐོས་གྱུར་ནས། ཐུབ་པ་དེ་དག་ལ་མཚན་གྱུར།

44

དེ་དག་འགོ་ཞིང་རབ་བསམས་པ། དཀའ་ཐུབ་དྲག་པོས་བདག་ཙམ་རྣམས།
ཡུན་རིང་ཉོན་མོངས་འབའ་ཞིག་གྱུར། ད་དུང་དགོ་ལ་རེག་པ་མེད།

45

ད་ནི་གསོ་སྦྱོང་བདུལ་ཞུགས་ཉིད། རབ་དུ་བསྐྱབ་ལ་འབད་པར་བྱ།
གཞོན་པ་མེད་ཅིང་བདེ་བའི་ཐབས། རང་ལ་ཕན་ལ་སྤུ་མི་གྲས།

46

सोऽप्याचक्षे आवस्थां गृहस्थोऽनाथपिण्डदः ।
अस्ति तस्याह मभवं ब्राह्मणः संघभोजने ॥ ३९ ॥

चतुरः परिचर्यायां दधिकुम्भप्रचारकः ।
तद्भोजनान्ते संग्राप्ते स्वल्पशेषान्नभोजनः ॥ ४० ॥

भिक्षूणां गौरवोच्चारं दृष्ट्वाहं राजभोजनम् ।
आत्मनश्चान्न मक्षार मभवं खिन्नमानसः ॥ ४१ ॥

अनाथपिण्डदगिरा भोजने गौरवाश्रयाः ।
ततो मयाष्टाङ्गयुक्तं गृहीतं पोषधं व्रतम् ॥ ४२ ॥

असमाप्तव्रतेनाथ भुक्तं लौल्यान्मया निशि ।
तेनाह मभवं लोके विज्ञातः खण्डपोषधः ॥ ४३ ॥

खण्डेनापि व्रतेनाहं देवपुत्रत्व मागतः ।
इति ते तद्वचः श्रुत्वा मुनयो विस्मिता ययुः ॥ ४४ ॥

अचिन्तयन् व्रजन्त स्ते तीव्रेण तपसा वयम् ।
सुषिरं केवलं क्षिप्त्वा नाद्यापि कुशलसृशः ॥ ४५ ॥

अधुना पोषधं प्राप्तुं व्रतमेव यतामहे ।
निरपायसुखोपाये स्वहिते कस्य नादरः ॥ ४६ ॥

དེ་ལྟར་བསམས་ཤིང་དེ་དག་ནི། ཀའུ་ཤམ་བོར་གཏད་ནས་སང་།
 བྱིས་ན་གནས་པ་མོར་བཟང་གི། བྱིས་ནི་གྲགས་དང་ལྡན་པར་ཕྱིན། 47

དེས་དེར་མགོན་གྱི་བྱ་བ་བྱས། དེ་ལ་མད་བྱུང་དེ་དག་བཤད།
 མགོན་མེད་ཟས་སྦྱིན་བལྟ་བའི་སྦྱད། དེ་དང་ལྡན་ཅིག་ཉིད་སྟོང་། 48

མཉམ་ཡོད་དུ་ནོ་ཡང་དག་ཕྱིན། ད་ནམས་དེ་ཡིས་གྲས་བཅས་མཚད།
 དེ་ལ་རྗེ་ལྟར་མཐོང་བ་དང་། རྗེ་ལྟར་ཐོས་པ་ཐམས་ཅད་བཤད། 49

བདུལ་ལྷགས་དོན་གཉེར་དེ་ཀུན་དང་། གྲོགས་པོ་མོར་བཟང་དོ་ཡང་ནི།
 ཚོས་ཀྱི་གྲོགས་དང་མཛེལ་བ་ཡིས། བཅོམ་ལྡན་འདས་ཀྱི་བྱུང་དུ་བྱིད། 50

དེ་ཡི་ཚོག་གིས་དེ་དག་རྣམས། བཅོམ་ལྡན་གྱིས་ཀྱང་རྗེས་སུ་བཟུང་།
 གང་གི་དེ་དག་བདེན་པ་མཐོང་། ཡང་དག་དོགས་ཤིང་བདེར་བགྱོད་བྱུར། 51

དེ་དག་སྟོང་ཚོ་བཅོམ་ལྡན་གྱིས། ལྷོགས་སྦྱང་བརྒྱན་བའི་སྦྱན་གྱིས་ནི།
 མོར་བཟང་ཉིད་ལ་རྣམ་གཞིགས་ནས། ཡང་དག་ཡེ་ཤེས་ལྡན་པར་མཛེད། 52

བདེན་པ་ཡང་དག་མཐོང་བ་ཐོབ། ལྷན་པར་དགོ་བ་རྒྱས་པ་དེ།
 སྟོང་ནས་རྒྱལ་བའི་གཙུག་ལག་ཁང་། ཀའུ་ཤམ་བོར་བྱེད་དུ་བཅུག། 53

གང་ཕྱིར་བཅོམ་ལྡན་གྱིས་བསྐྱོས་པས། དེར་ནི་གྲོགས་པ་འོངས་གྱུར།
 དགོ་སྟོང་སྦྱལ་བྱེད་དེ་ཕྱིན་དེས། སྦྱལ་བྱེད་གཙུག་ལག་ཁང་ཞེས་བྱུར། 54

इति सञ्चिन्तयन्त स्ते कौशाम्बी मभितो गताः ।
सुधनस्य गृहं प्रापु विश्रुतं गृहमेधिनः ॥ ४७ ॥

तत्र तेन कृतातिथ्या निवेद्यास्मे तद्दहतम् ।
अनाथपिण्डदं द्रष्टुं तेनैव सहिता ययुः ॥ ४८ ॥

श्रावस्त्यां ते समामाद्य पूजिता स्तेन सादरम् ।
अस्मे न्यवेदयन् सर्व्वं यथादृष्टं यथाश्रुतम् ॥ ४९ ॥

स तान् व्रतार्थिनः सर्व्वान् सुहृदं सुधनञ्च तम् ।
निनाय धर्मसचिवः प्रीतो भगवतोऽन्तिकम् ॥ ५० ॥

भगवानपि तद्वाक्याञ्चक्रे तेषा मनुग्रहम् ।
सत्यदर्शनसंमुञ्जा येन ते सुगतिं ययुः ॥ ५१ ॥

तेषु यातेषु सुधनं पक्षपाताद्र्या दृशा ।
विलोक्यं भगवान् सम्यक् विदधे ज्ञानभाजनम् ॥ ५२ ॥

सत्यमन्दर्शनावाप्तविशेषकुशलोदयः ।
गत्वा जिज्ञाय कौशाम्ब्यां स विहार मकारयत् ॥ ५३ ॥

यस्माद् भगवतादिष्टः तस्मिन् यातः महायताम् ।
भिक्षु शुन्दाभिध स्तस्मात् सोऽभूच्चुन्दविहारभूः ॥ ५४ ॥

གཙུག་ལག་ཁང་སྤོང་འབངས་མོ་ནི། མག་ཕྱེད་ཅེས་བས་སྐྱུལ་བ་ཡི།
 བོས་རྒྱལ་དེ་ལ་བཅུ་བ་ཡིས། བཅོམ་རྒན་འདས་ཀྱིས་ཡང་དག་བྱངས། 55

དེ་ཡིས་འབང་མོར་བདག་གུར་ཅེས། དད་བའི་སྒྲིན་ལས་ཀྱིས་སྐྱུལ་དེ།
 བཅོམ་རྒན་འདས་ཀྱི་ཚོས་གོས་ལ། ཁ་དོག་གཅིག་པ་ཉིད་ཀྱི་ཕྱར། 56

ཞོར་བཟང་གི་ནི་བས་དུ་ཞམས་ཚེགས། མཉུ་བྱང་རབ་འབར་མཐའ་གུར་ནས།
 དེ་ཡི་སྒྲིན་བྱང་དཔེ་སྒྲོང་གིས། ལྷུ་ལོང་བཅོམ་རྒན་གྱིས་ཀྱང་གསུངས། 57

བར་ཁ་སོར་ཁྱེས་བདག་ཕྱར། གཟུགས་ཕྱེད་ཅེས་ནི་བྱ་བར་རྒྱུར།
 ལྷ་ཚོན་ལྱང་པོ་གང་ཞིག་ནི། སྒྲིན་པ་ཡོངས་སྐྱུ་ཟད་མ་གུར། 58

ལ་ནི་བཅུ་གཉིས་ཚར་མེད་ཀྱིས། ཉམས་བའི་རྩལ་སྐྱེད་ཡིས་ནི།
 སྒྲིན་ཁང་གི་སྒྲིག་སྐྱོང་རྣམས་ལ། ཟས་ནི་སྒྲིན་ཚར་མེད་བར་གུར། 59

དེ་ཡི་ཁྱིམ་དུ་མོད་ཁང་བདག། བསྐྱེད་འཕྱུང་གནས་ཞེས་བྱ་བས།
 སྒྲིན་པ་ཡིས་དེ་བྲོགས་དག་བྱས། གང་ཕྱིར་བྲོགས་དང་ལྷན་བསམ་འགྲུབ། 60

དེ་ཡི་རང་རྒྱལ་ཚོགས་དག་གི། ཟས་ཀྱི་རྩལ་ནི་དུག་ཕྱེད་པ།
 ལྷག་བའི་སྒྲོལ་མཉེ་བར་གཏས། ཚོས་ཀྱི་པོ་ཉ་ཞེས་བར་གུར། 61

ནས་ཞིག་དེ་ནི་ལས་ཀྱི་བྲེལ། དུས་ནི་ཡོལ་བར་གུར་བའི་ཚོ།
 དེ་དག་རྣམས་ཀྱི་སྐྱེད་དུ་ནི། ཁྱི་ཡིས་དུས་ཀྱི་བར་དག་བྱས། 62

राधाभिधा तदा दासो विहारपरिचारिका ।
इयया भगवानस्याः शौर्षवस्त्रं समग्रहोत् ॥ ५५ ॥

अदीप्तौ स्यामिति अज्ञाप्रणिधानार्पित स्तया ।
स चौवरो भगवतः प्रयया वेकवर्षताम् ॥ ५६ ॥

सुधनस्योज्ज्वलं दृष्ट्वा पुण्यमम्भार मङ्गतम् ।
भिद्भुभि भगवान् पृष्ट स्तत्पूर्वोदय मभ्यधात् ॥ ५७ ॥

सुन्धानाख्यो गृहपति वाराणस्या मभूत् पुरा ।
नोदारकुञ्जरस्याभूत् यस्य दानपरिह्वयः ॥ ५८ ॥

अनाष्टिदृष्टे काले तस्य द्वादशवार्षिके ।
अवारित मभूच्छ्व मविच्छिन्नान्न मर्थिनाम् ॥ ५९ ॥

तस्य पद्माकरो नाम कोषागारपति गृहे ।
दानसाहायक श्वके सहस्था हि समृद्धयः ॥ ६० ॥

प्रत्येकबुद्धसङ्घस्य भक्तकालनिवेदकः ।
धर्मदूताभिध स्तस्य मन्त्रो धौमानुपस्थितः ॥ ६१ ॥

कर्मव्याप्तेपत स्तस्य जाते कालव्यतिक्रमे ।
कदाचित् कुरुर स्तेषां कालसंज्ञा व्यधात् पुरः ॥ ६२ ॥

གཟུགས་བྱེད་གང་དེ་འཁྱིད་དེ། མཛོད་བ་མགོན་མེད་ཟས་སྦྱིན་ནོ།
 ཚོགས་ཀྱི་ཚོས་ཀྱི་པོ་ཉ་གང་། དེ་ཉིད་མི་བདག་འཆར་བྱེད་པོན།།

68

གང་ཞེས་བདེ་ནོ་རྟོག་བྱེད་པའི། བྱིད་ཡང་ནོ་ནོར་བཟང་ངོ་།
 རྒྱལ་པོས་གདངས་ལས་ཤེས་པས་ན། གདངས་ཅན་ཞེས་པ་མིང་གཞན་གྱུར་།།64

ད་ལྟར་ཡིད་ནི་ལེགས་པ་ནམས་ཀྱི་སྦྱོར་པ་དག།
 རིགས་བར་སྤྱོད་པ་འཕྲིགས་བྱེད་བཅོམ་ལྡན་གྱིས་གསུངས་པ།
 ལེགས་བྱས་ཀྱི་བཟང་སྤྱིང་པོའི་ལྡན་པ་བུ་དུ་ཅི་དེ་རོ།
 དགོ་སྟོང་ནམས་ཀྱིས་གསན་པའི་སྦྱིས་པས་འཕྲུངས་པར་གྲགས།།

65

ཞེས་པ་དགོ་བའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་ཆུབ་སེམས་པའི་དོགས་པ་བརྗོད་པ་
 དཔག་བསམ་གྱི་འབྲི་ཤིང་ལས་གདངས་ཅན་གྱི་དོགས་པ་བརྗོད་པའི་
 ཡལ་འདབ་གསུམ་ཅུ་ཙུ་ལྔ་པའོ།།

सुन्धानोऽद्य स एवाहं कोष्ठिकोऽनायपिण्डदः ।
सङ्घस्य धर्मदूतो यः स एवोदयनो नृपः ॥ ६३ ॥

संघानिदेशको यश्च कुकुरः सुधनोऽपि सः ।
राज्ञा घोषेण विघ्नातो घोषिष्ठापरनामभृत् ॥ ६४ ॥

चरित मित्युचितं भवमेदिना
भगवता कथितं क्लृप्त भिक्षवः ।
मुक्ततसौरभसारसुधारसं
सुमनसा श्रवणाञ्जलिभिः पपुः ॥ ६५ ॥

इति श्वेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां
घोषिष्ठावदानं पञ्चविंशः पञ्चवः ॥

ཡལ་འདབ་གསུམ་ཅུ་ཙ་བུག་པ།

ལྷ་ཡི་རྒྱུ་དག་དུ་འདམ་ལས་སྐྱེས་པའི་ཅུ་སྐྱེས་རངོས།
ཡོངས་བསྐྱེས་མཁའ་མང་སར་སྐྱེས་པའི་བུ་དག་པ་དེག་མི་བྱེད།
རྣམས་སྐྱེས་ཡོངས་སུ་འདྲིས་ཤིང་དག་དུ་ནང་ན་གནས་གུར་པ།
དགར་བའི་ཡོན་ཏན་རྣམས་ཀྱི་བྱེད་པོ་རིགས་ནི་མིན་པ་ཉིད། 1

མཉམ་ཡོད་རྒྱལ་བྱེད་ཚལ་ན་ཕྱོན། སེམས་ཚན་ཀུན་ལ་གིས་པ་ཡི།
བསམ་གཏན་རྗེས་སུ་སྐྱོང་བྱེད་ཅིང་། རྒྱལ་བ་དབག་བསམ་ཤིང་བཞུགས་ཚེ། 2

གོང་ཁྱེར་སློབ་མ་ལྟ་བུར་ནི། དེ་དངོན་གྱོ་ལྟ་རྣམས་ཀྱི་མཚོག།
རིན་ཚེ་བསམས་པའི་རྒྱ་མཚོ་ནི། འབྱོར་པ་ཞེས་པ་བྱུང་བར་གྱུར། 3

དེ་ཡི་རྒྱུང་མ་གཏུག། ཞེས་པ་ལ་ནི་བྱ་གསུམ་བྱུང།
འབྱོར་ལེན་དང་ནི་འབྱོར་བཟང་དང་། འབྱོར་པ་དགར་ཞེས་གྲགས་པའོ། 4

ནམ་ཞིག་དེ་ནི་ནང་གིས་བདེ། འཆི་བ་འདོད་ཅིང་ཉི་བར་གྱུར།
མཚོག་དུ་རྒྱུ་ཅིང་ཆགས་བྲལ་བས། རྒྱུང་མ་བུ་རྣམས་དག་གིས་སྤངས། 5

དེ་ཡི་འབང་མོ་འབྲེང་ལྟ་བུ། ཞེས་པ་གཅིག་གིས་གྲས་པ་ཡིས།
རི་སྐོད་རྣམས་དུ་གནས་གྱུར་པ། དེ་སྐོད་རིམ་གྱོ་མཚོག་དུ་བྱས། 6

षट्चिंशः पञ्चवः ।

विवुधसरसि पद्मैः शोभिते पङ्कजन्सा
शुचिपरिसरजातं स्पृश्येते न स्थलेऽङ्गम् ।
सहजपरिचितानां नित्यमन्तर्गतानां
भवति सितगुणानां कारणं नैव जातिः ॥ १ ॥

श्रावस्त्यां सर्वसत्त्वानां स्वस्तिध्यानपरायणे ।
जिनकल्पद्रुमे जेतवनारांमस्थिते पुरा ॥ २ ॥

शुद्धारकाख्ये नगरे रत्नसञ्चयसागरः ।
भवो नामांभवत् सार्थपति मन्तिमतां वरः ॥ ३ ॥

भविलो भवभद्रश्च भवनन्दो च विश्रुताः ।
केतव्यां तस्य जायायां बभूवु स्तनया स्त्रयः ॥ ४ ॥

रोगयोगादुपगतः स कदाचिन्मूषुताम् ।
पारुष्याद् मृश मुद्दिमैः पत्नीपुत्रै रूपेक्षितः ॥ ५ ॥

भक्त्या द्रासौ तु तस्येका परिचर्यापरा परम् ।
मल्लिकास्थाभवत्तस्याः सेवया स्वास्थ्यं माययौ ॥ ६ ॥

མཛེའ་ཞིང་ཕན་བས་རབ་བདུད་པ། བྱས་ཤེས་དེ་ནི་དེ་དང་ཐན།
 ལྷ་མཚན་ ིས་སྤྱུ་འགྲོགས་གྱུར་བས། དེ་ལ་བྱ་ནི་བཅས་པར་གྱུར། 7

གང་ཚེ་དེ་སྐྱེས་པ་ཡི་ནི། རོར་ཀུན་གང་བ་ཉིད་ཀྱི་གྱུར།
 བྱིས་པ་ལྷ་ཉ་ལྟར་མཛེས་དེ། དེ་ཚེ་གང་པོ་ཞེས་པར་གྱུར། 8

སྤྱ་བོ་གསུམ་གྱིས་ཅུང་སྤངས། ལྷ་མཚོར་ཞོར་དོན་གཉེར་དུ་སོང་།
 གང་པོས་པ་ཡི་ཚོང་ཁང་དུ། འདུག་ནས་ཅོར་གྱི་བསྐྱབ་པ་བྱས། 9

དེ་ནས་དེ་དག་ཞོར་ཐོབ་ཤེ། ལྷ་མཚོ་ལས་ཀྱང་གྲོང་ཁྱེར་དུ།
 སྤྱར་ལོག་གསེར་ནི་འབྲུམ་སྤྱལ་རྣམས། བགྱང་བར་བྱས་དེ་དགའ་བར་གྱུར། 10

དེ་དག་ལྷ་མཚོར་བགྱེད་པ་ལ། ཅོར་ནེ་ཚེ་སྤྱད་བྱུང་གྱུར་པ།
 རང་གི་ཁྱིམ་དུ་གང་པོ་ལ། དེ་ལས་ལྷག་པ་ཚོང་གིས་བྱུང་། 11

དེ་མཐོང་དེ་དག་རྣམས་ཀྱི་པ། ལྷན་པོས་མཆུག་གི་ཉི་མ་ལ།
 དེ་ལ་ཕན་སྐྱོས་ཤིང་པས་ནི། ལྷ་དེ་ཚེ་དུ་མ་ཉམས་པ་བསྐྱེད། 12

ངལ་དུ་བ་ཚེན་པོ་མེད་པ་ཡིས། གང་པོས་ཞོར་ནེ་ཉེར་བསྐྱབས་པ།
 ལྷ་མཚོ་འི་རྩིད་པ་དག་ལ་ནི། ཡོངས་ངལ་བྱས་པ་ཁྱོད་ཀྱིས་མཐོང་། 13

དག་བའེ་ལས་ཀྱི་རྣམ་སྤྲིད་གྱིས། ཅོར་དོན་གཉེར་བ་དོན་ཡོད་འགྱུར།
 གཞན་གྱི་ལམ་ནས་འབྲོས་པར་བྱེད། གཞན་གྱི་ལུང་པར་གྱུར་པ་ཐོབ། 14

क्षेत्रोपकारप्रणतः कृतज्ञः स तयान्वितः ।

ऋतौ संगम मभ्येत्य तस्याः पुत्र मज्जीजनत् ॥ ७ ॥

यदा तज्जन्सनि पितुः सर्वार्थाः पूर्यतां ययुः ।

स तदा पूर्यनामाभूद्दालः पूर्यन्दुसुन्दरः ॥ ८ ॥

ज्येष्ठा स्त्रयः कृतोद्वाहा ययु रब्धिं धनार्थिनः ।

पूर्यन्तु भाण्डशालायां पितु श्रुके धनार्जनम् ॥ ९ ॥

ततः प्रतिनिवृत्ता स्ते प्राप्तार्थाः सागरात् पुनः ।

मणानां हेमलक्षाणां कृत्वा स्व मुदिरे पुरम् ॥ १० ॥

समुद्रगमने तेषां यावानासौद् धनागमः ।

पूर्यस्य स्वयुहे पण्यै बभूवाभ्यधिक स्ततः ॥ ११ ॥

तद्दृष्ट्वा जनक स्तेषां वृद्धः पर्यन्तवासरे ।

त मूचे हित मायत्यां तृष्णा नैकक्षयोदयः ॥ १२ ॥

दृष्टं भवद्भिः सामुद्रलाभे कृतपरिश्रमैः ।

पूर्यनोपार्जितं वित्त मक्लेशेन महोयमा ॥ १३ ॥

शुभकर्मविपाकेन भवन्त्यर्था धनार्थिनाम् ।

इस्तात् पलायतेऽन्यस्य प्राप्नोति पतितं परः ॥ १४ ॥

དམ་པའི་ལམ་ནི་ཡོངས་ས་བཏང་། རིགས་དང་མི་རིགས་རྣམས་བཅད་ཅང་།

ཡལ་དང་རྟུ་ས་ནི་ཡོངས་ཤེས་ལ། དམ་པ་ཀུན་ཏུ་ཕུན་སུམ་ཚོགས་། 15

ཚོ་བཟང་སྐལ་ལྷན་རང་རྗེས་ཏུ། ཚོས་ཀྱི་བགོ་སྐལ་ལྷན་པར་འགྱུར།

གཞན་ནི་རིན་ཅེན་འབྱུང་གནས་སུ། མོང་ནས་སྲིག་ལ་ཐེ་ཚོས་འཐོབ་། 16

ནོར་གྱི་ཉི་བར་གནས་པ་མཚོག། དམ་པས་འབད་དེ་དྲོགས་པར་བྱ།

ལུ་མེད་དག་པའི་རྗེ་ལྷན་ལ། ཉོར་སྤྱིན་དཔལ་ནི་རང་དབང་འགྱུར་། 17

དག་ཏུ་བྱོད་ནི་འབྲེགས་པ་ཡིས། དབྱེ་བ་དག་ནི་བསྐྱུང་བར་བྱ།

རིགས་ནི་དབྱེ་བས་དགོ་བ་དག། ཟག་པར་འགྱུར་དེ་ཕྱི་སྐྱེ་བཞིན་། 18

རི་ལྷར་བྱང་ཤོང་བྱེ་བ་ཡིས། མེ་ཡི་འོད་ནི་མཚུངས་པ་ཉམས།

དེ་བཞིན་རིགས་བརྒྱད་ཚེན་པོ་ཡིས། གཉེན་འདུན་བྱེ་བའི་འབྲོར་པའོ། 19

རྒྱང་མས་དག་ཏུ་མཚན་མོ་ནི། མང་བའི་རིག་བྱེད་བསྐྱུངས་པ་ཡི།

སྤུན་རྒྱ་བྱེ་བའི་བརྒྱད་དག་ནི། དེས་པ་ཉིད་ཏུ་རི་ལྷར་རྒློག། 20

རི་ལྷ་ལྷ་རེ་ནོ་ལྷ་བྱེད། བྱང་མེད་ནང་ཏུ་མ་ཞུགས་པ།

དེ་སྤྱིད་རང་རིགས་སྤྱིག་མ་ནི། མཐོན་པོ་རྣམས་གཉིས་མི་འགྱུར་རོ། 21

ནོར་ལ་ཅོད་བསྐྱུད་རྒྱ་དང་། མྱོད་ཅིང་ཅུབ་བས་སྤྲུམ་དང་།

གཞིག་ལ་འདོད་པས་བྲོགས་པོ་ལ། བྱང་མེད་ཀྱིས་ནི་མང་ཏུ་འཇུག། 22

सन्मार्गस्यापरित्यागात् युक्तयुक्तविवेचनात् ।
देशकालपरिज्ञानात् सतां सर्व्वत्र सम्पदः ॥ १५ ॥

भवन्ति स्वयृहे धन्याः सुधियो धर्मभागिनः ।
गत्वा रत्नाकरं चान्ये लभन्ते ग्राणसंशयम् ॥ १६ ॥

यत्नेन बोद्धव्या सद्भिः धनस्योपनिषत् परा ।
अद्रोहशुद्धबुद्धीनां स्वाधीनानां धनाच्छ्रयः ॥ १७ ॥

रक्षणीयो भवद्भिश्च भेदः सततमंहतेः ।
भिन्नात् खलति कल्याणं कुलात् कुम्भादिवोदकम् ॥ १८ ॥

अथाभिन्नेन्धनस्याग्नेर्नश्यन्ते सदृशास्त्विषः ।
तथा विपुलवंशस्य भिन्नज्ञाते विभूतयः ॥ १९ ॥

घातृणां सन्ततो भेदः कथं नाम निवर्त्तते ।
अध्यापितानां पत्न्येभिर्द्वेषविद्यां सदा निशि ॥ २० ॥

उन्नतानां स्ववशानां द्वेधं तावन्न जायते ।
ग्रावत् कुठारधारेव योऽपिद्विशति नान्तरम् ॥ २१ ॥

घातु रर्थनुवादेन गुरुं पारुष्यकुत्सया ।
मिथ मेकाभिलाषेण नयन्ति द्वेधतां स्त्रियः ॥ २२ ॥

གྲོགས་ཀྱི་མཚན་གཙུགས་ཙ་བ་ནས། འབྲིན་པའི་རྒྱར་ནི་རབ་འགྱུར་གང་།
 དེ་ནི་བྱད་མེད་སྒྲིན་མ་དག། གཤམ་ཞིང་དེ་དྲ་ཀྱང་སྐྱབ་བ་བྱེད།།

28

བྱ་རྣམས་འབྱོར་བས་མཚོན་འདོད་པས། སུ་བ་འདི་བརྗོད་འབྱོར་བ་ནི།
 མི་དག་པ་ལས་ཡོངས་མ་གྲོལ། ཏུས་ཀྱི་ཕ་རོལ་སོང་བར་གྱུར།།

24

ནོར་ན་བགས་བ་མིན་པའི་ཚོ། སྐྱབ་རྣམས་ནི་ཡུལ་གཞན་ཏུ།
 ཞོར་ཉིད་བསྐྱབ་ལ་ཆགས་གྱུར་ཅིང་། གང་པོས་བྱིས་དེ་ཞོར་ལ་བསམས།།

25

ཏུས་ཀྱི་ཁང་བར་འངས་པར་གྱུར། གས་དང་ཟས་མ་རྩེད་པ་དང་།
 ར་བར་བྱད་མེད་སྐྱགས་བྱིན་པས། དེ་དག་རྣམས་ནི་ཅེ་པར་གྱུར།།

དེ་ནས་ནོར་ནི་བགོས་ཐུན་བྱེད། སྤང་བས་དབང་བྱས་དེ་དག་གིས།
 འདི་ནི་འབང་མོ་འི་བྱ་ཞེས་བརྗོད། གང་པོ་སྐྱལ་བ་མེད་པར་བྱས།།

27

དེ་ཡང་ནོར་གྱིས་གཏུང་ཏུས་སུ། ལམ་ཏུ་སོ་གའི་ཚ་བ་ལའང་།
 གང་བས་འཁོངས་ཤིང་ཉེན་བ་ཡིས། ཤིང་ནི་ཁར་བ་དག་གཅིག་མཐོང་།།

28

དེ་ཡིས་དེ་ལས་ཤིང་གི་ནི། སིན་གྱིས་ཤིང་གིས་ཁར་བ་སྤངས།
 སྤྲེག་བྱེད་ལ་ཡང་བསྐལ་སྤྱེར་བ། ལྷ་ཡི་ཚན་དན་དག་ཏུ་མཐོང་།།

29

ལམས་བྱས་རྒྱན་པོ་ཉིད་ཀྱིས་བཞིན། དེ་ཡིས་ནོར་ཆན་ཐོབ་པས་དེ།
 དེ་དེ་པོ་རྣམས་ཀྱིས་བརྟེན་བྱ་སྟེ། ས་ཡི་བདག་པོས་མཚོད་བྱར་གྱུར།།

30

वदन्ति हसन्त्योऽपि ध्रुविलासेन योषितः ।
यत् प्रयाति सुहृत्केहमूलोन्मूलनहेतुताम् ॥ २३ ॥

द्वितं मुक्तोति पुत्राणां भूतयेऽभिमतं भवः ।
अनित्यतां परिमुक्तः काले निधन माययौ ॥ २४ ॥

अविभक्ते धने शक्ता देशान्तरधनार्जने ।
ज्येष्ठा बभूवुः पूर्णस्तु गृहे वित्त मचिन्तयत् ॥ २५ ॥

कालेन गृहमाप्तानं वस्त्राशनविवादिनाम् ।
स्त्रीमन्त्रदत्तकर्षानां भेद स्तेषा मजायत ॥ २६ ॥

वित्ते विंभज्यमानेऽथ तै विद्वेषवशौकृतैः ।
दासौसुतोऽय मितुक्त्वा नीतः पूर्णां निरंशताम् ॥ २७ ॥

सोऽपि पूर्णधनः काले शीतसंकुचितं पथि ।
ददर्श ग्रीष्मतापेऽपि विवशं दारुभारकम् ॥ २८ ॥

आदाय दारुमूल्येन स तस्मात् दारुभारकम् ।
दिव्यचन्द्रन मद्राक्षौहहनस्यापि शीतदम् ॥ २९ ॥

सुकृतेनैव महता तेन लब्धमहाधनः ।
स सेव्यः सार्थवाहानां पुज्योऽभूत् पृथिवीपतेः ॥ ३० ॥

སྒྲིང་བ་ནམས་ལ་ཀུན་རྗེས་དེས། རིན་ཅེན་འབྱུང་བ་ནས་ལན་དུག་བཟོད།
 ཚོང་བ་ཀུན་གྱི་བྱ་བཅས་དང་། ལོ་གསལ་ལ་སོགས་རྗེས་བཟུང་བྱས། 81

སྒྲུང་ཡང་མཉམ་ཡོད་ན་གནས་པའི། དོན་མཐུན་ཚོང་པས་གསོལ་བཏབ་ནས།
 ལྷ་མཚོ་འེ་སྒྲིང་དུ་མགོགས་པར་དེ། གཟིངས་ལ་རབ་དུ་ཞེན་ནས་སོང་། 82

དོན་ས་གཟིངས་ནི་སྒྲུང་ལོག་ཚོ། ཚོགས་སུ་བཅད་པ་བལྟལ་པའི་ཕྱར།
 བདེ་བ་ཤེགས་ལ་བརྟེན་ཚོང་པ་ནམས། སྒྲུ་ཅུ་ལེན་པ་དེ་ཡིས་ཐོས། 83

འདི་ནི་སུ་ཡིས་ཞེས་དེས་ངེས། དེ་དག་ཀུན་གྱིས་ལེགས་སྒྲུམ་པ།
 འདི་དག་སངས་རྒྱས་བཅོམ་ལྷན་འདས། སྒྲོ་ལྷན་གྱིས་གསུངས་ཚོགས་སུ
 བཅད། 84

ཅེས་པ་སངས་རྒྱས་མཚན་ཐོས་ནས། དེ་ཡིས་དགའ་བ་ཐོབ་པར་གྱུར།
 རྒྱེས་བུ་རང་ལ་བག་ཆགས་གནས། བརྗོད་པས་གསལ་བ་ཉིད་དུ་གྱུར། 85

དེ་དག་གིས་ནི་རྒྱས་བཤད་པའི། བཅོམ་ལྷན་འདས་ཀྱི་གཏམ་དག་དེས།
 ཐོས་ནས་དེ་ལ་ཡིད་སོང་ལྟེ། དེ་ནི་ལྷ་རང་འདོད་པར་གྱུར། 86

རིམ་གྱིས་རྗེས་དུ་འོངས་ནས་དེས། ཡོ་བྱེད་ཐམས་ཅད་ཡོངས་བཏང་ལྟེ།
 ལྷོགས་པོ་མདོ་ཞེད་ཅེས་སྒྲིན་ནི། ལྷ་ཅུ་མཉམ་དུ་ཡོད་པར་སོང་། 87

རབ་དུ་གྱུང་བར་མངོན་འདོད་པ། དེ་ལ་དབང་པོ་ཐུམ་བས་བཤད།
 དེ་དག་ལྷན་ཅིག་གསུམ་པ་ཡིས། བཅོམ་ལྷན་འདས་ཀྱི་དུང་དུ་སོང་། 88

रुक्मांकरं स षट्कृत्वः प्रयातः सर्व्वदोऽर्थिनाम् ।
 षकार सर्व्ववर्णिजां तरशुष्काद्यनुग्रहम् ॥ ३१ ॥

आषस्तौवासिभिः सार्थवर्णिभिः पुनरर्थितः ।
 यथौ प्रवहणारूढः समुद्रद्वीप माशु सः ॥ ३२ ॥

प्रत्यावृत्ते प्रवहणे सोऽथ शुश्राव गायताम् ।
 वर्णिजां स्थावरां शैलगाथाः सुगतसंश्रयाः ॥ ३३ ॥

कंस्यैता इति ते तेन पृष्टाः सर्व्वे बभाषिरे ।
 एता भगवता गीता गाथा बुद्धेन धीमता ॥ ३४ ॥

इति बुद्धाभिधामेव श्रुत्वा हर्षं मवाप सः ।
 पुंसां स्ववांसनारूढव्यक्ति मायात्युदौरितम् ॥ ३५ ॥

तैर्विस्तरेण कथिता माकर्ण्य भगवत्कथाम् ।
 सोऽभवत् तद्गतमनाः तद्दर्शनसमुत्सुकः ॥ ३६ ॥

स शनैर्दृष्ट्वा मागत्य त्यक्त्वा सर्व्वपरिच्छदम् ।
 अनावपिण्डदं द्रष्टुं श्रावस्त्यां सुहृदं यथौ ॥ ३७ ॥

अभिच्छात्रं निवेद्यास्मै प्रव्रज्यायां जितेन्द्रियः ।
 जगाम सहित स्तेन भङ्ग्या भगवतोऽन्तिकम् ॥ ३८ ॥

གཏི་སྤྱལ་སྤྱལ་པ་ཉིན་མོར་བྱེད། ཀྱུན་མཁུན་དེར་ནི་ངེས་མཐོང་ནས།
དེ་ཡི་ཞབས་མཐོང་ཉིད་ན་དེས། བྱ་བ་བྱས་པ་ཉིད་ུ་བསམས། ॥

89

དེ་ཡི་བདག་པ་བཅོམ་ལྡན་གྱིས། རྣམ་པར་མཁུན་ནས་དེ་ལ་ནི།
སྤྱོགས་རྣམས་ཚེམས་ཀྱི་རྒྱ་ལོད་ཀྱིས། སྤི་མེད་དཔེན་པར་མཚན་ཅིང་

གསུངས། ॥ 40

དགོ་སྤོང་རྩེར་ཤོག་དེགས་མེད་ཅིང་། མི་མཐུན་སྤྱོགས་བྲལ་ཉམས་པ་སྤངས།
ལོགས་པར་གསུངས་པའི་ཚོས་འདྲུལ་ལ། ཚངས་པའི་སྤོད་པ་སྤྱིད་འདོད་པའོ། ॥

41

ཞེས་པ་རབ་དང་ངང་རྩལ་གྱིས། རྒྱལ་བས་སྤོན་ུ་བཟོད་པའི་ཚོ།
དེ་ཡི་ལྷས་ལ་འབྲལ་ཉིད་ུ། མཚོན་པ་མེད་པར་རབ་བྱུང་རྒྱང་། ॥

42

རབ་དུ་ཞི་ལས་དགྲ་དང་ནི། ལྷོགས་ལ་མཚུངས་པར་བཞེན་པ་དེས།
སྤོན་པའི་བཀའ་ནི་རབ་བརྒྱུང་ནས། དེ་ལ་བྱལ་ནི་བཅོམ་དེ་སོང་། ॥

43

སྤོ་ནའི་པ་རོལ་འགྲམ་ཞེས་ཡུལ། མ་རྩུངས་སྤྱེ་བོའི་གནས་སུ་ནི།
རང་ཉིད་བཟོད་པ་ཡོངས་དེག་ཅིང་། སྤྱེ་བོ་དག་དང་རྣམ་ཅིག་སོང་། ॥

44

རི་དགས་ཤོར་བ་ལ་མ་ཤིས། དེ་ནི་དེ་ནས་འོང་མཐོང་ནས།
ངོན་པ་རྣམས་ཀྱིས་གཞུ་བཀའ་སྤེ། འྲོ་བས་གསོད་པར་ཡང་དག་གཟས། ॥

45

རྣམ་འགྲུར་མེད་ཅིང་བྱ་ངན་མེད། འཛིགས་པ་དང་ནི་བྲལ་བ་སྤེ།
སྤོན་ཅིག་ཅེས་ཀྱང་བཟོད་མཐོང་ནས། དེ་དག་ཞི་བ་ཐོབ་པར་གྱུར། ॥

46

दृष्ट्वैव तत्र सर्व्वज्ञं मोहध्वान्तदिवाकरम् ।
तत्पाददर्शनेनैव मेने स कृतकृत्यताम् ॥ ३९ ॥

विज्ञाय तस्य भगवान् संकल्पं त मभाषत ।
दशनज्योत्स्नया कुर्व्वन् विवेकविमला दिशः ॥ ४० ॥

एहि भिक्षो निराशङ्के निविपक्षे क्षयोज्झिते ।
आख्याते धर्मविनये ब्रह्मचर्चां चरेप्सितम् ॥ ४१ ॥

इति प्रसादशीलेन जिनेनोदौरिते पुरः ।
प्रब्रज्या सहसैवास्य पपातालक्षिता तनौ ॥ ४२ ॥

ततः स शचौ मित्रे च प्रशमात् समतां श्रितः ।
शास्तुः शासन मादाय प्रणिपत्य जगाम तम् ॥ ४३ ॥

श्रोणापगन्तकं नाम देशं क्रूरजनाश्रयम् ।
स्वयं परीक्षितुं क्षान्तिं जनेन स समाययौ ॥ ४४ ॥

ततो हंष्टा त मायान्तं मृगयाया ममङ्गलम् ।
लुब्धकश्चाप माकृष्य हन्तुं क्रोधात् समाद्रवत् ॥ ४५ ॥

निर्विकारं निरुद्धेगं स तं विगतसाध्वसम् ।
प्रहरेति ब्रुवाणश्च दृष्ट्वैव शम माप्तवान् ॥ ४६ ॥

རྩོམ་པ་འཕམ་ལ་ཞི་གུར་པ། དེ་ལ་རབ་དུ་དང་ལྷན་དེས།
གང་གིས་དེ་ནི་རྩོམ་འབྲང་བཅས། བྱང་ཚུབ་དོགས་བྱེད་ཚོས་བསྟན་ཏེ། 47

དེར་ནི་བདེ་གཤེགས་ལ་འོས་པའི། ཡོ་བྱེད་ཐམས་ཅད་ཕུན་ཚོགས་ཀྱི།
གཙུག་ལག་ཁང་ན་ཉམས་དགའ་བ། ལྟ་བུ་དག་ནི་དེ་ཡིས་བྱས། 48

གང་པོའི་ཡེ་ཤེས་ཡོངས་སུ་རྩོགས། སྐབས་གསུམ་པ་ཡིས་མཚོན་བྱ་ཐོབ།
ཐུབ་པ་རྣམས་ཀྱིས་དགྲེས་བྱ་བ། ཆགས་བྲལ་དབལ་དང་ལྷན་པར་གྱུར། 49

དེ་ནས་དེ་ཡིས་སྟོན་སྟེན་སྟེན། འབྱུང་ལྡན་དུས་ཀྱི་ནང་ནམས་ན།
རྩད་པ་ཉིད་དུ་རབ་གྱུར་ཏེ། རོར་གྱི་བསམ་པས་རྒྱ་མཚོར་སོང་། 50

དེ་ནས་དེ་ནི་གཟིངས་ལ་ཞེན། རྩོམ་མཐུན་ཡང་དག་གཡེ་བ་ཡོས།
གོ་གྲོའི་ཡི་ཚན་དན་ནགས། ཉི་མ་ཉུང་དུས་སློབ་པར་གྱུར། 51

སྟེ་ཐོགས་པ་ལྟ་བུ་ཡིས། དེར་ནི་སེམས་གི་ཚན་དན་ནགས།
ལགས་འགོའི་ཚོགས་ཀྱིས་རྒྱས་གྱུར་བ། དེ་ལ་གཙོད་པར་ཞུགས་པའི་ཚོ 52

དེ་ནས་གཞོད་སྟོན་སྟེ་ཡི་རྩེ། དབང་ཕུག་ཚེན་པོ་ཞེས་གྲགས་པ།
ཁྲོས་ཏེ་འཛིགས་པའི་རྒྱང་ཚེན་ནི། ཀལ་ཀལ་ཞེས་བྱ་བ་སྟོས། 53

རྒྱང་ན་ཚན་པར་གྱུར་པ་དེས། སྐག་ལ་ཐོ་ཚོས་ཐོབ་གྱུར་པ།
ཚོར་པ་ཀུན་གྱིས་དབང་ཕུག་དང་། བརྒྱ་བྱིན་ལ་སོགས་སྟེ་རྣམས་པོས། 54

शाम्यत स्तस्य सहसा प्रसादी लुब्धकस्य सः ।
धर्मं दिदेश येनासौ बोधिं प्राप सहानुगैः ॥ ४७ ॥

सतंच सुगतार्हाणां सर्वोपस्करसम्यदाम् ।
शतानि पञ्च रम्याणां विहाराणा मकारयत् ॥ ४८ ॥

पूर्वोऽपि ज्ञानसम्पूर्यः प्राप्त स्त्रिदशपूज्यताम् ।
वैराग्यलक्ष्म्या युक्तोऽभून्मुनीनां स्पृहणीयया ॥ ४९ ॥

अथ तस्याग्रजो धृता भविलः क्षीणवित्तताम् ।
कालेनोपगतः प्रायात् समुद्रं द्रविणाशया ॥ ५० ॥

ततः प्रवहणारूढः सोऽनुकूलैः समौरगैः ।
गोशीर्षचन्दनवनं प्रापितः स्वल्पवासरैः ॥ ५१ ॥

कुठारिकशतै स्तस्मिन् पञ्चभि श्छेत्तु मुद्यते ।
तच्चन्दनवनं दिव्यं भुजङ्गगणसंकुलम् ॥ ५२ ॥

तत्स्वामी यक्षसेनानां महेश्वर इति श्रुतः ।
कोपाद्दुद्रस्तजद् घोरं कालिकाख्यं महानिलम् ॥ ५३ ॥

महता महता तेन प्रापिताः प्राणसंशयम् ।
चक्रन्दुर्वणिजः सर्वे शब्दशक्रमुखान् सुरान् ॥ ५४ ॥

སྤྱི་ཚོར་གདུང་སྒྲོགས་དེ་དག་ལ། རོན་མ་ཐུན་འདྲན་པ་འབྱོར་ལེན་ནི།
 རྗེས་སྤྱི་གདུང་བས་འབྲུགས་པ་ཡིས། དུན་རིང་བསམས་ནས་རབ་སྐྱས་པ། 55

སྤྱི་ཚོར་གཞོན་པ་གང་པོ་དེས། མན་འདོད་བདག་ལ་སྤོན་སྐྱེས་པ།
 ཉོན་མོངས་མང་ཞིང་བདེ་བ་ཉུང་། ཅུ་གཏེར་དུ་ཁྱོད་གང་ལ་འགོ། 56

མྱོ་ལྷན་བདན་པ་མཐོང་བྱུང་པ། དེ་ཡི་ལོག་ནི་མ་བྱས་པས།
 འཇིགས་ཅུང་སྤྱུག་བསྐྱེད་ཀྱི་མཚོ་འདིར། རོར་ལ་ཆགས་པས་བདག་སྤྱུང་ངོ། 57

དེ་དག་ཐོས་ནས་ཚོང་པ་ཀུན། གང་པོ་འི་མ་ཐུན་འཇིག་དེ་དུ།
 རྣམ་པར་གྲགས་པ་ཡིད་ལ་བསྐྱེད་སེ། དེ་ཉིད་ལ་ནི་སྐབས་སྤྱི་མོང་། 58

འགོ་བའི་ཉོན་མོངས་དུག་གི་སྒྲོན། འཕྲོག་ཅིང་སྤྱིང་རྗེ་རྒྱས་པ་ཡི།
 བདུད་ཚིས་ཡང་དག་རྗེས་པའི་ཐུགས། གང་པོ་ཁྱོད་ལ་ཐུག་འཚལ་ལོ། 59

ཞེས་པ་དེ་དག་རྣམས་ཀྱི་སྐྱེ། དབྱངས་གཅིག་གིས་ནི་མཁའ་ཁབ་མོ།
 རྣམ་ཅིག་ལ་ཕྱིན་དེ་ཡི་སྤྱོད། གང་པོ་ལ་སྐྱས་རང་གི་སྐྱས། 60

སྤོན་འི་པ་རོལ་འབྲུག་གནས་པ། དེ་ཡིས་དེ་དག་བསྐྱེད་ཐོས་ནས།
 ཉིང་འཇིན་བསྐྱབས་པས་ནས་མཁའ་ལ། རྣམ་ཅིག་གིས་ནི་གཟིངས་ཅན་ཕྱིན། 61

དེར་ནི་དེ་ཡིས་སྤྱིལ་ཀྱང་བཅས། ལྷན་པ་བཞེན་དུ་མ་གཡལ་བས།
 འཇིག་དུས་རྒྱུང་ཅུ་ལྟ་བུ་ཡི། ལྷང་གི་ཐུགས་ཀྱིས་འགོ་བ་སྤོགས། 62

तानांर्त्तरावमुखरान् भविलः सार्थनायकः ।

उवाच सञ्चिन्त्य चिरं पश्चात्तापसमाकुलः ॥ ५५ ॥

पूषः कनोयान् भ्राता स हितैषी मां पुरावदत् ।

बहुक्लेशो ह्यल्पमुखः क्व गन्तव्य स्त्वयाम्बुधिः ॥ ५६

अकृत्वा धौमत स्तस्य वचनं सत्यदर्शिनः ।

अ्यतोऽहं धन्वलोभेन घोरेऽस्मिन् व्यसनार्खवे ॥ ५७

श्रुत्वैतद् वणिजः सर्वे प्रभावं लोकविश्रुतम् ।

पूषस्य मनसा ध्यात्वा तमेव शरणं ययुः ॥ ५८

नमस्तुभ्यं जगत्क्लेशविषदोषापहारिणे ।

पूषायोदौर्खकरुणासुधासम्पूषचेतसे ॥ ५९ ॥

इत्येकस्वररावेण तेषां संपूरितेऽम्बरे ।

क्षणेन गत्वा तदृत्तं पूषः प्राह स्वदेवताः ॥ ६०

श्रोणापरान्तकगतः श्रुत्वा तेषां स विल्ववम् ।

व्योम्ना सुमाधिसन्द्भः प्राप प्रवहणं क्षणात् ॥ ६१

तस्मिन् पथेऋबन्धेन स्थितो मेरुरिवाचलः ।

प्रलयोत्तालवेगस्य गतिं वायो र्ज्जहार सः ॥ ६२ ॥

གང་པོས་རྒྱུང་ནི་བཀའ་པ་དག། གཞོད་སྤྱོད་ཚོགས་ཀྱི་གཙོ་བོས་ཤེས།
 དེ་ལ་དང་བས་ཚན་དན་ནགས། དེ་དག་རྣམས་ལ་བདང་ནས་སོང་། 63

གང་པོ་འི་དེན་གྱི་ཚན་དན་ཤོང་། འབྱུང་ལན་དག་གོས་སྤངས་ནས་ནི།
 རང་གི་གོང་བྱེད་སློབ་མ་འདྲར། དགའ་བས་དེ་དང་རྣམ་ཅིག་སོང་། 64

དེ་ནས་གང་པོས་སྦྱན་ལ་བགོས། གོ་གཞི་ཡི་ཚན་དན་གྱིས།
 བདེ་ག་ཤེགས་ལ་འོས་ཁང་བཟང་དེར། ཚན་དན་འབྲེང་བ་ཞེས་བ་བྱས། 65

དེར་ནི་གང་པོས་བསམས་པ་ན། བཅོམ་ལྡན་མགྲོགས་པར་ནས་མཁའ་ལས།
 རྒྱལ་བྱེད་ཚལ་ནས་དབག་ཚད་བརྒྱ། འདས་ནས་ཡང་དག་བྱོན་པར་གྱུར། 66

བཅོམ་ལྡན་བྱོན་པའི་སྤོན་དུ་ནི། རྒྱ་ཡི་འོད་ཟེར་རབ་འབྲོག་པས།
 གསེར་བཞིན་དུ་ནི་འཛིག་དེན་རྣམས། ཐམས་ཅད་སེར་པོ་ཉིད་དུ་གྱུར། 67

དེ་མཐོང་གོང་གི་ཉེ་འཁོར་ན། གནས་པ་བྱིས་གྱི་བྱ་མེད་རྣམས།
 དང་བའི་སེམས་ནི་རྒྱལ་པ་ཡིས། རབ་ཞི་ཉིད་ལ་མངོན་སྲོགས་གྱུར། 68

གང་གིས་དེ་དག་སྲིད་པ་ལས། འདས་ནས་དགོ་བོའི་བཅོམ་ལྡན་གྱིས།
 དགོ་བར་འོས་པ་བདེན་པ་ནི། དེ་དག་རྣམས་ལ་བརྟན་པ་མཛོད། 69

བཅོམ་ལྡན་རྒྱ་འབྲུམ་དག་གོས་དར། མཚོད་དེན་གོང་བའི་བྱུང་མེད་བཛོད།
 དེ་དག་གིས་བསྐྱེད་པ་ལྟ་ཡང་། མཚོད་དེན་ཕྱག་བྱེད་ཕྱག་འཚལ་བྱེད། 70

पूर्णेन पवनं रुद्धं ज्ञात्वा यक्षगणाग्रणौः ।
तं प्रसाद्य ययौ त्यक्त्वा तेभ्यश्चन्दनकाननम् ॥ ६३ ॥

पूर्णाप्रसादादादाय भविलश्चन्दनद्रुमान् ।
हृष्टस्तेनैव सहितः श्रुवारं* स्वपुरं ययौ ॥ ६४ ॥

पूर्णाऽथ सम्मते धातुस्तत्र गोशौर्षचन्दनैः ।
चक्रे चन्दनमालाख्यं प्रासादं सुगतीक्षितम् ॥ ६५ ॥

तत्र पूर्णेन भगवान् ध्यातस्तूर्णं विहायसा ।
समाययौ जेतवनादुल्लङ्घ्यशतयोजनीम् ॥ ६६ ॥

आगच्छतो भगवतः पुरः प्रसृतया जगत् ।
देहकान्त्या कपिशितं सर्व्वं हेममिवाभवत् ॥ ६७ ॥

पुरोपान्तनिवासिन्यस्तं विलोक्य गृहाङ्गनाः ।
तौत्रचित्तप्रसादेन प्रशमोन्मुखतां ययुः ॥ ६८ ॥

कुशलोपचितां तासां भगवान् सत्यदेशनाम् ।
चक्रे भवाहतां कान्तास्ताः प्रापुः कुशलं ययुः ॥ ६९ ॥

ऋद्ध्या भ्रमवत्स्तच्चैत्यं पौराङ्गनाभिधम् ।
ताभिर्व्विहितमद्यापि वन्दन्ते चैत्यवन्दकाः ॥ ७० ॥

* Perhaps for शिष्यवत्, if the Tibetan equivalent शिष्यम्
श'स' be accepted as correct.

བཅོམ་ལྷན་གྱིས་ནི་ཐུབ་རྣམས་དང་། དེ་བཞིན་ཐུབ་པ་གིང་བྱུན་ཅན།
 རབ་དུ་བྱུང་བས་རྗེས་བརྒྱུང་ནས། དག་པའི་ཚོས་ནི་བསྟན་པ་མཛོད། 71

དེ་ནས་བཅོམ་ལྷན་གྱིས་བས་ནི། །ཁང་བཟང་ཙན་དན་འབྲེང་ཞེས་པར།
 རབ་ལྷགས་འགྲོ་བའི་ཚོགས་ཀྱིས་ཁྱར། །བཟོད་པ་ཤེལ་གྱི་རང་བཞིན་མཛོད། 72

དེ་ནས་དར་ནི་སྦྱིང་རྗེའི་གཏེར། །རིན་ཅེན་ཁྲི་ལ་རབ་བལྟགས་དུས།
 སེམས་ཅན་ཐམས་ཅད་ཞི་བའི་སྤྲད། །རྣམ་པར་གྲོལ་བ་བསྟན་པ་མཛོད། 73

སྐབས་དེར་ཐུབ་དབང་ནག་པོ་དང་། །གོ་ལྷོ་ཉ་མ་རྗེས་འབྲུང་བཅས།
 ཚོས་ཉན་པ་ལ་མངོན་ཤོགས་དེ། །སྟོན་པའི་བསྟན་ལ་འོངས་པར་གྱུར། 74

དེ་ནས་དེར་ནི་བཅོམ་ལྷན་གྱིས། །ཁང་བཟང་རབ་དུ་གྲུངས་པ་མཛོད།
 དག་སྟོང་དང་འགྲོགས་ཀྱིས་བྱེད་གྱི། །ཚལ་དུ་སྤྱར་ཡང་གཤེགས་པར་བཅོམ། 75

གཤེགས་གིང་སྟོགས་ལུ་ཡི་མ། །འཇིག་རྟེན་འོད་ཟེར་ཅན་གསུམ་པ།
 ཚོག་གིས་འཕགས་པའི་བདེན་པ་ཡི། །གཞེས་མེད་ཚོས་ཀྱི་ལམ་ལ་བཀོད། 76

དེ་ནས་བཅོམ་ལྷན་གྱིས་བྱེད་གྱི། །ཚལ་གཤེགས་གང་པོ་འི་བསོད་ནམས་ལ།
 ཡས་སའཚན་ལྷན་པའི་དག་སྟོང་གིས། །དྲིས་གིང་དེས་ཀྱང་བཀའ་སྤུལ་བ། 77

སྟོན་གྱི་ཡང་དག་རྗེགས་སངས་ཀྱིས། །འོད་སྤུངས་ཀྱི་ནི་དག་འདུན་གྱི།
 གཙུག་ལག་ཁང་སྟོང་ཉེ་གསུམ་སུ། །སྟོབ་གཞན་ལ་གང་པོ་གྱུར། 78

मुनीनां भगवान् कृत्वा तथा वल्कलिनो मुनेः ।
प्रव्रज्यानुग्रहं शुद्धां विदधे धर्मदेशनाम् ॥ ७१ ॥

ततश्चन्दममालाख्यं प्रासादं भगवान् जिनः ।
प्रविश्य स्फटिकञ्चक्रे जनसंघभरक्षमम् ॥ ७२ ॥

अथ रत्नासनासीनः स तत्र करुणानिधिः ।
विदधे सर्व्वसत्त्वानां शान्त्यै निर्व्वीणदेशनाम् ॥ ७३ ॥

अचान्तरे सानुचरौ मुनीन्द्रो कृष्णगौतमी ।
अभ्येत्य धर्मश्रवणे शास्तुः शासन मापतुः ॥ ७४ ॥

तत्र कृत्वाथ भगवान् प्रासादस्य प्रतिग्रहम् ।
पुनर्जेतवनं गच्छन्नुद्ययौ सह भिक्षुभिः ॥ ७५ ॥

व्रजन् मारिचिलोकस्थां मौञ्जल्यायनमातरम् ।
सज्जित्वाचार्यसत्यां तां धर्ममागं न्यवेशयत् ॥ ७६ ॥

अथ जेतवनं प्राप्तं भगवन्तं सविस्मयाः ।
पूर्वास्य पुण्यं पप्रच्छ भिक्षुवः सोऽप्यभाषत ॥ ७७ ॥

काश्यपस्य पुरा सम्यक्सम्बुद्धस्यान्यजन्मनि ।
विहाराधिकृतः पूसः मंघोपस्थायकोऽभवत् ॥ ७८ ॥

ནམ་ཞིག་དེ་ཡིས་གཙུག་ལག་ཁང་། ས་གཞི་བྱི་དོར་མ་བྱས་མཐོང་།
 རེ་མོས་འབབ་པའི་རབ་བྱུང་ལ། ཁྲོ་བ་བྱག་པོས་རབ་དུ་སྐྱས། 79

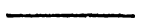
དེང་འདིར་གཙུག་ལག་ཁང་མ་སྐྱབས། དྲིགས་པ་ལྡན་པ་འབང་མོའི་བྱ།
 སྐྱ་ཡིས་རེས་ལ་བབ་པ་ཞེས། བརྗོད་ཅིང་དེ་ལ་རབ་དུ་སྐྱད། 80

ཚོག་ཙུབ་སྒྲིག་པ་དེ་ཡིས་ནི། དུལ་པའི་ང་འགོར་སྐྱབ་བསྐལ་སྐྱད།
 སྐྱེ་བ་ལྲ་བརྒྱར་གང་པོ་དེ། འབང་མོ་ཡི་ནི་བྱ་བྱུང། 81

དག་འདུན་བསྟན་པ་ཉིད་འདི་ཡ། བསོད་ནམས་ཚན་པོའི་སྐྱད་བྱུང་ད།
 གང་གིས་སྲིད་པའི་ཉོན་མོངས་རྣམས། མ་ལུས་སྤངས་པའི་དྲག་བཙོས་བསྟེན། 82

དེ་ལྟར་བསོད་ནམས་བསམགས་པས་རབ་བསྐྱེན་པ།
 གང་པོའི་མཐུ་ནི་མྱོད་བྱུང་གྱུལ་བ་ཡིས།
 མདུན་སར་བཤད་པ་ཐོས་ནས་དག་འདུན་ཚོགས།
 བསོད་ནམས་བསྐྱབས་ལ་མངོན་པར་དགའ་བར་བྱུང། 83

ཅེས་པ་དག་པའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་རྒྱལ་སེམས་དཔའི་དོགས་པ་བརྗོད་
 པ་དཔག་བསམ་གྱི་འཁྲི་ཤིང་ལས་གང་པོའི་དོགས་པ་བརྗོད་པའི་
 ཡལ་འདབ་སྟེ་གསུམ་ཅུ་ཙ་ཏུག་པའོ།།

स कदाचिदसंमृष्टां दृष्ट्वा वैहारिकौ भुवम् ।
प्राह प्रव्रजितं तौत्रं क्रोधादुपधिवारिकम् ॥ ७६ ॥

दत्तस्योपधे वारोऽद्य विहारोऽस्मिन्न मार्जितः ।
कस्य दासौसुतस्येति ब्रुवाण स्त मभत्संयत् ॥ ८० ॥

तेन पारुष्यपापेन भुक्त्वा नरकदुर्गतिम् ।
दासौसुतोऽभवत् पूरुषः पञ्च जन्मशतानि सः ॥ ८१ ॥

संधोपासन मेघास्य पुण्यायामून्महीयसा ।
अर्हत्त्वं येन निःशेषभवत्केशोच्छ्रितं श्रितः ॥ ८२ ॥

इति प्रभावं कथितं जिनेन
पूरुषस्य पुण्योपचयप्रणीतम् ।
श्रुत्वाद्भुतं संसदि भिक्षुसंघः
पुण्यप्रशंसाभिरतो बभ्रुव ॥ ८३ ॥

इति श्लेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां
पूरुषावदानं षट्चिंशः पञ्चवः ॥

ཡལ་འདབ་གསུམ་ཅ་ཅ་བདུན་པ།

ཅི་ཡང་མེད་པའི་བདེ་སྐྱོད་ཆགས་པ་མེད་པ་ཆགས་བྱལ་

དཔལ་འབྱོར་སྟེན་བྱེད་པ།

ཐམས་ཅད་བདང་ནས་ལྷས་ཀྱི་གྲོགས་ལྡན་དམ་པ་རྣམས་

ཞི་སྐྱོད་ནགས་སྤྱུ་འགྲོ།

དེར་ཡང་རྩལ་འཚོས་བདུལ་ལྷགས་དག་ལ་ཡོ་བྱད་རྩོམ་

པ་གལ་དེ་གསོག་བྱེད་ན།

མཛོད་ཀྱི་ཡོ་བྱད་ཉེར་མཁོ་དེ་དག་རྣམས་ཀྱིས་བྱིས་དུ་གཞོན་པ་ཅི་ཞིག་བྱས། 1

རྒྱལ་བ་རྒྱལ་བྱེད་གཙུག་ལག་ཁང་། ཀུན་དགའ་ར་བར་སྟོན་བཞུགས་པས།

མདུན་དུ་ཤུ་ཀྱའི་རྒྱལ་བོ་རྣམས། རབ་དུ་བྱུང་བ་བསྟེན་པ་ཡི། 2

བཀྲ་བའི་གོས་དང་དམ་པའི་སྟོད། ལུས་མཁུང་ལ་སོགས་བསམགས་པ་དག།

རབ་དུ་མང་པོ་གཟིགས་བྱུང་ནས། བཅོམ་ལྡན་འདས་ཀྱིས་ཡང་དག་བསམས། 3

ཀྱི་མ་འདི་དག་ད་དུང་ཡང་། ལུས་ལ་སྦྱག་པའི་ཡོ་བྱད་འཛིན།

མངོན་པར་ཁེངས་པའི་རང་བཞིན་གྱིས། འཚིང་བའི་རྒྱ་ནི་ཡོངས་མ་རྒྱོག། 4

ལུས་ལ་ལུས་ཀྱི་ཆས་རྣམས་དེ། དེ་ལ་ཉེ་བར་མཁོ་བའི་འབྲེང་།

དེ་ཡི་ཡོ་བྱད་འཛིན་པ་ནི། ཀྱི་མ་འཚིང་བའི་ལྷགས་སྟོག་ཡིན། 5

དེ་ལྟར་བསམས་ནས་བཅོམ་ལྡན་འདས། དཔེན་པར་གནས་པ་བསྐྱབས་པ་ཡིས།

ཉེར་འཛིན་རྣམས་ལ་སྤིང་ཇི་ལས། དགོ་བའི་སྐད་དུ་ཡང་དག་བཅོན། 6

सप्तचिंशः पञ्चवः ।

अकिञ्चन्यसुखाय निस्पृहतया वैराग्यलक्ष्मोजुषः
सर्वं यान्ति विहाय कायसचिवाः सन्तः प्रशान्त्यै वनम्
तथापि व्रतडम्बरे परिकरारम्भाय चेत् सञ्चय-
स्तत्कः क्रोशपरिच्छदोपकरणैर्गर्हेऽपराधः कृतः ॥ १ ॥

जिने जेतवनारामविहाराभिरते पुरा ।
शाक्यराजकुमाराणां प्रव्रज्यासंजुषां पुरः ॥ २ ॥

चिचचीवरसत्यापयोगपट्टादिसञ्चयम् ।
प्रभूततरं मालोक्य भगवान् समचिन्तयत् ॥ ३ ॥

अहो वतैषां नाद्यापि बन्धहेतुर्निवर्तते ।
अभिमानमयः काये प्रियः परिकरग्रहः ॥ ४ ॥

काये कायपरिष्कारस्तस्योपकरणावली ।
तस्याः परिकरादान् महो नु बन्धशृङ्खला ॥ ५ ॥

इति संचिन्त्य भगवान् नैकान्तविहितस्थितिः
कारुण्यादुपसन्नानां कुशलाय समुद्यतः ॥ ६ ॥

དགོསོང་རྣམས་ཀྱིས་མི་མཐོང་སྟེ། རྒྱལ་གསུམ་དུ་བདག་ལ་ནི།
 སུས་ཀྱང་ཉེ་བར་གྲོས་མི་བྱ། ཞེས་པའི་བགོ་བ་མཚན་པར་བྱར། 7

ངེས་པ་དེ་ལ་རབ་ཞུགས་ཚེ། དགོསོང་དགོན་པའི་བདུལ་ཞུགས་ཅན།
 ཚོས་གོས་དམན་ལྡན་ཉེ་བའི་སྟེ། ཞེས་པ་དགོས་པའི་སྟེང་དུ་འོངས། 8

རབ་རྒྱུག་སྐལ་བ་ལྡན་པས་དེས། བདེ་ག་ཤེགས་མཐོང་བ་ཡང་དགོས།
 བྱ་བ་བྱས་དེ་རྒྱན་ཅིག་འདུག། དེ་ལ་ཕྱག་འཚལ་རབ་དུ་སོང་། 9

དགོསོང་རྣམས་ཀྱིས་བགོད་དེ་ལ། ཡོངས་བསྐོར་སྟོན་དུ་བྱིན་དེ་རྗེས།
 འཕགས་པ་ཁྱོད་ལ་བཅོམ་ལྡན་གྱིས། ཀྱེ་མ་མཐོང་བ་ཇི་ལྟར་གནང་། 10

འདི་ཡི་བཀའ་ལ་རྒྱལ་གསུམ་དུ། དགོ་འདུན་དག་གིས་མཐོང་མེད་པ་རི།
 ངེས་པ་གང་དེ་ལ་མ་མིན་ནས། བགོད་པ་ཁྱོད་ཀྱིས་ཇི་ལྟར་བཤེགས། 11

དེ་དག་ཚིག་དེ་ཐོས་བྱུང་ནས། ལྷག་པར་འཇུག་ཞིང་ཉེ་སྟེ་ཡིས།
 དེ་དག་ལ་སྐྱུས་བདག་གིས་ནི། ངེས་པ་གང་ཡང་ཉམས་མ་བྱས། 12

བདག་ནི་བལྟ་བའི་གནས་སྐབས་ན། བཅོམ་ལྡན་རང་གིས་བཀའ་སྐྱུལ་བ།
 དགོསོང་དགོན་པ་པ་རྣམས་ནི། ལྟ་བ་བདག་གིས་བཀའ་བཤེད། 13

ཡོ་བྱད་ཉེར་མཁོ་ཡོངས་བཏང་ཞིང་། འཚིང་བ་དག་ལས་ངེས་གོལ་བ།
 ཤིང་བྱང་ཕྱག་དར་ཁྱོད་པ་དག། ལྟ་བ་དག་ནི་བརྒྱུག་པ་མེད། 14

मासंषय मुपस्थानं कर्तव्यं येन केन चित् ।
अदर्शनाय भिक्षूणा मकरोदिति संविदम् ॥ ७ ॥

प्रवृत्ते नियमे तस्मिन् भिक्षुणारण्यकव्रतः ।
आयथावुपसेनास्यः कार्यार्थं तनुचौवरः ॥ ८ ॥

प्रवारितः स संप्राप्य धन्यः सुगतदर्शनम् ।
कृतकृत्यः क्षणं स्थित्वा प्रतस्थे प्रणिपत्य तम् ॥ ९ ॥

ब्रजन्त मेत्य पप्रच्छुर्भिक्षवः परिवार्यं तम् ।
तवार्यं दर्शनं महो दत्तं भगवता कथम् ॥ १० ॥

मासषयं दर्शनेऽस्य नियमः शासनेन यः ।
स कथं भवंता भग्नः सङ्घस्योन्मार्गगामिना ॥ ११ ॥

श्रुत्वा तद्वचनं तेषा मुपसेनः स्मितोत्तरम् ।
तान्चे न मया कश्चित् कृतः समयविल्लवः ॥ १२ ॥

अह मुक्तो भगवता दर्शनावसरे स्वयम् ।
आरण्यकस्य मे भिक्षो न्निषेधो नास्ति दर्शने ॥ १३ ॥

परिच्छदोपकरणत्यागनिमुक्तबन्धनाः ।
अवार्यदर्शना वृक्षमूलिकाः पांशुकूलिकाः ॥ १४ ॥

སྒྲུང་བ་ཟེན་ཚོས་གོས་ཚོགས་རྣམས་ལ། འདི་དེང་ནང་པར་གཞན་ནོ་ཞེས།

གང་ཞིག་བསགས་པ་ལ་དགའ་བ། དེ་དག་འདིར་ནི་མཐོང་བ་མེད།། 15

གང་ཞིག་རབ་ཞིའི་བདུལ་ལྷགས་ལོ་བྱད་དག་ལ་འབད་པས་

མངོན་པར་ཁེངས་འདིའི་འཆིང་།

དེ་དག་ཅན་དན་ཀང་འབྱུང་དག་ལས་ཡང་དག་གཏུང་བྱེད་མེ་ནི་ཉེ་བར་བསྐྱེད།

ཁ་བས་རབ་རྒྱས་བསིལ་བའི་ཅུ་རྣམས་དག་གིས་དེ་དག་

མཚོག་དུ་སྐྱོམ་པས་གཏུངས།

སྒྲུང་འདས་གོགས་མེད་གཏེར་གྱི་གནས་ལ་དེ་དག་བཀོན་

ཞིང་ཡོངས་པ་ཉིད་དུ་གྱུར།། 16

ཉེ་མེས་དེ་སྐད་བརྗོད་ཐོས་ནས། ལུ་ཀྱའི་དགོས་པའི་དེ་དག་རྣམས།

སྐྱེངས་པས་སྐྱོ་བ་ཟད་གྱུར་བས། འབྲུལ་ལ་ཉིད་དུ་རྣམ་པར་བསམས།། 17

འདི་དག་བཅོམ་ལྷན་གྱིས་གསུངས་པ། བདག་ཅག་ཆེད་ཡིན་གཞན་ལ་མིན།

གང་ལྟར་ཚོས་གོས་བཀྲ་བའི་ཚོགས། བདག་ཅག་ཁོ་ནས་རབ་དུ་གྱོན།། 18

འདོད་བྲལ་རྣམས་ལ་སྟོན་པ་དགྱེས། འདོད་ཆེན་བདག་ཅག་ལ་དགྱེས་མིན།

དེ་སྐད་འདོད་པ་ཡོངས་བདང་ནས། བདག་ཅག་དེ་ཡིས་བཞེས་པར་འགྱུར།། 19

ཞེས་བསམས་དེ་དག་ཐམས་ཅད་ཀྱིས། རབ་དུ་གྱོན་པ་ལས་སྐྱུག་པའི།

མཚོས་པའི་གོས་ཀྱི་ཚོགས་བདང་ནས། བཅོམ་ལྷན་འདས་ཀྱི་བྱུང་དུ་མོང་།། 20

འདོད་བྲལ་ཚོ་བཅོམ་ལྷན་གྱིས། འཛིགས་ཚོགས་ལྷ་བའི་རི་བོ་ནི།

ཡེ་ཤེས་དོ་རྗེས་རྣམ་བཅོམ་གང་། དེ་དག་རྗེས་སྐྱབས་བྱེད་པ་མཛོད།། 21

इदं मद्य परं प्रातरिति ये सञ्चये रताः ।

पाचचीवरवर्गेषु तेषां नास्तौह दर्शनम् ॥ १५ ॥

पाथीभिः प्रसरत्तुषारशिशिरै स्तृष्णातुरा स्ते परम्

ते नित्यञ्च निधानधाम्नि विदृतेऽप्यन्यादलं दुर्गताः ।

तेषां चन्दनपादपादुपनतः सन्तापकः पावको

यैरेष प्रशमव्रतोपकरणे बद्धोऽभिमानग्रहः ॥ १६ ॥

इत्युक्तं मुपसेनेन श्रुत्वा ते शाक्यभिक्षवः ।

वैलक्ष्यक्षयितोत्साहाः सहसैव व्यचिन्तयन् ॥ १७ ॥

एतद् भगवतादिष्टं मस्मानुद्दिश्य नापरान् ।

विचिन्तयन् चैव चयप्रावारा वयमेव यत् ॥ १८ ॥

विरतेच्छाः प्रियाः शास्तु महेच्छा वय मप्रियाः

तस्मादिच्छां परित्यज्य भवाम स्तस्य सम्मताः ॥ १९ ॥

इति संचिन्त्य ते सर्वे

प्रावृत्त्याभ्यधिकं त्यक्त्वा ययुर्भगवतोऽन्तिकम् ॥ २० ॥

इच्छाविरामे भगवान् व्यधात्तेषां मनुग्रहम् ।

ज्ञानवज्रेण सत्कायदृष्टिशैलं विभेद यः ॥ २१ ॥

शाक्यराजकुमाराणां स्रोतःप्राप्तिफलसृशाम् ।
भिक्षुभिः पूर्ववृत्तान्तं पृष्टः प्राह तथागतः ॥ २२ ॥

वाराणस्या मभूत् पूर्वं ब्रह्मदत्तो महौपतिः ।
दानार्द्रहस्तो यद्बाहुः क्षामधाद्दिग्दिपोपमः ॥ २३ ॥

तस्य ब्रह्मावती मुक्तालतेव गुणशालिनौ ।
कौर्त्तिः सत्पुरुषस्येव विश्रुता वनिताभवत् ॥ २४ ॥

प्रतिविम्बोपमं पत्युः सा सुतं विमलाशया ।
जलंक्रौड्गागता काले सुषुवे दिव्यलक्षणम् ॥ २५ ॥

उदकास्थः स बालोऽभूत् संजातः सलिलान्तरे ।
वद्धमानः पितु स्तुल्यं यौवराज्यमनोरथैः ॥ २६ ॥

शतानि पञ्चामात्यानां तस्य जन्मदिनं समम् ।
अवापु स्तुल्यरूपाणां पुत्राणां शतपञ्चकम् ॥ २७ ॥

निजं जातिस्मरः स्मृत्वा प्राग्वृत्तं स शिशुः शनैः ।
अचिन्तयत् प्राप्तकालं हितं सुकृत मात्मनः ॥ २८ ॥

षष्टिवर्षाणि कृत्वा तु यौवराज्य महं पुरा ।
अंभवं कृच्छ्रसंतप्त श्विरं नरकसङ्कटे ॥ २९ ॥

སྐྱོད་ནས་སྐྱེ་བ་འདི་ལ་ཡང་། རྒྱལ་ཚབ་དག་ནི་ཉེ་བར་གནས།
 རྣམ་པ་ཀུན་དུ་གསོལ་བ་དབ་ཀྱང་། བདག་ནི་སྤྲིག་པ་མི་བྱེད་དོ།། 30

ཞེས་པ་དེ་ཡི་ཡུན་རིང་བསམས། རྒྱལ་སྲིད་ལོངས་སྤྱོད་ལས་སྲིད་སྤྱོགས་།
 ཕ་ནི་ཡིད་འབྱུང་སྐྱེད་བྱེད་པའི། རྒྱགས་པ་འཕྱོ་བོ་བརྒྱང་བར་གྱུར།། 31

མཚན་ཉིད་ཐམས་ཅད་ལྡན་མེད་ཀྱང་། རྒྱལ་པོའི་ལྷགས་ཀྱི་སྐྱོད་མ་གྱུར།
 བཞེན་རྣམས་སྤྲུག་བསྐྱེད་སྐྱེད་བྱེད་དེ། རྒྱགས་པ་འཕྱོ་བོ་ཞེས་པར་གྱུར།། 32

མཚན་དང་བསྟན་པ་ཅིས་སྤྱོད་སྤྱོད་ཀྱས་པ། རྐྱོན་པོའི་བྱ་རྣམས་ཀྱིས་ཐོབ་ཚོ།
 རྒྱལ་སྐྱེས་རབ་དུ་ཅི་གྱུར་ཀྱང་། ལྷང་བ་མ་ཡིན་སྐྱེ་བ་མིན།། 33

དེ་ནས་དེ་ཡི་ལྷས་སྐྱོན་གྱིས། རྐྱོན་དེས་ཡི་དབང་པས་དུས།
 རྐྱོན་པས་སྐྱེས་པ་རྒྱལ་པོ་ཡི། སྐྱེས་ལ་མ་ཚང་མཉེང་བ་མེད།། 34

གལ་དེ་བདེ་བ་བཟུན་པ་འདི་དེ། རྐྱོན་དེ་གོས་སྐྱེས་ལས་སྐྱེས་གྱུར་བ།
 དེ་ལྟར་འདི་འཇིགས་པ་ཡི། རྒྱགས་ལས་ལྷང་འབྱུར་སྐྱེ་བར་འབྱུར།། 35

ཞེས་པ་སྐྱེས་པས་སྐྱེས་པའི་ཚོ། དེ་བཞིན་ཞེས་སྐྱེས་ས་དབང་གས།
 བརྒྱན་གྱིས་གསོད་པའི་ས་ཅུ་ནི། འཇིགས་པ་བཞི་སྐྱོད་བྱ་བ་དབང་གྱུར།། 36

སྐྱོད་བྱེད་སྐྱེས་བྱ་དེ་དག་ལ། ཤིང་དུ་ལ་གནས་དེས་སྐྱེས་པ།
 བརྒྱ་ཅུ་འདི་ན་ནི། རྐྱོ་བོ་འབའ་ཞིག་ཡོད་དམ་མེད།། 37

जन्मन्धस्मिन्नपि पुन र्यौवराज्य मुपस्थितम् ।
सर्व्वथा प्रार्थ्यमानोऽपि न करिष्यामि पातकम् ॥ ३० ॥

इति सञ्चिन्त्य स चिरं राजभोगपराङ्मुखः ।
पितु' रुद्रेगजननी मग्रहौत्-पङ्गुमूकताम् ॥ ३१ ॥

सर्व्वलक्षणयुक्तोऽपि राजवृत्ते रभाजनम् ।
स मूकपङ्गुर्नामाभूद् बन्धूनां दुःखबद्धनः ॥ ३२ ॥

प्राप्तेषु मन्त्रिपुत्रेषु शस्त्रशास्त्रबलोदयम् ।
राजपुत्रः प्रवृद्धोऽपि नोदतिष्ठन्न चावदत् ॥ ३३ ॥

पृष्टास्तंतः क्षितौशेन वैद्या स्तदोषभेषजम् ।
अवदन् वैकल्यं राजन् राजसूनो न दृश्यते ॥ ३४ ॥

अभ्यासाद्यदि जातोऽस्य दोषोऽपि सुखसेविनः ।
तदेष भयसंवेगादुत्तिष्ठति च वक्ति च ॥ ३५ ॥

इति वैद्यै रभिहितं तथेत्युक्त्वा क्षितौश्वरः ।
मिथ्यैव बध्यवसुधां भयाय व्यस्तजत् सुतम् ॥ ३६ ॥

स भर्त्यमानः पुरुषै स्त मुवाच गथस्थितम् ।
अपि कञ्चिद् वसत्यस्यां वाराणस्यां न वा जनः ॥ ३७ ॥

ཅེས་པ་དེ་ཡི་ཚིག་གོས་ནས། དེས་དེ་མི་བདག་རྒྱང་དུ་བྱིར།
 དེར་ནི་ཡབ་ཀྱིས་གསོལ་བདབ་ཀྱང་། སྐར་ཡང་སྐགས་པ་ཉིད་དུ་གྱུར། ། 38

སྐར་ཡང་གསོད་པར་བྱིད་པ་ན། རོ་ཞིག་མཐོང་ནས་དེས་སྐྱས་པ།
 རོ་འདི་འཚོ་བ་ཡིན་ན་མིན། བདག་ཉིད་ཀྱན་གྱི་ཤི་བ་ཡིན། ། 39

དེ་གོས་ཡབ་ཀྱི་ངོགས་སུ་དེས། བཞོད་ཚེ་སྐར་ཡང་སྐྱ་བཅད་བྱས།
 སྐར་ཡང་གསོད་འཇིགས་ཉིད་སྐད་བྱིར། དེ་དག་ལ་ནི་ལམ་དུ་སྐྱས། ། 40

གང་ཞིག་འབྱུ་ཡི་སྐང་པོ་འདི། གང་ཕྱིར་དེ་ཚོས་རྗེས་སུ་།
 ཞེས་བའི་ཚིག་འདི་བཟོད་ཀྱང་སྐར། བ་ཡི་མདུན་དུ་ཅང་མི་སྐྱ། ། 41

དེ་ནས་དེ་ལ་ས་བདག་གིས། བཤད་པས་རབ་སྐད་བཟུན་པའི་ཚེ།
 དེ་ཡིས་སྐྱས་པ་མཚོག་རྗེས་ན། བདག་ནི་སྐྱ་ཞིང་ཀང་པས་འགོ། ། 42

དེ་ནས་བྱུལ་པ་དབྱེས་པ་ཡིས། དལ་མཚོག་སྟེར་རྗེས་ཐོས་ཚེ།
 རང་གི་ཀང་པས་མངོན་ཕྱོགས་དེ། གསལ་བར་པ་ལ་དེ་ཡིས་སྐྱས། ། 43

བདག་ནི་འབྱེ་མིན་བདག་སྐྱགས་མེན། བསམ་པ་སྐྱན་པ་འང་བདག་མིན་དེ།
 འོན་ཀྱང་སྐྱ་བ་གཞན་ཉིན་སོངས། དུམ་ཞིང་ནས་པར་འབྱུགས་ལ་བརྟེན། ། 44

ལོ་ནི་དུག་ཅུ་བདག་གིས་སྟོན། བྱུལ་ཚབ་བདེ་བ་ཡོངས་སྐད་ནས།
 ལོ་ནི་སྟོང་སྐབ་དུག་ཅུ་དག། དབྱུལ་བའི་ནང་དུ་གནས་པར་གྱུར། ། 45

इति तद्वचनं श्रुत्वा तै नीतः स नृपान्तिकम् ।
तत्र पिचार्यमानोऽपि मूक एवाभवत् पुनः ॥ ३८ ॥

पुनं वध्यभुवं नीतः शवं दृष्ट्वा जगाद सः ।
अस्यैष जीवति शवः किम्वा सर्वात्मना मृतः ॥ ३९ ॥

श्रुत्वैतत् तैः पितुः पार्श्वे न्यस्तो मौनं व्यधात् पुनः ।
पुनर्बन्धभयाच्चैव नीतः प्रोवाच तान् पथि ॥ ४० ॥

राशि र्य एष धान्यस्य स हि भुक्तोऽनुभुज्यते ।
इत्युक्तवाक्योऽपि पुन नोचि किञ्चित् पितुः पुरः ॥ ४१ ॥

ततः ख्यातप्रतिज्ञेये तस्यादिष्टे महीभुजा ।
सोऽवदद्वरदानेन वच्मि पद्भ्यां ब्रजामि च ॥ ४२ ॥

अथास्य राज्ञा हृष्टेन वरदाने प्रतिश्रुते ।
स पद्भ्यां स्वय मभ्येत्य स्पष्टं पितर मब्रवीत् ॥ ४३ ॥

नाहं पद्भुर्न मूकोऽहं नैव चाहं जडाशयः ।
किन्तु जन्मान्तरलोशं स्मृत्वा वैह्वल्य माश्रितः ॥ ४४ ॥

यौवराज्यसुखं भुक्त्वा षष्टिवर्षाण्यहं पुरा ।
षष्टिवर्षसहस्राणि न्यवसं नरकोदरे ॥ ४५ ॥

དེ་སྐད་བདག་ནི་རྒྱལ་པོ་ཡིས། འཛིགས་ནས་སྐྱབས་འབྱོར་འདི་ཉིད་བྱས།
རབ་བྱུང་ཚངས་པར་སྤྱད་པ་དག། སྤྱོད་པ་འདི་ནི་བདག་གི་མཚོག། 46

ཅས་པ་དེ་ཡིས་བརྗོད་ཐོས་ནས། མ་སྐྱབས་ཞེས་པས་དགའ་ཐོབ་ཅང་།
ཆགས་བྲལ་ཞེས་པས་སྐྱབས་བསྐྱལ་བའི། ས་ཡི་བདག་པོས་དེ་ལ་སྐྱས། 47

ཚོས་ཀྱི་ཙ་བ་རྒྱལ་སྲིད་འདི། ལུ་ཀྱེ་གཏང་བར་མི་འོས་སོ།
མཚོད་སྤྱིན་སྤྱིན་པ་སྐྱེ་བྱ་སྐྱོབ། མི་བདག་དཔལ་ནི་བསེད་ནམས་རྫོགས། 48

བྱ་གཅིག་ས་བདག་བྱ་ཁྲོད་ཀྱིས། ཆགས་པ་ཡོངས་སུ་བཏང་བ་ལས།
གཉིད་ཀྱིས་དབུལ་བ་ཐོབ་བྱུང་ཅིང་། ལྷ་ངན་མལ་སྟན་དག་ལ་བརྟེན། 49

ཡོངས་རྫོགས་རྒྱ་བ་ལྟར་མཛེས་ཤིང་། ལྷ་དོག་གསལ་བར་གྲོད་པ་ཅན།
སྤྱན་སྐྱུམ་ཚོགས་པ་སྤངས་ནས་ཁྲོད། རབ་འབྱུང་ཇི་ལྟར་མཛོན་པར་འདོད། 50

རྒྱལ་པོ་ལ་འོས་བདེ་བ་ཡི། མལ་སྟན་མཚོག་ནི་ཡོངས་བཏང་ནས།
ནགས་མཐའི་གནས་ལ་ཞེན་པ་ཡི། རྒྱལ་ཁྲོད་ས་གཞི་ཇི་ལྟར་སྟེན། 51

རྒྱལ་པོའི་ཕོ་བྲང་མཛེས་མ་རེལ་བའི་མེ་ལོང་ནོར་བུ་དང་ལྷན་ཁང་བ་ནི།
འདི་དག་བཏང་ནས་ནགས་ཀྱི་ས་གཞི་འཛིགས་རྒྱང་སྐྱབས་ནི་ཡང་དག།

རྒྱ་བྱེད་ཅིང་།

བདུན་པའི་སྐུལ་ནི་གན་པོའི་དབུགས་ཀྱི་བསྐྱེགས་པ་དང་ལྷན་གྱི་བ་མ་
དམན་བྱུང་པ།

འཁྲི་ཤིང་ཉུང་བ་དེ་དག་རྣམས་ཀྱིས་མཚན་གཤེན་ཁྲོད་ཀྱི་དབྱེས་པ་ཇི་
ལྟར་འབྱུང་། 52

राजभौत्या मया तस्मात् कृतेयं मूकपङ्गुता ।
प्रव्रज्यया ब्रह्मचर्यं चराम्येष वरो मम ॥ ४६ ॥

इति तेनोक्त माकर्ण्य त मुवाच महीपतिः ।
अमूकं इत्यासृष्टि विरक्त इति दुःखितः ॥ ४७ ॥

धर्ममूलमिदं राज्यं पुत्र न त्यक्तु मर्हसि ।
यज्ञदानप्रजांचाणैः पुण्यपूर्णा नृपश्रियः ॥ ४८ ॥

एकपुत्र स्वया पुत्र परित्यागरसादहम् ।
निद्रादरिद्रतां नीतः शोकशय्यासमाश्रयः ॥ ४९ ॥

सम्पूर्णचन्द्ररुचिरां व्यक्तमौक्तिकहासिनीम् ।
कथं संपद मुत्सृज्य प्रव्रज्याभिमता तव ॥ ५० ॥

कथं शय्याः परित्यज्य प्राज्यराज्यसुखोचिताः ।
वनान्तवासव्यसनीं सेवसे पांशुलाः स्थलीः ॥ ५१ ॥

कान्तालीलामुकरमणिमन्मन्दिरीं राजधानीं
मैतां त्यक्त्वा ननु वनध्रुवः सम्पतद्ब्याघ्रघोराः ।
सर्वप्रौढैः जरदजगराश्वासविशुष्ट पचाः
क्षिष्टच्छायाः प्रविरललतास्ताः कथन्ते भवन्ति ॥ ५२ ॥

ཞེས་པ་ཡབ་ཀྱི་ཚོག་ཐོས་ནས། རྒྱལ་པོའི་བྱ་ཡིས་དེར་སྦྲས་པ།
 མཚུ་མཛེས་སོ་ཡི་འོད་ཀྱིས་ནི། ཚགས་བྲལ་ཡན་དུ་འཇུག་པ་བཞིན། 53

ཅུ་ནི་བསེལ་ཞིང་དྲི་མ་མེད། ཚོག་ཤོས་ར་བའ་ལྡན་པ་བསེལ།
 ཚགས་བྲལ་སྐལ་པ་བཟང་པོའི་ས། ཉགས་ཚལ་ལ་ནི་སྦྱ་མི་དགའ། 54

གཞན་གྱི་རྒྱང་མ་དག་པ་བཞིན། བདེ་སྦྱར་ངན་པས་མ་བདང་བ།
 གང་ཞིག་དཔྱལ་རྒྱལ་རྒྱུན་བཞེད་བཅས་ཀྱི། དགའ་མ་རྣམས་ལ་བདག་མི་དགའ། 55

བསམ་གཏན་སྒྲགས་དང་ཡོངས་ཤེས་དང་། དབང་པོ་རྣམས་ནི་ཕྱལ་བ་དང་།
 འཚོ་བས་རྒྱལ་པོའི་སྦྱོར་བ་འདི། འབད་པ་མེད་པས་དཔྱལ་བ་སྦྱར། 56

ཉགས་ཀྱི་ས་གཞི་མ་ཉག་རབ་རྒྱས་འཁར་བ་དག་ལ་རྟོད་པ་འདྲ།
 ངོ་བོ་ཉིད་ཀྱིས་མཁས་པ་རྣམས་ལ་ཞི་བའི་རང་བཞིན་དགའ་བ་སྦྱིད།
 བསམ་པ་ཡི་ནི་མཚོག་དུ་ངལ་ཞིང་རྒྱང་ཡབ་རྒྱང་གི་ཤུགས་རིངས་མང་།
 ས་བདག་རྣམས་ཀྱི་འབྱོར་པ་འདི་ནི་ངེས་པར་བདེ་བའི་ཀྲོགས་མ་ཡིན། 57

ཡབ་གཙམ་གྱི་བདག་ལ་རྗེས་གནང་གསེལ། བདག་ནོད་ཀའ་ཕྱབ་ཉགས་སྦྱ་འགྲོ།
 མི་དག་པ་ཉིད་དངོས་ཀྱན་གྱི། ཅེ་མོར་ཚགས་པ་མཁྱེན་ལགས་སམ། 58

ཞེས་པ་བྱ་ཡི་ཚོག་ཐོས་ནས། དེ་དེ་བཞིན་ཞེས་རྣམ་པར་བསམས།
 ས་བདག་མཁས་པ་ངོ་མཚར་ནི། རྒྱས་པར་བྱུར་པས་དེ་ལ་སྦྲས། 59

मितुः श्रुत्वेति वचनं राजपुत्र स्त मव्रवीत् ।
दन्तकान्ताधररुचिं वैराग्यं ग्राहयन्निव ॥ ५३ ॥

श्रीतला निर्मलजलाः सन्तोषशशिशीतलाः ।
वने वैराग्यसुभगा भुवः कस्य न वल्लभाः ॥ ५४ ॥

परदारा इव क्षिप्रसुखावर्जितदुर्जनाः ।
नरकप्रत्ययायामे सापाया न प्रियाः प्रियाः ॥ ५५ ॥

ध्यानं मन्त्रः परिज्ञान मिन्द्रियाणाञ्च निर्जयः ।
राक्षां हिंसाप्रयत्नेन योगोऽयं नरकप्रदः ॥ ५६ ॥

हसन्त्यः संसारं कुसुमकलिलाः काननभुवः ।
स्वभावेन प्रीतिं विदधति बुधानां शममयीम् ।
दृढं चिन्ताश्रान्ता व्यजनपवनोच्छ्वासबहुला
विभ्रूति भ्रूपानां भवति खलु नेयं सुखसखी ॥ ५७ ॥

अनुजानौहि मां तात ब्रजाम्येष तपोवनम् ।
जानौहि सर्वभावानां शिरःशक्ता मनित्यताम् ॥ ५८ ॥

इति पुत्रवचः श्रुत्वा तत्तथेति विचिन्तयन् ।
उवाचोपचिताश्चर्यं स्तं मनौषी महीपतिः ॥ ५९ ॥

རྩི་མེད་དབེན་པའི་ནགས་ཚལ་དུ། བྱ་ཁྱོད་གལ་ཏེ་འགྲོ་འདོད་ན།
 རེ་ཞིག་བདག་གི་ཐེ་ཚོམ་གསེལ། ཕྱི་ནས་རིགས་པར་ཁྱོད་འགྱུར་རོ།། 60

ཁྱོད་ནི་གསོད་སར་འགྲོ་བ་ཡིས། འཁྱོག་པོ་དག་དུ་ཚིག་མང་བོ།
 སྐྱུ་མ་པ་དེ་དག་དགོངས་པ་ནི། དེ་བཞིན་ཉིད་དུ་བརྗོད་པར་འོས།། 61

ས་ཡི་བདག་པོས་དྲིས་པ་དང་། དེས་སྐྱུ་མ་བདག་གིས་བརྗོད་པ་དེས།
 འདི་ནས་ཕྱི་ཞིག་བདག་གསོད་ལས། ཁྱོད་ཀྱི་རྒློག་པ་མི་གནས་སེམ།། 62

ལེགས་བྱས་དག་གི་རོ་ཡང་གསོན། སྤིག་ལྷན་གྱི་པ་མིན་ལང་གི།
 བསོད་ནམས་སྲ་མའི་ཅ་བ་སྟོད། མོར་ལྷན་ནམས་ཀྱི་འབྲུ་སྦྱང་བཞིན།། 63

ཞེས་པའི་བསམ་པས་བདག་གིས་ནི། ཚོག་ནི་གསུམ་པོ་དེ་དག་བརྗོད།
 64

ཅེས་པ་ཐོས་ནས་ས་ཡི་བདག། དེ་ལ་ཡོངས་འཁྱུད་གྲུས་བཅས་པས།
 བྱ་གཅིག་དག་བའི་སྦྱད་དུ་ནི། རིགས་པ་མཚོན་ཅེས་རབ་དུ་སྐྱུ་མ།། 65

དེ་ནས་ཡབ་ལོ་མོག་ཅུ་དང་། བཅས་པས་རྗེས་གནང་ནགས་ཚལ་དུ།
 རྒྱུན་པོའི་བྱ་ནི་ལྷ་བརྒྱ་དང་། ལྷན་ཅིག་རབ་དུ་སོང་བར་གྱུར།། 66

དེར་ནི་བྱང་སྟོང་ཆེ་དུང་དུ། རྗེས་འབྲས་བཅས་པས་རབ་བྱུང་ཐོབ།
 དུས་ཀྱིས་དེ་དག་རིལ་བ་དང་། འིང་ཤུན་བསམས་པ་དེ་ཡིས་མཐོང་།། 67

विवेकविमलं पुत्र त्व मिच्छसि स चेदनम् ।
दित्वा मे संशयं तावत् पश्चाद्युक्तिं करिष्यसि ॥ ६० ॥

व्रजता वध्यवसुधां तिर्य्यगुक्तं त्वया वचः ।
प्रचुरं तदभिप्रायं वक्तु मर्हसि तत्त्वतः ॥ ६१ ॥

इति क्षितिभुजा पृष्टः सोऽब्रवौत्तन्मयोदितम् ।
वसत्यथ न कश्चित् त्वा मदधाद्यो निवर्त्तयेत् ॥ ६२ ॥

सुकृती जीवति शवः स पापस्तु मृतोऽमृतः ।
प्राक् शुण्यं भक्ष्यते मूलात् सधनै र्धान्यराशिवत् ॥ ६३ ॥

इत्याशयान्मया तात तदुक्तं वचनं प्रियम्
॥ ६४ ॥

इति श्रुत्वा क्षितिपतिः तं परिष्वज्य सादरः ।
उचितं क्रियतां पुंश्च कुशलायेत्यभाषत ॥ ६५ ॥

ततः स पिबानुज्ञातः साश्रुनेत्रेण काननम् ।
प्रययौ मन्त्रिपुत्राणां सहितः पञ्चभिः शतैः ॥ ६६ ॥

महर्षे र्न्तिके तत्र प्रव्रज्यां प्राप्य सानुगः ।
तेषां काञ्चेन सोऽपश्यत् कुण्डवत्कलसञ्चयम् ॥ ६७ ॥

དེ་ནས་བསགས་པ་ལ་སྤང་དེས། དེ་དག་མི་བཟུང་ངེས་བྱས་ནས།
 རྒྱུ་བྱོམ་ཆེན་པོས་ཇི་ཙམ་དུས། རྒྱུ་བྱོམ་དབེན་སར་གཅིག་ཕྱར་བསྟེན། 68

མཐོང་དང་སྦྲུབ་ངེས་པ་ཡིས། བསྟུངས་ཀྱང་འདོད་དགར་འོངས་པ་ཡི།
 རི་དགས་ལ་ནི་དགོ་བ་དག། ལེགས་པར་འོངས་ཞེས་སྦྲུས་ནས་དྲིས། 69

སྦྲར་ཡང་ཐུབ་པ་རི་དགས་ཀྱིས། བདུལ་ལྷགས་དེ་ཡིས་མཚོད་མཐོང་ནས།
 རྒྱུ་བྱོམ་པོའི་བྱ་རྣམས་ཐམས་ཅད་ནི། རྒྱུངས་པར་གྱུར་པས་ཡང་དག་བསམས། 70

ནགས་སྤུ་ཡོངས་འཛོལ་མེད་པ་ཡི། རི་དགས་རི་དགས་བདུལ་ལྷགས་འདི།
 ལོས་དང་དབྱུག་བའི་ཚོགས་དག་གིས། རྒྱང་བོ་སྤངས་པ་འདི་དག་མཚོད། 71

དེ་ཡོད་ན་དུ་འདི་ཡིས་ནི། བདག་ཅག་བཟུང་ལ་ངས་པ་བྱས།
 བདུལ་ལྷགས་ཡོ་བྱད་བསགས་པ་ན། འདི་དག་གིས་ཀྱང་བརྒྱུག་གམ་སྦྲུམ། 72

ཞེས་པ་བསམས་ནས་དེ་དག་གིས། བདུལ་ལྷགས་ཡོ་བྱད་བསགས་པ་ཀྱན།
 ཚུ་ཡི་རྒྱུང་དུ་རབ་སྤངས་ནས། དག་པས་དེ་དང་ཉེ་བར་ཕྱིན། 73

འཛོལ་བ་སྤངས་པ་དེ་དག་གིས། ཁམས་དང་རང་བཞིན་མཐུན་ནས་དེའི།
 བསམ་བ་བག་ལ་ཉལ་དག་ལ། འོས་པའི་ཚོས་ནི་བཟུན་པ་མཚོད། 74.

རྒྱལ་བོའི་བྱ་དེ་དེ་ཉིད་དེ། རྒྱུ་བྱོམ་པོའི་བྱ་ལྟ་རྣམས།
 ད་ལྟ་བདག་གིས་དེ་དག་ལ། གཏོང་བ་ཉེར་བསྟར་འདི་སྦྲར་བྱས། 75

ततः स सञ्चयद्वेषी तद्दशनसंविदा ।

एकाकी विजने तस्यौ कञ्चित् कालं महामतिः ॥ ६८ ॥

दर्शनाभाषणे बद्धनियमोऽपि यदृच्छया ।

प्राप्तं स्वागतमित्युक्त्वा पप्रच्छ कुशलं मृगम् ॥ ६९ ॥

पुनश्च पूजितं दृष्ट्वा मुनिन्तेन मृगव्रतम् ।

अमात्यतनयाः सर्व्वे विलक्षाः समचिन्तयन् ॥ ७० ॥

मृगो मृगव्रतश्चायं पूजितौ निष्परिग्रहौ ।

एतावनजिनौ दण्डसम्भाराङ्गुलीभरोऽङ्घ्रितौ ॥ ७१ ॥

एतदर्थं मनेनास्मद्दशने नियमः कृतः ।

व्रतोपकरणव्यग्रात् नून मस्यापि वारयेत् ॥ ७२ ॥

इति सञ्चिन्त्य सर्व्वं ते व्रतोपचारसञ्चयम् ।

नद्यां प्रक्षिप्य वारायां ययुः शुद्धा स्तदन्तिकम् ॥ ७३ ॥

त्यक्त्वा गृहभुवं तेषा माशयानुशयोचिताम् ।

सधातुं प्रकृतिं ज्ञात्वा विदधे धर्मदेशनाम ॥ ७४ ॥

राजपुत्रः स एवाहं शाक्या स्ते मन्त्रिस्तूनवः ।

पुन स्थागोपदेशोऽय मद्याप्येषां मया कृतः ॥ ७५ ॥

ཞེས་པ་ཤུ་གུ་གཞོན་ཏུ་ནམས་ཀྱི་སྒོན་བྱང་ནི།
 བྱུལ་བཉིད་ཀྱིས་གསུངས་པ་དེ་དག་ངེས་བརྒྱང་སྟེ།
 ཉིན་བྱེད་ནམས་ལ་མཉེས་གཤིན་ལྷན་པར་གྱུར་པ་དེའི།
 ཐུགས་རྗེ་དེ་ནི་དགོ་སྒོང་ཚོགས་ཀྱིས་རབ་དུ་མཚོད། ॥

76

ཅེས་པ་དག་བའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་དོགས་པ་བརྗོད་
 པ་དཔག་བསམ་གྱི་འཁྲི་ཤིང་ལས་སྐྱབས་པ་འཕྱེ་བའི་དོགས་པ་
 བརྗོད་པའི་ཡལ་འདབ་སྐྱམ་ཅུ་ཙ་བདུན་པའོ། ॥

इति शाक्यकुमारदत्त मेतत्
कथितं भिक्षुगणः स्वयं जिनेन ।
अवधार्य परा मपूजयत् तां
करुणा माश्रितवत्सलस्य तस्य ॥ ७६ ॥

इति श्वेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां
मूकपङ्गववदानं नाम सप्तचिंशः पल्लवः ॥ ० ॥

ཡལ་འདབ་སྐྱམ་ཅུ་ཙ་བརྒྱད་པ།

བདན་པའི་ཁྱེད་གྱིས་མི་གཏུང་ལྷག་མ་བཞིན།
ལེགས་བྱས་བཟོད་པ་གང་གི་བཟོད་པ་འཛོན།
ནམ་འགྲུར་མེད་པའི་མཛོས་པ་མེད་ཕྱུང་བསྐྱེད།
བདན་ལྷན་དེ་དག་མཚོག་དུ་རྒྱལ་གྱུར་ཅིག།

1

སྤོན་གྱི་བསོད་ནམས་སྤོན་ཅི་ལེག་པས་སྤོན།
གནོད་སྦྱིན་འདིར་སྐྱེས་སྐྱེ་བུ་ནམས་ཀྱི་དབྱ།
ཡུ་དུམ་པ་ཞེས་བྱ་བ་དུག་པོར་ནི།
གཏུང་བས་འཛིགས་པ་དུས་བྱས་བཞིན་དུ་གྱུར།

2

འཛིག་དེན་ལ་བཙེ་མགོན་མེད་ནམས་ཀྱི་གཞེན།
བཙེ་ལྷན་ཞི་བ་བཟོད་པས་འཕྲལ་ལ་ནི།
དུས་མིན་དུས་དེར་བསྐྱབ་པ་མེར་བསྐྱན་ཅིང་།
སྐབས་འགྲོ་རབ་ལྷན་འདུལ་བ་དག་ལ་བཀོད།

3

སྤོན་པའི་གཏུང་བ་རབ་དུ་ཞི་བ་དེ།
བདེ་གཤེགས་དེ་དུས་འཇུག་སྐྱེས་བུ་བ་ལ།
རབ་དུ་དགའ་བས་ལྷ་རྩ་འོངས་གྱུར་པ།
མཐོ་རིས་བདག་པོས་སྐྱབ་འཚལ་འདི་སྐད་སྐྱེས།

4

अष्टचिंशः पल्लवः ।

ते जयन्ति धृतिशौलिनः परं
निर्व्विकाररुचिसूचिताद्भुताः ।
शेषवत् पृथुलभारनिर्व्यथाः
ये वहन्ति सुकृतक्षमाः क्षमाम् ॥ १ ॥

पुरा पुरापुण्यविपर्य्ययेण
रिपुः प्रजानां जनितप्रकम्पः ।
उदुम्बनामा निविडोपतापै-
र्यक्षः क्षयायैव कृतक्षणो ऽभूत् ॥ २ ॥

अकालकालं त मनाथबन्धु-
र्लोकानुकम्पी भगवान् प्रसह्य ।
शिंक्षोपदेशं शरणं प्रपन्नं
शमाभिधायौ विनये न्ययुङ्क्त ॥ ३ ॥

तस्मिन् प्रशान्ते भुवनोपतापे
द्रष्टुं प्रहृष्टः सुगतं समेत्य ।
सञ्चारिणं नाकपतिः प्रणम्य
तत्कालजातस्मित मित्युवाच ॥ ४ ॥

ཅི་སྐྱད་གྲོ་བུར་འཇུག་པའི་རྒྱ་རིས་ཀྱིས།
 བྱིད་ཞལ་ཅུ་སྐྱེས་མད་བྱུང་སྐྱད་དུ་མཛོམས།
 སྤྱིང་སྤྱོདས་བདུད་ཅིའི་གྲུ་མཚོ་གྲུ་མཛོམས་དུ།
 འཇིག་རྟེན་ཕྱུག་མོང་བཞིན་དུ་བཞུགས་པ་ལགས། ॥

5

སྐབས་གསུམ་དབང་ཕྱུག་ཚོག་དེ་ཕོས་གྱུར་ནས།
 བཅོམ་ལྷན་གཞུང་ཅན་གཟིགས་པས་དེར་གསུངས་པ།
 ཕྱོགས་འདིར་རང་གི་སྤོན་བྱུང་བྱན་གྱུར་ནས།
 དབང་པོ་བདག་ལ་འཇུག་པ་འདི་སྐྱེས་སེ། ॥

6

སྤོན་ཚོ་ནགས་ཚལ་འདིར་ནི་གནས་གྱུར་པ།
 བློ་བའི་སྤོན་སྤངས་ཕྱུག་པ་བཟོད་ལ་དགའ།
 ཆགས་རུལ་རང་བཞིན་སྤྱིད་ལ་སྤང་བ་གང་།
 བདུ་དག་ལ་རྒྱ་བ་བཞིན་དུ་གྱུར། ॥

7

དེ་ནས་དཔྱིད་ཀ་བྱུང་ཕྱོགས་བདག་པོ་ནི།
 ཆགས་ལྷན་བཅུན་མའི་ཚོགས་བཅས་ཅེ་དགའི་སྐྱད།
 བགས་ཀྱི་ནང་ནམས་བལྟ་ཞིང་དགོ་མཚན་གྱིས།
 དེ་ཡི་བསྐྱེ་གནས་ཉེ་བའི་ས་གཞིར་འོངས། ॥

8

ཆགས་ལྷན་ས་སྤྱོད་ཅོད་ལྷན་ཞེས་པ་དེས།
 ཅེ་དགའ་ལ་ནི་བྱད་མཛོད་ནམས་དག་གིས།

कस्मादकस्मात् स्मितचन्द्र-
 लेखा मुखाम्बुजे भाति तवाद्भुतेयम्
 अकारणं सत्त्वसुधासमुद्रा
 न लोकसामान्यतया हसन्ति ॥ ५ ॥

श्रुत्वेति वाक्यं चिदशेष्वरस्य तत्
 तं सर्वदर्शो भगवान् बभाषे ।
 अस्मिन् प्रदेशे निजपूर्ववृत्तं
 स्मृत्वा स्मितं जातमिदं ममेन्द्र ॥ ६ ॥

पुरा मुनिः क्षान्तिरति वनेऽस्मि-
 न्नुवास निर्वासितरोषदोषः ।
 योऽभूद्भुवो रागरजःस्वभावे
 विद्वेषवानिन्द्रिवारविन्दे ॥ ७ ॥

अथोत्तराशाधिपति र्वसन्ते
 वनान्तरालोकनकौतुकेन ।
 सान्तःपुरः केलिसुखाय कामौ
 तदाश्रमोपान्तमहौ मवाप ॥ ८ ॥

रागौ कलिर्नाम स भूमिपालः
 पादप्रहारै र्वदनासवैश्च ।

ཀྱང་པས་བསྐྱེད་དང་ཁ་ཡི་ཚང་གིས་ཀྱང་།
སྤྱང་ན་མེད་མཛེས་བ་ཀྱལ་དཔལ་ཐོབ།།

9

དེར་ནི་ཕྱོགས་རྣམས་དཀའ་ཐུབ་པ་རྣམས་ཀྱིས།
དཀའ་ཐུབ་ཉམས་བྱེད་ཁྱོད་ཚེན་སྤྱིན་འཁྱོག་གི།
ཚོགས་ཀྱི་བཞིན་དང་འདོད་མེད་ཏུ་བས་བཞིན།
བྱང་བ་འཁོར་བས་སྐྱེད་པ་དང་བཅས་གྱུར།།

10

རྒྱང་གིས་བསྐྱོད་བ་ཅེ་དགས་གཡོ་བ་དང་།
མེ་ཏོག་ཕྱུན་བྱས་དུད་བ་བྱ་མས་རྒྱ།
ཡལ་འདབ་དམར་པོ་དང་ལྷན་མཚུ་སྐྱོས་དམར།
འཁྱི་ཤིང་རོལ་ཅེ་བྱང་མེད་རྣམས་ཀྱིས་ཐོབ།།

11

རྒྱལ་པོའི་བཙུན་མོ་དག་མཚན་རྣམ་འབྱུང་ལ།
ནགས་སུ་རྒྱ་བས་ཚགས་ལས་རྣམ་གྲོལ་ཞིང་།
གཡོ་མེད་བསམ་བཤད་ཉིང་འཛོན་ལ་ཚགས་པ།
བྱང་སྐོང་དེ་ལ་ཡོངས་སུ་བསྐྱོར་ནས་གནས།།

12

དེ་ནས་མི་དབང་ཕྱོགས་དེར་མངོན་ཕྱོགས་པས།
བྱང་མེད་རྣམས་ཀྱིས་ཡོངས་བསྐྱོར་དེ་མཐོང་ནས།
སྤྲུལ་དོག་ཁྱོད་པའི་མེ་ནི་བལྟ་དཀའ་དེས།
དེ་ཡི་ལག་པ་ཀྱང་བ་སྐྱུར་དུ་བཅད།།

18

लेमे विलासेषु नितम्बिनीना-
मशोकशोभां वकुलत्रियञ्च ॥ ९ ॥

दिश स्तपोलोपपृथुप्रकोप-
म्रुभङ्गद्वन्दैरिव तापसोनाम् ।
तच्च धमद्भि र्धमरै र्बभूवुः
कामाग्निधूमैरिव सान्धकाराः ॥ १० ॥

लौलाविलोलाः पवनाकुलालौ-
स्तनावनम्राः स्तवका लतानाम् ।
रक्ताधरः पाटलपल्लवानां
प्रापुर्विलासं ललना लतानाम् ॥ ११ ॥

राजाङ्गनाः कौतुकविधमेण
वने चरन्त्य स्तमृषिं विलोक्य ।
अचञ्चलध्यानसमाधिसक्तं
विमुक्तरागं परिवार्य्य तस्युः ॥ १२ ॥

तद्देशमभ्येत्य नरेश्वरोऽथ
दृष्ट्वा बधूभिः परिवारितं तम् ।
ईर्ष्याप्रकोपानलदुर्निरौक्ष्यः
चिच्छेद तस्याशु स पाणिपादम् ॥ १३ ॥

ཡལ་འདབ་སྐྱུ་ཅུ་བརྒྱད་པ།

བདན་བར་ནས་འགྱུར་མེད་དེས་ཡན་ལག་ཚོགས།
 བཅད་ཀྱང་ས་ཡི་བདག་ལ་དེས་མ་ཁྲོས།
 སྤི་ཟ་བཞོད་སྦྱིན་ལྟོ་འཕྲེ་ལྟོ་ཚོགས་ཀྱིས།
 དེ་ལ་ཁྲོ་བ་དྲག་པོ་དག་ལས་བརྗོད། ॥

14

དེ་ནས་མི་བདག་རང་གི་གྲོང་སོང་ཚོ།
 བླགས་ནས་འོངས་པའི་ཐུབ་པ་ཐམས་ཅད་ཀྱིས།
 དེར་ནི་ཡན་ལག་བཅད་པ་དེ་མཐོང་ནས།
 བཟོད་ལྡན་དག་ཀྱང་ཁྲོ་བས་འདར་བར་གྱུར། ॥

15

དམོད་པ་འདེབས་ལ་མངོན་སྤྱོད་དེ་དག་ལ།
 བརྗོད་ནས་བཟོད་པར་ཞེས་དེ་ཡིས་སྦྱས།
 བཟོད་པས་ཡང་དག་འཁྱུར་པའི་ཡིད་ལྡན་ནམས།
 ཁྲོ་བའི་ལས་ཀྱིས་ཚགས་པར་མི་བྱེད་དོ། ॥

16

ཁྲོ་བལ་བདག་གི་རྐང་ལག་བཅད་གྱུར་ཀྱང་།
 གལ་དེ་ནས་འགྱུར་ཤུགས་ལྡན་མ་གྱུར་ན།
 བདེན་པ་དེ་ཡིས་ཉམས་མེད་ལུས་ལྡན་པར།
 བདག་གྱུར་ཅིག་ཅེས་རབ་དང་དེས་སྦྱར་སྦྱས། ॥

17

དེ་ནས་བདེན་ཚོག་བརྗོད་པས་སྐད་ཅིག་ལ།
 ལག་པ་རྐང་པ་འབྲུར་ཞིང་མ་དག་བསོས།

द्विन्नाङ्गवर्गोऽपि स निर्विकार-
शुकोप म्रूपाय न नाम धीरः ।

• न्यवारयत् क्रूरतरश्च तस्मै
• गन्धर्व्वयक्षोरगदेवसंघम् ॥ १४ ॥

ततः प्रयाते नृपतौ पुरं स्वां
समेत्य सर्व्वे मुनयो वनेभ्यः ।
तं तच्च कृत्तावयवं विलोक्य
क्षान्ता अपि क्रोधधुता बभूवुः ॥ १५ ॥

शापप्रक्षानाभिमुखान् निवार्य्य
क्षन्तव्यमित्येव स तानुवाच ।
क्षमासमालिङ्गितमानसानां
कोपक्रियाभिः क्रियते न संगः ॥ १६ ॥

विकारवेगोऽपि न पाणिपाद-
च्छेदे ममाभूद् यदि वीतमन्योः ।

• सत्येन तेनाक्षतदेहएव
• स्यामित्यवादीत् स पुनः प्रसादौ ॥ १७

ततः क्षणात् सङ्गतपाणिपादं
रूढव्रणं प्रेत्य सदोदयेन ।

སྒྲ་ཡིས་བཟོད་པའི་ཡོན་ཏན་དེ་བཟོད་ཅིང་།
 སྒྲིང་སྟོབས་དགའ་བའི་མེ་དོག་རྣམས་ཀྱིས་མཚོད།། 18

རྒྱལ་པོའང་དེ་སྤྲིག་ཅུག་པོ་བཅེགས་ལྟ་བུས།
 ཅུ་བྱར་གྱིས་གཏམས་སྟོད་ཚུལ་རྣམ་པར་ཉམས།
 རབ་དབུ་རྣག་གི་འཁོར་མོར་རྣམ་འཁོར་ཞིང་།
 འཛིག་བྱེད་སྤྲིན་པའི་དམྱལ་བར་སོང་བར་གྱུར།། 19.

བཟོད་དགའ་དྲང་སྲིང་ཆེན་པོར་གང་སྤོན་བྱུང་།
 ང་ཉིད་ཚོད་ལྷན་གང་དེ་ལྟ་སྤྲིན་ནོ།
 བརྒྱ་བྱིན་འདས་པའི་སྟོད་ཚུལ་དྲན་པ་ལ།
 བདག་གི་འཇུག་པ་འདི་སྐྱེས་རྒྱ་མེད་མིན།། 20

ཞེས་པ་བཅོམ་ལྷན་གསུང་ཕོས་ཡ་མཚན་དག་དང་ལྷན་པའི་ཡིད།
 རབ་དགའ་རྣམ་རྒྱས་སྟོས་བས་གསལ་བའི་སྤྲོད་བྱི་འཕྲིང་འཛིན་ཅིང་།
 ཉི་མའི་འོད་ཟེར་རེག་བས་པར་དེ་འབྱུང་གནས་རྒྱས་པ་བཞིན།
 ལྟ་རྣམས་བདག་པོ་དགའ་བས་སྐབས་གསུམ་གནས་སུ་སོང་བར་གྱུར།། 21

ཅེས་པ་དག་པའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་དོགས་པ་བཟོད་
 པ་དབུག་བསམ་གྱི་འབྲི་གིང་ལས་བཟོད་པ་ལྷ་དགའ་བའི་དོགས་
 པ་བཟོད་པའི་ཡལ་འདབ་སྐྱུ་ཅུ་ཙ་བརྒྱད་པའོ།།

अपूजयत् क्षान्तिगुणं स्तवेन
तं देवता सत्त्वसितैश्च पुष्पैः ॥ १८ ॥

राजापि तत्किल्बिषकालकूट-
विस्फोटसंघट्टविनष्टचेष्टः ।
पूरोत्कटावर्त्तविवर्त्तमानः
संवर्त्तपाकं नरकं जगाम ॥ १९ ॥

योऽभूत् पुरा क्षान्तिरतिर्महर्षिः
सोऽहं कलि र्यश्च स देवदत्तः ।
अतीतवृत्तस्मरणेन शक्र
नाकारणं जातमिदं स्मितं मे ॥ २० ॥

इति भगवतः श्रुत्वा वाक्यं सविस्मयमानसः
प्रमदविकचव्यक्तोत्साहा वहन्नयनावलीः ।
तरणिकिरणस्पर्शनेव स्फुटः कमलाकर-
स्त्रिदशवसतिं प्रीतः प्रायात् पतिस्त्रिदिवोकसाम् ॥

२१ ॥

इति. क्षेमेन्द्रविग्भितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां
क्षान्त्यवदानमाष्टाविंशः पञ्चमः ॥

ཡལ་འདབ་སྲུང་ཅུ་ཙ་དབྱེ།

ཚན་པོ་ཁྱད་འཕགས་མཐོ་བ་རྣམས་ནི་ཉམས་པར་འགྱུར་བ་ཡི།
སྒྲིན་གྱི་རྒྱ་ནི་སྒྲི་བོ་ངན་དང་འགྲོགས་པ་ཁོ་ན་ཡིན།
འཇུག་ངོགས་ཤིང་ནི་ངེས་པར་འབྲས་བུ་སྒྲི་བས་སྒྲིན་ཅིག་ཉིད།
ཅུ་དང་འགྲོགས་པས་ཅུ་བ་སྤྱད་ནས་འབྲལ་ལ་འབྱེལ་བར་འགྱུར། 1

བཅོམ་ལྡན་དེ་བཞིན་གཤམས་པ་སྒྲིན། ཅུ་བོ་ཡིད་ཤོང་ལྡན་བའི་ངོགས།
ཁང་བཟང་མཛེས་པ་དང་ལྡན་པ། ཡངས་པ་ཅན་ན་རྣམ་པར་རྒྱ། 2

ཉ་བའི་ཚོགས་གྱིས་དེ་ཡི་ཅུ། བསྐྱལ་བར་དཀའ་ཞིང་ཟབ་པ་ལ།
ནམ་ཞིག་རྒྱ་ནི་འཕང་བ་ན། འཛིགས་ཅུང་ཅུ་སྲིན་ཡང་དག་འཕྲོན། 3

མགོ་བོ་བཅོ་བརྒྱད་སང་གོ་དང་། གཉིས་འབྲུང་སྟག་དང་བོང་བྱའི་བཞིན།
ལྷས་ནི་དེ་ཡི་རྣམ་པ་ཅན། མི་ནི་སྤོང་སྟག་དག་གིས་དྲངས། 4

དེར་ནི་དེ་མཐོང་རྣམ་པར་སྐྱབ། འདྲིན་བའི་ཐག་པ་ཚད་གུར་ཅིང་།
ངོ་མཚར་གཡོ་མེད་ཉ་བ་རྣམས། རྒྱན་ཅིག་བསྐྱོད་སྲིན་འགྲོ་བ་མིན། 5

ལམོར་བ་ལས་གྱི་རྣམ་བཤུ་བར། རྣམ་འགྱུར་ངོ་མཚར་ཟབ་མོ་ནི།
བརྒྱད་དང་ལྡན་བའི་ཁྱད་པར་རྣམས། སྤྱི་རྒྱུ་གིས་ནི་ཅི་བར་བྱེད། 6

जन चत्वारिंशः पहवः ॥

अत्यन्त मुन्नतिमतां महतां विनाश-
दोषस्य दुर्जनसमागम एव हेतुः ।
कूलद्रुमाः किल फलप्रसवैः सहैव
सद्यः पतन्ति जलसंगतिभिन्नमूलाः ॥ १ ॥

हृषिरागारशालिन्यां वैशाल्यां भगवान् पुरा ।
बल्लगमत्यास्तटे नद्या विंचचार तथागतः ॥ २ ॥

तस्याः कैवर्त्तसार्थेन गम्भीरेऽम्भसि दुस्तरे ।
कदाचिद् घोरमकरः क्षिप्त्वा जालं समुद्धृतः ॥ ३ ॥

अष्टादशशिराः मिंहद्विरदप्रखगाननः ।
नृणां संहसैराकृष्टः पर्व्वताकारविग्रहः ॥ ४ ॥

तं दृष्ट्वा तत्र विचस्ताः स्वस्ताकर्षणरज्जवः ।
आश्चर्य्यनिश्चलदृशो न तस्यु र्न्न ययुः क्षणम् ॥ ५ ॥

गखनां गहनाश्चर्य्यविशेषशतशालिनाम् ।
संसारे कर्मवैचिध्यं विकाराणां करोति कः ॥ ६ ॥

སྐབས་དེར་དེ་ཡི་ཚེད་ཏུ་ནི། འབྱུང་བོ་དགོངས་པ་བཅོམ་ལྷན་འདས།

སྐྱེ་བོ་ཐམས་ཅད་སྐྱོབས་པ་ལ། ཏུས་མཛོད་རྒྱལ་བ་ཡང་དག་ཕྱོན། 7

གན་བོ་བྱིས་པ་བྱད་མེད་བཅས། ལྟ་མོ་ལ་འཚོགས་སྐྱེ་བོ་དག།

བཅོམ་ལྷན་གྱིས་གཟིགས་འཆུག་ངོགས་དེར། ལྷན་ནི་ཡོངས་སུ་བརྒྱུང་བ་མཛོད། 8

དག་སྤྲོང་ཚོགས་ཀྱིས་ཡོངས་བསྐྱར་བའི། དེ་བཞིན་གཤགས་པ་དར་མཐོང་ནས།

ཚུ་བཏེར་ཕྱིར་ལ་ལོག་པ་བཞིན། སྐྱེ་བོ་ཐམས་ཅད་དེར་ཕྱོགས་གུར། 9

དེ་མཐོང་ཉིད་ཀྱི་འབྲུལ་ལ་ན། ཉ་བ་ནས་བར་དུ་དབྱེ་བ་ཡིས།

སྐྱོག་ཆགས་འཚི་བ་ཡངས་པའི་རྒྱ། འཁོར་བ་ལྟ་བུ་བཏང་བར་གུར། 10

དེ་ཡི་གསུང་གིས་ཚུ་ལ་ཉ། ཚུ་སྲིན་ན་ཀྱ་ལ་སོགས་ཚོགས།

བཏང་ནས་དེ་དག་ཁོ་བྲལ་བས། སྐྱིག་པ་ཡི་ནི་དབྱེ་བར་གུར། 11

དེ་དག་གིས་བཀོད་ཚུ་སྲིན་ཅེ། མ་དུན་དུ་བཅོམ་ལྷན་གྱིས་གཟིགས་ནས།

ཚོམས་ཀྱི་མཛོས་བ་སྤྱིང་ཇེ་ཡི། ཚུ་པོ་སྐྱོ་བཞིན་དེ་ལ་སྤྲུམ། 12

བྱ་སྐྱེ་མེར་སྐྱེ་ཁྱོད་ཀྱིས་ནི། ཉེས་པ་བྱས་པ་མི་དུན་ནས།

འདི་ཡང་ངག་གིས་ཉེས་སྤྱད་དག། སྤྱིན་བ་ཉམས་སུ་སྤྱོང་བ་ཡིན། 13

ཁྱོད་ཀྱི་མི་དགའི་གོགས་གུར་བ། མ་དེ་ད་ལྟ་བུ་ནགས།

ཐམས་ཅད་མཁུན་པས་འདི་བཟོད་ཚོ། དེ་ཡིས་སྐྱེ་བ་དུན་ནས་སྤྲུམ། 14

अचान्तरे तमुद्देशं भगवान् भूतभावनः ।

जिनः समाययौ सर्व्वजनचरणकृतक्षणाः ॥ ७ ॥

सदृहवालललनं जनं कौतुकसंगतम् ।

दृष्ट्वां तत्राकरोत्तौरे भगवान्नासनग्रहम् ॥ ८ ॥

भिक्षुसंघैः परिवृतं दृष्ट्वा तत्र तथागतम् ।

जनोऽभूदुन्मुखः सर्व्वः प्रत्यावृत्त इवोदधिः ॥ ९ ॥

तं विलोक्यैव विनताः क्लैवर्त्ताः प्राणिवन्धनम् ।

विशास्त्रजालं सहसा संसारमिव तत्यजुः ॥ १० ॥

मत्स्यकुम्भौरनक्रादिसंभारं तद्गिराम्भसि ।

त्यक्त्वा ते विरताटोपा बभूवुः किल्विषद्विषः ॥ ११ ॥

तैर्न्यस्तं भगवान् दृष्ट्वा महामकर मग्रतः ।

तं जगाद सृजन् दन्तकान्त्यैव करुणानदैम् ॥ १२ ॥

अपि त्वं कपिलः पुत्र किन्न स्मरसि दुष्कृतम् ।

वचोद्भुञ्जरितस्यायं परिपाकोऽनुभूयते ॥ १३ ॥

साध्यकल्याणमिष न्ते जननी द्वाद्य वर्त्तते ।

सर्व्वज्ञेनेत्यभिहितः स्मृत्वा जाति मुवाच सः ॥ १४ ॥

ཁྱབ་བདག་བདག་ནི་སེར་སྐྱ་ཡིན། རང་གིས་ཉེས་པ་བྱས་པ་དྲན།
 དག་གིས་ཉེས་བྱས་ཡོངས་སྒྲིན་པ། འདི་ནི་ཉམས་སྲུ་བྱོང་བར་གྱུར། 15

དམྱལ་བ་སྒོན་བྱེད་བདག་གིས། སྒོན་དུ་དམྱལ་བ་དག་དུ་སྐྱེས།
 ཞེས་པ་སྐྱེས་ནས་ཅུ་སྒྲིན་དེར། ངོ་རོ་དྲག་པོས་རབ་དུ་བྱས། 16

སྤང་ན་རྒྱ་མཚོར་བྱིང་དེ་ལ། བཅོམ་ལྡན་འདས་ཀྱིས་བཀའ་སྐྱེལ་པ།
 དུད་འགོའི་སྐྱེ་བཞན་སོང་བྱོད་ལ། དུས་མིན་དེ་རིང་ཅི་ཞིག་བགྱེ། 17

བག་མེད་ནམས་ཀྱི་བསོད་ནམས་མིན་པའི་རབ་དུ་ཙོམ་པ་གཟུ་ལུས་ས་དག།
 དགོད་ཅིང་རངས་པས་བསྐྱབས་པ་དམྱལ་བར་ཡོངས་སྲུ་སྒྲིན་ལ་ཆགས་གྱུར་ཚོ།
 ཉོན་མོངས་འབེབས་པ་དུག་དང་མཚུངས་པའི་ཇིས་སྲུ་འགོད་པ་མ་ཞིབས།
 ཅུ་ལ་སྐྱབས་གནས་ནམས་ལ་མཚན་མོ་སོ་སོར་མཚོག་དུ་གཏུང་བར་བྱེད། 18

སྐྱུག་བསྐྱེལ་སྐྱད་ཅིག་གིས་འཛིག་སྐྱད། བདག་ལ་སེམས་ན་དང་བར་བྱས།
 དང་བའི་ཡིད་ཀྱིས་དུས་བྱས་ནས། ལྷ་ཡི་གནས་སྲུ་བྱོད་བགོད་འགྱུར། 19

མཉེས་གཤེན་པན་པ་འདི་ཡང་ཉོན། རྣམ་པར་དབྱེད་ལ་ཡིད་ལ་གྱིས།
 འདུ་བྱེད་ཐམས་ཅད་མི་དྲག་ཅིང་། ཞིབ་སྤང་འདས་འཛིག་པ་མེད། 20

བཅོམ་ལྡན་འདས་ཀྱི་བཀའ་འདྲི་ཡོས། ད་ནི་རབ་དང་གྱུར་བའི་ཚོ།
 སྐྱེ་བའི་ཚོགས་ཀྱང་ཡུན་རིང་དུ། ངོ་མཚར་གཡོ་བ་མེད་པར་གྱུར། 21

विभो भवामि कपिलः स्मरामि निजदुष्कृतम् ।
वचोदुश्चरितस्यार्थं परिपाकोऽनुभूयते ॥ १५ ॥

यातां मे नरकं माता नरकादेशिनौ पुरा ।
इत्युक्त्वा मकरस्तत्र रुरोद् परुषस्वरम् ॥ १६ ॥

तं शोकसागरे मग्नं बभाषे भगवान् पुनः ।
अकाले किं करोम्यद्य तिर्यग्ग्योनिगतस्य ते ॥ १७ ॥

अपुण्यप्रारम्भे रभसहंसितोल्लासविहिते
प्रमत्तानां याते नरकपरिपाकप्रणयिताम् ।
अशान्तेः सन्तापं रुदितशरणानि प्रतिनिशं
भृशं क्लेशविशैर्दिशति विषतुल्यै रनुशयः ॥ १८ ॥

क्षणं दुःखक्षयायैव मयि चित्तं प्रसादय ।
प्रसन्नमानसः काले यास्यसि चिदशालयम् ॥ १९ ॥

ऋणु वत्स हितञ्चेदं विचार्य कुरु चेतसि ।
अनित्याः सर्व्वसंस्काराः शान्तिनिर्वाण मक्षयम् ॥ २० ॥

इत्याज्ञया भगवत स्तस्मिन् याते प्रसन्नताम् ।
जनसंघः स सुचिरं बभूवाश्चर्य्यनिश्चलः ॥ २१ ॥

དེ་ནས་སྐྱེ་བོས་གྲུས་པར་ནི། གསོལ་བདབ་འཕགས་པ་ཀུན་དགའ་བོས།
བཅོམ་ལྷན་འདས་ལ་ཐལ་སྤྱད་བྱས། དེ་ཡི་སྒྲོན་ལྷུང་རབ་དུ་བྱིས།།

22

དེ་ཡིས་བྱིས་ལ་ཡི་ཤེས་སྒྲུན། དེ་མེད་དེ་ཡིས་རབ་དུ་གསུངས།
སྤྱི་བའི་ངང་རྒྱལ་འདི་ཡི་ནི། ལྷུང་བའི་མཐའ་འདི་མཉམ་པར་གྱིས།།

23

བསྐལ་པ་བཟང་པ་དག་ལ་སྤྲན། སྐྱེ་བོ་ཚོ་ལ་ཁྲི་སྤྲུག་རྒྱང་།
ཐུབ་ཚོ་བཅོམ་ལྷན་དེ་བཞིན་གཤེགས། འོད་སྤྱང་ཞེས་པ་ལྷུང་བར་ལྷུང་།།

24

བར་ཁ་སིར་དེ་དུས་སྤྱ། ས་སྤོང་གྲི་གི་ཞེས་བྱ་བ།
སྤོང་བའི་དབག་བསམ་གྱིང་ལྷ་བྱ། མང་བོ་རབ་དུ་སྤྱར་བ་ལྷུང་།།

25

ནམ་ཞིག་མཁས་པའི་གནས་སྤྱ་ནི། མིག་སྤོང་གཞན་པ་བཞིན་དུ་གནས།
དེར་ནི་གཉིས་སྐྱེས་དུག་ཤེད་ལྷ་ན། སྤྱ་བའི་སེང་གེ་ཞེས་པ་འོངས།།

26

ཐོགས་པ་མིན་པར་སྤྲད་པ་དང་། ལྷན་དང་བསྐྱེན་བཀུར་ཡང་དག་ཐོབ།
སྤོབ་མའི་འཕྲུང་བས་བསྐྱོར་བ་དེས། དེ་ཚོ་རྒྱལ་ལ་ཤིས་བརྗོད་པ།།

27

ཁྱབ་བདག་མཁས་པའི་བདག་བོ་མདུན་སར་འདུག་འོས་ཤིས་
ལྷན་ཁྲོད་ནི་ཤིས་གྲུར་ཅིག།
ཁྲོད་ཀྱི་ལེགས་སྤྱོད་བདུན་ཅི་དག་ལ་མཚོག་དུ་སྤྱེད་ལྷན་ཡང་
དག་བལྟ་ལ་ཆགས།

ས་བདག་གཞན་གྱི་མིང་ལ་སྤང་ལྷན་ཡོན་དན་བརྗོད་ལ་སྤྱ་ཅོར་ཆེ་བར་སྐྱོགས།
ཡོན་དན་ཀུན་གྱི་དེན་གནས་ཁྲོད་ཀྱི་སྤོབ་ལྷུང་ཉིད་དུ་བདག་ལ་སྐྱེན་ནམས་སྤྱར།།

28

आर्यानन्दः प्रणयिना जनेनाभ्यर्थित स्ततः ।
तत्पूर्ववृत्तं पप्रच्छ भगवन्तं कृताञ्जलिः ॥ २२ ॥

स तेन पृष्टः प्रोवाच विमलज्ञानलोचनः ।
अस्याकुशलशीलस्य वृत्तान्तः श्रूयता मयम् ॥ २३ ॥

भद्रकाख्ये पुरा कल्पे वर्षायुतयुगायुषि ।
जने बभूव भगवान् काश्यपाख्य स्तथागतः ॥ २४ ॥

क्रिकिर्नाम महौपालः कल्पशाल इवार्थिनाम् ।
अभवत् समये तस्मिन् वाराणस्यां बहुप्रदः ॥ २५ ॥

कदाचिद् विबुधास्थाने सहस्राह्म मिवापरम् ।
आसौनं वादिसिंहाख्य स्तं विद्वानाययौ द्विजः ॥ २६ ॥

अविलम्बितसंप्राप्तदर्शनासनसत्कृतिः ।
स दत्ताशौ न्दरपतिं शिष्यश्रेणिवृतोऽभ्यधात् ॥ २७ ॥

स्वस्ति स्वस्तिमते बुधाधिपसभासौनाय तुभ्यं विभो
लुब्धाः सच्चरितामृते तव परं सन्दर्शने रागिणः ।
सद्देवाः परंभूपनाम्नि मुखरास्ते सद्गुणोदौरणे
कस्मात् सर्व्वगुणाश्रयेण भवता दोषैर्वयं योजिताः ॥ २८ ॥

གང་ཞིག་སྒྲོང་བ་རྣམས་ཀྱང་པར་མེད་རིན་ཅེན་ཆར་པལ་པས།
 ལྷ་ཚོགས་སྒྲོང་བའི་དོན་མཐུན་ཡོངས་སུ་ཚོམ་པར་བྱེད་གྱུར་པ།
 དེ་དག་ཐམས་ཅད་གཏོང་མེད་དང་ལྷན་མཚུངས་མེད་བམེད་ནམས་གཏོར།
 ཁྱོད་ཀྱི་སྤྱིན་པ་བཀོན་མེད་འབྱོར་བའི་རྣམ་པར་འཕེལ་བ་ཡིན།།

29'

རྒྱལ་བོ་ཡོན་ཏན་ཚུང་ཟད་ཡོངས་སུ་འདྲིས་པ་བདག་གི་སྒྲ་མ་དམ་པ་དྲག།
 བསྟན་ལས་མཁས་པ་རྒྱལ་བྱེད་རིག་པའི་ཆ་ཡི་ཆ་གས་ཅི་ཡང་ཐོབ།
 ཡིད་ལོང་མཁས་པའི་བསྐྱེད་ཚོགས་ཀྱི་ལོད་དང་ལྷན་བའི་མདུན་ས་འདིར།
 དེ་ཡི་ཚོགས་ནི་སྤལ་ད་བྱུང་བའི་ཡིད་ཅེས་འགའ་ཞིག་བདག་གིས་བསྟན།།

30

སྤྱི་བོ་དམ་པའི་སྒྲི་ནི་རང་གི་ཡོན་ཏན་བརྩིར་ངོ་རྒྱུ།
 དེ་ལྟ་ན་ཡང་སྐྱུ་འདོད་དག་བོས་སུ་ཅེ་སྒྲིག་དུ་བཅུག།
 རྒྱལ་བོ་འགྲོ་འདི་དག་ན་བདག་གི་ཚོགས་ལན་ལ་སྤེད་པའི།
 གལ་ཏེ་མཁས་པ་ཡོད་ན་སྐྱུར་བ་ཉིད་དུ་བདག་པར་གྱིས།།

31

ཞེས་པ་དེ་ཡི་གཞུང་གི་ཚོགས། དྲག་བོར་སྤྱིམས་ཞིང་ཟབ་པ་དག།
 ཐོས་ནས་ས་ཡི་བདག་བོ་ནི། རྐྱེངས་པས་སྐྱུར་བར་ཡང་དག་བསམས།།

32

གལ་ཏེ་ལན་ནི་མ་ཐོབ་པར། རྒྱགས་ཤང་འཕུར་འདྲ་སང་གྱུར་ན།
 དེ་ལྟ་ན་ནི་བདག་ཡུལ་གྱི། བྲགས་པ་མེན་པ་སྒྲིག་པའི་ངོ་།།

33

यद् याचका अपि निरन्तररत्नवर्षे
 नानार्थिसार्थपरिपूरकतां प्रयान्ति ।
 सर्व्वं भवानुपमपुण्यनिधे वदान्य
 निर्देयदानविभवस्य विजृम्भितं ते ॥ २९ ॥

राजन् किञ्चित्पारचितगुणैः सेवया सद्गुरुभ्यः
 प्राप्तोऽस्माभिर्विबुधविजयौ कोऽपि विद्यांश्लेशः ।
 अस्यां विद्वत्कमलभरसौम्यप्रभायां सभायां
 तस्योत्कर्षं कतिपयपदं प्रत्ययं दर्शयामः ॥ ३० ॥

निजगुणागणने धीर्लज्जते सज्जनानां
 मुखरयति तथापि प्रौढवादाभिलाषः ।
 इयति जगति राजन् क्षिप्रमन्विष्यतां मे
 प्रतिवचनरुचि श्रेदस्ति कश्चिद् विपश्चित् ॥ ३१ ॥

सन्दर्भगंभंगम्भीर मिति तस्योत्कटं वचः ।
 श्रुत्वा क्षितिपतिः क्षिप्रं विलक्षः समचिन्तयत् ॥ ३२ ॥

अप्राप्तप्रतिमहोऽयं यदि यायाम्मदोद्धतः ।
 तदेष मम देशस्य यशःखण्डनडिण्डिमः ॥ ३३ ॥

གང་ན་ས་བདག་སྐྱོན་པོར་གྱུར། ཡོན་ཏན་ཅན་རྣམས་དམན་པར་བྱེད།
དེ་ན་སྐྱེ་བོ་རིག་བྱེད་ལ། ཡོངས་སྐྱུ་ངལ་བ་བྱེད་མ་ཡིན།།

34

ས་བདག་ཚེས་ཀྱི་ཀྱན་དགའ་ར། འི་མེད་དཔེན་པའི་སྒྲུང་བ་ཅན།
འཇིག་རྟེན་རིག་བྱེད་ལ་འཇུག་སྟེ། དམ་པའི་བྱ་བའི་སྐྱོད་ལ་བཞིན།།

དེ་སྐྱོད་འདི་ཡི་རྒྱགས་པ་ནི། རབ་ཏུ་འབད་བས་ཚར་གཅད་བྱ།
ཡལ་ནི་རིག་བྱེད་ཀྱིས་དབུལ་བ། རིགས་ཀྱི་བདག་པོ་ཉིད་ཀྱི་སྐྱོན་།།

36

དེ་ལྟར་བསམས་ནས་མི་བདག་གིས། བྱམ་ཟེ་ཀར་བ་དེར་གནས་པ།
མཁས་པའི་སྐྱེ་བ་རྣམ་དབྱེད་ནས། རྫོན་པོ་ཚེན་པོས་འགྲུགས་སུ་བཅུག།།

37

མཁན་པོ་དོག་གོ་ནོ་ལྡན་པ། ས་བདག་མདུན་ས་དེར་འོངས་ནས།
སྐྱེ་བའི་སེང་གོ་དེགས་པ་ཡི། རལ་བ་དག་ནི་ཅད་པར་བྱས།།

38

གྱུར་བར་སྐྱ་བ་མ་ལུས་ལས། རྣམ་རྒྱལ་དེ་ཡིས་ཟམ་པ་དེའི།
དབྱེད་ས་ཅན་ངོ་མཚར་གྱུར་པ་བཞིན། སྐྱེ་བཅད་རྒྱ་ནི་ཡང་དག་ཐོབ།།

39

སྐར་མ་རྣམས་ནི་འཆར་བ་བཞིན། མཁས་པ་གཟི་བྱིན་ཆེ་རྣམས་ཀྱིས།
ཡོན་ཏན་བྱེད་འཕགས་ལ་གནས་པ། མོང་ནས་མོང་དུ་མཐོང་བ་ཡིན།།

40

དེ་ནས་ནོར་མང་མི་བདག་གིས། བྱིན་ནས་སྐྱེ་བའི་སེང་གོ་བདེང་།
མོང་ཁྱེར་ལྟ་བུ་ཀར་པ་ད། གཉིས་སྐྱེས་རྒྱལ་བ་དག་པ་བྱིན།།

41

गुणापमानकृद् यच्च मूर्खो भवति भूपतिः ।
न करोति जनस्तच्च विद्यार्जनपरिश्रमम् ॥ ३४ ॥

विश्वकविमलालोके धर्म्मार्गान्ने महौपतौ ।
लोके विद्याः प्रवर्त्तन्ते सदाचारक्रिया इव ॥ ३५ ॥

तस्मादस्य प्रयत्नेन कर्त्तव्यो मदनग्रहः ।
विद्यादरिद्रता देशे दोष एव विशांपतेः ॥ ३६ ॥

इति संचिन्त्य ऋपतिर्विप्रं कर्षट्वासिनम् ।
श्रानिनाय महामात्यै रन्विष्य विदुषां गुरुम् ॥ ३७ ॥

भूमृत्सभा मुपाध्यायः प्रेत्य तं तक्कककेशम् ।
चकार वादिसिंहस्य दर्पकेशरकर्त्तनम् ॥ ३८ ॥

तस्य तेन जितस्याशु विजिताशेषवादिनः ।
मौनसूचं समापेदे लज्जितेव सरस्वतौ ॥ ३९ ॥

आरूढाः शुभ्रमहसं नक्षत्राणामिवोदयाः ।
उपर्युपरि दृश्यन्ते गुणोत्कर्षा मनौषिणाम् ॥ ४० ॥

वादिसिंहं विस्तृज्याथ दत्त्वा भूरिधनं नृपः ।
ददौ द्विजाय जयिने कर्षटं नगरोपम् ॥ ४१ ॥

དེ་ནས་རྒྱལ་ལས་སྤང་བ་དང་། དཔུང་རྒྱན་གྲུབ་བྱ་མཛེས་པ་ཐོབ།

མཁམ་པོ་དཔལ་དང་རྣམ་ཅིག་དུ། རང་གི་བྱིས་ཏུ་རབ་དུ་བྱུགས། 42

རྒྱལ་པོའི་དཔུང་པས་བསྐྱབས་པ་དང་། ཚོང་པས་རྒྱ་མཚོ་ནས་བསྐྱབས་དང་།

མཁམ་པའི་ཡོན་ཏན་བྱུང་འབགས་ཀྱིས། བསྐྱབས་པའི་དཔལ་ནི་ནམ་པར་
མཛེས། 43

དུས་ཀྱི་དཔལ་དང་ཐུན་པ་དེ། བྱ་སྐྱེས་ཀུན་དུ་དགའ་བར་གྱུར།

བདེ་ལའང་བདེ་བ་སྐྱུ་ཚོགས་པ། བསོད་ནམས་ལས་ཀྱི་མཚན་ཉིད་ཡིན། 44

སྐྱ་ནི་སེར་སྐྱ་གཟི་བྱིན་ཅན། སར་སྐྱ་ནས་བྱ་བྱས་པ་ད།

ཚེར་སྐྱེས་ཀིན་དུ་མཁམ་པ་ནི། པ་ལས་མངོན་པར་རྣམ་པར་གྱུར། 45

རིགས་བརྒྱད་ཆེན་པོ་དག་ལ་མཁམས། མཁམ་པ་ལ་ནི་འབྱོར་བ་རྒྱས།

འབྱོར་ལ་བྱུང་འབགས་དམ་པའི་བྱ། ལེགས་བྱས་ཡལ་ག་ལྷན་པའི་འབྲས། 46

ནམ་ཞེག་ནད་ཀྱི་སྤྱོད་བ་ཡོས། ལུས་ནི་འཇམ་ལ་ཉ་བ་ན།

སྐྱེ་བོ་མེད་སར་བྱ་བོས་ནས། བྱ་ལ་མཉེས་གཤེན་དེས་སྤྲིས་པ། 47

བདག་གོས་བཞན་ལ་ཡན་ཏན་བསྐྱབས། དང་ལ་བབས་ཚོ་ནོར་ཟས་བསྐྱབས།

བྱ་གཅིག་འཇིག་རྟེན་པ་རིལ་གྱི། བདེ་བསྐྱབས་སྤྱོད་ཡང་བྱས་པ་མེད། 48

མཚམས་ནི་ལེགས་པར་བགྲངས་པའི་དུས། བྱ་ལོན་པ་བཞིན་འོངས་པའི་ཚོ།

དེ་ནི་འབྲུགས་ཏེ་བདག་གང་ན། རིག་དེ་གང་ན་ནོར་གང་ན། 49

लब्धराजगजाश्वोऽथ चारुकेयूरकंकणः ।

उपाध्यायः स्वभवनं प्रविवेश सह श्रिया ॥ ४२

भुजैर्जिता भूमिभुजां वणिजां सागरार्जिता ।

विद्यावंतां विराजन्ते गुणोत्कर्षार्जिताः श्रियः ॥ ४३ ॥

कालेन श्रीमत स्तस्य पुत्रजन्मोत्सवोऽभवत् ।

सुखेऽपि सुखसम्पत्ति लक्षणं पुण्यकर्मणाम् ॥ ४४ ॥

कपिलो नाम स शिशु स्तेजःपिङ्गशिरोरुहः ।

वर्द्धमानमति विद्वान् पितुरभ्यधिकोऽभवत् ॥ ४५ ॥

कुले महति वैदुष्यं वैदुष्ये विभवोद्भवः ।

विभवे सत्सुतोत्कर्षः फलं सुकृतशाखिनः ॥ ४६ ॥

कदाचिद् व्याधिसंयोगात् प्रत्यासन्नतनुस्तयः ।

विजने पुत्र माह्वय सोऽवदत् पुत्रवत्सलः ॥ ४७ ॥

वाल्ये गुणार्जनं पुत्र तारुण्ये द्रविणार्जनम् ।

मया कृतं न तु पुनः परलोकसुखार्जनम् ॥ ४८ ॥

उत्तमर्ष इव प्राप्ते काले सुगणितावधौ ।

अधुना विवशः काहं क सा विद्या क तद्धनम् ॥ ४९

ཡམ་དམ་མ་དོག་བདེ་འབྲས་ལྷན། འོ་གྲུ་ཅུ་བཅེངས་སྐྱེ་བ་ཡས།
 བགས་སྲུ་དུས་མིན་དེ་རྗེ་བཞིན། བཟོད་དཀའི་དུས་ནི་སྐྱུང་བར་འགྱུར། 50

མཐའ་དག་དོག་དང་སྐྱུ་ཅུ་ལ་ནམས་ཀྱིས་སྐྱེ་བ་འཕེན་བྱེད་ཅིང་།
 སྐད་ཅིག་བདེ་བའི་སྐྱུར་ནི་འོ་ར་ནམས་རབ་དུ་འཛོན་བར་བྱེད།
 མེངས་པའི་སྐྱོབ་མ་མི་ནམས་ཕྱུངས་དང་བྱུ་ལ་དགའ་བར་བྱེད།
 ལུས་འབྲལ་ཡུད་ཅམ་དག་ལ་ཐམས་ཅད་གཞན་དེ་དེ་ཡང་གཞན། 51

མཛེའ་བ་མེངས་པས་དབང་བྱས་བདག། རྩོད་ལ་པམ་བས་འདི་བཛོད་དོ།
 མཉེས་གཤིན་མང་དུ་ཐོས་པ་ལས། འཁོར་བའི་སྡིང་པོ་འདི་ལས་རིག་བུ། 52

དམ་པར་བྱུག་བྱ་ཅུ་བ་པོར་སྐྱེ་མི་བུ།
 རབ་དུ་འབད་བས་གཞན་ལ་པན་བ་བུ།
 སྐྱེས་བུ་སྐྱིག་པའི་གཡང་སར་སྐྱུང་ནམས་ཀྱིས།
 བཟོད་ནམས་འདི་དག་ནམས་ཉི་བདེན་ས་ཡིན། 53

འབྱོར་བ་དག་ལ་མ་ཆགས་མཛོས་པས་བརྒྱན།
 སྐང་མཉེད་སྐྱོབས་དང་རང་བདེ་ལ་མ་མེངས།
 ཅུ་བ་གསུམ་པོ་འདི་ལ་དགོ་བའི་གིང་།
 འབྲས་བུ་དམ་པའི་དཔལ་ལྷན་ས་ལུས་གཞས། 54

गुणपुष्पे सुखफले बद्धमूले धनैर्जने ।
वने वज्र इवाकालकालः पतति दुःसहः ॥ ५० ॥

क्षपयति सकलाभिर्जन्मविद्याकलाभिः
क्षणिकसुखनिमित्तं सन्निधत्ते च वित्तम् ।
पशुशिशुषु मनुष्यः प्रीयते मोहशिष्यः
तनुविरहमुद्धर्त्ते सर्वमन्यत् सचान्यः ॥ ५१ ॥

इदन्तु ते हितं वच्मि स्नेहमोहवशौकतः ।
संसारसारशरणं वत्स वेत्सि बहुश्रुतः ॥ ५२ ॥

सन्तः प्रणम्याः परुषं न वाच्यं
कार्यः प्रयत्नेन परोपकारः ।
पापावपाते सततं हि पुंसा-
भैतानि पुण्यान्यवलम्बनानि ॥ ५३ ॥

अलोभशोभाभरणा विभृति-
रद्वेषसक्तिः स्वसुखेष्वमोहः ।
मूलचयेऽस्मिन् कुशलद्रुमस्य
वसत्यशेषाखिलसत्फलश्रीः ॥ ५४ ॥

རི་སྲིད་ས་ཡི་དཀྱིལ་འཁོར་དག། ཚ་ཟེར་གྱིས་གདུངས་དེ་སྲིད་པ།
 འདི་ན་བྱ་བྱོད་མཚུངས་པ་ཡི། མཁས་པ་སྐྱབ་པ་པོ་ཡོད་མིན། 55

ཁྱོད་གྱིས་ནམ་གྱིས་དུས་ན་ཡང་། དག་སློང་རྣམས་ལ་ཚོད་མི་བྱ།
 སངས་རྒྱས་པ་ཡི་སྒོ་རབ་རྒྱས། ཡེ་ཤེས་ཟབ་ཅིང་རྟོགས་པར་དགའ། 56

དག་སློང་ལ་སྒོ་མ་ཚོག་གི་དོན། བདག་གིས་དེས་ཚོ་བདག་ལ་བཤད།
 མཁས་པ་ཁྱོད་ཀྱི་དུའི་བ་དག། བྱ་བ་མི་ཤེས་ཤེས་བའང་སྐྱས། 57

དེ་སྐྱོད་དག་སློང་ལ་ཚོད་ན། ཁྱོད་མཁས་མཚོག་དུ་ཞུས་པར་འགྱུར།
 བཤང་སྲིད་སྒོ་བས་མཐུ་འདོད་པ་ཡིས། རི་ལ་སྐྱོ་བོས་བདང་མི་བྱ། 58

བྱ་ལ་དས་སྐྱམ་བྱས་ཟ་ནི། འཇིག་དྲན་པ་རལ་ས་ལ་སང་།
 ལུས་ཀྱི་ཁང་པར་ལུས་ཅན་གྱིས། འགོ་ན་རྣམས་རིང་བོར་མི་གནས་སོ། 59

དུས་ཀྱི་སྐྱ་མཁས་ཤེས་སྐྱ་ནི། མཁས་པ་ས་ལུས་ཉམས་བྱད་པ།
 ཡོན་དྲན་མང་བོས་རྒྱལ་བོ་ལས། རོར་དང་མཚོད་ཚན་རྒྱས་པ་ཐོབ། 60

ད་ནས་ནམ་ཞེག་སར་སྐྱ་ནི། སྐལ་བའི་རྒྱལ་སྲིད་ཐབ་པ་ལ།
 དཔེན་པར་དལ་བྱས་རང་གི་མ། ཀ་ཙ་ར་ཞེས་བྱ་བས་སྐྱས། 61

ཚོལ་བའི་དྲེགས་པ་གཙོད་བའི་བྱ། ལྷོགས་དང་སྒྲིང་ལས་རྒྱལ་བ་ཁྱོད།
 དག་སློང་ངན་པ་དྲེགས་པ་ཡིས། ལོང་རྣམས་ཅི་སྐྱོད་ཡོངས་སྐྱ་གཏོང་། 62

यावन्तपति तौष्णांशुरस्मिन् भुवनमण्डले ।
तावन्तत्सदृशः पुत्र विद्वान् वादौ न विद्यते ॥ ५५ ॥

भिक्षुंभिक्षु न कर्तव्य स्वया वादः कदाचन ।
गम्भीरज्ञानदुर्बोधप्रबुद्धा बौद्धबुद्धयः ॥ ५६ ॥

पुरा भिक्षुं स्मिया पृष्टः पदस्यार्थं जहास माम् ।
प्रश्नं कर्तुं न जानीषे विद्वानिति जगाद च ॥ ५७ ॥

तस्माद् भिक्षुविवादस्ते परं पाण्डित्यपौडनम् ।
बलप्रभावकामो हि गिरिं मूर्धा न ताडयेत् ॥ ५८ ॥

इत्युक्त्वा तनयं विप्रः परलोकभुवं ययौ ।
कायावसथपान्थानां देहिनां न चिरस्थितिः ॥ ५९ ॥

वाग्मी कालेन कपिलः खण्डिताखिलपण्डितः ।
नृपाद् बहुगुणं प्राप धनमानमहोदयम् ॥ ६० ॥

ततः कदाचिदेकान्ते कपिलं काचराभिधा ।
संप्राप्तं त्रादिसाम्राज्यं जगाद जननी शनैः ॥ ६१ ॥

वादिदर्पुच्छिदा पुत्र दिग्द्वीपजयिना त्वया ।
दुर्जनाः श्रमणाः कस्माद्दर्पान्धाः परिवर्जिताः ॥ ६२ ॥

གཞན་ལས་བྱུང་འཕགས་ལ་ཞེན་ཅིང་། མི་མཐུན་དག་ལ་བཟོད་དཀའ་བ།

འདིས་མི་བཟོད་ཅེས་སྐད་ཅིག་གིས། གསལ་བར་བྲགས་པ་ཉམས་པ་གྱུར། 63

ཅས་པ་མ་ཡིས་ཚིག་ཐོས་ནས། མཁས་པའི་མཚོག་དེས་རབ་སྐྱེས་པ།

དགོས་ཤིང་རྣམས་ལ་ཚོད་མི་བྱ། ཞེས་དེ་བདག་གི་པ་ཡིས་བརྗོད། 64

གང་གིས་ཡོན་ཏན་ལྡན་རྣམས་ཀྱིས། ཁ་ལ་མཚོད་པ་དམན་པར་བྱེད།

ཡི་གེ་འདེབས་བྱུང་སྐབས་པོ། བདག་ཅག་འཚོ་ཐབས་འདི་ཡང་རན། 65

ཚེན་པོ་རྣམས་ཀྱི་བདེ་གཞིས་སྤྲད། དྲག་ཏུ་གང་ཞིག་རབ་བཟོན་པ།

སྐྱེས་ལ་སྤང་བཟོད་དཀའ་བའི། མཁས་པ་གཏུག་པོ་འདི་དག་སྤྲད། 66

གང་ཞིག་གཡོ་སྐྱུ་མེད་དེ་སྤོ། གང་ཞིག་ཚགས་པ་བཅོམ་དེ་དཔལ།

གང་ཞིག་དྲིགས་པ་མེད་དེ་རིག། གང་ཞིག་བཟོད་པ་ལྡན་དེ་སྤོབས། 67

དེ་ལྟ་ཉིད་ཏུ་གཞན་རྣམས་དང་། སྤང་བས་ཚོད་པར་མི་བྱ་ན།

འགྲོ་བས་མཚོད་འོས་དགོས་ཤིང་། བྲགས་པས་མཚོན་དང་སྐྱོས་ཅི་དགོས། 68

ཚད་མས་ཡོངས་ངས་དེ་དག་ལས། རྒྱུ་བར་ཡང་ནི་མི་རྒྱས་དེ།

གང་ཞིག་བདག་མེད་བལྟན་པ་རྣམས། མི་མཐུན་སྤོགས་ཀྱི་ཡོངས་མི་སྤྱོད། 69

ཅས་པ་བྱ་ཡི་ཚིག་ཐོས་ནས། ཁྱོས་དེ་དེ་ཡིས་དེ་ལ་སྐྱེས།

ཁྱོད་ཀྱི་པ་ནི་སྤྲིག་པ་ཅན། དགོས་ཤིང་འབང་གྱུར་མ་ཡིན་ནས། 70

प्ररोत्कर्षाधिरूढस्य प्रतिपक्षे क्षमारतेः ।

अक्षमोऽय मिति व्यक्तं क्षणेन क्षीयते यशः ॥ ६३ ॥

इति मातुर्वचः श्रुत्वा सोऽवद् विदुषा वचः ।

न वादः अमणैः कार्यः पिषाहमिति वारितः ॥ ६४ ॥

इयं दुर्जीविकास्माकं पञ्चालम्बनवादिनाम् ।

क्रियते गुणमान्यानां मानम्नानि मुखे यया ॥ ६५ ॥

धिगेतच्चण्डपाण्डित्यं, गुरुविद्वेषदुःसहम् ।

महतां सुखभङ्गाय सदा यस्मिन् समुद्यमः ॥ ६६ ॥

यस्यां न माया सा बुद्धिः सा श्री लीभं निहन्ति या ।

दुर्षो न यस्य विद्या सा शक्ति र्या च क्षमावती ॥ ६७ ॥

एवमेव न कर्त्तव्यः परैर्विद्वेषविग्रहः ।

किं मातं जगतां पूज्यैर्भिष्टुभिः ख्यातलक्ष्मभिः ॥ ६८ ॥

विजेतुं न च ते शक्याः प्रमाणपरिनिष्ठिताः ।

प्रतिपक्षै रविक्षिप्तं तेषां नैरात्म्यशासनम् ॥ ६९ ॥

इति पुत्रवचः श्रुत्वा कुपिता त मुवाच सा ।

अभूत्तव पिता नूनं पापश्रमणचेटकः ॥ ७० ॥

བྱས་ཟེའི་རིགས་ནི་ཚེ་བར་སྐྱེས། མང་དུ་ཐོས་པས་ཤེས་རབ་ལྡན།
 དགོ་སྤོང་ཕྱོགས་སྐྱུ་སྐྱུང་གྱུར་བ། རྩོད་ཀྱང་དེ་དང་མཚུངས་པས་ཅི། 71

ཚད་མའི་རལ་གྱི་ཚེན་པོ་ཡིན། དགོ་སྤོང་རྣམས་ནི་ཚར་གཅད་མཛོད།
 སྤྱིན་གྱི་ཚོགས་རྣམས་མ་བཅོམ་ནི། ཚ་ཟེར་གྱུད་པ་མི་མཛོས་སོ། 72

ཞེས་པ་མ་ཡིས་ཚོག་གིས་བསྐྱེལ། དལ་གྱུས་པས་བསྐྱེལས་དཔ།
 དགོ་སྤོང་རྣམས་ཀྱི་བརྟེ་གནས་སུ། དལ་གྱུས་འགྲོ་བར་ཡང་དག་བརྩམས། 73

དེ་ནས་བགྲོད་པས་ཤེས་འདོད་ནས། ལམ་དུ་དགོ་སྤོང་འོང་བ་ལ།
 གཞུང་གི་སྤྱིང་པོ་ཚད་མ་ཡང་། ཏུས་སུ་འེས་པ་ཡང་དག་དྲིས། 74

དེས་དྲིས་དེ་ཡིས་རབ་སྐྱེས་པ། ལྷ་དོན་ངེས་པར་སྐྱས་གྱུར་བ།
 འོད་ཀྱི་ཚད་མ་འབྲམ་ཐུག་གསུམ། བསྐྱེན་བཅོས་སྐྱུ་ཕྱོགས་དག་ལ་དཀོན། 75

མཚོ་ནི་གང་ལས་ལྡོག་འགྱུར་ཞིང་། ལམ་ནི་གང་ལས་ལྡོག་པར་འགྱུར།
 གང་དུ་འདི་ག་རིན་སྐྱུག་བསྐྱེལ་དང་། བདེ་བ་ཡང་ནི་འགག་པར་འགྱུར། 76

ཞེས་པ་བཅོམ་ལྡན་ལྡན་པ་ཡི། གསུང་གི་སྐྱུ་དོན་ཟེབ་མོ་དག།
 ཐམས་ཅད་མཆེན་པ་ལ་བདེན་བས། རི་ལྗང་དེ་ལྟར་ཤེས་མ་ཡིན། 77

དེ་དག་ཐོས་ནས་སེང་སྐྱུ་ནི། ཚོགས་བཅད་ཟབ་པོས་ལ་མཚན་དེ།
 བཅོམ་ལྡན་འོད་སྐྱུངས་བདག་གིས་ནི། དཀའ་ཐུབ་ནགས་ཚལ་གཅོང་།

महति ब्राह्मणकुले जातः प्राप्नो बहुश्रुतः ।
भिक्षुपक्षे निपतितः कथं त्वमपि तादृशः ॥ ७१ ॥

पृथुप्रमाणखड्गेन कुरु श्रमणनिग्रहम् ।
अविदार्याभ्रसंघातं तीक्ष्णांशुर्न विराजते ॥ ७२ ॥

इति स प्रेरितो मातुर्गिरा तद्भक्तियन्त्रितः ।
भिक्षूणामाश्रमपदं शनैर्गन्तुं समुद्ययौ ॥ ७३ ॥

ब्रजन् स संमुखायातं भिक्षुं जिज्ञासया पथि ।
ग्रन्थसारं प्रमाणञ्च पप्रच्छ समयोचितम् ॥ ७४ ॥

स तेन पृष्ठः प्रोवाच गाढशब्दार्थनिर्णयम् ।
लंछत्रयप्रमाणं नः शास्त्रं तीर्थिकदुर्लभम् ॥ ७५ ॥

कुतः पारेऽतिवर्तन्ते क्व च वर्त्मातिवर्तन्ते ।
सुखदुःखे च लोकस्य क्वचित्समभिवभ्रतः ॥ ७६ ॥

इति गम्भीरशब्दार्थं शास्तु भगवतो वचः ।
अनुपप्रसितसर्वज्ञैश्चायते न यथा तथा ॥ ७७ ॥

एतदाकर्ण्य कपिलः श्लोकगाम्भीर्यविस्मितः ।
ययौ भगवतः पुण्यं काश्यपस्य तपोवनम् ॥ ७८ ॥

དེར་ནི་དགོས་ཤིང་ཚོགས་མཐོང་ནས། དེ་ལ་མ་དང་རབ་སྐྱེས་ཏེ།
 སྤྱིང་དང་བཞིན་རས་རབ་དང་ཞིང་། སྐྱེ་དོག་བྲལ་བས་རབ་དུ་བསམས། ॥ 79

གང་ཞིག་ཡང་དག་མཐང་ཉེན་ན། ཡིད་ནི་དྲི་མ་མེད་ཐོབ་པ།
 སྤང་བའི་ཚོགས་པས་དེ་དག་ལ། གདུག་པ་བྱ་བར་སྐྱ་ཡིས་འོས། ॥ 80

དེ་ལྟར་དེ་ཡིས་ཡུན་རིང་བསམས། དེ་དང་ཚིང་ལས་ཕྱིར་ཕྱོགས་ཏེ།
 ལམ་རིང་གིས་དུབ་རང་བྱིས་དུ། ཕྱིན་ནས་མ་ལ་རབ་སྐྱེས་པ། ॥ 81

མ་མ་ཚིང་པའི་ལས་ལ་ང་། བྱིད་ཀྱིས་བསྐྱེད་བ་རྒྱན་ཉིད་དུ།
 དོན་སྐྱེས་གཞུང་སྐྱེ་དགོས་ཤིང་ལས། འཛིག་དེན་དུ་ནི་གྲུལ་མི་ལྟས། ॥ 82

ལས་དུ་དགོས་ཤིང་གཞིག་གི་ནི། ཚོགས་བཅད་ཅམ་ཞིག་བདག་གིས་ཐོས།
 དོན་མ་ཤེས་པས་སྐྱེངས་གུར་ཏེ། ཤིན་དུ་ཡུན་རིང་ས་ལ་བལྟས། ॥ 83

དེ་ཡི་གཞུང་ལ་གོམས་མ་བྱས། སྐྱ་ཡིས་དེ་ལ་སྐྱེ་བར་སྐྱོབས།
 དེ་དག་རབ་བྱུང་རིན་པ་ལ། རང་གི་བལྟན་བཅོས་འཚུངས་མི་བྱེད། ॥ 84

ཅེས་པ་དེ་ཡིས་བརྗོད་ཐོས་ནས། མ་ཡིས་དེ་ལ་རབ་སྐྱེས་པ།
 བྱིད་ཀྱི་མངལ་གྱི་ཁུང་གྱིས་བདག། འལ་དུབ་བསྐྱེད་བ་ཉིད་དུ་ཟད། ॥ 85

འབྲན་རྒྱལ་ནི་བྱོ་བས་སྤོང་། དམན་བས་ཀུན་ལ་རབ་དུ་འདུད།
 གཞོད་པ་བྱས་ལ་སི་སེམས་པའི། སྐྱེས་པ་དེ་ཡིས་ཅི་ཞིག་བྱེད། ॥ 86

बथा अभक्षुगणं दृष्ट्वा प्रसन्नहृदयाननः ।

अचिन्तयत् तदश्रद्धां विहाय गतमत्सरः ॥ ७६ ॥

एतेषां द्वेषकालुष्यात् क्रौर्यं कः कर्तुमर्हति ।

येषां सन्दर्शनेनैव वैमल्यं लभते मनः ॥ ८० ॥

इति सञ्चिन्त्य स चिरं तद्विवादपराङ्मुखः ।

दूराध्वस्त्रिनः स्वगृहं गत्वा प्रोवाच मातरम् ॥ ८१ ॥

मिथ्यैवाहं त्वया मत्तः प्रेरितः कलिकर्मणि ।

अञ्जयाः अमणा लोके गूढार्थग्रन्थवादिनः ॥ ८२ ॥

श्लोकमाचं मया श्रुत्वा भिक्षोरेकस्य वर्त्मनि ।

अज्ञातार्थेन वैलक्ष्यात् सुचिरं वीक्षिता क्षितिः ॥ ८३ ॥

तद्ग्रन्थेषुकृताभ्यास स्तान् वक्तुं कः प्रगल्भते ।

कथयन्ति स्वशास्त्रं ते नहि प्रव्रजितादृते ॥ ८४ ॥

इति तेनोदितं श्रुत्वा जननी त मभाषत ।

आयासिताहं भवता गर्भभारेण केवलम् ॥ ८५ ॥

संघर्षामर्षशून्येन दैन्यात् सर्वप्रणामिना ।

धर्षणानिर्विमर्षेण क्रियते पुरुषेण किम् ॥ ८६ ॥

རན་ཅན་མཐའ་དག་འཛེག་དན་ན། རིན་ཅེན་གཟི་བཟིན་ཉིད་ཀྱི་ཆེ།

ད་འཚོ་བ་སྤངས་པ་ཡི། རྗེས་བུའི་སྲོག་གི་ཅི་ཞིག་དོན། 87

དེ་གཞུང་ཐོབ་སྐྱོད་རྒྱན་གྱིས་ནི། རབ་དུ་བྱུང་བ་ཅིས་མི་བརྒྱང་།

སྐྱབ་ཅིང་མགོ་ལ་ཀླ་ཤ་དག། སྐར་ཡང་སྐྱེ་བར་འགྱུར་རམ་ཅི། 88

ཞེས་པ་མ་ཡི་ཚོག་གིས་དེའི། ཡིད་ནི་རྩོག་པ་ཉིད་དུ་བྱུར།

འཕྲལ་ལ་དུས་མིན་རྒྱང་ཚུབ་གྱིས། རུལ་གྱི་ནམ་མཁའ་འགོགས་པ་བཞིན། 89

དེ་ནས་རབ་ཞི་ལ་ཆགས་པའི། ཟོག་ལྷན་དེ་ཡིས་དགོ་སྤོང་གི།

ནགས་སུ་ཕྱིན་ནས་རབ་བྱུང་བྱངས། བདེ་བར་གཤེགས་པའི་བསྟན་བཅོས་
ཐོབ། 90

དུས་ཀྱི་ཡོན་ཏན་ལ་གྲུས་པས། སང་གའི་ཁྲིལ་ཡང་དག་འཛེགས།

མཁའ་པ་ཚེས་ནི་སྐྱབ་པ་པོ། དེ་ཡིས་ཚེས་ནི་བསྟན་པ་བྱས། 91

མ་ཡིས་བསྐྱལ་བར་བྱུར་བ་དེའི། བསྟན་པ་དེ་ལ་རིམ་པ་ཡིས།

དགོ་སྤོང་ཚེས་དང་འགལ་བའི་དོན། སྐྱབ་ཅུ་ནི་ཡང་དག་བཅུ་མས། 92

ཚས་ལ་བསྟན་པས་གདུངས་བྱུར་པའི། དག་སྤོང་རྣམས་ཀྱི་ཚོག་དང་ཚོག།

བརྗོག་ཀྱང་དེ་ཡིས་དེ་དག་ལ། བཞིན་གྱི་རྣམ་འགྱུར་བྱས་ནས་སྐྱེས། 93

གནས་སྐབས་མིན་པ་མང་དུ་སྐྱེ། དེགས་ལྷན་སྐྱ་ཅོར་སོ་མཚུ་དག།

ཁྱེད་གྱིས་ཤེས་པ་མིན་པ་ལས། བདག་གིས་བཤེད་པ་རྣམ་པར་འགོག། 94

लोके सकलरत्नानां तेजसैव महार्घता ।
को ह्यर्थः पुरुषप्राणै स्तेजोजीवनवर्जितैः ॥ ८७ ॥

मिथ्या तद्ग्रन्थलाभाय प्रव्रज्या गृह्यते न किम् ।
कृत्तेषु जायन्ते किं केशेषु कुशः पुनः ॥ ८८ ॥

इति मातुर्गिरा तस्य मनः कलुषतां ययौ ।
सहसा कालवातालीरजोरुद्धमिवाम्बरम् ॥ ८९ ॥

ततः स कूटप्रशमप्रणयौ भिक्षुकाननम् ।
गत्वा गृहीत्वा प्रव्रज्यां शास्त्रं सौगतमाप्तवान् ॥ ९० ॥

कालेन धर्मकथकः स विद्वान् गुणगौरवात् ।
सिंहासनं समारुह्य विदधे धर्मदेशनाम् ॥ ९१ ॥

जनन्या प्रेरित स्तस्यां देशनायां क्रमेण सः ।
भिक्षुधर्मविरुद्धान् वक्तुं समुपचक्रमे ॥ ९२ ॥

धर्मप्रहारव्यधितैर्भिक्षुभिः स पदे पदे ।
निवार्यमाणस्तानूचे कृत्वा विहृतमाननम् ॥ ९३ ॥

अज्ञात्वा दर्पमुखरै रयथा बहुवादिभिः ।
भवद्भिः स्थूलदन्तोष्ठै र्यास्या मम विह्वलिता ॥ ९४ ॥

བྱོད་རྣམས་པོང་བུ་སྤྱིའུ་ང་མེའི་བཞིན་ལྡན་སྤྱུག་གི་ཁ་དང་བ་སྤྲུང་གདོང་།
 བྱི་ལ་ཨོ་ན་པག་དང་བྱི་ཡི་བཞིན་ལྡན་མཚོག་དུ་ལྟ་བར་དགའ་བའི་གདོང་།
 སྐྱེ་བ་བཅད་བཅུན་ཡང་བཟོད་པ་མིན་ན་དུག་པོ་དེ་སྐྱེ་ཚེན་སྤྱོད་པ་སྤྱོས་ཅི་
 དགོས།

ཞེས་པ་སྤྲིན་མ་འབྱོག་ཅིང་ཡན་གཅིག་མ་པན་དགོ་སྤོང་ཚོགས་ལ་དེ་ཡི་སྐྱེས། 95

དེ་ཡི་ཚོགས་མདའ་རྣམས་པོ་ཡིས། རྣམ་པ་བཅད་བཞིན་དགོ་སྤོང་རྣམས།
 ཡན་གྱི་ཚོགས་ནི་མི་བཟོད་པ། དེ་བདང་ནས་ནི་གཞན་དུ་སོང་། 96

དེ་ནས་ངག་གི་སྤྲིག་པ་དེས། བྱི་ནས་འབྱོད་པས་གདོང་སྤྲུང་དེ།
 གཉིས་སྐྱེས་དེ་ཡིས་མ་ཉིད་བདང་། རབ་དུ་བྱུང་བ་བདང་མ་གྱུར། 97

བདག་གི་བྱ་ནི་དགོ་སྤོང་གས། བྲགས་ཞེས་ཆ་ང་སྐྱེ་དུ་ཡང་།
 སྤྱོན་མར་གྱུར་ཅིང་ལྷུས་བདང་ནས། དུའལ་བ་དག་དུ་གཞན་པ་ཐོབ། 98

དེ་ནས་དུས་ཀྱིས་སྤྲིག་པ་དག། རང་གིས་བྱས་པའི་སེང་སྐྱ་ནི།
 ལྷུས་ཀྱི་མཚུག་དུ་ཚོགས་ལུག་ཀྱིས། ཅུ་སྤྲིན་འདི་ཉིད་དག་དུ་གྱུར། 99

དགོ་སྤོང་སྐྱེད་ལ་གང་སྐྱེས་པ། དེ་དག་འདི་ཡི་གདོང་འདི་དག།
 གང་བྱིར་ལས་ཀྱི་ས་བོན་ལས། འབྲས་བུ་མཚུངས་མའི་རང་བཞིན་སྤྱི། 100

ཞེས་གསུངས་དེར་ནི་བཅོས་ལྡན་གྱིས། དུག་བའི་ཚོས་ནི་བརྟན་མཚན་ནས།
 ཐད་དུ་བྱང་ཅུབ་སྐྱེ་བ་ཕྱེད་པའི། སྐྱེ་བོ་དག་ལ་ཇེས་བརྒྱང་མཚན། 101

यूयं गर्हभमर्कटोद्भवदना द्वीष्यास्यपञ्चानना
 माज्जरैणवराहकुक्कुरमुखा दुर्दर्शवक्त्राः परम् ।
 सद्द्या मौनजुषोऽपि नैव विकटाटोपं रटन्तः किमु
 धूमंगैरिति भिक्षुसंघ मसकृन्निर्भर्त्सयन् सोऽभ्यधात् ॥ ६५

तस्य वाक्यशरै स्तौक्ष्णैर्विकृता इव भिक्षवः ।
 अनुक्त्वैव प्रतिवच स्यक्त्वा तं ययु रन्यतः ॥ ६६ ॥

तेन वाक्पातकेनाथ पश्चात्ताप मुपागतः ।
 तत्याज जननीमेव प्रव्रज्यां न तु तां द्विजः ॥ ६७ ॥

श्रमंशौर्मे हृतः पुत्र इति सा विप्रलापिनौ ।
 उन्मादिन्मै तनुं त्यक्त्वा प्रपेदे नरकस्थितिम् ॥ ६८

ततः कालेन कपिलः स्वयं कलितकिल्बिषः ।
 देहान्ते वाक्यपारुष्यादिमां मकरतां गतः ॥ ६९ ॥

तान्येतानि मुखान्यस्य यान्यूचे भिक्षुभर्त्सने ।
 फलं सदृशरूपं हि कर्मवौजात् प्रजायते ॥ १०० ॥

इत्युक्त्वा तत्र भगवान् धर्मं मादिश्य शाश्वतम् ।
 जनस्यानुग्रहश्चक्रे नानाबोधिविधायकम् ॥ १०१ ॥

དེ་ནས་རྒྱལ་བ་རང་གནས་སུ། གཤེགས་ཚེ་དེ་ཡི་རང་བཞིན་ཡིད།
 ཅུ་སྟོན་ཁ་རྩམ་རབ་སྤངས་ནས། ལྷས་བདང་ལྷ་ཡི་གནས་སུ་སོང་། 102

དེ་ནི་སྐད་ཅིག་བདེ་གཤེགས་ལ། སེམས་ནི་རབ་དུ་དང་བ་ལས།
 རྒྱལ་ཚེན་བཞི་པའི་ལྷ་རྣམས་སུ། དཔལ་ལྷན་དེ་མེད་མཛེས་པར་སྦྱིས། 103

དེ་ནས་ལྷ་བ་ཉ་བའི་བཞིན། འཕྲེང་བ་དང་ལྷན་ན་རྒྱན་སེལ།
 ཀུན་དགའ་རྣམ་པ་དང་བཅས་བཞིན། དེ་ནི་བདེ་གཤེགས་བལྟ་བུ་འོངས། 104

ལྷ་ཡི་མེ་དོག་རབ་དུ་གཏོར། ཚད་བཅུ་གྲིས་ན་ས་ལ་རབ།
 འོད་ཀྱིས་ཕྱོགས་ཀྱི་འཁོར་ལོ་བཀང་། དེ་ཡིས་དེ་ལ་གྲུས་ཕྱོག་འཚལ། 105

ཉེར་འཁོད་དེ་ལ་བཅོམ་ལྷན་གྱིས། ཚོས་ནི་རབ་དུ་བསྟན་པ་མཛད།
 གང་གིས་བདེན་མཐོང་རྒྱན་ལྷགས་ཀྱི། འབྲས་བུ་ཐོབ་ནས་དེ་སོང་གུར། 106

དེ་ལྟར་བྱ་བ་དགའ་ཡང་དེ་ནི་ཙུ་བཞིན་སྦྱིག་པའི་འདམ་དགའ་ལས།
 བདོན་ཅིང་སྦྱེ་བོའི་ཚོགས་པ་དེ་དག་ཀྱང་སྡེ་སྦྱུག་བསྐྱེད་བསྐྱུབས་པ་ཡིས།
 གདུང་བར་ངེས་པར་ལྷུང་བ་རྣམས་ཀྱི་ཉོན་མོངས་རྩ་བ་མཚུངས་མེད་དག།
 མ་ལྷས་བསོད་ནམས་ངང་རྩལ་རྣམས་ཀྱིས་བདེ་ལྷག་ཉིད་དུ་འཛོམས་བར་བྱེད། 107

ཅེས་པ་དགའ་བའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་དོགས་པ་བརྗོད་
 པ་དབག་བསམ་གྱི་འབྲི་ཤིང་ལས་སེར་སྦྱའི་དོགས་པ་བརྗོད་པའི་
 ཡལ་འདབ་སྐྱུ་ཅུ་ཙ་དགུ་པའོ།

ततः प्रयाते स्वपदं जिने तन्मयमानसः ।

मकरः प्रोञ्छिताहारस्यक्ता देहं दिवं ययौ १०२

चातुर्म्महाराजिकेषु देवेषु विशदद्यतिः ।

श्रीमान् स जातः सुगते क्षणं चित्तप्रसादनात् ॥ १०३ ॥

ततः पूर्वेन्दुवदनः स्रग्वी रुचिरकण्डलः ।

स साकार इवानन्दः सुगतं द्रष्टुमाययौ ॥ १०४ ॥

प्रकौर्षदिव्यकुसुमः किरौटस्पृष्टभूतलः ।

प्रभापूरितदिक्चक्र स्तं भक्त्या प्रणनाम सः ॥ १०५ ॥

चक्रे तस्योप्रविष्टस्य भगवान् धर्मदेशनाम् ।

यया श्रोतःफलं प्राप्य सत्यदर्शो जगाम सः ॥ १०६ ॥

लृणमिव गुरुकायोऽप्युद्धृतः पापपङ्का-

दिति स जननिकायः सोऽपि दुःखाज्जिनेन ।

व्यसननिपतितानां लौलया पुण्यशैला

निखिलमतुलमूलं क्लेशमुन्मूलयान्ति ॥ १०७ ॥

इति श्लेमेन्द्रविरचितायां बोधिमत्त्वावदानकल्पलतायां

कपिलावदानं नाम एकानचत्वारिंशः पञ्चमः ॥ ० ॥

ཡལ་འདབ་མེ་བའི་བུ་པ།

ལས་ཀྱི་སྤྱོད་སེན་དགོངས་སྤྱོད་ལ།
སཉམ་པ་ཉིད་དུ་སྤྱོད་བྱ་ལོང་སྤྱོད་ལ།
ལུས་ཅན་རྣམས་ཀྱི་རྣམ་མང་ལས་སྤྱོད་འབྲས།
གང་ཉིད་མ་སྤྱད་ཀྱན་དུ་ཟད་སྤི་འགྱུར།

བཅོས་ལྡན་བདེ་བར་གཤེགས་པ་ལྟེན། རྒྱུང་བེད་རྒྱལ་པོའི་ཁབ་ཀྱི་ནི།
ཀ་ལན་ད་ཀའི་གནས་ཞེས་བའི། རྣམས་ཀྱི་དང་ན་རྣམས་པར་གནས། 2

གཞུགས་ཅན་སྤྱིང་པོས་ཡི་བདག། དེར་ནི་དབལ་གྱི་རྣམས་པར་གྲགས།
རིན་ཅེན་ཀུན་གྱི་འབྱུང་གནས་གྱུར། རིན་ཅེན་*འབྱུང་གནས་གཞན་པ་བཞིན། 3

དུས་དེར་གྱིང་ཁྱིམ་སྤྱོད་ཞེས། ལུ་བར་སྤི་བདག་དབལ་དང་ལྡན།
གྲགས་པ་རྣམས་པའི་ཆུ་གཏེར་ཆེ། ལྷ་དུ་ཡ་ན་ཞེས་པ་གྱུང་། 4

དེ་ཡི་བཅུན་མོ་རྣམས་པའི་འོད། ཅེས་པ་རྣམས་པའི་བཞིན་རས་ཅན།
སྤྱོད་ཅི་དུག་པོའི་ཅལ་དང་ལྡན། རྒྱལ་ཚབ་གཞུག་བྱུང་ཅན་ཞེས་གྱུར། 5

ནི་ཅུ་ཀ་དང་སྤྱི་ཅུ་ཀ། ཞེས་པ་དེ་ཡི་སྤྱོད་པོ་གཉིས།
འདུལ་བ་དཀར་པོ་སྤྱད་བྱ་དག། བགྲང་བར་བྱ་བ་རིན་པར་གྱུར། 6

* for རིན།

चत्वारिंशः पल्लवः ।

तुल्यमेव पुरुषेण भुज्यते
कायभाजनगतं शुभाशुभम् ।
देहिनां विविधकर्मजं फलं
न ह्यभुक्तमुपयाति संक्षयम् ॥ १

भगवान् सुगतः पूर्वं पुरे गजगृहाभिधे ।
कलन्दकनिवासाख्ये विजहार वनान्तरे ॥ २ ॥

विम्बिसारं क्षितिपतिस्तत्राभूद् विश्रुतः श्रिया
आकरः सर्वरत्नानां रत्नाकर इवापरः ॥ ३ ॥

बभूव समये तस्मिन् रौरुकाख्ये पुरे नृपः ।
श्रीमानुद्रायणो नाम यशश्चन्द्रमहोदधिः ॥ ४ ॥

तस्य चन्द्रप्रभा नाम पत्नी चन्द्राननाभवत् ।
शिखण्डी युवराजश्च स्रुनुर्विक्रमकर्कशः ॥ ५ ॥

हिरुको र्भिरुक्थेति तस्यामात्यौ बभूवतुः ।
गणनीयौ न विनये यथेः शुक्रवृहस्पतौ ॥ ६ ॥

ས་བདག་ལྷ་ཡི་འོད་ཟེར་ཅན། ད་གཉིས་སྤྱིང་ཡིག་ཉིས་མཛའ་གུར།
 རང་དུ་གནས་ཀྱང་ཉི་མ་དང་། བདུ་ཡི་ནི་འབྱུང་གནས་བཞིན།། 7

ད་གཉིས་མང་དུ་ས་ཉ་ཡོས། ལྷན་མད་རིན་ཅེན་ཚོགས་དག་དང་།
 ལྷོགས་ཉིད་མཚོག་དུ་ཡོངས་ཚོགས་པས། མཛའ་བའི་གཏོར་ནི་བོལ་པར་གུར།། 8

དམ་པའི་མཛའ་བ་རང་གནས་ཀྱང། མཚོག་དུ་ས་ཟང་གྲགས་འབར་བཞིན།
 སི་བསྐྱུན་མཛའ་བ་ཉིད་གནས་ཀྱང། བརྟན་པ་མ་ཡིན་ཅུ་འབར་བཞིན།། 9

ནམ་ཞིག་གཟུགས་ཅན་སྤིང་བོལ། མཚོག་གི་གོ་ཅ་གསེར་འོད་འབར།
 ལྷ་ཡི་རིན་ཅེན་གྱི་མཚན་པ། སི་བདག་ལྷ་དུ་ཡ་ནས་སྤྱིངས།། 10

དུག་མཚོན་སེ་རྣམས་བསྐྱུང་འོས་པ། རྣམ་བཤུ་རིན་ཅེན་གོ་ཅ་ནི།
 ལྷོགས་ཀྱིས་སྤྱིངས་པ་ལོགས་སྤངས་ནས། རྒྱལ་བོས་བློན་པ་རྣམས་ལ་སྐྱས།། 11

ས་བདག་དེ་ཡིས་ལྷགས་བཟང་བཞིན། ལྷག་པར་མཛའ་བ་གོ་བྱེད་ཅིང་།
 བསམ་ཅད་བསྐྱུན་པར་བཟོད་པ་ཡི། གོ་ཅ་འདི་ནི་བདག་ལ་སྤྱིངས།། 12

འདྲི་ལ་ལན་དུ་སྐྱོན་འོས་པ། ད་ལས་ལྷག་ངས་མ་སཐང་།
 བན་དང་གཞོད་པ་རག་ལ་ཡང་། ལན་ནི་ལྷང་བ་རྟུག་དུ་ཡིན།། 13

འདི་ལས་ལྷག་པ་ཅུང་ཟད་ཅིག། བསྐྱར་འོད་ཁྱེད་རྣམས་ཐམས་ཅད་ཀྱིས།
 བསམ་པར་མཛའ་ཅེས་བཟོད་ནས་ནི། སི་བདག་བསམ་པ་འབྲུགས་པར་གུར།། 14

जाता भूमिभुजः प्रीतिर्लेखैर्लेखन्विषस्तयोः
रवेर्दूरस्थितस्यापि कमलाकरयोगिव ॥ ७ ॥

अपूर्व्वरत्ननिचयप्रेषणैर्वहुशस्तयोः ।
परिपूर्णं परं प्राप सख्यं प्रेम विधानतः ॥ ८ ॥

दूरस्थापि परं प्रीतिः सतां कीर्त्तिरिवाक्षया ।
संमक्तापि खलप्रीतिस्तृणज्वालिव न स्थिरा ॥ ९ ॥

कदाचिद्विद्युत्ताङ्गं कवचं काञ्चनोज्ज्वलम् ।
प्राहिणोद् विम्बिसाराय सारमुद्रायणो नृपः ॥ १० ॥

विषशस्त्राग्निरक्षार्हं विचित्ररत्नकं च तत् ।
सुहृत्प्रेषितमादाय प्रोवाच सचिवान् नृपः ॥ ११ ॥

इदं मे प्रहितं तेन सौजन्यमिव भूभुजा ।
सर्व्वरक्षाक्षमं वस्त्रं गाढप्रेमनिवेदकम् ॥ १२ ॥

न पश्याम्यस्य सदृशं प्रतिद्वयं तथाधिकम् ।
अल्पप्रतिक्रिया शल्यमुपकारापकारयोः ॥ १३ ॥

उचितं चिन्त्यतां किञ्चित् प्रेषणीयमतोऽधिकम् ।
सर्व्वैर्भवद्भिरित्यक्ता नृपश्चिन्ताकुलोऽभवत् ॥ १४ ॥

དེ་ནས་སྒྲོ་ལྷན་སྒྲོན་པོ་ཆེ། དབྱར་གྱི་རྣམ་པ་ཞེས་བྲམ་བེ།

རིག་ཀུན་ལེགས་པར་པ་རེལ་བྱིན། ཡུན་རིང་པས་མས་ནས་དེ་ལ་སྒྲུབ། 15

འདི་ལས་ཡོན་ཏན་མང་པའི་སྒྲིམ། རྒྱལ་པོ་གཙོག་ཀྱང་ཡོད་པ་ཡིན།

གཡ་དེ་ནས་ན་འབར་པ་ཡིས། དེ་དེ་རབ་དུ་སྒྲིམ་པར་མཚོད། 16

གང་ཞིག་བཅོམ་ལྷན་སངས་རྒྱས་འདྲ། འདྲི་ཀྱི་ཡུལ་ན་ཅེ་བར་གནས།

ལྷ་རྣམས་དག་གི་གུས་གནས་ཀྱི། བང་ཀ་དེ་ལྷ་གཞུགས་ཀྱི་མཚན། 17

ས་ལུས་འཇིག་རྟེན་དག་པ་ཡི། མེ་དོག་གསར་པའི་དྲ་བག་བསམ་ཤིང་།

རི་མོ་རྩི་ལས་ཀྱང་དྲོག་ལའང་། དེ་དེ་བཟོད་རྣམས་རྩི་བམ་མཐོང་། 18

ཞས་པ་ལྷན་པའི་ཆག་གས་ནས། དེ་བཞིན་ཉེས་བརྒྱད་ས་ཡ་བདག།

སོང་ནས་བཅོམ་ལྷན་ལ་བརྟེན། དེ་དེ་ཉིད་དེ་རབ་དུ་གསོལ། 19

དེ་ནས་དེ་ཡིས་རྗེས་གདང་ལྷེ། རི་མ་མཁམ་བོ་མཚོག་རྣམས་ལ།

བཅོམ་ལྷན་སྒྲུ་གཞུགས་ཀྱི་བའི་ལས། མི་ཡི་བདག་བོས་སྐྱར་བར་བསྐྱོད། 20

རྒྱལ་བའི་སྒྲུ་མི་ལྷ་བྱེད་པ། ད་དག་གཞུགས་ཀྱི་དབང་བྱས་ནས།

སྒྲོ་བས་དང་ལྷན་ཡང་ཚད་དག་ནི། རབ་དུ་གཞུང་བར་རྣམས་མ་གྱུར།

དེ་ནས་བཅོམ་ལྷན་སྒྲུ་གཞུགས་ནི། དེ་མེད་རས་ལ་འབས་པ་དག།

གཞུགས་བརྒྱང་བསྐྱོམ་པ་མདོང་གེས་དེས། དལ་ལུས་ཡང་དག་ཇོ་ཤིས་

अथ धीमान् महासात्यश्चिरं ध्यात्वा तमब्रवीत् ।
वर्षाकाराभिधो विप्रः सर्व्वविद्यासु पारगः ॥ १५

अतो बहुगुणं राजन्नेकमेवास्त्यपायनम् ।
तस्य संप्रेषणे यत्नः क्रियतां यदि शक्यते ॥ १६ ॥

य एष भगवान् बुद्धः स्थितस्त्वद्विषयान्तिके ।
देवानामाद्भ्यस्थानं पटस्तत्प्रतिमान्वितः ॥ १७ ॥

अशेषलोककल्याणकलिकाकल्पपादपः ।
चित्रे स्वप्नेऽथ संकल्पे पृथुपुण्यैः स दृश्यते ॥ १८

इति मन्त्रिवचः श्रुत्वा तथेत्युक्त्वा महौपतिः ।
गत्वा भगवते नम्रस्तमेवार्थं न्यवेदयत् ॥ १९ ॥

अनुज्ञातस्ततस्तेन नृपश्चित्रकरान् वरान् ।
आदिर्देशाशु भगवत्प्रतिमोल्लेखकर्मणि ॥ २० ॥

जिनस्यालोकयन्तस्ते मूर्त्तिं रूपवशीकृताः ।
ययुः प्रमोणग्रहणे प्रगल्भा अप्यशक्तताम् ॥ २१

संक्रान्तां निर्मलपटे छायां भगवतस्ततः ।
सुवर्षाभावनाभिख्यान्ते शनैः समपूरयन् ॥ २२ ॥

འགྲོ་བའི་སྲིག་གི་བསོད་ནམས་རྣམས། གཟུགས་ཅན་ཡང་དག་བསམགས་
བ་བཞིན།

སངས་རྒྱལ་སྐྱེ་བའུགས་ཐང་ཀ་དེ། དེ་ནས་ས་གཞི་སྐོང་བས་སྤྱིངས། 23

གཟུགས་ཅན་སྤྱིང་བོའི་ལག་དྲགས་ཅན། སྤྱིང་ཡིག་ཐང་ཀ་དེ་སྤོན་བྱུང་བ།
མི་བདག་ལྷ་དུ་ཡ་ན་ནི། རབ་དུ་དགའ་བས་རང་གི་བཟུགས། 24

བདེ་བར་གཤེགས་པའི་ཞབས་པད་པ་ཀེད་པའི་བསོད་ནམས་ཅེ་གྲུང་བ།
སྐབས་གསུམ་གྲོང་གི་ཁྱད་པར་རྒྱ་ཅེས་ག་དུ་ཡུལ་ནས།
དགོ་བ་བྱས་པའི་གཟུགས་ཅན་ས་ཡི་བདག་པོ་གཟུགས་ཅན་སྤྱིང་།
ཚོས་ཀྱི་གཉེན་གྱིས་ས་གཞི་གི་ལེ་ལོད་ལ་རབ་སྐྱེས་པ། 25

དེ་བོང་མཚན་མའི་འོད་ལྷན་བཅའ་ལྷན་སྐྱེ་བའུགས་ཅགས་སྤྱང་དུག་
ནི་ཉམས་པར་བྱེད།

སྤོད་པ་ཡང་དག་ཞི་བྱེད་སྤྱིང་བའི་མོངས་ཚེན་ནང་གི་སྐྱེན་དང་པན་པ་དང་།
རབ་དང་མངར་བའི་བསོད་ནམས་བཅུད་ལེན་ལྱོད་ཀྱི་སྲིག་གི་སྤོད་དུ་
རབ་ལྷུགས་པ།

འདི་ནི་ལྱོད་ལ་རབ་སྤྱིངས་སྐལ་ལྷན་མགྲིན་པའི་བར་དུ་འདོད་པས་འབྱུང་། 26

དམ་པའི་ལམ་ལ་རྣམ་པར་སྤྱོད་ཞིང་ཡོན་ཏན་རོགས་རྣམས་འཇོན་པ་དྲག་དུ་སྤོབ།
བྱ་བ་ངན་ལས་རྣམ་པར་སྤྱོད་ཅིང་བརྟེན་པའི་བདེ་བ་འཕྲོག་ལ་མཚོག་དུ་བསྐྱེད།
རྒྱུན་ཚད་མེད་པ་ཉིད་དུ་བདག་ཉིད་ཀུན་གྱི་ཟོལ་མེད་པན་པ་སྤྱེད་བྱེད་པ།
དམ་པའི་དགོ་བའི་གྲོགས་ཀྱི་ཡིད་འོང་པན་པ་འདི་ལས་མཚོག་ན་ཅི་ཞིག་བྱ།

प्राहिणीदथ भूपालस्तं बुद्धप्रतिमापटम् ।
जगन्नयनपुण्यानां मूर्त्तीनामिव सञ्चयम् ॥ २३ ॥

विम्बिसारस्य हस्ताङ्गलेखामुद्रायणीन्द्रपः ।
पटस्य पुरतः प्राप्तां हृष्टः स्वयमवाचयत् ॥ २४ ॥

सुगतचरणयद्गन्यासपुण्योपकण्ठात्
त्रिदशपुरविशेषान्मागधोदारदेशात् ।
कुशलकलितमूर्त्तिर्भूपतिर्विम्बिसारः
क्षितितलतिलकं त्वां धर्मबन्धुर्व्रवीति ॥ २५ ॥

एतत्ते प्रहितं हितं भवमहामोहामये भेषजम्
रागद्वेषविषापहं भगवतोविम्बं शशाङ्कत्विषः ।
तृष्णापच्छमनं प्रसन्नमधुरं त्वन्नेत्रपात्रार्पितं
धन्यः पुण्यरसायनं पिव हठादाकण्ठमुत्कण्ठितः ॥ २६ ॥

सन्मार्गेऽविनियोजनं गुणगणाधामे सदाध्यापनम्
दुर्क्यपारनिवारणं स्थिरसुखप्राप्तौ परिप्रेरणम् ।
निर्व्याजोपकृतौ निरन्तरतया सर्व्यात्मना वर्त्तनम्
कर्त्तव्यं किमतः परं प्रियहितं कल्याणमित्रैः सताम् ॥ २७ ॥

ཞེས་པའི་སྤྱིང་ཡིག་གྲགས་མཚན་བའེ། བདུད་རྩེ་ལ་འེས་དོན་སྤྱང་ནས།
 ལང་བོ་ལ་གནས་ཐང་སྐྱ་ཡི། སྤོན་དུ་རྒྱལ་བོ་རབ་དུ་སོང་།། 28

སྤོན་བཅས་མ་དུ་ན་འདོན་བཅས་དེ། མངོན་པར་དགའ་ནས་ཀུན་དགའ་ལས།
 གསེར་གྱི་སང་གའི་བྱི་ཕྱིང་དུ། དེ་ནི་རབ་དུ་བཀམ་ནས་བཀོད་།། 29

མཚོས་སྐྱལ་བསོད་ནམས་དག་གི་གནས། བདེ་གཤེགས་སྐྱུ་དེ་མཐོང་གྱུར་ནས།
 སྤོ་བོས་སངས་རྒྱས་རབ་རྒྱས་ལ། སྐྱལ་འཕེལ་སྐྱལ་འཚོལ་ཞེས་བ་སྐྱས།། 30

སངས་རྒྱས་མངོན་བཟོད་ཐོས་ཉིད་ན། སྐྱ་ཡོང་གིས་བརྒྱན་དབྱིབས་གྱུར་ཅིང་།
 ལྷ་ཡི་མེ་དོག་ཆར་པབ་ཚོ། ས་ཡི་བདག་བོ་ཡ་མཚན་གྱུར་།། 31

དེར་ནི་བཅོམ་ལྷན་སྤོད་པ་ཡི། བདུད་རྩེའི་བསོད་ནམས་ཐོབ་ནས་རྒྱ།
 རྩེ་འབྱོན་སྐྱ་ཡིས་མ་གྲིན་སྤོན་དང་། རབ་འདོད་ལྷན་བ་མཚུངས་པར་གྱུར་།། 32

དེལ་འབྲེལ་ཡན་ལག་བཅུ་གཉིས་ན། རྗེས་མཐུན་ལྷོག་པ་དང་བཅས་པ།
 ཐང་ཀའི་འོག་དུ་མཐོང་གྱུར་ནས། དེ་ཡིས་རྗོངས་བ་རྣམ་པར་གྲོལ་།། 33

དེ་ནས་ས་བདག་གྲག་ཞུགས་ཀྱི། འབྲས་ཐོབ་བདེན་བ་མཐོང་བ་ཡིས།
 གྲགས་ལ་དག་སྤོང་རྗོངས་ཞེས་པའི། འབྲིན་གྱི་ལལ་ནི་རབ་དུ་སྤྱོད་སྤོང་།། 34

ད་ནལ་གཞུགས་ཅད་སྤྱིང་བོ་ཡིས། བཅས་ལྷན་འདས་ལ་གསལ་བྱས་ནས།
 ཀུ་དུ་ཡ་ན་དག་སྤོང་མ། རི་མ་ཞེས་པའང་དེ་ལ་སྤྱིངས་།། 35

इति लेखार्थमास्वाद्य सुहृत्प्रेमामृतोचितम् ।
राजा गजाधिरूढस्य पटस्य प्रययौ पुरः ॥ २८ ॥

अभिनन्द्य तमानन्दात् सामात्यः सपुरोहितः ।
हेमसिंहासनोत्सङ्गे स प्रसार्य न्यवेशयत् ॥ २९ ॥

लावण्यपुण्यनिलयं दृष्ट्वा तत् सौगतं वपुः
नमोनमः प्रबुद्धायेत्यवदज्जगतौजनः ॥ ३० ॥

बुद्धाभिधानं श्रुत्वैव पुलकालकृताकृतिः ।
पुष्पवर्षे सुरैर्मुक्ते विस्मितोऽभून्महौपतिः ॥ ३१ ॥

पुण्यं भगवतः श्रुत्वा स तत्र चरितामृतम् ।
पयोदानादसोत्कण्ठनीलकण्ठतुलां ययौ ॥ ३२ ॥

द्वादशार्जुं पटस्याधः सानुलोमविपर्ययम् ।
प्रतीत्यसमुत्पादं च दृष्ट्वा मोहं मुमोच सः ॥ ३३ ॥

श्रोतःप्राप्तिफलेनैवं दृष्टसत्योऽथ भूपतिः ।
दिदेश प्रतिसंदेशं सख्युर्भिष्णुविसर्जनैः ॥ ३४ ॥

विम्बिसारस्ततस्तस्मै कृत्वा भगवतोऽर्थनाम् ।
कात्यायनञ्च व्यसृजत् शैलाख्याञ्चापि भिष्णुणीम् ॥ ३५ ॥

དེ་ནས་མཚོན་པ་སྐྱབ་བྱེད་པ། མི་བདག་ལྷ་དུ་ཡོན་ལ།
 འཕགས་པ་ཀུ་དུ་ཡོན་དེས། དེར་ནི་ཚོས་རྣམས་བསྟན་པ་མཛོད། 36

དེ་ཡི་ཚོས་ནི་བསྟན་པ་ཡིས། སྐྱ་བ་རབ་མང་འདུས་པ་རྣམས།
 རྒྱན་དང་ལན་གཅིག་ཕྱིར་མི་འོང་། དགྲ་བཙམ་འབྲས་བུའི་གནས་ཐོབ་གྱུར། 37

གྲོང་ཁྱེར་དེར་ནི་རྒྱལ་དང་ནི། ལྷན་རྒྱལ་ཞེས་གྲགས་ཀྱིས་བདག་གཉིས།
 ཞི་སྐྱོད་དེ་མདུན་རབ་བྱུང་ནས། ཡོངས་སྤྱོད་ལྷ་ལྷ་འདུས་པ་ཐོབ། 38

དུས་ཀྱི་དེ་ཡི་གཉེན་རྣམས་ཀྱས། ལུས་ཀྱི་མཚུག་དུ་མཚན་དེན་བསྐྱབས།
 དེ་མིང་གིས་མཚན་ད་ལྷ་ཡང་། མཚོན་དེན་ཕྱག་བྱེད་ཕྱག་འཚལ་བྱེད། 39

བཅུན་མེའི་འཁོར་དུ་དགོ་སྤོང་མ། རི་མ་ཞེས་ནི་བྱ་བས་ཀྱང་།
 རི་མ་གྱི་ལྷ་མོ་རྒྱ་འོད་ལ། དག་དུ་རྗེས་ནི་བསྟན་པ་མཛོད། 40

དེ་ནས་ནམ་ཞེགས་སྐྱུང་གི། ཚེ་དགའི་ཁང་པར་སང་གྱུར་བ།
 མཚན་མ་ཤེས་པས་དེ་ཡིས་ནི། འཚོ་བ་ཞེག་བདུན་མཚོས་སྤྱོད་ལ། 41

དེ་ནས་འཁོར་བའི་སྤོད་ཚུལ་ཤེས། རོར་འཛོན་བདག་པོས་དེ་ལ་ནི།
 སྤོན་ལ་རབ་དུ་བྱུང་བ་ཡིས། དགོ་བའི་གནས་ཐོབ་རྗེས་སྤྱོད་གནང་། 42

ལོགས་པར་གསུངས་པའི་རྩིས་འདུལ་ལ། མི་བདག་ཚོག་གིས་དགོ་སྤོང་མ།
 ལྷ་མོ་རབ་དུ་བྱུང་བའི་ལུས། ཉི་མ་བདུན་པ་ཉིད་ལ་བདང་། 43

उद्रायणस्य नृपतेरार्यः कात्यायनोऽथ सः ।

पूजाविधायिनस्तत्र विदधे धर्मदेशनाम् ॥ ३६ ॥

धर्मदेशनया तस्य सङ्गतः सुमहान् जनः ।

श्रोतःसकृदनागामिफलार्हत्पदमाप्तवान् ॥ ३७ ॥

तस्मिन् गृहपतौ ख्यातौ तिष्ठपुष्याभिधौ पुरे ।

शान्त्यै प्रव्रज्य तस्याग्रे परिनिर्वृतिमापतुः ॥ ३८ ॥

कालेन विद्वितैः स्तूपैः देहान्ते ज्ञातिभिस्तथोः ।

तन्नामच्चिह्नावद्यापि वन्दन्ते चैत्यवन्दकाः ॥ ३९ ॥

देव्याश्चन्द्रप्रभायाश्च शैलाख्या सापि भिक्षुणी ।

क्रमेणान्तःपुरे चक्रे सततं धर्मदेशनाम् ॥ ४० ॥

कदाचिदथ भूपालः क्रौडागारगतां प्रियाम् ।

तामज्ञासीन्निमित्तज्ञः सप्ताहावधिजौविताम् ॥ ४१ ॥

ज्ञातसंसारचरितस्तत स्तां वसुधाधिपः ।

अनुजज्ञौ शुभपदं प्राप्तुं प्रव्रज्यया पुरः ॥ ४२ ॥

स्वाख्यातं धर्मविनये भिक्षुक्या नृपतेर्गिरा ।

देवी प्रव्रजिता देहं दिने तत्याज सप्तमे ॥ ४३ ॥

རྒྱལ་ཚན་བཞེ་པའི་སྒྲ་ནམས་སུ། ལྷ་ཡི་བྱ་མི་ཉེད་དུ་ནི།

འཕྲུལ་ཉིད་རབ་དུ་གྱུར་པ་དེ། རྒྱལ་བ་ཡི་ནི་ནགས་སུ་སོང་། 44

དར་ནི་རྒྱ་ཉེད་བཞིན་རས་ཅན། ལྷ་ཡི་རྒྱན་གྲིས་བརྒྱན་པ་དམ།

ལྷ་ཀྱང་ཐུབ་པ་མཐོང་གྱུར་ནས། དགའ་བས་དེ་ཡི་ཞབས་ལ་གདུགས། 45

ལྷ་ཡི་སེ་དོག་རབ་འཕྲོང་ལ། དེ་ལ་དེ་བཞིན་གཤེགས་པ་ཡིས།

གང་གིས་བདེན་པ་མཐོང་བྱེད་པའི། ཚོས་ཞི་བཏུན་མཛོད་དེ་སོང་གྱུར། 46

དེ་ཡིས་མཁའ་ལ་རྒྱ་བ་ཡི། གཟུགས་བཞིན་བདག་པོའི་གྲོང་ཁྱིམ་སྤྱིན།

མཚན་མོ་ཉལ་བ་བསྐྱངས་ནས་ནི། བྱང་ཚུབ་རབ་དུ་གསལ་བྱར་བྱས། 47

དེ་ནི་བྱ་རངས་རང་གནས་སུ། སང་བའི་ཚོ་ནོའི་འཛོན་བདག།

རབ་བྱུང་སངས་པར་ཕྱོགས་པས་བྱ། གཙུག་ལྷན་ཅན་ནི་དབང་བསྐྱར་དེ། 48

དེ་ནས་སྟོན་པོ་དགལས་དེ། སྟེ་རྒྱ་བསྐྱབ་པའི་སྤྱིར་གཏད་ནས།

དེ་ནི་མི་བདག་གཟུགས་ཅན་སྤྱིང་། ཕྱོགས་པོའི་གྲོང་ཁྱིམ་དུ་སོང་། 49

གདུགས་དང་རྩ་ཡབ་དང་བུལ་བ། དེ་འངས་གཟུགས་ཅན་སྤྱིང་བོ་ཡིས།

རབ་བདུད་མི་བདག་ཉེར་སྐྱུད་ནི། མངོས་ཤིང་གཙང་མ་ནམས་ཀྱིས་མཚོན། 50

ངལ་བསོས་ཁྲིལ་འཁོད་དེ་ལ། དེ་དང་སྤྱད་པས་རབ་དགའ་ཞིང་།

དཔལ་དང་བུལ་བས་སྐྱུག་བསྐྱུག་བའི། ཡ་མཚན་དུ་ལྡན་པ་དེ་ཡིས་སྐྱུས། 51

चतुर्मेधाराजिकेषु देवेषु सहसैव सा ।

प्रधाता देवकन्यात्वं जगाम जिनकाननम् ॥ ४४ ॥

तत्र पूर्येन्दुवदना दिव्याभरणभूषिता ।

दृष्ट्वा शाक्यमुनिं हृष्टा सा पपातास्य पादयोः ॥ ४५ ॥

प्रकीर्णदिव्यपुष्पायास्तस्याश्चक्रे तथागतः ।

धर्मापपादनं येन दृष्टसत्या जगाम सा ॥ ४६ ॥

सा गत्वा नगरं पत्युर्बोम्ना मूर्तिरिवैन्दवी ।

विबोध्य निशि सुप्तस्य चक्रे बोधिप्रकाशनम् ॥ ४७ ॥

यातायां स्वपदं तस्यां प्रभाते वसुधाधिपः ।

प्रव्रज्याभिमुखः पुत्रमभिषिच्य शिखण्डिनम् ॥ ४८ ॥

प्रजात्राणाय निक्षिप्य तं महामात्ययोस्ततः ।

नृपतेर्विम्बिसारस्य सुहृदः स ययौ पुरम् ॥ ४९ ॥

विम्बिसारस्तमायातं विगतच्छत्रचामरम् ।

नृपोपचारैः प्रणतः प्रीतिपूतै रपूजयत् ॥ ५० ॥

विश्रान्तमसनासीनं स तमूचे सविस्मयः ।

हृष्टः संदर्शनेनास्य श्रीवियोगेन दुःखितः ॥ ५१ ॥

མཐའ་ཡས་ཀུན་གྱི་མགོ་བོ་ལ། རྒྱལ་པོ་འི་བཀའ་ཉིང་ལ་གསོ་བ།
 བརྒྱ་བྱིན་དག་དང་མཚངས་པ་ཁྱོད། འདི་བཞིན་ཉེ་བར་ཇི་ལྟར་གྱུར། ॥ 52

རང་བཞིན་བཞིན་རས་མ་བུལ་ཞིང་། རྫོགས་དོན་ནི་སྤྲས་པ་ཅན།
 དཔའ་བོ་ཁྱོད་ཀྱི་རྒྱལ་སྲིད་ནི། བཞན་གྱིས་ཕྱོགས་པ་སྲིད་པ་མ་ཡིན། ॥ 53

ཞེས་པ་གྲོགས་གྱིས་དྲིས་པ་ཡིས། འཇུག་བཅས་དེ་ལ་རབ་སྤྲས་པ།
 རྒྱལ་པོ་འཁྱོད་པ་ཐམས་ཅད་དུ། འགྲོ་ཞིང་ཆེན་ལ་བདག་གི་དགའ། ॥ 54

ཡལ་ཉམས་སྤོང་ལས་ཕྱིར་ཕྱོགས་སུ། སྲིད་དང་བུལ་བས་བདག་རང་གིས།
 དབང་ཕུག་ལོངས་སྤྱོད་སྤྱོད་དག་ནི། ལྷག་མ་བཞིན་དུ་ཡང་དག་བདང་། ॥ 55

དགོ་བའི་གྲོགས་པོ་ཁྱོད་ཀྱིས་ནི། བདེ་གཤེགས་སྐྱབས་ལུགས་ཐང་ཀ་གང་།
 ཐན་སྤྲད་རབ་དུ་སྤྱིངས་པ་དེ། བདག་གི་ཆགས་བུལ་སྤྲ་མར་གྱུར། ॥ 56

དེ་ནི་ཁྱོད་ཀྱི་བཀའ་དྲིན་གྱིས། བཅོམ་ལྷན་འདས་ཀྱི་དབང་བྱིན་ནས།
 ཁྱིམ་ནས་ཁྱིམ་ནི་མེད་ཉིད་དུ། རབ་བྱུང་འཐོབ་པར་བདག་འཚལ་ལོ། ॥ 57

ཞེས་པ་གྲོགས་ཀྱི་ཆགས་ཐས་ནས། དེ་དེ་བཞིན་ཞེས་ན་པ་བསམས་དོ།
 དེ་ཡི་དབེན་པ་ལ་གྲུས་ལྷན། བཞུགས་ཅན་སྤིང་བོས་དེ་ལ་སྤྲས། ॥ ! 58

སུ་ཡི་བདག་པོ་ཁྱོད་ཀྱི་སྒོ། དམ་པ་མང་བས་བཀུར་བ་ཡང་།
 འཁོར་བ་ལས་ནི་ཕྱིར་ཕྱོགས་པ། སྐལ་ལྷན་འདི་འདྲ་ཅི་ལྟར་སྤྲེས། ॥ 59

राजन्ननन्तसामन्तमौलिविश्रान्तशासनः ।
पाकशासनतुल्यस्त्वं कथमेवमुपागतः ॥ ५२ ॥

अभिन्नवक्त्रप्रकृतेर्गुप्तमन्त्रस्य धीमतः ।
परेण राज्यहरणं वीर संभाव्यते न ते ॥ ५३ ॥

इति पृष्टः स सुहृदा सस्मितस्तमभाषत ।
राजन् वृद्धविभूतिर्मे न प्रिया सर्व्वगामिनी ॥ ५४ ॥

विषयास्वादवैमुख्याद् वितृष्णेन मया स्वयम् ।
उत्सृष्टमिव संत्यक्तमैश्वर्य्यं भोगभाजनम् ॥ ५५ ॥

त्वया कल्याणमिचेण सुगतप्रतिमापटः ।
योऽसौ हिताय प्रहितः स वैराग्यगुरुर्मम ॥ ५६ ॥

अधुना त्वत्प्रसादेन गत्वा भगवतोऽन्तिके ।
इच्छाम्यवाप्तुं प्रव्रज्यामगारादनगारिकः ॥ ५७ ॥

इति सख्युर्व्वचः श्रुत्वा तत्तथेति विचिन्त्य च ।
सादरस्तद्विबेकेन विम्बिसारस्तमब्रवीत् ॥ ५८ ॥

धन्यो बहुमतश्चासि सतां त्वं पृथिवीपते ।
कथं संसारविमुखो जात्स्य ते मतिरीदृशी ॥ ५९ ॥

ཚོག་ཤེས་འབྱོར་བ་ཐོབ་གུར་པས། སྐལ་པ་བཟང་པོ་མཚོག་དུ་མཛོམས།
ཡིད་ནི་ཚགས་བྲལ་གྱིས་བརྒྱན་པ། སེམས་ཅན་དག་པའི་མཚན་ཉིད་ཡིན། 60

དམ་པ་རྣམས་ནི་འཁོར་བ་ཉི་བར་ཞེ་སྤྱད་སངས་ཚད་སྤྱུ་གྱུ་ཉམས་བྱུང་པ།
སྡེ་བ་གཞན་ལ་ཉེར་བསྐྱབས་ཚགས་བྲལ་གནས་ནི་གལ་དེ་ཡིད་ལ་བྱེད་པ་ན།
གྲུལ་སྤྱིད་ཚེན་པོ་གཟི་ཚེན་དུ་ལ་བཅས་ཀྱིས་ནི་བསྐྱབ་དཀའ་སྐྱབ་བྱེད་
རྣམས་ཀྱི་ཅི།

ལོངས་སྤྱོད་སྤྱད་ཅིག་སྤྱོད་རྣམས་ཀྱི་ཅི་སྤིག་སྤེར་སྤྱུག་ལུན་བདེ་བ་རྣམས་ཀྱི་ཅི། 61

གང་གིས་ལོར་མཚོག་སྤོག་ལས་པངས་པའི་ལོར་ལུན་མ་ནི་བདེ་སྐབ་ཉིད་དུ་
གཏོང་།

གང་ཞིག་འཛིག་དེན་གསུམ་པོ་འདོད་ཀྱང་འདོད་པའི་བདེ་ལ་ཕྱིར་སྤོགས་
འདོམས་པའི་སྒྲ།

གང་གིས་ཀུན་སྤོངས་སྤྱུག་བཟུལ་གྱི་གཟིར་འགྲོ་བ་འདི་ནི་ཇི་སྤེས་སྤྱུ་བཅེ་བའི་
གནས།

བསོད་ནམས་དག་གི་སྤོ་ལུན་རྣམས་ཀྱི་ཞི་ཅི་ཡང་འཁོར་བའི་གཡོན་དེར་
འགྱུར། 62

ཞེས་བཛོད་གཟུགས་ཅན་སྤྱིང་པོ་དེས། འོད་མའི་ཚལ་གྱི་གནས་ཁྲིད་ནས།
རབ་དུ་བདུད་བྱས་བཅོམ་ལུན་ལ། དེ་ཡིས་བྱུང་བའི་མཐའ་རྣམས་པམོལ། 63

བདེ་གཤགས་རྣམ་པ་མཐོང་གུར་ནས། དགའ་བས་ཡུན་རིང་བསལས་བྱས་དེ།
བདག་ཉིད་བྱ་བ་བྱས་པར་གྱུར། ལྷ་དུ་ཡ་ན་ཡིས་ཀྱང་བསམས། 64

सन्तोषविभवो भोगसुभगः शोभसे परम् ।

लक्षणं शुद्धसत्वानां वैराग्याभरणं मनः ॥ ६० ॥

किं साम्राज्यमहौजसा सरजसा दुःसाधनैः साधनैः

किं भोगैः श्लेषभोजनैः कलुषदैः किं सत्वदुःखैः सुखैः ।

संसारोपरमाय चेतसि सतां जन्मान्तरोपार्जितं

वैराग्यं कुरुते पदं यदि महामोहप्ररोहापहम् ॥ ६१ ॥

येन प्राणमनःप्रिया वसुमतौ संत्यज्यते लीलया

चैलोक्याभिमंतेऽपि यः स्मरसुखे वैमुख्यदीक्षागुरुः ।

संमोहव्यसनातुरं जगदिदं येनानुकम्पास्पदं

पुण्यैः कोऽपि स जायते मतिमतां संसारवामः शमः ॥ ६२ ॥

इत्युक्त्वा विम्बिसारस्तं नीत्वा वेणुवनाश्रमम् ।

सप्रणामं भगवते तद्दृष्टान्तं न्यवेदयत् ॥ ६३ ॥

उद्रांयणीऽपि सुगताकारं सुचिरचिन्तितम् ।

विलोक्य हर्षादात्मानं कृतकृत्यममन्यत ॥ ६४ ॥

མགོ་བོས་ཕུག་འཚལ་གྱིས་བྲེལ་བ། དེ་ཡི་ལུས་ལ་བཅོམ་ལྷན་གྱིས།
 བཞིགས་པ་འཁོར་བ་གཅོད་བྱེད་ན། རབ་བྱང་ཉིད་དང་ལྷན་ཅིག་བབས། 65

དེ་ནས་དགོ་སྤོང་དངོས་པོ་བྲེལ། ལག་ན་ཚོས་གོས་ལྷུ་བཟེད་ལྷན།
 སྤོང་བྱིར་དུ་ནི་བསོད་སྤོམས་བསྐྱངས། སྤོང་བོ་ཡ་མཚན་ལྷན་པར་བྱས། 66

གཙུག་ཕུད་ཅན་གྱི་རབ་དང་སྤོས། ཚོས་ཀྱི་སྤོང་གུ་བསྐྱངས་བྱས་ནས།
 དུས་ཀྱི་ཚོས་མིན་མེད་འདོད་ཅིང་། ཚོལ་པ་དག་དང་ལྷན་པར་བྱས། 67

གསེར་འོད་གསལ་བའི་སྤོང་དག་ནི། ལྷན་པར་འོལ་བའི་སྤོང་འཕྲིང་བཞིན།
 ལྷན་སྤོང་ཚོགས་པས་སྤོང་ཡི་ཡིད། དེ་མ་ཅན་དུ་བྱེད་མ་ཡིན། 68

ཉེ་ཅུ་ཀ་དང་ལྷི་ཅུ་ཀ། རྫོན་ཆེན་དག་གིས་ཚོས་མིན་གྱི།
 ལས་ལ་དགའ་ཞིང་དབང་མ་གྱུར། སྤོང་ལྷན་ཆེ་བོ་དེ་བདང་གྱུར། 69

དེ་ནས་གནས་སྤོང་གྱུ་ལ་བོ་ཡིས། དབྱུག་པ་བྲེལ་བ་སྤོང་བོར་བཅུག།
 སེམས་ཀྱི་རྫོང་འཇུག་མཁས་པ་ཡིས། དམན་པར་ཆགས་པ་དེ་ལ་སྤོངས། 70

སྤོང་གུ་ལྷན་པ་ལ་མཚོན་བས་ཡང་དག་ཆགས། ལྱུ་ལ་པོ་གཞུང་ངན་དག་དུ་སྤོང་
བར་བྱེད།

གཡོན་ཅན་སྤོང་བོ་ལྷན་པ་ཀྱི་རང་ཉིད་ཀྱི། གྲགས་པ་རབ་དུ་སྤོང་གསེར་པར་
བྱེད་པ་ཡིན། 71

प्रणामव्यग्रशिरसा संसारच्छेदिनि तनौ ।

पपात भगवद्दृष्टिस्तस्य प्रव्रज्यया सह ॥ ६५ ॥

भिक्षुभावमथासाद्य पात्रपाणिः स चौवरौ ।

नगरे पिण्डपातार्थी चकार जनविस्मयम् ॥ ६६ ॥

प्रजाः शिखण्डी धर्मेण पालयित्वा प्रसन्नधीः ।

यातः कालेन कालुष्यमधर्माभिरतोऽभवत् ॥ ६७ ॥

कलुषं काञ्चनरुचिव्यक्तविद्युद्विलासिनौ ।

न कस्य कुरुते लक्ष्मीर्मेघमालेव मानसम् ॥ ६८ ॥

अनायत्तं महामात्यौ हिरुकोभिरुकश्च तम् ।

अधर्मकर्मनिरतं क्रुद्धौ तत्यजतुः प्रभुम् ॥ ६९ ॥

तत्पदे विहितौ राज्ञा सचिवौ दण्डमुद्गरौ ।

चित्तानुवृत्तिकुशलौ स्वैरं सक्तं तमूचतुः ॥ ७० ॥

प्रजारङ्गनि संसक्ता राजदौर्जन्यवादिनः ।

स्वयशःस्थापनायैव जायन्ते धूर्त्तमन्त्रिणः ॥ ७१ ॥

གང་གི་རྗེ་པོ་འདི་དོན་དུ་ནི། ཚོས་ལ་མི་རྩི་བའི་ལ་མིན།
 དོན་མིན་གྲགས་མིན་འཚོ་བ་མིན། དེ་དག་མཚོག་དུ་གྲུས་པའི་གཡོག། 72

ངེས་པར་དེལ་མཚུངས་སྟེ་ལྷ་རྣམས། ལྷལ་པོའི་དོར་བྱེད་མ་བཅག་པས།
 མ་ཡིན་མ་ཉམས་པས་ཀྱང་མིན། མ་གཏུངས་པས་མིན་མ་གཟིང་མིན། 73

ཞེས་སྐྱེས་དེ་དག་ལྷལ་མིན་གྱི། བསམ་པ་ལ་ནི་ལྷལ་པོས་བསྐྱེས།
 ཚགས་ལས་སྟོད་རྩལ་ངན་པ་ཡིས། ལྷལ་མེད་སྟེ་ལྷ་གཞིས་པར་ལྷགས། 74

ས་ཡི་བདག་པོ་སྟོ་གྲོས་ངན། རྣམ་པར་མི་སྟོད་སྟོད་རྩལ་ངན།
 ལྷ་ཚེན་བདེན་པ་ཉམས་པའི་ཚོ། ལྷ་ལྷ་རྣམས་ནི་ག་ལ་འཚོ། 75

དེ་ནས་ནས་ཞོག་ཡུན་རེང་ན། ལམ་དུ་ལྷ་དུ་ཡ་ན་ཡིས།
 རང་ཡུལ་ནས་འོངས་ཚོང་པ་ལ། མི་བདག་ཡུལ་འཁོར་གཏམ་དག་དེས། 76

དེ་ཡིས་སྐྱེས་པ་སྟེ་ཁྱོད་གྱི། ལྷས་པོ་ས་ཡི་བདག་པོ་དགོ།
 འོན་ཀྱང་དམ་པའི་སྟོན་དང་བྲལ། ལྷོན་པོ་ངན་པའི་དབང་དུ་སོང་། 77

དེར་ནི་རྗེ་པོ་འདི་བཀའ་ཡིས་སྟེ་ལྷ་རྣམས།
 ཉེ་བར་གཏུང་བ་རབ་རྒྱས་ཅི་ཡང་གུར།
 གང་གིས་ད་ལྷ་དེ་ནི་ཡུལ་ངན་སྟེས།
 བྱོང་པའི་འཛིག་རྟེན་ཉིན་དང་མཚན་མོར་གདུང་། 78

न धर्मं न सुखं नार्थं न कीर्तिं न च जीवितम् ।
गणयन्ति प्रभोरर्थे ते मृत्या भव्यभक्तयः ॥ ७२ ॥

नाश्वेण्डिता नाश्रयिता नातप्ता नाप्यपौडिताः ।
कुर्वन्त्यर्थक्रिया राज्ञस्तिलतुल्याः किल प्रजाः ॥ ७३ ॥

इति ब्रुवाणौ तौ राज्ञा नियुक्तौ राज्यचिन्तने ।
लोभात् प्रवृत्तौ दुर्नीतौ हन्तुं निःशरणाः प्रजाः ॥ ७४ ॥

निर्विचारे दुरचारे कुमतौ पृथिवीपतौ ।
लुप्तसत्त्वे महासात्त्वे प्रजानां जीवितं कुतः ॥ ७५ ॥

उद्रायणोऽथाचिरेण कदाचिद् वणिजं पथि ।
निजदेशगतं वार्त्तां पप्रच्छ नृपराष्ट्रयोः ॥ ७६ ॥

सोऽवद्गृहेव कुशलो सुतस्तव महीपतिः ।
किन्तु सन्मन्त्रिरहितः कुमन्त्रिवशमागतः ॥ ७७ ॥

तत्र प्रजानां विततोपतापः
कोऽपि प्रवृत्तः प्रभुशासनेन ।
वेनाद्य तत्कुत्सितदेशजन्म
दिवानिशं शोचति पौरलोकः ॥ ७८ ॥

གང་ན་ཉི་མས་སྐྱོད་པ་སྡོམ་བྱེད་གང་ན་ལྷ་བ་སེ་ཆར་འབབས།
 གང་ན་བདུན་ཉི་ལས་ནི་རབ་དྲག་ནག་པོ་བཅུ་གསུམ་པ་རབ་གསལ་པ་སྐྱེ།
 གང་ན་སྐྱོད་བྱེད་མི་ཡི་བདག་པོས་སྐྱེ་གྱུ་རྣམས་ཀྱི་སྐྱོག་འཚོ་འཕྲོག།
 ཉེར་འཚོ་ཆེ་བ་རབ་རྒྱས་དེ་ན་ཚོ་ངོ་དག་ནི་སྐྱ་ཞིག་ཉན།། 79

སོ་བདག་གོས་གདུངས་སྐྱེ་པ་གཅགས། ཚོང་པའི་ཚོག་དེ་བཟད་དཀའ་བ།
 གདུང་བའི་རང་བཞིན་དེ་ཐོས་ནས། བརྗེ་བའི་གཏེར་དེས་དེ་ལ་སྦྱས།། 80

བདག་གི་ཚོག་གི་འདི་ནས་ཁྱོད། མོང་ལ་སྐྱེ་གྱུ་དབྱགས་དབྱང་མཚོད།
 ང་ཉིད་འོངས་ནས་གཙུག་སྤྱད་ཅན། རོས་ལ་རབ་དུ་དགོད་པར་བྱ།། 81

ཞེས་པ་དེ་བརྗེད་ཀུན་དགའ་ལྡན། ཚོང་པ་རིས་གྱིས་རང་ཡལ་དུ།
 མོང་ནས་སྡོམ་དུ་སྐྱེ་གྱུ་རྣམས། དལ་བྱས་དབྱགས་ནི་དབྱང་བ་བསྐྱེད་སེ།། 82

གཏམ་དེ་རབ་དུ་གྲགས་པའི་ཚོ། ཟློན་པོ་དབྱུག་པ་ཐོབ་དག།
 འདས་པའི་ས་སྐྱོང་འོད་པ་ཡིས། སྐྱག་ལྟེ་སི་ཡི་བདག་ལ་སྦྱས།། 83

ལེགས་པ་རྣམས་ཀྱིས་སྦྱད་པའི་གཏམ། རྒྱལ་པོ་གཞན་པོ་རབ་བྱུང་བ།
 རྒྱལ་སྲིད་འབད་པས་དོན་གཉེར་ལྡན། ཞེས་པ་རྣམ་གཅིག་ཀུན་དུ་ཐོས།། 84

བདུལ་ཞུགས་དྲག་པོས་ཡོངས་སྐྱོད་དུ་བ། ལྷས་པས་ཡོངས་སྐྱོད་ལ་སེའོན་ཕྱོགས།
 རབ་བྱུང་ངོ་ཚ་ཐབས་ཅིག་དུ། བཏང་ནས་དེ་སྐྱར་དེང་བར་འགྱུར།། 85

यच्च ध्वान्तं सृजति तरणि र्यच्च चन्द्रोऽग्निवर्षी
 यचोदेति प्रकटममृतादुत्कटः कालकूटः ।
 यच्च ज्ञाता हरति नृपतिर्जीवदृत्तिं प्रजानां
 तच्चाक्रन्दं प्रसृतविपुलोपस्रवं कः शृणोति ॥ ७६ ॥

इत्यासक्तनृपायासखिन्नस्यार्त्तिमयं वचः ।

• दुःसहं वणिजः श्रुत्वा स तमूचे कृपानिधिः ॥ ८०

मद्गिरां त्वमितो गत्वा तूर्णमाश्वासय प्रजाः ।
 स्थापयिष्याम्यहं धर्मे स्वयमेत्य शिखण्डिनम् ॥ ८१ ॥

इत्युक्तस्तेन सानन्दः स्वदेशं शनकैर्वणिक् ।
 गत्वा प्रजानां विदधे स्वैरमाश्वासनं पुरः ॥ ८२ ॥

प्रवादे प्रसृते तस्मिन्नमात्यौ दण्डमुद्गरौ ।
 अतीतभूपागमनचस्तौ भूपतिमूचतुः ॥ ८३ ॥

सर्व्वच्च श्रूयते देव प्रवादः साधुनिन्दितः ।
 वृद्धः प्रवृजितो राज्ञ राज्यार्थी यत्नवानिति ॥ ८४ ॥

तौव्रत्रतपरिक्लिष्टः सम्भोगाभिमुखादरः ।
 लज्जां प्रव्रज्यथा सार्द्धं त्यक्त्वा स पुनरेष्यति ॥ ८५ ॥

རྒྱལ་པོ་ཆགས་བྲལ་མ་སློན་པས། འསྟལ་བ་ཉིད་དུ་གང་བཏང་བ།
 དེ་རྣམས་སླར་ཡང་དེ་དག་ལ། སློན་ལས་ལྷག་པར་དགའ་བར་འགྱུར། 86

འཇིག་རྟེན་ལྷགས་དང་འགལ་བ་ཡིས། དུལ་རྣམས་ལ་ནི་ཁྱད་པར་དུ།
 སློབ་ཆགས་ཡང་དག་འདོད་གྱུར་དེ། གཞོད་པའི་ཟས་ལ་ནད་ཅན་བཞིན། 87

བདེ་བ་རབ་རྒྱས་ལས་ཡོངས་བཏང་། གཞན་གྱི་ལག་དུ་ཉེ་བར་སོང་།
 སློན་པོ་དག་གི་ཨ་མ་བཞིན། སལ་ཆེར་ཐམས་ཅད་དགའ་བར་འགྱུར། 88

གནས་བརྟན་རོ་བོང་ཅན་ཉམས་བཞིན། དེ་ནི་རྒྱལ་སྲིད་སྲོད་པར་འདོད། 89

ལུས་ནི་ཆས་གས་ཀྱིས་སློའོའིང་། གས་མཚག་མངོན་པར་འདོད་ལྡན་འདོད།
 མགོ་རྒྱམ་ལ་ནི་རིན་ཅེན་གྱིས། མཚན་པའི་ཅོད་པན་འདོད་པར་གྱུར། 90

རིན་ཅེན་ཁང་པར་གསར་བ་ཡི། ཡོངས་སློད་འབྱུང་བས་རྣམ་བསྐྱུན་པའི།
 ཅེ་དགའ་བཏང་ནས་ནགས་ཀྱི་གནས། ངལ་དུ་བ་ལྡན་པ་སྤྱི་ཡིས་བཟོད། 91

རི་དགས་སླིག་པས་རྩུབ་ཅིང་ཚོར་བ་བལྟམས་པའི་ཐང་ཁ་ལ།
 གང་ཞིག་འཇམ་པའི་མལ་སྟན་བདེར་འོས་དེ་དག་ཇི་ལྟར་ཉལ།
 གང་གིས་རྒྱ་ཟེར་ལྟར་བསེལ་ཆང་འཐུངས་དེ་དག་ནགས་སླེས་ཀྱི།
 སྤང་བོའི་ཆང་གིས་དོ་ཞིང་ཁ་བའི་ཚུ་ནི་ཇི་ལྟར་འཐུང་། 92

राजन्नपक्ववैराग्यास्त्यजन्ति सहसैव यत् ।
तत् पुर्व्याभ्यधिकं तेषां प्रयाति प्रियतां पुनः ॥ ८६ ॥

लोकस्थितिविरुद्धेषु विषयेषु विशेषतः ।
स्पृहां संजायते जन्तोरपथ्येष्विव रोगिणः ॥ ८७ ॥

सुखोत्सेकात् परित्यक्तं परहस्तमुपागतम् ।
प्रायः सर्व्वं मवत्येव जडस्यान्नमिव प्रियम् ॥ ८८ ॥

तस्माद् भवन्तमुत्सार्थं प्रतापनिधिमासनात् ।
द्वीणः शशीव म्यविरः स राज्यं भोक्तुमिच्छति ॥ ८९ ॥

बीवरोद्बिभ्रगाचस्य वरवस्त्राभिलाषिणः ।
जातास्य मुण्डिते मूर्ध्नि रत्नाङ्कमुकुटस्पृहा ॥ ९० ॥

रत्नहर्म्येषु नवतासम्भोगविभवोद्भवम् ।
त्यक्त्वा विलास मायासं वनवासं सहेत कः ॥ ९१ ॥

मृदुशयनसुखार्हा ये कथं शेरते ते
हरिणखरखुरोद्यत्कण्टकासु स्थलीषु ।
मधु विधुकरशीतं यैर्निपीतं कथन्ते
वनजगजमदोष्णं तित्तमम्भः पिबन्ति ॥ ९२ ॥

ཁྱོད་ལ་སི་བཟང་བགོད་པ་ན། ད་ལྟ་ཉིད་ཉེ་བར་གནས།
 ལྷགས་ཤེས་རྣམས་ཀྱི་དང་པའི་གོས། རྒྱལ་སྐྱེས་ངེས་པར་སྦྱང་བྱེད་པའོ། 93

དེ་སྐད་རྒྱལ་བོ་མ་འོངས་པའི། ལྡོག་དུ་ཚི་བོ་ཁྱོད་ཀྱིས་གསོད།
 སྤྱི་མ་ལེབ་ནི་འབབ་པ་དག། གལ་ཏེ་མ་བསྐྱབས་མར་སེ་འཛོམས། 94

ཞེས་པ་ད་དག་ཚོག་གིས་ནི། ས་བདག་སྦྱར་དུ་འབྱུགས་པར་བྱུར།
 མི་བསྐྱུན་སྤྱིན་གྱིས་སྤྱི་ཡི་ཡིད། དེ་མ་ལྡན་པར་བྱེད་མི་འགྱུར། 95

དགས་བཅས་སོག་ལེ་བཞིན་དུ་ནི། ལྷུང་མར་གྱུར་དེ་དམ་དར་སྐྱོལ།
 བདག་དང་ཁྱེད་གཉིས་མདུན་དུ་ནི། གཞོད་པ་འདི་ནི་ཐུན་སོང་ཉིད། 96

ཁྱོད་གཉིས་ཉིད་ཀྱིས་ཁྱེད་པར་གོས། རྒྱལ་དང་ཐབས་ལ་གནས་མའི་ལྗེས།
 བྱ་བའི་དེ་ཉིད་རྣམས་དབྱེད་ལ། བང་རིགས་དེ་ནི་སྦྱུབ་པར་མཛོད། 97

ཅེས་ཏེ་རྒྱལ་བོས་སྦྱོལ་བར་བྱས། དེ་དག་གིས་མགྱོགས་སོད་བྱེད་བདང་།
 གསད་སྤྱིར་ལྷུ་དུ་ཡ་ན་ཡི། མདུན་གྱི་ལམ་ནི་རབ་དུ་བསྐྱམས། 98

དེས་ཀྱང་སྦྱེ་རྒྱ་ཡོངས་བསྐྱབ་སྦྱད། བྱ་ལ་བསྐྱོ་བར་བཙོན་པ་ཡིས།
 བཅོམ་ལྡན་འདས་ལ་མངོན་སྤོགས་ཏེ། བདག་འགྱོའི་ཞེས་པར་བྱས། 99

རང་གོས་བྱས་པ་སྦྱོད་མཛོད་ཅས། ཐམས་ཅད་མཁུན་པས་རྗེས་གནང་ནས།
 ལས་ཀྱི་ཞགས་པས་ཡང་དག་དྲངས། དེ་ནི་སྦྱོག་གྱོག་གྱོད་ཁྱོད་སོང་། 100

अधुनैव तवासन्नप्रवेशविषमस्थितेः ।

आद्यन्मतं न्यायविदां राजपुत्र निपातनम् ॥ ६३ ॥

तस्मादनागतो राजा पूर्वं वधस्तव प्रभो ।

दौषं हन्ति पतङ्गो हि न दग्धश्चेत् समापतन् ॥ ६४ ॥

तयोरिति गिरा स्त्रिप्रमभूद् भूपतिराकुलः ।

खलमेधैः कलुषतां नीतं कस्य न मानसम् ॥ ६५ ॥

स तौ बभाषे साशङ्कः क्रकचक्रूरतां गतः ।

बाधः साधारणश्चायं युवयोर्मम चाग्रतः ॥ ६६ ॥

भवद्भ्यामेव विनयोपायविश्रान्तया धिया ।

विचार्य कार्यतात्पर्यं यद्दुक्तं तद्विधीयताम् ॥ ६७ ॥

इति राज्ञा कृतोत्साहौ तौ विसृज्याशु घातकान् ।

उद्रायंणस्याग्रपथं धधायैव बबन्धतुः ॥ ६८ ॥

सोऽपि प्रज्ञापरिचाणे नियोक्तं पुत्रमुद्यतः ।

भगवन्तं समभ्येत्य ब्रजामौति व्यजिज्ञपत् ॥ ६९ ॥

सर्वज्ञेनाभ्यनुज्ञातः स्वकृतं भुज्यतामिति ।

कर्णपाशसमाकृष्टः स ग्रयौ रोरुकं पुरम् ॥ १०० ॥

ལས་དུ་ཟོལ་མེད་འོང་བ་དེ། རྫོན་པོ་གདུག་པས་བསྐོལ་བ་ཡིས།
གཤེད་མ་དེ་དག་རྣམས་ཀྱིས་བསང། རྫོ་པོ་ངན་པས་ཀུན་སྡོད་བཞིན། 101

བསང་བ་དེ་ཡི་ཚོས་གོས་དང་། ལྷུང་བཟེད་སོགས་བརྒྱུད་དེ་དག་གིས།
རྫོན་པོ་དག་ལ་མགྲུ་བའི་ལྷན། རྒྱལ་པོ་འི་བྱ་བ་བྱས་པས་སྦྱས། 102

སྡིག་པས་རབ་དགའ་དེ་དག་གིས། མི་ཡི་བདག་ལ་རབ་དུ་བརྟན།
པ་ཡི་ཚོས་གོས་ཁྲག་གིས་ནི། སྤགས་མཐོང་འཕྲལ་ལ་རྫོངས་པར་གྱུར། 103

དལ་གྱིས་འདུ་ཤེས་ཐོབ་པ་དེས། རྫོ་ལྟར་བདག་ཉིད་དབྱལ་བ་ནོ།
འཛིགས་རྒྱུད་གཏིང་དུ་རྫུང་བ་ཡིས། བྱ་ངན་དེ་བཞིན་རྒྱ་མའི་མིན། 104

དེས་སྦྱས་དབང་བྱུག་སྦྱང་ཙུ་ཆགས། སྡིག་པར་རྫུང་བ་མ་མཐོང་བ།
བདག་གིས་སྦྱེ་བོ་མི་བསྐྱེད་ལས། སྦྱིམ་འབྲས་བུ་མང་དག་ཐོབ། 105

ཀྱི་མ་ཀྱི་རྒྱན་དོན་ས་མེད། འཛིགས་རྒྱུད་དབྱལ་བའི་གཏིང་དུ་ནི།
མཐོན་པོར་འཛིགས་རྣམས་མི་བསྐྱེད་དང། འབྲོགས་པས་འཕྲལ་ལ་ལྷུང་
བྱེད་འགྲུར། 106

གདུག་པ་རྫོན་པོ་འི་རྫོ་གྲོས་ཀྱིས། བདག་གིས་སྡིག་ཆེན་འདི་དག་བྱས།
དེའི་རྫུང་བར་གྱུར་བ་བདག། གཙང་བྱེད་ཀྱིས་ཀྱང་གཙང་མི་བྱེད། 107

མཉམ་དུ་པ་དང་དབྱ་བཅོམ་དག། བསང་བ་བདག་ནི་སྤྱ་ཡིས་སྦྱོལ།
གང་དུ་བདག་གི་སྡོད་གཅིག་དུ། དུག་གི་སྡིག་སྡེད་ལྡན་པ་འཕྱུངས། 108

तस्माद्ब्रजन्तं निर्घाजमाचारमिव दुर्जनाः ।
दुष्टामात्यप्रयुक्तास्ते जघ्रुर्व्वर्त्मनि घातकाः ॥ १०१ ॥

तस्यं चौवरपाचादीन् गृहीत्वा निहतस्य ते ।
न्यवेदयन् कृतं प्रीत्यै राजकार्यममात्ययोः ॥ १०२ ॥

ततः पापप्रहृष्टाभ्यां नृपस्ताभ्यां प्रदर्शितम् ।
दृष्ट्वा मूमोहं सहसा रक्ताक्तं चौवरं पितुः ॥ १०३ ॥

स लब्धसंज्ञः श्नकैः शुशोच न तथा गुरुम् ।
यथा पतितमात्मानं घोरे नरकगह्वरे ॥ १०४ ॥

सोऽवददत्स संग्राप्तं फलं खलजनाभ्या ।
रैश्वर्यमधुलुब्धेन पापपातमपश्यता ॥ १०५ ॥

अहो वत निरालम्बे घोरे नरकसंकटे ।
उन्नतारोहिणां सद्यः पातकं खलसङ्गतम् ॥ १०६ ॥

कृतमेतन् महत् पापं दुष्टामात्यधिया मया ।
पतितस्यं ममेदानीं पावकोऽपि न पावकः ॥ १०७ ॥

तुल्यं पितुश्चार्हतस्य वधे का मम निष्कृतिः ।
पीतं यथ मयैकस्मिन् पापे सदहनं विषम् ॥ १०८ ॥

དོགས་མེད་ཡབ་ནི་ཚུན་པོ་དག། རབ་བྱུང་ཞི་བ་བལྟེན་པ་ལ།
 ཚགས་ལས་བདག་གིས་རང་གི་སེམས། མཚོན་ནི་རྣོན་པོའི་བྱ་བ་བྱས།། 109

གང་ཞིག་བསམས་པ་ཉིད་ན་འདར་བསྐྱེད་བྱེད་དེ་ནི་ཕྱོས་པར་ཡོངས་མི་བཟོད།
 གང་ཞིག་མཐོང་ནས་སེམས་མེད་རྣམས་ཀྱང་མྱ་ངན་དག་ལ་རབ་དུ་གཞུགས་
 བར་བྱེད།

གང་ལ་འགྲོད་པ་དྲག་པོའི་མེའི་ས་རྩངས་རྣམས་ཀྱང་འཇམ་པོ་ཉིད་འགྱུར་བ།
 དེ་ལ་འང་བཙེ་མེད་རྣོ་ལྷན་རྣམས་ནི་རལ་གྱི་རྣོན་པོའི་བྱ་བ་རབ་དུ་སྦྱོས།། 110

ཞེས་བཟོད་སྤྱུག་བསྐྱེད་གྱིས་གྲུངས་པ། བཞིན་ནི་ཚོང་འེེ་ལྷ་ཙོར་ལྷན།
 ས་རྩངས་རྣོན་པོ་དེ་དག་ནི། རང་དུ་འཇུག་པ་ཁྱོད་པས་བརྒྱུག། 111

ཡོན་ཏན་ཁྱུང་པར་ཡངས་ཤེས་དེས། ཉེ་ཅ་ཀ་དང་སྒྲ་ཅ་ཀ།
 ཡབ་གྱི་སྦྱོན་གྱི་སྦྱོན་པོ་གཉིས། རབ་དུ་དང་བས་མགྲོགས་པར་བོས།། 112

དེ་ནས་རྒྱལ་པོ་བསམ་པས་རིད། མྱ་ངན་གྱིས་ནི་སྦྱོ་བོར་གྱུར།
 དལ་གྱི་སྦྱོན་པོ་གདུག་པ་ཡིས། དེ་ཡི་ས་ལ་མངོན་སྤྱོགས་སྦྱས།། 113

ལྷ་ས་ཁྱེད་སྤྱས་དཔལ་དང་ལྷན། རང་བཞིན་གྱི་ནི་བསམ་པ་དྲང་།
 རང་མི་རབ་གཙོད་རྩུབ་མོ་ཡིས། རྒྱལ་སྲིད་བསྐྱུང་བ་ཡོངས་མི་ཤེས།། 114

པ་ནི་རབ་དུ་བྱུང་བ་ཡང་། འདི་ཡི་རྒྱལ་སྲིད་འཕྲོག་དུ་འོངས།
 བདག་ཙག་རྣམས་གྱིས་རབ་ཞི་བྱས། དེ་ལ་ཅི་ཞིག་བཟོད་པར་བྱ།། 115

सुद्धे पितरि निःशङ्के शमप्रव्रज्ययाश्रिते ।

स्वचित्तं निश्चितं शस्त्रं सोभाद्ब्यापारितं मया ॥ १०६ ॥

यत्संचिन्तितमेव कम्पजनकं श्रोतुं न यत् शक्यते

दृष्टं यच्च करोति शोक्कलनां निश्चेतनानामपि ।

यच्च क्रौर्यमपि प्रयाति मृदुतां तौवानुतापाग्निना

तत्रापि प्रसरन्ति निर्घृणधियां निस्त्रिंशतीक्ष्णाः क्रियाः ।

११० ॥

इत्युक्त्वा दुःखसन्तप्तः भ्रष्टापमुत्तराननः ।

न्यवारयत्तयोः क्रीपात्प्रवेशं दुष्टमन्त्रिणोः ॥ १११ ॥

गुणान्तरं परिज्ञाय भिरुकं हिरुकं च सः ।

आनिनाय प्रसाद्याशु पुराणौ सचिवौ पितुः ॥ ११२ ॥

ततश्चिन्ताकृशे रात्रि शोकात् पारण्डुरतां गते ।

स्वैरं तंजननौमेत्य दुष्टामात्याववोचताम् ॥ ११३ ॥

देवि त्वत्तनयः श्रीमान् स्वभावसरलाशयः ।

राज्यरक्षणं न जानाति स्वजनोच्छेदकर्कशाम् ॥ ११४ ॥

पिता प्रव्रजितोऽप्यस्य राज्यं हर्तुमुपागतः ।

आवाभ्यां प्रशमं नौतस्तत्र का नाम वाच्यता ॥ ११५ ॥

གལ་དེ་ལྷགས་ཀྱི་རྒྱུད་རྒྱན་པའི། རིམ་པར་དགོ་བའི་རིམ་རིན་ན།
 དགོ་སྤོང་དེ་ཡང་རྒྱལ་སྤིང་ནི། སངོན་པར་འདོད་དེ་ཇི་ལྟར་རིམ། 116

ས་བདག་པ་བསད་ཁྲོམ་བ་ཡིས། བདག་ཅག་གནས་ནས་རྣམ་པར་བསྐྱད།
 རང་ཉིད་ད་ལྷ་འང་སྲ་ངན་གྱིས། ལོག་པར་ཅི་ལ་ཡོངས་སུ་སྐྱེས། 117

བདག་ཅག་གས་ན་ལགས་བྱས་བྱས། ཇི་བལ་ཉས་བྱས་ཉིད་དུ་བྱུང།
 དངོས་པོ་ཀུན་ལ་གཡོག་པོ་རྣམས། གནོད་བ་ཉིད་དང་ལྷན་པར་འགྱུར། 118

རྒྱལ་བ་འདས་ལ་ཅི་ཞིག་འགྲད། གང་བྱས་དུ་དག་བྱས་དུ་མད།
 ལྷ་མོ་བསམ་པས་རིང་པའི་བྱ། ཁྲིད་ཀྱིས་ཅི་སྤྱད་བདང་སྤོངས་བྱེད། 119

ད་དག་གིས་ནི་བརྟེན་གས་ནས། ད་དག་ཚག་ལ་གྲུས་པས་བསྐྱབས།
 དར་ལི་ག་ཞེས་བ་ཡི། རྒྱལ་བོའི་ས་དེས་དལ་བྱས་སྐྱས། 120

ཁྲིད་ཀྱི་གྲས་ལ་ཉར་བསྐྱུན་པའི། རྒྱལ་བས་སྤྲོན་ན་བྱས་བ་ཡིས།
 དམུལ་བར་ལྷང་བར་བྱེད་པའི་ལས། འདི་ནི་སཚམས་མེད་གཉིས་སུ་འགྱུར། 121

འདི་ཡི་བ་བསད་ལས་སྐྱེས་པའི། སྲ་ངན་བདག་གིས་བསྐྱོག་པར་བགྱི།
 དགྲ་བཅས་བསད་སྐྱེས་སྐྱེག་བལྟལ་ནི། ཁྲིད་གཉིས་ཀྱིས་ཀྱང་རྒྱུག་པར་
 བརྟེན། 122

ཅས་པ་དལ་གྲུས་ད་ལ་བསྐྱན། ས་བདག་དུང་དུ་དེ་སང་ནས།
 སྲ་ངན་གྱིས་འོན་རྒྱ་བ་ནི། ཡོངས་ཟད་ལྷ་བྱ་དེ་ལ་སྐྱས། 123

नीचतन्त्रोपपन्नश्चेत् क्रमोऽयमशुभक्रमः ।

राज्याभिलाषिणोभिष्ठास्तस्यापि स कथं क्रमः ॥ ११६ ॥

आर्वां पितृवधक्रोधात् वारितैः भूभुजा पदात् ।

स्वयमेद्यापि शोकेन किं मिथ्या परिशुष्यते ॥ ११७ ॥

सुकृतं कृतमावाभ्याम् प्रभोर्दुःखकशाङ्गता ।

भवन्ति सर्व्वभावेषु मृत्या एवापराधिनः ॥ १ ८ ॥

गतं शोचति किं राज्ञा यत् कृतं कृतमेव तत् ।

उपेक्ष्यते त्वया देवि कस्माच्चिन्ताकृशः सुतः ॥ ११९ ॥

ताभ्यार्मित्युदितं श्रुत्वा सा राजजननी शनैः ।

जचे तरलिका नाम तद्वाक्यविहितादरा ॥ १२० ॥

आनन्तर्यमिदं कर्म द्वयोर्नरकपातकम् ।

युष्मन्मतादुपनतं वान्नः पूर्व्वकृतेन वा ॥ १२१ ॥

अहं तु वारयाम्यस्य शोकं पितृवधोद्भवम् ।

अर्हद्बध्नेद्भवं दुःखं भवद्भ्यामपि वार्य्यताम् ॥ १२२ ॥

इति तैः स्वैरमादिश्य सा गत्वा पार्थिवान्तिकम् ।

तमुवाच शुचाक्रान्तं परिष्ठाणमिवोडुपम् ॥ १२३ ॥

ཚེས་དང་ཚེས་མེད་དང་བཞེན་གྱིས། རྒྱལ་པོའི་རྒྱལ་སྲིད་ཉམས་པ་མང་།
 དེ་ལ་སྒྲིག་དོགས་ལྷ་ངན་གྱིས། བྱ་ཁྱོད་ཅི་ལ་ཡོངས་སུ་གཏུང་། 124

གལ་ཏེ་ངེས་པར་པ་བསད་ལས། ལྷ་མ་ལ་བྱམས་ཁྱོད་གཏུང་ན།
 ཁྱོད་ཀྱི་སྐྱལ་བསྐྱལ་མི་བཟད་དེར། དེ་རིང་ཁྱོད་ལ་རྩོམ་གཏོང་། 125

ཁྱོད་ཀྱི་ཚེས་ཉིད་ལ་དེ་མིན། ཁྱོད་ནི་གསད་པ་གཞན་ལས་སྐྱས།
 རང་འདོད་ཟད་དང་བདེ་བས་བྱ། བྱད་མེད་རྣམས་ལ་བྲེལ་ཡོད་མིན། 126

ཞེས་པ་དེ་ཚོག་སྒྲུབ་མིན་ཡང་། དཔེན་པར་རྒྱལ་བོས་ཐོས་བྱུང་ནས།
 ས་བསད་སྒྲིག་པ་བྱ་གོ་ཡིས། སྐྱལ་བསྐྱལ་དག་གིས་གཏུང་བ་བཏང་། 127

ཤར་གྱི་རི་བོས་ཉལ་གྱི་རི་ལ་སྒྲོའི་བའི་བྱ་བ་རབ་ཏུ་བྱེད།
 སྐད་ཅིག་གིས་ནིས་དང་ས་འཛོན་བྲལ་བའི་རིལ་ཅེད་རྣམས་པར་བསྐྱབས།
 འདི་དག་འསྐལ་ལ་མེན་ཅུ་ལས་རྣམས་སྒྲོ་དེ་ཡང་སྒྲིག་བྱེད་ལས།
 སྲིད་གསུམ་དག་ན་བྱུད་མེད་རྣམས་ཀྱི་བསྐྱབ་བྱ་མིན་པ་ཅི་ཡང་མེད། 128

དེ་ནས་དགུ་བཅོམ་བསད་པ་ཉིད། ལྷག་ཏུ་རྣ་བྱ་གཞིར་བ་ཡི།
 མི་བདག་དེ་ཡིས་ལས་དེ་ནི། སྲིད་བཅོས་ཚོས་ཤེས་རྣམས་ལ་དྲིས། 129

དེ་ནས་སྒྲོན་ངན་དེ་དག་གིས། རྒྱལ་དང་སྐར་རྒྱལ་མཚོད་དེད་གྱི། ...
 ཉམས་དུ་བྱི་ལ་ཚུང་དུ་གཉིས། ཤ་ཡི་བསྐྱབས་པས་ཆགས་བྱས་ནས། 130

धर्मौधर्ममयं पुत्र राज्यं राज्ञां बहुच्छलम् ।

पापानां शंकया तस्मिन् किं शुचा परिशुष्यसि ॥ १२४

पितुर्वधात् प्रतप्तोऽसि यदि नाम गुरुप्रियः ।

तत्रोच्यते समुत्सृज्य लज्जां त्वद्दुःखसंकटे ॥ १२५ ॥

स्वैरं जातस्त्वमन्येन न स तद् धर्मतः पिता ।

स्वेच्छाहारसुखाः पुत्र स्त्रियो हि निरपचपाः ॥ १२६ ॥

इत्यप्रियमपि श्रुत्वा राजा तद्वचनं रहः ।

प्रितृवैशसपापोग्रदुःखसन्तापमत्यजत् ॥ १२७ ॥

प्रकुर्वन्त्यस्ताद्रेरुदयगिरिणा श्लेशकलनां

क्षणात् क्षौणोक्ष्माभृद्विघटनविनोदं विदधति ।

सृजन्येता वह्निं सपदि सलिलात्तच्च दहना-

दग्नाथं नारौणां नहि भवति किञ्चिन्निभुवने ॥ १२८

अथ सोऽर्हद्बधेनैव शल्यतुल्येन पीडितः ।

नृपः पप्रच्छ धर्मशान्तिष्कृतिं तस्य कर्मणः ॥ १२९ ॥

ततस्तौ द्रुष्टसचिवौ तिष्यपुष्यास्यचैत्ययोः ।

माज्जारंपोतौ धृत्वान्तःसक्तावामिषशिष्या ॥ १३० ॥

བགགས་པར་གྱུར་ཀྱང་སྡེ་བཞི་ལ་གྱིས། ས་བདག་མདུན་སར་རབ་ལྷགས་དུ་
 གདུང་བ་དྲག་པོས་ཡོངས་གདུངས་པ། རབ་ཞི་དོན་གཉེར་དེ་ལ་སྦྱས། 131

ལྷ་གཙམ་བྱུང་ནི་རྒྱན་ཉེད་ཀྱིས། སམས་མ་མཚམས་དུ་གདུང་བར་བྱད།
 འཛིག་དེམ་འདི་ན་དེ་ཉིད་དུ། ཐམས་ཅད་དག་བའི་དགྲ་བཅོམ་མེད། 132

གལ་དེ་དེ་དག་བདེན་པ་ན། སམའ་ལ་ངང་པའི་རྒྱལ་པོ་བཞེན།
 དེ་དག་རྒྱུ་འབྲུལ་གྱིས་འགྲོད་པས། གཞན་གྱིས་གསོད་པའི་ལྷ་ར་སྲིད། 133

དེ་སྦྱང་དགྲ་བཅོམ་ཡོད་མེན་ན། དེ་བསད་སྡིག་པ་གལ་ཡོད།
 གང་ན་གྲོང་ཁྲིམ་ཡོད་མེན་པ། དེ་ན་མཚམས་ཀྱི་ཚོད་པས་ཅི། 134

གང་དག་ཁྲིམ་བདག་རྒྱལ་དང་ནི། ལྷར་རྒྱལ་དགྲ་བཅོམ་གནས་ཐོན་པ།
 དེ་དག་ད་ལྷ་རང་རང་གི། མཚོད་དེན་ནང་དུ་བྱི་ལར་སྦྱིས། 135

ད་དག་གསལ་བར་སངས་སུམ་གྱིས། སམའ་ལ་ཤེ་ཚོས་སུ་ཞིག་བྱད།
 གལ་དེ་ཡིད་ཚོས་ཡོད་མ་ཡིན་ན། རང་ཉིད་ངས་པར་ཅེས་མི་བཟ། 136

ཞེས་པ་བརྗོད་ནས་ས་བདག་ཡིད། ཁྲིགས་ལ་འཕྲུང་བ་བཞེན་བྱས་ནས།
 མི་བསྐྱེད་དེ་དག་དེ་དང་ནི། ལྷན་ཅིག་མཚོད་དེན་ལྷ་རྩ་སོང་། 137

སྡོན་མང་ལྷན་མ་འབབས་པ་ཡོས། དེར་ནི་སྦྱོར་བ་ཡང་དག་འབྲུགས།
 རྒྱལ་པོ་རྒྱན་བཅས་བཟླ་བ་ཚོན་ཚོ། གདུག་པའི་རྒྱན་པོ་གཡོན་ཅན་གྱིས། 138

निषिद्धावपि धार्ष्टेन प्रविश्य नृपतेः सभाम् ।
तमूचतुस्तीव्रतापसन्तापप्रशमार्थिनम् ॥ १३१ ॥

देव मिथ्यैव भवता चित्त मायास्यते भृशम् ।
सर्व्वकल्याणा लोकेऽस्मिन् नार्हन्तः सन्ति ते मताः ॥ १३२ ॥

यदि सत्यं भवेयुस्ते नभसो राजहंसवत् ।
ऋद्धिमन्तः कथं तेषामन्येन बधसम्भवः ॥ १३३ ॥

न सन्ति तस्माद्गर्हन्तः कुतस्तद्बधपातकम् ।
सौमाविवादः कस्तत्र यत्र ग्रामो न विद्यते ॥ १३४ ॥

तिष्ठपुष्पौ गृहपती यावर्हत्पदमापतुः ।
मार्जारावन्तरे जातौ तावेवाद्य स्वचैत्ययोः ॥ १३५ ॥

प्रकटौ तौ च दृश्यते प्रत्यक्षं कस्य संशयः ।
प्रत्ययो यदि नास्त्येव स्वयं किं न निरौक्ष्यते ॥ १३६ ॥

इत्युक्त्वा भूपतेः कृत्वा खलौ दोलाकुलमनः ।
जग्मतुः सहितौ तेन चैत्यसंदर्शनाय तौ ॥ १३७ ॥

अपूर्व्वकौतुकावेशात् तत्र संघटिते जने ।
विलोकनोद्यते रात्रि सामात्ये दुष्टमन्त्रिणी ॥ १३८ ॥

གལ་གོས་ས་བས་འབྲལ་བྱས་བ། རྒྱལ་དང་སྐར་རྒྱལ་ཞེས་བཟོད་པས།
བྱི་ལ་རྩུང་བྱ་གཉིས་པོ་དང་། དལ་བྱ་ཡིས་ནི་མཐོང་བར་བྱས།

139

རྒྱལ་དང་སྐར་རྒྱལ་དེ་དག་གིས་ གལ་དེ་དག་བཅོས་སྟེ་ཉིད་ན།
བདེན་པ་དེ་ཡིས་ཁྱོད་གཉིས་ཀྱིས། མཚོད་དེ་ལ་ནི་བསྐོར་བའང་མཚོད།

140

གལ་ལྗེ་ཚོ་ན་དེ་དག་གིས། ད་སྐད་སྐད་ཚར་བཟོད་པ་ཡིས།
བྱི་ལ་དེ་དག་མགོ་གས་པར་ནི། དེས་བར་འབྲོན་ནས་བསྐོར་བ་བྱས།

141

མི་བདག་རྗེས་འབྲང་བཅས་པ་ཡིས། མཐོང་ནས་འབྲལ་ལ་ཡིད་ཅེས་ཐོབ།
སྟེ་བོ་ངན་བའི་སྐྱུ་མ་ཉིད། ས་སྟེང་འགྲོ་ལས་རྒྱལ་བར་གྱུར།

142

ཁུ་རྩུང་དུ་རྒྱུང་དེ་ལ་བརྒྱ་ནག་མཁའའི་སྟོགས་ལ་རི་མོ་དང་།
སྟེ་ཅེ་ལ་ཡང་སོ་དང་སྐྱུད་པའི་རོལ་པ་རབ་མང་བཀོད་པ་དང་།
གཞན་ཡང་ཅི་མིན་སྟབས་དང་བྱིས་པའི་སྐོ་ལ་སོངས་སྐྱུ་མིག་འབྲལ་དག།
སྐད་ཅིག་ཡོངས་འདྲིས་ཡིད་ཅེས་གཟུགས་ཅན་གཤམ་ཅན་རྣམས་ཀྱིས་སྟུན་
བར་བྱེད།

143

དེ་ནས་བདེ་གཤེགས་བལྟན་པ་ལ། རྒྱལ་པོ་མཚོག་ཏུ་ཡིད་ཅེས་བྲལ།
འཕགས་པ་ཀླ་རྒྱུ་ལ་ན་ནི། མུན་ཏུ་དད་པས་མཚོད་པ་བསྐྱོག།

144

དེ་ནས་རྒྱལ་པོས་གྲང་ཁྱར་བཀག། ཕྱི་རོལ་ཉོད་དར་གཏུལ་བྱལ།
བཅོམ་པས་རྗེས་འབྲང་བཅས་དེ་གནས། དགོ་སྟོང་མ་ནི་རི་མ་ཡང་།

145

आमिषाभ्याससम्बद्धतिष्यपुष्याभिधानयोः ।

धूर्त्तौ चक्रतुराह्वानं शनैर्बालविडालयोः ॥ १३६ ॥

तौ तिष्यपुष्यावर्हन्तौ मार्जारौ स्थो युवां यदि ।

प्रदक्षिणं वा क्रियतां तेन सत्येन चैत्ययोः ॥ १४० ॥

• मांसदानक्षणे ताभ्यामिति वाचमुदौरितौ ।

तूर्त्तौ निर्गत्यं मार्जारौ चक्रतुस्तौ प्रदक्षिणम् ॥ १४१ ॥

तद्दृष्ट्वा संहसांवात्प्रत्यये सानुगे नृपे ।

याते दुर्जनमायैव जगज्जयमहौ ययौ ॥ १४२ ॥

• मुष्टौ वायुं दृषदि कमलं चिचमाकाशदेशे

जिह्वाग्रे च प्रचुररचनासृष्टिसंहारलीलाः ।

• किं वा नान्यत् पशुशिशुधियां मोहनायेन्द्रेजालं

मूर्त्तः धूर्त्तं क्षणपरिचितप्रत्ययं दर्शयन्ति ॥ १४३ ॥

निष्प्रत्ययपरो राजा ततः सौगतदर्शने ।

आर्यकप्त्यायनस्याग्रे अद्वापूजामवारयत् ॥ १४४ ॥

राजधान्यां निषिद्धोऽथ वहिरेव स सानुगः ।

विनेयकृपया तच्च तस्थौ शैला च भिक्षणी ॥ १४५ ॥

དེ་ནས་ཀྱང་ཡལ་ནི། བང་ཚོ་ལྷོ་དུ་མི་ཡི་བདག།
 འོང་བ་མཐོང་ནས་སྤེལ་བོ་ཡི། ཚོགས་པས་སྤོད་པས་འཇིགས་ནས་གཤེགས། ॥

146

ལྷོ་བོ་ལྷ་མ་དག་གིས་བསྐྱལ། དི་ནི་གཤེགས་པ་མཐོང་གུར་ནས།
 བདུག་པའི་ལྷོ་བོ་ཁོ་རྟེན་དང་དང་། ལྷ་པ་དག་གིས་རྒྱལ་ལ་སྤྲོས། ॥

147

རྒྱལ་པ་བཀྱ་གིས་མིན་པའི་གཏར། དག་སྤྱང་མག་རག་སྤྲོ་མད་ད།
 ལམ་དུ་དེ་རིང་བདག་ཅག་གིས། མཐོང་བས་ཅི་འབྱུང་ཡོངས་མི་ཤེས། ॥

148

འདི་ནི་རྒྱལ་པོ་སྤྲིག་ཅན་གྱི། བཞིན་ལ་བདག་མི་བལྟ་ཞེས་བརྗོད།
 ཁྱོད་ལ་འདི་ནས་སྤྲོད་ཅིག་གཅིག། རིང་དུ་སོང་སྤེལ་དོ་ལྟར་གནས། ॥

149

ངང་ན་གས་པས་ད་ཐས་ནས། མ་བདག་གས་ན་འཁར་ནས་སྤལ།
 ལྷུག་དར་རྒྱལ་གྱི་བར་མོ་ཡིས། རིང་དུ་གནས་འདི་གཡོགས་ཞེས་སྤྲོས། ॥

150

གཏུག་པའི་འབང་ནི་དེ་དག་གིས། ལྷུག་གྱི་བར་མོས་གཡོགས་པ་ན།
 བང་དུ་ལྷགས་པ་བརྗོད་པའི་སྤྲོད། དེ་ཡིས་མཚོག་གི་ཁང་པ་སྤྲོལ། ॥

151

ཁྲོ་བས་འབྲུགས་པའི་སྤྲུལ་རྣམས་དང་། ཁྲག་ནི་འབྱུངས་པའི་ལྷུག་དག་ཀྱང།
 ཞི་ལས་འཇམ་པ་ཉིད་གུར་དེ། ས་ཡི་བདག་པོའི་འབང་མ་ཡིན། ॥

152

དེ་ནས་མི་བདག་སོང་བའི་ཚོ། ལྷུག་སྤྱང་བརྒྱུ་ཡིས་གཡོགས་དེ་ལ།
 ཉེ་ཅུ་ཀ་དང་ལྷི་ཅུ་ཀས། ལྷུག་ལ་མངོན་དུ་ཕྱོགས་དེ་སྤྲོས། ॥

153

ततः कदाचिदायान्तं दृष्ट्वा कात्यायनः पुरः ।
नृपतिं जनसंपातादवमानभयाद् ययौ ॥ १४६ ॥

प्रेषितं पूर्वमन्त्रिभ्यां ब्रजन्तमवलोक्य तम् ।
दुष्टामात्यौ नरपतिं दौर्घवैराववोचताम् ॥ १४७ ॥

राजन्मंगलनिधिर्मुण्डोऽयं विशिरः पथि ।
दृष्टोऽद्य भिक्षुरस्माभिर्न विद्मः किं भविष्यति ॥ १४८ ॥

न पश्यामि मुखं राष्ट्रः पापस्येति भणत्यसौ ।
तथाहि क्षण मेकांते गत्वा दूरमितः स्थितः ॥ १४९ ॥

श्रुत्वैतद् दुर्जनामर्षादुवाचानुचरान् नृपः ।
एष दूरस्थितः पांशुमुष्टिभिः पूर्यतामिति ॥ १५० ॥

पूर्यमाणः स तैः पांशुमुष्टिभिर्दुष्टचेटकैः ।
दिव्यां कृतीं प्रवेशेन परिहाराय निर्ममे ॥ १५१ ॥

अमर्षकोपिताः सर्पाः व्याघ्रा वा पीतलोहिताः ।
शान्ते रम्यान्ति मृदुतां नतु भूपतिचेटकाः ॥ १५२ ॥

ततः प्रयंते नृपतौ पांशुराशिशतावृतम् ।
दुःखादूर्चतुरभ्येत्य हेरुको भिरुकश्च तम् ॥ १५३ ॥

ལྷུལ་པོ་མ་ཅུངས་ངན་བྱེད་ཀྱིས། འཕགས་པ་ཁྱོད་ཀྱིས་འོ་བརྒྱལ་ཐོབ།
 བའང་གི་མདུན་དུ་འདི་མཐོང་བས། བདག་ཅག་གི་ནི་སྲིབ་རྣམས་སྦྱང་། 154

སྐྱོངས་པའི་ལྷན་པ་སྲིབ་སྦྱོད་དུ། སྦྱོང་བའི་ལས་མི་བདག་བརྒྱུར།
 ལས་འདི་མཐོང་བས་བདག་ཅག་ཀྱང། སྲིབ་པའི་སྐལ་བ་དག་དང་ལྡན། 155

ས་གནི་སྲིབ་མང་གིས་གདུངས་འདི། སྐོ་མངའ་ཁྱོད་ཀྱིས་བདེ་བར་བྱོས།
 བཟོད་དཀའ་མི་བརྒྱན་གནས་པ་འདི། བདེ་བར་འོས་པ་སྦྱ་མི་འདོད། 156

ཞི་བཞི་བར་མི་འབྱུང་བཟོད་པ་ཉིད་ནི་ཉ་བར་ཟད་མ་འབྱུང།
 ཁྱོད་ཅུབ་མོའི་སྐོན་རྣམས་དག་གིས་སྐོ་བྱོས་ལ་ཡང་དེག་མི་འབྱུང།
 ཕན་སེམས་རྒྱལ་རྒྱ་དང་མཚུངས་ཡིད་པ་མི་གནས་དམ་པ་རྣམས་དག་ལ།
 འཛིག་དེད་ན་ནི་སྦྱོང་བའི་ལས་པ་རྣམས་པར་སྤངས་ལས་བདེ་བཞུན་མེད། 157

དབང་ཕུག་ཉིད་ནི་ཡན་ཏན་ལྡན་རྣམས་འོག་རྒྱུང་ངམ་དུ་བ་ཉན་མངས་ལྡན་
 བ་སྡེར།
 ཟམ་མོ་ཉིད་ནི་རབ་རིབ་འབྱུང་གནས་སྦྱ་འཇུག་སྲོག་ཆགས་རྣམས་ཀྱི་སྲོག་
 འསྲོག་བྱིད།
 མཚོག་གྲུང་དེ་ཡང་མ་ཅུངས་གདུག་པ་གྲ་གྲུའི་སྦྱལ་རྣམས་དག་གིས་ཉམས་
 བྱས་པ།

སྦྱོ་མ་གང་གིས་སྦྱོན་དང་བུལ་བ་དེ་ནི་མི་བརྒྱན་ལ་མེད་ཁྱོད་པ་བཞིན། 158

དེ་དག་ཚོག་ད་ཐོས་གྱུར་ནས། ཀླ་རྒྱུ་ཡན་ཚན་པོས་སྦྱས།
 བཟོད་པ་བྱས་ཀྱང་བདག་མ་ཁྱོས། འདི་འདྲ་ལུས་ཀྱི་བགྱོད་པ་ཡིན། 159

आर्यं कृच्छ्रमवाप्तोऽसि राज्ञा क्रूरेण दुष्कृतिः ।
लोचनानि धिगस्माकं यैरिदं दृश्यते पुरः ॥ १५४ ॥

मोहान्धः पातकश्वधे दुर्जनैः पातितो नृपः ।
कर्मणो वयमप्यस्य दर्शनात् पापभागिनः ॥ १५५ ॥

भूरियं भूरिपापार्ता त्याज्या प्राज्यमतेस्तव ।
दुःसहः खलसंवासः त्यागः कस्य न सम्मतः ॥ १५६ ॥

प्रयाति न शमः शर्मं श्रयमुपैति नैव श्रमा
भवन्ति न च बुद्धयः परुषरोषदोषस्पृशः ।
वसन्ति न विमानना मनसि शल्यतुल्याः सतां
न दुष्टजनवर्जनादपरमस्ति लोके सुखम् ॥ ५७ ॥

ऐश्वर्यं गुणिनामधोनिपतनायासप्रयासप्रदं
गाम्भीर्यं तिमिराकरं प्रविशतां प्राणापहं प्राणिनाम् ।
नष्टा सापि निरुद्धदुष्टकुटिलव्यालैरुपादेयता
कूपस्येव खलस्य नास्ति तद्दोषालियुक्तं यतः ॥ १५८ ॥

तयोरिति वचः श्रुत्वा महाकात्यायनोऽवदत् ।
न निकारेऽपि मे कोपः कर्मणो गतिरीदृशी ॥ १५९ ॥

གང་ཞིག་ས་བདག་སྤྱོད་པོ་ལ། མི་བསྐྱེད་དང་འགྲོགས་སྤྱོད་དག་གིས།
 འཛིགས་པ་ཆེན་པོ་ཉེ་བར་གནས། འདི་དག་ཁོ་ན་བདག་སྤྱོད་བསྐྱེད་པ། 160

འདི་ཡི་གྲོང་དུ་དང་བོ་ཡི། ཉིན་ལ་རྒྱུང་ཆོན་འབབ་པར་འགྱུར།
 བཞིས་པ་ལ་ནི་སེ་དོག་ཆར། དེ་ནས་གཞན་ལ་གོས་ཀྱི་ཆར། 161

དབུལ་གྱི་ཆར་ནི་བཞི་པ་ལ། ལྷ་པ་ལ་ཡང་གསར་གྱུ་ཆར།
 དེ་ནས་རིན་ཅེན་ཆར་པ་སྟེ། དུལ་གྱི་ཆར་པ་བདུན་པ་ལ། 162

དེ་ཡིས་ས་བདག་གཉེན་རང་ནི། དུལ་འཁོར་བཅས་འདི་མེད་པར་འགྱུར།
 དེ་སྤྱོད་ཁྱེད་གཉེན་རིན་ཅེན་ནི། མང་བོ་རྒྱངས་ནས་འགྲོ་བར་བྱ། 163

ཞེས་པ་དེ་ཡི་ཚོགས་ཐོས་ནས། དེ་བཞིན་ཞེས་ད་དུ་དག་སང་།
 ལྷོ་བསངས་ཉེ་ཏུ་ཀ་ཡི་བྱ། དེ་ཡི་ཉེ་བར་གནས་པ་བྱས། 164

ལྷོ་ཏུ་ཀས་ཀྱང་བྱ་མོ་ནི། ལྷོ་བསངས་ཅན་ས་ལག་པས་ཁྲིད།
 དག་སྤོང་མ་ནི་རི་མ་ལ། མངོན་སྤོགས་གྲུས་པས་འདི་དག་སྐྱས། 165

འབགས་མ་བདག་གི་བྱ་མོ་ནི། ལྷོ་པ་ཞི་བར་མཛད་ཁྲིད་ཀྱིས།
 ཁྲིམ་གྱི་བདག་པོ་གདངས་ཅན་གྱིས། ཁྲིམ་དུ་ཡང་དུག་གཞག་པར་བྱ། 166

ཞེས་སྐྱས་བྱ་ཚ་གདང་ནས་ནི། ལྷོན་པོ་དག་ནི་རང་ཁྲིམ་སོང་།
 རི་མ་ཡིས་ཀྱང་བྱ་མོ་རྒྱངས། གདངས་ཅན་གྱི་ནི་གནས་སྤྱོད་སོང་། 167

स्तावदेव मे दुःखं यन्मूढस्य महीपतेः ।

खलसङ्गमदोषेण भयं महदुपस्थितम् ॥ १६० ॥

प्रथमे हि महावायुः पुरेऽस्य निपतिष्यति ।

द्वितीये पुष्यवृष्टिश्च वस्त्रवृष्टिस्ततः परे ॥ १६१ ॥

रूप्यवृष्टिश्चतुर्थे च हेमवृष्टिश्च पञ्चमे ।

रत्नवृष्टिस्ततः षष्ठे पांशुवृष्टिश्च सप्तमे ॥ १६२ ॥

तथा सबन्धुराघ्नोऽसौ न भविष्यति भूपतिः ।

तस्माद्भवद्भ्यां गन्तव्यं रत्नान्यादाय भूयसे ॥ १६३ ॥

इति तद्कचनं श्रुत्वा विनिश्चित्य तथेति तौ ।

हेरुकः श्यामकं पुत्रं तस्योपस्थापकं व्यधात् ॥ १६४ ॥

भिरुकश्च सुतां श्यामावतीमादाय पाणिना ।

अभ्येत्य भिक्षुकौ शैलां प्रणयादिदमब्रवीत् ॥ १६५ ॥

आर्य्ये भवत्या मे कन्या घोषिलस्य गृहप्रभोः ।

गृहे स्मर्पणीयेयमासन्नप्रतिपन्नया ॥ १६६ ॥

एवमुक्त्वा र्पयित्वा तावमात्यौ जग्मतुष्टुहम् ।

शैलापि कन्यामादाय ग्रयथौ घोषिलालयम् ॥ १६७ ॥

དེ་ནས་ཇོ་ལྷར་དག་སྐྱོང་གིས། བཞོད་དེ་རིས་པས་གྲང་དུ་བྱང་།
 ཡེ་ཤེས་སྐྱོན་ལྷན་ཤེས་རབ་ཀྱིས། དེ་ཉིད་ཇོ་ལྷར་བཞིན་དུ་མཐོང་།། 168

དེ་ནས་ཉི་མ་དུག་པ་ལ། རིན་ཅེན་ཆར་ནི་བབ་པའི་ཚོ།
 རྫོན་པོ་དེ་དག་རིན་ཅེན་གྱིས། གང་བའི་བྱ་བརྒྱང་མ་ཚོར་སོང་།། 169

དེ་དག་སྐྱོ་ཡི་སྤྱགས་སང་ནས། གང་ཁྱར་གཉིས་བྱས་ཉ་ཅུ་ཀས།
 ཉ་ཅུ་ཀ་ཞེས་དེ་བཞིན་དུ། གཞན་གྱིས་རྫི་ཅུ་ཀ་ཚལ་ལོ།། 170

ཉི་མ་གཞན་ལ་དུལ་གྱི་ཆར། ཚེན་པོ་བབས་པས་དབྱལ་བའི་མགོན།
 མི་བདག་གཉེན་དང་ཡུལ་འཁོར་དང་། བཅས་པ་རབ་དུ་རྒྱབ་པར་གྱུར།། 171

རྒྱལ་པོ་དབྱག་པ་ཐོ་བར་བཅས། སྤྱིག་པའི་སྐྱག་མར་གྱུར་པའི་ཚོ།
 ཀླ་དུ་ཡ་ནས་ནམ་མཁའ་ལས། རྫོན་པོའི་བུ་དེ་ཁྱར་ནས་གཤེགས།། 172

གྲོང་ཁྱིར་སྐྱ་མོ་ནམ་མཁའ་ལས། དགའ་བས་དེ་ཡི་རྗེས་འབྲངས་པ།
 དེ་ཡི་བཀའ་ཡིས་ཀར་བ་འདི། ཤ་རིའི་ནགས་སུ་གཞས་པར་བྱས།། 173

དག་སྐྱོང་བསོད་ནམས་མཐུ་དང་ནི། རྫོན་པོའི་བུ་དེའི་སྐལ་པ་དང་།
 ལྷ་མོ་ཡི་ཡང་བྱིན་བརྒྱབས་ཀྱིས། གྲོང་དེ་དཔལ་དང་ལྷན་བར་གྱུར།། 174

དེ་ནས་སྐྱ་མོ་དེ་ཡིས་དེར། ཀླ་དུ་ཡ་ནའི་མཚོད་དེན་བྱས།
 གང་ཞིག་ད་ལྟ་འང་སྐྱ་ལྷན་ལ། མཚོད་དེན་བྱག་བྱེད་བྱག་འཚལ་བྱེད།། 175

ततः क्रमेण तदभूद्दयशोक्तं भिक्षुणा पुरे ।
ज्ञानदौपवती प्रज्ञा यन्नातस्त्वं हि पश्यति ॥ १६८ ॥

षष्ठेऽह्नि रत्नवर्षेऽथ पतिते रत्नपुरिताम ।
ययतुर्नैवमादाय तावमात्यावलक्षितौ ॥ १६९ ॥

तौ दक्षिणां दिशं गत्वा चक्रतुर्नगरद्वयम् ।
हेरुको हेरुकास्थानं भिरुकास्थं तथापरः ॥ १७० ॥

परेऽह्नि पांशुवर्षेण महता पतता नृपः ।
सबन्धुराङ्गः प्रलयं प्रययौ नरकातिथिः ॥ १७१ ॥ ॥

सदण्डमुद्गरे रात्रिं याते क्लिबिषशेषताम् ।
तं मन्त्रिपुत्रमादाय ब्योम्ना कात्यायनो ययौ ॥ १७२ ॥

तमेवानुगता प्रीत्या नभसा पुरदेवता ।
तदाज्ञया खरवनौकर्व्वटे विदधे स्थितिम् ॥ १७३ ॥

भिक्षुपुण्यानुभावेन भाग्येर्मन्त्रिसुतस्य च ।
अधिष्ठानेन देव्याश्च श्रीमत्तदभवत् पुरम् ॥ १७४ ॥

तथाथ देवता चक्रे चैत्यं कात्यायनस्य सा ।
सुरवत्यां यदद्यापि वन्दन्ते चैत्यवन्दकाः ॥ १७५ ॥

འཕྱང་ཞིང་ཀུ་རྩུ་ཡ་ན་དེ། ཡལ་གཞན་དག་དུ་མཁའ་པས་སོང་། ། 176

སྐྱེ་བོ་རྣམས་ནི་ཡ་མཚན་ལས། འཕྱང་ཞིང་འཕྱང་བ་སྲུ་ཞེས་བཟོད།
དེར་ནི་སྐྱེ་བོ་དེ་དག་རྣམས། འཕྱང་བ་པོ་ཞེས་གྲགས་པར་གྱུར། ། 177

སྐབས་དེར་བྱ་མེད་ས་ཡི་བདག། མཐོ་རིས་དག་དུ་སོང་བའི་ཚོ།
དེ་ཡི་བཀའ་ཡིས་སྐྱོ་བ་སངས་དེ། མཚན་གཤམ་རྣམས་ཀྱིས་རྒྱལ་བོར་བྱས། ། 178

དེ་ནས་ཀུ་རྩུ་ཡ་ན་ཡོས། བོག་ཀ་ན་ཀ་ཞེས་པ་ཡོ།
ཡལ་དུ་ཕྱིན་ནས་ས་ལ་དེར། དག་བའི་ཚོས་ནི་བཟུན་པ་མཛོད། ། 179

བདན་མཐང་གྲུས་དང་བཅས་པ་དས། བྱ་ཡོས་དབྱུག་པ་སྒྲངས་ནས་ན།
ཚེན་པོ་རྣམས་ཀྱིས་ད་ལྟ་ཡང་། ཕྱག་བྱ་དབྱིག་པའི་མཚོད་དེན་བྱས། ། 180

དེ་ནས་དལ་གྱིས་མཉམ་ཡོད་དུ། བཞེད་ལྷན་ཀུ་རྩུ་ཡ་ནས་ཕྱིན།
རྒྱལ་བ་མཐོང་ནས་དགའ་ལྷན་པས། དེ་ཡི་ཞབས་ལ་སྤྲུལ་འཚམ་བྱས། ། 181

ལྷུ་རྩུ་ཡ་ན་བྱ་ཡ་གཏམ། དེར་ནི་དེ་ཡིས་རྣམ་བཤད་པ།
ཐོས་ནས་དག་སློང་རྣམས་ཀྱིས་རྗེས། ཐམས་ཅད་མཁྱེན་པས་དེ་ལ་གསུངས། ། 182

རྩོན་པ་དྲག་པོ་འི་ཞབས་ཞེས་པས། ཀར་བ་ཏེ་ནགས་ཚལ་དུ།
གལ་དང་བཅས་པའི་རྒྱ་དག་སྐྱོན། རི་དགས་བཅིངས་པའི་སྣང་དུ་གཏོང། ། 183

सन्निवृत्तनुमद्यादाय लम्बं शीवरकर्णिके ।

लम्बनं स यथौ व्योम्ना देशं कात्यायनः परम् ॥ १७६ ॥

लम्बंते लम्बते कोऽयमित्युक्ते विस्मयाज्जनैः ।

बभूवुस्ते जनास्तत्र लम्बका इति विश्रुताः ॥ १७७ ॥

अचान्तरे दिवं याते तत्रापुत्रे महीपतौ ।

स कृतः श्यामको राजा लक्षणज्ञैस्तदाज्ञया ॥ १७८ ॥

गत्वा भोक्कानकं नाम त्रिंश कात्यायनस्ततः ।

जनन्यास्तत्र संशुद्धां विदधे धर्मदेशनाम् ॥ १७९ ॥

सा दृष्टसत्यां पुत्रस्य यष्टीमादाय सादरम् ।

वन्द्यमद्यापि महती यष्टिचैत्यमकारयत् ॥ १८० ॥

आवस्तौमथ सोत्कण्ठः प्राप्य कात्यायनः जनैः ।

जिनं विबोध्य सामन्द्यके तत्पादवन्दनम् ॥ १८१ ॥

उद्रायणसुतकथां तत्र तेन निवेदिताम् ।

आकर्ण्यभिष्टुभिः पृष्टः सर्व्वज्ञस्तानभाषत ॥ १८२ ॥

सुद्धकः कालपाशाख्यः कर्ब्वटोपान्तकानने ।

सकृटां मृगबन्धाय निदधे वागुरां पुरः ॥ १८३ ॥

འབྲུལ་འཁོར་ཞབས་པ་ལྷན་བཞེད་ནས། དེ་སོང་ཚོ་ན་རང་སངས་རྒྱས།
 ཇི་ལྟར་འདོད་པ་འོང་བ་ཡིས། སྤྱོད་པ་དེར་རྣམ་པར་བདེན་ཏེ་གནས། 184

དེ་ཡི་བསོད་ནམས་མཐུ་དག་གིས། རི་དགས་འཚིངས་པར་རྒྱང་མ་གྱུར།
 དག་པའི་བདག་ཉིད་རྣམས་མདུན་དུ། སྐྱོ་བོས་སི་དག་ཕྱོབ་མ་ཡིན། 185

དེ་ནས་རྫོན་པ་འོངས་པས་ཀྱང་། ཞབས་པ་རི་དགས་མེད་མཐོང་ནས།
 ཁྱི་བས་ཡོང་བས་རང་སངས་རྒྱས། དུག་གིས་བྱུགས་པའི་མདུན་ལས་བསད། 186

གཟི་བུ་འབར་བྱེད་ལྟར་འབར་བ། མདུན་ཡིས་ཕྱིགས་པར་གྱུར་བ་དེའི།
 མཐུ་ནི་རྒྱད་བྱུང་བཐོང་གྱུར་ནས། ཞབས་གཉིས་དག་ལ་དེ་ཡིས་གདུགས། 187

དེ་ནས་རྫོན་པ་བྱ་མིན་གྱི། ལྷ་ལས་ལྷ་འདུན་གྱིས་གདུངས་པས།
 མདུན་དང་རྒྱ་ནི་ཡང་དག་བདེང་། བདག་ཉིད་སྤོད་ཅིང་སྤྲོད་པར་བྱས། 188

ཡོངས་སུ་སྤྱང་འདས་ཕྱོབ་གྱུར་པ། དེ་ཡིས་གདུང་རུས་སྤངས་ནས་དེས།
 གདུགས་དང་རྒྱལ་མཚན་སོགས་ཚོགས་ཀྱིས། དག་དུ་མཚོད་པའི་མཚོད་
 རྟོན་བྱས། 189

བསོད་ནམས་དེ་ཡིས་རྫོན་པ་ནི། མི་བདག་ལྷ་རྒྱལ་ནར་གྱུར།
 རང་སངས་རྒྱས་ནི་བསད་པ་ལས། ལན་མང་གསོད་པ་ཕྱོབ་པར་བྱུང། 190

ཁྱིམ་བདག་ཀའི་ཀར་གནས་པ། རོར་དང་འབྲུ་སོགས་རྒྱས་གྱུར་པ།
 དག་འཕོ་ཞེས་ལ་བྱ་མོ་ནི། ལྷགས་པའི་རི་མོ་ཞེས་པ་བྱུང་། 191

युक्त्वा पाशावृतं दत्त्वा याते तस्मिन् यदृच्छया ।
प्रत्येकबुद्धस्तं देशं प्राप्य विश्रान्तिमाप्तवान् ॥ १८४ ॥

तस्य पुण्यानुभावेन बन्धं न विविशुर्मृगाः ।
न हि शुद्धात्मनामग्रे प्राप्नोत्यकुशलं जनः ॥ १८५ ॥

लुब्धकोऽपि ततोऽभ्येत्य पाशानासोक्त्य निमृगान् ।
प्रत्येकबुद्धं क्रोधान्धो विषदिग्धेषुणाबधौत् ॥ १८६ ॥

तस्य शायकविद्धस्य ज्वलज्ज्वलनतेजसः ।
प्रभावमद्भुतं दृष्ट्वा पादयोर्निपपात सः ॥ १८७ ॥

अकार्यैर्करणोद्देगसन्तापादथ लुब्धकः ।
निनिन्द शोचन्नात्मानं संत्यज्य शरवागुराः ॥ १८८ ॥

परिनिर्व्वीणमाप्तस्य तस्यास्थीनि निधाय सः ।
छन्ध्वंजादिसंभारैः स्तूपञ्चक्रे सदार्चितम् ॥ १८९ ॥

लुब्धकस्तेन पुण्येन बभूवोद्रायणो नृपः ।
बधात् प्रत्येकबुद्धस्य बहुशो बधमाप्तवान् ॥ १९० ॥

नन्दनंनो यदृष्टपतेर्मदखेखाभिधा सुता ।
बभूव धनधान्यादिस्फूर्तिः कर्क्वटवासिनः ॥ १९१ ॥

ནམ་ཞིག་རྒྱགས་པས་བྱན་པ་དེས། ཁང་པ་རྒྱགས་པའི་རྒྱལ་རྣམས་གྱིས།
 རང་སངས་རྒྱས་ནི་ལམ་ཉིད་ནས། རྩོད་པ་སྐྱོངས་པས་རྣམ་པ་གཡོགས། 192

དེ་ཉིད་ཁོ་ནའི་ཉི་མ་ལ། ཡུན་རིང་བསམས་པས་དེ་ན་གཉེས་བ།
 ལྷ་མའི་ཁུར་གྱིས་གཟིང་བ་དེའི། བག་མར་སྤོང་བའི་སྤྱིས་པ་འོངས། 193

རང་སངས་རྒྱས་ཀྱི་སྤྱི་བོར་ནི། ལྷག་དར་རྒྱལ་པར་གཏོར་བ་ལས།
 བདག་ནི་བག་མར་གྱུར་བ་ལ། ཉེ་ཞེས་མིང་པོ་ལ་དེས་སྦྱས། 194

དེ་ནས་དེ་ཡིས་གདམ་དག་གིས། བག་མར་འགྲོ་འདོད་གཞིན་ལྷ་མ།
 རྒྱགས་པས་རང་སངས་རྒྱས་རྣམས་ཀྱི། སག་པོ་ལ་དེ་རྒྱལ་རྣམས་གཏོར། 195

སྤྱན་བུས་ཟོས་རྗེས་ཡི་གོ་ལ། རབ་རྒྱགས་ཡིད་ཅེས་ཀྱིས་སྐྱོངས་པ།
 རྩོག་དཔྱད་མེད་རྣམས་འགལ་བ་ཡིས། དངོས་པོ་ལ་ཡང་རབ་དུ་འརྒྱབ། 196

སྤྱག་སྤྱད་ལ་རྒྱགས་པ་ཡི་ར། འརྒྱགས་པ་རྩྭ་གས་ཤང་ཁོངས་རྒྱད་པས།
 ལས་དེ་ཁྱིམ་བདག་མཁས་པ་དང་། སད་པ་ཞེས་པས་སྦྱོལ་པ་བྱས། 197

ལྷ་མ་དེ་ཉིད་གཙུག་ལྷན་ཅན། མི་བདག་སྤྱིག་པ་ཐུན་པར་གྱུར།
 དེ་ཡི་མིང་པོ་གདམ་སྤོགས་ཀྱང་། རག་སྤོང་ཀྱང་ཡུ་ན་འདི། 198

དན་སྤོད་དར་བ་བརྒྱུག་པ་ལས། ཁྱིམ་བདག་དེ་དག་སྤྱིས་པ་ན།
 རྩེ་རྩེ་ཀ་དང་སྤྱི་རྩེ་ཀ། རྩོང་ཁྱིར་ཉེ་བར་གདུགས་ལས་ཐར། 199

सा कदाचिन्मदोत्सिक्ता गृहमार्जनरेणुभिः ।
प्रत्येकबुद्धमायान्तं पथि मोहादवाकिरत् ॥ १६२ ॥

तस्मिन्नेव दिने तस्या श्विरचिन्ताभिरर्थितः ।
वरः स्तनभरार्त्ताया वरणार्थी समाययौ ॥ १६३ ॥

मूर्ध्नि प्रत्येकबुद्धस्य पांशुमुष्टिनिपातनात् ।
प्रत्यासन्नविवाहाहमिति धातरमाह सा ॥ १६४ ॥

ततस्तस्याः प्रवृत्तेन चिस्त्रिपूर्वरणात्तये ।
मूर्ध्नि प्रत्येकबुद्धस्य रजांसि प्रौढकन्यकाः ॥ १६५ ॥

गुणाकारप्रवृत्तेन प्रत्ययेन विमोहिताः ।
निर्विचार्य्य प्रवर्तन्ते विरुद्धेष्वपि वस्तुषु ॥ १६६ ॥

प्रवृत्तपातकाचारे तस्मिन् बुद्धबुधाभिधौ ।
निवारणं गृहपती कर्मणस्तस्य चक्रतुः ॥ १६७ ॥

सैव कन्या नरपतिः शिखण्डी पापभागभूत् ।
प्रवादकर्ता तद्भ्राता भिक्षुः कात्यायनोऽप्यथम् ॥ १६८ ॥

जाती गृहपती रूढदुष्टाचारनिवारणात् ।
पुरोपतापान्निर्मुक्तौ हेरुको भिरुकश्च तौ ॥ १६९ ॥

ཞེས་པ་བཅོམ་ལྷན་གསུང་གོས་དག་སྟོང་རྣམས་ནི་རྣམ་པར་དབྱེད་ནས་ཀྱང་།
 དགོ་དང་མི་དགའི་ལས་རྣམས་འབྲས་བུར་ཡོངས་གྱུར་བཀྲ་བ་རབ་ཤེས་ནས།
 མི་བསྐྱུན་སྟེ་བོའི་ཚོག་མཚུངས་དག་དང་དོག་དཔྱོད་དང་མཉམ་སྦྲེལ་མ་དང་།
 ལེགས་བྱས་དང་མཚུངས་གཉེན་ནི་འཇིག་རྟེན་དག་ན་ཅི་ཡང་མེད་པར་ས། ༥༠༠ .

ཞེས་པ་དགོ་བའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་དོགས་པ་བརྗོད་
 པ་དཔག་བསམ་གྱི་འབྲི་གིང་ལས་ལྷན་དུ་ཡ་ནའི་དོགས་པ་
 བརྗོད་པའི་ཡལ་འདབ་སྟེ་བཞི་བརྒྱ་པའོ། ། .

इति भगवतः श्रुत्वा वाक्यं विचार्य च भिक्षवः
 फलपरिणतिं ज्ञात्वा चिन्तां शुभाशुभकर्मणाम् ।
 स्वलज्जनवचस्तुल्यं शशुं विचारसमं गुरुं
 सुदृढतसदृशं बन्धुं लोके न किञ्चन मेनिरे ॥ २००

इति छेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलताया-
 मुद्रायणावदानं चत्वारिंशः पल्लवः ।

ཡལ་འདབ་སྡེ་བཞི་བརྒྱ་ཞེ་གཅིག་པ།

གང་ཞིག་ས་སྤོང་འབྱོར་པས་རབ་བརྒྱན་གྱི་ཚེར་སྦྱིན་བའི་བསོད་

ནམས་ལས་ལྷག་པ།

དམ་བའི་འབྲུ་ཡི་ཁར་ནི་དབུལ་བ་རྣམས་ཀྱི་སྦྱིན་པ་ཡིན་དུ་རྒྱང་བས་འཕྱོབ།

ཚོས་དཀར་རྣམ་པར་འཕེལ་ལ་དད་པ་ཤུན་ཚོགས་དང་ལྷན་འཁོར་བ་མེད་པ་ནི།

རྣམ་པར་འཕེལ་བྱེད་དེ་ནི་སེམས་དང་རྟོར་དག་དག་པ་ཉིད་ལ་རིགས་པ་ཡིན། 1

རྒྱལ་བ་རྒྱལ་བྱེད་ཚལ་གྱི་ནི། ཀུན་དགའ་ར་བར་བཞུགས་ཚོ་སྦྱོན།

མཉམ་ཡོད་དུ་ནི་ཁྱིམ་བདག་དག། བརྟན་པ་ཞེས་བྱ་རྟོར་ཚེན་བྱུང་། 2

མཁས་པ་ཞེས་བྱ་དེ་ཡི་བྱ། ལྷགས་བྱས་དག་ལ་མཁས་པ་བྱུང་།

ཉམས་པ་མེད་པའི་གྲགས་པ་དང་། བསོད་ནམས་ཤོར་གྱི་རྒྱན་གྱིས་སྦྲས། 3

འདི་ནི་བྱིས་པ་ཁོ་ན་ནས། ལྷ་རིའི་བྱ་སོགས་དག་སྤོང་རྣམས།

རྒྱལ་པོ་ལ་འོས་གོས་ཟས་ཀྱིས། མགོན་དུ་གཉེར་ཞིང་པསྟེན་བཀུར་བྱེད། 4

དེ་ནས་ནམ་ཞིག་མི་བཟད་པའི། ལྷ་གོ་སྦྱེ་བོ་ཟད་བྱེད་པ།

བསྐྱང་བྱ་སྤོང་བྱེད་མཚུངས་པ་ཉིད། སྤོང་བའི་འཚོ་བ་ཆད་པ་བྱུང་། 5

དགོ་སྤོང་རྣམས་ནི་ཉམས་ང་བ། མཚོག་དུ་མི་བཟད་དུས་དེར་ནི།

བར་བར་གཤེགས་པས་མཁས་པ་ནི། བོས་ནས་རྒྱལ་བྱེད་ཚལ་དུ་ཚས། 6

एकचत्वारिंशः पल्लवः । .

यद्भूपालविशालदानविभवप्रोद्भूतपुण्याधिकं
दानस्यातिकृशस्य सत्फलभरमाप्नोत्यलं दुर्गतः ।
शुद्धस्यैव विवृद्धधर्मधवलश्रद्धासमृद्ध्याम्बितं
निःसंसारविजृम्भितं तदुचितं चित्तस्य वित्तस्य च ॥ १ ॥

जिने जेतवनारामविहारिणि महाधनः ।
धौराभिधानः श्रावस्त्यामभूद् गृहपतिः पुरा ॥ २ ॥

तस्य पण्डितं नामाभूत् पुत्रः सुकृतपण्डितः ।
अखण्डितयशःपुण्यदानालङ्कारमण्डितः ॥ ३ ॥

स बाल एव भिक्षूणां राजार्हैर्वस्त्रभोजनैः ।
शारिपुत्रप्रधानानं चकारातिथिसत्क्रियाम् ॥ ४ ॥

ततः कदाचिदक्षीणदुर्भिक्षशयिते जने ।
याच्ययात्कतुल्यत्वे नपण्डच्छेदोऽर्थिनामभूत् ॥ ५ ॥

भिक्षूणां सकृटे तस्मिन् काले परमदारुणे ।
पण्डितः सुगताहृतः प्रतस्थे जेतकाननम् ॥ ६ ॥

གསེར་གྱི་འཕྲེང་བས་སྦྱས་པ་ཡི། ཏྲ་ཡིས་བགྲོད་བར་བྱེད་དེ་ལ།
 ཡོན་ཏན་རབ་རྒྱས་མི་བཟོད་པའི། གཡེ་ཅན་སྡོན་དུ་ཕྱོགས་ནས་སྦྱས། 7

སྤོང་བའི་དོན་མཐུན་སྤོང་བ་ཡི། དབག་བསམ་ཤིང་བྱིད་ཕྱོགས་སུ་གྲགས།
 བདག་ཅག་ལྟ་བུ་བྱུ་བྱིད་ལ་ནི། བསམ་པ་གཏད་ལ་ཡང་དག་འོངས། 8

རྒྱན་དང་གོས་ནི་རྒྱང་རེ་དག། བདག་ཅག་སོ་སོ་ཡང་དག་འདོད།
 གཡེ་ཏྲ་པོད་ནད་ལྟ་ཉྱད། ཐོགས་པ་མཉམ་པར་གནང་བར་མཛོད།

དེ་ཡི་འདི་བཟོད་དམ་པ་ཡི། སྦྱོད་ལྡན་དོན་ཏྲ་ལས་བབས།
 དེ་རྣམས་ལེགས་པར་མཚོད་བྱས་ནས། སྤོང་དང་ལྡན་པས་སྦྱད་ཅིག་བསམས། 10

གཡེ་ཏྲ་བཅོམ་ལྡན་མ་མཐོང་བར། རང་གི་བྲིམ་དུ་ཕྱིན་པ་ན།
 བདུད་ཅི་འཕྲུང་ལ་ཉེ་བ་ཡི། ཐོགས་དེ་བདག་གིས་ཇི་ལྟར་བཟོད། 11

སྤོང་རྣམས་འདོད་པ་མ་བྱིན་པར། གཡེ་ཏྲ་བྲིམ་མེད་ཕྱིན་པ་ན།
 སྦྱིན་པའི་བདུལ་ཞུགས་རང་ཉིད་ཀྱིས། ཉམས་པ་འདི་ཡང་ཇི་ལྟར་བྱ། 12

དེ་ནི་དེ་ལྟར་སེམས་པ་ན། ལྷུ་ཡི་རྒྱལ་པོ་རྣམས་མ་རང་།
 ས་གཞི་བརྟོལ་ནས་ཡང་དག་འཕྲོག། སྤོང་རྣམས་འདོད་པ་རབ་དུ་བྱིན། 13

ལྷུ་ཡི་རྒྱལ་པོས་བྱིན་པ་ཡིས། ཐོས་རྣམས་དང་ནི་རྒྱན་རྣམས་ཀྱང་།
 དེ་དག་རྣམས་ལ་བྱིན་ནས་དེ། རྒྱལ་བུ་མེད་བཞིན་མཁྱོགས་པར་སོང་། 14

तं ब्रजन्तं तुरङ्गेण काञ्चनादामशोभिनम् ।
ज्जुर्विटाः समभ्येत्य गुणोत्साहासहिष्णवः ॥ ७ ॥

अर्थिसार्थार्थनाकल्पवृक्षस्त्वं दिक्षु विभ्रुतः ।
शतानि पञ्च संप्राप्तास्त्वामुद्दिश्याशया वयम् ॥ ८ ॥

अलङ्कारांशुकयुगं प्रत्येकं नः समौहितम् ।
अधुनैवाविलम्बेन दीयतां यदि शक्यते ॥ ९ ॥

इत्युक्तस्तः, सदाचारः, सोऽवतीर्थ्य तुरङ्गमात् ।
सांघु पूजां विधायैषां धौमान् क्षणमचिन्तयत् ॥ १० ॥

भगवन्तमद्दृष्ट्वैव गच्छामि स्वगृहं यदि ।
आसन्नामृतपानस्य तं विघ्नं कथमुत्सहे ॥ ११ ॥

अदत्त्वा प्रियमर्थिभ्यो ब्रजामि यदि निस्त्रयः ।
कथं कंरोमि दानस्य तां स्वयं व्रतखण्डनात् ॥ १२ ॥

इति चिन्तयतस्तस्य भिक्षा भूमिं समुद्गतः ।
नागराजः स्वयं श्रेष्ठः प्रादादर्थिसमौहितम् ॥ १३ ॥

दत्तानि नागराजेन वस्त्राण्याभरणानि च ।
स तेभ्यः प्रतिपाद्याशु ययौ निःशल्यतामिव ॥ १४ ॥

དེས་ཀྱང་ངོ་མཚར་དེ་སྐྱོང་ནས། བདེ་གཤེགས་བསྐྱོས་པའི་བསོད་
ནམས་ནི།

དོན་ཀྱན་སྤུན་སྤུས་ཚོགས་པ་དག། འགྲུབ་པའི་མ་ཉིད་ཡིན་པར་སེམས། 15

དེ་ནས་སེམས་ནི་རབ་དང་སྐྱེས། ཞེ་སྤང་སྤིག་པ་རྣམ་པར་ཉམས།
དེ་དག་དེ་དང་ལྷན་ཅིག་ཉིད། བཅོམ་ལྷན་འདས་ལ་བཟུ་རྩ་སོང་། 16

དེ་ནས་བཅོམ་ལྷན་སྐྱོང་གྲུར་ནས། གཞོན་ལྷན་བཞིན་དེ་རབ་བདུད་དེ།
དེ་ནས་ཞབས་ཀྱི་པད་རྩལ་གྱིས། ལྷལ་ལྷན་དབྱལ་བར་ཐིག་ལེ་བྱས། 17

སྐྱོན་པའི་ཞབས་གཉིས་མདུན་དུ་ནི། དོ་གལ་རྩེ་འོད་རབ་འབྱར་བ།
བཀོད་ནས་མདུན་དུ་རབ་བདུད་པ། དེ་དག་དེ་ཡིས་དེ་ལ་གསོལ། 18

བཅོམ་ལྷན་ཡེ་ཤེས་རྩེ་རྩེ་འཛིན། དེ་དག་རྣམས་ལ་ཚོས་བསྟན་པས།
འཛིག་ཚོགས་ལྷ་བའི་རི་ཕྱག་ནས། ལྷན་དུ་ཞུགས་པའི་འབྲས་བུ་བསྐྱབས། 19

དེ་ནས་བདེན་སྐྱོང་དེ་དག་རྣམས། དེ་ལ་སྤྱུག་འཚལ་སོང་བའི་ཚོ།
གཞོན་ལྷ་མཁས་པ་དག་ལ་ནི། བཅོམ་ལྷན་དགྲེས་པས་སངོན་གསུངས་ས། 20

བསོད་ནམས་དག་གིས་བྱ་བྱོད་ནི། ལེགས་བྱས་དཔལ་འབྱོར་ཡོངས་
རྩོགས་ཐོབ།

སྤྱ་བའི་བར་དུ་དགོ་སྐྱོང་རྣམས། ཟས་ལ་སྤྱུག་པར་གནས་པ་མཛོད་ཀྱི། 21

བདག་གིས་དག་སྤང་བརྒྱ་པུག་ནི། ཡུད་དང་བཅུ་གསུམ་ཡངས་བརྒྱང་ལ།
གཞོན་ཡང་བྱོད་གྱིས་གྲོང་བྱེད་ལ། ཚོལ་རྒྱལ་གྱིར་ལ་བགོ་བཤར་བྱ། 22

तेऽपि दृष्ट्वा तदाश्चर्यं पुण्यां सुगतभावनाम् ।
सर्वार्थसम्पत्सिद्धीनां जननीमेव मेनिरे ॥ १५ ॥

जातचित्तप्रसादास्ते तेनैव सहितास्ततः ।
भगवन्तं ययुर्द्रष्टुं विनष्टद्वेषकल्मषाः ॥ १६ ॥

भगवन्तमथालोक्य कुमारः प्रणताननः ।
तत्पादपद्मरजसा धन्यश्चक्रे ललाटिकाम् ॥ १७ ॥

हारं पुनश्चरणयोः शस्तुः शशिकरोज्ज्वलम् ।
विन्यस्य प्रणतानग्रे स तानस्मै न्यवेदयत् ॥ १८ ॥

धर्मदेशनयां तेषां भगवान् ज्ञानवज्जम्बुत् ।
भित्त्वा सत्कायदृष्ट्यद्रिं स्रोतःप्राप्तिफलं व्यधात् ॥ १९ ॥

दृष्टसत्येषु यातेषु ततस्तेषु प्रणम्य तम् ।
कुमारं पण्डितं प्रीत्या भगवान् स्वयमभ्यधात् ॥ २० ॥

वत्स पुण्यैरवाप्तोऽसि पर्याप्तिं सुकृतश्रियाम् ।
द्रुभिर्द्वेषपि भिक्षूणां कुरु भोज्याधिवासनाम् ॥ २१ ॥

परिग्रहोऽने भिक्षूणां शतान्यर्धचयोद्श ।
अन्ये चान्विष्य कृच्छार्ताः संविभज्यास्त्वया पुरे ॥ २२ ॥

བཅོས་ལྷན་འདས་ཀྱིས་འདི་ཐོས་ནས། མཁས་པ་རབ་དུ་དགའ་བར་དཀྱིགས།
རྗེ་སྲིད་འཛོ་བར་གྲུས་པ་ཡིས། དགོ་འདུན་མགོན་དུ་གཉེར་བར་བྱས། 23

དེ་ནས་རང་གི་བྱིས་སོང་ལྟ། དགོ་སྲིད་རབ་བཞུད་ཀྱིས་པ་ལ།
འོས་པའི་ཟས་ཀྱིས་དྲག་དུ་ནི། རྫོགས་སངས་གྲུས་སོགས་དགོ་འདུན་མཚོད། 24

དབུལ་དང་དབུལ་བ་སོན་རྣམས་དང་། བསྐྱར་བྱ་དང་ནི་སྲོང་བྱེད་དང་།
བརྟེ་བས་འོས་པ་རྣམས་ལ་དེས། སྤྱོན་པ་ཟས་ཀྱིས་བརྟེ་བ་བསྐྱབས། 25

ལྷག་མ་འཇུངས་པའི་ཚོགས་རྣམས་ནི། སྤྱིང་རྗེའི་ཚུ་གཉེར་དེས་བཅའ་ནས།
དེ་དག་རྣམས་ལ་རིན་ཚེན་ཚོགས། དབུལ་བའི་རབ་རིབ་འཕྲོག་པ་བྱིན། 26

རིན་ཚེན་ཚོགས་དེ་དེ་དག་ལ། སོལ་བའི་ཕྱང་བོ་ཉིད་དུ་གྱུར།
གང་ཕྱིར་ཞོར་བྱ་རྟེ་རང་བཞིན། རིན་ཚེན་མི་རྣམས་སྐལ་བའོ། 27

ད་དག་འངས་ནས་ད་ལ་སྦྱས། རྗེ་ལམ་ཞོར་ནི་སེམས་བ་བཞིན།
རིན་ཚེན་མིང་གི་སོལ་ཕྱང་དེ། བྱོད་ཀྱིས་བདག་ཅག་རྣམས་ལ་བྱིན། 28

སྐྱེ་བོ་ཞོར་ཚེན་རྗེད་པ་ཡིས། འཕྲལ་ལ་མཐོན་བོ་ཐོབ་གྱུར་པ།
སྐད་ཅིག་ཁོ་ནས་དེ་ཟད་ལས། ཡོངས་སུ་ཉམས་པ་མི་འཚོ་འོ། 29

ཞེས་པ་དེ་དག་ཚོགས་ཐོས་ནས། མཁས་པ་སྤྱིང་རྗེའི་གཉེར་དག་གིས།
དེར་སྦྱས་བསོད་ནམས་དམན་རྣམས་ལ། རིན་ཚེན་རིན་ཚེན་མིན་ཉིད་འགྱུར། 30

इति श्रुत्वा भगवतः पण्डितः प्रमदाकुलः ।
भक्त्या सङ्घस्य विदधे यावज्जीवं निमन्त्रणम् ॥ २३ ॥

ततः स्वगृहमभ्येत्य राजार्हेः भिक्षुसम्मतैः ।
संबुद्धप्रमुखं सङ्घं सदा भोज्यैरपूजयत् ॥ २४ ॥

दरिद्रानदरिद्रांश्च याच्यानपि च याचकान् ।
अनुकम्प्यान् स विदधे दानेनान्यानुकम्पिनः ॥ २५ ॥

श्रेष्ठान् कृपणसङ्घातान् सोऽन्विष्य करुणाम्बुधिः ।
रत्नराशिं ददौ तेभ्यो दौर्गत्यतिमिरापहम् ॥ २६ ॥

स रत्नान्करस्तेषां जगामाङ्गारराशिताम् ।
नृणां भाग्यानि रत्नानि मणयः प्रस्थजातयः ॥ २७ ॥

ते तमूचुः समभ्येत्य स्वप्रदृष्टधना इव ।
रत्नान्वा त्वयास्मकं स दत्तोऽङ्गारसञ्चयः ॥ २८ ॥

धनलाभेन महता सद्यः प्राप्तोन्नतिर्जनः ।
तत्संश्रयित् क्षणेनैव परिभ्रष्टो न जीवति ॥ २९ ॥

इति तेषां वचः श्रुत्वा पण्डितः करुणानिधिः ।
तानूचे पुण्यहीनानां रत्नान्वायान्थरत्नताम् ॥ ३० ॥

བྱིད་ཀྱིས་ཕྱོད་ནི་སྐོང་ས་པ་ལས། ལོགས་བྱས་ཚོགས་ནི་ས་བྱས་པ།
 དེས་ན་རིན་ཅེན་ཕྱང་སྐོ་འདི། བྱིད་ལ་སོལ་བའི་ཕྱང་པོར་གྱུར།། 31

རིན་ཅེན་རྣམས་རི་འབད་ནས་བཟུང་ཡང་བསཏ་རྣམས་ཟད་པ་ལས།
 རིང་དུ་འགོ་ཞིང་སྐལ་བ་ལྡན་པ་ལས་ཀྱང་ཉེ་བར་འོངས།
 རོར་རྣམས་སྐྱབ་པ་དག་ནི་ཀྱུ་ཆེ་སྲ་ངན་མཚན་མ་ཉིད།
 རོར་ནི་ལོགས་བྱས་དག་ལ་རབ་ལྷགས་རིགས་བའི་སེམས་ཉིད་དོ།། 32

དེ་སྐད་བྱིད་ཀྱི་དགོ་སྐོང་གི། དགོ་འདུན་ཟས་ལ་སྤ་གོན་མཛོད།
 ལོངས་སྐྱོད་ཕུན་སྲུམ་ཚོགས་པའི་ཚོགས། བདག་གིས་བྱིད་ལ་ཕུན
 ཚོགས་བགྱི།། 33

ཞེས་བཛོད་དེ་ཡི་ནོར་དང་ཟས། ཕུན་སྲུམ་ཚོགས་པ་བྱིན་པ་དེས།
 མངས་རྒྱས་ལ་སོགས་དགོ་འདུན་རྣམས། དེ་དག་གིས་ནི་ཉིན་གཅིག་མཛོད།།
 34

དགོ་འདུན་རི་ལྟ་བུ་བཞེན་མཚོད་ནས། རྐྱད་ཅིག་སྐོན་ལས་དེ་དག་གིས།
 བདག་ཅག་ནམ་ཡང་དབུལ་པོར་ནི། མ་གྱུར་ཅིག་ཅེས་བྱ་བ་བྱས།། 35

ད་ནས་མཁས་པའི་ཚོག་དག་གོས། ད་དག་སང་བས་མདུན་དུ་ནི།
 སོལ་ཕྱང་དེ་ཉིད་རིན་ཅེན་གྱི། ཕྱང་པོ་ཉིད་དུ་གྱུར་པ་མཐོང་།། 36

ད་ནས་མཁས་པ་གཞན་ལྟ་ནི། མཐུ་དང་ལྡན་པའི་བྱིས་ཉིད་དུ།
 རྣམ་པར་བཞག་པའི་གཏེར་དག་ནི། ལོགས་སེད་བརྒྱ་དག་བྱང་བར་གྱུར།། 37

युष्माभिर्न हतः पूर्वं मोहात् सुकृतसञ्चयः ।
तेनायं रत्नराशिर्वः प्रयातोऽङ्गारसारताम् ॥ ३१ ॥

रत्नानि यत्ननिहितान्यपि यान्ति दूरं
पुण्यक्षयादुपनर्यान्ति च भाग्ययोगात् ।
वित्तार्जनं पतितशोकनिमित्तमेव
वित्तं हि चित्तमुचितं सुकृतप्रवृत्तम् ॥ ३२ ॥

तस्माद् भवद्भिर्भोज्याय भिक्षुसङ्घोऽधिवास्यताम् ।
भोगसम्भारसम्पत्तिमहं सम्पादयामि वः ॥ ३३ ॥

इत्युक्त्वास्तिनं तद्वत्तवित्तभोजनसम्पदा ।
ते बुद्धप्रमुखं सङ्घं दिनमेकमपूजयन् ॥ ३४ ॥

सङ्घं यथावदभ्यर्च्य प्रणिधानमकारि तैः ।
मां कदाचन दारिद्र्यं स्यादस्माकमिति क्षणम् ॥ ३५ ॥

ततस्ते पण्डितगिरा गत्वा ददृशुरग्रतः ।
तमेवाङ्गारनिकरं प्रयातं रत्नराशिताम् ॥ ३६ ॥

भवने पण्डितस्याथ कुमारस्य प्रभावतः ।
विदृतानां निधानानां निर्विघ्नं शतमुद्ध्ययौ ॥ ३७ ॥

ཚོས་ཤེས་དེ་ཡི་ལྷགས་བསྐྱེད་སྤྱད། རྒྱལ་པོ་གསལ་རྒྱལ་ཉིད་ལ་ནི།
 བཏེར་གྱི་དྲུག་ཆ་ལྷམ་དེ་ཡང་། དེ་ལ་སོལ་བ་ཉིད་དུ་གྱུར།། 38

གཞོན་ལྷ་ཉིད་ཀྱི་བསོད་ནམས་ཀྱིས། བཏེར་གྱི་ཚོགས་འདི་སྤྱད་བྱ་ཡིན།
 ཞེས་པའི་ཚོགས་འདི་བར་སྤྱང་ལས། དེ་ནས་ས་ཡི་བདག་པོས་ཐོས།། 39

གཞན་ལྷ་ཉིད་ཀྱི་ཚོགས་ལྷིན། བཏེར་ནམས་དག་ནི་བཏེར་ཉིད་དུ།
 སྤྱད་གྱུར་ངོ་མཚར་བཅས་པ་ཡིས། མི་བདག་གིས་ནི་དེ་ཁྱིམ་སྤྱིངས།། 40

དེ་ནས་ནོར་ནམས་ས་ལྷས་པ། གཞོན་ལྷ་བསམ་པ་ཡངས་པ་ཡིས།
 དེ་ནས་ལྷ་སྤྱོད་སྤྱོད་ཚོགས་པ་ནམས། དབུལ་པོའི་ཁྱིམ་དུ་གནས་པར་བྱས།། 41

དེ་ནས་འཁོར་བ་སྤྱིང་པོ་མེད། རྣམ་པར་དབྱེད་ལྱིར་ཆགས་བྲལ་བ།
 བདེན་པ་དེ་ཡིས་མི་དྲག་ཉིད། ཡང་དག་བསམས་ནས་པ་ལ་སྦྱས།། 42

ཡལ་གཅིག་དགའ་ལྷམ་ནགས་སྤྱད་བདག། འགྲོ་བ་རེ་ཞེག་གནང་བར་མཛོད།
 སྒྲེ་བ་བརྒྱ་ཡི་ལྷགས་པ་ཡིས། འགྲོར་བ་ཉིད་ཀྱིས་བདག་ཉོན་མོངས།། 43

འཛིག་དེན་གསུམ་གྱི་ལྷ་ཚོགས་ཐོབ། བང་དུ་སྤྱད་བྱ་ཉིད་འགྱུར་པ།
 འབྱུང་པོ་ཀྱན་གྱི་ཚེ་ཡི་ནི། ལྷོད་འདི་ཤིན་དུ་རྒྱུང་བ་ཉིད།། 44

स प्रसेनजिते राज्ञे धर्मज्ञः स्थितिरक्षणात् ।
ददौ निधानघड्भागं स चास्याङ्गारतामगात् ॥ ३८ ॥

कुमारस्यैव सुकृतैर्भोग्योऽयं निधिसञ्चयः ।
इत्यन्तरीक्षादचनं ततः शुश्राव भूपतिः ॥ ३९ ॥

कुमारस्यैव वचसा *तान्निधौन्निधितां पुनः ।
प्राप्तान्विलोक्य साश्चर्य्यः प्राह्णिणोत्तद्गृहं नृपः ॥ ४० ॥

ततस्तदखिलं वित्तं वितौर्य्यं विपुलाशयः ।
कुमारः सम्पदां चक्रे स्थितिं दुर्गतवेश्मसु ॥ ४१ ॥

अथ निःसारसंसारविचारविरतस्पृहः ।
अनित्यतां स सञ्चिन्त्य धीरः पितरमब्रवीत् ॥ ४२ ॥

अनुजानीहि मां तावत् गन्तुं तात तपोवनम् ।
इमा जन्मशतोच्छिष्टा क्लिष्टा मम विभूतयः ॥ ४३ ॥

चैल्लोक्यसम्पत्संप्रामिर्यस्मिन् व्रजति भोग्यताम् ।
तदिदं सर्वभूतान्तमायुर्भाजनमल्पकम् ॥ ४४ ॥

གང་ཞིག་གང་ལ་རྒྱན་དུ་བདག་གིས་རེག་བྱ་འཇམ་པའི་གོས་ཀྱིས་
གཡོག་བྱ་ཞིང་།

གང་ཞིག་གང་ལ་བདག་གི་དབལ་གྱི་དུས་བུ་བསིལ་བའི་བྱུགས་
པས་བྱུག་པ་བྱ།

གང་གི་དོན་དུ་དུག་མཚོན་མེ་དང་ལག་འགྲོའི་ཚོགས་ལས་མཚོག་
དུ་འཛིགས་པ་འབྲོབ།

བདག་གི་ལུས་འདི་གཞོད་པ་དག་ལས་ཡོངས་སུ་བསྐྱངས་ཀྱང་
འཛིག་པ་ཉིད་དུ་འགྱུར། 45

ཡོངས་སྤོད་ལས་ནི་ཆགས་བཤམ་བདག། དག་འེ་བའི་རབ་བྱུང་གྲངས་ནས་ནི།
ནགས་སུ་གནས་གིང་བསམ་པ་ཡིས། གདུངས་པ་སེམས་ཀྱི་གཟིར་བ་འབྲོབ། 46

ཚེས་བརྗོད་ལབ་ཀྱིས་ཁས་གྲངས་ནི། བྱས་གེས་ལུལ་ལ་ཆགས་པ་ཡི།
འཚིང་བ་དེ་ཡིས་ཡོངས་བདང་ནས། །ལྷ་འདི་བྱ་ཡི་གནས་སུ་སོང་། 47

དེར་ནི་དེ་ཡིས་རབ་བྱུང་སྡེ། ལག་ན་རྒྱུང་བཟེད་ཚོས་གོས་ཅན།
དེ་ཡི་རྗེས་འབྲང་ཉིད་གྱུར་ནས། བདུལ་ལྷུགས་ཀྱིས་བསྐྱམས་ནས་བར་རྒྱ། 48

ཞིང་པ་རྣམས་ཀྱིས་བཟུན་པ་ཡིས། ཞིང་ནས་ཞིང་ལ་འཇུག་པའི་ཆ།
ལམ་ནས་བཟོད་པ་དེ་སྤོང་ནས། ལ་མཚོན་ལས་ནི་འདི་རྣུང་བསམས། 49

ཀྱིས་སེམས་མེད་ཆ་རྣམས་ཀྱང་། བསྐྱུབས་པའི་ལམ་ནས་བཟོད་པ་ཡིས།
ལས་ནི་ཡང་དག་སྐྱབ་སྤོང་སྡེ། ལུས་ཅན་རྣམས་ལ་ས་ཡིན་ནོ། 50

शूते यस्य करोमि सन्ततमृदुस्पर्शांशुकैर्गूहनं
सन्तापे रचयामि यस्य शिशिरश्रीखण्डचर्चार्चनम् ।
यस्यार्थे विषशस्त्रवह्निभुजगत्रातात् परं मे भयं
प्राप्तः सोऽयमपायतः परिहृतोऽप्यायाति कायः

स्यम् ॥ ४५

भोगाद्विरक्तः प्रव्रज्यामादाय दयितां वने ।
विहरामि हरन् चिन्तां चिन्तातप्तस्य चेतसः ॥ ४६ ॥

इत्युक्त्वा स परित्यज्य विषयस्नेहबन्धनम् ।
कृताभ्युपगमः पित्रा शारिपुत्राश्रमं ययौ ॥ ४७ ॥

तत्र प्रव्रजितस्तेन पात्रपाणिः सचौवरः ।
तस्यैवानुचरो भूत्वा विचचार यतव्रतः ॥ ४८ ॥

स दृष्ट्वा कर्षकैर्धारां श्लेचात् श्लेषप्रवर्तिताम् ।
निर्दिष्टेन पथा यान्तीं विस्मयादित्यचिन्तयत् ॥ ४९ ॥

अहो द्विहितमार्गेण गच्छतामप्यचेतसाम् ।
जलानां कर्मसंसिद्धिर्दृश्यते न तु देहिनाम् ॥ ५० ॥

ཞེས་བསམས་བཤོད་བས་མདུན་དུ་ནི། མདའ་མཁན་དག་གིས་མདའ་བསྐྱོས་
ཤིང་།

དང་པོར་བྱེད་པ་མཐོང་གུར་ནས། རྫོང་ལྗོན་མཚོག་དེས་རབ་དུ་བཞིས། 51

མདའ་ནི་སེམས་མེད་འདི་དག་རྣམས། གདུང་བས་དང་པོ་ཉིད་འགྱུར་དེ།
ལུས་ཅན་འཁྲིག་པོ་རྣམས་དག་ནི། འཁོར་བའི་གདུང་བས་ཀྱང་མ་ཡིན། 52

ཞེས་སེམས་མདུན་དུ་ཤིང་མཁན་གྱིས། ཤིང་དེའི་འཁོར་ལ་ཉིད་བྱས་པའི།
བདན་པའི་གཞུགས་རྣམས་མཐོང་གུར་ནས། སྐར་ཡང་ཡང་དག་སེམས་
བར་གྱུར། 53

ཀྱི་མ་སེམས་མེད་ཤིང་རྣམས་ནི། བཟོ་ཡི་སྐྱོར་བས་རྣམས་ཅིག་ལས།
ལས་སུ་དུང་བ་ཉིད་འགྱུར་དེ། ལུས་ཅན་རྣམས་ཀྱི་སེམས་མ་ཡིན། 54

འདི་དག་བསམས་ཤིང་ཡང་དག་སོང་། ཚོས་བཟང་ངེས་པ་ལ་གྲགས་པ།
དེ་ཡི་སྐྱོབ་དཔོན་ལ་སྦྱས་པ། མཉེས་གཤེན་པ་ལ་བྱ་ཡིས་བཞིན། 55

འཕགས་པ་ཉིད་ནི་བསད་སྦྱེས་ལ། ད་རང་བདག་གི་ཆད་དུ་གཤེགས།
ཁྲིད་ཀྱི་བསྐྱེད་པ་རང་ཉིད་ཀྱི། བདུལ་ལྷགས་བདག་གིས་བསམས་བར་བཤི། 56

ཞེས་དེ་རྣམས་ཀྱི་བྱ་བ་ནི། མཁན་པོ་ལ་གསེལ་མཁན་པ་ནི།
དེ་སོང་ཚོ་ན་དེས་བསྐྱེད་པའི། གཙུག་ལག་ཁང་གི་ཁང་བར་ལྷགས། 57

དེ་ནི་གཤོ་མེད་སྦྱིལ་ཀྱང་བཅས། ལུས་ནི་དང་པོ་ཉིད་དུ་བྱས།
དམ་པ་སྦྱོན་དུ་བྱས་ནས་ནི། དེ་ཡིས་རང་གི་ཚོས་ལ་བསམས། 58

सञ्चिन्त्येति ब्रजन्तरे दृष्ट्वा यष्टौकृतं शरम् ।
प्रतप्तमिषुकारेण प्रदध्यौ धीमतांवरः ॥ ५१ ॥

तापात् प्रगुणतामेते यान्ति निश्चेतनाः शराः ।
न तु संसारसन्तप्ता अपि वक्राः शरीरिणः ॥ ५२ ॥

इति ध्यायन् विलोक्याग्रे तक्षणा शकटचक्रताम् ।
नौतानि दृढरूपाणि पुनश्चिन्तां समाययौ ॥ ५३ ॥

अहो नु घटनायोगाद् यान्ति कर्मण्यतां क्षणात् ।
निश्चेतनानि दारूणि न चित्तानि शरीरिणाम् ॥ ५४ ॥

इति सञ्चिन्त्य संयातः सुधर्मनियमादरः ।
वत्सलं पितरं पुत्र इवाचार्यमुवाच सः ॥ ५५ ॥

आर्य्य एव प्रयात्वद्य पिण्डपाताय मत्कृते ।
अहन्तु भवतादिष्टं चिन्तयामि निजव्रतम् ॥ ५६ ॥

इत्युपाध्यायमभ्यर्थ्य भक्तकृत्याय पिण्डतः ।
तस्मिन् याते तदादिष्टं विहारागारमाविशत् ॥ ५७ ॥

तच्च यष्टौकृततनुः कृत्वा प्रतिमुखीं स्मृतिम् ।
स प्रदध्यौ निजं धर्मं बहूपर्य्यङ्गनिश्चलः ॥ ५८ ॥

དེ་ནི་དྲི་འཛིན་ལ་ལྷགས་ཚེ། རོར་འཛིན་འཛིན་མ་འཛིན་བྱེད་བཅས།
 མ་ལུས་ཚུ་གཏེར་ཚུ་སྐབས་ཀྱིས། ཏུ་གྲུ་ལ་ཡི་གོས་ཅན་གཡོས། 59

ངེས་པའི་བསམ་གཏན་དེ་ཤེས་ནས། གཤགས་མེད་གྲུབ་སྐྱད་བརྒྱ་བྱིན་གྱིས།
 ཕྱོགས་སུ་བསྐྱང་སྐྱད་ཕྱོགས་སྐྱོང་ནས། རྩ་བ་ཉི་མར་བཅས་པ་བཞོས། 60

དེ་ནས་བཅམ་ལྡན་ཀུན་མ་ཁྲོན་གྱིས། དེ་ཡི་དགོ་ཙ་སྐྱིན་པ་ལས།
 གྲུབ་པ་ཉེ་བར་གནས་པ་དག། མཁེན་ནས་སྐད་ཅིག་ཡང་དག་པས་མས། 61

འདྲ་ཡོད་གྲུ་བཅམ་ཉ་བ་ལ། གཡ་དེ་གྲུ་འི་འི་བྱ་འཛམ་ནས།
 རྩོ་ནི་རབ་དུ་བརྒྱུད་པ་ན། བར་དུ་བགོགས་འདི་ཐེ་ཚོས་མེད། 62

དེ་ནས་དེ་ནི་འོང་བ་ཡིས། རྩོན་དུ་བདག་རང་ཉེད་སོང་སྟེ།
 རྩོ་ཚོགས་འདི་བ་ལ་བརྟེན་པའི། གཏམ་གྱི་དུས་ནི་དབྱོག་པར་བྱ། 63

དེ་ལྟར་དགོངས་ནས་བཅོམ་ལྡན་ལདས། རང་ཉིད་ཕྱོགས་དེར་བྱོན་ནས་ནི།
 དགོ་སྐྱོང་དེ་ནི་འོང་བ་དག། གཏམ་གྱིས་ཐོགས་པ་ཉིད་དུ་བྱས། 64

སྒྲ་ཡི་མཐུ་ལས་མཁར་བཞོད་ནམས། རྩོ་མེད་ལུས་ནི་བསྐྱམས་གྲུར་པའི།
 འཛིག་ཉེན་དུ་ནི་མཁས་པ་ཡིས། རྩོང་མེད་སྐྱོན་མ་ཉིད་མཚུངས་ཐོབ། 65

དེ་ཡིས་རྒྱན་ལྷགས་འབྲས་བུ་ལས། རྩོང་དུ་ལན་གཅིག་ཕྱིར་འོང་ཐོབ།
 ཕྱིར་མི་འོང་གི་འབྲས་ཐོབ་ནས། དེ་ནས་དགྲ་བཅོམ་འབྲས་བུ་ཐོབ། 66

तस्मिन् समाधिसन्नद्धे वसुधा सधराधरा ।

विचचालाखिलाभोधिशललोहदुकूलिनौ ॥ ५८ ॥

शक्रस्तं ध्याननिरतं ज्ञात्वा निर्विघ्नसिद्धये ।

दिदेश दिक्षु रक्षायै दिक्पालान् सेन्दुभास्करान् ॥ ६० ॥

भगवानथ सर्वज्ञस्तस्य सिद्धिमुपस्थिताम् ।

पाकात् कुशलमूलानां ज्ञात्वा क्षणमचिन्तयत् ॥ ६१ ॥

आसन्नार्हतपदस्यास्य शारिपुत्रः समेत्य चेत् ।

द्वारमुद्घाटयेन्मध्ये विघ्न एष न संशयः ॥ ६२ ॥

तं ज्ञादागच्छतस्तस्य गत्वा स्वयमहं पुरः ।

करोमि कालंहाराय नानाप्रश्नाश्रयाः कथाः ॥ ६३ ॥

इति सच्चिन्त्य भगवान् स्वयं तद्दिशमागतः ।

भिक्षोरागच्छतस्तस्य विलम्बं कथयाकरोत् ॥ ६४ ॥

सुरप्रभावान्निःशब्दं नभोगत*विहङ्गमे ।

लोके निर्वातदीपस्य तुल्यतां प्राप पण्डितः ॥ ६५ ॥

स्रोतःप्राप्तिफलाद्दूर्ध्वं सकृदागाम्यवाप्य सः ।

अनांगामि फलं प्राप्य ततोऽर्हतफलमाप्तवान् ॥ ६६ ॥

॥

* मूलपुस्तके “ विहङ्गे ” इति पाठः ।

དེ་ནས་གཏམ་གྱི་མཚུག་དུ་ནི། བདེ་གཤེགས་གཤེགས་དེ་རང་གནས་སུ།
 ལྷ་རིའི་བྱ་ཡིས་ལྷགས་པ་ན། སྟོབ་མ་ཉི་མ་བཞིན་དུ་མཐོང་།། 67

སྲིད་བའི་འཚིང་བ་རྣམ་བཏང་ཞིང་། འཕྲལ་ལ་ཐར་པ་དེ་མཐོང་ནས།
 དེ་ཡིས་གྲུབ་པ་རུས་བཞི་བརྒྱས། ཐོབ་བྱ་དེ་ནི་དེ་ཡིས་བསྐྲུགས།། 68

དེ་ཡིས་དག་བཅོམ་གནས་ཐོབ་པར། འགྲོ་ལ་གྲགས་པ་དེ་ཐོས་ནས།
 དག་སྟོང་རྣམས་ཀྱིས་དེ་ཡིས་གཏམ། དེས་ཤིང་བཅོམ་ལྷན་གྲུབ་བས་
 གསུངས།། 69

དེ་བཞིན་གཤེགས་པ་བཅོམ་ལྷན་འདས། འོད་སྤངས་བ་ར་ར་སིར་སྟོན།
 དག་སྟོང་སྟོང་སྟོང་ཉི་ལུ་དང་། ལྷན་ཚུལ་གྲོང་ཁྱིམ་བ་རྣམས་ཀྱིས།། 70

དད་པས་སྤུལ་ཞིང་གཙང་མ་ཡི། ལོ་ས་སྟོན་ཡིད་འོང་ཐམས་ཅད་ཀྱིས།
 མཚོད་ཅིང་དུས་ནི་ཅི་སྟེད་ཅིག། སེམས་ཅན་ཕན་པར་བརྟེན་པས་བརྒྱགས།། 71

དེར་ནི་དག་སྟོང་མཚོད་ལ་ཆགས། ཁྱིམ་བདག་གིས་དུ་ལྷགས་པ་ན།
 དབྱུལ་པོ་ཞེས་པའི་དབྱུལ་པོ་ཡིས། འུགས་རིངས་སྤངས་ནས་རབ་
 བསམས་པ།། 72

གང་ཞེག་སྐལ་བ་དམན་པ་ཡིས། དག་སྟོང་གཙུག་ཀྱང་མགོན་མ་གཉེར།
 ཤིན་དུ་དབྱུལ་ལས་དགོ་བ་ཡིས། འུ་བ་བཏང་བ་བདག་འདྲ་དམན།། 73

ངག་ཚད་ཚོག་ནི་འཚམས་སྟོན་རྣམས་ལ་དེགས་པ་ཡོད་མིན་ཞིང་།
 འུ་བ་ཉམས་ཤིང་བྱེད་པ་དང་བྲལ་དེ་ཉིད་དམན་གྱུར་པ།

ततः कथान्ते सुगते प्रयाते निजमाश्रमम् ।
शारिपुषः प्रविश्यार्कमिव शिष्यं व्यलोकयत् ॥ ६७ ॥

तं दृष्ट्वा सहस्रोत्तोर्यं विशीर्णभवबन्धनम् ।
सिद्धिं युगशतप्राप्यां तस्य तां प्रशशंस सः ॥ ६८ ॥

तां तस्याहत्पदप्राप्तिं श्रुत्वा जगति विश्रुताम् ।
भिक्षुभिर्भगवान् पृष्टस्तत्कथामब्रवीज्जिनः ॥ ६९ ॥

भगवान् काश्यपः पूर्वं वाराणस्यां तथागतः ।
सह भिक्षुसहस्राणां विश्रुत्या पुरवासिभिः ॥ ७० ॥

श्रद्धाप्रणेतैः शुचिभिः सर्व्वभोग्यैर्मनोऽनुगैः ।
उवास पूजितः कञ्चित् कालं सत्वहितोद्यतः ॥ ७१ ॥

भिक्षुपूजापरे तत्र वर्त्तमाने गृहे गृहे ।
अचिन्तयद्विनिःश्वस्य दुर्गतो नाम दुर्गतः ॥ ७२ ॥

धिङ् मामतौव दारिद्र्यात् नौचं* निष्कुशलक्रियम् ।
नैकोऽपि मन्दभाग्येन येन भिक्षुर्निमन्त्रितः ॥ ७३ ॥

त्याज्या जनस्य सकलव्यवहारवाद्याः
वाक्प्रमाणपदसन्धिषु नैव योग्याः ।

ཐ་སྐྱོད་ཀུན་ལས་ཕྱི་རོལ་གྱུར་ཅིང་དོན་དང་བྲལ་བ་ཡི།

སྐྱ་རྣམས་བཞིན་དུ་སྐྱེས་བྱ་རྣམས་ཀྱི་སྐྱེ་བོས་དོན་བྱ་ཡིན།། 74

འདི་བསམས་མེ་ཡི་ཟིལ་གཞོན་ཅིང་། རོར་གྱིས་དམན་ཞིང་སྐོད་བྱེད་པ།

དེ་ལ་ལེགས་བྲས་སྐྱལ་བྱེད་པའི། ལས་པས་མངོན་དུ་སྤྱོད་པ་ཉེས་ས།། 75

རོར་གྱིས་དམན་པ་བྱོད་གྱིས་ཀྱང་། སྐྱེ་བ་གཞན་དུ་དགོ་ཐོབ་སྤང་།

ཇི་ཞིག་ལྟར་ཡང་དགོ་སྐོང་ནི། གཅིག་ཀྱང་ཅི་སྤྱད་མ་བྱོན་མི་གཉེར།། 76

ཞེས་པ་དེ་ཡིས་བཟོད་པ་ན། ཟུག་ཏུ་ཟུག་པ་སྤྱད་བརྒྱུན་བཞེན།

དགོ་སྐོང་ཞལ་ཟས་མ་འཕྱོར་བས། དེ་ནི་མཚོག་དུ་གཏུང་བར་གྱུར།། 77

ཚོང་དཔོན་ཁང་པར་ཇི་ཞིག་ལྟར། དགྲེས་པས་ཡོངས་ཉེན་དེ་སོང་ནས།

འབད་བས་ཤིང་ནི་གཅོད་པ་ཡི། ལས་ཀྱིས་རིན་གྱི་ཆ་ཤས་ཐོབ།། 78

དེ་ཡི་རྒྱང་མའི་དག་བའི་འབྲས། དེ་ཉིད་དུ་ནི་གྲུབ་བྲས་ནས།

དེ་ཡི་སྐྱེ་བཅུ་ཆ་ཤས་ཐོབ། ལྷས་པས་རྗེ་བོ་དག་ལ་སྤུལ།། 79

དེ་ནས་དད་བས་དགོ་སྐོང་གི། ཟས་ནི་བསྐྱབ་པར་བཙོན་གྱུར་པ།

སྐྱིང་སྐྱོབས་དག་པ་དེ་ཡིས་ནི། ཇིས་སྤྱ་སྐྱབ་བྱེད་པར་བྱིན་གྱུར།། 80

མཚའ་བོ་བརྒྱ་བྱིན་གཞུགས་བསྐྱིབས་པས། ལྷ་ཡི་བཟའ་བ་ཁ་དོག་དང་།

དེ་དང་རོ་ལྷན་བསྐྱབས་པའི་ཚོ། དབུལ་པོས་དགོ་སྐོང་ཉིད་མ་གྱུར།། 81

नष्टक्रिया विगतकारकतर्कहीनाः
शब्दा इवार्थरहिताः पुरुषा भवन्ति ॥ ७४ ॥

इति चिन्तानलाक्रान्तं निन्दितं* धनहीनतः ।
तं समाह्वय कोऽप्येत्य सुकृतप्रेरकोऽभ्यधात् ॥ ७५ ॥

स्त्रीणार्थेनापि भवता जन्मान्तरशुभासये ।
यथाकर्षाच्चिद्रेकोऽपि भिक्षुः किं न निमन्वितः ॥ ७६ ॥

इत्युक्तस्तेन संसक्तशल्यः पुनरिवाहृतः ।
भिक्षुभोजनवैकल्यात् स भृशं व्यथितोऽभवत् ॥ ७७ ॥

कथञ्चिद् क्षुत्परिह्वामः स गत्वा श्रेष्ठिमन्दिरम् ।
यत्नेन प्राप मूल्यांशं दारुपाटनकर्मणा ॥ ७८ ॥

कृत्वा तत्रैव तद्गार्था शुद्धतण्डुलखण्डनम् ।
तदंशभृतिमूल्यात्तं भक्त्या भर्त्से न्यवेदयत् ॥ ७९ ॥

समुद्यतस्य तस्याथ भिक्षुभोजनसिद्धये ।
शुद्धये शुद्धसत्त्वस्य शक्रोऽभूदनुसाधकः ॥ ८० ॥

दिव्यवर्णैरसामोदे भोज्ये शक्रेण साधिते ।
प्रीत्या ब्रह्मरूपेण भिक्षुं लेभे न दुर्गतः ॥ ८१ ॥

འབྱོར་ལྷན་ཡོངས་སྟོན་ཕྱག་པ་ཡིས། གྲོང་པ་རྣམས་ཀྱི་སྟོན་དུ་ནི།
དགོ་སྟོང་མགོན་གཉེར་སྐྱབས་བསྐྱེད་ལས། དབུལ་པོ་འཆི་བརྩམ་པར་གྱུར། 82

དེ་ལ་བརྟེན་བས་བཅོམ་ལྷན་འདས། འོད་སྤངས་རང་ཉིད་མངོན་སྟོགས་ཏེ།
དག་ཅིང་གྲུབ་པ་ཡོངས་མཁའི་ནས། ཞལ་ཟས་རབ་དུ་སྤང་བ་མཛད། 83

བཅོམ་ལྷན་འདས་ཀྱི་ཞལ་ཟས་བདག། དབུལ་ཞེས་རྒྱལ་པོས་ཞོར་རྣམས་ཀྱིས།
རབ་དུ་འབད་པས་གསོལ་བདབ་ཀྱང་། དབུལ་པོས་རེས་པར་ཁས་མ་སྤང་། 84

དེ་ནས་བཅོམ་ལྷན་མཚོན་བྱས་ཏེ། དེ་ཡིས་སྟོན་ལམ་རབ་དུ་བདབ།
ཡོན་ཏན་ཞོར་ནི་ཡང་དག་ཚོགས། དབུལ་ལ་རྟོན་པར་བདག་གྱུར་ཅིག། 85

འོད་སྤངས་རང་གི་གནས་གཤེགས་ཤིང་། ལྷ་དབང་མགོ་རིས་པོང་བའི་ཚོ།
ལྷ་ཡི་རིན་ཅེན་ཐམས་ཅད་ཀྱིས། དབུལ་པོ་འི་ཁྱིམ་ནི་ཁངས་པར་གྱུར། 86

དེ་ནས་བརྒྱ་བྱིན་བཀའ་ལས་ནི། དེ་ཡི་ཁང་པ་སྦྱང་རྩལ་མཛོམ།
པི་གུ་ཀམས་རིན་ཅེན་གྱི། ཀ་བས་རྣམ་པར་བརྒྱན་པ་བྱས། 87

རྟོ་མེད་དབང་ཕྱག་ཡང་དག་ཐབ། ད་ཡས་ཞལ་བདུན་འད་སྤངས་ནི།
དགོ་སྟོང་ཀྱང་དབང་བཅས་པ་དག། འབྱོར་པ་ཡོངས་སྟོན་རྣམས་ཀྱིས་མཚོན། 88

གང་གི་ཁྱིམ་ནི་བྱད་མེད་བཀའ་པས་རིད་ཅིང་བྱ་ཚ་ཏུ་ལ་སྟོང་རྣམས་ཀྱིས།
སྟོ་ནི་ཡོངས་དོར་གྱི་ལྷན་སྟེ་མོག་འབྲེང་ལྷན་གཡོ་མེད་ལྷན་ལྷན་བྱ་སྟོགས།

निभूतिमोहितैर्गूढैः पूर्वं पुरनिवासिभिः ।
सङ्घे निमन्त्रिते दुःखात् दुर्गतो मर्त्तुमुद्ययौ ॥ ८२ ॥

कृपया तस्य भगवान् स्वयमभ्येत्य काश्यपः ।
शुद्धिसिद्धिं परिज्ञाय चक्रे भोज्यप्रतिग्रहम् ॥ ८३ ॥

अहोऽहं भवतो भोज्यं प्रयच्छामीति भूभुजा ।
प्रयत्नात् प्रार्थितोऽप्यर्थं नैवामन्यत दुर्गतः ॥ ८४ ॥

गुणद्रविणसंपूर्णः स्यां दरिद्रप्रसादनः ।
भगवन्तमथाभ्यर्च्य प्रणिधानं चकार सः ॥ ८५ ॥

स्वप्नं काश्यपे याते सुरेन्द्रे च दिवं गते ।
दुर्गतस्य गृहं सर्व्वं दिव्यरत्नमपूरयत् ॥ ८६ ॥

विश्वकर्म्मो ततस्तस्य विदधे शक्रशासनात् ।
भवनं रुचिरोद्यानं रत्नस्तम्भविभूषितम् ॥ ८७ ॥

संप्राप्तविमलैश्वर्य्यः सहितं सर्व्वभिष्टुभिः ।
सप्ताहं विभवैर्भोगैः स काश्यपमपूजयत् ॥ ८८ ॥

शुत्क्षामाङ्गनमर्थिभिः परिहृतदारं रुदहारकम्
गेहं निश्चलकज्जलान्यपि स्थलीकोणस्वर्ण*भाक्षिकम् ।

བྱ་བའི་སྐྱུག་གྲུ་དག་ནི་ཐབ་དུ་ཉལ་ཞིང་ཏུ་འབོད་གཞན་པ་བཞོན་གྱུར་པ།

དེ་ཡི་རབ་ལ་ནི་སི་བདག་ཆགས་པའི་གནས་ཉིད་དག་གིས་སྲུ་ཞིག་མཚར་

མི་བྱེད། 89

སྐྱོན་པའི་མཐུ་ནི་བདུན་ཅི་ལྟར། དག་པ་དེ་ཡིས་དབྱུལ་བོ་ནི།

སྐྱེ་བ་གཞན་དུ་མཁས་པ་ནི། ཐོབ་ནས་དག་བཅོས་ཉིད་དུ་གྱུར། 90

ར་ལྟར་ཀུན་རིག་ཡོན་ཏན་ལ་གྱུས་པས།

མཁས་པའི་སྐྱེ་བ་སྲ་མར་བུང་བ་གསུངས།

རྣམ་དག་སྐྱོན་པའི་བསོད་ནམས་དག་ལ་འོས།

འོས་པར་བཟང་ནས་དག་སྟོང་ཚོགས་དེས་བསྐྱབས། 91

ཞེས་པ་དག་བའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་དོགས་པ་བརྗོད་

པ་དབག་བསམ་གྱི་འབྲི་ཤིང་ལས་མཁས་པའི་དོགས་པ་བརྗོད་

པའི་ཡལ་འདབ་སྟེ་བཞི་བཅུ་ཞེ་གཅིག་པའོ། ॥

चुक्षीसुप्तविडालबालमपरं यस्याभवद्रौरवम्
 श्रोस्तस्यैव नृपस्पृहास्पदतयाश्चर्यं न कस्य स्वयम् ॥ ८६ ॥

तन दानप्रभावेन सुधाशुद्धेन दुर्गतः ।
 जन्मान्तरे पण्डिततामवाप्यार्हस्त्वमागतः ॥ ९० ॥

इति पण्डितपूर्वजन्मवृत्तं
 कथितं सर्वविदा गुणादरेण ।
 अवधार्य विशुद्धदानपुण्यं
 कुशलाहं प्रशशंसं भिक्षुसङ्घः ॥ ९१ ॥

इति श्वेमेन्द्रविरचितायां बोधिमत्त्वावदानकल्पलतायां
 कपिलावदानं नामैकचत्वारिंशः पञ्चवः ॥ ० ॥

ཡལ་འདབ་ལྗེ་བཞི་བཅུ་ཙུ་གཉིས་པ།

སྣང་ལྟ་བུ་གྱིས་ནི་ཉི་མའི་འོད་ཟེར་སྣོན་པ་ལ་བཞུན་གསལ།
ཚོས་དག་གིས་ནི་རིན་ཅེན་ཚོགས་རྣམས་ལའང་ལས་འབབ་པར་འགྱུར།
བདུན་པ་ཡིས་ནི་རྒྱུད་པ་ཐམས་ཅད་རབ་དུ་ཞི་བར་འགྲོ།
སྤྱིན་པ་ཡིས་ནི་སྤྱོད་པ་རྣམས་ལོངས་སྤྱོད་སྐལ་བ་བཟང་པོར་འགྱུར། ॥

སཉན་ཡོད་རྒྱལ་བྱེད་ཚལ་དུ་སྤྱོད། བཅོམ་ལྷན་བདེ་བར་གཤེགས་པ་ལོས།
དགོ་བ་རབ་དུ་རྫོགས་རྣམས་ལ། ཚོས་ནི་རབ་དུ་བསྐྱོན་པ་མཛོད། ॥

སྤོན་གྱི་དུས་ནི་གཞན་དག་ལ། སྤྱི་བོ་ཚོ་ལ་བརྒྱུད་ཁྲིའི་ཚོ།
དཔལ་ལྷན་གསེར་མདོག་ཅེས་བྱ་བའི། ས་ཡི་བདག་པོ་བྱུང་བར་གྱུར། ॥

དེ་ཡི་གོང་ཁྱེར་གསར་ཞས་པ། བརྒྱ་བྱོན་འཚེ་མད་ལྷན་བཞུན་དུ།
འཛིག་རྟེན་ཀུན་གྱི་དབང་ཡིན་ཀྱང་། བརྒྱགས་གནས་ཡིད་དུ་འོང་བར་གྱུར། ॥

འདྲེན་པར་འོས་ཤིང་གྲགས་པར་དཀར། མཛོས་པར་རྒྱགས་ཤིང་ཡོན་
དན་རིགས།

གང་གིས་སྤྱོད་པ་དོ་ཤལ་བཞེན། སྤྱི་རྒྱུད་བྱ་བ་སྤྱིང་ལ་བརྒྱུང་། ॥

སྤྱི་རྒྱུད་ལས་ཀྱི་རྣམ་སྤྱོད་གྱིས། ཆར་མེད་མཚོག་དུ་སྤི་བཟད་ཅིང་།
སྤྱི་རྒྱ་རྣམས་ལ་འཛིགས་སྤེར་བ། དེ་ཡི་གོང་ཁྱེར་དག་དུ་བྱུང་། ॥

द्विचत्वारिंशः पञ्चमः ।

सत्त्वेन सूर्यरुचयस्तमसि स्फुरन्ति
धर्मेण रत्ननिचया नभसः पतन्ति ।
धैर्येण सर्व्वविपदः प्रशमं ब्रजन्ति
दानेन भोगसुभगाः ककुभो भवन्ति ॥ १ ॥

भृगवान् सुगतः पूर्वं श्रावस्त्यां जेतकानने ।
कुशखानां प्रपन्नानां विदधे धर्मदेशनाम् ॥ २ ॥

पूर्व्वकल्पान्तरजने वत्सराष्टायुतायुधि ।*
श्रीमान् क्लृप्तकवर्णाख्यो बभूव पृथिवीपतिः ॥ ३ ॥

कनकख्या पुरी तस्य शक्रस्यैवामरावती ।
सर्व्वलोकेश्वरस्यापि वसतिर्वल्लभाभवत् ॥ ४ ॥

नायकाहं यशःशुभं चारुवृत्तगुणोचितम् ।
हृदये यः प्रजाकार्थ्यं मुक्ताहारमिवावहत् ॥ ५ ॥

प्रजां कर्म्मविपाकेन पुरे परमदारुणा ।
अर्द्धाष्टिर्भवत् तच्च सर्व्वभूतभयप्रदा ॥ ६ ॥

སྤྱིང་སྤོབས་ལྡན་པ་འཕྲོག་བྱེད་ཅིང་། ཐམས་ཅད་ཡོངས་སུ་གདུང་བྱེད་པ།
ཅུར་མེད་དེ་ནི་ས་འཛོལ་གྱིས། ཡིད་ནི་ཡོངས་གདུང་རྒྱ་ཉིད་གྱུར། 7

བཅོས་ཐབས་ཐམས་ཅད་ཉམས་པ་དེས། རློན་པོའི་གཙོ་བོའི་དགྲིལ་འཁོར་ནི།
བསམ་བསམ་གཡོ་བ་མེད་མདུན་དུ། འིན་དུ་ཡུན་རིང་བསམས་ནས་སྦྱས། 8

བཅོས་ཐབས་མེད་པའི་ཆར་མེད་ནི། ཉེ་བར་རླུང་འདྲི་སྦྱེ་གྱུ་རྣམས།
བདག་གིས་འབད་བས་ཡོངས་བསྐྱང་བ། བྱས་པ་འབྲས་བུས་མེད་སྤར་བྱེད། 9

ས་སྤྱོད་སྤྱིག་པས་སྦྱེ་གྱུ་རྣམས། མཚི་མའི་ཆར་ནི་རབ་འབེབས་ཤིང་།
འབྱོར་བེད་གསལ་བྱེད་སྤོགས་རྣམས་ཀྱི། ཚར་ནི་ངེས་པར་འཁྲད་པར་འབྱུར། 10

སྦྱེ་གྱུ་འཛིག་པ་ཆེ་ལ་གང་། རྒྱལ་པོས་སྦྱོབ་པར་མི་བྱེད་པར།
དེ་ཡི་རྩུབ་བྱུང་ཅོད་པན་འཛོལ། གསལ་བར་རློམ་གར་ལྟ་བུ་ཡིན། 11

གང་ཚོ་རྒྱལ་པོས་འགོ་ལ་པར། དེ་ཚོ་འཛིག་དེན་རྗེས་ལྡན་དུས།
གང་ཚོ་རྒྱལ་པོས་འགོ་མི་པན། དེས་པར་འཛིག་དེན་ཅོད་ལྡན་དུས། 12

མི་བདག་རྣམས་ཀྱི་སྤྱིག་པ་ལས་ནི་སྦྱབས་མེད་སྦྱེ་གྱུ་ལྟ་གས་ཉེན་གྱུར་ཅིང་།
མི་མཐུན་སྤོགས་རླུང་མངོན་སུམ་མཚོན་པས་འཛིག་ཅིང་ནད་དང་ལྷུག་
བསྐལ་ཉེ་བར་གནས།

ཟབ་རྒྱས་ཉོན་མོངས་དག་གིས་འིན་དུ་ཉམ་ཐག་མ་བཟླས་ཀྱི་དུང་ཅེས་
བ་སྤོགས།

འིན་དུ་མི་བསྐྱལ་མཚོན་པོས་བསྐྱངས་རྣམས་ལྷ་ངན་བྱེད་ཅིང་མཚོན་...
གཙུག་མེད་པར་འབྱུར། 13

सा धैर्यहारिणी सर्वलोकसन्तापकारिणी ।
अदृष्टिः प्रययौ भूमन्मानसायासहेतुताम् ॥ ७ ॥

कुण्ठसर्वप्रतीकारः स चिन्तास्तिमितं पुरः ।
उवाच सुचिरं ध्यात्वा प्रधानोमात्यमण्डलम् ॥ ८ ॥

अवर्षोपनिपातोऽयं प्रजानां निष्प्रतिक्रियः ।
करोति मे यन्नक्तं निष्फलं परिपालनम् ॥ ९ ॥

निवृत्तवर्षाः ककुभो भवन्त्यध्याश्च स्वच्छकाः ।
प्रवृत्तवाघ्यवर्षाश्च प्रजाः पापेन भूभुजाम् ॥ १० ॥

चाणं महामघाद्राजा प्रजानां न करोति यः ।
तस्य स्पष्टं नटस्येव किरौटमुकुटग्रहः ॥ ११ ॥

तदा ऋतयुगं लोके यदा राजा प्रजाहितः ।
तदा किल कलिर्लोके यदा राजा प्रजाहितः ॥ १२ ॥

दुर्भिक्षप्रयिता विपक्षपतनप्रत्यक्षलक्ष्ये क्षये
रोगोद्देगसमाहितः पृथुतरक्लेशवलीविह्वलाः ।
हाहाकारविशृङ्खलाः खलतरैरत्यर्हिता वल्लभैः
शोचन्त्यः प्रलयं प्रयान्त्यशरणाः पापैर्नृपालां प्रजाः ॥ १३ ॥

ད་སྐྱད་བདག་གིས་སྐྱ་དགུ་ནམས། མཐའ་དག་མཛོད་ཀྱིས་བསྐྱེད་བར་བྱ།

ལྷུ་ལོ་ལོ་སྐྱོ་གྲུ་ཡོངས་སྐྱོ་བ་པ། བསོད་ནམས་རིན་ཅེན་རང་བཞིན་གཏོར། 14

ཞེས་བཛོད་དེ་ཡིས་རང་གིས་ནི། མཛོད་དང་བང་བ་ལ་སོགས་ཀུན།

དག་དུ་འཛིག་དེན་ཐམས་ཅད་ཀྱིས། ཡོངས་སྐྱོད་ཉི་བར་སྐྱུང་བྱར་བྱས། 15

ད་ནས་ད་ཡིས་ཟས་ཀྱི་ཚོགས། ཏུས་ཀྱིས་སྐྱ་ག་དག་པོ་ཡིས།

འགོད་པ་ཆེ་བས་སྐྱེས་བྱ་ནི། གཙོག་གིས་ཟས་ཀྱི་སྐྱེག་མར་གྱུར། 16

ད་ནས་གནས་སྐབས་ད་ལ་ནི། ཉི་མའི་འད་ཡན་རང་སངས་རྒྱས།

ནས་མཁའ་ལས་ནི་མངོན་སྤྱོད་ལས། དེ་ལ་ཟས་ནི་བསྐྱེད་བར་མཛོད། 17

ངས་བའེ་ཐ་ཚེས་ད་ལ་ན། བདག་ཉིད་ཀྱིས་ནི་སྐྱོག་གིས་མིན།

ས་བདག་ས་རབ་དང་སྐྱོ་ལྷན་དེས། དེ་དག་ཐམས་ཅད་དེ་ལ་སྐྱེ། 18

དད་པ་ཡན་དེས་རང་སྐྱོག་གོ། འཚོ་བས་མགོན་དུ་བྱས་པ་དའེ།

དེ་ཡི་སྐྱིང་སྐྱོབས་ངང་ཚུལ་ཉིད། བསྐྱེགས་གིང་མཁའ་ལ་རབ་དུ་ག་གས། 19

དེ་ནས་མཁའ་ལ་སྐྱིན་འབྲེང་ཚུ་རིས་ཅན།

གཉིས་འབྲེང་ཆེ་ལ་བྱང་བའི་འབྲེང་བཞིན་དང་།

རྒྱལ་སྐྱོགས་བྱ་མའི་འབྲེང་པར་ཨ་ཀ་ཅ།

ནག་པོ་འི་དོག་པ་ལྷ་བྱར་རབ་དུ་བཅུ་མས། 20

तस्मात्समस्तकोषेण रक्षणीया मया प्रजाः ।

राज्ञां प्रजापरिचाणपुण्यं रत्नमयोनिधिः ॥ १४ ॥

इत्युक्त्वा सर्व्वलोकस्य संचिन्त्य कोष्ठकोषयोः ।

स निनाय निजं सर्व्वं सदा भोग्योपभोग्यताम् ॥ १५ ॥

ततः कालेन तस्योप्रदुर्भिक्षेणान्नसञ्चयः ।

ययौ महाव्यथादेकपुरुषाशनशेषताम् ॥ १६ ॥

तस्मिन्नवसरे व्योम्ना समभ्येत्य रविप्रभः ।

प्रत्येकबुद्धस्तस्याथ विदधे भोजनार्थनाम् ॥ १७ ॥

नियमे संशये तस्मिन्नात्मनः प्राणधारणे ।

निर्विकल्प्य स तत्सर्व्वं ददौ तस्मै प्रसन्नधौः ॥ १८ ॥

स्वप्राणवृत्तिं तेनासौ कृत्वातिथ्यप्रसादिना ।

प्रययौ नभसा तस्य प्रशंसन् सत्त्वशीलताम् ॥ १९ ॥

अथोद्ययौ व्योममहाद्विपस्य

नीलालिमात्रेव सदम्बुलेखा ।

मेघावली पश्चिमदिक्प्रलम्बा

ऋपोलंकालागुरुमञ्जरीव ॥ २० ॥

དེ་ནས་ནས་མཁའ་བར་སྐྱང་སཤའ་དྲལ་ནི། ལྷནལ་སྤོན་པོ་རབ་རྒྱས་
ནགས་ཀྱི་སདངས།

བྱང་བའི་བྱུ་ཡིས་བཞིན་དུ་སྤྲིན་གྱི་ཚོགས། རོ་དང་ལྷན་པས་གཡོགས་
བྱུང་ནས་པར་མཛོས། 21

དེ་ནས་ཞག་བདུན་ས་ལ་སྤྱེ་དགྲ་རྣམས། འདོད་བའི་ཁ་ཟས་མ་ལུས་ཆར་
དུ་འབབ།

དེ་ཡི་འོག་དུ་འབྱུ་ལ་སོགས་པའི་ཆར། དེ་ནས་རིམ་གྱིས་རིན་ཅོན་
ཚོགས་ཆར་ཡང་། 22

དེ་ལྟར་ལོགས་བྱས་སྤུན་ཚོགས་ལ་དགའ་ས་ཡི་བདག་པོ་དག།
གསེར་མདོག་དེ་ནི་ས་བདག་ཀུན་གྱི་ཅོད་པའོར་བུ་བཞིན།
མཚོག་དུ་མཛོས་ཤིང་སྤྱེ་བུ་རྣམས་ཀྱི་སོག་ནི་བསྐྱང་བས་མཛོས།
གང་ཕྱིར་སྤྱེ་བོ་དམ་པའི་མཐུ་ནི་གཞན་དོན་རབ་སྐྱབ་ཤིང་། 23

གང་ཞིག་ས་ཡི་བདག་པོ་གསེར་མདོག་དེ། ད་ལྟང་ཉིད་སྐྱུ་ཡི་བདག་ཉིད་འདི།
དེ་སྐད་གསྐྱངས་ནས་བཅོམ་ལྷན་རྒྱལ་བ་ཡིས། ལྷོ་ལྷན་དམ་པ་རྣམས་ལ་
ཚོས་བལྟན་མཛོད། 24

ཅས་པ་དག་བའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་དོགས་པ་བརྗོད་
པ་དཔག་བསམ་གྱི་འབྲི་ཤིང་ལས་གསེར་མདོག་གི་དོགས་པ་
བརྗོད་པའི་ཡལ་འདབ་ཕྱེ་བཞི་བཅུ་ཙ་གཉིས་པའོ།

ततः समस्तं गगनान्तराल-
 मुत्फुल्लनीलोत्पलकाननाभम् ।
 आच्छाद्यमानं सरसैर्बभासे
 मृङ्गप्रबन्धैरिव मेघसङ्घैः ॥ २१ ॥

ततः पपाताखिलभोज्यदृष्टि-
 रिष्टा प्रजानां भुवि सप्तरात्रोः ।
 धान्यादिदृष्टि स्तदनन्तरञ्च
 रत्नादिदृष्टिश्च ततः क्रमेण ॥ २२ ॥

इति सं कनकवर्णः क्षमापतिर्भूपतीनां
 मुकुटमणि रिवोच्चैर्धाजमानः प्रजानाम् ।
 अकृतं सुकृतसम्पत्प्रीणितः प्राणरक्षं
 प्रभवति हि परार्थे सज्जनानां प्रभावः ॥ २३ ॥

भूपतिः कनकवर्ण एष यः
 सोऽहमेव वपुषात्मनाधुना ।
 इत्युदौर्थ भगवान् जिनः सतां
 धीमतां व्यधित धर्मदेशनाम् ॥ २४ ॥

इति श्लोकेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां
 कनकवर्णावदानं नाम द्विचत्वारिंशः पञ्चमः ॥ ० ॥

ཡལ་འདབ་སྟེ་བཞི་བརྒྱ་ཙ་མ་སྐྱུ་པ་།

གཞན་ལ་པན་པ་འདེབས་པའི་མཐུ་དང་ནི།
ཀུན་གྱི་ཉེར་འཚོ་འབྱོར་པ་ཆེན་པོ་སྟེ།
འབྲས་བུ་ཆེར་འོས་འདི་དག་དགོ་རྣམས་ཀྱི།
བསོད་ནམས་སྤྱ་གྱའི་འབྲས་བུ་དང་པོ་ཡིན།།

1

ཀྱལ་བྱེད་ཚལ་གྱི་ཀུན་རར་སྟོན། ཀྱལ་བ་བཞུགས་ཤིང་སྟོན་དུ་གྲེས་ཚོ།
དབལ་ལྷན་བྲིས་བདག་ལྷ་ཡི་སྟེ། ཞེས་པ་མཉམ་ཡོད་དག་ན་གནས།།

2

བྱ་ཁྲོད་ཀྱིས་ནི་ཁེངས་ལྷན་དེའི། བྱ་ནི་གསེར་གྱི་ལག་གྱུར་དེ།
གང་གི་ལག་གཉིས་སྐད་བྱང་བ། གསེར་གྱི་རང་བཞིན་དག་ཏུ་འགྱུར།།

3

དེ་ཡི་ལག་གཉིས་དག་ལ་དུལ། ལྷ་འོ་ལྷ་འོ་འབྲས་བུ་གཉིས།
རབ་ཏུ་སྟེ་བ་གང་གིས་ནི། སྟོང་བའི་དབག་བསམ་ཤིང་ཏུ་གྱུར།།

4

དེ་ཡི་དགོ་བའི་ཙ་པ་རྣམས། དུས་ཀྱི་ཡོངས་སུ་སྤྲིན་གྱུར་བ།
རབ་གསལ་དབེན་པ་ཆེན་པོ་ཡི། ཀྱལ་བ་ལ་ནི་གྲུས་པ་སྐྱེས།།

5

དེ་ནས་ཀྱལ་བྱེད་ཚལ་ཏུ་དེ། སོང་ནས་བཅོམ་ལྷན་དེ་བཞིན་གཤེགས།
སེམས་སྟེ་ཀུན་དགའ་ལྷན་པ་ཡིས། དེ་ཡི་ཞབས་ལ་བྲག་འཚལ་བྱས།།

6

त्रिचत्वारिंशः पल्लवः ।

सर्वोपकारप्रणयी प्रभावः
सर्वोपजीव्या महती विभूतिः ।
•पुण्याङ्कुरार्हस्य फलं* विशाल-
फलाहमेतत् प्रथमं हि पुष्पम् ॥ १ ॥

जिने जेतवनारामविहाराभिगते पुरा ।
श्रावस्त्यां देवसेनास्थः श्रीमानासीद् गृहाधिपः ॥ २ ॥

द्विरण्यपाणिस्तस्याभूत् पुत्रः सत्यचमानिनः ।
यस्य हेममयं जातं पाणिद्वितयमद्भुतम् ॥ ३ ॥

रूप्यलक्षद्वयं तस्य प्रातः प्रातः करद्वये ।
प्रादुरासीत् स तेनाभूदर्थिनां कल्पपादपः ॥ ४ ॥

तस्य व्यक्तविवेकेन परिपाकेण भूयसा ।
काले कुशलमूलानां जिने भक्तिरजायत ॥ ५ ॥

•अथ जेतवनं गत्वा भगवन्तं तथागतम् ।
स दृष्ट्वा विदधे तस्य सानन्दः पादवन्दनम् ॥ ६ ॥

བཅོས་ལྷན་གྱིས་ཀྱང་འཁོར་བ་ཡི། གདུང་བ་ཞི་བྱེད་རྒྱ་བའི་འོད།
 བདུད་ཚིའི་གྲོགས་པོ་དག་བ་ཡིས། པོ་ཉ་གཟིགས་པ་དེ་ལ་གདད། 7

ཚོན་པས་གཟིགས་པ་ཉིད་ཀྱིས་དེ། ཀྱན་སྐོར་ས་རབ་རིབ་རབ་སྤངས་པ།
 ཉི་མའི་འོད་ཀྱི་བརྒྱུ་ནི། རབ་དུ་རྒྱས་པ་ལྟ་བུར་སེའོས། 8

དེ་ནས་བཅོས་ལྷན་འདས་ཀྱིས་ཀྱང་། དེ་ལ་དམ་བའི་ཚོས་བསྟན་པ་ཚད།
 གང་གི་ཚོས་ཀྱི་རང་བཞིན་ཅན། སི་དམན་སྤང་བ་རབ་དུ་བསྐྱུན། 9

སྤྲན་གྱི་བས་ད་ནམས་ཡོངས་སྤོན་པས། རགས་བྲལ་བག་རྒྱགས་སྤྲ་གུར་པ།
 ཤེས་རབ་དྲི་མ་མེད་པ་དེས། ཕྱག་འཚལ་ཀྱན་སའུན་ལ་གསོལ་པ། 10

བཅོས་ལྷན་སྐབས་ཐོབ་སྐབས་སུ་འོས། ཉོན་མོངས་པ་ལྷས་ཉམས་པ་འོ་སྤྲད།
 མྱིད་པ་འབྲོག་པའི་རབ་བྱུང་ནི། བདག་ལ་རབ་དུ་སྐྱབ་པར་སེའོད། 11

སམས་ཅན་རྣམས་ཀྱི་ཚོ་སྤོག་གཡོ། མང་ཚོ་གཞན་པ་ད་བས་ཀྱང་།
 ལྷོག་ནི་འབྲུག་པ་བཞིན་དུ་གཡོ། དེ་བས་ཀྱང་ནི་འབྲོར་པ་འདི། 12

ཞེས་པ་སྐྱ་ཞིང་ཆགས་བྲལ་བ། དེ་ཡི་ལྷས་ལ་བདེ་གཤེགས་ཀྱིས།
 རྗེས་སུ་བརྒྱང་བ་ལས་སྤྱེས་པའི། རབ་བྱུང་རྔམ་ཉིད་རྒྱུང་བར་གྱུར། 13

ཚོས་གོས་དམར་པས་རབ་གསལ་བའི། ཆགས་བྲལ་ཉིད་ནི་དེ་ཡིས་བརྒྱང་།
 རྣང་བཟེད་བརྒྱང་བས་སྤྲར་ཡང་ནི། འཁོར་བའི་སྤོད་ཉིད་རབ་དུ་བདད། 14

भगवानपि संसारतापप्रशमचन्द्रिकाम् ।
सुधासखीं दिदेशास्मै दृशं कुशलदूतिकाम् ॥ ७ ॥

स शास्तुर्दर्शनेनैव संमोहतिमिरोच्छ्रितः ।
वभार्षे सूर्य्यकिरणप्रबुद्धकमलोपमः ॥ ८ ॥

भगवान् विदधे तस्य ततः सहर्मदेशनाम् ।
यथा धर्ममथं चक्षुरक्षुण्णालोकमुद्ध्ययौ ॥ ९ ॥

प्राक्पुण्यगरिणामेन जातवैराग्यवासनः ।
प्रणम्य विमलप्रज्ञः स सर्व्वज्ञमभाषत ॥ १० ॥

शरण्य शरणात्तस्य भगवन् भवहारिणी ।
अशेषक्लेशनाशाय प्रव्रज्या मे विधीयताम् ॥ ११ ॥

चपलं प्राणिनामायुस्ततोऽपि नवयौवनम् ।
विद्युर्द्विलासचपलास्ततोऽप्येता विभूतयः ॥ १२ ॥

इति तस्य ब्रुवाणस्य सुगतानुग्रहोदिता ।
यपात वीतरजसः प्रव्रज्या वपुषि स्वयम् ॥ १३ ॥

रक्तचौवूरसुव्यक्तां विधाणः स विरक्तताम् ।
पाचग्रहेण तत्याज पुनः संसारपाचताम् ॥ १४ ॥

དགོས་སྤོང་རྣམས་ཀྱིས་དེ་ཡིས་ནི། མད་བྱང་བྱུབ་དེ་མའོན་སྤུམ་མཐོང་
 ད་ཡོ་སྟོན་བྱང་བཅོས་ལྡན་ལ། དེས་ཤིང་དཔེ་ཀྱང་རབ་གསུངས་པ། 15

ཀྱུལ་པོ་གྱི་གི་ཞེས་པ་སྟོན། ལྷ་ར་རྩ་སར་ད་བཞུན་གཤགས།
 བཅོས་ལྡན་འོད་སྤངས་ཞེས་བྱབ། ཡོངས་སྤྱུ་སྤྱུ་ངན་འདས་གྱུར་ཚོ། 16

དེ་ཡོ་གཤུང་ནི་རབ་སྤྱངས་ནས། མཚོད་རིམ་རིན་ཚན་རང་བཞུན་དག།
 མཐོ་རིས་སྟོག་ཏུ་སྤུམ་བསོད་ནམས་ནི། གཟུགས་ཅན་དུ་ཞིན་དུ་མཐོ་བ་བྱས། 17

དེ་ལ་མཚོད་པ་ཡོངས་འཛོལ་ཅིང་། བྱ་ཅུ་འཇུགས་པ་བྱེད་པའི་ཚོ།
 བཟོ་བོ་ཀམ་ཏེ་ལ་ཞེས་པའི། གཟུགས་ཅན་གཉིས་ནི་རྣམ་པར་བཀོད། 18

དང་བའི་སེམས་ནི་དག་པ་ཡོས། བསད་ནམས་ཤེན་དུ་ཆ་བ་དས།
 ད་ལྷ་གསེར་གྱི་ལག་པ་ནི། འདོད་པར་བྱ་བ་ཆེན་པོ་ཐོབ། 19

འཛིག་རིམ་དུ་ནི་རབ་དུ་གྲགས་པ་དཀར་པོ་བདུད་རྩིའི་ཟེར་གྱིས་སྤུམ་བྱང་དང་།
 གཏོང་བའི་ཡོན་ཏན་དུ་གཤོ་དང་ལྡན་འབྱོར་བ་རབ་དུ་བྱས་གྱུར་པ།
 རྩང་དུ་གང་ཞིག་ཡོངས་བསྟོའི་གནས་ལ་བསད་ནམས་རྩང་ཅུ་ཉེད་མཚན་གྱུར།
 ད་ཉམ་ཁ་ནི་མེད་ཡིད་གྱི་དད་པ་དག་པའི་ཀྱན་སྤྱད་ཡོན། 20

तस्य तामहुतां सिद्धिं प्रत्यक्षं वीक्ष्य भिच्छवः ।
तत्पूर्ववृत्तं पप्रच्छुर्भगवन्तं स चाब्रवीत् ॥ १५ ॥

वाराणस्यां पुरा राजा कृकिर्नाम तथागते ।
काश्यपाख्ये भगवति प्रयाति परिनिर्दतिम् ॥ १६ ॥

शरौरमस्य सत्कृत्य स्तूपं रत्नमयं व्यधात् ।
रुद्राणां गान्धर्वप्रौढं मूर्त्तं पुण्यमिवोन्नतम् ॥ १७ ॥

तस्मिन्नारोप्यमाणायां यष्ट्यां पूजापरिग्रहे ।
कितवः कन्दलो नाम निदधे रूपकद्वयम् ॥ १८ ॥

चित्तप्रसादशुद्धेन तेन पुण्येन भूयसा ।
हिरण्यपाणिः प्राज्ञोऽद्य महतां स्पृहणीयताम् ॥ १९ ॥

भवति विभवल्यागोदारः समग्रगुणो भुवि
प्रसरति यशः शुक्लं लोके सुधांशुसहोदरम् ।
परिणतिपदे पुण्यं धत्ते यदल्पमनल्पतां
विमलमनसः अद्वाशुद्धं तदेव विजृम्भितम् ॥ २० ॥

བསོད་ནམས་མཐུ་ལྷན་གསེར་གྱི་ལག་པ་ཡི།
 མཐུ་ཞི་དེ་ལྷར་གྱལ་བས་བཤད་པ་དག།
 ཐོས་པ་ཉིད་ན་དགོསོང་དགོ་འདུན་དེ།
 དགའ་ངང་གསུམ་དང་ཡ་མཚན་དབང་དུ་གྱུར།།

21

ཅེས་པ་དགོ་བའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་རྒྱལ་སེམས་དཔའི་དོགས་པ་བརྗོད་
 པ་དཔག་བསམ་གྱི་འཁྲི་ཤིང་ལས་གསེར་གྱི་ལག་པའི་དོགས་པ་
 བརྗོད་པའི་ཡལ་འདབ་སྡེ་བཞི་བཅུ་ཙ་གསུམ་པའོ།། །།

इति प्रभावं कथितं जिनेन
पुण्यानुभावस्य हिरण्यपाणेः ।
श्रुत्वैव हर्षादरविस्मयानां
स भिक्षुसङ्घः प्रणयी बभूव ॥ २१ ॥

इति श्वेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां
. हिरण्यपाण्यवदानं चिचत्वारिंशः पञ्चमः ॥ ० ॥

ཡལ་འདབ་མེ་པའི་བུ་ཅ་བཞི་པ།

སྲིད་པའི་འཛིགས་འཕྲོག་གྲུལ་བ་དུན་པ་ནི།
སྐྱེ་བོ་ངན་པ་བཟོད་དཀའ་དུག་འཛིན་དང་།
ལྷན་དུ་འཛིགས་རྒྱང་བྲོན་པར་སྐྱུང་གུར་པའི།
སྐྱེ་བོ་ཉམས་ཀྱི་རྗེས་པར་གྱུར་པ་ཡིན།།

1

གྲོང་ཁྱིམ་གྲུལ་པོའི་ཁབ་ཅེས་པར། ས་འཛིན་བྱ་ཚོད་སྤང་བོ་ཡི།
ངོས་ལ་སྤོན་ཚོ་བཅོམ་ལྡན་འདས། དེ་བཞིན་གཤེགས་པ་བརྒྱགས་པར་གྱུར།།

2

སྐབས་དེར་བྱ་ལ་བྱས་པ་ཡིས། གྲུལ་པོ་བརྒྱགས་ཅན་སྤྱིང་བོ་ཉིད།
དེ་ཡི་བྱ་ནི་མ་སྐྱེས་དག། གདུག་པ་བྱེད་པར་གྱུར་པ་ཡིས།།

3

གྲོགས་པོ་སྤྲིག་པ་དང་ལྡན་པ། ལྷ་སྤྲིན་གྱི་ནི་གྲོས་བཞིན་དུ།
འཛིགས་རྒྱང་སྐྱུན་ཅན་བཅོན་ཁང་ནི། ལྷ་བ་སེད་པར་དབ་དུ་བཟུག།།

4

བགྲོས་པས་ཉེན་པ་དེ་ལ་ནི། བཅུན་མོས་བྲས་དག་བཅོན་ཁང་དུ།
གསང་ནས་རབ་དུ་འཁྱུག་པར་བྱས། དེས་གསང་འདོད་དེས་ཤེས་ནས་བརྗོད།།

ས་ཡོ་བདག་དེ་ལྷན་དུ་རིད། ལྷོ་ཞིང་དུ་མ་ལྡན་པར་གྱུར།
དུས་མིན་སྤྲིན་ནག་གིས་གཟིར་བའི། ཉམས་པོའི་སྤྲོགས་ཀྱི་རྒྱ་བ་བཞིན།།

6

चतुश्चत्वारिंशः पञ्चवः । °

दुर्जनदुःसहविषधरभौषणतरतिमिरपतितानाम् ।
आलम्बनजननं भवभयहरणं जिनस्मरणम् ॥ १ ॥

पुरे राजगृहाभिख्ये भगवान् भूभृतः पुरा ।
कटके गृध्रकूटस्थ विंजहार तथागतः ॥ २ ॥

तस्मिन्प्रवमरे राजा विम्बिसारः सुतप्रियः ।
अजातशत्रुणा तत्र पुत्रेण क्रूरकारिणा ॥ ३ ॥

सुहृदः पावकस्यैव देवदत्तस्य सम्मतम् ।
धीराम्बुबन्धनागारं निःसञ्चारं प्रवेशितः ॥ ४ ॥

पत्न्या प्रवेशितं तस्य बन्धने गूढभोजनम् ।
द्यात्वा मु तत्क्षयाक्लाङ्गी क्षुत्क्षामस्य न्यवारयत् ॥ ५ ॥

रुक्षः कृशोऽतिमलिनः सोऽभवत् पृथिवीपतिः ।
अकालकालनेघार्तः कृष्णपक्ष इवोडुपः ॥ ६ ॥

ཕལ་ཆེར་མཉེས་ལ་ཤིན་སེམས་ལྷན་ལ། མཚོག་དུ་རྒྱད་པའི་མཛེལ་བོ་ནི།
གཏུང་བཅས་སྲིད་དང་ལྷན་བཞིན་དུ། ཤིན་དུ་དམ་པར་ལུང་པར་བྱེད། 7

བདེ་གཤེགས་བརྒྱགས་པའི་སྤྱོད་སྤྱོད་སྤྱོད་ཀྱི། ལྷ་འཇགས་ལྱིས་གཟེར་དེར་སྤྱོད་སྤྱོད།
ཐལ་མོ་སྤྱད་དེ་སྤྱོད་སྤྱོད་བཏུན་ནས། ལྷ་འཇགས་ལྷན་པར་རབ་སྤྱོད་སྤྱོད། 8

དམན་བ་འདོན་པ་ལ་བརྩོན་པ། ཡང་དག་རྫོགས་པའི་བྱང་རྒྱུ་སེམས།
རིན་ཅེན་དགུ་བཅོས་ཆེན་བོ་ཉིད། བཅོས་ལྷན་ཁྱོད་ལ་ཕྱག་འཚལ་ལོ། 9

རྒྱལ་བ་སྤྱོད་རྫོགས་སྤྱོད་བའི། ཉེན་མོངས་རབ་དུ་ཞི་བའི་གྲ།
འཛིགས་རྒྱང་འཁོར་བ་རྒྱ་མཚོ་ཡི། ཟམ་སྤྱོད་སྤྱོད་ལ་ཕྱག་འཚལ་ལོ། 10

སངས་རྒྱས་གཟེ་བརྗོད་རྣམ་པར་དག། ལྷོང་རྗེ་བཏུན་ཅིའི་རྒྱ་མཚོ་སྤྱོད།
སེམས་ཅན་ཀུན་གྱི་གཉེན་གཅིག་ལུ། དག་དུ་སང་ལ་ཕྱག་འཚལ་ལོ། 11

ཞེས་པ་བསོད་ནམས་མེ་དོག་ལས། འཇུངས་ཤིང་གུས་པའི་བཏུན་ཅིས་བྲན།
བསྟོད་པའི་དོག་པ་བདེ་གཤེགས་ཀྱི། ལྷན་དུ་འོས་པ་དེ་ཡིས་བྱས། 12

དེ་ཡི་ཉེན་མོངས་སྤྱོད་བསྤྱོད་ཀྱི། རང་བཞིན་རྣམས་མཁུན་ཀུན་མཁུན་གྱིས།
འཚིང་བའི་ཁང་པའི་བྱ་ཁ་ཡི། ལྷང་བ་དག་གིས་རྫོས་པར་བྱས། 13

དེ་ལྟར་གྲུར་པ་མ་སྤྱོད་དགས། ཤིས་ནས་དོགས་པས་འཇུགས་བྱུང་དུ།
པ་ཡི་བཅོན་ཁང་དག་གི་ནི། ཕྱག་པ་ཤིན་དུ་རྒྱང་བའང་བཀག། 14

सङ्कीर्णवामसन्तापात् प्रायः पेशलचेतसाम् ।
करोत्यालिङ्गनं प्रौढा गाढप्रणयिनौ विपत् ॥ ७ ॥

स संमुद्दिश्य शोकार्तः सुगताध्युषितां दिशम् ।
कृताञ्जलिर्नतशिराः क्षामस्वरमभाषत ॥ ८ ॥

नमस्तुभ्यं भगवते महार्हाय महार्हते ।
दौनोद्धरणसन्नद्धसम्यक्सम्बोधिचेतसे ॥ ९ ॥

नमस्ते घोरसंसारमकराकरसेतवे ।
जिनाय जनताजन्मक्लेशप्रशमहेतवे ॥ १० ॥

नमो नित्यंप्रबुद्धाय सर्व्वसत्त्वैकबन्धवे ।
विशुद्धधाम्ने बुद्धाय करुणामृतसिन्धवे ॥ ११ ॥

इति भक्तिसुधां सिक्त्वा सुगतश्रवणोचिताम् ।
पुण्यपुष्पप्रसविनीं स चक्रे स्तुतिमञ्जरौम् ॥ १२ ॥

सर्व्वज्ञस्तस्य विज्ञाय कायक्लेशमयीं दशाम् ।
बन्धनाग्नारविवरालोकैराप्यायनं व्यधात् ॥ १३ ॥

अज्ञातस्रसुस्तद्वृत्तं ज्ञात्वा शङ्काकुलः पितुः ।
न्यवारयदन्धयुहे सुदृक्षविवराण्यपि ॥ १४ ॥

དེ་ནས་གདུག་པའི་བཅོན་སྤྱང་གིས། དེ་ཡི་བཀའ་ལས་སྤྱོད་གྲུ་ཡོས་
 དམ་དུ་བཅོངས་པ་དེ་མི་ནི། ཀླང་པ་རྣམ་པར་བཅད་པར་བྱས། 15

དྲག་པོ་སྤྲུག་བསྐྱེད་ཉོན་མོངས་ཀྱིས། མཚོག་དུ་གཟེར་བའི་ས་བདག་དེས།
 མངས་རྒྱས་མངས་རྒྱས་ཕྱག་འཚལ་ཞེས། གདུང་བའི་ཚོ་ངེ་ལྷན་པས་བཟོད། 16

དེ་ནས་བཅོམ་ལྷན་ཐམས་ཅད་མཁུན། མདུན་དུ་མངོན་སྤྲུམ་ཉིད་གཤེགས་དེ།
 བརྒྱ་བྱིན་གྱིས་བཤམས་གདན་ལ་བཞུགས། ཕྱགས་ཇེ་ཉིད་ཀྱིས་དེར་བཀའ་
 ལྷུ་ཡ། 17

རྒྱལ་པོ་ཅི་བུ་མི་བཟད་པའི། ལས་ཀྱི་ལྷགས་ནི་འདི་འདྲ་ཡིན།
 དགོ་དང་མི་དགོ་རབ་བསྐྱེད་འབས། སྤྱད་པ་མིན་པར་ཡོངས་མི་འཇོད། 18

ཆགས་སྤང་དུག་གིས་དགྲིགས་གྱུར་ཅིང་། ལྷ་ཚོགས་གདུང་བ་བཟོད་དཀའ་བ།
 ལྷིང་པོ་མེད་པའི་འཁོར་བ་ན། སྤྲུག་བསྐྱེད་འདི་ལྷ་སྤྱིང་པོ་ཉིད། 19

གྱུད་པ་རྒྱས་པས་ཉམ་ཐག་ཅིང་། ཀྱན་ནས་ཉོན་མོངས་ཇོགས་དུས་སུ།
 འབྲུགས་པ་མེད་པའི་ཆགས་བྲལ་ལས། བདན་པ་ཁོ་ན་ཡོངས་སྤྱབས་ཡིན། 20

འཁོར་བ་འཇིགས་ཅུང་ནགས་ཀྱི་ནང་ན་རབ་དུ་རྒྱས་གྱུར་བ།
 སྤྲུག་བསྐྱེད་མེ་ཡི་གདུང་བ་འཕྱོ་བས་རབ་རྒྱས་དུ་བ་བཞིན།
 སྤྱད་ཡང་དེག་པར་གྱུར་པ་མིན་པ་ལེགས་བྱས་ལྷན་རྣམས་ཀྱི།
 མིག་ནི་མཚི་མའི་རྩ་ཡི་ཐིགས་ཀྱིས་རྒྱས་པར་མི་འབྱུང་རོ། 21

ततस्तस्य तदादेशात् चक्रुर्वन्धनरक्षिणः ।
क्षुरेण गाढवद्धस्य पादयोस्तद्विकर्त्तनम् ॥ १५ ॥

स तौत्रवैशसक्तेश्वययितः पार्थिवः परम् ।
नमो बुद्धाय बुद्धायेत्यार्त्तसंक्रन्दनं व्यधात् ॥ १६ ॥

भगवान्ब्रथ सर्व्वज्ञः पुरः प्रत्यक्षतां गतः ।
शक्रदत्तासनासीनः कारुण्यात् तमभाषत ॥ १७ ॥

राजन् किं क्रियते क्रूरकर्मणां गतिरीदृशी ।
शुभाशुभसमुद्भूतं न भुक्तं क्षीयते फलम् ॥ १८ ॥

रागद्वेषविषासक्ते नानाव्यसनदुःसहे ।
एवंविधैव निःसारे संसारे दुःखसारता ॥ १९ ॥

संक्लेशकलिले काले विषत्सम्पद्विसङ्कटे ।
धैर्य्यमेव परिचाणं वैराग्यञ्च निराकुलम् ॥ २० ॥

संसारघोरगहनान्तरवर्द्धमानैः
दुःखानलव्यतिकरः प्रसृतैरसिक्ताः ।
धूमोद्गमैरिव पुनः सुदुःखतोषितानां
वाष्पाम्बुविन्दुकलिला न दृशो भवन्ति ॥ २१ ॥

རྒྱལ་པོ་ཡོངས་སྤྱོད་རེ་བ་ཐོང་། སྤྱུག་བསྐྱལ་འདི་ལ་བདན་པ་བརྟེན།
 འཁོར་བའི་སྤྱོད་ཚུལ་ཐམས་ཅད་ནི། ཡོངས་སྤྱུག་པ་འགལ་བ་ཅན། 22

ལུས་ཀྱི་མཚུག་དུ་ད་ལྟ་ཉིད། རྩོད་ལ་དགོ་བ་ཉེ་བར་གནས།
 ཞེས་བརྗོད་དེ་ནི་དབུགས་སྤྱང་སྟེ། བཅོམ་ལྡན་རང་གི་གནས་སྤྱུག་གཤེགས། 23

གཟུགས་ཅན་སྤིང་པོ་ལའང་ལུས་ཀྱི་མཐར། དེ་དུས་ཉིད་ན་མཐོ་རིས་སྤྱུ།
 དབལ་ལྡན་རྟོ་ཐོས་སྤྱས་ཀྱི་བྱ། རྒྱལ་བའི་བྱ་མཚོ་གཅེས་པར་གྱུར། 24

བ་ནི་སྤོག་དང་བལ་བ་དག། མ་སྤྱིས་དགའ་ཡི་ཞེས་ང་ཤས།
 དེ་ཡི་ལུས་ནི་རབ་སྤྱངས་ཏེ། རང་གི་ཉེས་པར་བྱས་པར་སྦྱད། 25

དེ་སེམས་དྲག་པོའི་སྤྱིག་པས་གདུངས། སྤྱང་ཚུལ་ངན་བས་སྤྱན་སྤྱང་སྟེ།
 སྤྱི་ལ་གདང་བའི་མེ་ལ་དེར། དག་པའི་བྱ་བ་བྱེད་པ་བཞིན། 26

དས་བསམས་ཀྱི་ས་ཀུན་རྫོངས་ལས། དབང་ཕྱུག་གོས་རྒྱགས་སྟེད་ལྡན་གྱོ།
 ཚུལ་ངན་བདག་ནི་ལ་སྤྱབ་དུ། སྤྱིག་པའི་གཡང་ལ་སྤྱང་བར་གྱུར། 27

ཐོས་པ་ཤེས་རབ་ཀྱིས་དབུལ་ཞིང་། རང་ཉིད་བདེ་བས་རྫོངས་གྱུར་པ།
 མི་བསྐྱུན་སྤྲུགས་རྗེས་ལྷུགས་པ་རྣམས། བསམ་བསམ་ལུས་ནི་གདུང་རར་བྱེད། 28

ཉེན་ས་མེད་པའི་སྤྱིག་པ་ཡི། འདས་དུ་སྤྱང་ཞིང་ཉམས་གྱུར་པ།
 བག་མེད་དག་ལ་རྒྱལ་བ་ནི། ཡང་དག་དུན་པ་སྤྱུབས་སྤྱུ་འགྱུར། 29

भजस्व धैर्यं दुःखेऽस्मिन् भोगाशां त्यज भूपते ।
परिणामविरोधिन्यः सर्वाः संसारदृत्तयः ॥ २२ ॥

अधुनैव तवासन्ना देहान्ते कुशलस्थितिः ।
इत्युक्त्वा तं समाश्रय्य भगवान् स्वपदं ययौ ॥ २३ ॥

विम्बिसारोऽपि देहान्ते तस्मिन्नेव क्षणे दिवि ।
अभूज्जिनर्षभो नाम श्रीमान् वैश्रवणात्मजः ॥ २४ ॥

अजातशत्रुर्जनकं ज्ञात्वा विगतजीवितम् ।
शरीरमस्य संतुक्त्य निनिन्द निजदुष्कृतम् ॥ २५ ॥

तंस्थान्तितीव्रपापार्त्तं चित्तं दुर्दृत्तदूषितम् ।
पश्चात्तापाग्निपतनं प्रायश्चित्तमिवाकरोत् ॥ २६ ॥

सोऽवददत्* संमोहादैश्वर्यमदलुब्धधीः ।
दुर्दृत्तपातकश्रे पतितोऽहमधोमुखः ॥ २७ ॥

श्रुतप्रज्ञादरिद्राणां निजनिद्रासुखापहा ।
चिन्ता दहति गाचाणि खलमन्वानुवर्तिनाम् ॥ २८ ॥

पतितस्थावसन्नस्य पापपङ्के प्रमाद्दिनः ।
अनालुम्बस्य संचाणं जिनसंस्मरणं मम ॥ २९ ॥

དེ་ལྟར་ཡུན་རིང་བསམས་ནས་དེར། བདེ་བར་གཤེགས་པའི་དྲུང་སོང་སྟེ།
ངན་པ་བྱས་ལ་སློང་བྱེད་ཅིང་། མཚོག་དུ་ཡང་དག་གཞུག་པར་གྱུར།། 30

དེར་ནི་བདག་ཉིད་མི་གཙང་བ། །ཁས་ལེན་ཁྲལ་དང་བཅས་པ་དམ།
སྤྲིག་ལ་རེག་པས་འཇིགས་པ་བཞིན། རིང་ནས་རྒྱལ་བལ་ཕྱག་འཚལ།། 31

དན་བྱས་ལྷས་ལ་ཡང་དག་ཆགས། །གསལ་བར་བྱེད་བཞིན་འདར་ལྡན་པས།
མིག་ནི་མཆི་མ་དང་བཅས་དེས། །ཀུན་མཁུན་ལ་ནི་ཡོངས་སྐྱོབ་སྐྱེས།། 32

ཡོངས་གདུངས་སྤྲིག་པ་བྱས་པ་བདག། ང་ལྟལ་བའི་མི་ནི་ཉེ་བར་གནས།
མུགས་རྗེའི་རྒྱ་མཚོ་བཙོམ་ལྡན་འདས། །ཁྱོད་ཉིད་ལ་ནི་སྐྱབས་སྐྱ་སོང་།། 33

གྲུ་གཉིས་དམར་བ་ཁྱོད་ཀྱི་སྤྲིན། བད་མོའི་འོད་ལྡན་གང་ག་བཞིན།
དེ་མ་འཁྲུ་བཟོད་དག་བྱེད་པ། འདི་ཡི་བདག་ལ་རེག་པ་མཛོད།། 34

མི་བསྐྱར་གོས་ཀྱི་རབ་ཞུགས་ཤིང་། བག་མེད་སློད་ཚུལ་ངན་པ་ཅན།
སྤྲིག་ཅན་འབྱོར་པ་ལ་ཆགས་པ། བདག་གིས་པ་ནི་རྣམ་པར་བསད།། 35

ཅས་པ་ཚོང་ལྡན་དེ་ཡི། ཚོག་ཐོས་དེ་བཞིན་གཤེགས་པ་ཡིས།
དེ་ཡི་སྤྲིག་དུལ་དག་བྱའི་སྣང། བསོད་ནམས་དབྱངས་ཅན་རབ་དུ་སྤྲོས།། 36

རང་ལས་ཀྱིས་བཞིན་མི་བསྐྱེད། །རྒྱལ་པོ་གཞོར་པ་མ་བསམས་པ།
ཁྱོད་ནི་པ་བསད་ལ་བསྐྱལ་དེ། །ཉམ་ངའི་སྤྲིག་པར་སྐྱང་བར་འགྱུར།། 37

इति सच्चिन्त्य सुचिरं स गत्वा सुगतान्तिकम् ।
जुगुप्समानः कुहतात् परं संकोचमायंथौ ॥ ३० ॥

तर्थापविचमात्मानं मन्यमानः सपचपः ।
प्रणनांम जिनं दूरात् पापस्पर्शभयादिव ॥ ३१ ॥

साश्रुनेत्रः परित्राणं स सव्वन्नं व्यजिज्ञपत् ।
सकम्पः कायसंसक्तं विधुन्वन्निव दुष्कृतम् ॥ ३२ ॥

भगवन् छतम्राप्रोऽहमासन्ननरकानलः ।
उत्तप्तः करुणासिन्धुं त्वामेव शरणं गतः ॥ ३३ ॥

मामियं शौणंपर्यन्ता दृष्टिस्ते पुष्करप्रभा ।
पुण्या स्पृशतु गङ्गेव मलप्रक्षालनक्षमा ॥ ३४ ॥

खलमन्त्रप्रवृत्तेन दुर्दृत्तेन प्रमादिना ।
मया विभवलुब्धेन पापेन निहतः पिता ॥ ३५ ॥

इति प्रलापिनस्तस्य वचः श्रुत्वा तथागतः ।
ससंख्यं तत्पापरजःशुद्धौ पुण्यसरस्वतीम् ॥ ३६ ॥

राजन्नः चिन्तितः पापः खलेनेव स्वकर्षणा ।
प्रेरितस्त्वं पितृवधे पतितः पापसङ्कटे ॥ ३७ ॥

སྐྱུག་བསྐྱེལ་དེ་དེས་སྐྱུད་བྱ་ཞིང་། རྩོད་གྱིས་ཀྱང་ནི་སྒྲིག་པ་ཐོབ།
 ས་སྐྱོང་དེ་དང་རྩོད་གྱི་འདི། རྩོང་བར་བྱ་བ་མཚུངས་པ་ཉིད། 38

རང་གི་ལས་ནི་རབ་བཀའ་དཔ། དབྱལ་བའི་ངས་ལ་གནས་པ་དག།
 རྩོ་ཡི་དུས་བྱའི་རི་མོ་དག། མི་རྣམས་གྱིས་རི་གཡོ་མ་ཡིན། 39

རྩོད་ནི་མ་བསྐྱེན་བས་བསྐྱེལ་ནས། སྒྲིག་པའི་ལས་ནི་བྱས་པ་ཡིས།
 དག་ལེགས་བདུན་ཅི་ཉེ་བ་ནི། རང་གི་ལག་གས་འབངས་པར་འགྱུར། 40

གལ་དུ་འདྲེན་ལ་ད་ལྟ་ཡང་། སྒྲིག་གཞུང་སྐྱེ་ཚོགས་ཐོབ་འདེད་པ།
 ཡོད་ན་བསོད་ནམས་སྐྱོ་གྲོས་མཛོད། དེ་ཡང་གཞི་ལས་བདག་ཉིད་ལའོ། 41

མར་མེའི་སྐྱོད་ཚུལ་བདེ་བ་སྐྱེད། འཚོ་བྱེད་གྲགས་པ་བར་དུ་འབར།
 བདུན་ཅིའི་རབ་དུ་བྱེད་པ་འདི། ལེགས་པ་དང་འགྲོགས་དམ་པའི་སྐྱོད། 42

རྣམས་སྐྱེལ་འགྲོད་པའི་མེས་གདུངས་དང་། དམ་པ་རྣམས་དང་འགྲོགས་པ་དང་།
 ཡང་དག་བསྐྱབས་དང་སྐྱིན་པ་ཡི། ལུས་ཅན་རྣམས་ཀྱི་སྒྲིག་མམས་བྱེད། 43

སྐྱོད་ནི་གཙང་བྱེད་ཡོན་ཏན་སྐྱོང་བྱ་ངེས་པར་ཟད་མི་བྱེད།
 མཛོལ་བའི་སྐྱུམ་ནི་མི་འཕྲོག་དྲི་མ་ཡང་ནི་སྐྱེད་མི་བྱེད།
 སྐྱོན་མཚན་མཚུགས་དུ་རབ་མཛོས་གཡོ་བ་ཉིད་ནི་འཛོན་མི་བྱེད།
 དམ་པ་དང་འགྲོགས་ལེགས་བྱས་ཁང་པར་སྐར་མེ་ཅི་ཡང་ཡིན། 44

दुःखं तत्तेन भोक्तव्यं प्राप्तव्यं किंस्वियं त्वया ।
तव तस्य च भूपास तुल्यैषा भवितव्यता ॥ ३८ ॥

निजकण्ठसमुत्कीर्णा ललाटतटवर्तिनी ।
शिलाशकलखेखेव निश्चला नियतिर्दृणाम् ॥ ३९ ॥

कुर्वता क्लृप्तं कर्म खलप्रेरणया त्वया ।
प्रत्यासन्नानृतंश्रेयः सहस्तेन तिरस्कृतम् ॥ ४० ॥

अद्यापि यदि तं पापं हन्तुं प्राप्तुञ्च सम्यदम् ।
वाञ्छास्ति तत्करु मतिं पुण्ये पापशमात्मनि ॥ ४१ ॥

दौपट्या सुखं सूते जीवयत्युज्ज्वलं यशः ।
अमृतस्य प्रकारोऽयं सुवृत्तः सत्समागमः ॥ ४२ ॥

पञ्चाक्षपाग्निपातेन साधुना सङ्गमेन च ।
संकौर्त्तनेन दानेन पापं नश्यति देहिनाम् ॥ ४३ ॥

पुण्यं पविष्यति नैव गुणान् क्षिणोति
लेहं न संहरति नैव मलं प्रसूते ।
द्वेषावसानरुचिरञ्चलतां न धत्ते
सत्सङ्गमः सुकृतसद्गनि कोऽपि दीपः ॥ ४४ ॥

ཡོན་དན་ལྷན་པའི་ཚོགས་ལ་གྱུད་པ་འདོམས་སའམས་སཚལ་མེད་ལྟར་
ཅིག་མཚུངས།

སྐྱེ་བོའི་འཇིག་བྱེད་རྣམས་ཀྱི་བྱ་བ་མཐའ་དག་རབ་དུ་འགོག་པར་བྱེད།
ཤིན་དུ་མཉམ་དང་མི་མཉམ་གནས་ལ་གནས་ཤིང་སྤང་བ་ཡོངས་ཟད་ལས།
སྤངས་པ་ཆེན་པོའི་འབྲུང་བ་བསྐྱེད་དེ་སྦྱན་པ་དང་ནི་མི་བསྐྱེད་བྲོགས། 45

གྲུལ་བོ་དལ་བྱ་དལ་བྱ་ཡིས། དུས་ཀྱི་སྒྲིག་པ་ཟད་བྱུང་ནས།
དཔེན་པས་སྤང་བར་བྱས་པ་ཡི། རང་སངས་རྒྱས་སྤྱོད་འབྱུང་རོ། 46

ཞེས་པ་བཅོམ་ལྷན་གྲུལ་བ་ཡིས། བརྗེ་བས་དེ་ནི་དཔྱད་པར་དབྱུང་མཛད།
སྤྱང་ལས་ལྷག་པར་དམ་པ་རྣམས། སྤྱིང་རྗེ་བྱས་ས་བའི་སྦྱན་དང་ལྷན། 47

དེ་ནས་བདེ་གཤེགས་ལ་བདུད་དེ། མི་བདག་རང་གི་གནས་སུ་སོང་།
སྒྲིག་པའི་ཁྲར་པོ་ཆེན་པོ་ནི། ཡང་བ་ཉིད་བཞིན་རྣམ་པར་དག། 48

དགོ་སྤོང་རྣམས་ཀྱི་དེ་སོང་ཚེ། དེ་ཡི་ལས་ཀྱི་དགོ་སཚལ་ལས།
ས་སྤོང་གིས་ནི་སྦྱོན་བྱུང་མཐའ། དུས་ཤིང་བཅོམ་ལྷན་གྱིས་བཀའ་སྤུལ། 49

བ་ར་རྒྱ་སིར་ཚོང་དཔོན་གྱི། བྱ་བཞི་དག་ནི་བྱུང་བྱུང་དེ།
དཔལ་ལྷན་བསྐྱེད་པ་དག་བྲལ་ཞིང་། གུ་དང་མེད་ཅེ་དགའ་ལ་བཙོན་པའོ། 50

ནམ་ཞིག་བདེ་བས་སྤོས་བྱུང་ཅིང་། བན་ཚུན་ཀྱལ་ཀའི་གདམ་གྱི་ནི།
ལང་ཚོས་འཕྱར་བ་དེ་དག་གྱིས། རང་སངས་རྒྱས་ནི་བྱོན་པ་མཐོང་། 51

गुणिङ्गणविपद्दौष्णादक्षः क्षपाक्षणसन्निभः
सकलनयनव्यापाराणां जनेषु निरोधकः ।

असुमविषमायासावासः प्रकाशपरिहृयात्
सृजति हि महामोहाद् गाढं तमः खलसङ्गमः ॥ ४५ ॥

प्रत्येकबुद्धस्त्वं राजन् कालेन क्षीणकिल्बिषः ।

भविष्यसि विवेकेन कृतालोकः शनैः शनैः ॥ ४६ ॥

इति तस्य दयाश्रामं चकार भगवान् जिनः ।

प्रतितेष्वधिकं सन्तः करुणास्त्रिधलोचनाः ॥ ४७ ॥

ततः प्रणम्य सुगतं प्रयातः स्वपदं नृपः ।

महतः पापभारस्य विवेद लघुतामिव ॥ ४८ ॥

तस्मिन् प्रयाते सर्वज्ञः पृष्टस्तत्कर्मकौतुकात् ।

भिक्षुभिः क्षितिपालस्य पूर्ववृत्तमभाषत ॥ ४९ ॥

वाराणस्यां निरायासविलासव्यवसायिनः ।

चत्वारः श्रेष्ठितनया बभूवुः श्रीविश्वह्वलाः ॥ ५० ॥

ते कर्दारुचत् सुखक्षीवा मिथः कलिकयास्थिताः ।

प्रत्येकबुद्धमयान्तं ददृशुर्वावनोद्धताः ॥ ५१ ॥

དེ་མཐོང་རྣམ་པར་སྤང་བ་སྦྱིས། ཞི་དུལ་སློབ་བྱེད་སྤང་བོ་ནི།
 ལྷན་དང་ར་ཀ་ཞེས་པ་ཡིས། འཕྲུལ་བཅས་སྤྱན་རློན་རྣམས་ལ་སྦྱས། 52

བདུང་བས་སྦྱོས་པའི་དག་སློང་ནི། ཚོས་གོས་སྤྱང་བཟེད་དཀས་ཙན་འདྲི།
 སློབ་དང་བལ་པ་བསྐྱུ་བ་ལོ་ཞེས། འདི་ནི་བདག་གི་ཡིད་ལ་སྦྱས། 53

གཡོ་བ་ལས་དེས་འདི་བརྗོད་ཚོ། བཞིས་པ་ཀུན་དང་ཞེས་པས།
 སྦྱས་པ་བདག་གི་དག་སློང་འདྲི། རྩ་ལ་འཕངས་དེ་གསལ་དཔར་འདོད། 54

དེ་ནས་བསྐྱུ་བ་སྦྱིག་པ་ཙན། ལྷན་དང་ར་ཀ་ཞེས་པས་སྦྱས།
 དག་སློང་འདྲི་ཉིད་མཚོན་པར་ནི། ཁ་ཁྱིར་དག་ལ་འཕངས་མར་བྱ། 55

བཞེ་པ་གཏུག་པའི་བྲེ་བྲེས་ཙན། ཀན་དང་ར་ཞེས་བྱ་བས་རྩ།
 དག་སློང་ཀར་པ་རང་གིས་ནི། སྦྱ་གྲིས་ལེགས་པ་མེད་པར་བྱ། 56

ཞེས་པ་སྦྱས་ཞིང་དེ་དག་རྣམས། སློབ་པ་ཡིད་ལ་འདོད་པར་བྱུར།
 རང་གིས་རང་འདོད་མཚུངས་པའི་འབྲས། དེ་དག་སྦྱེ་བ་གཞན་ལ་ཐོབ། 57

ཆགས་པས་ལོང་བས་ནོར་མཐོང་སྡེ། ཁྲོ་བས་ལོང་བས་དྲག་ཉིད་དོ།
 འདོད་པས་ལོང་བས་འདོད་ལྡན་མ། དེགས་པས་ལོང་བས་ཅི་ཡང་མིན། 58

ནོར་གྱི་རབ་བསྐྱེད་རྣམ་འབྱུང་ཙན། བདག་ཉིད་མི་སྦྱོམ་དོག་དཔྱེད་དམན།
 རྒྱགས་པ་རྣམས་ཀྱི་ཀུན་དགའ་ནི། ཉོན་མོངས་ཙ་བ་ཉིད་དུ་བྱུར། 59

རྒྱ་མེད་ཁྲོ་བར་བྱེད་ཅིང་རྒྱ་མེད་རབ་དུ་འབར་བར་བྱེད།
 རྒྱ་མེད་མཚན་པར་བྱེད་ཅིང་རྒྱ་མེད་ཀུན་དུ་ཁས་ལེན་བྱེད།

तं दृष्ट्वा जातविद्वेषाः शमसंयमनिन्दकाः ।

ज्येष्ठः सुन्दरको नाम भ्रातृन् प्रोवाचं सस्मितः ॥ ५२ ॥

अर्थ-चीवरपाशाङ्कः पानेन गतजीवितः ।

क्षीवो विधीयते भिक्षुरित्यर्थं मे मनोरथः ॥ ५३ ॥

इत्युक्ते चापलात् तेन द्वितीयः कुन्दरामिधः ।

उवाच भिक्षुं क्षिप्तेमं हन्तुमिच्छाम्यहं जले ॥ ५४ ॥

ततस्तृतीयोऽप्यवदत् पापः सुन्दरकाभिधः ।

एष भिक्षुर्वरं तस्यां बौध्यां निक्षिप्यते जवात् ॥ ५५ ॥

चतुर्थोऽप्यवदत् क्रूरमतिः कुन्दरकाभिधः ।

भिक्षोः क्षुरेण क्रियते निश्चर्मं चरणद्वयम् ॥ ५६ ॥

इति तेषां ब्रुवाणानां कलुषोऽभून्मनोरथः ।

येन जन्मान्तरे प्राप्नुस्ते स्वच्छासदृशं फलम् ॥ ५७ ॥

धनं धंश्यति लोभान्धः क्रोधान्धः शब्दमेव च ।

कामान्धः कामिनौमेव दर्पान्धस्तु न किञ्चन ॥ ५८ ॥

धनोद्भूतविकाराणां प्रयात्यनियतात्मनाम् ।

मदमन्दविचाराणामानन्दः क्षोभबन्धताम् ॥ ५९ ॥

क्रुध्यन्त्यकारणमकारणमुत्पत्तन्ति

स्त्रिंशन्त्यकारणमकारणमामनन्ति ।

ངས་པར་སྐྱོངས་པས་བཅོས་པ་པན་དང་མི་པན་དཔྱོད་མེད་ཅིང་།

སཚོག་དུ་སོམ་པས་མི་ཡི་ཕྱགས་ནས་ས་རྒྱགས་དང་བཅས་པར་གྱུར། 60

ཕྱིག་ལས་ཚོང་དཔོན་བྱ་བུ་བོ། དེ་ཉིད་སློབ་གཞན་ལ་ནི།

ཤྲུག་ཤྲུ་རིའི་རྒྱ་ཞེས་པ། རང་འཕྲུངས་ནས་ནི་ཉམས་པར་འགྱུར། 61

གཉིས་པ་ཡང་ནི་ཤྲུག་དག། མིང་ཚེན་ཚུ་ལ་གི་བར་གྱུར།

གསུམ་པ་རྒྱལ་བོ་གསལ་རྒྱལ་ཡང་། བུ་ཡི་བསྐྱད་ནས་བསད་པར་འགྱུར། 62

བཞི་པ་གཟུགས་ཅན་སྟིང་བོ་ནི། བུ་ཡི་བཅོན་དུ་བཅིངས་ནས་བསད།

ཕྱིད་དང་ལྷན་པའི་རྟོག་བཞིན་དུ། བས་ནི་རབ་ལྡན་སྟོན་པར་བྱེད། 63

དེ་ལྟར་སྐྱོངས་པས་བཅོས་པའི་དམ་པ་དམ་མིན་ནས་ས་གྱིས་འདོད།

བདེ་བ་མེད་པའི་ལས་ནི་འབྲལ་ཉིད་ནས་པར་བསྐྱུ་བ་བ་གང་།

ཚུལ་མིན་ཉེ་བར་གནས་པ་དེ་ནི་མཚེ་མའི་རྒྱ་དག་གིས།

མི་རྒྱལ་ས་ལྷང་ན་མི་རྒྱང་དབང་དང་བུལ་པས་ཕྱོད་པར་བྱེད། 64

གཟུགས་ཅན་སྟིང་བོའི་སླེབ་སྐྱེ་མར་རབ་ལྷགས་ཕྱུང་བའི་ཚུལ།

མི་བཟང་དུག་གི་ནས་སྟོན་འདོད་ག་བདེ་གཤེགས་གྱིས་གསུངས་པ།

མདུན་སར་དགོ་སྟོང་ནས་མང་དག་གི་གསལ་བར་བོས་གྱུར་ནས།

གདུང་བ་བརྒྱ་ཡི་མཚན་མས་སྟུན་ཕྱང་སེམས་ཉིད་ཡིན་པར་སེམས། 65

ཞེས་པ་དགོ་བའི་དབང་བོས་བྱས་པའི་བྱང་ཚུལ་སེམས་དཔའི་དོགས་པ་

པའོད་པའི་ཡལ་འདབ་མེ་བཞི་བཅུ་ཙ་བཞི་པའོ།

मोहाहताः खलु हिताहितनिर्विचाराः
तृप्ताः परं नृपशवः समदा भवन्ति ॥ ६० ॥

ज्येष्ठः श्रेष्ठिसुतः पापात् स एवापरजन्मनि ।

शास्त्रिण्यानाभिधः शाक्यः पौत्र्वा मर्द्य व्यपद्यत ॥ ६१ ॥

द्वितीयोऽपि महान्नाम शाक्यस्त्रोये क्षयं गतः ।

तृतीयश्च स्वपुत्रेण व्यस्त्रो राजा प्रसेनजित् ॥ ६२ ॥

विम्बिसारश्चतुर्थोऽसौ धृतः पुत्रेण बन्धने ।

प्रयुक्तं धनवत् कर्म भुज्यते हि सदृष्टिकम् ॥ ६३ ॥

मोहाहृतैरिह हि सद्भिरसद्भिरेषां

निःशर्मं कर्म सदसैव विदुम्ब्यते यत्

वाङ्माम्बुपूर्णनयनैरनयोपनीत-

मस्त्रोकशोकविवशैरनुभूयतेऽच ॥ ६४ ॥

सुगतंकथितमेतत् पूर्वजन्मप्रवृत्तं

विषविषमविपाकं विम्बिसारस्य वृत्तम् ।

विबुधसदसि भिक्षुः स्पष्टमाकर्ण्य मेने

व्यसनशतनिमित्तं दूषितं चित्तमेव ॥ ६५ ॥

इति श्लोमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलताया-
मंजालंशुपितृद्रोहावदानं नाम चतुश्चत्वारिंशः पञ्चवः ॥

ཡལ་འདབ་མེ་བཞི་བཅུ་ཙུ་ལྔ་པ།

སི་བསྐྱུན་སྐྱུན་བས་འབྲུལ་ལ་མོང་བར་བྱས་ལྱར་ཅིང་།
དབལ་འབྱོར་རྣམ་བར་གནས་དང་བྲལ་བར་རབ་བསྐྱུན་ཀྱང་།
ཉམ་ངའི་གནས་སྐབས་མཚན་མོ་འདས་ནས་བརྒྱ་བཞིན།
སྐྱར་ཡང་ཡོན་ཏན་ལྡན་བས་རང་གི་སྐྱུན་ཚོགས་ཐོབ། 1

བདེ་གཤེགས་མཉམ་ཡོད་ཀྱལ་བྱེད་ཀྱི། སྤྱིད་མོས་ཚལ་ན་བུའུ་གསུ་པའི་རྟོ།
ཉེ་སྤྱིན་ཡོངས་སུ་སྤང་བ་ཡི། ཚོད་བས་ཁྱབ་བས་རྣམ་བས་མས་པ། 2

ཤུག་འི་རིགས་ལས་སྐྱེས་པའི་སི། བདག་ནི་སྐྱུན་དང་མཚུངས་ཤིང་མཉམ།
བསོད་ནམས་མཐུ་ཡིས་འགྲོ་གསུམ་གྱིས། མཚོད་བྱ་ཉིད་ནི་ཀྱལ་བས་ཐོབ། 3

ད་སྐྱུད་དེ་ཡི་འཚོ་བ་ནི། རབ་དུ་གནས་ལ་བདག་འབད་བྱ།
གང་སྤྱིར་ཉི་མ་མ་ཉུབ་ཚོ། གཞན་གྱི་གཟི་བྱིན་གསལ་བ་མེད། 4

ཡལ་ནི་ང་ཀྱལ་གྱིས་མཐོ་བའི། རྣམ་བས་དག་དང་མཐུ་དང་ནི།
རིགས་དང་དགའ་ཐུབ་དབལ་དག་གིས། ཕ་རོལ་ཁྱད་འཕགས་བཟོད་མ་ཤིན། 5

དུག་ནི་རང་གི་སྐྱེན་ཅེ་ལ། བརྒྱང་ནས་དེ་ལ་ཕྱག་འཚལ་དེ།
བཏན་པར་རྒྱང་བ་ལ་མཉན་བས། དེས་པར་སྐྱག་ལ་བདང་བར་བྱ། 6

पञ्चचत्वारिंशः पञ्चमः ।

अन्धीकृतोऽपि सदृशा तमसा खलेन
लक्ष्मीविहारविरहे विनिपातितोऽपि ।
कष्टां दशामिव निशामतिवाह्य पद्मः
स्वामेव सम्पदमुपैति पुनर्गुणाढ्यः ॥ १ ॥

श्रावस्थ्यां सुगते जेतवनोद्यानविहारिणि ।
देवदत्तः परिद्वेषव्यांधव्याप्तो व्यचिन्तयत् ॥ २ ॥

तुल्यः समानो मे आता मनुष्यः शाक्यवंशजः ।
प्राप्तः पुण्यप्रभावेण त्रिजगत्पूज्यतां जिनः ॥ ३ ॥

जीवितोद्धृत्ये तस्मात् तस्य यत्नं करोम्यहम् ।
न ह्यज्ञस्तंगते भानौ परतेजः प्रकाशते ॥ ४ ॥

विज्ञानेनानुभावेन विद्यया तपसा त्रिधा ।
परश्रुकर्षुं सहते नद्भि मांनोन्नतं मनः ॥ ५ ॥

विषं विज्जनखाग्रेषु धृत्वा तस्य प्रणामकृत् ।
सञ्चारयामि वपुषि भेदिष्ठः पादपौडनैः ॥ ६ ॥

དེ་ལྟར་སྤྲིག་པ་བསམས་བྱས་ནས། མང་བའི་དབང་གྱུར་མི་བསྐྱེད་པ།

དེ་ཡིས་སྐར་རྒྱལ་སོགས་པས། གཉེན་ལྡན་སྐད་ལ་ཉི་འདི་སྐད་སྒྲིམ། 7

དེ་རིང་བའི་གཤེགས་གཟུ་བོ་ཡིས། ཞབས་ལ་རབ་དུ་དང་བའོ་སྒྲད།

གཏུག་པ་གཞོན་པ་བྱེད་པ་ཡིས། སྤྲིག་པ་སྤྱི་ལུག་བདག་གདག་གོ། 8

ཞེས་སྒྲིག་གཏུག་པའི་སྤོ་ཅན་དེ། ཇིས་མཐུན་ཕྱིར་བྱེད་དེ་དག་རྣམས།

ཀུན་དང་ལྡན་ཅིག་རྒྱལ་བ་ནི། རྒྱལ་བྱེད་ཚལ་བཞུགས་བཟུ་ཅུ་མོང་། 9

དེར་ནི་བཅོམ་ལྟར་སེའོང་གྱུར་ནས། ཇི་སྟེན་ཉེ་བར་དེས་སྤྲིན་པ།

དེ་སྤྲིད་བདག་ནི་བསྐྱེད་སོ་ཞེས། ཀྱང་པ་སྤྲིག་ཅིང་རྒྱ་ཚེར་སྒྲིམ། 10

འཚོ་བའི་རྣོ་དོག་སྤྲིག་པ་ནི། དེ་རྗེས་བྱས་ཡང་དག་བཅས།

སྐད་ཅིག་དེ་ལ་ངམལ་བའི་མེར། ལུས་དང་བཅས་པ་སྤྱུང་བར་འགྱུར། 11

འཇིགས་ཅུང་ངམལ་བར་སྤྱུང་བ་དེ། འབྲལ་ལ་ཀུན་མཁུན་གྱིས་གཟེགས་ནས།

དེ་བརྗོད་ཐོས་པའི་ཡ་མཚན་པའི། ལུག་ཚོགས་དགོ་སྤོང་ལ་གསུངས་པ། 12

སྤྲིག་པ་དག་གིས་སྤོན་གྱིས་ནི། ཉམ་མོངས་ཉམ་ངར་སྤྱུང་བར་གྱུར།

གང་གྱིར་དེ་མ་ལུག་པའི་ཡིད། ཀུན་དུ་རབ་རིབ་དྲག་བོ་སྤྲིད།

གྲོང་ཁྱིམ་དགོ་བའི་དབྱངས་སྐྱོན། ས་ཡོ་བདག་པོ་ཡོད་བཟང་ལ།

བྱས་ཤེས་དང་ནི་བྱས་མི་ཤེས། ལུག་ཉིས་སྤོན་ཚེ་བྱུང་བར་གྱུར། 14

इति सञ्चिन्त्य कलुषं विदेषविवशः खलः ।
स तिष्ठप्रमुखानेत्य बान्धवानिदमभ्यधात् ॥ ७ ॥

क्रूरः कृतापकारोऽहं सुगतस्याद्य पादयोः ।
सरसीस्य प्रसादाय पतामि गुरुपातकः ॥ ८ ॥

इति ब्रुवाणस्तैः सर्वैः सुदत्तानुमतैः सह ।
जिनं जैतवनासीनं द्रष्टुं दुष्टमतिर्ययौ ॥ ९ ॥

भगवन्तं* विलोक्षाभृत्तत्र यावत् स सर्वशः ।
तावद्दग्धोऽहमित्युच्चैरुत्क्षिप्तचरणोऽवदत् ॥ १० ॥

हिंसामङ्गल्यपापेन वज्रेणैव समाहतः ।
सशरीरः क्षणे तस्मिन् नरकामौ पपात सः ॥ ११ ॥

सर्वशः सहसा दृष्ट्वा तं घोरनरके च्युतम् ।
उवाच श्रुततद्वृत्तविस्मितां भिक्षुसंसदम् ॥ १२ ॥

एष किल्बिषदोषेण पतितः क्लेशसङ्कटे ।
तीव्रं हि तिमिरं स्रूते सर्वथा मलिनं मनः ॥ १३ ॥

नर्गर्थमितिघोषायी रतिसोमस्य भूपतेः ।
कृतघ्नश्चाकृतघ्नश्च पुरा पुत्रौ बभूवतुः ॥ १४ ॥

བྱས་ཤེས་བརྟེ་བས་སྤང་ནས་སེལ། དྲག་དུ་དཔག་བསམ་གྱིང་བཞིན་དུ།
 རང་གི་རིན་ཅེན་རྒྱན་གྱིས་ཚོགས། རིས་བར་བཀོལ་ནས་རབ་དུ་སྟར། 15

བགོས་པ་མོན་པ་པ་ཡི་རྗེས། ཐབས་ཅད་ཉུ་ཅག་ཐུན་མང་ཡོན།
 ཞེས་སྐྱས་བྱས་མི་ཤེས་ཀྱིས་ཀྱང་། དེ་མི་བྱིན་པ་དེ་དག་འཕྲོགས། 16

དེ་ནས་མི་བདག་སྡོམ་གྱིས་དབྱངས། ཞེས་པས་བྱས་ཤེས་བསྐྱབས་འཛིན་པ།
 སྡོམ་པོ་དགོས་ཞེས་པ་ཡིས། ལུ་སོ་ཚོགས་གི་བྱིན་པར་གྱུར། 17

རང་ཉིད་ཀྱིས་བསྐྱབས་བྱིན་པ་ཡིས། ཡིད་ལ་རེ་བ་དེ་ལ་སྐྱེས།
 དེ་ནས་རྒྱ་གཉེར་ཚེན་པོར་ནི། བྱས་ཤེས་གཟིངས་ལ་ཞེན་པར་གྱུར། 18

སྤང་ཞིང་འགྲན་པས་བྱས་འཕེལ་བ། རན་པ་བྱས་མི་ཤེས་པ་ཡང་།
 རིན་ཅེན་རྒྱལ་བཅོམ་དེ་ཉིད་ཀྱིས། རྗེས་སུ་ཆགས་ལས་སོང་བར་འགྱུར། 19

དེ་ནས་ཚོང་བའི་དོན་མཐུན་གྱིས། ཡོངས་གང་གཟིངས་ནི་དལ་བུ་ཡི།
 རྗེས་སུ་མཐུན་པའི་རྒྱང་དག་གིས། འདོད་བའི་སྤིང་དུ་བྱིན་པར་གྱུར། 20

ཚོང་པ་ནམས་ཀྱི་ཀུན་དོགས་བཞེན། རིན་ཅེན་ཚོགས་ཀྱི་ཀུན་དུ་ཁེངས།
 དེ་ནས་དེ་ནི་སྤྲོད་ལོག་ནས། རང་གི་སྤྱོད་སྤྲོད་འགྲོ་བརྟེན་ཚོ། 21

ས་གཞི་ནི་བའི་རིན་པོ་ཆེ། བརྒྱ་ཕྱག་ལྔ་ནི་བྱས་ཤེས་ཀྱིས།
 རྒྱངས་ནས་གོས་ཀྱི་ཡལ་འདབ་ལ། རས་ས་ཡིས་ནི་མདུད་པར་བཅིངས། 22

कृतञ्चः कृपयार्थिभ्यः कल्पवृक्ष इवानिशम् ।
निजं विमुच्य प्रददौ रत्नाभरणसञ्चयम् ॥ १५ ॥

अविभक्तं पितुर्द्रव्यं सर्व्वं साधारणं तथोः ।
वदन्नित्यक्ततन्नोऽपि तेन दत्तं जहार तत् ॥ १६ ॥

ततः स्नाय्याय वचसा मतिघोषाभिधो नृपः ।
जनकल्याणिकां नाम कृतज्ञाय सुतां ददौ ॥ १७ ॥

स्वयमेवार्जितं वित्तं दातुं जातमनोरथः ।
आरुरोह प्रवहणं कृतज्ञोऽथ महोदधौ ॥ १८ ॥

रत्नाज्जनोद्यतं यान्तं तं द्वेषस्यर्द्धितादरः ।
तमेवानुर्ययी लोभादकृतज्ञोऽपि दुर्जनः ॥ १९ ॥

संपूर्णं वणिजां सार्थैः ततः प्रवहणं शनैः ।
आनुकूल्येन मरुतामवाप दौपमौषितम् ॥ २० ॥

तस्मिन् प्रतिनिवृत्तेऽथ स्वदेशं गन्तुमुद्यते ।
रत्नराशिभिरापूर्णासंकल्पे वणिजां गणे* ॥ २१ ॥

कृतञ्च पृथिवीमूल्यं रत्नानां शतपञ्चकम् ।
आदाय ग्रन्थिपट्टेन बबन्धाशुकपल्लवे ॥ २२ ॥

དེ་ནས་གཟིངས་ཚེན་རིན་ཅེན་གྱི། ཁྱེད་གྲོས་ཡོངས་སྤྱང་ལ་བ་ད།
 རྒྱུང་ཚེན་དག་གིས་ཞིག་གྱུར་དེ། རྒྱལ་འཛིན་སྐྱེས་ཀྱི་དབང་སྤྱུག་བཞིན། 23

དེ་ནས་ཤོང་དུས་བརྒྱུང་བ་ཡི། བྱས་ཤིང་གྲོས་ནི་འཚོ་བ་ཐབ།
 རྒྱལ་གྱི་བྱས་མི་ཤེས་དག་ནི། བྱིངས་པར་གྱུར་བ་ཡང་དག་བསྐྱེལ། 24

འཛིགས་ཅུང་ཆུ་སྟོན་འབྱུང་གནས་ལས། བཙེ་བས་བསྐྱེལ་བའི་སྤྱན་རླབས།
 དེ་ཡི་ཐུ་བ་དག་ལ་ནི། རིན་ཅེན་ཡིད་འོང་བསགས་པ་མཐོང་། 25

དེ་ཡི་རིན་ཚེན་ལ་ཆགས་དང། རྒྱུང་བའི་དབང་ཏུ་གྱུར་པ་དེས།
 རྒྱ་མཚོའི་འགྲམ་དུ་ངལ་བ་ཡི། སྤྱན་ཁ་འཁྲུ་བ་བསསས་པར་འགྱུར། 26

དེ་ནི་གཉིད་དུ་སོང་བ་ལ། མིག་དག་མཚོན་གྱི་རབ་ཕྱུང་ནས།
 རིན་པོ་ཆེ་ཡི་ཆགས་བརྱུང་ལྟ། བྱས་མི་བཟོད་མགྲོགས་པར་སོང་།

སྐྱེ་བ་ཚན་གྱིས་ནི་ཉིད་ཤེད་བཞིན། གཏུག་པས་ཡོང་བར་བྱས་པ་དེས།
 འཛིག་དེན་པན་པར་ལུ་བ་ལས། སྤྱུག་བསྐྱེལ་སྤྱན་པས་དེས་ཀྱང་བསམས། 27

དེ་ནི་སྤོང་ལ་སྤྱིན་དོན་དུ། ཡིད་ལ་རི་བ་དོན་མེད་གྱུར།
 ཡོང་བ་བདག་གི་འཚོ་བ་ནི། འབྲས་མེད་དག་གིས་དགྲོས་པ་ཅི། 28

གལ་དེ་དུས་ལ་མ་བབ་པས། སྤོག་ནི་འཛིག་པར་མི་འགྱུར་ན།
 དེ་ལ་གྲོགས་མེད་དཀའ་ཐུབ་གྱི། སྤྱོད་བ་ཉོན་མོངས་ཞི་འཛིག་བཟོད། 30

रत्नभारपरिश्रान्तं ततः प्रवहणं महत् ।
अभश्यत महावातैरैश्वर्यमिव दुर्नयैः ॥ २३ ॥

ततः फलकवाहस्तं कृतघ्नः प्राप्तजौवितः ।
अकृतं च निमज्जन्तं पृष्ठेन संतारयत् ॥ २४ ॥

तारितः कृपया आचा स घोरमकराकरात् ।
अपश्यदञ्चले तस्य रुचिरं रत्नसञ्चयम् ॥ २५ ॥

स तस्य रत्नलोभेन द्वेषेण च वशीकृतः ।
समुद्रतीरे श्रान्तस्य धातुद्रोहमचिन्तयत् ॥ २६ ॥

तस्य निद्रानिलीनस्य शस्त्रेणोत्पाद्य लोचनम् ।
गृहीत्वा रत्ननिचयं कृतघ्नः स ययौ जवात् ॥ २७ ॥

क्षूरेणाङ्गीकृतस्तेन राहुणेव दिवाकरः ।
लोकोपकारविहतो दुःखितः सोऽप्यचिन्तयत् ॥ २८ ॥

अधुनार्थिप्रदानेऽर्थे व्यर्थीभूते मनोरथे ।
किं मूमन्धस्य बन्धेन जौवितेन प्रयोजनम् ॥ २९ ॥

अप्राप्तद्विषयाः प्राणा न प्रयान्ति यदि क्षयम् ।
तदसङ्गतयो योगाः क्षीयन्ति क्षयक्षमाः ॥ ३० ॥

ནང་ཟད་སྐྱབ་སྐྱབ་གྱུར་ཅང་། ཁངས་པ་དང་ཡལ་འདབ་གསལ་བའི་ཚ།
སྐྱེས་པུ་རྣམས་ནི་རྩོད་འཇུག། ཞི་བལ་ཟད་པ་མཚོད་པར་འོས། 31

དེ་ལྟར་ཡས་མས་ ཀིང་དལ་བུས་དེ། འགྲོ་བ་དོན་མཐུན་དག་གིས་བསྐྱེལ།
ས་བདག་རྗེ་གྲོས་དབྱངས་ཀྱིས་ནི། གྲོ་བ་ཁྱིམ་དག་དང་ཉེ་བར་སྤྱིན། 32

བ་ཡང་སྐྱོང་བའི་ཁང་བ་དེར། ཅུང་ཟད་ཀྱིས་ནི་དེ་ཡི་བསྐྱད།
རྒྱལ་པོའི་བུ་པོ་སྐྱེད་པོས་ཚལ། རྣམ་པར་ལྡན་ཞིང་འགྲོ་བ་ཡི། 33

པོང་ཡང་རྒྱལ་པོའི་མཚན་རྣམས་ཀྱི། ཤས་ལ་བར་མཚན་པ་དེ་མཐོང་ནས།
སྐྱེ་བ་ལྟ་མའི་མཚོན་བས་བཅོངས། དེ་ལ་མཚོན་པར་དགའ་བར་གྱུར། 34

དེ་ནས་ཡལ་གྱིས་བཀའ་ལས་ནི། རང་ཉིད་མཚོག་འདས་དེ་ཡིས་བྱས།
རྒྱལ་པོ་རྣམས་ཀྱི་ནང་ནས་ནི། རིག་དང་བུལ་བ་པོས་དེ་གདམས། 35

ས་སྐྱོང་རྣམས་ནི་ཡོངས་བདང་ནས། རྒྱུག་མ་ཁྱོད་ཀྱིས་པོང་ལ་གདམས།
ཞེས་བཟོད་པ་ནི་ཁྱོས་པ་ཡི། དག་མ་དེ་ནི་བྱི་པོལ་བསྐྱད། 36

མཚོན་བཅུགས་ཉེར་བསགས་གྲུས་པ་ཅན། དེ་ཡི་པོང་བ་སྐྱེད་ཚལ་དུ།
བཞག་ནས་འབད་བས་ཁ་ཟས་དག། བསྐྱངས་ནས་སྤྱིར་ཞིང་དག་དུ་གསྐྱས། 37

ནས་ཞིག་ཟས་ཀྱི་སྐབས་འདས་ཅེ། དུན་རིང་པོན་ནས་འོངས་དེ་ལྟ།
བཀྲོས་བས་བཞིན་ནི་ཡོངས་ཉམས་བའི། རྒྱལ་པོའི་བུ་པོས་རབ་སྐྱེས་པ། 38

क्षीणे धने जने द्वेषमानवैकल्यविह्वले ।

पूज्ये पुंसां समेनैव शेषस्य च यशोव्ययः ॥ ३१ ॥*

इति सञ्चिन्त्य स शनैर्व्रजन् सार्थेन तारितः ।

अवापं नगरोपान्तं मतिघोषस्य भूपतेः ॥ ३२ ॥

गोपालभवने तत्र स कञ्चिन्कालमास्थितः ।

उद्यानयात्रागतया राजपुत्र्या विलोकितः ॥ ३३ ॥

तं दृष्ट्वान्धमपि व्यक्तराजलक्षणलक्षितम् ।

प्राग्जन्मप्रेमबन्धेन साभिलाषा बभूव सा ॥ ३४ ॥

ततः स्वयंवरविधिं सा कृत्वा शामनात् पितुः ।

राज्ञां मर्थे च मान्यानां वव्रे विगतलोचनम् ॥ ३५ ॥

भूमिपालान् परित्यज्य दृतोऽन्धः पापया त्वया ।

उक्तेति पिबां क्रोपेन निरस्ता शुशुभे न सा ॥ ३६ ॥†

उद्याने सा निधायान्धं यत्नेनाहृत्य भोजनम् ।

सदा तस्मै ददौ प्रेम प्रणयोपचितादरा ॥ ३७ ॥

कदाचित् तां चिरायांतामाहारावसरे गते ।

उवाच राजतनयः परं म्लानाननः क्षुधा ॥ ३८ ॥

ཁྱོད་ནི་ཀུན་དུ་མ་བདག་ས་པར། བྱེད་མས་གཡོ་བ་འབའ་ཞིག་ལས།
 མི་བདག་ཡངས་པའི་སྤྱན་ལྡན་རྣམས། ཡོངས་བདང་བདག་ནི་ཡོང་བ་འདམས། ॥

39

ཁྱོད་ནི་སྤྱི་ནས་འགྲོད་པ་ཡིས། བདག་ལ་གུས་པ་དམན་གུར་དེ།
 ད་ནི་མཚའ་བ་ཞན་པ་ཉིད། ལྡོག་པར་བརྩོན་པ་མ་ཡིན་ནམ། ॥

40

ཡོང་བ་ལྟ་བུ་ཡིད་བྱུང་དེ། གཟུགས་བཟང་བལྟ་ལ་མངོན་པར་སྤྲོགས།
 དེ་རིང་ཟམ་གྱི་དས་འདས་དེ། རིང་སོ་ཞིག་ན་ཁྱོད་འོངས་སོ། ॥

41

དེ་ཡིས་ལྷུ་མ་འདྲ་སྤྲོས་ད། འདར་བ་དང་ལྡན་འཁྲི་གིང་ནི།
 ལྷ་སྤྲོག་བྱང་བའི་འབྲང་ལྡན་བཞིན། ལྷན་པར་སྤྲོས་བྱེད་དེས་སྤྲོས་པ། ॥

42

མགན་པ་བྲུ་བས་བདག་ལ་ན། ལག་པའེ་ངགས་པ་བགྲིད་མི་འོས།
 མཚའ་བས་མཉམ་གཤེན་སེམས་ཀྱིས་ནི། ཚོག་གི་མདའ་ལྡང་མི་བཟོད་དོ། ॥

43

ཁྱོད་ནི་ལྷ་ཉིད་དུ་ཤེས་ལ། གལ་ཏེ་བདག་གི་ཡིད་དག་ན།
 བདེན་པ་དེ་ཡིས་ཁྱད་གྱི་མིས། གཞིག་ནི་སྤང་བ་ལྡན་གུར་ཅིག། ॥

44

ཅེས་པ་སྤྱིང་སྟོབས་ལྡན་མ་དེས། བརྗོད་ཚོ་གྱུར་བར་དེ་ཡི་སྤྱན།
 རབ་གྲུས་བསྐྱེད་རྣམས་པ་ཅན། གཞིག་ནི་དེ་མེད་ཉིད་དུ་གྱུར། ॥

45

དེ་ཡི་བདེན་པའི་མཐུ་ཡིས་ནི། ཡ་མཚན་ཚན་བོ་ཡང་དག་སྤྲོས།
 བདེན་པའི་ཡིང་ཅེས་སྤྲོ་ལྡན་པས། བྱས་ཤེས་ཀྱིས་ནི་དེ་ལ་སྤྲོས། ॥

46

असमौश्चितकारिण्या त्वया केवलं चापलात् ।
दतोऽहमन्धः सन्त्यज्य नृपान् विपुललोचनाम् ॥ ३६ ॥

पञ्चांतापेन नूनं त्वं मयि पर्युषितादरा ।
अधुना ताण्डवं प्रेम्नः प्रदर्शयितुमुद्यता ॥ ४० ॥

अन्धसन्दर्शनोद्विग्ना सुरूपालोकनोन्मुखी ।
आहारकालेऽतिक्रान्ते चिरेणोह त्वमागता ॥ ४१ ॥

इत्युक्त्वा परुषं तेन कम्पमाना लतेव सा ।
उवाच गुञ्जन्मधुपश्रेणीमधुरवादिनी ॥ ४२ ॥

नाथ मिथ्यैव मे शङ्कां न कोपात्कर्तुमर्हसि ।
षाग्वाणपातं सहते न चेतः प्रीतिपेशलम् ॥ ४३ ॥

त्वामेव देवतां जाने यद्यहं शुद्धमानसा ।
तेन संत्येन साक्षेकमेकं नयनमस्तु ते ॥ ४४ ॥

इत्युक्ते सत्वशालिन्या तया तस्याशु लोचनम् ।
उत्प्लुङ्गकमलाकारमेकं विमलतां ययौ ॥ ४५ ॥

तस्याः सत्यप्रभावेण सञ्जातपृथुविस्मयः ।
सत्यप्रत्ययसोत्साहः कृतघ्नस्तामभाषत ॥ ४६ ॥

སྤྱོད་ལྷ་བྱས་མི་ཤེས་དེ་ཡིས། མིག་གཉིས་དག་ནི་སྤྱང་གྱུར་པའི།
 བཞིན་པ་དེ་ལ་བདག་ལ་ནི། ཁོ་ན་ནས་རྣམ་འགྲུར་མ་སྐྱེས་ན། 47

བདེན་པ་དེ་ཡིས་གཉིས་པ་ནི། མིག་ཀྱང་རྣལ་དུ་གནས་གྱུར་ཅོག།
 ཅེས་བརྗོད་དེ་ཡིས་སྤང་ཅོག་ལ། དེ་ནི་གསལ་བའི་མིག་གིས་མཚན། 48

དེ་ནས་བྱུང་བའི་མཐའ་བཤད་པའི། བྱས་ཤེས་བདག་པར་འོས་པ་ནི།
 སྐྱེ་བོ་དག་མ་རབ་མགྱུ་བས། སོང་ནས་པ་ལ་ངེས་པར་བཤད། 49

དེ་ནས་དེ་ནི་གྲོས་པོ་ཡིས། རིན་ཅེན་སྤྱང་བོ་དེ་ཡིས་མཚོད།
 དབལ་དང་བཞིན་དུ་མཚེས་མ་དང་། ལྷན་ཅིག་ཡོད་ཀྱི་གྲོང་ཁྱེར་སོང་། 50

ཞབས་ལ་ཅོན་པན་གྲོས་གདུགས་དྲ། རབ་དུ་མགྱུ་བའི་པ་ཡིས་དེར་།
 སྐལ་བཟང་སྐྱེ་བོ་ཇི་ཅེས་ཆགས་པ། གྲུལ་ཚབ་དག་གི་གནས་ལ་བཀོད། 51

ངོ་ཚ་མེད་པ་བྱས་མི་ཤེས། དེ་ལ་རབ་དུ་དང་བའི་གཡོས།
 ཞབས་ལ་གདུགས་དེ་དེ་ལ་ནི། འཁྲུ་བའི་བསམ་བསམ་ཡང་དག་འོངས། 52

སྐྱེ་ཡིས་དེ་ནི་གསལ་འདོད་པའི། གྲུ་གྲུའི་བསམ་པ་ལྷན་པ་དེ།
 ཀྱི་ཉུང་བདག་བསྐྱེགས་བདག་བསྐྱེགས་ཞེས། བརྗོད་པ་ཁོ་ནས་དཔྱལ་བར་
སྤྱང་། 53

དེ་ཉིད་ལྷ་སྐྱེན་འདི་ཡིན་དེ། བྱས་ཤེས་དེ་ཡང་ང་ཉིད་དོ།
 སྐྱེ་བ་གཞན་དུ་ཇི་ཅེས་འབྲེལ་བས། འདི་ཡི་སྤང་བ་ཡོངས་མི་རྣོག། 54

ध्रांषा तेनाकृतज्ञेन पाटिते लोचनद्वये ।
तस्मिन् विकारो वैरं वा न निकारोऽप्यभून्मम ॥ ४७ ॥

स्वच्छं तेनास्तु सत्येन द्वितीयमपि लोचनम् ।
इत्युक्ते तत्क्षणेनास्य स्पष्टं चक्षुरलक्ष्यत ॥ ४८ ॥

ततः कथितवृत्तान्तं कृतज्ञमुचितां पतिम् ।
प्रहृष्टा जनकख्याणौ गत्वा पिचे न्यवेदयत् ॥ ४९ ॥

पूजितः श्वशुरेणाथ स रत्नगजवाजिभिः ।
श्रियेव कान्तया सार्द्धं जगाम नगरं पितुः ॥ ५० ॥

स तर्षं पित्रा हृष्टेन चरणालीनशेखरः ।
जनानुरागमुभगे यौवराज्ये पदे धृतः ॥ ५१ ॥

अकृतज्ञोऽपि निर्लज्जस्तं प्रसादयितुं शठः ।
विधिन्त्य पादपतने तस्य द्रोहं समाययौ ॥ ५२ ॥

उन्मना हन्तुमायातः स तं कुटिलचेष्टितः ।
हाहा दग्धोऽस्मि दग्धोऽस्मीत्युक्त्वा नरकेऽपतत् ॥ ५३ ॥

स एव देवदत्तोऽसौ कृतज्ञोऽप्यहमेव च ।
जन्मान्तरामुबन्धेन द्वेषोऽस्य न निवर्तते ॥ ५४ ॥

ད་ལྟར་ཀུན་མཁའ་ཉལ་གྱིས་བསྐྱེད་སྤྱོད་སྤྱོད་པ་དེ།
 ཡོངས་སུ་གདུང་བ་བྱེད་པ་གཞི་དེ་པ་རབ་མང་དང་ལྡན་ཞིང་།
 ལྷོ་བ་བཞུགས་ཏེ་ཉེ་བར་བསམས་པའི་སྤྲིག་པ་ཇིས་འབྲེལ་བ།
 དགོ་སྤོང་ཚོགས་ཀྱི་ཐོས་ནས་ཡིད་ནི་ཡུང་བ་བཞིན་དུ་གྱུར། ། 55

ཅེས་པ་དགོ་བའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་དོགས་པ་བརྗོད་
 པ་དབག་བསམ་གྱི་འབྲི་ཤིང་ལས་བྱས་ཤེས་ཀྱི་དོགས་པ་བརྗོད་
 པའི་ཡལ་འདབ་སྟེ་བཞི་བཅུ་ཙ་ལྔ་པའོ །།

सर्व्वज्ञभाषितमिति प्रचुरोपकारं
तद्देवदत्तचरितं परितापकारिं ।
जन्मान्तरोपचितपातकसन्निबद्धं
श्रुत्वा बभूव विमना इव भिक्षुसङ्घः ॥ ५५ ॥

इति श्लोमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां
कृतज्ञावदानं पञ्चचत्वारिंशः पल्लवः ।

ཡལ་འདབ་ལྷ་བཅུ་ཙ་རྒྱལ་པ།

སྤྱོད་སྤྱོད་ཆེ་བ་སྤྱོད་ཡིད་ནི་སྤྱོད་ལ་གིན་དུ་ངེས་ན་མས་ཀྱི་
སྤྱོད་དང་མཚོད་དང་ཡོན་ཏན་ལོངས་སྤྱོད་འབྱོར་པ་སྤྱོད་བྱེད་པ།
སྤོན་གྱི་བསོད་ནམས་བསམས་པ་ལས་བྱུང་དགོ་བ་མངོན་བརྗོད་པའི།
དཔག་བསམ་གིང་ནི་ངེས་པར་དུས་སྤུ་མ་ཚང་མེད་འབྲས་སྤྱོད།

བཅོམ་ལྷན་གྱལ་བ་མཉམ་ཡོད་ན། ས་བདག་ཀོ་ས་ལ་དབང་གི།
སྤྱོད་ཚལ་མཚོག་ན་དགོ་སྤྱོད་གི། ཚོགས་དང་ཐབས་ཚོག་མངོན་བརྒྱགས་ཚོ། 2

ཐོག་མ་བར་དང་མཐར་དག་པ། སྤྱོད་བཟོལ་མཉམ་མཚོག་གི་ཚོས།
འཛིག་དོན་གསུམ་པོ་དགོ་བ་ལ། སྤྱོད་བ་དེ་ཡིས་རབ་དུ་བཟུག།

སྐབས་དེར་སྤྱོད་ཡི་གྱལ་བའི་བྱ། གྱུ་མཚོ་དག་དུ་གནས་པ་བཞེ།
སྤོབས་དང་གིན་དུ་སྤོབས་དང་ནི། དབྱུགས་དང་དབྱུགས་ཆེན་ཞེས་བྱ་བ། 4

སྤྱོད་མ་མངོན་དགའ་ཞེས་པ་ཡིས། བསྐྱལ་ནས་དེ་དག་མཉམ་དུ་ནི།
བདེ་ག་ཤེགས་ཀྱིས་གསུངས་དམ་པའི་ཚོས། མཚོག་གི་བདུད་རྩི་ཉན་དུ་
ལོངས་སྤྱོད། 5

སྤོན་གྱི་དུས་ན་བཅོམ་ལྷན་འདས། ལྷོ་བཟང་ལའོར་བ་འཛིག་དང་ནི།
གསེར་ཐུབ་ཅེས་ནི་བྱ་བ་དང་། དེ་བཞིན་དགའ་བཅོམ་འོད་སྤུངས་ལ། 6

षट्चत्वारिंशः पञ्चमः ।

दानैकतानमनसां पृथुसत्त्वभाजा
मुत्साहमानगुणभोगविभूतिपूतः ।
प्राक्पुण्यसञ्चयमयः कुशलाभिधानः
काले फलत्यविकलः किल कल्पवृष्टः ॥ १ ॥

कोशलेन्द्रस्य भूभर्तुः आवस्त्यां भगवान् पुरा ।
विजहार वरिधाने सह भिक्षुगणैर्जिनः ॥ २ ॥

आदिमध्यान्तकल्याणं भवाभिभवसाधकम्
सन्दिदेशं स सङ्घर्षं चैलोक्यकुशलोद्यतः ॥ ३ ॥

अचान्तरे नागराजपुत्राः सागरवासिनः ।
चत्वारः सुगंतोदीर्णं सङ्घर्षं परमानृतम् ॥ ४ ॥

अभिरत्याख्यया स्वस्त्रा प्रेरिताः श्रोतुमागताः ।
ते बलातिबल-श्वास-महाश्वासाभिधाः समम् ॥ ५ ॥

कुकुच्छन्दस्य* सुधियः काले भगवतः पुरा ।
कणकाम्यस्य च मुनेः काश्यपस्य च यत्नतः ॥ ६ ॥

Orig. कुकुत्सन्दस्य ।

ཉན་དུ་སྲིང་མོས་བསྐྱལ་གྱུར་ཀྱང་། དབལ་གྱི་བདེར་ཚགས་འོངས་མ་གྱུར།
དེ་དག་བསོད་ནམས་ཡོངས་སྤོན་ནས། །ཤྲུ་ཐུབ་པའི་སྤོན་དུ་འོངས།།

དེ་དག་སི་ཡིས་ལུས་བསྐྱབས་དེ། སྤོན་བ་ལ་ནི་ཕྱུག་བཙེལ་ནས།
ཞབས་ལ་སའོ་ཡི་གདུགས་བྱས་དེ། འཁོར་དེར་ཉེ་བར་འདུག་པའི་ཚོ། 8

གསལ་རྒྱལ་ཀོས་ལ་ཡི་དབང་། དཔལ་འབྱོར་རྒྱགས་འཇུག་མཚོས་བ་ཡི།
གདུགས་དང་རྩ་ཡབ་བསྐྱོབ་ནས་ནི། དམ་ཚོས་ཉན་དུ་ཡང་དག་འོངས།། 9

སྤོན་པའི་ཞབས་ལ་ཕྱུག་འཚལ་སྤྲད། ཚོགས་སུ་ཞུགས་བ་དེ་ལ་ནི།
སི་ཡི་བདག་ལ་གུས་བ་ལས། ཀུན་གྱི་བདུན་ཅིང་གོ་སྐབས་དབྱེ། 10

སིག་གནས་སྐྱ་མ་སི་རྣམས་ཀྱི། མངོན་པར་དགའ་བར་བྱས་དེ་ལ།
རྒྱ་ཡི་རྒྱལ་པོའི་བུ་རྣམས་ཀྱིས། གོ་སྐབས་བཀུར་སྤི་བྱས་མ་གྱུར། 11

དེ་དག་དྲེགས་པས་ཁངས་བ་དང་། རྒྱལ་བ་ལ་ནི་གུས་པས་ཀྱང་།
ཁངས་ལྷན་སི་བདག་ཁྲོ་བ་ནི། རང་དུ་རབ་དུ་བསྐྱིབས་པར་གྱུར། 12

ད་ཡི་རང་གི་འཁོར་ལ་ནི། འགྲུ་ཚོ་སྤོན་དུ་དེ་དག་རྣམས།
ཚར་བཅད་བཅའ་ཡིས་བསྐྱོས་བྱས་ནས། རྣམ་འབྱུར་མེད་པ་བཞིན་དུ་གྱུར། 13

བཅོམ་ལྷན་ཐམས་ཅད་མཁའ་ན་པས་ཀྱང་། དེ་ཡི་ངེས་པ་མཁའ་ན་གྱུར་ནས།
ཚོས་ནི་ཉེ་བར་བསྐྱབ་པ་ཡི། མཚུག་དུ་འཇུག་མཚན་རབ་གསུངས་བ། 14

आजग्मुः श्रीसुखासक्ताः श्रोतुमप्रार्थिता अपि ।
तत्पुण्यपरिणामेन प्राप्ताः शाक्यमुनेः पुरा ॥ ७ ॥

तेषुं प्रणम्य शास्तरं चरणालीनमौलिषु ।
विधीय मानुषं रूपं सुपविष्टेषु पर्वदि ॥ ८ ॥

सङ्घर्षमाययौ श्रोतुं कोशलेन्द्रः प्रसेनजित् ।
लक्ष्मीमन्दस्मितच्छायं निवार्य छवचामरम् ॥ ९ ॥

शास्तुः पादुप्रणामाय विशतस्तस्य संसदि ।
अवकाशं नताञ्चक्रुः सर्वे नृपतिगौरवात् ॥ १० ॥

तस्याभिज्ञान्यमानस्य वर्णाश्रमगुरोर्नृभिः ।
नागराजसुताञ्चक्रुर्नावकाशं न सत्कृतम् ॥ ११ ॥

तेषां तदपमानेन जिनस्य विनयेन च ।
माजिनो नृपतेरन्तर्मन्युः प्रच्छन्नतां ययौ ॥ १२ ॥

सं संज्ञया समादिश्य निजं परिजनं पुरः ।
गमूने निग्रहं तेषां, निर्व्विकार इवाभवत् ॥ १३ ॥

भगवाञ्चपि सर्व्वज्ञस्तस्य ज्ञात्वा च निश्चयम् ।
धर्मोपदेशपर्यन्ते प्रोवाच रचितस्मितः ॥ १४ ॥

ཡིད་ཀྱི་མེ་ལོང་དྲི་མ་ཅན། སྤང་བའི་དུལ་གྱི་གང་བ་ལ།
 ཚོས་ནི་ཉེ་བར་བསྟན་བ་ཡི། གཟུགས་བརྟན་འཛིན་མ་ཡིན།། 15

མཉམ་བ་ཉིད་དང་བུལ་ཞིང་བྱོད་དང་སྤོངས་བས་བཅས་རྣམས་ལ།
 ཉེར་བསྟན་གྱིས་ནི་དག་བའི་ཆ་གས་རྒྱང་དུ་ཡོངས་མི་བྱེད།
 བཤང་བྱིར་རློོ་གྲོས་ལྷན་པོ་རྣམས་ཀྱི་རབ་མང་སྟོན་ལྷན་ལུས།
 དག་པས་དམན་བ་དག་ལ་སྟོན་ནི་སྟོན་ཉིད་མི་འགྱུར་རོ།། 16

ཞེས་བ་བཅོམ་ལྷན་རིག་བ་ཡི། དན་བ་གསུང་བ་ཐོས་གྱུར་ཀྱང་།
 གྲུ་རྣམས་ལ་ནི་སྤང་བའི་ཡིད། ས་ཡི་བདག་པོས་བདང་མ་གྱུར་།། 17

དེ་ནས་བཅོམ་ལྷན་ལ་བདུད་ནས། མི་བདག་རང་གི་བཞན་སོང་རྗེ།
 དེ་ཡིས་དཔུང་གིས་ལས་བཀའ་པས། གྲུ་རྣམས་མཁའ་ཡི་ལས་ནས་སོང་།།18

བྱིས་དུ་དེ་དག་གས་བསམས་ད། ས་བདག་གཞི་མ་པའི་དུས་བྱས་ནས།
 འཛིགས་རྒྱང་རྫོ་རྫོགས་སྟོན་གྱི་ཚོགས། སྤང་བ་འཛོམས་བས་ཡང་དག་
འོངས།། 19

དེ་དག་སྟོལ་བ་ཀུན་མཁུན་གྱིས། མཁུན་ནས་ས་ཡི་བདག་པོ་ཡི།
 རྩོགས་སུ་རྒྱང་ཞིང་བསྐྱུངས་བཟོད་པ། མོ་གལ་གྱི་བྱུལ་བསྟོས།། 20

དེ་ནས་གྲུ་ཡི་ཚོགས་རྣམས་ཀྱིས། རོ་རྗེ་ཆར་ཆེན་རབ་སྟོས་པ།
 དེ་ཡི་མཐུ་ཡིས་ས་བདག་ལ། མེ་དོག་ཆར་མ་ཉིད་དུ་གྱུར།། 21

न विद्वेषरजःपूर्णमनोमलिनदर्पणे ।

भाति धर्मोपदेशस्य प्रतिबिम्बप्रतिग्रहः ॥ १५ ॥

अविहितसमतानां कोपमोहाहतानां

कृशमपि कुशलांशं नोपदेशः करोति ।

नहि बहुतरदोषे शुद्धिहीने शरीरे

व्रजति हतमतीनां भेषजं भेषजत्वम् ॥ १६ ॥

इति युक्तं भगवता हितमुक्तं महीपतिः ।

श्रुत्वापि न च तत्यांज-नागेषु विमनस्कताम् ॥ १७ ॥

भंगवन्तं प्रणम्याथ प्रयाते स्वपदं नृपे ।

नागास्तत्सैनिकाबद्धमार्गे व्योमपथा ययुः ॥ १८ ॥

ते विचिन्त्य स्वभवने क्ष्मासंक्षयकृतक्षणाः ।

घोरनिर्घातमेघौघस्तलोकाः समाययुः ॥ १९ ॥

तेषां व्यवसितं ज्ञात्वा सर्वज्ञः पञ्चपातिनाम् ।

रक्षाक्षुभं क्षितिपतेर्मौर्द्गख्यायनमादिशत् ॥ २० ॥

अथ नङ्गगणोत्सृष्टा वज्रवृष्टिर्महीपतौ ।

भूभर्तुस्तत्रभावेण प्रययौ पुष्यवृष्टिताम् ॥ २१ ॥

དེ་ནས་དེ་དག་གིས་མཚོན་དང་། དེ་ཡི་ཚར་བྲག་བཟང་དགའ་བ།
 མོ་གལ་བྱ་ཡི་བདག་པ་ལས། རྒྱལ་པོ་ལ་འོས་ཟས་ཉིད་འགྱུར། 22

དེ་ཡི་མཐུ་ལས་གདོངས་ཅན་རྣམས། སློབ་ཉིས་ནས་སོང་བའི་ཚོ།
 འཚོ་བ་དང་བུལ་མི་ཡི་བདག། སོང་ནས་བདེ་ག་ཤེགས་ལ་ཕྱལ་འཚོལ། 23

རྒྱལ་བའི་བཀའ་ལས་མོ་གལ་བྱ། དེ་ཡི་ལོངས་སྤྱོད་སྤུན་ཚོགས་ཀྱི།
 བྱས་པས་ཤེགས་སྤྱད་རྣམ་པ་བཟང་། དེགས་བ་ཉིད་དུ་མཚོད་པར་བྱས། 24

དེ་ནས་མཐོ་རིས་ལ་འོས་བའི། ས་བདག་འབྱོར་མཐོང་དགེ་སློང་གིས།
 ཐལ་མོ་སྤྱད་ནས་ཀུན་མཁྱེན་ལ། དགེ་མཚན་འབབས་ལས་རབ་དུ་ལྷུས། 25

བཅོམ་ལྷན་བསོད་ནམས་ཅི་ཞིག་གི། མཐུ་ཡི་རྒྱལ་པོ་གསལ་རྒྱལ་ནི།
 ལོངས་སྤྱོད་ཀུན་གྱིས་རྣམ་མཛོད་བའི། རབ་རྒྱས་རྒྱལ་སྤྱིད་ཚེན་པོ་ཐོབ། 26

འདྲ་ལ་དྲག་དུ་ས་ལི་ཡི། སྤོང་པ་བྱར་ཤོང་སྤོང་པར་འགྱུར།
 ལྷ་ཡི་བཟའ་བདུང་སྤུན་སྤུམ་ཚོགས། དེ་དག་ལས་ནི་གང་གི་འབྲས། 27

དགེ་སློང་བྱས་པས་དྲིས་པ་འདི། བཅོམ་ལྷན་རྒྱལ་བས་བཀའ་སྐུལ་པ།
 རྒྱལ་པོ་འོངས་སྤྱོད་སྤུན་ཚོགས་ཀྱི། རྒྱ་ནི་རབ་དུ་མཚོན་པར་མཛོད། 28

ཀོ་ས་ལ་ཡི་སྤོངས་འདི་ཅ། བྱར་ཤིང་ཞིང་བདུམ་བུ་ཞེས།
 བྱ་བས་རང་སངས་རྒྱས་ལ་སྤོན། བྱར་ཅུ་དང་ནི་རྣམས་དག་ཤིན། 29

शस्त्रास्त्रदृष्टिर्निविडक्षिप्ता तैरब दुःसहा ।
मौद्गल्यायनसंकल्पात् ययौ राजार्द्धभोज्यताम् ॥ २२ ॥

तत्प्रभावात् प्रयातेषु भग्नोत्साहेषु भोगिषु ।
गत्वा ववन्दे सुगतं नृपति वीतविश्रवः ॥ २३ ॥

स मौद्गल्यायनस्यार्थमुचितं भोगसम्पदा ।
भक्तिसंस्कारसुभंगं विदधे जिनशासनात् ॥ २४ ॥

ततः स्वर्गोन्नितां भिक्षुर्विभूतिं वीक्ष्य भूपतेः ।
पप्रच्छ कौतुकवशात् सर्वज्ञं रचिताञ्जलिः ॥ २५ ॥

भगवन् कस्य पुण्यस्य प्रभावेण प्रसेनजित् ।
सर्वैर्विराजितं भोगैः प्राज्यं राज्यमवाप्तवान् ॥ २६ ॥

इक्षुस्तम्बवदेतस्य शालिस्तम्बश्च जायते ।
दिव्यपानान्नसम्पत्तिः फलं तत् कस्य कर्मणः ॥ २७ ॥

इति पृष्टः प्रणयिना भिक्षुणा भगवान् जिनः ।
उवाच श्रूयतां राज्ञः कारणं भोगसम्पदाम् ॥ २८ ॥

कोशलेऽस्मिन् जनपदे खण्डाख्यगुडकर्षकः ।
ददौ प्रत्येकबुधाय पृथ्वमिक्षुरसौदनम् ॥ २९ ॥

དེ་ཡི་བསོད་ནམས་རྣམས་དང་ནི། བྱར་ཚུ་གཟན་དག་གསོལ་བ་དེས།
རྒྱང་ནད་ཀྱིས་ཉན་རང་སངས་རྒྱས། རང་དྲང་བེ་མེད་ཉིད་དུ་བྱུང། 30

བྱར་ཤིང་ཞིང་པ་བསོད་ནམས་ཅན། དེ་ཡི་རྒྱལ་པོ་གསལ་བྱུལ་འདི།
བསོད་ནམས་དེ་ཡི་མཐུ་ཡིས་ནི། ལོངས་སྤོད་སྐལ་ལྷན་རྣམ་པར་མཛོས། 31

བྱས་ཤེས་རྣམས་ལ་ཕན་པ་དང་། བུའུ་ག་སེམས་ཅན་ལ་གཞོད་པ་དང་།
དམ་པ་རྣམས་ལ་ལེགས་བྱས་ནི། རྒྱང་ཡང་རྒྱང་ཏུ་ཉིད་མིན་འགྱུར། 32

ས་བདག་སྤོན་གྱི་བསོད་ནམས་ནི། ཀུན་མཁུན་གྱིས་ནི་གསུངས་པའི་ཚོ།
ལེགས་བྱས་མཚོག་དུ་བྱུང་པ་ལས། དག་སྤོང་ངོ་མཚར་ག་ཡོ་མེད་བྱུང། 33

དེ་ནས་བཅོམ་ལྷན་ལ་གྱས་པས། རྒྱལ་པོས་ལྷག་པར་གནས་བྱས་ནས།
ལོངས་སྤོད་སྐལ་ལྷན་ཚོགས་ལྷ་ལ་འོས། དེ་དེ་རང་གི་ཉེ་བར་བཀོད། 34

མཚོག་དུ་མཛོས་པའི་རིམ་གྱི་ཡིས། མཚོད་དེ་གསེར་གྱི་ཁྲི་ལ་ནི།
བདེར་བརྒྱགས་དེ་བཞིན་གཤེགས་པ་ལ། མི་ཡི་མགོན་པོས་རབ་སྐྱས་ས། 35

བཅོམ་ལྷན་ཁྲིད་ལ་གྱས་པ་ཡིས། ལེགས་བྱས་དབལ་ནི་རྣམ་རྒྱས་པ།
དག་པའི་ཚུ་བ་བབས་པ་ཡིས། བདག་ནི་གྲོལ་བྱུང་སྤྲིད་ལགས་སམ། 36

བསོད་ནམས་རྫོགས་པའི་ང་རྒྱལ་ཅན། ས་ཡི་བདག་པོ་གྱས་པས་འདྲི།
དྲིས་ལ་བདེ་བར་གཤེགས་པ་ཡིས། འཇུག་དཀར་སྐང་པ་སྤོ་ཞིང་གསུངས། 37

शुक्तेनेक्षुरसान्नेन तेन वातगदाहृतः ।
प्रत्येकबुद्धस्तपुण्यैः प्रसन्नः सुस्थतां ययौ ॥ ३० ॥

राजां प्रसेनजित् सोऽयं पुण्यवान् गुडकर्षकः ।
तेन पुण्यप्रभावेण भोगभागौ विराजते ॥ ३१ ॥

उपकारः कृतज्ञानां निकारः क्रूरचेतसाम् ।
सुकृतांश्च साधूनामल्पोऽप्यायात्यनल्पताम् ॥ ३२ ॥

सर्वज्ञेनेति कथिते पूर्वपुण्ये महौपतेः ।
बभूव सुकृतोत्कर्षे भिक्षुराश्चर्यनिश्चलः ॥ ३३ ॥

अथ भक्त्या भगवतः कृत्वा राजाधिवासनाम् ।
उपनिन्द्य स्वयं तान्तां सुरार्हां भोगसम्पदम् ॥ ३४ ॥

परोपचारैरुचिरैरर्चिते काञ्चनासने ।
सुखोर्षविष्टं प्रोवाच नरनाथस्तथागतम् ॥ ३५ ॥

भगवन् मे भवद्भक्ति-विभक्त-सुकृतश्रियः ।
स्वयंः क्लृप्तमूलानां मनिर्मुक्त्यै भविष्यति ॥ ३६ ॥

विनयाद् पार्थिवेनेति पूर्णपुण्याभिमानीना ।
पृष्टंः स्मितसितालोकां जगाद सुगतः सृजन् ॥ ३७ ॥

ལྷལ་པོར་འཁོར་བ་དག་གིས་ལམ། ཐོག་མཐའ་མེད་པར་འཇུག་པ་འདྲི།
 ཉེན་མོངས་ཀྱན་ཟད་མ་ཐོབ་པར། ལྷོས་བུས་བདེ་པར་རི་ལྷོར་འགོངས། 38

ཡུན་རིང་ཡོངས་འདྲིས་འཁོར་ལོ་བསྐྱར་ཞིང་རྒྱན་དུ་འོང་དང་འགོ་བ་ཡིས།
 རང་བཞིན་གྱིས་ཟབ་འཁོར་བ་འདི་ལ་བདེ་སྐྱབ་འགོངས་པར་མི་བྱས་དེ།
 ལྷོར་བ་གོས་པ་མེད་ཅིང་ལས་རྣམས་ངེས་པར་ཟད་པ་མིན་པ་ནི།
 ལྷ་ཆེ་འབྲས་བུ་གསལ་བའི་ཆོས་ཀྱང་འདྲིར་ནི་འཚིང་བ་ཉི་དུ་བྱུར། 39

ལྷོན་ལ་གསལ་བ་ཆེན་པོ་ཡིས། ཀྱན་ལས་རྣམས་པར་ལག་བྱུར་བ།
 བདག་ཀྱང་ས་ལ་སྐྱེ་བ་བརྒྱང་། ཆོས་ཀྱི་འཁོར་བ་ཉི་དུ་བྱུར། 40

རོར་ཅན་ཞེས་པ་རོར་དང་ལྷན། བར་རྩ་སིར་སྣོན་བྱུང་གུར།
 ལྷ་དྲུང་བ་འབྲོག་ཅིང་འབྲས་བུ་རྒྱས། ལྷོར་བ་རྣམས་ཀྱི་གྲིབ་ཤིང་བཞིན། 41

ལྷ་གོས་འཛིག་དེན་བརྒྱག་གུར་ཅིང་། མི་བཟད་ཉེན་མོངས་ཀྱིས་འབྲུགས་ཆོ།
 རང་སངས་རྒྱས་ནི་ལྷ་བརྒྱ་ཡིས། དེ་ལ་འཚོ་བ་བསྐྱུངས་པར་གུར། 42

མི་རྒྱར་དབལ་དེས་བང་བ་ཡིས། ཁང་བདག་ལ་བགོས་དེ་དག་ལ།
 མཚོག་དུ་ལོངས་སྤོད་འོས་བའི་ཟས། ལྷ་གོ་དག་གི་མཐར་ཐུག་སྐྱུར། 43

དེ་ལི་བྱིས་དུ་གསེལ་བ་ལ། བརྒྱ་ཐུག་ལྷ་ནི་ཆོགས་གུར་དེ།
 དེ་ནས་རིམ་གྱིས་རང་སངས་རྒྱས། ལྷོར་ཐུག་གཉིས་ནི་བྱུང་བར་འགྱུར། 44

राजन् संसारमार्गोऽयमनादिनिधनोद्भवः ।
हेलालङ्घ्यः कथं पुंसामप्राप्य क्लेशसंशयम् ॥ ३८ ॥

चिरपरिचितैश्चक्रावर्त्तरसक्तगतागतिः
प्रकृतिगहनः संसारोऽयं सुखेन न लङ्घ्यते ।
असति हि विना योगाभ्यासं क्षये किल कर्मणां
स्फुटफलततिर्धर्मोऽप्यस्मिन्निबन्धनतां गतः ॥ ३९ ॥

सर्वतो विनिवृत्तस्य दानाभ्यासेन भूयसा ।
ममापि धर्मसंसारो बभूव भूरिजन्मकृत् ॥ ४० ॥

धर्मिन्ने नाम धनवान् वाराणस्यामभूत्पुरा ।
तापोपहः फलस्फीतम्हायादृष्ट इवार्थिनाम् ॥ ४१ ॥

दुर्भिक्षुश्चपिते लोके विषमक्लेशविह्वले ।
भोज्यं प्रत्येकबुद्धानां सोऽर्थितः पञ्चभिः शतैः ॥ ४२ ॥

स तेषां परभोगार्हं दुर्भिक्षावधि भोजनम् ।
अकल्पयदनल्पश्रीः कोष्ठागारी गतस्मयः ॥ ४३ ॥ *

शतपञ्चक्रसंघातैर्भीक्तुं तस्य गृहं ततः ।
क्रमात्प्रत्येकबुद्धानां सहस्रद्वयमाययौ ॥ ४४ ॥

སྐྱེས་ཚེ་འབྲས་བུའི་དབལ་ཐོབ་པ། བསོད་ནམས་བདབ་པ་དེ་ཡིས་ནི།
 ལྷ་བའི་སྤྱན་བས་དེ་ཡིས་མཛོད། ཟས་ཀྱི་ཉོན་མོངས་ཟད་མ་གྱུར། 45

བདེ་བ་བརྒྱན་པ་བསོད་ནམས་ཀྱིས། སྤྱད་ནས་ནོར་ཅན་དེ་ཉིད་ནི།
 ང་ཡིན་ཞི་བ་མཚོག་གིས་འདིར། ཡང་དག་རྗེས་པའི་བྱང་ཆུབ་བལྟན། 46

འཁོར་བ་པ་ཡི་ལས་འབྲས་འཇུག་པ་འདི།
 འཚིང་བྱེད་ཐག་པ་དཀར་དང་དཀར་མིན་ནི།
 བསོད་ནམས་སྤྲིག་པ་དག་གིས་རྣམ་ཡར་བཅིངས།
 དེ་ཟད་པ་ལ་ཐར་པའི་གནས་ཞེས་བཞོད། 47

དེ་ལྟར་སྤོངས་པ་ཐད་བས་ཐར་པ་ནི།
 རྒྱལ་བས་གསུངས་པ་ས་དབང་གིས་ཐོས་ནས།
 ཉོན་མོངས་འཛོང་ལོས་ཞི་བ་ཁོ་ནར་ངས།
 བསོད་ནམས་མངོན་པའི་ང་རྒྱལ་སྡོད་པར་བྱས། 48

ཞེས་པ་དག་བའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་དོགས་པ་བཞོད་
 པ་དབག་བསམ་གྱི་འཁྲི་གིང་ལས་ས་ལའི་སྡོང་བུའི་དོགས་པ་
 བཞོད་པའི་ཡལ་འདབ་སྡེ་བཞི་བཅུ་ཙ་ཏུག་པའོ།

तस्य तत्पुण्यवासेन जातो लब्धफलश्रिया ।
दुर्भिक्षदानजनितो रत्नकोशस्तदाक्षयः ॥ ४५ ॥

सुखं समातनं पुण्यभोग्यत्वं प्रणिधानतः ।
शास्तुस्ततः परेणायं सम्यक् सम्बोधिमापितः ॥ ४६ ॥

पुण्येन पापेन च वेष्टितेयं
संसारिणां कर्मफलप्रवृत्तिः ।
सितासिता बन्धनरज्जुरेषा
तत्संक्षये मोक्षपथं वदन्ति ॥ ४७ ॥

इति क्षितौशः कथितं जिनेन
मोहव्यपायेन निशम्य मोक्षम् ।
क्लेशक्षयार्हं शममेव मत्वा
पुण्याभिमानं शिथिलीचकार ॥ ४८ ॥

इति श्वेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां
शालिस्तम्भावदानं नाम षट्चत्वारिंशः पञ्चमः ॥ ० ॥

ཡལ་འདབ་སྟེ་བཞི་བརྒྱ་ཙ་བདུན་པ་

རང་དོན་ལ་འཇུག་ཆགས་པ་དང་བྲལ་ཞིང་།
གཞན་ལ་ཕན་པར་དག་དུ་བརྩོན་རྣམས་ཀྱིས།
བྱུང་པ་ཉོན་མོངས་རྣམས་ལ་སི་འཇིགས་ཤིང་།
གདང་དང་བགེགས་བྲལ་བཟེར་བྱེད་མིན་པར་གྱུར།། 1

མཉམ་ཡོད་རྒྱལ་བྱེད་ཚལ་དུ་སྟོན། བརྒྱགས་པ་བཅོམ་ལྡན་རྒྱལ་བ་ཡིས།
ཚོས་འཆད་པ་ཡི་ཞར་ལ་ནི། དགོ་སྟོང་ཚོགས་ལ་བཀའ་སྣུལ་པ།། 2

ས་བདག་ས་རྣམས་ཀུན་གྱི་བདག། དོན་གྲུབ་ཅེས་པ་ལེགས་བྱས་ལྡན།
ས་སྟོང་ཀུན་གྱི་སྐོབ་ལོ། བཀའ་ནི་རྣམ་པར་བཅེ་བར་འགྱུར།། 3

ཅུ་ཡི་གཏེར་ལ་གནས་གྱུར་པ། རྒྱ་མཚོ་ཞེས་བྱ་བུ་ཡི་བྱ།
དོན་ཀུན་གྲུབ་པས་ས་བདག་ནི། དེ་ཡི་བྱ་ཉིད་དག་དུ་གྱུར།། 4

སྟོང་སྟོབས་རབ་དུ་འབར་བའི་འོད། ལྷལ་བཟང་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའ་དེ།
སྟེས་པ་ཅམ་གྱིས་ས་གཞི་ནི། རང་གི་འོད་ཀྱིས་རྒྱས་པར་བྱས།། 5

དེ་ནི་ཆེ་བར་སྟེས་གྱུར་པའི། བྲགས་པ་སྟེ་རྣམས་ཀྱིས་མཚོད་པ།
སྟེད་པ་མཐའ་དག་ཁྱབ་པ་ནི། ཚོས་གྱི་བཞིན་དུ་ཡང་དག་རྒྱས།། 6

सप्तचत्वारिंशः पञ्चमः ।

स्वार्थप्रवृत्तौ विगतस्पृहाणां
परोपकारे सततोद्यतानाम् ।
क्लेशेषभौता व्यसनैरनीता
विघ्नैरपौडाकरमेति सिद्धिः ॥ १ ॥

श्रावस्त्यां भगवान् भूर्ध्वं जिनो जेतवनस्थितः ।
धर्मास्थानप्रसङ्गेन भिक्षुसङ्घमभाषत ॥ २ ॥

आसीदखिलभूपालमौलिलालितशासनः ।
सिद्धार्थानाम सुकृती सार्वभौमो महीपतिः ॥ ३ ॥

सागरास्थस्य नागस्य त्वनुर्जलधिवासिनः ।
सर्वार्थसिद्धः पुत्रत्वं प्रययौ तस्य भूपतेः ॥ ४ ॥

स भाद्रकल्पिको बोधिसत्त्वः सत्त्वोत्कलप्रभः ।
जातुमुग्रचः क्षितितलं चक्रे पूर्णं स्वच्छदिभिः ॥ ५ ॥

तस्य प्रवृद्धमानस्य धर्मास्येव समुद्भयौ ।
समस्तभुवनव्यापि विबुधमभ्यर्चितं यशः ॥ ६ ॥

སྐྱེད་ཚལ་མཚོག་དུ་དར་མ་དེ། བས་ཞིག་གིང་དུས་འགྲོ་བ་ན།
 མདུན་དུ་ལྷ་རྣམས་ཀྱིས་སྐྱེལ་པའི། སྐྱེས་བྱ་གན་པོ་མཐོང་བར་གྱུར། 7

ག་བས་འཁོགས་པ་དེ་མཐོང་ནས། ཆགས་བྲལ་གྱི་ནི་བག་ཆགས་སར།
 འཁོར་བ་བཞིན་དུ་ལྷས་དག་ནི། སྐྱིང་པོ་མེད་པར་དེ་ཡིས་བསམས། 8

སྐྱེད་ཚལ་བལ་བའི་ཆགས་བྲལ་དེ། དལ་གྱི་ལོག་ནས་འོང་བ་དེས།
 ལམ་དུ་དབྱལ་བ་ཉིད་ཀྱིས་ནི། མཚོས་བྲལ་པོངས་པར་གྱུར་བ་མཐོང་། 9

སྐྱིང་རྗེས་བྱངས་པའི་ཡིད་ཅན་དེས། བདེ་མེད་ཉོན་མོངས་དེ་མཐོང་ནས།
 བསམས་པ་ས་དབྱལ་པོ་རྣམས། ཀྱེ་མ་སྐྱབ་བསྐྱལ་བཟོད་པར་བྱེད། 10

རིན་ཅེན་གྱིས་གང་ས་གནི་ན། གཞན་ལ་བསྐྱངས་པས་ཉེར་འཚོ་ཞིང་།
 ཕྱངས་གྱུར་འདྲ་དང་སྐྱབ་བསྐྱལ་ནི། སྐྱིན་པ་མིན་ལས་སྐྱེས་པར་སྐྱོ། 11

སྐྱེས་བྱ་བཞེན་པ་འདི་དག་རྣམས། སྐྱེས་བྱ་གཞན་ལ་སྐྱོང་བ་གང་།
 འདི་ཉིད་ཁོ་ན་མི་བསྐྱེ་བར། སྐྱིག་པའི་ལས་རྣམས་དབྱ་གི་དྲགས། 12

གནས་དང་གནས་སྐྱེས་ལྷན་གྱུར་ཅིང་། འདི་དག་སྐྱོང་བས་ཡིད་བྱུང་ལ།
 བསྐྱངས་བར་གྱུར་ཀྱང་བཞེས་པ་ན། ཀྱེ་མ་འདི་དག་ཉེས་བྱས་ཉིད། 13

དེ་ལྟར་ལྷན་རིང་བསྐོས་བྱས་ནས། ཀྱུན་གྱི་ཉོན་མོངས་གཞིས་བརྩེན་པས།
 འགྲོ་བ་དབྱལ་མིན་བྱ་བའི་སྐྱོད། རིན་ཅེན་དོན་གཞེར་གྱི་མཚོར་མོང་། 14

स कदाचिद्दरोद्याने स्यन्दनेन युवां व्रजन् ।
ददर्श दृढपुरुषं देवतानिर्मितं पुरः ॥ ७ ॥

तं विंशोऽथ जराजौर्णं जातवैराग्यवासनः ।
संसारमिव निःसारं स शरीरममन्यत ॥ ८ ॥

उद्यानयात्राविरतः शनैः प्रतिनिवृत्त्य सः ।
दारिद्र्यविद्रुतच्छायानद्राक्षीत् कृपणान् पथि ॥ ९ ॥

दृष्ट्वा तान् सुखं क्लिष्टन् करुणाकृष्टमानसः ।
अचिन्त्यदहो दुःखं सहन्ते भुवि दुर्गताः ॥ १० ॥

अदानं प्रभवं दुःखं वदन्तीति विसङ्गताः ।
वृथिव्यां रत्नपूर्णायां परपिण्डोपजीविनः ॥ ११ ॥

इदमेवाविसंवादि चिह्नं क्लृप्तकर्मणाम् ।
दौर्नां यदेते याचन्ते पुरुषं पुरुषाः परम् ॥ १२ ॥

अहो दुष्कृतमेतेषामवधूताः पदे पदे ।
यदेते मार्गणोद्दिग्धाः भिक्षित्वापि बुभुक्षिताः ॥ १३ ॥

इति सच्चिन्त्य सुचिरं विश्वक्लेशक्षयोद्यतः ।
अदरिद्रं जगत्कर्म रत्नाद्यैर्जलधिं ययौ ॥ १४ ॥

ཕ་ཡི་རི་ཞིག་ལྟར་ལྟེས་ཉིད། རྣམ་གནང་ངས་པ་བདེན་པ་དང་།
 གཟིངས་ལ་ཡང་དག་གཞིན་བྱས་ནས། རིན་ཅེན་གླིང་དུ་ཕྱིན་པར་གྱུར།། 15

དར་ནི་ཚོང་པ་གཟིངས་དག་ལ། ཞོན་ནས་ལྷན་ཅིག་འོངས་རྣམས་ལ།
 དེ་ཡིས་སྐྱུས་པ་བྱིད་ཅག་རྣམས། རིན་ཅེན་འདོད་པ་བལྟ་བར་སོང་།། 16

ཐུན་མང་རེན་ཅན་འདྲ་དག་གིས། བདག་ལ་དགོས་པ་ཡོད་ས་ཡིན།
 བདག་ཅག་སོང་ན་རིན་ཅེན་མཚམས། འདྲ་དང་ལྷན་པ་མང་པ་ཡིད།། 17

འོན་ཀྱང་ཡིད་བཞིན་ནོར་ཐོབ་སྲིད། བདག་གི་རྩོམ་པ་ཚན་པོ་འདྲི།
 དེ་ཡིས་ས་ནི་དབྱལ་བ་ཉིད། ཉམས་པ་དག་དུ་བྱ་བར་འདོད།། 18

ཁྱེ་མཚོ་ཞེས་བྱ་བྱུ་ཡི་རྒྱལ། ཅུ་གཏེར་ཚེ་ལ་རབ་དུ་གནས།
 བསམ་པའི་དོན་ལྟར་ནོར་བུ་ནི། དེ་བྱིས་ན་ཡོད་བདག་གིས་ཐོས།། 19

མི་བཟང་ལས་ནི་བགྲོད་བྱས་ཏེ། བང་ག་ནི་དེ་ཉིད་ཡེན་དུ་འགྲ།
 བདེན་པའི་གྲོགས་ལྷན་འབད་ཚོད་དང་། ལྷན་པ་རྣམས་ལ་བགྲོད་དགའ་མེད།། 20

བདག་གི་ལེགས་བྱས་རྩོམ་པ་འདི། གལ་ཏེ་འཐོབ་ན་བདེན་ཉིད་དུ།
 བདག་དང་བྲལ་བས་བྱིད་ཅག་རྣམས། ཅི་ཡང་གདུང་བར་མི་འགྱུར་རོ།། 21

ཞེས་བརྗོད་དེ་དག་ལ་བརྩམས་ནས། མྱིང་ལྟོབས་ལྷན་པ་རྒྱལ་བོའི་བྱ།
 ཚེན་པོ་བདེན་པ་ལ་བདེན་ནས། དེས་པ་བདེན་པས་རབ་དུ་བྱུགས།། 22

कथञ्चिद्वि संसक्तः स पिषा दृढनिश्चयः ।
समारुह्य प्रवहणं रत्नद्वीपमवाप्तवान् ॥ १५ ॥

तत्र प्रवहणारूढान् वणिजः सहयायिनः ।
सोऽब्रवीत् क्रियतां कामं युष्माभिर्मणिसंग्रहः ॥ १६ ॥

एतैः सामान्यरत्नैस्तु मम नास्ति प्रयोजनम् ।
कोशे महान्ति भास्वन्ति सन्ति रत्नोत्तमानि नः ॥ १७ ॥

किन्तु चिन्तामणिप्रसन्नैः विपुलोऽयं ममोद्यमः ।
तेन विद्रुतदारिद्र्यां कर्तुमिच्छामि मेदिनीम् ॥ १८ ॥

श्रुतं मया नागराजः सागराख्यो महोदधौ ।
वसत्यस्ति गृहे तस्य चिन्तितार्थप्रदो मणिः ॥ १९ ॥

विलङ्घ्य विधमं मार्गं तमादातुं ब्रजाम्यहम् ।
नास्ति धैर्यसहायानां दुर्गमं व्यवसायिनाम् ॥ २० ॥

न च मद्विरहे किञ्चिद्यसनं वो भविष्यति ।
सत्त्वमेव परार्थोऽयं यदि मे सुकृतोद्यमः ॥ २१ ॥

इत्युक्त्वा तान् समामन्त्र्य प्रतस्थे स्थिरनिश्चयः ।
महतीं धृतिमालम्ब्य सत्त्ववान् पार्थिवात्मजः ॥ २२ ॥

དེ་ཡི་རྩ་ཡི་ལས་དག་དུ། ལོང་བྱ་ཙམ་ལ་ཉིན་བདུན་ཕྱིན།
 བྱས་ནམ་ཙམ་ལ་ཉིན་བདན་དང་། སྐྱེས་བྱ་ཙམ་ལ་ཉིན་བདན་དེ། 23

དེ་ནས་ཞག་ནི་བདུན་པ་བཞི། སྤང་མེད་ཚད་ཀྱི་རྩ་དག་ལ།
 ཕྱིན་བས་མདུན་དུ་སོ་དུག་ཅན། འཇིགས་རྒྱང་མཐོང་བ་དུག་ཅན་མཐོང་། 24

དེ་ནས་བྱམས་ལྡན་ཡིད་ཀྱིས་ནི། དེ་དག་དུག་མད་བྱས་ནས་ད།
 ཁྲོ་བས་འབྲུགས་པའི་གཞོན་སྐྱོན་གྱིས། ཀང་བའི་གཞོན་སྐྱོན་གླིང་དུ་ཕྱིན། 25

དེ་ན་མེ་བྱམས་ལྡན་ཡིད་དག་གིས། དེ་དག་ཁྲོ་དང་བྲམ་བར་བསྐྱབས།
 སྐྱོ་བ་ཡངས་པས་ཡ་མཚན་པ། དེ་དག་གིས་བཤད་ཐོས་གྱུར་དེ། 26

གཞིན་བྱ་སྟོང་སྟོབས་རྒྱས་པ་དང་། བརྩོན་འགྲུས་སྐྱོ་བ་འདི་ཡིས་ནི།
 ལྷ་ཡི་རྒྱལ་པོའི་ཁང་པ་རུ། རྩོད་ཉིད་བཞེད་པ་ཐོབ་པར་འགྱུར། 27

དུས་ཀྱིས་འབྲོད་ནི་ཐམས་ཅད་མཁྱེན། ཡང་དག་རྫོགས་པའི་སངས་རྒྱས་འགྱུར།
 བདག་ཅག་རྣམས་ཀྱང་འབྲོད་ཉིད་ཀྱི། རྗེས་འབྲང་ཉན་ཐོས་དག་དུ་འགྱུར། 28

འདི་དག་དང་བས་འདི་བརྗོད་དེ། མངོན་བར་དགའ་བའི་མི་བདག་དུ།
 སྐྱོན་པོ་རྣམས་ཀྱི་ཁེངས་གྱུར་པ། ཉམ་ང་སྐྱོན་པོའི་གླིང་དུ་ཕྱིན། 29

རྣམ་འགྱུར་གདུག་བྲམ་དེ་དག་གིས། དེ་བཞིན་ཉིད་མཚོན་ནས་ད།
 དཔུང་པས་སྤངས་དེ་སྐད་ཅིག་གི། ལྷ་ཡི་དབང་པོའི་ཁང་པར་འཕངས། 30

गुह्यमात्रेण सप्ताहं गत्वा जङ्गमवर्त्मना ।
जानुदघ्नेन सप्ताहं सप्ताहं पौरुषेण च ॥ २३ ॥

चत्वारि सप्तराचाणि ततः पुष्करिणीजलैः ।
गत्वा दृष्टिविषान् घोरान् ददर्श फणिनः पुरः ॥ २४ ॥

मैथीयुक्तेन मनसा कृत्वा तानथ निर्विषान् ।
कूरकोपैर्दृतं यक्षै र्यक्षद्वीपमवाप सः ॥ २५ ॥

तत्र मैत्रेण मनसा वीतक्रोधान् विधाय तान् ।
शुश्राव तैरभिहितं विपुलोत्साहविस्मितैः ॥ २६ ॥

कुमारः स्फौरसंभवेन तथा वीर्येण चामुना ।
नागरीं जज्ञ्य भवनं समाहित मवाप्य तम्* ॥ २७ ॥

काष्ठेन सम्यक्सम्बुद्धः सर्व्वज्ञस्त्वं भविष्यसि ।
श्रावकाश्च भविष्यामो वयं त्वदनुयायिनः ॥ २८ ॥

प्रसन्नैरिति तैरुक्तमभिनन्द्य नृपात्मजः ।
रक्षोवरादृतं प्राप राक्षसद्वीपमुत्कटम् ॥ २९ ॥

तथैव त्रिगतकूरविकारै स्तैः स पूजितः ।
भुञ्जीत्क्षेपेण निश्चितः क्षणान्नागेन्द्रसद्गनि ॥ ३० ॥

ལྷ་ཡི་དགའ་བདེ་ལ་འོས་པའི། ལྷང་བ་འབྱུང་ལྷན་དེར་ནི་དེས།
 ལྷག་བསྐལ་ཆེན་པོས་གཟིང་བྱས་པའི། ཚོང་འི་སྐྱ་ནི་ཐོས་པར་གྱུར།། 31

དེ་ཡིས་དེ་ཐོས་ཆགས་བྲལ་ཅན། རང་བཞིན་བཅེ་བས་བསྐྱེད་པའི་སྐྱོས།
 མདུན་དུ་སྐྱ་ཡི་བྱ་མོ་དག། མཐོང་ནས་འདི་དག་ཅི་ཞེས་དྲིས།། 32

ཡང་ཡང་ལྷ་ངན་ལ་ཆགས་པའི། དྲི་བ་གསལ་བྱད་བྱགས་རིངས་ཀྱིས།
 བིམ་པའི་ཚུ་འདབ་མཛོས་པ་དག། དྲི་མ་བྱེད་དེས་དེ་ལ་སྐྱོས།། 33

ཡོན་དན་ལྷན་པ་བསྐྱེད་སྐྱུན། སྐྱ་ཡི་རྒྱལ་པོ་དག་གི་བྱ།
 བྱ་པོ་དོན་ཀུན་གྱུབ་ཅེས་པ། གཅེས་པ་ལྷ་བ་ཉིད་དུ་གྱུར།། 34

དེ་ཡི་སྐྱུག་བསྐལ་དག་གིས་ནི། ཀུན་དགའ་དང་བྲལ་བདེ་དགའེ་སྐྱངས།
 །ཁངས་པ་འདི་ནི་ཚོང་དག། ལྷག་པོ་ཉིད་ཀྱིས་གནས་པར་བྱས།། 35

ཞེས་པ་དེ་ཡིས་ཚོག་ཐོས་ནས། རང་ཡུལ་མཐོང་བས་དགའ་བ་དོས།
 ལང་དུ་ཡོངས་འདྲིས་འཛོན་བྱེད་ཅིང་། སྐྱ་ཡི་རྒྱལ་པོ་འི་དྲུང་དུ་ཕྱིན།། 36

སྐྱ་ཡི་རྒྱལ་པོ་དགའ་མ་དང་། བཅས་པ་དེ་འངས་ཡོངས་ཤེས་ནས།
 བྱ་གཅིག་ཚུར་ཤོག་ཚུར་ཤོག་ཅེས། བཟོད་ཅིང་ཀུན་སྐྱབས་འཁྱུགས་ལྱར་གྱུར།
 37

སི་ཡི་སྐྱེ་བའི་གཏམ་དང་ནི། རང་ཉིད་འོངས་པའི་རྒྱ་དག་ཀྱང་།
 དེ་ཡིས་བཤད་བ་ཐོས་གྱུར་ནས། སྐྱ་ཡི་ཡོངས་འཁྱུད་དེ་ལ་སྐྱོས།། 38

स तं च दीप्तविभवे दिव्योत्साहसुखोचितः ।
अमृणोद्दीर्घदुःखार्तिहृत्कं रोदनध्वनिम् ॥ ३१ ॥

स तं माकर्ण्य सोद्वेगः प्रकृत्यैव दयार्द्रधौः ।
किमेतदिति पप्रच्छ दृष्ट्वाग्रे नागकन्यकाम् ॥ ३२ ॥

सा तं वभाषे संसक्तशोकोष्मपिशुनैर्मुहुः ।
स्नानयन्तीं स्वनिश्वासैर्विम्बाधरदलत्विषम् ॥ ३३ ॥

गुणवान् नागराजस्य पुत्रः कमललोचनः ।
ज्येष्ठः सर्वार्थसिद्धाख्यः प्रियः पञ्चत्वमागतः ॥ ३४ ॥

ततः प्रतिगर्तानन्दे विनिवृत्तसुखोत्सवे ।
घनेन रोदनेनास्मिन्न भवेद्भवने स्थितिः ॥ ३५ ॥

इति तस्या वचः श्रुत्वा सोऽन्तः परिचितां वदन् ।
स्वदेशदर्शनप्राप्ते नागराजान्तिकं ययौ ॥ ३६ ॥

नागराजस्तमायान्तं परिश्राय प्रियासखः ।
एषोऽपि पुचेति वदन् बभूवानन्दविचक्षणः ॥ ३७ ॥

मन्त्र्यंश्चक्रे कथां तेन स्वश्चागमनकारणम् ।
श्रुत्वा निवेदितं नागः परिषज्य जगाद तम् ॥ ३८ ॥

བྱ་གཅིག་ཡིད་བཞིན་ནོར་བུ་འདི། བདག་གི་མགོ་བོ་ཉིད་ཀྱིས་རྒྱན།
 ཡང་ཞིག་ཁྱོད་ཀྱི་དྲག་བུ་ནི། འབྲས་མེད་བྱེད་པར་མི་སྟོལ་ལོ།།

39

འགྲོ་བའི་བྱ་བ་བྱས་ནས་འདི། ཁྱེད་ཀྱིས་བདག་པ་སྦྲར་སྦྲིད་བྱ།
 ཞེས་བརྗོད་གཙུག་གི་རིན་ཅེན་མཚོག། དེ་ཡིས་བགྲོལ་ནས་དེ་ལ་བྱིན།།

40

ཡིད་བཞིན་ནོར་བུ་ཉི་མའི་འོད། ཡང་དག་རྒྱངས་ནས་གཞིན་བྱ་ནི།
 དགའ་བས་རྒྱ་དབང་ལ་བདུད་དེ། གཟེངས་དང་ཉེ་བ་དག་དུ་སོང་།།

41

དེ་ཡིས་གཏམ་ཐོས་རྒྱ་མཚོ་ཡིས། ལྷ་ཡིས་དེར་ཉི་དེ་སྟོང་ནས།
 དགོ་བ་ཁྱོད་ཀྱིས་ཐོབ་པ་ཡི། ཡིད་བཞིན་ནོར་བུ་ཅི་འདྲ་སྟོས།།

42

དེ་ཡི་གསལ་པ་བར་འདི་བརྗོད་ཚོ། ཟོམ་མེད་བསམ་པ་དྲུང་བོ་དེས་པ།
 ལག་པའི་པ་དྲུང་བ་གདངས་ནས། ཡིད་བཞིན་གྱིས་ནི་ནོར་བུ་བཟུན།།

43

རིན་ཅེན་མཚོག་དེ་དེས་སྟོང་ནས། སྤྲུག་དོག་རྒྱི་མའི་བསམ་པ་ཡིས།
 དེ་ཡི་ལག་པ་ལག་པ་ཡིས། ཐལ་མོ་བཟུན་ནས་ཚུགས་ཏེ་དོར།།

44

ཤིན་དུ་དགའ་བས་བསྐྱབས་པ་ཡི། རིན་ཅེན་རྒྱ་མཚོར་རྒྱང་མཐོང་ནས།
 ཚོས་པ་བཟུན་པ་འབྲས་མེད་པའི། བྱ་ངན་གཤོ་མེད་དེས་སྦྲས་པ།།

45

ཡོན་ཏན་ལ་འོངས་ནས་པ་ཅན། མཚོར་བས་འཇོག་པར་སྦྲོ་བྱེད་པ།
 ཀྱིས་སྤང་བས་སྦིག་པའི་ལས། བྱས་པས་ཁྱོད་ནི་སྟོས་མ་ཡིན།།

46

चिन्तामणिरयं पुष मम मौलिविभूषणम् ।
 यद्दत्तां तव संकल्पं न बन्धं कर्तुमुत्सहे ॥ ३८ ॥

देयंः कृतजगत्कृत्यो ममैवायं पुनस्त्वया ।
 इत्युक्त्वांस्मै ददौ दिव्यचूडं रत्नं विमुच्य सः ॥ ४० ॥

चिन्तामणिं समादाय कुमारस्तरणिद्युतिः ।
 हृष्टः प्रणम्य नृगेन्द्रं ययौ प्रवहणान्तिकम् ॥ ४१ ॥

समुद्रदेवता तत्र तं दृष्ट्वा श्रुततत्कथा ।
 उवाच कौटिल्यः साधो भ्रातश्चिन्तामणिस्त्वया ॥ ४२ ॥

— — — — ।
 — — — — ॥ ४३ ॥

— — — — ।
 — — — — ॥ ४४ ॥*

समुद्रे पतितं दृष्ट्वा रत्नं कृच्छतरार्जितम् ।
 स जगाद् दृढोद्योगवैफल्योद्देगनिश्चलः ॥ ४५ ॥

असौ मुणोचिताकभ्रा प्रणयान्मृदुवादिनी ।
 विदेषकल्पं कम्पे कृत्वा त्वं न विलज्जसे ॥ ४६ ॥

གང་ཞིག་པ་རོལ་བྱུང་འཕགས་ལ། འགྲན་དང་སྤྱོད་ཅན་མོངས་གྱུར།
 དེ་ལ་ཕྱོགས་ནི་འདི་དག་རྣམས། བསིལ་ཡང་འབར་བས་དཀྱིགས་པར་གྱུར།།

47

གང་ཞིག་གཞན་གྱི་སྤྱོད་བས་མགྱ། སྤྱིང་སྤྱོད་ས་ཚུ་གཏེར་ཆེན་པོ་དེས།
 གྲགས་པ་བཟུང་ལྟར་དཀར་བ། འཛིག་དེན་གསུམ་གྱི་ཐིག་ལེ་འཛོན།།

48

ལྷ་དག་བདག་གི་རིན་ཅེན་སྦྱེལ། རྩོག་པ་འདོད་དང་བུལ་པར་མཛོད།
 དམ་པ་རྣམས་ཀྱི་ལས་དག་གིས། སྤྲད་པ་དག་ངང་མཚུངས་མི་ཡིགྱུར།།

49

ཆགས་སམ་བག་མད་སྤང་བ་ལས། གལ་ཏེ་རན་ཅེན་ས་སྦྱེལ་ན།
 དེ་ལྟ་ན་ནི་བྱོང་གྱི་གནས། ཚུ་གཏེར་འདི་ནི་བདག་གི་བསྐྱམ།།

50

ཞེས་པ་ལན་མང་དེས་སྦྱས་ཀྱང་། གང་ཚེ་རིན་ཅེན་དེས་མ་བྱིན།
 དེ་ཚེ་རང་གི་མཐུ་ཡིས་དེ། ཚུ་གཏེར་བསྐྱམ་ཕྱིར་རབ་དུ་ལྷགས།།

51

མིག་སྤོང་ལྟར་བའི་ཚོག་གིས་ནི། བི་ཤུ་གསུམ་སྦྱུལ་བའི་སྤོང།
 བསམས་པ་ཅམ་གྱིས་དེ་ཡི་ནི། ལག་དུ་འཕམ་ལ་བྱུང་བར་གྱུར།།

52

བསྐྱམ་པར་བརྩོན་དེས་དེ་བྱི་ཡི། བྱོར་བའི་རྣམ་པ་དེ་ཡིས་ནི།
 ཚུ་གཏེར་དག་ལས་ཚུ་སྤངས་ནས། བར་སྤང་ལོ་ནི་རབ་དུ་གཏོར།།

53

ཤིན་དུ་མད་བྱུང་བྱེད་པ་དེས། ཚུ་གཏེར་གསུམ་ཆ་ལྷག་བྱས་དེ།
 ལྷ་རྣམས་ཀྱིས་ནི་སྤྲད་པ་ཡིས། འཛིག་ནས་ལྷ་ཡི་ཚོར་བུ་བྱིན།།

54

परोत्कर्षेषु संघर्षशोकलेशमुपैति यः ।

श्रीतला अपि तस्यैता ज्वालावलयिता दिशः ॥ ४७ ॥

परोत्साहः प्रियो यस्य तस्य सत्त्वमहोदधेः ।

कर्पूरधवलं धत्ते विलोकीतिलकं यशः ॥ ४८ ॥

देवि प्रयच्छ मे रत्नमस्माद्विरम पातकात् ।

अपवादलतां कर्म न साधोरधिरोहति ॥ ४९ ॥

लोभात्प्रमादाद्द्वेषाद्द्वेष्टाश्चेन्न प्रयच्छसि ।

शोषयाम्येष जलधिं तदिमं ते समाश्रयम् ॥ ५० ॥

इत्युक्त्वाप्यसदृशेन सा रत्नं न ददौ यदा ।

स तदा स्वप्रभावेण शोषायाम्भेः समुद्ययौ ॥ ५१ ॥

ध्यातमात्रं सहस्राक्षवचसा विश्वकर्मणा ।

निर्मितं सहसा तस्य पञ्चमाविरभूत्करे ॥ ५२ ॥

स तेनागस्त्यचुलुकाकारेणाग्निः पयोनिधेः ।

अन्तर्द्वेषे समुत्क्षिप्य बिभ्रेष क्षमणोद्यतः ॥ ५३ ॥

कृते. अज्ञागशेषेऽथो तेनात्यद्भुतकारिणा ।

सुरनिर्भर्त्सिता भौता देवतासु मणिं ददौ ॥ ५४ ॥

རིན་ཅེན་རྣམས་བཞིན་བདག་ཉིད་ཆེ། སྤྲུགས་རྣམས་དང་ནི་དཀའ་ཐུབ་ཀྱང་།
ཟོལ་མེད་གཟི་བྱིན་ཆེ་རྣམས་ཀྱིས། མདུ་ཡི་དེ་ཉིད་སྤྱ་ཡིས་རིག། 55

རིན་ཅེན་འབྲུང་གནས་རབ་རྒྱས་པ་རེལ་མེད་པ་ད་སྤྲོད་རྒྱ་ཡོད་ཀྱོགས་གྱུར་ཅིང་།
བྱེད་པོའི་བདེ་སྐྱབས་སྡེ་བས་ལས་བ་རྒྱབས་འབྲེང་བས་སའའ་ལ་འགོད་པ་
ཉིད་དུ་བྲོས།

དམ་པ་རྣམས་ཀྱི་མཐུ་ནི་ཆེན་པོའི་བདག་ཉིད་གཞལ་མེད་ཅི་ཡང་ཟབ་པ་སྡེ།
ཡ་མཚན་གནས་གང་བསམ་པའི་ཚོ་ག་དག་ལ་སྡོམ་མཐའ་ཅུ་རྒྱུ་པ་བར་བྱེད།

དེ་ནས་ཡིད་བཞིན་ཞེས་ཐོབ་སྡེ། རང་གི་དོན་མཐུན་དྲིང་འགྲོགས་ནས།
རེ་བ་རྗེགས་པ་རྒྱལ་པོའི་བུ། རྒྱུང་གིས་གྲོང་ཁྲིར་དག་དུ་ཕྱིན། 56

རབ་དུ་མགྲུ་བའི་པ་ཡིས་དྲར། མཚན་སྤྲོད་བྱ་བ་བྱས་པ་དོས།
རྒྱལ་མཚན་ཅེ་ལ་རིན་ཅེན་བདགས། རྒྱེ་བོའི་མདུན་སར་རབ་སྐྱས་པ། 57

གལ་དེ་འགར་ཡང་བདག་འབད་འདི། གཞན་དོན་ཁོ་ན་བདག་དོན་མིན།
བདེ་ན་པ་དེ་ཡིས་འཇིག་རྟེན་འདི། ཐམས་ཅད་དབུལ་མེད་ཉིད་གྱུར་ཅིག། 58

དམན་ལ་བརྩེ་ལྡན་སྤིང་སྡོམས་ཀྱི། གཏེར་དེས་དེ་སྐད་བརྗོད་པ་ན།
རིན་ཅེན་ཆར་པ་མཐའ་མེད་ནི། ས་གཞི་དག་ལ་བ་བས་པར་གྱུར། 59

ཕྱགས་རྣམས་ཀུན་དུ་རིན་ཅེན་ཚོགས། འོད་དང་ལྡན་པ་ད་ཡས་ན།
རྒྱེ་བོ་དབུལ་བའི་རང་བཞིན་གྱི། ལུན་པ་སྐྱབས་མེད་ཉིད་དུ་གྱུར། 60

निर्व्याजं साहसं दौर्घं रत्नानामिव तत्त्वतः ।
प्रभावं वेत्ति महतां मन्त्राणां तपसाञ्च कः ॥ ५५ ॥

स्फारस्तावदपारवारिविरसव्यापारहेलाबलात्
कस्रोलावलिघन्विताम्बरतथा रत्नाकरः श्रूयते ।
गम्भीरः पुनरप्रमेयमहिमा कोऽपि प्रभावः सतां
यस्मिन् विस्मयधाम्नि चिन्तनविधावन्ते लवन्ते धियः ॥ ५६ ॥

ततश्चिन्तामणिं बद्ध्वा निजसार्धेण सङ्गतः ।
राजहनुः स्वैनगरं प्रापे पूर्णमनोरथः ॥ ५७ ॥

कृतकृत्यः प्रहृष्टेन स पित्रा तत्र पूजितः ।
ध्वजाग्रे रत्नमाधाय जगाद जनसंसदि ॥ ५८ ॥

परार्थेणैव यत्नोऽयं नात्मार्थो यदि मे क्वचित् ।
तेन सत्येन लोकोऽयं सर्व्वं यात्वदरिद्रताम् ॥ ५९ ॥

इत्युक्ते सत्त्वनिधिना तेन दीनदयालुना ।
रत्नदृष्टिरपर्य्यन्ता निपपीत महीतले ॥ ६० ॥

तेन स्रुतसमूहेन दिक्षु सर्वांसु भास्वता ।
यथौ जनस्य दारिद्र्यमयं निःशेषतां तमः ॥ ६१ ॥

རེ་བའི་ཞབས་ལྷན་སྟོབས་ཀྱིས་དཔལ་ལྷན་རྣམས་ཀྱི་ཁང་མདུན་སྟེ་རོལ་
དག་དུ་འཇུག།

སྟོ་བས་བརྟེན་ལྷན་ཡང་ཡང་རྣམ་པར་གཡོ་ཞིང་སྟོ་ཡི་ཁོངས་སུ་
ཉོན་གྱུར་ལ།

ཤུགས་རིངས་དང་ལྷན་སྟེ་ངན་དག་གིས་འགྲོལ་ཞིང་ལུས་ནི་འཇིག་པ་
འདོད་གྱུར་པ།

བཀྲེན་པ་རྣམས་ལ་ཞོར་བུའི་ཕུང་པོ་འོད་ཟེར་དུང་པོའི་དཔལ་ཚོགས་
ཅི་ཡིང་བུང་། 62

འཇིག་དན་པངས་པའི་ཉོན་དང་བུལ་ཞིང་ཡིད་བཞིན་ཞོར་བུ་ཡང་།

དེ་ཡི་བཀའ་ལས་སྟོ་འཕྲུའི་འདེན་པ་ཉིད་དུ་གྱུར་བའི་རྟོ།

ཀུན་དུ་སྦྱོན་པ་ལ་ཞེན་སྦྱོ་བོ་དག་གི་སེམས་རྣམས་ནི།

སྟོང་བའི་དོན་མཐུན་ཀུན་དང་བུལ་བས་འཇུགས་པ་ཉིད་དུ་གྱུར་། 63

དོན་མཐུན་གྲུབ་པ་ས་སྟོང་གསལ་པོར་ནི།

གང་གྱུར་དེ་ཉིད་ང་ཡིན་ལུས་གཞན་འདིར།

ཞེས་པའི་སྟོན་བུང་རྒྱལ་བས་གསུངས་ཐོས་ནས།

དགོ་སྟོང་དེ་ག་དེ་ཉིད་སེམས་པར་གྱུར། 64

ཅེས་པ་དགོ་པའི་དབང་པོས་བུས་པའི་བུང་རྒྱལ་སེམས་དཔའི་དོགས་པ་བརྟོད་

པ་དཔག་བསམ་གྱི་འགྲི་ཤིང་ལས་དོན་མཐུན་གྲུབ་པའི་དོགས་པ་

བརྟོད་པའི་ཡལ་འདབ་སྟེ་བཞི་བརྒྱ་ཙ་བདུན་པོའོ།

आशापाशवतां बलान्प्रविशतां वाङ्माङ्गनं श्रीमताम्
 दाःस्याघातवतां मुहुर्विचलतां दारोदरे सौदताम् ।
 दौर्घेर्निःशसितैः शुचा निपततां देहक्षयं काङ्क्षताम्
 दौनानां मणिराशिरश्मिशवलः श्रीसङ्गमः कोऽप्यभूत् ॥ ६२ ॥

तच्छासनादुरगनायकमेव याते
 चिन्तामणौ विगतदैन्यजने च लोके ।
 सर्व्वं च दानरसिकस्य जनस्य चेतः
 सर्व्वार्थिसार्थविरताकुलितं बभूव ॥ ६३ ॥

सर्व्वार्थिसिद्धः क्षितिपालसूनुः
 योऽभूत् स एवाहमिहान्यदेहः ।
 श्रुत्वेतिवृत्तं कथितं जिनेन
 ते भिक्षवस्तन्मयतामवापुः ॥ ६४ ॥

इति श्लोकेन्द्रचिन्तायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां
 सर्व्वार्थिसिद्धावदानं सप्तचत्वारिंशः पञ्चवः ॥ ० ॥

ཡལ་འདམི་ལྷོ་བཞི་བཅུ་ཙ་བརྒྱད་པ།

རྒྱལ་མངོན་དགའ་གླང་ཅེན་སྲོལ་བུམ་མགོ།
གཤུར་དོ་གལ་ལོད་ཟེར་ཅེ་དགའ་གོད།
དར་ལ་བབ་པའི་ན་རྒྱུང་འབྱོར་པ་ལང་།
བསོད་ནམས་བྱས་པ་རྣམས་ལ་དགའ་ལྡེར་ཡོན། 1

དེ་བཞིན་གཤེགས་པ་བཅོམ་ལྡན་འདས། མཉན་ཤོད་རྣགས་རྣ་གྱི་བརྗོད་ཅོད་
དཔལ་ལྷན་ཁྲིམ་གྱི་བདག་པོ་ལྷོན། ལེགས་པར་རབ་སད་ཅེས་པ་བྲུང་། 2

ཤིན་ཏུ་སྐྱུག་པ་དེ་ཡི་བུ། གླང་བོ་ཅན་ཞེས་བུ་བར་གྱུར།
ལྷོན་བརྒྱབས་བསོད་ནམས་དགའ་གོ་ཚོགས། རྣམ་པ་དག་དང་བཅས་པ་བཞིན། 3

དེ་ནི་སྐྱེས་པའི་ཉིན་བར་ལ། རབ་མཚོག་གླང་བོ་ཅེན་པོ་ནི།
གསེར་གྱི་རང་བཞིན་སྐྱེས་གྱུར་དེ། འོ་མཚར་ཚོགས་ནི་གཅིག་གྱུར་བཞིན། 4

གླང་དབང་དེ་དང་གཞིན་ན་དང་། དེ་ཡི་པ་ཡིས་རེ་བ་དང་།
འཇིག་རྟེན་ལྟར་མི་མཛོད་རྣམས་ཀྱང་། མཚུངས་པ་ཉིད་ཏུ་གང་བར་གྱུར། 5

རི་བོང་ཅན་བཞིན་བྱིས་པ་དེ། ཏུས་ལ་སྐྱུ་རྩལ་ཆ་གནས་གྱུར།
འཇིག་རྟེན་ཀྱན་གྱི་མིག་གི་གཉེན། འོད་ཟེར་ལྡན་ཞིང་རབ་ད་མཛོལ། 6

अष्टचत्वारिंशः पल्लवः ।

मत्तेभकुम्भोच्चकुचाभिरामाः
कर्मूरहारांशुविलासहासाः ।
प्रौतिप्रदाः पुण्यवतां भवन्ति
प्रौढा युवत्यश्च विभूतयश्च ॥ १ ॥

तथागते भगंवति आद्रस्त्यां वनचारिणि ।
अभवत्सुप्रबुद्धाख्यः श्रीमान् गृहपतिः पुरा ॥ २ ॥

वभूव हस्तको नाम तस्यातिदयितः सुतः ।
पूर्वार्जितानां पुण्यानां साकारद्वय सञ्चयः ॥ ३ ॥

तस्य जन्मदिने जातश्चामीकरमथो महान् ।
एकौभूतद्वयश्चैवजः प्रवरकुञ्जरः ॥ ४ ॥

स गजेन्द्रः कुमारश्च तत्पितुश्च मनोरथः ।
लोककौतुककोशाश्च पूर्णतां तुल्यमाययुः ॥ ५ ॥

संशङ्गीव शिशुः काले कलानिलयतां गतः ।
रुचे रुचिमान् सर्वलोकलोचनबान्धवः ॥ ६ ॥

དལ་གྱིས་དེ་ནི་ཁོ་ལག་རྫོགས། དབྱུང་པའི་ཀ་བས་རྣམ་པར་བརྒྱན།
ཡིད་ལས་བྱུང་བ་རྩོམ་པའི་གནས། ལང་རྫོགས་རབ་ཐོབ་བར་གྱུར།

དོན་མ་མཁུ་ཞིག་དེ་ཡིས་ནི། ས་ཡེ་བདག་པ་གསལ་རྒྱལ་གྱ།
བྱ་མོ་ལུས་ནི་རྩོམ་གོས་ཀྱི། ཉགས་དང་རྣམ་རྟེན་རྣམ་མཛོས་མ།

རྩོམ་གོས་བྱ་མོ་ཞེས་བྱ་བ། མཛོས་གིང་ཡིད་འོང་བཞིན་རས་ཅན།
མིང་ཡང་བཞེན་ན་མ་དག་ནི། རྩེད་ཚལ་ལྟ་བུ་འོང་བ་མཐོང་།

ཉམས་པ་མད་པའི་གཟུགས་ལྡན་ཞིང་། མཛོས་པ་མེད་མཁན་དེ་མཐོང་ནས།
དེ་ནི་འཕྲུལ་ལ་ཡ་མཚན་དང་། འདོད་པའི་དབང་དུ་སྐྱེས་པར་གྱུར། 10

ད་བསམས་ཀྱི་མ་ལུས་འདི་ནི། ཤིན་དུ་མད་བྱུང་མཛོས་པ་སྟེ།
རྩོམ་གྲལ་དེ་མེད་རི་བོང་ཅན། གང་དུ་བཞེན་གྱི་ཟོལ་གྱིས་མཛོས། 11

གཟུགས་ཅན་མཚུ་ནི་བརྒྱ་ཀ་གཉེན་ཡིད་འོང་རང་བཞིན་ཅན།
འདི་ནི་དོ་རློ་མེད་པའི་མཛོས་སྐྱུག་རྣམ་པར་འདོན་བྱེད་ཅིང་།
རྣམ་ལྡན་བྱུ་བུའི་ཡལ་འདབ་དག་ལ་འཁྲུ་བར་བརྩོན་པ་དང་།
བིས་པའི་འོད་ཀྱིས་རྣམ་འཕྲུལ་དག་ནི་འཕྲུལ་ལ་འབྲས་མེད་བྱེད། 12

རི་བོང་འདོན་པའི་རྒྱགས་པ་བཞིན་གྱི་མི་བཟོད་མཛོས་པས་བདུད་རྩི་
དམན་བྱེད་ཅིང་།
ལྷུ་རྒྱལ་རབ་དུ་རྒྱས་པའི་ནགས་ཚལ་འོད་ནི་མིག་གིས་རབ་དུ་ཉམས་པར་བྱེད།

स शनैः पूरिताभोगभुजस्तम्भविभूषणम् ।
लेभे मनोभवारम्भभवनं नवयौवनम् ॥ ७ ॥

कदाग्निदंथ भूभर्तुः स प्रसेनजितः सुताम् ।
तनुचौवरचिह्नेन सहजेन विराजिताम् ॥ ८ ॥

कन्यां श्रीवरकन्याख्यां लावण्यललिताननाम् ।
उद्यानदर्शनायातां ददर्शयतलोचनाम् ॥ ९ ॥

अस्तिष्टरूपीमालोक्येतामपर्युषितद्युतिम् ।
विस्मयस्मरयोस्तुल्यमाययौ सहसा वशम् ॥ १० ॥

सोऽचिन्तयदहो कान्तमिदमत्यद्भुतं वपुः ।
यस्मिन् भाति मुखव्याजाददोषविशदः शशौ ॥ ११ ॥

लावण्यमप्रतिममेषा विभर्त्ति तन्वी
बन्धूकबन्धुरधरो मधुरस्वभावः ।
द्रोहोद्यतः सरसविद्रुमपल्लवानां
विम्बप्रभाप्रसभविभ्रमबन्धकारः ॥ १२ ॥

वक्त्रं नृक्षमते मदं शशमृतः क्लिञ्जाति कान्तिः सुधा-
मुत्फुल्लोत्पलकानमस्य कुरुते दृष्टिः प्रभाभर्त्सनम् ।

ཡིད་བསྐྱབས་འགྲོགས་འོས་ལྷུས་ཅན་འདི་ཡི་འཛོལ་ལྟར་
རྒྱུད་ལ་འཛིགས་ལྗེར་བས།

དགའ་མའི་རོལ་རྩེ་ད་བ་རྒྱབས་དག་ནི་འཕྲལ་ལ་ཉིད་དུ་སྐྱེསས་
བར་བྱེད་དམ་རྣམས། 13

ཀྱི་མ་གང་གི་འོ་མ་འཛིན་པ་རྒྱང་ནི་རབ་དུ་སྤྲ་མ་སྤྲེགས་དབེན་པ་ཉམས།
སྤྲོན་གྱི་རང་བཞིན་ཡིན་ཡང་ཡོན་ཏན་ལྡན་པའི་དོ་ཀལ་དག་གིས་
གཞས་པར་བྱས།

བཞིན་འདི་ལ་ཡང་སྤང་བའི་འཕྲང་རྣམས་ཅུ་སྟེས་སློལ་ཡིས་ཉེ་བར་བདན་པ་དང་།
གཡོ་ལྡན་སྤྲེག་གི་འདྲིན་བྱེད་ལྷུ་པའི་ཡིད་སྤང་ཅི་ཡང་ཆགས་
ཤིང་ཉམས་པར་བྱེད། 14

དེ་ལྟར་སེམས་པ་དེ་ཡི་ལྷས། མེདོག་མདའ་ཅན་ལྟ་བུ་དག།
མཐོང་ནས་ས་བདག་བྱ་མོ་ནི། རོ་མཚར་གཡོ་བ་མེད་པར་གྱུར། 15

དུན་པ་འཇུག་པར་བྱེད་པ་ཡིས། དེ་ཡི་རོ་ཚའི་གོས་སྤྲེགས་དེ།
གསར་དུ་སྤྲོ་ཡོང་གྱས་པ་ཡིས། ལུས་ནི་གསར་པར་མཐོང་མ་གྱུར། 16

མངོན་འདོད་གསར་བས་བཀག་གྱུར་ཀྱང་། རྒྱངས་པ་ཡིས་ནི་སྤྲོད་བརྒྱུ་ལྟེ།
ཡིད་ནི་དེ་ཉིད་ལ་བཞག་ནས། དེ་ནི་སྤོང་བཞིན་དལ་གྱིས་སོང་། 17

རྒྱལ་པོའི་ཕོ་བྲང་ཕྱིན་གྱུར་ནས། དོ་ཚ་ལ་མཚན་ལི་སྐྱབས་ཀྱིས།
བྱས་པ་བཞིན་དང་ལྷུས་པ། དག་བཅོམ་བཞིན་དུ་དེ་གྱུར་དོ། 18

གཞིན་ལྟ་ཡང་ནི་རང་བྱིས་དུ། ཡིད་ལས་བྱུང་བ་ཡང་དག་གྱས།
མདུན་དུ་རྒྱ་བཞིན་ས་དེ་ཉིད། ཀྱན་དུ་དོགས་པས་ཡང་ཡང་བྱིས། 19

मन्यं मन्म वसङ्गमोषिततनोः सांपत्यभौतिप्रदा
लौलास्याः सहसा विलासलहरीशोर्ष विधत्ते रतेः ॥ १३ ॥

उद्धृत्ते कठिने पयोधरयुगे नश्यदिवेके चिरं
यस्यां दोषमयेऽप्य हो गुणवता हारेण बद्धा स्थितिः ।
यथास्मिन्नवलम्बतेऽम्बुजधिया रोलम्बरेखा मुखे
लोलाश्याः किमपि प्रशान्तनयने लीनं मुनीनां मनः ॥ १४ ॥

इति चिन्तयतस्तस्य वपुः पुष्पशरोपमम् ।
विलोक्य भूर्धतिमुता बभूवाश्चर्यनिश्चला ॥ १५ ॥

हृते लज्जाशुके तस्याः स्मरेण स्मितकारिणा ।
प्रत्यग्रपुलकाकीर्णं वपुः स्पष्टमदृश्यत ॥ १६ ॥

रुद्धा नवाभिलाषेण वैलक्ष्येण निवर्तिता ।
मनस्त्रैव निश्चिष्य सा श्रून्येव शनैर्ययौ ॥ १७ ॥

राजधानीं समासाद्य लज्जाविस्मयमन्मथैः ।
मौलितेव निलीनेव प्रोषितेव बभूव सा ॥ १८ ॥

कुमारोऽपि स्वभवने समुद्रूतमनोभवः ।
तामेवेन्दुमुक्षीमग्रे संकल्पैरलिखन् मुहुः ॥ १९ ॥

དེ་ཡིས་ཡིད་ཀྱི་ཚོར་མཚོག་དེ། འདོད་པའི་རིག་པ་བཞིན་བྱན་ཅིང་།
 འཁོར་ལོ་སྦྱར་བའི་བྱ་མོ་ནི། རྟེན་པར་དཀའ་བས་ཤེས་ནས་བསམས། 20

སྦྱི་བ་གཞན་ལ་གང་གི་ལུས། ལུན་རིང་དཀའ་བྱུང་ཡོངས་འདྲིས་པ།
 སྐལ་ལྷན་དེ་ཡིས་ལེགས་བྱས་ཀྱིས། ཤིང་གི་འབྲི་ཤིང་དེ་ཐོབ་བྱུང་། 21

དགའ་བ་རབ་སྦྱིན་བསྟན་ནམས་གྱུས། ད་མཐའ་བ་རྣམས་བྱུང་ད།
 གང་ཞིག་དེ་འབྲོགས་འབྲས་ལྷན་པའི། བསོད་ནམས་དེ་དག་ཡོངས་མི་ཤེས། 22

དེ་ཡིས་བཞིན་རས་བསོལ་བའི་ཟེར་ལྷན་བྱན་པས་དགའ་བ་དང་།
 དེ་ཡང་རྟེན་དཀའ་ཉིད་ཀྱིས་འབྲལ་བའི་གཏུང་བ་དག་གི་བདག།
 བདུན་པ་འདི་ཅི་སྐོངས་འདི་ཅི་ཞིག་འཚོ་བ་ཉིད་ནི་ཅི།
 ལྷོག་དང་ལྷན་ཅིག་རྣམས་པར་བྲལ་ལས་ཅི་ཡིན་ཡོངས་མི་ཤེས།

དེ་གཤོང་ཚུ་སྦྱིས་དག་གི་འབྲལ་ལ་བཅོམ་པས་མཚན་མོའི་ཡིད་འོང་
ཉམས་པ་བཟློན།

དེ་ཡི་སྦྱིན་མའི་རྣམས་འབྲལ་དག་ལ་ངོ་ཚ་ཡིད་སྦྱབས་གཞུ་ནི་གྲག་པར་བྱུང་།
 ཡིད་འོང་ཡལ་འདབ་མདངས་འབྲོག་དེ་ཡིས་མཚུ་སྦྱིས་དམར་བ་
དག་གིས་གཟིར་བྱུང་དེ།

ཆགས་བྲལ་ཉིད་ཐོབ་བསྐྱེད་དག་ནི་ནགས་ཀྱི་ས་ལ་ཡང་དག་བདེན་ནས་སྦྱུས། 24

དེ་ལྟར་རྒྱ་ཉེད་བཞིན་རས་ཅན། བཞིན་ལས་སམས་གཏན་གཤོ་མེད་ཀྱིས།
 གཉིད་ཀྱིས་སྤྲུག་དོག་ཅན་གྱིས་བཞིན། གཏང་བ་དེ་ཡིས་མཚན་མོ་འདས། 25

स तां मानससर्व्वस्वं स्मरविद्यामिव स्मरन् ।
प्रदधौ दुर्लभां मत्वा तनयां चक्रवर्त्तिनः ॥ २० ॥

जन्मान्तरे तनुर्यस्य तपःपरिचिता चिरम् ।
धन्यः स तामवाप्नोति लतां सुकृतशाखिनः ॥ २१ ॥

रम्यपदान्पुण्येन तद्दर्शनमवाप्यते ।
न जाने तानि पुण्यानि येषां तत्सङ्गमः फलम् ॥ २२ ॥

तद्वक्त्रश्रीतकिरणस्मरणोत्सवेन
तस्याश्च दुर्लभतया विरहोष्मणा मे ।
नो वेद्मि किं धृतिरियं किमयं विमोहः
किं जीवितं किमसुभिः सह विप्रयोगः ॥ २३ ॥

तदुक्ताज्जितः प्रसह्य भजते क्षैण्यं क्षपावक्त्रजः
तं ह्रूविधमलज्जितञ्च विनतिं धत्ते धनुर्मान्मथम् ।
तस्याः पल्लवपेशलद्युतिमुषा शोणाधरेणार्हितं
नूनं प्राप्य पराजयं वनमहौ विम्बं समालम्बते ॥ २४ ॥

इति पूर्णेन्दुवदनावदनध्याननिश्चलः ।
निर्णां बिनाय संतप्यः सेर्ष्येव स निद्रया ॥ २५ ॥

མངོས་མ་མཐོང་བར་གྱུར་བའི་མཐུན། དེ་ནི་དེ་ཡིས་བཤད་པ་དག།
པ་ཡིས་བོས་ནས་དེ་ཡིས་ནི། བསམ་པ་འཕྲོས་གིང་ཡོངས་འདྲིས་གྱུར། 26

དེ་ལ་དེ་སྐྱེས་བདག་ཅག་ལ། རྒྱལ་པོའི་གྲོང་ཁྱིམ་གནས་པ་འང་མིན།
འཁོར་ལོ་སྐྱུར་དེ་བྱ་མེད། རྩོད་ལ་ཇི་ལྟར་སྤྲོད་བར་འགྱུར། 27

མཁས་པ་བཀུར་བ་འདོད་པ་རྣམས། མི་རྣམས་པ་ཉིད་བྱེད་མ་ཡིན།
སྤྲོད་པར་དཀའ་བ་འདོད་མ་ཡིན། མི་བདེན་པ་ནི་སྐྱེ་མ་ཡིན། 28

འཁྲི་གིང་ཚུ་ད་ཚུ་མ་པ་ཀ། རང་དབང་རྣམས་ལ་མི་གྲུས་པར།
ཡོངས་འདྲའི་འཁྲི་གིང་སེམས་པ་ན། ཀྱང་དྲུག་པ་ཉིད་བསྐྱེད་པར་འགྱུར། 29

གལ་དེ་འོད་དང་དེ་གཉིས་ཀྱང་། རྒྱ་བ་སྤྲ་མར་འབྲལ་བསྐྱབས་ན།
དེ་ཡི་འབྲས་བུ་འབད་མེད་དྲ། དེས་པ་ཁོ་ནར་རྒྱས་པར་འགྱུར། 30

དེ་བའི་ཞབས་བསམ་མ་བཀུག་ཅིང་། ཉོག་དཔྱོད་དག་གིས་མ་གཟིང་ལ།
འབད་པའི་ཁྱེད་གྲིས་མ་ངལ་བར། དེས་པར་སྤོང་བྱ་གྲུབ་པ་ཉིད།

ཅས་པ་པ་ཡ་ཚོག་ཐོས་ནས། དེ་དེ་བཞིན་ཞེས་རྣམ་བསམ་ད།
སེམས་ནི་སངོས་མས་བརྒྱང་བ་དག། སྐྱར་ཡང་སྤོག་པ་དེས་མ་ལུས། 32

དེ་སོང་གསེར་གྱི་སྒྲིང་པོ་ལ། རྒྱལ་ལ་གསེར་དུ་སྤྲད་པ་ཡིས།
དགའ་བར་འོས་སྤྲད་སྐྱེས་སྐྱེ་ནི། གསེར་གྱི་སྐྱེ་བ་རྒྱང་དག་སྒྲིངས། 33

कन्यादर्शनदृष्टान्तं ततस्तेन निवेदितम् ।
श्रुत्वा पितास्य संक्रान्तचिन्तापरिचितोऽभवत् ॥ २६ ॥

स तसूत्रे वयं पुत्र राज्ञोऽस्य घुरवासिनः ।
स कथं ते दुहितरं चक्रवर्ती प्रदास्यति ॥ २७ ॥

अशक्यं नैव कुर्वन्ति समीहन्ते न दुर्लभम् ।
असम्भाव्यं न भाषन्ते मानकामा मनौषिणः ॥ २८ ॥

चूतचम्पकबल्लौषु स्वाधीनासु निरादरः ।
चिन्तयन् प्रारिजातस्य लतां शुष्यति घटपदः ॥ २९ ॥

तव तस्याश्च सम्बन्धः प्राग्जन्मविहितो यदि ।
तदवश्यं भवत्येव निष्प्रयत्नफलोदयः ॥ ३० ॥

आशापापीरनाकृष्टं विचारैरकदर्थितम् ।
प्रयत्नं भारैरश्रान्तं विधत्ते भवितव्यता ॥ ३१ ॥

इत्याकर्ण्य पितुर्वाक्यं तत्तथेति विचिन्तयन् ।
नं ज्ञेयः कन्यकानौतं समानेतुं शशाक सः ॥ ३२ ॥

स गत्वा दन्तयुगलं यथाचे हेमकुञ्जरम् ।
नवंसंदर्शने राज्ञः प्रीतियोग्यमुपायनम् ॥ ३३ ॥

དེ་ནས་ལག་ལྷན་བསོད་ནམས་གྱིས། བཟོའ་བས་བྱིན་པའི་མཆེ་བ་རྒྱང་
གསེར་གྱི་རང་བཞིན་ཁྱེད་ནས་དེ། ས་ཡི་བདག་པོ་ལྷ་ཅུ་སོང་། 34

དེ་ཡིས་རིན་ཚེན་གྱིས་མཛོས་པའི། ས་ཡི་བདག་པོའི་ཁང་པར་བྱིན།
ནང་ལྷགས་རབ་དུད་མཛོའ་བའི་སྤྱང་། གསེར་གྱི་མཆེ་བ་གཉིས་པོ་བྱིན། 35

རྒྱལ་པོ་རབ་དུད་དང་བ་ཡིས། ཡོན་ཏན་གྱིས་གྲགས་དགའ་བར་བྱས།
མཆོག་དེ་ཡོང་ཞེས་བཟོད་གྱུར་ཀྱང་། དེ་ཡིས་ཅི་ཡང་གྲངས་མ་གྱུར། 36

མཛོས་པ་དམན་མིན་དེ་ལ་ནི། རྒྱལ་པོས་ལྷག་པར་བཤུར་བ་བྱས།
རིགས་གིང་མཛོས་པའི་སྟོད་པ་ཅན། ཆགས་པ་མེད་ལ་སྤུ་མི་དགའ། 37

དགའ་དུ་རྒྱལ་ལ་ཕྱད་ཆོ་དེས། གསེར་དུ་སོ་ལྷན་ལ་སྟེས་པ།
གསེར་གྱི་རང་བཞིན་མཆེ་བ་རྣམས། དགའ་པའི་སྤྱད་དུ་རབ་དུ་བྱིན། 38

ཡོན་རབ་དང་བའི་ཕོ་ཉ་ནི། བཞིན་རས་མཛོས་པ་འཛིན་བྱེད་ཅིང་།
བཞེན་པའི་མཛོའ་གཙུགས་གྱིས་བསྐྱམས་པའི། ས་སྤྱོད་གིས་ནི་དེ་ལ་སྦྱོས་པ། 39

རབ་མང་གསེར་ཚོགས་བསྐྱེད་བ་ཡིས། བཞེན་འདི་བདག་གིས་ཡོངས་མི་བཟོད།
གང་ཕྱིར་གྱོད་ཁྱེད་བ་ཡི་ཚོགས། ས་བདག་རྣམས་ཀྱི་རྒྱས་བྱ་ཉིད། 40

སྟེ་བོས་བགོས་སྐལ་སྤལ་བ་ཡིས། གསེར་གྱི་དགའ་བ་བདག་ལ་ཅི།
རིན་ཚེན་ཡོན་ཏན་ཁྱོད་ཀྱི་ནི། གཙུགས་འདི་ཉིད་ལ་བདག་དགའ་བོ། 41

पुण्यबन्धेन करिणा दत्तं दन्तयुगं ततः ।
स हेममयमादाय द्रष्टुं भूमिपतिं ययौ ॥ ३४ ॥

स रत्नरुचिरं प्राप्य भवनं पृथिवीपतेः ।
प्रविश्य प्रणतः प्रीत्यै हेमदन्तद्वयं ददौ ॥ ३५ ॥

भूभुजा विश्रुतगुणः प्रसादेनाभिनन्दितः ।
वरं गृहाणेत्युक्तश्च स न जग्राह किञ्चन ॥ ३६ ॥

तस्यादौनद्युतिश्रेष्ठे भवनमभ्यधिकं नृपः ।
त्रैचित्यचारुचरितः प्रियः कस्य न निस्पृहः ॥ ३७ ॥

स सदा दर्शने राघवः काञ्चनाङ्गानि दन्तिनः ।
पुनर्जातनवाङ्गं न दत्तानि प्रीतये ददौ ॥ ३८ ॥

तमुवाच महीपालः सेवाप्रणययन्त्रितः ।
दूर्तौ मनःप्रसादस्य वदनद्युतिमुदहन् ॥ ३९ ॥

प्रभूतहेमसम्भारां गुर्वीं सेवामिमामहम् ।
न सृष्टे पौरवर्गो हि भरणीयो महीभृताम् ॥ ४० ॥

संविभृज्य जनानौतैः का प्रीतिर्मम काञ्चनैः ।
तवानर्घगुणा मूर्तिरियमेव मम प्रिया ॥ ४१ ॥

གསེར་དང་རིན་ཆེན་དེ་ཡི་ཚོགས། མཛོད་རྣམས་ན་གནས་ཀྱལ་པོ་ནི།
 རྒྱན་དུ་འོས་པའི་སྐྱེས་བུ་དག། རིན་ཅེན་རྣམས་ལ་ཚགས་ན་མཛོས། 42

ཁྱོད་ལ་འདོད་པའི་མཚོག་དག་ནི། བདག་གིས་ཅི་སྤྱོན་སྤྲོ་བར་མཛོད།
 མ་ལུས་མཛོད་ནི་བྱིན་གྱུར་ཀྱང་། དེས་པར་བདག་ནི་འགྲོད་མི་འགྱུར། 43

ཀྲལ་པོ་འེ་སྤྲར་རྒྱུར་རྒྱུང་ཅམ་གྱིས། གལ་ཏེ་དཔལ་འབྱོར་མ་ཐོབ་ན།
 དོན་གཉེར་དོན་མེད་ཉིད་གྱུར་པས། ས་བདག་བརྟེན་པའི་དོན་ནི་ཅི། 44

དེ་སྐད་ས་སྤྱོད་གིས་སྤྲོས་ཚོ། གཞིན་ནས་ཐལ་མི་སྤྲུར་བུས་ནས།
 དེ་ལ་སྤྲོས་པས་ས་སྤྱོད་དག། སྤར་བར་འོས་པ་གཞན་པ་སྤྲ། 45

མཁས་པ་རྣམས་ལ་རིན་ཅེན་ནི། དོན་དུ་མ་གཉེར་སྤྱོད་མཛོད་པ།
 ཁྱོད་ཀྱི་ཀྱ་མཚོའི་གྲགས་པ་ནི། རབ་རྒྱས་དེ་དག་གྱུ་ཡིས་བདེབ། 46

རབ་དུ་སྤྱོན་པ་ཆེན་པོས་ཀྱང་། རི་ཆེན་པོ་ཁེངས་ས་ཡིན།
 ཅུང་ཅུ་རྣམས་ཀྱི་དབང་ལྷུག་གང་། དེ་ནི་ཆེན་པོའི་དབྱལ་པོ་ཉིད། 47

འོན་ཀྱང་གང་གིས་ཞོར་སྤོང་བ། ཁྱོད་ཀྱི་དབྱུང་པས་བསྐྱེད་སྤྱུང་གྱུར་ཅིང་།
 ཚོས་ཀྱི་ལས་གྱི་འཚོ་བ་ཡི། སྐྱེ་བོ་རྣམས་ལ་དཔུལ་བོ་མེད། 48

བདག་ཀྱང་ཞོར་དོན་གཉེར་བ་མིན། སྤྱོན་པར་བྱེད་པ་པོ་ཡང་མིན།
 ཞོར་ལྡན་རྣམས་ལ་ཞོར་ཉིད་ཞོར། ཁེང་ལྡན་རྣམས་ལ་བཀུར་བ་ཉིད། 49

लोभः पुरुषरत्नेषु भूषणार्हेषु शोभते ।
राज्ञां कोशेषु सौदन्ति हेमरत्नाश्मसञ्चयाः ॥ ४२ ॥

समौहिततमं तुभ्यं किं प्रयच्छामि कथ्यताम् ।
निःशेषकोशदानेन न नामानुशयोऽस्तु मे ॥ ४३ ॥

राज्ञां दृक्पातमात्रेण प्राप्यन्ते यदि न श्रियः ।
तदनर्थं गत्वार्थिन्या कोऽर्थः पार्थिवसेवया ॥ ४४ ॥

इत्युक्तः श्रुतिपालेन कुमारः कलिताञ्जलिः ।
तमभाषत भूपाल दातुमर्हति कोऽपरः ॥ ४५ ॥

अनर्थितेन रत्नानि विबुधेभ्यः प्रयच्छता ।
तदुन्निद्रं समुद्रस्य मुद्रितं भवता यशः ॥ ४६ ॥

महतापि प्रयत्नेन पूर्यते न महाशयः ।
अल्पकानां यदैश्वर्यं दारिद्र्यं तन्महीयसाम् ॥ ४७ ॥

किन्तु त्वद्गुणानां धर्ममार्गेण जीवताम् ।
जन्तानां नास्ति दारिद्र्यं द्रविणं येन मृग्यते ॥ ४८ ॥

धनार्थिर्नो न तु वयं न च सेवाधिकारिणः ।
धनं धनं धनधियां मानश्व मनस्विनाम् ॥ ४९ ॥

དམ་པའི་དབང་ཕྱུག་བསྟེན་པས་ཡོན་ཏན་དག་ནི་རྣམས་གྱུར་པས།
 དམ་པའི་མི་དོག་རྣམས་ནི་འཕྲལ་ལ་རྫིང་པ་ཉིད་གྱུར་ཅིང་།
 སྤྱང་ཡང་བཀའ་པའི་ཚོང་གི་ལམ་དུ་དམན་པས་སྤྱང་གྱུར་ལ།
 དམ་པའི་སྐྱེ་བོ་རྣམས་ནི་རིག་པ་ཅས་ཡང་མི་མཚན་དོ།།

50

དམན་ཞེང་སྤྱད་པའི་བདག་ཉིད་ལྷན་འཛུགས་རྣམས་ཀྱིས་སྤོང་བ་
 ཉིད་པས་ཤི་བ་མཚོག།

སྤོང་བ་མཚོག་དུ་བཀུར་སྟེ་འོས་པ་སྐྱེ་བོ་ཀུན་གྱི་སྤྱད་པ་དག་གིས་གནས།
 རི་སྤྱིད་དོན་གཉེར་ཉིད་ཐོབ་ཚེངས་པའི་སྤུན་པར་དབང་མེད་
 འཇུག་ཅིང་འབང་བྱེད་པ།

དེ་སྤྱིད་ཡོན་ཏན་ལྡན་པའི་བྱས་པ་ཁྲིམ་པར་འཇུག་ལས་མཚོག་དུ་ཕྱར་དུ་འགྲོ།།

51

སྤུན་ཚོགས་སྤུན་མོང་མོར་ནི་ཞིང་ལས་ཚོང་ལ་དག་དུ་སྤོང་བ་རྣམས་ཀྱིས་འཐོབ།
 གལ་ཏེ་ཚོག་གཉིས་མེད་ན་གཞན་པ་ཅི་ཞིག་ས་ལ་གཏེར་རྣམས་རྒྱས་པ་དང་།
 བྱལ་བུང་རབ་དང་གསེར་དང་དུལ་གྱི་བྱ་བ་དེ་དག་ཡིང་བ་ཉིད།
 དགའ་དང་འགྲོགས་པའི་སྤྱད་དུ་ལྷན་ནི་གཡོག་གི་རང་བཞིན་
 དུ་འཚོ་སྤུ་ཞིག་འདོད།། 52

ཅས་པ་སྤོང་གྲོས་གཞན་དེ་ཡིས། ཚོག་ཐོས་ནས་ནི་ས་ཡིས་བདག།
 གུས་དང་བཅས་པས་གཞན་པ་ནི། ལུང་ཟད་སྤོང་བར་མཚན་ཅས་སྤྱུས།། 53

རིགས་ཤིང་བརྗོད་པ་མཁས་པ་ཡི། ལུང་མོ་ལ་ཡང་མི་རྣམས་དགའ།
 བཀའ་པ་རྣམས་ཀྱིས་ངོ་བོ་སྤྱོད་ན། འཇུག་ཡང་རྣ་བ་ལྟ་བུ་ཡི་རྒྱ།། 54

मौलद्गुणेन परमेश्वरसेवनेन
निर्मूलतां सुमनसां सहसा गतान्मम् ।
दैव्यात् पुनः कृपणपण्यपथे च्युतानां
न स्पर्शमात्रमपि साधुजनः करोति ॥ ५० ॥

अर्थित्वान्मरणं वरं तनुभृतां देव्यावसन्नात्मनाम्
अर्थी सर्व्वजनावमानवसतिः सत्कारयोग्यः शवः ।
कुम्भस्तावदधः प्रयाति गुणवान् कृपावतारे परं
यात्रन्मोहममःप्रवेशचिवशः प्राप्तोऽर्थितां लम्बते ॥ ५१ ॥

सांभान्या, धनसम्पदः क्रयकृषिप्राप्याः सदा धीमतां
सन्तोर्धी यदि नास्ति तत्किमपरा भूमि निर्धानादृता ।
सन्त्येवातिशयप्रसादनिरतास्ता हेमरत्नक्रियाः
कस्येष्टः प्रियसङ्गमाय वपुषां सेवामयो विक्रयः ॥ ५२ ॥

इत्यपारधियस्तस्य वचः श्रुत्वा महीपतिः ।
युद्धतामपरं किञ्चिद्व्यभाषत सादरः ॥ ५३ ॥

त्रैलोक्यचतुरालापः कर्कशोऽपि नृणां प्रियः ।
कृपणश्चाटुकारोऽपि कर्णश्रुत्वाय केवलः ॥ ५४ ॥

ལྷ་ཚར་ཡོངས་སུ་ཚམས་པ་ཡི། ལྷཱ་པས་མཚལ་དུ་གསལ་བ་བདབ།
 དེ་ལ་སྦྱས་པ་པམ་ཏེ་ཁྱོད། སི་མ་ན་བུ་མོ་བདག་ལ་སྦྱོལ། 55

དེས་དེ་བརྗོད་ཚེ་སི་བདག་ནི། བསམ་པ་མེ་ཚོས་འབྲུང་མོར་གྱུར།
 ཉང་པར་བདག་སྦྱས་ཞེས་སྦྱས་ནས། རྣམ་ཚེགས་མ་གཞི་དག་ལ་བརྟམ། 56

དེ་ནས་གཞིན་ཏུ་བདང་ནས་དེས། རྗོན་པོ་འི་གཙོ་བོ་ལ་སྦྱས་པ།
 རབ་དང་གཟུ་ལྷམས་དག་གིས་ནི། བྱ་རོག་བཞིན་དུ་གཡོ་བ་བས། 57

འཁར་ལོ་སྦྱར་བའི་རིགས་འབྲུངས་པའི། བུ་ས་བུ་སྟེན་ནམས་ཟད་ལ་འཕ།
 བྱོང་པ་བུན་མོང་བ་ལ་ནི། ཡོན་ཏན་ཙམ་གྱིས་ཇི་ལྟར་སྦྱོན། 58

སྦྱིན་ཏེ་ཞེས་ནི་རབ་བསྐྱབས་ནས། རྗོན་སུ་འགྲོད་པས་གཟེར་གྱུར་པའི།
 བདེན་ཏེ་ལྷན་པར་གྱུར་བ་བདག། སྦྱོང་བ་འབྲས་མེད་ཟི་ལྟར་འབྱུར། 59

ཉང་པར་མདུན་དུ་ད་འངས་པའི། བཞིན་ནི་བདག་གིས་ཇི་ལྟར་ལྟ།
 བདག་ལ་རེད་དགའ་དེས་བསྐྱབས་ནས། མཚོའ་ཡང་མཚོད་མིན་ཉིད་དུ་གྱུར། 60

རང་བཞིན་ཉིད་གྱིས་ལུས་ཅན་རྣམས། ངས་པར་ཡོན་ཏན་ཡངས་རྗེགས་ཀྱང་།
 ཇི་སྟེན་བསྐྱང་ཞེས་མ་བརྗོད་པར། དེ་སྟེན་སྦྱིང་དུ་སྦྱུག་པ་ཡིན། 61

ཞེས་པས་བདག་ཁྱོད་ལ་ཡིན། དེས་པར་བདེན་པའི་ཚོག་མོས་ནས།
 རྗོན་པོ་ཚེན་བོས་གནས་སྐབས་སུ། འེས་པ་བསམས་ནས་དེ་ལ་སྦྱས། 62

चैदार्यपरितुष्टेन स राज्ञाभ्यर्थितः परम् ।
तमूचे यदि तुष्टोऽसि सुता मच्चं प्रदीयताम् ॥ ५५ ॥

इत्युक्ते तेन नृपतिः सन्देहान्दोलिताशयः ।
प्रातर्वक्त्राहमित्युक्त्वा क्षणं स्नातस्त्रिमैक्षत ॥ ५६ ॥

स कुमारं विसृज्याथ प्रधानामात्यमब्रवीत् ।
प्रसादरभसेनैव कृतं वाक्चापलं मया ॥ ५७ ॥

चक्रवर्त्तिकुञ्जीत्पन्नाङ्कन्या पुण्यपणोचिता ।
कथं सामान्यपौराय गुणमात्रेण दौयते ॥ ५८ ॥

इदामौलिं प्रतिश्रुत्य पश्चादनुशयाकुलः ।
कथं सारधनोभूत्वा भविष्याम्यर्थिनिष्फलः ॥ ५९ ॥

कथं प्राप्तस्य तस्याहं प्रातर्द्रष्टा मुखं पुरः ।
प्रियोऽप्यप्रियतां यातः स मे दुर्लभयेच्छया ॥ ६० ॥

नूनं गुणोपपन्नोऽपि प्रकृत्यैव शरीरिणाम् ।
वक्त्रिण्यवन्न देहीति तावद्भवति वल्लभः ॥ ६१ ॥

इति भूमिपतेः श्रुत्वा वचो दोलावलम्बिनः ।
तमुवाच महामात्यः सञ्चिन्त्यावसरोचितम् ॥ ६२ ॥

རྗེ་བོ་དག་གི་སྤོ་གྲོས་རྣམས། བགོས་པ་མིན་པའི་མཐར་ཐུག་ཅིང་།
 གསལ་དུ་ཆགས་ལྷན་ལྷན་པ་དང་། རང་བཞིན་གཟུང་ལུས་ལྷན་པ་ཡིས། 63

སྤང་ལྷན་མི་རྣམས་དོན་གཉེན་བས། ཡོན་ཏན་འབྱུང་གནས་བཞིན་དུ་ནི།
 རྒྱལ་བོ་འི་གཡོག་ལ་རབ་བྱགས་དེས། གསེར་གྱིས་སྤང་ཆེན་རྣམ་པར་བཅོམ། 64

བུ་མོ་སྤོང་བསྐྱར་འོངས་ཚོ། ཁྱོད་ཀྱི་དལ་བུས་འདི་བརྗོད་བྱ།
 གསེར་སྤང་ཞེན་དེ་འོངས་པ་ན། བདག་གི་བུ་མོ་ཐོབ་པར་འགྱུར། 65

དེ་ཡི་རང་ལག་གིས་བསད་ནས། དེ་ལ་སྤང་པོ་གཡ་ཡོང་།
 དེ་དང་བལ་བའི་ངོ་ཚ་ཡིས། སྤང་ཡང་འོང་བར་མི་འགྱུར་རོ། 66

ཞེས་པ་སྤོན་པོ་འི་ཚོག་གིས་ནི། ཉིན་གཞན་གཞེན་ལྟ་འོངས་པ་ལོ།
 ལྷགས་ལ་བརྟེན་པའི་མི་བདག་གིས། མངོན་དུ་སྤོགས་དེ་དེ་ཉིད་སྤྲུམ། 67

གཞེན་ལྟ་ཡང་ནི་ཁྱིམ་སོང་ནས། བག་མ་ལོན་འུས་བཀྲ་ཤེས་ཀྱིས།
 གསེར་གྱི་སོ་གཉིས་ལ་ཞེན་དེ། རང་གི་མི་དང་ལྷན་ཅིག་འོངས། 68

གསེར་གྱི་སྤང་ཆེན་ལ་ཞེན་ནས། འོང་བ་དེ་ནི་ས་བདག་གིས།
 མཐོང་ནས་ངོ་མཚར་འབྱོར་བ་ཅན། བསོད་ནམས་ལྷན་པའི་མཚོག་ཏུ་ཤེས། 69

དེ་ནས་རྒྱལ་བོས་དགོ་མཚན་ལས། སྤང་པོ་གསེར་ལུས་ཅན་དེ་ལ་
 སྤོ་བ་ཆེན་པོས་ལྷན་པོ་ལ། རྗེ་རྗེ་འཛིན་པ་བཞིན་དུ་ཞེན། 70

अनालोचितपर्यन्ताः प्रत्यग्रसरंसादराः ।
स्वभावरभसा एव भवन्ति प्रभुबुद्धयः ॥ ६३ ॥

अशंख्यार्थनया तेन लुब्धेनेव गुणोदयः ।
राजसेवाप्रवृत्तेन हेमइस्ती विनाशितः ॥ ६४ ॥

वाच्योऽसौ भवता स्वैरं कन्याश्रीं पुनरागतः ।
हेमइस्तिं नमारुह्य प्राप्तः प्राप्स्यसि मे सुताम् ॥ ६५ ॥

तेनोत्कृतः स्वइस्तिन् कुतस्तस्य स कुञ्जरः ।
न चासौ तद्विरहितः पुनरायाति लज्जया ॥ ६६ ॥

इत्यमात्यस्थ वचसा नृपतिर्युक्तिमाश्रितः ।
प्राप्तं कुमारं मन्येद्युस्तदैवाभिमुखोऽवदत् ॥ ६७ ॥

कुमारोऽपि गृहं गत्वा विवाहोचितमङ्गलैः ।
हेमद्विरदमारुह्य स्वजनेन सहाययौ ॥ ६८ ॥

स्वर्णवारणसंरूढं तमायान्तं महीपतिः ।
बिलोष्णाश्चर्यविभवं मेने पुण्यवतां वरम् ॥ ६९ ॥

कीतुक्कादंश भूपालस्तं गजं हेमविग्रहम् ।
षाडरोहं महोत्साहः सुमेरुमिव वज्रमृत् ॥ ७० ॥

ས་སྐྱོང་གིས་ནི་ཞེན་པའི་ཚོ། སྐྱང་བོ་དེ་ནི་སི་གཡོ་ཞིང་།
 ལྷན་ནི་གཞིན་རྒྱས་བརྒྱན་པའི་ཚོ། སྐར་ཡང་རབ་དུ་གཡོ་བར་འགྱུར། ། 71

སི་བདག་གིས་དེ་ལྟར་ཤེས་ཤིང་། དེ་ཡི་མཐུ་ཡིས་ཡ་ས་ཚན་པས། །
 བདག་ནི་སྐལ་བཟང་ཞེས་བརྗོད་ཅིང་། བྱ་མོ་འདོད་དཔལ་དེ་ལ་བྱིན། ། 72

རིན་ཅེན་བྱ་མོས་སྐྱེས་བྱ་མཚོག། མ་ནོར་མཚོད་གནས་སི་ཡི་བདག།
 སྐྱོད་གཤམ་ཡང་དག་རྒྱས་གྱུར་པ། བདུད་ཅིདེ་རྒྱ་མཚོ་བཞིན་ཏུ་སྟོངས། ། 73

དེ་ནས་གཞིན་རྒྱས་མཛེས་མ་ནི། སྐངས་ནས་རང་གི་བྱིས་སོང་སྟེ།
 ལུས་ནི་གཞུ་ནི་དྲངས་པ་ཡིས། ངལ་བ་འབྲས་བུ་ཡོད་པར་འགྱུར། ། 74

ལང་ཚོ་གསར་པ་ལོངས་སྐྱོད་འོས། མཛེས་མ་གསར་པ་དང་འགྲོགས་སྟེ།
 འབྱོར་པ་རྒྱ་ཚེས་ཉག་དུ་དེས། གསར་པ་གསར་པ་དགའ་བར་འགྱུར། ། 75

དེ་ནས་ནས་ཞིག་ས་སྐྱོང་ནི། བྱ་བ་བྱས་བ་གསལ་རྒྱལ་བྱིས།
 བསོད་ནམས་མཐུ་ལྷན་མག་པ་དག། ཡིད་ལ་གཅགས་ཤིང་རབ་བསམས་པ། ། 76

སྐྱེ་ས་ལྷ་ཡི་མཐུ་འདི་ནི། གཞིན་ཏུ་དགལ་རབ་དུ་མགྲོང་།
 གང་ལྱིར་ཐུན་སོང་བསོད་ནམས་རྣམས། དེ་ལྟར་མིན་པར་འགྱུར་མ་ཡིན། ། 77

རིགས་ནི་དཔལ་འབྱོར་ཁང་བཟང་གཟུགས་ཀྱི་མ་རྒྱུ་བས་ལྷོ་
 བའི་རིགས་པ་འདྲི་བ།
 ལང་ཚོ་ལོངས་སྐྱོད་འོས་དང་ཡོངས་སུ་འདྲིས་པའི་ཡོན་ཏན་རྒྱན་གྱི་ཚོགས་པ།

आरूढे पृथिवीपाले न चचालं स कुञ्जरः ।
प्रससर्प कुमारेण पुनश्चालकृतामनः ॥ ७१ ॥

तं ज्ञात्वा नृपतिर्देवं तत्प्रभावेण विस्मितः ।
धन्योऽस्मीति वदन् कन्यां ददौ तस्म स्मरश्रियम् ॥ ७२ ॥

अभ्यर्च्य कन्यारत्नेन नृपतिः पुरुषोत्तमम् ।
हर्षोत्सवममुद्धृतः सुधासिन्धुरिवाबभौ ॥ ७३ ॥

ततः कुमारे दयित्वात्मादाय स्वगृहं गते ।
सफलोऽभूदनङ्गस्य कार्मकाकर्षणश्रमः ॥ ७४ ॥

नवे वयसि भोगार्हे नवकान्तासमागमे ।
तस्याभूद्विभवोदारः सदा नवनवोत्सवः ॥ ७५ ॥

ततः कदाचिद् भूपालः कृतकृत्यः प्रसेनजित् ।
पुण्यप्रभावं जामातुः कलयन् समचिन्तयत् ॥ ७६ ॥

अहो दिव्यः प्रभावोऽसौ कुमारस्य प्रदृश्यते ।
नहि ज्ञामान्यपुण्यानां पाको भवति तद्विधः ॥ ७७ ॥

कुलं लक्ष्मीहर्म्यं हृतशशिमदा रूपलहरी
वयः संभोगार्हे गुणपरिचयो भूषणवयः ।

གྲགས་པ་བསོད་ནམས་སྐྱེད་ཚལ་རབ་འབྱུངས་མེ་དོག་རབ་

དུ་བཀྲམ་པའི་གྲོགས།

འབྱོར་བ་འདི་ནི་དགོ་བ་ཡོངས་སྒྲིན་ཅི་ཡི་འབྲས་བུ་ཡིན་པར་ཡོངས་མི་ཤེས།

78

དགོ་མཚན་ཡང་དག་སྐྱེས་པ་དེས། དེ་ལྟར་ཡང་དག་བསམས་ནས་ནི།

སངས་རྒྱས་བཟུང་བ་ལ་བདགས་པའི། ཡིད་ཀྱི་ཤིང་དྲ་དག་ལ་འཛོལས།

79

ག་བྱ་མོ་བོས་ནས་ནི། ལྷོན་པོ་དག་དང་ལྷན་ཅིག་དུ།

ཡིད་ནི་སྒྲིན་དུ་འགོ་བ་ཡིས། བཅོམ་ལྷན་འདས་ལ་ལྟ་བུ་སོང་།

80

རྒྱལ་བྱེད་ཚལ་ནི་མིག་ལམ་དུ། ལྱུང་ཚོ་བཞེན་པ་ཡང་དག་བདེང་།

ཀང་བས་ཉེར་བདུད་མི་བདག་གིས། བཅོམ་ལྷན་འདས་ལ་རྣམ་པར་བཟུངས།

81

དེར་བདུད་དེ་ཡི་ཞབས་པད་ཀྱིས། གཙུག་གི་དོར་བྱ་གཡོ་བ་དེས།

བྱ་མོ་མག་པ་བདུད་པ་དག། དེ་ལ་མིང་གིས་རྣམ་པར་བཤད།

82

ཐམས་ཅད་འཁོར་ཞིང་ཕྱག་འཚལ་དེ། ཀྱུན་ནས་མགོ་བོ་ཅུང་པའི་ཚོ།

བཅོམ་ལྷན་ཐམས་ཅད་མཁུན་པ་ལ། ཐལ་མོ་སྐྱར་ནས་རྒྱལ་བོས་དྲིས།

83

བཅོམ་ལྷན་ལས་ནི་ཅི་ཞིག་གིས། གཞེན་ཕྱུང་དཔལ་ལྷན་རྣམས་ཀྱི་མཚོག།

ཡོན་དན་ཚོགས་ནི་རྒྱས་པ་འདི། གསེར་གྱི་སྤང་བོས་འགོ་བ་ལགས།

84

འདི་ཡི་བག་གསར་བདག་གི་ནི། བྱ་མོ་བོས་ཀྱིས་མཛོས་མ་འདི།

བསོད་ནམས་གང་གི་རྣམ་སྒྲིན་ཀྱིས། ལྷོག་ལས་རྟུག་པར་སྦྱིང་དུ་ལྷུག།

85

यशः पुण्योद्यानप्रसृतकुसुमोष्णासरुचिरम्
न विद्मः कस्यायं कुशलपरिणामस्य विभवः ॥ ७८ ॥

भूतिं सञ्चिन्त्य सुचिरं स सञ्जातकुतूहलः ।
सर्व्वज्ञदर्शनावह माहुरोह मनोरथम् ॥ ७९ ॥

स जामातरमाह्वय सुताञ्च सचिवैः सह ।
भगवन्तं यथौ द्रष्टुं मनसा प्रथमं गतः ॥ ८० ॥

यादे हृष्टिपथं जेतवन्ने संत्यज्य वाहनम् ।
उपसृत्य नृपः पद्भ्यां भगवन्तं व्यलोकयत् ॥ ८१ ॥

स तं प्रणम्य तत्पादपद्मभूतिशिखामणिः ।
सुतां जामातरञ्चास्मै नम्रो नाम्ना न्यवेदयत् ॥ ८२ ॥

उपविष्टेषु सर्व्वेषु प्रणामानतमौलिषु ।
पप्रच्छ राजा सर्व्वज्ञं भगवन्तं कृताञ्जलिः ॥ ८३ ॥

अयं गुणगणोपेतः कुमारः श्रीमतावरः ।
हैमेजं सन्तिनायात्ते भगवन् केन कर्मणा ॥ ८४ ॥

इयं शीवरकन्या च मत्सुतास्य नवा वधूः ।
केन पुण्यप्रभावेण जीवितादधिवह्निभा ॥ ८५ ॥

ས་ཡེ་བདག་པ་ས་འདི་དྲིས་ཚེ། ཀུན་རིག་བཅོས་ལྡན་རྒྱལ་བ་ཡེས།

དེར་གསུངས་སྐྱེས་བུའི་འབྲོར་བ་རྣམས། ས་བདག་བསོད་ནམས་དག

ལས་བྱུང་།། 86 .

འཇིག་རྟེན་ན་ནི་འདོད་བྱ་གང་། རྒྱ་ཆེ་གང་དང་འོས་པ་གང་།

མཛེས་པ་གང་དང་མད་བྱུང་གང་། དེ་དེ་བསོད་ནམས་ཉིད་ལས་བྱུང་།། 37

བཅོས་ལྡན་བདེ་གཤེགས་རྣམ་པར་གཟིགས། དག་སྤོང་དག་དང་སྐྱེན་ཅིག་སྤྲོན།

རྒྱལ་པོ་གཉན་ལྡན་གྲོང་ཁྱིམ་དུ། འཇིག་རྟེན་ལ་ནི་བཙུང་བས་རྒྱ།། 88

གནས་སྐབས་དེ་ནི་ཁྱེད་ཞིག་། གཞོན་ལྷ་མ་དང་འགྲོགས་ནས་ནི།

ཤིང་གི་རང་བཞིན་གྲང་པོ་བྱས། ལམ་གྱི་མདུན་དེར་རྣམ་པར་ཅེ།། 89

བཅོས་འཇོག་ན་དེའི་འོད། བད་འདབ་རྒྱས་པའི་རྣམ་པ་ཅན།

ཡིད་འོང་སྣང་ཇི་ཇི་སྐྱེན་ལྡན་པ། བཅོས་ལྡན་བྱོན་པ་དེ་དག་གིས།། 90

སུང་ནས་དེ་ལ་གུས་པ་རྒྱས། ཇིས་སྐྱ་ཆགས་པས་མངོན་སྟོགས་དེ།

དེ་ལ་ཅེ་ཆ་གྲང་པོ་ནི། སྐྱལ་ནས་མདུན་དུ་བདུད་དེ་གནས།། 91

བཅོས་ལྡན་ཐམས་ཅད་མཁྱེན་པས་ཀྱང་། དེ་དག་བསམ་པ་མཁྱེན་གུར་ནས།

བཙུང་བས་ཤིང་གི་གྲང་པོ་ལ། ཞབས་པད་དག་གིས་དེ་ག་པར་མཛོད།། 92

དེ་ནས་དེ་དག་བཅོས་ལྡན་གྱིས། ཡང་དག་དང་བའི་ཐུགས་ཀྱས་གཟུགས།

པམ་ཚུན་ཁྱེད་བུ་སོ་དག། ཁོ་བྱུག་དུ་ནི་སྟོན་ལས་བྱས།། 93

इति पृष्टः क्षितीशेन सर्व्वविद् भगवान् जिनः ।
तमूषे भूपते पुंसां पुण्योद्भूता विभूतयः ॥ ८६ ॥

यदुदारो यदुचितो यद् भ्राजिष्णु यदद्भुतम् ।
स्पृहणीयञ्च यस्त्रोके तत्तत्पुण्यममुद्भवम् ॥ ८७ ॥

विपश्यौ भगवान् पूर्वं सुगतः सह भिक्षुभिः ।
चचार लोकाक्षपया राज्ञो बन्धुमतः पुरे ॥ ८८ ॥

तस्मिन्नवसरे तत्र कुमार्या सह दारकः ।
विक्रीडावर्त्मनि पुरः कृत्वा दारुमयं गजम् ॥ ८९ ॥

तौ विलोभ्यं समायान्तं ध्यातजम्बूनदद्युतिम् ।
फुल्लपद्मदलाकारकरुणास्त्रिगधलोचनम् ॥ ९० ॥

भगवन्तं समुद्भूततद्भक्तिसरसोन्मुखौ ।
क्रौंङ्गागजं निवेद्यस्मै प्रणतौ तस्थतुः पुरः ॥ ९१ ॥

भगवानपि सर्व्वज्ञ स्तयोर्ज्ञात्वा मनोरथम् ।
दयया शरणस्पर्शं त्रिदर्षं दारुदन्तिनः ॥ ९२ ॥

सम्यक् चित्तप्रसादेन दृष्टौ भगवताथ तौ ।
प्राणिधानं विवाहाथ ऋक्तुर्दारकौ मिथः ॥ ९३ ॥

གསེར་གྱི་སྒྲིང་པོ་འེ་བཞེད་པ་དང་། རོགས་དང་མཐུ་འབྱེད་པ་ཡིས།
བདག་གི་སྐྱེ་བ་འོས་གྱུར་ཅིག། ཅེས་པ་བཞེད་ཅུ་འེ་བློ་གྲོས་གྱུར་༥ 94

བྱ་མོས་བཅོས་ལྷན་ཚོས་གོས་དེ། མཛོས་པ་དང་ལྷན་པ་བྱེད་གྱུར་ནས།
བདག་གི་སྐྱེ་བ་ཚོས་གོས་དང་། ལྷན་པར་གྱུར་ཅིག་ཅེས་པ་བསམས།༥ 95

དེ་ནི་སྐྱོད་ལམ་དེ་དག་གིས། སྒྲིང་པོ་ཅན་འདི་ཉིད་དུ་སྐྱེས།
ཚོས་གོས་བྱ་མོ་འདི་ཡང་དེ། ལྷན་ནི་ཚོས་གོས་ཀྱིས་མཚན་ནོ༥ 96

བདེ་ག་ཤེགས་ཀྱིས་གསུངས་བྱུང་རྒྱལ་དེ། དེ་ལྟར་ས་བདག་གིས་བོས་ནས།
ཅོད་བན་དེ་ཡི་ཞབས་པད་ལ། རོག་ནས་རང་གི་ཁང་པར་སོང་༥ 97

རྒྱལ་པོ་ཡ་མཚན་བཅས་སོང་ཚེ། བཞེད་ཅུ་རྒྱུང་མར་བཅས་པ་ཡིས།
བཅོས་ལྷན་འདས་ཀྱིས་གསུངས་པ་དེ། ཚོས་དེ་དག་པའི་བློ་ཡིས་བོས།༥ 98

དེ་ནས་དེ་དག་ཆགས་བྲལ་སྐྱེས། འཁོར་བའི་བག་ཆགས་ཉམས་པ་གྱུར་ཅིག།
རབ་དུ་བྱུང་བས་ཉེན་སོངས་བདུལ། དག་པའི་བྱུང་རྒྱལ་བོལ་པར་གྱུར་༥ 99

རྒྱ་ཆེ་ཡེགས་བྱས་གོསས་པའི་སྐྱོར་བས་བསོད་ནམས་བསྟེན་པ་ཡི།
སྐྱེས་བུ་ནམས་ནི་ཚོས་འདོད་དོན་ཡང་དགོ་བས་ལྷན་ཚོགས་འབྱུར།

དེ་ནས་དེ་འབྲས་མངོན་འདོད་སྤྱད་ནས་བྱས་བཅས་དེ་དག་ནམས།
སྐྱོན་བྲལ་མཁའ་ལྗང་མཛོས་པའི་ཞི་བ་མཚུགས་དུ་སྐྱེན་པར་བྱེད༥ 100

ཅེས་པ་དགོ་བའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱུང་རྒྱལ་སེམས་དུ་བའི་དེ་གས་པ་བརྗོད་
བདག་གི་སྐྱེ་བ་ལྷི་ཤིང་ལས་སྒྲིང་པོ་ཅན་གི་དེ་གས་པ་བརྗོད་
པའི་ཡལ་འདབ་མེ་བཞི་བཅུ་ཙ་བརྒྱད་པའོ༥

कुलप्रभावविभवैर्भूयाज्जन्म मभोचितम् ।
वाहनं हेमदन्ती च कुमारस्येत्यभून्मैतिः ॥ ६४ ॥

दृष्ट्वा भगवतः कन्या संसक्ते चारुचीवरे ।
जन्यचीवरयुक्ता स्या* महमेतदचिन्तयत् ॥ ६५ ॥

स एष ण्णिधानेन जातस्तेनेह हस्तकः ।
इयं चीवरकन्या च तनुचीवरलक्षणा ॥ ६६ ॥

इति श्रुत्वा क्षितिपतिस्तद्वृत्तं सुगतोदितम् ।
मुकुटस्पृष्टतत्पादपद्मः स्वभवनं ययौ ॥ ६७ ॥

याते सविस्मयं रात्रिं कुमारः सह जायया ।
कथ्यमानं भगवता धर्मं शुश्राव शुद्धधीः ॥ ६८ ॥

ततस्तौ जातवैराग्यौ क्षीणसंसारवासनौ ।
प्रब्रज्यया जितक्लेशौ शुद्धां बोधिमवापतुः ॥ ६९ ॥

वितंतसुकृतपुण्याभ्यासयोगेन पुंसां
भवति कुशलभाजां धर्मकामार्थसम्पत् ।
अभिमत मथ भुक्त्वा तत्फलं सादरातं †
विघ्नगगनकान्तिं शान्तिं मन्ते भजन्ते ॥ १०० ॥

इति श्लेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां
हस्तकावदानमष्टचत्वारिंशः पञ्चवः ॥ ० ॥

APPENDIX.

མངལ་ནས་འབྲུང་བ་བསྟན་པའི་ཡམས་འདབ་མེ་བཅུ་པའོ།

गर्भक्रान्त्यवदानम् ।

འཛིག་རྟེན་མཐའ་དག་ཉེ་བར་གཟུང་སྒྲོད་རབ་ཞུགས་སྟོན་པ་དག་ནི་སྟོན།
གོང་ཁྱེར་ཅོས་པ་དང་ཉེ་བེ་མེད་པ་དུའི་རྗེང་ངོགས་འགྲུམ་ན་བཞུགས།
ཀུན་དགའ་བོ་ཞེས་བྱ་བ་རེག་ན་བདེ་བའི་འོད་ལྷན་དག་སྒྲོང་གིས།
དྲིས་ནས་མངལ་བརྩམས་ལ་སོགས་སྐྱེ་བོའི་ཚོགས་ཀྱི་སྐྱེ་བའི་སྟོད་ཚུལ་
གསུངས། 1

འཛིག་རྟེན་དུ་ནི་དཀར་ནག་འདྲིན་མའི་འོད་ཅན་ལས་སྐྱུང་གྲིས་བཀྲ་བའི།
ལྷ་ས་ཅན་རྣམས་ཀྱི་སྐྱེ་བའི་གོས་ནི་རབ་མང་གནས་སྐབས་མཐོང་གུར་དེ།
ཤིན་དུ་འབད་པས་གང་ཞིག་ཡུན་རིང་ཡོངས་སྐྱུར་སྐུལ་པོར་གུར་མོད་ཀྱང་།
གདུང་བའི་དྲི་མ་སྐྱུམ་ཆགས་ཚོན་ནི་མེད་པ་ཉིད་དུ་འགྱུར་མ་ཡིན། 2

སྐྱེས་པ་བྱུང་མེད་དག་ཀྱང་འཛིན་པ་རྣམས་ཉམས་རེག་པར་ཞུགས་བྱས་ཤིང་།
སྒྲོད་བ་བསྟེན་པའི་ཁྱེ་བ་རྒྱ་མཚན་ཡང་དག་འགོགས་ལ་ལྷུང་གུར་པ།
གཞིག་དུ་གུར་ཅིང་ངེས་པ་འགའ་ལས་ས་བོན་དག་གིས་དངོས་པོར་གུར་།
ཕུ་ཞིག་ཁོང་དེར་འབྲུལ་ལ་འཇུག་སྟེ་དབེར་ན་བསྐྱབས་པའི་མེ་བཞིན་ནོ། 3

ཤིལ་དུ་སྐྱེ་དག་ལ་ཚོན་གྲིས་རབ་དབྱེ་སྟོན་ལ་ཚུ་ཡི་གཏེར་གྱི་ཚུ།
དེལ་ལ་མེ་རྟོག་དྲི་བཟང་གསེར་ལ་མེ་ཡིས་གདངས་བཞིན་དཔ་བྱ་ཡིས།

དྲི་རྣམས་ཀྱིས་བཞིན་རྣམ་པ་མང་པོ་འི་ལས་ཀྱིས་བསྐྱོས་པར་གྱུར་པའི་རྒྱུང་།
 ལྷན་ཚུལ་བྱུང་པ་ཡིས་ཀྱང་ཡང་དག་མི་མཚོན་འདི་དོན་དང་ཉུ་འཇུག།

4

དེར་ནི་སྤྲ་བའི་རིམ་པས་ཡོངས་སུ་འགྱུར་ཞིང་རང་བཞིན་གྱིས་བཅོམ་འདོད།
 རི་སྲིད་དུས་སུ་རྣམ་པར་འགྱུར་བ་མེད་པ་བཞིན་དུ་རྣམ་འགྱུར་འཛིན།
 རྣམ་པ་སྣ་ཚོགས་རབ་མང་བཞེད་པ་བཀྲ་བའི་གཟུགས་དེ་མི་མཚོན་དེ།
 མ་ཕྱེད་སྐོང་ཚུ་ཡིས་རང་བཞིན་སྤྲི་རྣམ་པར་མི་གསལ་བཞིན།

5

དེར་ནི་མེར་མེར་ལྷར་ལྷར་ནར་ནར་གོ་གོ་ལ་སོགས་གནས་སྐབས་པར་རྒྱང་།
 དེ་དང་དེ་དག་ལྟོ་ཡིས་བསྐྱེད་པའི་དྲོད་གོར་མེར་མཁན་གྱིས་སྤྲིན་ཅིང་བཏང་
 འུས་ནས།

ལྷ་བརྗོགས་བའམ་ཡང་ནད་གྲུ་ཡིས་འཁྲིལ་བའི་ལས་ཀྱི་རིམ་པ་འདི།
 ལྷག་བསྐྱལ་འདུ་གེས་རབ་ལྡན་ཅི་ཡང་ཅུང་བའི་མི་བཟང་ཉོན་མོངས་སྤྱོད།

6

དུས་སུ་ལུ་བ་དག་ལས་འབྲས་བུ་རང་ཉིང་རྒྱུང་བཞིན་མངལ་སྲིན་པས།
 དེ་དུས་ལངས་པའི་མ་ཡི་རྒྱུང་ནི་མི་དམན་མཁྲོགས་པའི་རབ་བསྐྱལ་ནས།
 མཚོན་ཆ་གོམས་པའི་གནས་ཀྱི་གྲོགས་པོ་འཚོང་བའི་ལས་ཀྱིས་རྗོགས་གྱུར་པ།
 གཞུ་ཡི་འབྲུལ་འཁོར་བཀང་ནས་བཏང་བའི་མདའ་བཞིན་ནང་ནས་ཕྱིར་
 འཕྱོན་འགྱུར།

7

གན་གྲུལ་ཁ་གདངས་རོ་འཛོན་དུག་པོས་བྱ་དེག་ཅེ་ལ་འཛོན་བྱེད་ཅིང་།
 མ་ཡི་བྱ་ཞོ་འབྲུངས་པས་གང་འདི་རྣ་བས་མིན་ཞིང་མིག་གིས་མིན།

སྐྱེ་བར་གོས་ས་པའི་གདུང་བས་བསྐྱེད་པའི་ཉེན་སོངས་གནས་པའི་རོལ་བ་དེས།
དེ་ཡི་ས་རྒྱ་རྒྱུ་ས་པ་མཐའ་དག་སྐྱོན་བྱེད་བག་ཆགས་ཁོ་ནའོ།

8

རྒྱལ་མང་ལྷུ་པ་གྱིས་རྣམས་སོང་བསྐྱེད་པའི་དབྱེ་བས་གྲུབ་པ་ནང་ཁྲུབ་པ།
གསལ་བར་སྐྱེད་པ་རབ་དུ་རྒྱས་པར་ལོགས་སྐྱར་བཏེ་ཅེ་ཅེ་ཆ་ཤས་བཞིན།
དེ་ནས་རང་བློ་ཞིན་དབང་པོའི་གོགས་ཀྱིས་འདུ་ཤེས་བྱིན་པའི་སོངས་པ་དེ།
ལྷ་མའི་རོན་དུ་བརྗོད་ཅིང་ཡོངས་སུ་མཉམ་པའི་རིག་པས་མ་མ་རིག།

9

སལ་སྐྱེན་གོས་རྣམས་ལག་པས་བསྐྱོད་པའི་འདབ་བྱེད་དག་གིས་སུན་པ་དང་།
གནས་དང་གྲནས་སུ་ཡ་ཡོར་འགྱུར་ལུས་སྲོག་ཆགས་རྣམས་ཀྱིས་ཟོས་
གྱུར་པས།

དག་དུ་དུ་ཞིང་ཚོག་དང་བུལ་བས་ལུས་ཀྱི་ཉེན་སོངས་གྱུར་མ་ནི།
སྐྱུ་ལ་སྐྱེ་ལྗེ་མི་པ་ཟད་གྱུར་པ་ཉིད་ཀྱི་གནས་སུ་རབ་དུ་འགྱུར།

10

ལྷུང་བ་རྒྱགས་ཤིང་རབ་འཕྱོལ་འོ་མའི་ཚོགས་ཀྱིས་བཞིན་ནི་སྐྱགས་གྱུར་དེ།
གན་གྲུལ་བྱང་གི་དབུས་སུ་ལྷུང་བས་མཚན་པས་བྲན་པར་གྱུར་པ་འདྲི།
སྐྱུ་ལ་འེ་བྱུང་མེད་ལ་འགྲོགས་མཚོག་དུ་ཅེ་དགའི་རོལ་བ་དྲན་པ་ལས།
དགོད་པའི་འོད་ཟེར་གིན་དུ་གསལ་བས་རབ་དུ་ཁྲུབ་པ་བཞིན།

11

དེ་བས་དེ་ནི་ཅེ་བས་ཡིག་འབྲེལ་ཡོངས་འདྲིས་དག་ལ་ལག་གདད་ཐོབ།
འཚོར་བ་འདྲི་དུ་རྒྱུག་ཡོ་མེད་འཚིང་བའི་ཅེ་བས་ཀྱི་རི་མའི་ལས་དག་ལས།
རང་གི་སྐྱེ་བའི་ཁོར་མོ་རིང་དུ་འདྲི་བཞིན་ཨོ་ཡིག་ལ་སོགས་པ།
སྐྱེ་དང་སྐྱེ་ལ་སྐྱོ་གོས་རབ་ལྷན་ལ་ཡོངས་སྐྱོད་སྐྱོས་པ་དེས་པར་འབྱུག།

12

ཇི་ཞིག་ལྟར་ཡང་བྱིས་པའི་དོངས་པོའི་རབ་སྐོངས་བྲལ་ནས་ཤེས་རབ་འབྲེལ།
 སྲོད་ནས་ཀྱང་ནི་ལང་ཚོ་དར་ལ་འདོད་པས་རབ་བསྐྱེད་འདུ་ཤེས་ཉམས།
 སྐྱུག་བསྐྱེད་མཛེས་པའི་སྤྱིན་སྲོག་བྱུང་མེད་ནམས་ཀྱི་ཅེ་དགའ་རོལ་བ་དག།
 སྦྱིང་བོ་མེད་ལ་རབ་དུ་བརྟན་པའི་སྒོ་ཡིས་སྤོན་པར་འདོད་པ་བཅིངས། 12

བྱུང་མེད་ནམས་ཀྱི་ཚོག་ལ་རྣ་བ་ལུས་ནི་གཡོ་མེད་འཁྲུང་བ་ལ།
 ཁ་ཡི་ཆང་གི་དྲི་ལ་སྒྲ་དང་དེ་ཡི་རོ་ལ་སྦྱོང་བྱེད་དང་།
 བཞིན་ལ་མིག་ཀྱང་སྦོད་དུ་བབྱིས་ནས་བྱ་བ་ཐམས་ཅད་བསྐྱེད་བ་འདི།
 ལུས་ནི་ཡོངས་སུ་འགྱུར་བའི་དབང་པོ་ཐམས་ཅད་ཚོད་དག་འཛོལ་བོ་བཞིན། 14
 སྲང་ལ་མཛེད་ཞིང་ཡོངས་སུ་འདྲིས་ལ་ཡོངས་སྤང་ངང་རྩལ་ལྷོད་ལ་ལྟོ།
 གསར་པ་གསར་པ་ལ་ཆགས་འབད་བཅས་གཞན་གྱིས་འདོད་མ་གཞན་
 དྲག་འདོད།

དེ་ལྟར་ཡན་རྩལ་རིགས་མིན་སྦྱོད་པ་མཚོན་ནས་སྐྱེངས་པ་མཐོང་གུར་བ།
 འདི་ཡི་འདོད་པ་རང་བཞིན་རོ་བྲལ་བཀྱ་བའི་རྒྱུད་འདིས་བཞད་སྲོད་ཉིད། 15

ཉིན་ཞག་དག་ནི་ཉུང་ཞིག་གནས་པའི་ལང་ཚོས་ཡོང་བར་བྱས་གུར་ཅིང་།
 འདས་ལ་སྤང་བོ་བཞིན་དུ་ཡུལ་གྱི་རྩ་གཏེར་དག་ནི་མཐའ་དེ་ལ།
 བྱིང་ཞིང་མཐའ་ལ་རབ་སྐྱེད་འགྲོ་བ་དག་ནི་རབ་དུ་ཉམས་པ་འདི།
 ཅི་ཞིག་བྱ་ཞེས་ངེས་པའི་ཤེས་བ་དང་བྲལ་སྐོངས་པས་བརྒྱལ་བར་འགྱུར། 16

ཇི་སྲིད་འདི་ནི་ཅེ་ཞིང་འཁྲུམས་དང་གཡོ་དང་དགའ་དང་སྐྱེད་བ་དང་།
 འདོད་པས་འཁྲུང་བའི་ལུས་ནི་འཁྲུག་པས་འཇུག་ཞིང་སྦྱ་བྱེད་བ།

དེ་སྲིད་དེ་ཡིས་སྡེང་དུ་དུས་ཀྱིས་རབ་འཕངས་གསོད་ཉམས་མེད་ལ་འབྲེང་།
 ཁ་བའི་འབྲེང་བ་ལྟར་དཀར་སྐད་དཀར་ཚེལ་གྱིས་ཡོངས་སུ་འབབ་བ་ཉིད། 17.

ཀྱི་སྐབས་གཉིད་ལ་ཚགས་བས་དུས་དང་དུས་ལ་སྐད་ཅིག་ལྟར་ཤེས་ཤིང་།
 ལུས་འདིར་ཤིགས་བྱས་མ་ཐོབ་བྱིན་པ་ཉིད་མིན་སྐྱད་པ་ཉིད་མིན་པའི།
 རྒྱ་འདིས་དེ་དཀྱུན་བོས་བཀུས་བཞིན་སྐབས་བསྐལ་དག་ལ་སེམས་བཙུག་ཉིད།
 ཀྱུན་དུ་སྡོངས་པ་ནས་སྐྱི་མམས་ཉེས་བཟུང་ཉིད་འགྲོད་པའི་འབྲས་བུ་ཅན། 18

ལས་ངན་གྱིས་ཐོབ་ཚོར་དང་མཚུངས་པས་ལང་ཚོ་སྡི་ལས་དུ་ཉམས།
 བྱད་མེད་འཛོ་སྐྱེག་སོས་ཀའི་མེད་ལ་འགྲི་ཤིང་སོང་བ་དེ་ཡི་ཚོ།
 ཡན་པལ་མ་ལུ་མེ་ཞིང་ཚགས་དང་བལ་བས་རང་བཞིན་མཐའ་དག་ཉམས།
 རྒྱལ་སྲིད་ལས་ཉེས་མི་བདག་བཞིན་དེ་དེ་ནས་བདེ་བ་འདས་པས་གདུང་། 19

བདག་གི་ཚོ་བཏང་སྡོང་བ་ནམས་ཡང་དག་འོས་པའི་སྲིན་མ་བཏང་།
 སྲོགས་སྲོགས་རབ་དུ་གྲགས་པའང་མ་བསྐྱུན་ལོགས་པའི་ལས་ནི་མ་དོགས་
 ཤིང་།

སྲོད་པའི་དུག་འབྲེངས་ཚ་དང་བྱང་བ་ཡོངས་སུ་རྒྱས་པ་ལྷག་པར་ཐོབ།
 སྲིག་ལས་ཅི་ཡང་འཛིགས་པར་མ་གྱུར་གང་ཞིག་དེ་ཉིད་ཁོ་ན་བཤུས། 20

གསོད་ཀྱི་སྲིན་པའི་འོད་འཕྲོག་ཡིད་འཕྲོག་ལང་ཚོ་འི་དཔལ་ནི་གང་ན་སྡེ།
 སྲིན་ཞིང་མཚེས་བྱལ་སྲིན་བྱས་པའོས་པའི་ཤིང་མཚུངས་ལུས་འདི་ག་ལ་ཞིག།

རྩུང་འདི་དག་མིག་གིས་རིང་ནས་ཡོངས་སྤོང་རྩུང་ན་ཞེན་གྱུར་པ།

འདབ་ལ་ནགས་ཀྱི་སྤྱེའུ་རྣམས་ལ་ཤིང་འབྲུགས་ལས་འབྲུགས་པ་བཞིན་ཞེས་

སྐྱུར་། 21

ལྷས་འདི་ནས་པར་འཛིག་པ་བརྟེན་ཏེ་རྩུང་པའི་ཚོགས་ནི་མ་ཡིན་ཉིད།

སོ་ནོ་ནོར་བུ་ཀུན་དང་སྤྱོད་སྤྱོད་སྤྱོད་སྤྱོད་ཀྱི་ས་ཡིན་ཉིད།

ལྷས་ཀྱི་བཅོམ་འབྲུས་རྩུང་ནི་རབ་ཏུ་སྤོང་དེ་གཏོ་སྐབས་ལྷ་གྱུ་གྱུ་ལོ།

མལ་སྤྲུལ་ལ་བརྒྱུད་སྤྱང་ལས་གྲང་བདག་གི་སྤོང་པ་རྩུང་མ་ཡིན། 22

དེ་རྩུང་བསམས་ནས་མི་རྩུང་དབྲུགས་བསྐྱེགས་ཉིག་སོགས་རབ་ཏུ་རྩུང་

གྱུར་བས། 23

འདི་ནི་ལྷན་རིང་འདིས་པའི་འཛིག་ཏེན་སྤོང་ཚུལ་འཕྲུལ་ལ་གཏོང་སྤོང་སྤྱེ།

རྩུགས་གྱུར་རང་གི་སྤྱི་པོ་དང་བུལ་སེམས་ཞིང་ལྷས་པ་རང་པ་པམ།

བསྐྱེན་པ་ཉམས་གྱུར་དུས་ལ་བབ་པ་དབྲུལ་པ་བུ་ལོན་ཚེན་པོ་བཞིན། 24

དེ་ཞིག་ས་དང་ཁང་པ་ལོར་དང་གཡེག་འཁོར་བུ་དང་རྩུང་མ་དང་།

སྤོག་ནི་མཐར་ཐུག་དུས་སྤྱི་སྤོང་ཡིས་དེ་སྤོང་གཞན་ཡང་བསམས་བྱས་པ།

ཞི་སྤོང་སྤོང་ལ་ཡང་འདི་ཉིད་སྤོང་ནས་ཚགས་སོངས་འཛིང་བ་དག།

དེ་དེས་ནང་དུ་ཡོངས་སྤོང་འདིས་བྱས་དེ་ཡིས་རང་བཞིན་ངོ་མོར་འགྲོ། 25

རྩུང་སྤོང་སྤོང་སྤྱི་གཞན་དུ་སྤྱི་གཞན་གྱིས་བསྤོང་བསྤོང་པར་དགའ་བའི་

སྤྱི་གཞན་སྤྱི་གཞན་

སྤོང་ནས་ཏུ་འཁོར་མིག་མག་དབྲུལ་པ་རྣམས་ཀྱི་སྤོང་གནས་དག་དུ་

འཁོར་གྱུར་ཚེ།

ཀུ་ཡང་བསོད་ནམས་ཆགས་བསྐྱབས་མཛད་པའི་གནས་དེ་ཡང་

དུག་ཅད་ནས་སྐྱབ་བསྐྱལ་ལྷོར།

ཆོས་ལྷན་གྱི་རིམ་བཅས་འབྲས་ཐོབ་སྐྱོད་ཏུ་བྱི་བའི་སྐྱོ་ཡིས་དྲིང་ལྷོར།

སེམས་འདྲ་ནམས་ཀྱི་དག་ཐོབ་སྐྱོད།

དེ་སྐད་སྲིད་པའི་ཚུ་གཏེར་ནི།

འཇིགས་ཅུང་ལས་སྐྱོམ་བདུལ་ཉུགས་མཛོད།

བསོད་ལྷན་འདས་ཀྱིས་ཡང་དག་བ་ཀྱང།

འཇིགས་ཅུང་ལས་སྐྱོམ་བདུལ་ཉུགས་མཛོད་

སྐད་བག་བསམ་གྱི་འཇིགས་ལས་མངལ་ནས་འབྱུང་བ་

བསྐྱོད་པའི་ཡལ་འདབ་ལྷོ་བཅུ་པའོ * ॥

* The 'Garbhakrāntyavadānam,' which figures as the 10th 'pallava' of the 'Avadānakalpalatā,' was evidently an interpolation introduced to make up the auspicious total of 108 'pallavas.' Accordingly this particular 'pallava' has been omitted from its proper place. Its Tibetan version is inserted here as an Appendix. --S. C. V

